

श्री समष्टिगायत्री

मुक्ताविद्रुम हेमनीलधवळ च्छायै र्मुखै: त्रीक्षणै:
युक्तां, इन्दुकलानिबद्धमकुटां, तत्वार्थ वर्णात्मिकाम् ।
गायत्रीं, वरदाभयाङ्कुशकशा: शुभ्रं कपालं, गदां,
शङ्खं, चक्रं, 'अथारविन्दयुगळं हस्तै: वहन्तीं भजे ॥

ஏழாம் ஸ்கந்தம்

ऐश्वर्यमिन्दुमौलेरैका त्म्यप्रकृतिकाञ्चिमध्यगतम्
ऐन्दवकिशरशेखर मैदंपर्यं चकास्तिनिगमानाम् ॥

ஐச்வர்யமிந்துமௌளே ரைகாத்மயப்ரகிருதி காஞ்சிமத்யகதம்
ஐந்தவகிஶோரஶேகர மைதம்பர்யஞ் சகாஸ்திநிகமாநாம்.

ஓம் ஹ்ரீங்கார பீஜாயை நம:

1. பிரமன் தோற்றம்

சர்வஜ்ஞான போதகராகிய சூதமுனிவர் தவசிரேஷ்டர்களாகிய நைமிசாரணியவாசிகளைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார் :

ஓ பெரியோர்களே ! ஸ்ரீ தேவி பாகவதத்தின் பூர்வபாகத்தை யான் சொல்லக்கேட்டு வந்தீர்களன்றோ? இனி உத்தரபாகத்தையுங் கூறுகின்றேன், கேட்பீர்களாக. பரீக்ஷித்தினுடைய புத்திரனும் தர்ம ஜ்ஞான சிகாமணியும் ராஜரிஷியுமாகிய ஜனமேஜய மகாராஜன், வியாசபகவா னுபதேசித்துவந்த மாயாவிலாச வைபவத்தைக் கேட்டு மனக்களிப்புடையவனாய்ப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றான் :

ஓ சுவாமிகாள் ! மஹாத்புதமாகிய பூர்வபாகத்தைக் கேட்டு அநேக தத்வார்த்தங்க ளுணரப்பெற்று ஆனந்த முற்றேன். இனி சூரிய சந்திர வம்சங்களிற் றோன்றினவர்களான அரசர்களுடைய வம்ச விஸ்தாரங்களைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். ஓ முற்று முணர்ந்தவராகிய முனிவரே ! அவ்விரண்டு வம்சங்களிலுந் தோன்றிய அரசர்கள் பராசக்தி பக்தர்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றே னாகலானும் தேவீபக்தர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்கின்றவர்கள் சகல பாபங்களினின்று நீங்கிப் பிரபஞ்சத்தில் விருத்தியடைந்து ஞானப்பிரகாச முடையவராவரென்று நிச்சயிக்கப் பட்டிருத்தலானும் அவ்விருவம்சத்தாருடைய விஸ்தாரங்களைச் சிரவணஞ் செய்ய ஆவலுள்ளவனா யிருக்கிறேன் என்று விண்ணப்பித்தனன். (1–5)

வியாச பகவான் மனமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து கூறத்தொடங் கினர் : செல்வத்துட் செல்வமாகிய செவிச் செல்வம் வாய்க்கப் பெற்ற செல்வனே ! நீ விரும்பியபடி சந்திரசூரிய வம்சங்களிற் றோன்றிய அரசர்களுடைய வம்சாவளியேயன்றி இதரமான ராஜாக் களுடைய சரித்திரங்களையும், விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறேன், கேட் பாயாக. அப்பா குழந்தாய் ! பூர்வத்தில் நாபிக்கமலத்தினின்றுந் தோன்றிய நான்முகன் தேவியை ஆராதித்துத் தவஞ்செய்து அவள் அனுக்கிரகத்தால் வேண்டிய வரங்கள் பெற்று பிரபஞ்ச சிருஷ்டி செய்ய எத்தனப்பட்டு மானிடரை மானசிகமாகச் சிருஷ்டித்தான். அவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாய் வருதலில்லாமையைக் கண்டு தனது மனதினின்றும் மரீசி, அங்கீரசர், அத்திரி, வசிஷ்டர், புலகர், கிரதர், புலஸ்தியர் என்கிற எழுவரையும் ஜனகாதி நால்

வரையுஞ் சிருஷ்டித்தான். இவர்களைச் சிருஷ்டித்த பின்னர் மேன் மேலுஞ் சிருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்று ரோஷம் பிறந்தது. அந்த ரோஷத்தினின்று ருத்திரமூர்த்தியும் உத்ஸங்கத்தினின்று நாரதரும், அங்குஷ்டமாகிய பெருவிரலினின்று தக்ஷப்பிரஜாபதியும் இடது கைப் பெருவிரலினின்று சர்வாங்க சுந்தரிகளாயும் புராணங்களால் பிரசித்தி பெற்றவர்களாயுமுள்ள தக்ஷபத்தினிகளாகிய வீரிணி, அஸிக்னி என்னும் இருவருந் தோன்றினர் என்றனர்.

சூதர் கூறுகின்றார்: ஓ ஸனகாதி மஹரிஷிகாள்! இந்தத் தக்ஷபத்னியிடத்தினின்று நாரதர் தோன்றினாரென்று வியாசர் சொல்லவும், ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான்: ஓ பிரம்மரிஷியே! தேவரீர் இப்போது சொல்லிவந்ததில் பிரம்மாவின் மானசபுத்திர ரான நாரதமுனிவர் தக்ஷபிரஜாபதிக்குப் புத்திரரானாரென்றால் எப் படிப் புத்திரராயினார்? அவனுக்குப் புத்திரராம்படிச் சாபமிட்டவ ரார்? அதற்குக் காரணமென்னை? பூர்வஜன்ம மெவ்வண்ணம் போயிற்று? இவையெல்லா மெனக்குச் சொல்ல வேண்டு மென்றனன். (6–17)

வியாசர் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசனே! பிரம்மதேவர் தக்ஷபிர ஜாபதியையுண்டாக்கி அவனைநோக்கி, நீ எண்ணிறந்த பிரஜைகளை யுண்டாக்குவதாகிய முயற்சியில் ஆவலுடையவனாயிருத்தல்வேண்டு மென்று கட்டளையிட, அவனும் அவ்வெண்ணத்திலேயே மிக்க ஆவ லுடையவனா யிருந்தபடியினால் அதனை யங்கீகரித்தவனாய்த் தன் மனையாளுடன் கூடி ஐயாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களை நோக்கி, ஓ புத்திரர்களே! நீங்க ளொவ்வொருவரும் பிரஜைகளை யுண்டாக்குந் தொழிலில் ஊக்கமுடையவர்களா யிருந்து அதற்காக வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யுங்களென்றான். அவர்களும் அம் முயற்சியில் தலைப்பட்டு முயன்றிருக்கும்போது நாரத முனிவர் கால தத்துவத்தால் பிரேரேபிக்கப்பட்டவராய் அவர்களைப் பார்த் துச் சிரித்துக்கொண்டே கூறுகின்றார்: ஓ பிள்ளைகாள்! நீங்க ளனைவரும் சிருஷ்டிக்குந் தொழிலில் முயற்சியுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றீர். இம்முயற்சியில் நீவிர் தலைப்பட்டது பற்றி நான் மிகவுஞ் சந்தோஷிக்கிறேன்; ஆயினும் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க வெண்ணிய நீவிர் பூமி இவ்வளவு விசாலமுடைய தென்று முன்னரறிந்தன்றோ, அவ்வளவுக் கேற்பச் சிருஷ்டிக்க வேண்டும். அங்ஙனமிருக்க அதனை யெண்ணாது பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்கினீர்களே; அவர்களிருப்பதற் கென்செய் வீர்? நீரே ஆலோசனை செய்மின்; உங்கள் செயலை யுலகத்தார் காண்பாராயின் பரிகசிப்பார்களென்பதில் ஸம்சயமில்லை. ஆகை யால் பூமியின் பிரமாணத்தை முன்னர் தெரிந்துகொண்டு பின்னர் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிசெய்ய முயல்வீராயின் நீங்களெண்ணிய காரியம் சித்தியாகும். இல்லாவிடில் அது எங்ஙனம் சித்தியாகும்? அது நிச்சயமென்று சொல்லவே, அவர்களெல்லாம் இந்த நாரத முனிவர் சொன்னது உண்மையே; இச்சமயத்தில் இவர் நேரிட்டது தெய்வாதீனமேயன்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு

பூமியின் பிரமாணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு பின்பு சுகமாய்ப் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிப்போமென்று நிச்சயித்து நாற்றிசையும் சிற்சிலராகப் பிரிந்து சென்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு திசைக டோறுஞ் சென்றதைத் தக்ஷன் கேள்விப்பட்டு, அந்தோ ! இந்த நாரதனால் பிள்ளைகளும் போயினர் ! அவர்களால் சிருஷ்டிக்கப் படும் சிருஷ்டியும் போயிற்றென்று மிகவும் மனம் வருந்தினவனாய் பின்னரொருவாறு தெளிந்து மீண்டும் எண்ணிறந்த பிள்ளைகளைப் படைத்து முன்போல் சிருஷ்டிப்பதற்கேவினன். அவர்களுமப் படியே சிருஷ்டிப்பதற்கு முயலும்போது நாரதரும் முன்போல வந்து அந்தப் பிள்ளைகளை நோக்கி முன் அவர்களுக்குச் சொன்ன படியே சொல்ல, இவர்களும் அவர் வாக்கியத்தை நம்பித் திசை தோறும் போயினர். தக்ஷப்பிரஜாபதி அந்தப் பிள்ளைகளும் போய் விட்டதைக் கேள்வியுற்று சோகத்தோடு கோபங்கொண்டவனாய் நாரத முனிவரை நோக்கி, ஏன் பிள்ளைகளை நீ நாசஞ்செய்த படியால் நீயும் நாசமாய்ப் போவதோடு கர்ப்பவாச துக்கத்தையும் அனுபவித்து எனக்கே மகனாகவும் வரக்கடவாயென்று சபித்தனன். ஓ அரசனே ! நாரதரைப் பற்றி வினவிய ஐயவினாக்களுக்கு விடை இப்போது சொல்லிவந்த சரித்திரத்தாலறியக் கடவாய். பின்ன ரந்தத் தக்ஷன் புத்திரசோகத்தினின்றும் ஒருவாறு நீங்கினவனாய் மறுபடியும் அறுபது கன்னிகைகளைப் பெற்று அவர்களில் பதின் மூவரை காசிபமுனிவருக்கும், பதின்மரை யமதருமனுக்கும், இருபத்தெழுவரைச் சந்திரனுக்கும், இருவரைப் பிருகு முனிவ ருக்கும், நால்வரை அரிஷ்டமுனிவருக்கும், அப்படியே நால்வரை அங்கீரசருக்கும் கொடுத்தனன். அவர்களுடைய புத்திரர்களாயும் பௌத்திரர்களாயும் உள்ளவர்கள்தான் தேவர்களுந் தானவர்களு மென்றறிவாய். ஓ அரசனே ! இவ்விருவகையினரும் பலவான்க ளாய் ஒருவருக்கொருவர் விரோதிகளாய் ராகத் துவேஷங்களை நாளுக்குநாள் விருத்தி செய்துகொண்டு அதனால் அதிமோகிதர் களாயும் மாயாவிகளாயும் மிக்க சூரர்களாயு மிருக்கின்று ரென்றனர். (18–38)

ஓம் ஹ்ரீங்கார மந்த்ராயை நம:

2. சூரியவம்ச விஸ்தாரம்

சூதர் கூறுகின்றார் :—ஜனமேஜயன் வியாச பகவானை நோக்கி, ஐயா ! தேவரீர் இப்போது சொல்லி வந்ததில் தக்ஷப் பிரஜாபதியினுடைய வம்சோற்பத்தி தெரியவந்தது ; இனிச் சூரியவம்சத்திற் றோன்றிய அரசர்களுடைய வம்சமும் அவர் களுடைய சரித்திரமும் மிகப் பெரிதாதலால் அவற்றைச் சொல்லியருளு மென்றனன். வியாச முனிவர் கூறுகின்றார் : ஓ அரசனே ! ஸரஸ்வதி நதி தீரத்தில் முன்பு நான், நாரத முனிவரை நோக்கி, இந்த ஏழாவது மனுவினுடைய குலத்தில் எந்த ராஜாக்கள் பிரசித்தி யடைந்திருந்தார்களோ அவர்களுடைய உற்

பத்தி விசேஷமானதென்றும், அதற்குச் சமானமான சரித்திரங் கிடையாதென்றும், அவர்களுடைய நடக்கை மிகவும் ஆச்சரியகர மானதென்றுங் கேள்வியுற்று, அதில் ஆவலுள்ளவனுயிருக்கிறேன்; ஆதலால் தேவரீர் அச்சூரிய வம்சத்தின் விஸ்தாரத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்றேன். அதற்கவர் மனமகிழ்ந்து என்னை நோக்கிப் புன்னகையுடன், ஓ சத்தியவதியின் புத்திரரே! நீர்கேட்க விரும்பிய அரசர்களுடைய வம்சாவளியைச் சொல்லுகிறேன், கேளும் என்றார். அதாவது பூர்வத்தில் பிரம்மன் தோன்றியவுடன் சிருஷ்டிக்கவேண்டு மென்கிற ஆவலுடையவனுய்ச் சிவசக்தியைத் தியானித்துப் பதினு யிரம் வருஷம் தவம்புரிந்து அவளருளால் சிருஷ்டி செய்யும் சக்தி யைப்பெற்று மானசிகமா யனேகம் புத்திரர்களை யுண்டாக்கினன். அவருள் மரீசி என்பவர் சிருஷ்டிப்பதில் பிரசித்தியடைந்தனர். அவரினுங் காசிபர் மிக்க பிரசித்திபெற்றனர். அவரிடத்திலிருந்தே சகலதேவாசுரர்களும் யக்ஷர்களுமுண்டாயினர். சர்ப்பங்களும் பசு பக்ஷிகளு முண்டாயின. தேவர்களுள் பிரசித்தி பெற்றவரான சூரியபகவானுக்கு வைவஸ்வத மனு வென்பவன் பிறந்தான். அவ னிடத்தில் இக்ஷ்வாகு, நாபாகன், திருஷ்டன், சரியாதி, நரிஷ்யந் தன், பிராம்சு, நகோதிஷ்டன், கருஷன், ப்ருஷத்ரன் என்னும் ஒன்பதின்மர் பிறந்தார்கள். இவர்களே மனுக்களென்று சொல்லப் பட்டவர். வைவஸ்வத மனுவினுடைய முதற்புத்திரனுகிய இக்ஷ்வாகு வுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவருள் ஜேஷ்டனுன விகுக்ஷி என்பவன் ஆத்மஞான குணமுள்ளவனுயிருந்தனன். இரண்டா வது புத்திரனுகிய நாபாகனுக்கு அம்பரீஷனென்பவன் பிறந்தனன். அவன் பராக்கிரமசாலியாயும் தர்மஜ்ஞனுயும் பிரஜைகளைக் காப்ப தில் ஆவலுள்ளவனுயு மிருந்தனன். மூன்றுவது புத்திரராகிய திருஷ்டனுக்குத் தார்ஷ்டகன் என்பவன் பிறந்தான். அவன் பரப் பிரம்மஸ்வரூப தியானத்திலும் தவயோகத்திலும் ஆவலுள்ளவனு யும் யுத்தத்தையஞ்சுகின்றவனுயு மிருந்தனன். நான்காவது பிள்ளை யாகிய சரியாதிக்கு ஆனர்த்தன் என்னும் புத்திரனும் ரூபலா வண்ணியத்தோடுகூடின சுகன்னியென்கிற புத்திரியும் பிறந்தனர். சுகன்னி என்னும் புத்திரியை அந்தகனுன சவனனென்னு முனி வருக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அம்முனிவன் அந்தகனுயினும் நல் லொழுக்கம் முதலிய குணவிசேஷங்களால் சூரியன் புத்திரர்களான அஸ்வினி தேவதைகளால் அழகான கண்களைப் பெற்றவனுயினு னென்றனர். (1–25)

இவ்வாறு சொல்லும்போது, ஜனமேஜயன் வியாச முனிவரை வினவுகின்றுன்: ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே! தேவரீர் சொல்லிவந்த வம்சாவளியில் எனக்குண்டாகிய ஓர் சந்தேகத்தை யொழிக்க வேண்டும். அழகான கண்ணுள்ள புத்திரியைக் குருட்டு முனிவ னுக்கு அரசன் ஏன் கொடுத்தனன்? குரூபியாயும் குணமில்லாதவ ளாயும் ஸ்திரீ லக்ஷண மில்லாதவளாயும் இருக்கின்ற பெண்ணைக் குருடனுக்குக் கொடுத்தொழிக்கலாம். அதனுல் தோஷமில்லை. அந்த அரசன் அம்முனிவனைக் குருடனென்று நன்று யறிந்தவனு

யிருந்தும், அந்த அழகான பெண்ணை எப்படி அவனுக்குக் கொடுக்கத் துணிந்தான்? இதனைச் சொல்லுவீரென்று வினவினன். (26–30)

வியாசமுனிவர் கூறுகின்றூர்: அப்பா! இந்த விசித்திரமான கதையைக் கேட்பாயாக. அந்தப் பெண்ணினுடைய தந்தையான சரியாதி என்னும் அரசனுக்கு நாலாயிரம் பத்தினிகள். அவர்களனைவரும் நல்ல ரூபமுள்ளவர்களாயும் நல்ல லக்ஷணமுள்ளவர்களாயும் அரசனிடத்தில் மிக்க பிரீதியுள்ளவராயுமிருந்தனர். அந்த நாலாயிரவருக்கும் பெண் குழந்தை இப்பெண்ணொருத்திதான். ஆனபடியினுல் அப்பெண் தாய்மார்களுக்கும் தந்தைக்கும் அதிகமான பிரியமுடையவளாயிருந்தனள். இவள் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, அந்த அரசனுடைய நகரத்துக்குச் சமீபத்தில் அன்ன பக்ஷி முதலிய சிறந்த பக்ஷிகளால் சூழப்பெற்றதாயும் வண்டுகளாலொருபொழுது மொழியாது மொய்த்திருக்கும் மதுப் பெருக்கமுடைய தாமரை முதலிய மலர்கள் நிறைந்துள்ளதாயும் நாற்பக்கங்களிலும் தேவதாரு புன்னகம் அசோகு முதலிய விருக்ஷ வகைகளால் அடர்ந்து சூரிய வெப்பத்தை யொழித்து எப்பொழுதுங் குளிர்ச்சியைச் செய்வதாயுமுள்ள ஓர் தடாகம் பிரம்மலோகத்திலுள்ள மானஸ சரசினுஞ் சிறந்திருந்தது. அதன் சிறப்பை இப்பொழுது என்னுல் சொல்ல முடியாது. அத்தடாகத்தருகில் கோகிலங்களுடைய வொலிகளும் மயில்களுடைய சப்தங்களும் நீங்காதிருக்கப் பெற்றவோர் பொழிலுளது. அங்கோர் பரிசுத்தமானவிடத்தில் பார்க்கவரென்னும் ஓர் முனிவர் சாந்தராய் த்ருடாசனத்திலிருந்து மௌனியாய் வாயுபக்ஷணத்தையு மொழித்து இந்திரிய விஷய சம்பந்தங்களையு மகற்றித் தீர்த்தபானஞ் செய்வதையும் விட்டுப் பராசக்தியாகிய அம்பிகையைத் தியானித்துக்கொண்டு நிர்விகல்ப சமாதியுக்தராய்த் தவஞ் செய்திருந்தனர். அவரது திருமேனி கொடிசெடி முதலியவற்றுல் சூழப்பெற்றுப் புற்றுருவமாய்விட்டது. இம் முனிவரிங்ஙனமிருக்க அப் பொழிலின்கண் சரியாதியரசன் தன்னுடைய ஸ்திரீகளோடு தன் பெண்ணையு மழைத்துக்கொண்டு வந்து அந்தத் தாமரை தடாகத்தில் தன்னுடைய பத்னிமார்களுடன் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தனன். அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய சுகன்னியென்னும் பெண் தோழிகளோடுகூடி அவ்வனத்துட்சென்று திரிந்து புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு புற்றுருவமாயிருக்கின்ற பார்க்கவ முனிவரிடம் வந்தனள். விளையாட்டிலாசையுள்ள அப்பெண் முனிவர் புற்றுருவமாயிருப்பதை யறியாதவளாய் இதுவென்ன புற்றென்றதிசயித்து அதன் சமீபத்திற்சென்று பார்க்கும்போது அப்புற்றின் சந்தில் மின் மினிப் பூச்சிபோலொரு சிறியவொளி தோன்றிற்று. இதுவென்ன மின்னுகின்றதேயென்று கூர்மையான முள்ளொன்றெடுத்துக் குத்தி அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனள். அவ்வொளி அவரது கண்ணுதலால் அதிற்றைத்தது. தைக்கவே அவர் தமது யோகநிலை விட்டவராய் இச்செய்கை செய்தார் இங்கு யாவரென்றுபார்க்க, இப்பெண்ணைக் கண்டனர். அந்தோ! ஓ

பெண்ணே ! நீ யேனிப்படிச் செய்கின்றாய்? புற்றைச் சிதைவு செய்யாது தூரமாய் ஓடிப்போய்விடென் றம்முனிவர் கூறவும் அச் சொல்லை இவள் நன்றாய்க் கவனியாமல் அவர் கண்ணை நன்றாய்க் குத்திவிட்டனள். பின்னர் முனிவரென்றுணர்ந்து அப்புறமோடிப் போய் நாமென்ன காரியஞ் செய்துவிட்டோம்! இதற்காக நமக் கென்ன தீங்கு வருமோவென்று சந்தேகித்திருந்தனள். (31–56)

இவளிங்ஙனமிருக்க, அவளால் குத்தப்பட்ட கண்ணுள்ள அந்த ரிஷி அதிக துன்பமுற்றவராய்க் கோபத்தோடுங்கூடி கண்ணோயினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு மகா சங்கடத்தை யனுப விப்பாரயினர். அந்த க்ஷணத்திலேயே அரசனுக்கும் அவனுடைய மனைவிகள் முதலிய சகல பரிஜனங்களுக்கும் மலஜலங்கள் வெளி வராமல் பெருந்துன்பம் விளைந்தது. ஏனையோரைப் பார்க்கிலும் அரசனுக்கும் மந்திரிக்கும் அத்துன்பம் மேன்மேற் பெருகிற்று இரு வருந் துன்பப்பட்டிருக்குஞ் சமயத்தில் பத்னிமார்களும் பரிஜனங் களும் அவர்களிடம் வந்து தாங்கள் மலமூத்திரபந்தனையால் படும் பாட்டை அலறிக் கதறிக் கூறினார்கள். அக் கூக்குரலைக் கேட்ட வரசன் இத்துக்கத்துக்குக் காரணம் யாதென்று சிந்தித்து இவ் விடத்திலுள்ள பெரியோர்கட்கு யாதோவொரு தீங்கு நேரிட்டிருக்க வேண்டு மென்றாலோசித்து யாவரையும் பார்த்து இவ்விடத்தில் யார்யார் எவ்வெவ்விதமான பாவங்களைச் செய்தீர்களென்று கேட்க, அவருட் சிலர் கூறுகின்றனர் : ஓ அரசனே ! தடாகத்திற்கு மேற் பாகத்திலுள்ள வோர் பொழிலின் மத்தியில் மகாதபசியான பார்க்கவமுனிவர் தீக்ஷ்ணமான தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறார். அக்னிபோல் ஜொலிக்கும் அம்முனிவரிடத்தில் எவனோ அபராதஞ் செய்து விட்டான். ஆதலால் நமக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட சங்கட முண்டாயிற்று ; இது நிச்சயம். தபோவிருத்தராயும் வயோவிருத்த ராயும் சிரேஷ்டராயுமிருக்கும் மகாத்மாவான அந்தரிஷிக்கு அப ராதஞ் செய்தவன் தெரிந்து செய்தானோ தெரியாமல் செய்தானோ அதன் பலன்தானிது. எந்தத்துஷ்டர்கள் அந்த ரிஷிக்கு விளையாட் டாக என்ன சங்கடத்தைச் செய்தார்களோ, அது தெரியவில்லை. இங்குள்ள நாங்களெல்லாம் அம்முனிவருக்கு மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் சரீரத்தினாலுமோர் தீங்குஞ்செய்தோம் இல்லை என்றனர். (57–65)

ஓம் ஹ்ரீங்கார லக்ஷணாயை நம:

3. சுகன்னி-சவனர் திருமணம்

வியாச முனிவர் கூறுகின்றார் :—ஓ ஜனமேஜயனே ! சரியாதி என்னும் அரசன் சேனைகளுட்சிலர்சொல்லியவார்த்தைகளைக்கேட்டு மீண்டும் யாவரையும் நோக்கி நல்லவார்த்தைகளாலும் கோபத்தினா லும் உண்மை விளங்கக்கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவனது புத்திரியாகிய சுகன்னி பரிஜனங்களெல்லாம் மகா பாதைப்படுவதை யும் தந்தையார் வயிற்றுச் சூலையால் வருத்தப்படுவதையும் பார்த்து ஆலோசித்தவளாய் அரசனாகிய தந்தையிடம் வந்து, ஓ தந்தையே !

நானிந்தவனத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது கொடிக ளாற் சூழப்பட்ட இரண்டு சந்துள்ள ஓர் புற்றைக் கண்டேன். அதில் மின்மினிப் பூச்சியைப்போல் பிரகாசிக்கு மிரண்டொளி கண்டு இதுவென்னவென் றறியலாமென்று முள்ளெடுத்துக் குத்திப் பிடுங்கிப் பார்க்கும்போது அம்முள் ஈரமாயிருந்ததுமன்றி அப்புற் றின் மத்தியிலிருந்து ஆஹாவென்று ஓர் சப்தமுண்டாயிற்று. என் தந்தையே! இதுவென்னவென்று சந்தேகித்து ஆச்சரிய மடைந்தேனே யன்றி அந்தப் புற்றிலிருந்த ஜந்து இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் வந்துவிட்டேனென்று சொல்ல வரசன், அதி சீக்கிரமாய்ப் புற்றிருக்குமிடத்துக்கு வந்து அப்புற்றினிடத்தில் தபோவிருத்தரான முனிவரைப் பார்த்து, அந்தோ! அந்தோ!! என்றேங்கி அவரைச் சூழ்ந்திருந்த புற்றை யுடைத்துவிட்டு அவரை நோக்கி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மிக்க வணக்கத்துடன் கை கூப்பிக்கொண்டு, ஓ மஹானுபாவரே! இங்கு விளையாடிக்கொண் டிருந்த எனது பாலை அறியாத தன்மையால் குற்றத்தைத் தெரியா மற் செய்துவிட்டனள். ஓ பிரம்மசொரூபியே! அதைப் பொறுத் தருளல் வேண்டும். முனிவர்கள் கோபமில்லாதவர்களென்று யான் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் நீர் மஹா முனிவராயிருக்கின்றபடி யால், அதிபாலையான என் புத்திரி செய்த குற்றத்தை க்ஷமிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனன். அம்முனிவர் அவ்வரசன் வார்த்தையைக் கேட்டு இரக்கமுள்ளவராய், வினயத்தோடும் துக்கத்தோடுங் கூடியிருக்கிற ஓ அரசனே! நானெப்பொழுதும் அணுமாத்திரமுங் கோபங் கொள்ளுவதில்லை. இப்போது நான் படும் இப்பாட்டிலும் நான் கோபங் கொள்ளவில்லை யென்பது நீயே தெரிந்துகொள்ளலாம். நான் உன் பெண்ணைச் சபித்தேனா? ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாத நமக்கு இப்பாதையே னுண்டாயிற்றென்று அந்தப் பாவத்தையெண்ணி இப்போது நான் துக்கப்படுகின்றேன். ஓ அரசனே! நானுனது பெண்ணுக்குச் சாபமிடாவிடினும் நான் தேவி பக்தனானதலால் உங்களுக்குத் தீங்கு நேர்ந்தது. தேவி பக்த னிடத்தில் குற்றஞ் செய்தவர் சகல சுகத்தையுங் கொடுக்கத்தக்க சிவனைச் சரணமடைந்தாலுஞ் சுகமடையார். ஆகலான் உங்கள் வருத்தத்துக்கு நான் காரணனல்லன். ஓ அரசனே! கண்ணில் லாத கிழவனாகிய நான் என் செய்வேன்? அந்தகனாய்ப் போன வெனக்கு யார் பணிவிடை செய்வார் என்று வருந்தினர். அவ ரது மதுர மொழியைக் கேட்ட அரசன், ஓ முனிபுங்கவரே! நீர் நமக்கு யாருமில்லையே என்று துக்கிக்கவேண்டாம். நான் அநேக பரிசாரகர்களை உமக்கு வேண்டிய பணிகள் செய்ய நியமனஞ் செய் கிறேன். நீர் மாத்திரம் இச்சிறு பிழையைப் பொறுத்து எங்க ளுடைய துன்பத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர், ஓ அரசனே! அநேக பரிசாரகர்களை நீ எனக்கு வைத்தாலும் நான் தவஞ்செய்ய வேண்டுமே! கண்ணில்லாம லெப் படிச் செய்வேன்? அன்றியும், உன்னுடைய சேவகர்கள் என்னு டைய இஷ்டத்தையறிந்து செய்வார்களா? அடிமையாட்களுக்கன்

புண்டாகுமா? ஓ அரசனே! நீ என்னைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்பதும் எனக்கு வேண்டிய சுகத்தைச் செய்ய வெண்ணியிருப்பது முண்மையானால் உனது அருமந்தச் செல்வி யாகிய புத்திரியை யெனக்குத் தருவாய். நானதனால் சந்தோஷ சித்தனாய்த் திருப்தியடைந்து தவஞ் செய்வேன். அவளெனக்குச் செய்யவேண்டிய பணிகளைக் காலமறிந்து செய்வாள். நான் சொல்லியபடி நீ யாலோசித்துச் செய்யும்பக்ஷத்தில் நானுஞ் சந்தோஷத்தையடைவேன்; நீயுஞ் சேனைகளுடன் சந்தோஷமடைவாய். இதிற் கொஞ்சமேனும் தாங்கள் சந்தேகங் கொள்ளாது உனது கன்னிகையைத் தானஞ் செய்வையாயின் அவளுக்கு உலகில் யாதொரு குறையும் தூஷணமுமுண்டாகமாட்டா வென்று சொல்லவும், அரசன் சிந்தாகுலனாய் கொடுக்கமாட்டேனென்றும் கொடுக்கிறேனென்றுஞ் சொல்லாமல் குருடராயும் கிழவராயும் குரூபியாயுமிருக்கும் இம்முனிவருக்கு தேவகன்னிகை போலிருக்கும் நமது பெண்ணைக் கொடுத்து நாமெப்படிச் சுகமடைவோம்? நம்முடைய பெண்ணை இம்முனிவருக்குக் கொடுப்பது நம்முடைய சுகத்தை யுத்தேசித்தேயன்றி அவளுடைய சுகத்தை யுத்தேசித்தல்லவே! தன் சுகத்திற்காக புத்திரியின் ஸம்ஸார சுகத்தை எந்தப் பாவிதான் கெடுப்பான்? எந்த அறிவிலிதானிவ்வாறெண்ணுவான்? அந்தகராயும் விருத்தராயுமிருக்கும் இம்முனிவருக்கு நாமும் கொடுக்கத் துணிந்து அவளும் இவரைப் பர்த்தாவாக வடைவதற் கிசைவாளாயின், பின்னர் காமன்பாணத்தால் பீடிக்க வருங்காலத்தில் காலத்தை எப்படிக் கழிப்பாள்? பர்த்தாவென்று இவரை வைத்துக்கொண்டு யௌவன காலத்தில் காமத்தை யனுபவிப்பதற் கில்லாமற் போமாயின், அதனையொழிக்க இவளால் முடியுமா? அக்காலத்திலதனை யனுபவித்துப் பின்னரொழிக்க வேண்டுமானா லறிவாலொழிக்கலாம். அந்தோ! நம் பெண் கண்ணில்லாத கிழவரைக் கணவனாகப் பெறுவாளாயின் யௌவன காலத்தில் விளையுங் காமத்தை யெவ்வாறு களையவல்லவளாவள்? பூர்வத்தில் விருத்தராகிய கௌதம முனிவரைக் கணவராகக் கொண்ட அகலிகையானவள் யௌவன காலத்திலல்லவா இந்திரனால் வஞ்சிக்கப்பட்டு வஞ்சனைக்குள்ளாய் அவனால் காமசுகத்தை யனுபவித்தாள். அச்சுகத்தைக் கௌதமரால் அனுபவித்திருப்பாளாயின் அவ்விந்திரனுடைய வஞ்சனைக்குட்படுவாளா? பின்னர் கிழவராகிய கௌதமர் அச்செயலையறிந்து அவரைச் சபித்தனர். அந்தோ! அவர் சாபங் கொடுப்பதில் வல்லவராயினரேயன்றிக் காமசுகங் கொடுக்க வல்லவராயினரில்லையன்றோ? அப்படித்தானே இவர் கதியுமாம் என்றெண்ணி, நாமிப் பெண்ணை இவருக்குக் கொடுக்கப் போகாது நமக்கு வந்திருக்கும் துன்பத்தை நாமே யனுபவிப்போமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அம்முனிவருக்கொன்றுஞ் சொல்லாமல் தன்னரண்மனை போய்ச்சேர்ந்து மந்திரிகள் யாவரையுமழைத்து மகா துக்கத்துடன் அவர்களைப் பார்த்து, ஓ மந்திரிகளே! நானிப்பொழுது என்ன செய்வேன்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்;

அம்முனிவருக்குப் புத்திரியைக் கொடுத்துவிடவா? அல்லது இந்தத் துக்கத்தை யனுபவிக்கவா? இவற்றை நீங்களனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து யோசித்து எது நன்மையோ அதனைச் சொல்லுங்கள் என்றரசன் கூற, மந்திரிகள், ஓ மகாராஜனே! இந்த மகா சங்கடத்துக்கு என்னவாலோசனை செய்து எதைச் சொல்லுவோம் என்று மயங்கியிருக்கும்போது அந்தச் சுகன்னி யென்பவள் தந்தை சிந்தையோடு கூடியிருப்பதையும், மந்திரிகள் யாதொன்றும் சிந்திப்பதற் கில்லாமலிருப்பதையும் பார்த்து தந்தையின் சமீபத்தில் வந்து சிரித்துக்கொண்டே, ஓ தந்தையே! எனக்காக வன்றோ நீரிப்பொழுது விசனப்படுகிறீர்? விசனப்படவேண்டாம்; என்றால் கண்ணுேயடைந்திருக்கிற முனிவரிடம் நான்போய் அவருக்காளாகவிருந்து அவரைச் சமாதானப்படுத்திச் சந்தோஷமுண்டாக்கி உங்களெல்லோருடைய கவலையுமொழிக்கின்றேன்; நீங்களெல்லோருஞ் சுகமாயிருங்கள் என்று கூறவே, அரசன் அவளது அறிவிற்கு வியந்து, ஓ குழந்தாய்! காட்டில் கண் குருடாயிருக்கின்ற அக்கிழவரைப் பெரியோரென்றெண்ணி நீ பணி செய்தால் மனதுக்கு யாதொரு துன்பமுமில்லை. கணவராகக் கொண்டு பணிவிடை செய்தால் அது துன்பந் தராமற் போமா? நீ அக்கிழவருக்கு எங்களுடைய துன்பத்தைக் கருதி பணிவிடை செய்கின்றேனென்று துணிந்து போவதற்குப் புறப்பட்டாலும் ரதிபோன்றவுனக்கு அவராலென்ன சுகங் கிடைக்குமென்று நான் துணிந்திருப்பேன்? தந்தையானவன் தன் பெண்ணைச் சரீரத்திலிருக்கவேண்டிய யௌவனபலம் பந்துபலம் தனபலம் தானியபலம் முதலியவற்றையுடைய புருஷனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமேயன்றி இவையொன்றுமில்லாத தரித்திரனுக்குக் கொடுக்கலாமா? ஓ என் செல்வியே! உனது சௌந்தர்ய மெங்கே, காட்டிற்றிரியுமக் கிழவரெங்கே! அவ்வந்தகக் கிழவருக்குத் தாமரை மலர்போலும் மலர்ந்திருக்குங் கண்ணைப் படைத்திருக்குமுன்னைக் கொடுத்து உன்னைத் துன்பப் படுத்துவதைப் பார்க்கிலும் நானுமென்னுடைய பரிஜனங்களுந் துன்புற்று மரணமடைவது சுகம். இதனாலெனக்குப் பாவமில்லை. உன்னை அக்கிழவருக்குக் கொடுப்பேனாலல் அப்போதே யெனக்குப் பாவம் வருமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் என்னுயிரினுஞ் சிறந்த மகளே! இனி நீ எவ்வளவு சொன்னாலும் அக் குருடருக்குன்னை நான் கொடுக்கமாட்டேன். எனக்கு வந்திருக்குந் துன்பத்தைப்பற்றி நான் தைரியத்தை விடேன். நீ என்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாயிருப்பாய். இதனால் இந்தத் தேகமும் ராஜ்யமுமிருந்தாலு மிருக்கட்டும், போனாலும் போகட்டும். ஓ குழந்தாய்! அவ்வந்தகர்க்கு நானுன்னைக் கொடுப்பதில்லை. இது நிச்சயம் என்றான். (1–45)

அவன் வார்த்தையைக் கேட்ட சுகன்னி தன் தந்தையைப் பார்த்து நகைத்து, ஓ அப்பா! நீர் இவ்வாறு சொல்வது உமக்கடுத்ததன்று; நான் சொல்வதைக் கேட்பீராக. என் விஷயத்திற் சிந்தனை கொள்ளவேண்டாம். என் நிமித்தமாய் எல்லா ஜனங்களும்

சுகமடைய என்னை இப்பொழுதே முனிவரிடம் கொண்டுபோம். நான் பக்தியோடு அம்மஹா பரிசுத்தரான முனிவருக்கு வேண்டிய பணிகளைச் செய்து அவருக்குச் சந்தோஷத்தை வருவித்து அதனை நான் கண்டு மகிழ்வதாகிய இன்பத்தை யனுபவிக்கத் துணிந்திருக்கின்றேன். அவரிருக்குமிடமோ யாருமில்லாத அரண்யம். அவரோ கிழவர். நானோ வாலிபப் பருவமுடையவள். இப்பொழுது நான் கற்புநிலைமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான முயற்சியைத் தேடிக்கொள்வேனேயன்றி கற்புநிலைமையைக் கெடுத்துக்கொள்வதற்கான முயற்சியைச் செய்வேனென்று ஒருபோதும் நீர் நினையாதொழிவீர். என் மனமானது அற்ப சுகவிஷயங்களில் அலையாது சுகமாகவிருக்கும் என்றனள். அதிதீரத்துடன் அவள் சொல்லிய வார்த்தையை மந்திரிகளும் அரசனுங்கேட் டாச்சரியமு மடைந்து அப்பெண்ணை அப்போதே அழைத்துக்கொண்டு முனிவரிடம்போய் தலைவணங்கி அவரைநோக்கி, ஓ பிரபுவே! தேவரீர் சொல்லியபடி என்னுடைய பெண்ணை உமக்குத் தத்தஞ் செய்கிறேன்; வாங்கிக் கொள்ளும் என்று அப்பெண்ணை வேண்டிய ஸ்ரீதனங்களுடன் விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். சவனமுனிவர் கன்னிகையை மாத்திரம் அங்கீகரித்துக்கொண்டு சந்துஷ்டராய் ஏனைய ஸ்ரீதனங்களை அங்கீகாரஞ்செய்யாது அரசனுக்கு ஆசிபுகன்றனர். அக்கணமே சேனைகளுக்கெல்லாம் தேகோபாதி நீங்கிச் சுகமுண்டாக, அதனை அரசன் கண்டு மிக மகிழ்வெய்தி முனிவரிடம் விடைபெற்றெழுந்தனன். அப்போது அவனது புத்திரி, ஓ அண்ணா! என்னுடைய வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் வாங்கிக்கொள்ளும். நான் முனிவருக்குரித்தாகிய மரவுரியும் கிருஷ்ணாஜினத்தையுந்தரித்து முனிபத்னியாவேன்; இந்தப் பர்த்தாவை நான் மோசஞ் செய்யேன். அவருக்கு வேண்டிய இதத்தையே செய்வேன். எனது காமசுகத்தை எண்ணாது கற்பினால் வருஞ் சுகத்தையே எப்பொழுதும் நீங்காத சுகமென் றெண்ணுவேன். எனது கற்புநிலைமையால் முனிவருக்குப் புகழ்வருவதே யன்றி உமக்கும் மூன்றுலகத்திலும் பெரும் புகழுண்டாகும். அந்தகரான கிழவருக்கு அழகான வயதுள்ள நமது பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டோமே, இவள் நல்லொழுக்கத்தைக் காப்பாற்றுவாளோ, காப்பாற்ற மாட்டாளோவெனச் சிந்திக்க வேண்டாம். அருந்ததி வசிஷ்டருக்கு எப்படி தருமபத்னியாயின்றும் உலகில் தம்பதிகளுக்குக் கலியாண காலத்தில் காட்டுமாறு இருக்கின்றுளோ அவ்வாறு நானும் முனிவருக்கிருப்பேன். அனசூயை அத்திரி முனிவருக்குப் பத்தினியா யெப்படி பதிவிரதையென்று பிரசித்தி பெற்றுளோ அப்படிநான் பிரசித்தி பெற்று சுகமாயிருப்பேன்; நீர் போய்வாருமென்றுள். அரசன் அவள் வேண்டியவாறே மரவுரியையுங் கிருஷ்ணாஜினத்தையுங் கொடுக்க, அவள் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு அணிந்திருக்கும் வஸ்திராபரணங்களை அரசனிடங் கொடுத்து விட்டாள். அவளது தவக் கோலத்தைக் கண்ட அரசன் பேதமைத்தன்மையால் கண்ணீர்விட்டழ, ஏனைய மந்திரிகளும் அழுதழுது அறிவற்ற பாவைபோல் யாதொரு தெளிவு

மில்லாமலசைவற்றிருந்தனர். அப்பெண் யாவரையுந் தேற்றி அவரவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியபடி சொல்லி விடை கொடுத்தனள். அரசன் முதலிய யாவரும் விடைபெற்றுத் தெய்வத்தை நாடி நகரம்போய்ச் சேர்ந்தனர். (46–64)

ஓம் ஹ்ரீங்காரஜப ஸுப்ரீதாயை நம:

4. சுகன்னியும் அஸ்வினி தேவரும்

வியாசபகவான் ஜனமேஜயனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்:— சுகன்னியினுடைய கற்பிலக்கணத்தை நானென்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! சரியாதி மகாராஜன் போனபின் அந்தச் சுகன்னி அந்தக்கிழவராகிய தனது கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளெல்லாஞ் சாஸ்திர விதிப்படி தன் மனதிலெண்ணி அப்படியே செய்வதில் ஆவலுள்ளவளாய்த் தன் கணவன் எழுந்திருக்கு முன் தானெழுந்திருந்து சௌசத்துக்கு வேண்டிய மண்ணையும், சௌசபாத்திரத்தில் ஜலமு மெடுத்துக்கொண்டு கணவனைத் தனது கைகொடுத்துத் தூரத்திற் கொண்டுபோய்விட்டுத் தான் அவருக்கு மறைவாகத் தூரத்தினின்றிருந்து அவர் சௌசம் செய்து கொண்ட பின்னர் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடத்தி ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்து வந்து சுகமான ஆசனத்தி லிருக்கச் செய்து பாதங்களைக் கழுவ சுத்தமான மண்போட்டு சுத்தமான ஜலத்தினால் விதிப்படி தானே அலம்பி ஆசமனஞ் செய்வித்து சாஸ்திரோக்தமான தந்தகாஷ்டங் (பற்களை விளக்குங்கொம்பு) கொடுத்துத் தந்ததாவனஞ் செய்துகொள்ளும்படிச் சொல்லிப் பின்னரவரைத் தந்தசுத்தி யாயிற்றுவென்று கேட்டுப் பரிசுத்தமான உஷ்ண ஜலத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்து, பிரபுவே! வென்னீர் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறேன்; அதனை மந்திரபூர்வகமாய்ச் சுத்திசெய்து ஸ்நானஞ்செய்யலாமே என்று சொல்லி, அவர் ஸ்நானஞ் செய்த பின்னர் சந்தியாகாலம் வந்துவிட்டது; இனி பிராதஸ்ஸந்தி செய்யலாமென்பாள். அவ்வநுஷ்டானங்களெல்லாம் முடிந்தபின்னர் தேவபூஜை செய்யலாமென்று சொல்லி அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களெல்லாங் கொண்டுவந்து வைத்து விதி பிசகாமல் அதனை நடத்தி வைப்பாள். அது முடிந்தபின்னர் அக்னிகாரியத்தை நடத்தி வைப்பாள். அது முடிந்தபின்னர் இனிமையான பழங்களையும் நானாவிதமான கிழங்குகளையுஞ் செந்நெல்லன்னத்தையுங் கொடுத்துண்பிப்பாள். உண்டபின்னர் கைகால்களை யலம்பி ஆசமனதீர்த்தங் கொடுத்து ஆசமனஞ்செய்யச் செய்வாள். பின்னர் மான்தோல் புலித்தோல் முதலிய ஆசனங்களிற் சற்றிருக்கச்செய்வாள். பின்னர் கைகால்களைப் பிடித்துறங்கச்செய்வாள். அவருறங்கிய பின்னர், தன் சரீரத்துக்குச் சாதனமான கனிவகைகளைப் புசித்து அதிசீக்கிரமாகக் கணவனிடம்

வந்து அவருறங்கி யெழுந்திருப்பதைப் பார்த்து மிக்கவன்புடன் சமீபத்திலிருந்து, ஓ பிரபுவே! இப்போது என்னசெய்ய வேண்டுமோ அதனைச் சொல்லுமென்று வினயத்துடன் கேட்டுப் பாதங்களைப் பிடிப்பிக்க விரும்பினால் அப்படிச் செய்வாள். அக்காலத்தில் சிவசரித்திரங்களையும் பதிவிரதா தருமங்களையுங் கேட்பாள். பின்னர் மாலையில் செய்யவேண்டிய ஹோமம்முதலியவைகளை முடிக்கச் செய்து மிருதுவாயும் ருசியாயுமுள்ள பழவர்க்கங்களைக் கொடுத்து அதனதன் சுவை ருசிகளைச் சொல்லி யுண்பிப்பாள். பின்னரவருடைய உத்தரவினால் மிகுந்த பழங்களைத் தானுண்டு அவருக்குச் சுகமான படுக்கையை விரித்து உறங்கச் செய்து அவருறங்குமளவும் பாதங்களைப் பிடித்திருந்து அவரது பாதத்தடியில் தான் நித்திரை செய்வாள். இதுவுமன்றி கிரீஷ்மகாலத்தில் அவருக்கு வெப்பந்தீர விசிறியினால் குளிர்ச்சியை யுண்டாக்குவாள். ஏமந்தகாலத்தில் அவரெதிரில் கட்டைகளைக் கொளுத்தி அவரைச் சமீபத்திலிருக்கச்செய்து சுகமாயிருக்கிறதா, சுகமாயிருக்கிறதாவென்று அடிக்கடி கேட்பாள். இவ்வாறு அக்கன்னிகை முனிவரைக் கணவனாகவடைந்து பிரீதியோடும் கிரமத்தோடும் தினம் பணிவிடை செய்வதோடு கிருகஸ்தாஸ்ரமத்துக்குரிய அக்னிபூஜையும் அதிதிபூஜையும் விதிப்படி நடத்திவருவாள். (1–25)

சிலகாலங் கழிந்தபின்னர், சூரியன் புத்திரர்களான அஸ்வினி தேவதைகள் விளையாடிக்கொண்டே அச்சவன முனிவருடைய ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்தார்கள். அச்சமயத்தில் இக்கற்புடைய மாதுசிரோமணி நீராடி ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப்போக, அந்த அஸ்வினிதேவதைகள் சமீபத்தில் வந்து மோகமடைந்தவர்களாய், மத்தயானையைப்போல் நடக்கிற உத்தமமான ஓ ஸ்திரீயே! நாங்கள் சூரியனுடைய புத்திரர்கள். தேவகன்னிகையாயிருக்கின்ற உன்னைப்பார்க்க வந்தோம். நீ யாருடைய பெண்? உன் பர்த்தா யார்? இத்தடாகத்தில் நீ நீராடுவதற்குச் சகாயமின்றி எப்படிவந்தாய்? இரண்டாவது லக்ஷ்மிபோல் பிரகாசிக்கின்ற நீ இன்னாளென்பதை அறிய விரும்புகின்றோம்; உண்மையைக் கூறுவாய். மிருதுவான உன் பாதங்கள் இவ்வனத்தில் நடக்கும்படிச் செய்த தெய்வத்தைப்பற்றி எங்கள் மனதில் துக்கமுண்டாகின்றது. மெல்லிய சரீரமுள்ள நீ விமானத்திலேறிக்கொண்டு போகத்தக்கவளாயிருக்க யாதுகாரணத்தால் காலினால் கீழே நடக்கிறாய்? மேலே போர்வையில்லாமல் இக்காட்டில் ஏன் திரிகிறாய்? நீ சகிகளையுடையவளாயிருக்க வேண்டுமே! அவர்கள் உனக்குச் சிச்ரூஷை செய்யாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்னை? நீ ராஜஸ்திரீயா? அப்ஸரஸ்திரீயா? உண்மையைக் கூறுவாய். உன்னுடைய பாக்கியத்தையும் உன்னைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்களுடைய புண்ணியத்தையும் உன் கணவனுடைய பாக்கியத்தையும் நாங்கள் சொல்லுவதற்குச் சமர்த்தரல்லர். ஓ அழகான கண்ணுள்ள பெண்ணே! உனது கால்நிலவப்பெற்ற இப்பூமி தெய்வலோகத்திலு மதிகப் பெருமையுள்ளது. உனது கால் நடையினால் இப்பூமி பரிசுத்தமாய்விட்டது. உன்னுடைய பேரழகைக்

காட்டிலிருக்கும் மிருகங்களும் பக்ஷிகள் முதலிய சகல ஜந்துக் களும் கண்டு உன்னையே பார்க்கின்றன. நாங்களுன்னை அதிகமாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்ததுபோதும். நீ உன்னுடைய உண்மையைக் கூறுவாய். உன்னுடைய தகப்பனுர் யார்? உன்னுடைய புருஷன் யார்! அவர்களைப் பார்க்க எங்களுக்கு அதிக ஆசையா யிருக்கிறது என்றனர். ஓ அரசனே! இவ்வாறு அவ்விருவருங் கூறிய வார்த்தைகளை அவள் கேட்டு நாணமுடையவளாய், ஓ அஸ்வினி தேவதைகளே! என்னைச் சரியாதியின் புத்திரியாகவும் அவ்வரச ஞல் சவனமுனிவருக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கப்பட்டவளாகவும் பதிவிரதா தருமத்தில் தவருதவளாகவும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆனுல் எனது பர்த்தா தபசியாயும் விருத்தராயும் குருடராயு மிருப்பதால் இரவும் பகலும் அவருடைய சிஸ்ரூஷை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் யார்? எதற்காக நீங்களிங்கு வந்தீர்கள்? நீங்கள் புண்ணிய சாலிகளாகக் காணப்படுகின்ற படியால் எனது பர்த்தாவினுடைய ஆஸ்ரமத்திற்குவர மனம்விரும்பு கின்றது. வந்தால் அவ்வாச்சிரமம் பரிசுத்தமடையும் என்ருள். (25–42)

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அஸ்வினி தேவதைகள் கூறுகின்ற னர்: ஓ சுந்தரியே! உன் தந்தை அக்கிழவருக்கு உன்னை என்ன காரணத்திஞல் கொடுத்தனரோ அதனைச் சொல்வாய். இவ்விருளடர்ந்த காட்டில் மேகத்திற் காணப்படும்மின்னல்போல் பிரகாசிக்கின்ற உனக்குச் சமானமான ஸ்திரீதேவதையை நாங்கள் பார்த்ததேயில்லை. நீ திவ்யமான ஆபரணத்திற்கும் வஸ்திரத்திற்குந் தகுந்தவளேயன்றி மான்தோலைத் தரித்துக்கொண்டு வெற்றுடம்பா யிருத்தற்குத் தகுந்தவளில்லை. உன்னை இவ்வனத்தில் குருடனுயும் கிழவனுயும் இருக்கிறவனுக்குப் பத்தினியாக்கி அவனுக்கு வேண் டிய வேலையைச் செய்யச் செய்து வருத்தப்படுத்தும் தெய்வத்தின் சேஷ்டையை நாங்கள் என்னென்று சொல்லுவோம்! நர்த்தனஞ் செய்வது போலும் நடக்கும் நடை கற்ற பண்டிதையாகிய நீ இக் கிழவனைக் கணவனுகக் கொண்டு யௌவனத்தைப் பிரகாசிக்காமற் செய்துவிட்டனையே! இனி மன்மதனுல் விடப்படுவனவாகிய பாணங்கள் உன்மேற் படுமா, குருடனுயுங் கிழவனுயும் இருக்கின்ற அவன்மேற் படுமா? அதனை நீயே யோசித்துப் பார்ப்பாய். கிழவன் மேற் பாணம் படப்போகிறதுமில்லை; அவன் வருத்தப்படப் போகிறதுமில்லை. உன்மேற்படும் பாணங்கட்கு நீ என் செய்யப் போகின்ருய்? அது உன்மேற்படா தொழியுமானுல் நீ துன்பப்படா தொழிவை. யௌவனமுடைய உனக்கு விருத்தனுகிய குருடனைப் பர்த்தாவாக்கி மேன்மேலும் துன்பம் பெருகச் செய்த அந்தப் பிரம்மாவின் புத்தி விசாலத்தை நாங்களென்னவென்று சொல்லு வோம்! காட்டில் வசிப்பதும் கிருஷ்ணஜினத்தைத் தரிப்பதும் உனக் குத் தகுதியன்றென்று இக்கிழவனை விடுவையாயின் இவ்வேஷமு முன்னை விட்டோடிப்போம். ஆதலால் எங்களிருவரில் ஒருவனைச் சாவதானமாக ஆலோசித்துப் பர்த்தாவாகச் செய்து கொள்வாய்.

பாக்கியஹீனனாயும் போஷணை ரக்ஷணையென்னு மிரண்டும் நீ செய்ய வேண்டியவனாயும் இருக்கிற முனியை விடுவதற்கு என்ன யோசனை யிருக்கிறது? நாங்கள் சொல்லியபடி எங்களிரு வரில் ஒருவனைப் பர்த்தாவாக நீ கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில், நந்தன வனத்திலும் சைத்திரத வனத்திலும் வேடிக்கையாய் விளையாடலாம். இந்தக் குருட்டுக் கிழவனோடு உனக்கென்ன விளையாட்டிருக்கிறது? ஒருநாள் முழுவதும் கிரீடா விநோதத்துக் கிடமில்லாமல் வேலை செய்வது ஏனைய ஸ்திரீகளுக்குச் சொன்னாலுஞ் சொல்லலாம், ராஜபுத்திரியா யிருக்கின்ற நீ வேலை செய்து தொலைக்கவேண்டிய காரணமென்ன? ஆனால் நீ ராஜக்கிரீடையோடு ஸம்ஸாரக்கிரீடை களையு மறிந்திருக்கிறாய்; இது ஆச்சரியமே. இந்த மானிட சஞ்சார மில்லாத காட்டில் யாதொரு பாக்கியானுபவமும் இல்லாமல் காலத்தை எப்படிக் கழிப்பா யென்பதை யெண்ணினால் கவலை யுண்டாகின்றது என்றனர்.

அஶ்வினி தேவதைகள் இவ்வண்ணம் கிழவனாகிய முனிவனைப் போகத்துக்குரிய னல்லனென்று பலமுறை இழிவுறையால் இகழ்ந் தும், போகத்துக்குரியவர்கள் நாங்களே யென்று தங்களைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிக் கூவியும் தங்களெண்ணத்தை வெளிப் படுத்தி வந்தனர். (43–56)

ஓம் ஹ்ரீம்மத்யை நம:

5. சவனர் யௌவனம் பெறுதல்

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! பர்த்தாவை நிந்தித் துக் கூறும் அவளுடைய வார்த்தையை ராஜபுத்திரிகேட்டு நடுங் கிப் பின்னர் தைரியம்பண்ணிக்கொண்டு, ஓ தேவர்களே! சூரிய மூர்த்தியினுடைய புத்திரர்களாயும் தேவர்களால் புகழத்தக்கவர் களாயும் எல்லாமறிந்தவர்களாயும் இருக்கின்ற நீங்கள் நல்லொழுக் கமாகிய இல்லொழுக்கத்திலுள்ள என் விஷயத்தில் இப்படிச் சொல்லத் தகுந்தவர்களல்லராயிருந்தும் சொல்ல வந்தது ஆச் சரியமே! ஓ தேவ சிரேஷ்டர்களே! மஹா யோகியா யிருக்கிற முனி வருக்கு என் தந்தையாரால் தத்தஞ் செய்யப்பட்டவளா யிருக்கும் நான் விபசாரிகள்போல் இப்போது காம விருப்பத்தால் வேறொரு புருஷனைத் தேடிக்கொள்வேனா? உலகில் அவரவர்கள் செய்யுங் கர்மங்களுக்குச் சாக்ஷியாய் நாடோறுந் தோன்றிவரும் சூரியபகவா னுடைய புத்திரர்கள் நீவிரென்பது பொய்யோ? மெய்யாயின் என்னை விபசார கர்மத்திற் செல்லத் தூண்டுவீர்களா? அஸார மான இந்தச் சம்ஸாரத்தில் விதித்திருக்கும் தருமத்தை விட்டால் ஸாரம் யாது? தருமமொன்றே ஸம்ஸாரத்திலுள்ள ஸாரம். நீங்கள் வந்தவழியே நாடிப் போகலாம். போகாது நின்று முன்போல ஏதேனும் புகல்வீராயின், நான் ராஜபுத்திரியா யிருப்பதால் க்ஷாத் திரமும் எனது கணவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவளாக இருப்பதால் தெய்வபலமுமுள்ளேனாதலால் உங்களுக்குச் சாபம் புகல்வேன். அதனை ஏற்க விருப்பமுளதேல் நிற்கலாம் என்றாள். (1–6)

சுகன்னியின் வீரமொழியைக் கேட்ட அஸ்வினி தேவதைகள் ஆச்சரியமும் பயமுமுடையவர்களாய் அவளைப் பார்த்து, ஓ உத்தம ஸ்திரீயே! உனது பதிவிரதா தருமத்தினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தோம். இனி நீ எங்களிடத்தில் வேண்டியவற்றைக் கேட்கலாம். நாங்கள் தேவ வைத்தியர்களாதலால் உனது கணவரைக் கண்ணுடையவராகவும் எங்களைப்போல் அழகுள்ளவராகவும் ஆக்குகின்றோம். ஆனால் அவருடன் நாங்களும் சேர்ந்து மூவராய் உன்னெதிரில் நிற்போம். அப்போது மூவரில் உனது கணவருக்கு மாலையிட்டு வரித்துக்கொள்வாய் என்றனர். அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்ட சுகன்னி தன் புருஷனுக்கு நல்ல சரீரமுண்டாவதில் சந்தோஷ முடையவளாயினும் பின் சொல்லிய ஓர் சூளால் சிறிது கலக்கமடைந்தவளாய்த் தனது நாயகனிடத்திற் சென்று, அஸ்வினி தேவதைகளைக் கண்டது முதல் நடந்த செய்திகளையும் இறுதியில் தனக்குண்டான கவலையையுங் கூறி, இது தேவ மாயையாயிருப்பதால் தேவரீரது கட்டளையின்படி செய்ய சித்தமாக இருக்கின்றேன் என்றனள். முனிவரும் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஓ பதிவிரதா சிரோமணியே! நீ ஒன்றற்கும் அஞ்சற்க; அவர்களையழைத்துக்கொண்டுவா; அவர்களிஷ்டபடி செய்வோம்; நீ ஒன்றுக்கும் ஆலோசனை செய்யவேண்டாம்; போய் வா என்றனர்.

சுகன்னி, சவன முனிவரிடத்தில் விடைபெற்று, அஸ்வினி தேவதைகள்பாற் சென்று, நீங்கள் சொல்லியவாறே செய்யலாம், வாருங்கள் என்றழைத்தனள். அவர்களும் அம்முனிவர்பாற் சென்று அவரைக் கண்ணுற்றுச் சுகன்னியைப் பார்த்து, உனது நாயகராகிய இவர் நல்ல திவ்ய ரூபத்தை யடைவதற்கு இந்தத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கவேண்டும் என்று அவ்விடத்திலுள்ள தீர்த்தத்தைக் காட்ட, அம்முனிவர் அந்தக்ஷணமே அதில் மூழ்கினர். அவர்களும் மூழ்கினர். பின்னர் மூவரும் சமமான பருவமுள்ளவர்களாய்த்திவ்யமான காந்தியுடன் திவ்யகுண்டலதாரிகளாய் வெளியே வந்துநின்று சுகன்னியைப் பார்த்து, ஓ சுந்தரியே! எங்கள் மூவரில் உனக்கு யாரிடத்தில் அதிகப் பிரீதி தோன்றுகிறதோ, அவரை நீ பர்த்தாவாக வரித்துக்கொள்ளலாம் என்றனர். அவள் உருவத்திலும் அழகிலும் வயதிலும் கண்டத்வனியிலும் பூஷணாதி யலங்காரங்களிலும் மூவரும் சமானமாய்க் காணப்படுகின்றபடியால் நாம் யாரைக் கணவராகக் கண்டு மாலையிடுவது? நம்மிடத்தில் வந்தவர்கள் தேவ வைத்தியர்களல்லவா? அவர்கள் எல்லா மாயையும் செய்ய வல்லவர்கள்தானே! நாம் எந்த மாயையைக் கண்டோம்? இப்போது இந்திரஜால வித்தையைக் காட்டி விட்டார்களே! என்று பலவாயெண்ணி மனங்கலங்கி, நாம் கணவரை யறிவதற்கில்லாமையால் நமக்கிப்போது வந்தது மரணமேயன்றி வேறில்லை யென்று தேவியைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினள் :— (7–30)

ஓ லோகமாதாவே! துக்கத்துக்காளாயிருக்கும் யான் உன்னைச் சரணமாகவடைந்தேன். எனது பதிவிரதா தருமத்தைக் காத்தருள்வாய். ஓ மஹாலக்ஷ்மியே! சங்கரார்த்தாங்க சரீரியே! ஓ விஷ்

ஹுப்பிரியே ! ஓ மஹாஸரஸ்வதியே ! அறிவிலிகளுக்கு அறிவையும் அறிவுடையாராகிய ஞானிகளுக்கு மோக்ஷ சுகத்தையுங்கொடுக்கின்றவளே ! மூலப்பிரகிருதியும் நீயே! பரம புருஷனும் நீயே! நற்குண முடையார்க்குப் போக சுகத்தையும் தீக்குணமுடையார்க்கு துக்க பயத்தையுந் தருகின்றவளே! யோகிகளுக்குச் சித்திகளையும் வெற்றிகளையும் கீர்த்திகளையும் தருகின்ற நினது ஆச்சரியச் செயலைக் கண்டு உன்னைச் சரணமடைந்தேன். ஓ மாதாவே ! என் பர்த்தாவைக்காட்டுவாய். நான் பர்த்தாவைக் காணுமல் துயரக்கடலில் மூழ்கியிருக்கின்றேன். என்னைத் தேவவைத்தியர்கள் வஞ்சித்து விட்டனர். நான் யாரைப் பர்த்தாவாகக் கொள்வேன் ? ஓ எல்லாமறிந்த தாயே ! என் பதிவிரதா தருமத்தையறிந்து எனக்குப் பர்த்தாவைக் காட்டுவாய் என்று பிரார்த்தித்தனள். திரிபுரசுந்தரியாகிய மஹா தேவி அவளது பதிவிரதா தருமத்துக் கிரங்கினவளாய், அவளுடைய புத்திக்குத் தனது கணவனை யறியும்படியான சக்தியைக் கொடுத்தனள். சுகன்னியானவள் அதனை யறிந்தவளாய் மகிழ்ந்து தேவியை உள்ளத்துள்ளே பணிந்து போற்றி நின்று மூவருள் தனது நாயகனுகிய சவன முனிவருக்கே மாலையிட்டு வரித்துக் கொண்டனள். (31–40)

அஸ்வினி தேவதைகள் அவளது அருஞ்செயலைக் கண்டு பதிவிரதா தருமத்தை வியந்து அவளை ஆசீர்வதித்து, தேவியினது கருணையாதலால் இதற்கு நாம் சந்தோஷிக்க வேண்டியதென்று ஆனந்தமுற்று, நாங்கள் போய்வருகிறுமென்று முனிவர்பால் விடை கேட்ப, அம்முனிவர் அவர்களை நோக்கி, ஓ மஹா வைத்தியர்களாகிய அஸ்வினி தேவதைகளே ! நான் பதிவிரதா தருமத்திற் சிறந்த பத்னியைப் பெற்று நாடோறுந் துன்பத்தையே அனுபவித்து வந்தேன். அப்படியிருந்த வெனக்கு இன்பமுண்டாக என்னிடத்தில் இருந்த கிழத்தனத்தையும், குருட்டுத் தனத்தையும் போக்கி உங்களிடத்திலுள்ள யௌவனத்தையும் கண்ணொளியையும் அற்புதமான ஓர் சௌந்தரியத்தையும் தந்தீர்கள். இவ்வரிய செயலுக்கு நான் ஏதேனும் பிரதியுபகாரம் உங்கட்குச் செய்யாதொழிவேனுயின் எனக்கு நன்றி மறத்தலாகிய ஓர் துரோகமும் உலகத்திற் பழியும் உண்டாகும். அன்றியும் நான் உங்களுக்குக் கடன்காரனுமாய் விடுவேன். ஆதலால் அஃதெனக் குண்டாகாமலிருக்க உங்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்க இச்சிக்கிறேன். உங்களால் விரும்பப்படுவதாகிய அப்பொருள் தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் அடைவதற் கரிதானதாயினும் அதனை நான் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். நீங்கள் செய்த இந்த நல்லுபகாரத்திற்கு யான் செய்யப்போவது அவ்வளவரிதானதன்று. ஆதலால் விரைவில் உங்கள் மனதிலிருக்கிற கோரிக்கையைச் சொல்லுங்கள் என்று கூறினர். அவ்விருவர்களும் அம் முனிவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனை செய்து முனிவரை நோக்கி, ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே ! எங்களுடைய தந்தையாரனுக்கிரகத்தால் நாங்கள் வேண்டிய இஷ்ட சித்தியைப் பெற்ற

வர்களா யிருந்தபோதிலும் ஓர் குறையுளது. அஃதாவது, எங்களுக்குத் தேவர்களுடன் சமமாய்ச் சோமபானங்கிடையாது. அஃதுண்டாக நாங்கள் அபேக்ஷித்திருக்கின்றோம். ஏனெனில் பூர்வத்தில் மேரு பர்வதத்தில் நடந்த ஓர் பிரம்மயாகத்தில் இந்திரன், வைத்தியர்களோடு சோமபானஞ் செய்யக்கூடாதென்று எங்களைத் தடுத்துவிட, நாங்கள் தடைப்பட்டு நின்றுவிட்டோம். நீர் தருமமறிந்தவராதலால் அந்தச் செய்தியை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு எங்களுக்குச் சோமபானஞ் செய்விக்கச் சக்தியுள்ளவரா யிருப்பீராயின் எங்களுக்கிஷ்டமான அந்தக் காரியத்தைச் செய்துவையும். இதுதான் நீர் எங்கட்குச் செய்யும் பிரதியுபகாரம் என்றனர். முனிவர் அவர்களது மிருதுவான வார்த்தையைக் கேட்டு, ஓ வைத்தியர்களே! நான் சரியாதி மகாராஜனுடைய யாகத்தில் இந்திரன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே உங்களைச் சோமபானம் செய்விக்கிறேன். இது சத்தியம் என்று அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனர்; அவர்களும் தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தனர். சவன மகாமுனிவரும் சுகன்னியை யழைத்துக்கொண்டு தன் னாச்ரமம் வந்து சேர்ந்தனர். (41–59)

ஓம் ஹ்ரீம் விபூஷ்ணையை நம:

6. சரியாதி செய்த யாகம்

ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான்: சவனமாமுனிவர் தேவவைத்தியர்களுக்குத் தாம் சொல்லியபடி சோமபானத்தை முன்னே தடைசெய்த இந்திரன் தடைசெய்யாவண்ணங் காத்து அவர்களுக்குண்மையாய் நிறைவேற்றினரா? இந்திரனது பலத்திற்குமுன் மனிதரான முனிவருடைய பலம் எம்மாத்திரம்? இவரால் அக்காரியம் சாதிக்கப்பட்டதென்றால் அது ஆச்சரியமல்லவா? ஆதலாலதனைச் சொல்லவேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தனன். வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்: ஓ மஹாராஜனே! சவனமகாமுனிவர் யாகத்தை நடத்திய அற்புத சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக.

அம்முனிவர் சுகன்னியுடன் இந்திரன் இந்திராணியோடு கூடி கிரீடித்திருப்பதுபோல் கிரீடித்துச் சுகமாய் வாழ்ந்து வரும் நாளில், இம்முனிவர் பத்னியின் தாய், தனது பர்த்தாவை நோக்கி மெய் நடுங்கிக் கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே, ஓ பிரபுவே! உம்முடைய பெண்ணைக் குருடரான முனிவருக்குக் கொடுத்துக் காட்டில் விட்டு வந்தீரே! அவளிறந்து போயினளோ, அல்லது உயிரோடிருக்கின்றனளோ போய்ப் பார்த்து வரலாகாதா? என் மகளாகிய அந்த சுகன்னி தானே வேண்டுமென்று அந்த முனிவரைப் பர்த்தாவாகக் கொண்டனள். அவளிப்போது என்னசெய்து கொண்டிருக்கிறாளோ? பெண்ணினுடைய துக்கம் என் மனதில் கொளுத்திக் கொண்டிருக்கிறதே. காட்டில் தவசிகளைப்போல் தவசியா யினைத் திருக்கிற என் பெண்ணை யழைத்து வாரும். அந்தகனுை

பர்த்தாவைப்போல் தவசியா யிளைத்திருக்கும் என் பெண்ணை யழைத்து வாரும். அந்தகனை பர்த்தாவைப்போல் மரவுரி உடுத்திக்கொண்டு எல்லா ஆபரணங்களையு மிழந்தனளே! அவளை நான் பார்க்கவேண்டும் என்று புலம்பும்பொழுது, அரசன் அவளை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! ஏன் புலம்புகின்றனை? புலம்புவதனாற் பயனென்? நம்முடைய பெண்ணையும் அந்த முனியையும் பார்க்க இப்போது நாமிருவரும் போவோம் என்று சொல்லித் தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு சவனமகாமுனிவரின் ஆச்ரமம் வந்து சேர்ந்து, அங்கு புதிய யௌவனத்தோடு தேவ புத்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற முனிவரைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து நமது பெண் உலகமெல்லாம் நிந்திக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்து விட்டாளே என்று சிந்தித்து, இந்தப் பெண் அந்தக் குருட்டு முனிவரைக் கொன்று விட்டு காம பீடிதையாய் வேறொருவனை தனக்கு இஷ்ட பர்த்தாவாகச் செய்துகொண்டாள் போலும்! அந்தோ! வெட்கம்! மன்மதனும் சகிக்காதவனல்லவோ? மேலும் யௌவனகாலத்திற்கு ஆரம்பகாலமாகிய இப்பருவத்தில் அவன் ஜயிக்கத்தக்கவனுவனு? இந்தப் பெண் நம்முடைய குலத்திற்குப் பெரிய பாவத்தை யுண்டு பண்ணி விட்டனளே! எவனுடைய பெண் துர்நடத்தை யுள்ளவளா யிருக்கின்றாளோ அவன் பிழைப்பைச் சுடவேண்டும்! ஸர்வ பாவங்களாலும் பிராணிகளுக்குத் துக்கமுண்டாவதற்காகவே பெண் பிறக்கிறாள். நம்முடைய காரியத்திற்காக நாமே அனுசிதமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டோம். குருடனையுங் கிழவனையு மிருக்கிறவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோமே; இதைப் பார்க்கிலும் அனுசிதமென்ன விருக்கிறது? தகப்பன் பெண்ணைத் தகுந்த யோக்யனுக்குக் கொடுக்கவேண்டு மல்லவா? நாமென்ன வேலை செய்தோம்? நமக்கென்ன பழிவந்தது? இப்படிப்பட்ட துர்நடத்தை யுள்ள பெண்ணைக் கொல்வோமானால் ஸ்திரீஹத்தி என்கிற பாதகம் நேரிடும். மேலும் பெண்ணைக் கொல்வது இன்னும் விசேஷமான பாவத்துக்குக் காரணமாகுமன்றோ? பிரசித்தமான நம்முடைய வம்சத்தைப் பாவத்துக்குள்ளாகச் செய்து வைத்தோமே! இனி நம்முடைய பெண்ணினிடத்தில் சிநேகஞ் செய்வோமானால் லோகாபவாதம் இன்னும் அதிகமாய் விளையுமன்றோ? என்ன செய்வோம் என்று சிந்தா சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருந்தனன். தற்செயலாய் அவ்வாச்ரமத்தி லுலாவிக்கொண்டிருக்கும் சுகன்னி, தன் பிதாவைப் பார்த்து வேகமாயோடி வந்து மிக்க பிரீதியுடன் வார்த்தையாட வாரம்பித்து, அவன் முகத்தைப் பார்த்தனள். அவனவளைப் பாராது முகத்தைத் தொங்கவிட்டு ஆகுலப்பட்டிருக்க, ஓ தந்தையே! என்ன ஆலோசனை செய்கிறீர்? நீர் முகத்தைத் தொங்கவிட்டிருக்குங் காரணமென்னை? ஓ புருஷ சிரேஷ்டரே! வாரும், வாரும், என்னுடைய பர்த்தா நல்ல வயதுள்ளவராயும் தாமரைபோல் மலர்ந்த கண்ணுடையவராயும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப்பார்த்து மகிழ்ந்து நமஸ்காரஞ் செய்யும் என்றனள். தனது புத்திரி கூறும் வார்த்தையைக் கேட்டுச்

சரியாதி மகாராஜன் கோபங்கொண்டு புத்திரியை நோக்கிக் கூறுகின்ருன் : பெண்ணே ! தபசியான அந்தக் குருட்டுமுனிவர் எங்கே? மதத்திருக்கிற இந்த யுவாவான புருஷன் யார் ? எனக்குப் பெரிய சந்தேக முண்டாயிருக்கிறது. ஓ பாபிஷ்டையே ! முனிவரைக்கொன்று விட்டனையா ? காமத்திஞல் குலத்தையெல்லாம் நாசஞ்செய்ய வந்த நீ வேருருவனைப் பர்த்தாவாகச்செய்து கொண்டனையா ? இந்த தவசிரேஷ்டரின் புனிதமான ஆச்சிரமத்தில் இருக்கவேண்டிய எனது மருகராகிய முனிவரைக் காணுமலிருக்கிறேனல்லவா ? வியபிசாரி செய்யும் பாவத்தை நீ செய்துவிட்டனையல்லவா ? ஓ துர்நடத்தையுள்ளவளே ? முனிவரைக் காணுமல் இந்த யௌவன புருஷனைக் கண்டு துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போய் விட்டேனே யென்று தந்தை சொல்லும்பொழுது, அந்தப்பெண் சிரித்துக் கொண்டே தந்தையைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு பர்த்தா விடத்தில் கொண்டுபோய்விட்டுக் கூறுகின்ருள் : இவரைத்தானே நீர் கண்டு எண்ணுததெல்லாமெண்ணி என்னை வெறுத்தீர். ஓ தந்தையே ! இவர்தான் உமது மருகரான சவன மகாமுனிவர் ; அதிற் சந்தேகமில்லை. அஸ்வினி தேவதைகள் கருணையிஞல் இந்த அழகையும் யௌவனத்தையும் கண்ணையுந் தந்துப்போயினர். அவர்களால் இவ்வாறு நடக்கப்பெற்றது தெய்வத்தின் செயலென் றெண்ணக்கடவீர். உமது பெண்ணுன நான் நீரெண்ணியபடி அப்பாவத்தைச் செய்தவளல்லள். நீரிந்த ரூபத்தைப் பார்த்துச் சந்தேகமடைகிறீர். அதனை அம்மகாமுனியை நமஸ்கரித்துக் கேட்பீராயின் பிறகு அவரே நான் சொல்லிய காரணத்தை விஸ்தார மாகச் சொல்லுவரென்று சொல்ல, ஒருவாறு நம்பிக்கையுண்டாய்ப் புத்திரியின் வார்த்தைப்படி முனிவரை நமஸ்கரித்துப் பிரீதியோடு கேட்கத் தொடங்கிஞன் : (1–36)

ஓ பார்க்கவமுனிவரே ! உமக்கு எப்படி இக்கண்கள் வந்தன ? உம்முடைய கிழத்தனம் எப்படிப் போயிற்று ? இவ்விருத்தாந் தத்தைத் தகுந்தபடி சொல்லும். ஓ முனிவரே ! அழகு மிகுந் திருக்கும் உம்மைக் காணவே வருத்தத்தோடு கூடின சம்சயம் எனக்குண்டாயிற்று. ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டரே ! நீரொன்றையும் ஒளிக்காமற் சொல்வீராயின் நானதனைக் கேட்டுச் சம்சயம் தெளிந்து சுகத்தையடைவே னென்றனன். சவனமுனிவர் கூறுகின்ருர் : தேவ வைத்தியர்களாகிய அஸ்வினி தேவதைகள் தெய்வகதியாக இவ்விடம் வர அவர்களை யுனதுபெண் தனது பதிவிரதா தருமத்தால் வென்று என்னிடம் அழைத்துவந்து என்னைக்காட்ட அவர்கள் என்னைப்பார்த்துக் கூறியபடி நான் நீரில் மூழ்கி யெழுந்திருக்கும்போது இவ்வரியவடிவத்தைப் பெறலாயினே னென்று நடந்த வரலாறெல்லாம் விடாமற் சொல்லிப் பின்னர், ஓ அரசனே ! நான் அவர்களுக்குக் கைமாருக ஓர் வரங்கொடுத்திருக் கின்றேன் ; அஃதென்னை யெனின், உம்முடைய யாகத்தில் அவர் கட்குச் சோமபானஞ் செய்விக்கிறேனென்று சொன்னேன். அவர்களுடைய சகாயத்தால் நானிப்போது நல்ல கண்களையும்

நல்ல யௌவனத்தையுமடைந்து சுகமாயிருக்கிறேன். இனி உம் மனக்கவலையை விட்டு ஆசனத்தில் நன்ருயுட்காருமென்று சொல்லவே, அரசன் தன் மனைவியோடு சமீபத்திலுட்கார்ந்து பெண்ணையும் பிள்ளையையும் பார்த்து அதுகாறுமடைந்திருந்த கவலையெல்லா மொழியப்பெற்று ஆவலுடன் சந்தோஷசித்தர்களாய் மகாத்மாவான முனிவரோடு சுகமான சில கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, முனிவரும் அரசனை மிகவுஞ் சந்தோஷப்படுத்தி, நீர் சோமயாகஞ் செய்யவேண்டும்; அந்த யாகத்தை நான் செய்விக்கிறேன். ஆகலான் அதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேர்ப்பியும். நான் பிரதிக்ஞை செய்துகொடுத்தபடி இருவரையும் யாகத்தில் சோமபானஞ் செய்விக்கிறேன். நீர் நிச்சயமாய் செய்ய வேண்டும். அவர்களிடத்தில் கோபமுடையவஞ யிருக்கிற இந்திரனை எனது தேஜோபலத்திஞல் தடைசெய்து விடுகிறேன்; இதிற் சந்தேகமில்லை யென்றனர். அரசன் அதைக்கேட்டு மகா சந்தோஷமடைந்து அப்படியே செய்வோமென்று அங்கீகரித்து அவரைக் கொண்டாடித் தன் மனைவியுடன் தன் பட்டணத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டு முனிவரையும் விட்டுப்போவதற்கு மனமில்லாமல் அவரது கையைப் பற்றிக்கொண்டு சாவதானமாய்ப் பேசிக் கொண்டே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். சின்ஞள் கழித்து ஓர் சுப தினத்தில் ஸர்வைச்வரியமுள்ள சரியாதி மகாராஜன் யாகசாலை யேற்படுத்திப் பூஜ்யர்களான வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களை வரவழைத்துச் சவன மகாமுனிவரால் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கிஞன். அந்தப் பெரிய யாகத்தில் இந்திரன் முதலிய சகலமான தேவர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். அச்வினி தேவதைகளும் சோம பானஞ் செய்வதற்காக வந்துசேர்ந்தனர். இந்திரஞே அச்வினி தேவதைகளாகிய இருவரையும் பார்த்துச் சந்தேகப்பட்டு, இவர்கள் எதற்காக இங்கு வந்தார்களென்று எல்லாத் தேவர்களையும் பார்த்து, வைத்தியஞ் செய்கிறவர்கள் சோமபானஞ் செய்யத்தகாதவர்களல்லவா? யாரிவ்விடமிவர்களை வரவழைத்தார்கள்? நீங்களேதேனு மறிவீர்களாவென்று கேட்டான். அவர்களெல்லோரும் காரணத்தைச் சொல்லாதிருந்தனர். பிறகு சவன மகாமுனிவர் அச்வினி தேவதைகளிருவருக்கும் பாகம்பிரித்துச் சோமரஸத்தை யெடுத்தார். இந்திரன், இவர்களுக்குப் பாகம் கொடுக்கவேண்டியதில்லை; இவர்களிதற்குத் தகுந்தவர்களல்லவென்று தடைசெய்தான். செய்யவே, ஏனிவர்கள் சோமபானஞ் செய்யத்தகுந்தவர்களாகார்? அந்தக் காரணத்தை யுண்மையாகச் சொல்வாய். ஓ தேவசிரேஷ்டனே! இவர்கள் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்தவர்களல்லவே? சாக்ஷாத் சூரியனுடைய தர்மபத்னிக்குப் பிறந்தவர்களல்லவா? இவர்களை நீ ஏன் தடைசெய்கிருய்? எந்தத் தோஷத்திஞல் சோமபானத்துக்குத் தகுந்தவர்களல்லவென்கிருய்? அதனை எல்லாத் தேவர்களுஞ் சேர்ந்து நிச்சயஞ்செய்யவேண்டும். நானவர்களிருவரையும் சோமபானஞ்செய்விக்கவே எனது மாமஞகிய அரசனைத் தூண்டி இந்த யாகத்தை நடத்திவைக்கிறேன். இப்போது நான் சொல்லும்

வார்த்தை யுண்மையானது. ஓ இந்திரனே! எனக்கிவர்கள் புதி தான யௌவனத்தைக் கொடுத்து எனக்குபகாரஞ் செய்தார்கள். ஆதலால் நான் அவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்யவேண்டும்; என்ன சொல்லுகிருயென்றுகேட்க, இந்திரன் அவ்விருவரையும் தேவர்களெல்லோரும் வைத்தியர்களாகச் செய்து கொண்டபடியால் அவ்விருவரும் சோமபானஞ்செய்யத்தக்கவரல்லர்; இவர்களுக் குப் பாகங்கொடுக்க வேண்டாமென்றனன். சவனமகாமுனிவர், அடா! ரிஷிபத்தினியைப் பிடித்திழுத்தவனே! வீணை கோபத்தை விட்டுவிடு. சத்தியவாதிகளான அஶ்வினிதேவதைகள் வைத்திய ரானதால் எப்படிச் சோமபானத்துக்குத் தகுந்தவர்களாகார்? விருத்திராசுரனை பிராம்மணனை யாகத்தில் வஞ்சனையாற் கொன்றனையல்லவா? உன் தொழிலைநோக்க இவர்கள் தொழில் மிக்க குறைவானதோ வென்றதி வுக்கிரங்கொண்டு சொல்லுவதைக் கண்டு ஒருவரும் பதில் சொல்லாதொழிந்தனர். தீக்ஷ்ணமான தேஜஸுள்ள அம்முனிவர் தமது தபோபலத்தினுல் அவர்களுக்குச் சோமபானம் கொடுக்கத் தொடங்கினுர். (37–61)

ஓம் ஹ்ரீம் ஶீலாயை நம:

7. சவனர் தவத்தின் வெற்றி

வியாசர் கூறுகின்றுர்:—ஓ ஜனமேஜயனே! சவனமுனிவர் இந்திரனை யொருபொருளாக மதியாது அஶ்வினிதேவதைகளுடைய பாகத்தைக் கையிலெடுக்கவே, இந்திரன்மகாகோபங்கொண்டவனுய் தன்பலத்தைக் காண்பிக்கிறவன்போல் முனிவரைநோக்கி, ஓ பாபிஷ்ட பிராம்மணனே! நீ மரியாதையைத் தாண்டக்கூடாது; சத்துருவானவுன்னை நான் வேருெரு விருத்திராசுரனைக் கொன்றது போலக் கொன்றுவிடுகிறேனென்றுன். அதுகேட்ட முனிவர், உருவத்தினுலும் பொருளினுலும் தேஜஸினுலும் என்னை வேருெரு தேவனைப்போலாக்கிய அவர்களை நீ அவமானப்படுத்தவெண்ணற்க. நீயொழிந்த ஏனைய தேவர்களெல்லாம் பாகம் வாங்கிக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிருர்கள். அஶ்வினிதேவதைகள் உனக்கிளைத்தவர் களல்லர். உன்னிலும் மகா பராக்கிரமசாலிகளென்றறிவாய். ஓ இந்திரா! வைத்தியர்கள் யஜ்ஞத்தில் சோபமானத்துக்குத் தகுந்த வர்களல்லரென்பதை நீ யெங்கே கண்டனை? ஓ மூடபுத்தி யுள்ள வனே! நீ கொடுக்கக்கூடாதென்றெண்ணுவையாயின் உன் தலையை இப்பொழுது அறுத்து விடுகிறேனென்றுசொல்லி, அந்த இந்திர னுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதொழிந்து, அவ்விருவருக்கும் சோமபான பாகத்தை எடுத்துக் கொடுக்க முயலும்போது அந்தப் பாகத்தை அவ்விருவரும் வாங்கிக்கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டனர். (1–4)

இந்திரன் பார்த்து, ஓ முனியே! இப்போது இவர்களுக்குச் சோமபாகம் கொடுப்பையேயாகுல் விருத்திராசுரனைப்போல்

உன்னை வஜ்ராயுதத்தால் கொன்றுவிடுவேனென்று சொல்ல, அதனை யவர் ஓர் வார்த்தையாகவெண்ணிப் பயப்படாது அதிக கோபத்தோடும் அகங்காரத்தோடும் அவ்விருவர்களுக்குஞ் சோம பானத்தைக் கொடுத்தார். உடனே இந்திரனும் அதிக கோபங் கொண்டு வஜ்ராயுதத்தை யவர்மேலெறிந்தனன். கோடிசூரியர்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டுவரும் வஜ்ராயுதத்தைச் சர்வதேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே முனிவர் தமது தபோபலத்தினல் சலிக்கவொட்டாது நிற்கச்செய்து யாகாக்னியில் ஆபிசாரமந்திரத் தால் இந்திரனைக் கொல்வதற்கு ஓமஞ்செய்தனர். செய்யவே அவரது தபோபலத்தால் அவ்வோமகுண்டத்தினின்றும் ஓர் அசுரன் மகா பலமுள்ளவனும் மகா குரூரனும் மகா கோரரூபனும் மகாபயங்கரமான கரிய பெரிய சரீரமுள்ளவனும் பிராணிகளுக் கெல்லாம் பயத்தைக் கொடுக்கிறவனும் பர்வதாகாரமான தீக்ஷ் ணத்தோடுங் கூடிய பத்துகாத நீளமுள்ள பற்களுள்ளவனும் நூறு நூறு யோசனையுள்ள நான்கு கோரப்பற்களை யுடையவனும் விந்தியமலைபோல் நீண்டோங்கிய புஜங்களையுடையவனும் ஆகா சத்தை நக்கிக்கொண்டிருக்கிற நாக்குள்ளவனும் பர்வத சிகரம் போல் கடினமான கண்டமுடையவனும் புலிநகம் போன்ற நக முள்ளவனும் பயங்கரமான தலைமயிரும் முகமும் உள்ளவனும் காட்டுத் தீபோல் கொதித்தெரியும் நேத்திரமுள்ளவனும் மத னென்கிற பெயருடன் தோன்றினன். அந்த அசுரனை அமரரனை வரும் பார்த்துப் பயமடைந்தனர். இந்திரன் பயந்தவனாய் யுத்த முயற்சியைவிட்டு இவனென் செய்வானே வென்று ஏங்கி நின்றனன். (5–20)

அந்த அசுரனே வஜ்ராயுதம் வருமானல் அதனை வாயில் கடித்துக்கொண்டு மூன்று லோகத்தையும் விழுங்கி விடுகிறவன் போல் சற்றுறுத்துப் பார்த்து நின்று பின்ன ரடங்காக் கோபங் கொண்டு இந்திரனைப் பக்ஷிக்கப் போகிறேனென்று துரத்திக் கொண்டுபோயினன். அதுகண்ட தேவர்களெல்லாம் ஓடிப்போய் விட்டோம், ஓடிப்போய்விட்டோ மென்றழுதார்கள். அவன்பேரில் வஜ்ராயுதத்தை விடவேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டிருந்த இந்திரன் கையாடாமல் அதனை விடுவதற்கு அசக்தனாய் ஓடுவதற்கு மில்லாமல் போர்புரிவதற்குமில்லாமல் திகைத்துத் தனது குருவைத் தியானித்தனன். தியானித்த மாத்திரத்தில், அவரெதிரே வந்து, இந்திரனுக்கு நேரிட்டிருக்கும் மகத்தான ஆபத்தைப் பார்த்து, மனதினல் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, அவனை நோக்கி, ஓ இந்திரா! இவ்வசுரன் ரிஷியினுடைய மஹா தபோபலத்தினல் பிறந்த மகாபலசாலியாகலான் இவன் உன்னாலும் உனது வஜ்ராயுதத்தாலும் என்னாலும் மந்திரங்களாலும் தேவர் களாலும் ஜயிக்கத் தக்கவனல்லன். ஓ தேவஶ்ரேஷ்டனே! நீயொன்றும் யோசியாமல் சவன மஹாமுனிவரைச் சரணமடை வாய். அம்முனிவர் தன்னால் உண்டுபண்ணப்பட்ட இவனைத் தடைசெய்துவிடுவார். சக்தியானது சக்தனுடைய பௌருஷத்தைத்

தகைய வல்லமையுள்ளதன்று ; சக்தனுடைய பௌருஷமடங்கு மானால் அவன் சக்தியடங்கும். ஆகலான், அம்முனிபுங்கவருடைய பௌருஷமடங்குவதற்கு அவரை நீ சரணமடைய வேண்டு மென்றார். (20–29)

இந்திரன் அவர் சொல்லை யுட்கொண்டு அதிக பயத்துடன் சவனமுனிவரை வணங்கி, அவரைநோக்கி, ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே ! எதிரே பிரசன்னமாயிருக்கின்ற இந்தப் பாபாத்மாவான அசுரனை அடக்கிச் சர்வமுமறிந்த நீர் எனக்குப் பிரசன்னராயிரும். உம் முடைய வார்த்தையின்படி நான் செய்கிறேன். ஓ பார்க்கவ முனிவரே ! இதுமுதல் அஸ்வினிதேவதைகளிருவரும் சோமபானத் துக்குத் தகுந்தவர்களே. இப்பொழுது நான் சொல்லும் வார்த்தை சத்தியமானது. ஓ தவமே பொருளாகவுள்ள முனிவரே ! உம் முடைய பிரயத்தனம் சபலமாயிற்று. நீர் தருமமறிந்தவராகை யால் பொய் சொல்லமாட்டீர். அந்த அஸ்வினிதேவதைகளிருவரை யும் எப்போதும் சோமபானத்துக் குரியவராகவே யாக்கிக்கொள்ளு கின்றோம். பூலோகத்தில் சரியாதியின் கீர்த்தி எங்கும் பரவுக. ஓ முனிசிரேஷ்டரே ! நான் உம்முடைய வீரியத்தைப் பிரகாசப் படுத்துவதற்காகவே முன்னர் அலக்ஷியமாய்ப் பேசியதேயன்றி, உம்மை அலக்ஷியப்படுத்துவதற்கன்று. ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே! என் விஷயத்தில் தயவுசெய்து மதாசுரனையடக்கும், எல்லாத் தேவர் களுக்கும் மங்களத்தை யுண்டாக்குமென்று பிரார்த்திக்கவே, பார்க்கவரென்கிற சவனமுனிவர் கோபந்தணிந்தவராய் பயந் திருக்கும் இந்திரனைச் சமாதானப்படுத்தி, மதாசுரனை மூன்றுரு வாக்கி அம்மூவரையும் சுராபானத்திலும் சூதிலும் வேட்டையிலும் திருப்தியடைந்திருக்கும் வண்ணம் போக்கி, இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் நிறுத்தி, அரசனியற்றிய யாகத்தை நிறை வேற்றிப் பின்னர் சம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட சோமரசத்தை இந்திரனுக்கும் அஸ்வினி தேவதைகளுக்குங் கொடுத்து யாவரையும் திருப்தியாய்ப் போகும்படி செய்தனர். (30–41)

ஓ அரசனே ! இவ்வாறு சவனமகாமுனிவர் சூரியபுத்திரர் களான அஸ்வினி தேவதைகளுக்குத் தன் தபோபலத்தினால் சோமபானஞ் செய்து வைத்தா ரென்றறிவாய். பின்னரந்த யாக சாலையும் அம்முனிவருடைய ஆஸ்ரமமும் பூலோகத்தில் பிரசித்தி பெற்றன. மனுபுத்திரனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமான சரியாதி யென்னு மரசன், தனது மருகராகிய ரிஷியினுடைய மஹாதபோ மகிமையான காரியத்துக்குச் சந்தோஷமடைந்து, மந்திரிகளோடு பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து அரசாண்டு வருங்காலத்தில், ஆனர்த்த னென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். அவனுக்கு ரேவதனென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். அவன் குசஸ்தலி என்னும் பட்டணத்தைச் சமுத்திர நடுவிலுண்டாக்கிக்கொண்டு தேசங்களையெல்லா மனுப வித்துக்கொண்டு வந்தான். அவனுக்குக் ககுத்மி முதலான நூறு புத்திரர்களும், மகாசுந்தரியான ரேவதி என்னும் ஓர் புத்திரியும் பிறந்தனர். அந்தப் பெண்ணுக்குக் கலியாணத்துக்குரிய பருவம்

வந்தபோது அரசன் நற்குலத்திற் பிறந்தவனுகிய எந்தவரசனுக் குக் கொடுக்கலாமென்று மனதில் ஆலோசனைசெய்து ஒன்றுந் தோன்ருமல் பிரம்மனைக் கேட்போமென்று நிச்சயித்து பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு பிரம்மலோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத் தில் கந்தர்வர்களும் சித்தர்களும் பன்னகர்களும் சாரணர்களும் பிரம்மதேவரைக் கைகூப்பித் தோத்திரஞ் செய்து கொண் டிருந்தனர். (42–52)

ஓம் ஹ்ரீம் பதாராத்யாயை நம:

8. ரேவதி–பலராமன் திருமணம்

ஜனமேஜயன் கூறுகின்ருன் :—ஓ வியாசரே! யான் சில பிராம் மணர்களால் பிரம்மவித்தாயும் சாந்தனுயுமிருக்கும் பிராம்மணனே பிரம்மலோகமடைவானென்று கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன். அங்ஙன மிருக்க, ரேவதன் தன் பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு பிரமலோ கம் போனுனென்ரு லெனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கின்றது. இதனை யும், இறந்தவன் சொர்க்கலோகம் போகிருனென்று சொல்லுவது சாஸ்திர நிச்சயமாயிருக்க, சில மானிடர் சுவர்க்கலோகம் போனுர் வந்தாரென்கின்றனரே இதனையும் எனக்குச் சந்தேகந்தீரச்சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டனன். வியாசர் கூறுகின்ருர் : ஓ ஜனமே ஜயனே! மேருவின் சிகரத்தில் இந்திரலோகம் வன்னிலோகம் யம லோகம் வருணலோகம் கைலாயம் வைகுண்டம் முதலிய எல்லாவுல கங்களுந் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்துக்குத்தான் யாவ ரும் போவதும் வருவதுமாகவுள்ளா ரென்றறியக்கடவாய். ஆதலால் அருச்சுனன் மானிட சரீரத்துடன் இந்திரலோகம் போய் இந் திரன் சமீபத்திலேயே ஐந்து வருஷகாலம் இருந்தானென்றும், அப் படியே தசரத சக்கரவர்த்தி முதலானவர்கள் சுவர்க்கலோகத்துக் குப் போவதும் வருவதுமாக விருந்தார்களென்றும், அப்படியே மகாபிஷன் முற்காலத்தில் பிரம்மலோகத்திற்குப் போனுனென்றும் அவன் அங்குவந்திருந்த கங்காதேவியைப் பார்த்தபோது காற்றி ஞலவளது வஸ்திரம் விலக அவளுடைய தேகம் சிறிது கண்ணுக் குப்புலப்பட்டுக் காமத்துக் குள்ளானுனென்றும் அந்தக் கங்கா தேவியும் அவன் குறிப்பறிந்து புன்னகைசெய்ய, அவ்விருவர் குறிப்பையும் பிரமனறிந்து பூலோகத்துக்குப் போம்படிச் சபித்தா னென்றுங் கூறுவதெல்லாம் அவ்விடத்தி லென்றறிவாய். தேகாந் தத்தி லடையத்தக்க சுவர்க்கலோகம் பிரம்மலோகம் முதலிய வெல்லாம் மேருமலையி லுள்ளவையன்று. அவை யாவும் மேலுலகி லுள்ளவையே. (1–15)

ஓ அரசனே! முன்சொல்லி வந்தவரெல்லாம் எண்ணிறந்த புண்ணியங்களையும் யாகாதிகளையுஞ் செய்தவர்களாதலால் இந்தி ராதிய ருலகத்திற்குப்போகும் வன்மையுடையராயினர். ஆதலால் மனிதர்களாயினும் புண்ணியமுடையராயின் சுவர்க்கலோகம்போய்

வருவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. எல்லாவற்றிற்குங் காரணம் புண்யமே. ஆனால் தானவர்களோவெனின், அவர்கள் தேவர்கட்கு ஜ்ஞாதிகளாகலானும் ஈஶ்வராதியர்களிடத்தில் மகாவரம் பெற்ற வர்களாகலானும் தேவேந்த்ராதிய ருலகங்கட்குச் செல்லத்தக்கவ ராயினர் என்றார். ஜனமேஜயன் சந்தேகந்தீர்ந்தவனாய்ப் பின்னர் ரேவதன் தன் கன்னிகையை யழைத்துக்கொண்டு பிரம்மலோகம் போய் என்ன செய்தான்? பிரம்மா இவனுக்கு என்ன கட்டளை யிட்டனர்? பெண்ணை யாருக்குக் கொடுத்தான் என்றான். பிரம்மலோகம் போனபொழுது அங்கு இரண்டு கந்தர்வர்கள் கானத் தைப்பாடி நிருத்தஞ்செய்து கொண்டிருக்க, அதனை ஒரு க்ஷண காலம் பார்த்து மகிழ்ந்தவனாய் அந்நிருத்தம் முடிந்தவுடன் பிரம்மனை நமஸ்கரித்துப் பெண்ணைக்காட்டி, ஓ பிரம்மாவே! இக்கன் னிகை என்னுடைய பெண்; இந்தப்பெண்ணுக்குரிய வரனைக் கேட் பதற்காக உம்மிடம் வந்தேன். நான் நற்குலத்திற்பிறந்த அநேக ராஜபுத்திரர்களைப் பார்த்தேன். ஒருவரிடத்திலும் என்மனஞ் செல்ல வில்லை. நீர் எல்லாமறிந்தவராதலால் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாயும் பலவானாயும் சர்வலக்ஷணத்தோடும் கூடினவனாயும் இந்தப் பெண்ணுக்குத் தகுந்தவனாயும் மகாதானஞ்செய்கிறவனாயும் தரும சீலனாயுமுள்ள ஒரு ராஜபுத்திரனைச் சொல்லுமென்றனன். பிரமன் அவ்வரசனது வார்த்தையைக் கேட்டுக் காலதர்மத்தை நோக்கிச் சிரித்து அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் : (16–27)

ஓ ராஜ சிரேஷ்டனே! எந்த ராஜபுத்திரனுக்கு நீ கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தனையோ அவனோடு அவனுடைய புத்திர பௌத்திர களத்திர பந்துக்களும் மாண்டுபோய்விட்டனர். இருபத்தேழாவது துவாபரயுகம் இப்பொழுது நடந்துகொண் டிருக்கிறது. உன்னுடைய வம்சத்திற்பிறந்தவர்களெல்லா மிறந்து போய்விட்டனர். உன்னுடைய பட்டணம் அசுரர்களால் ஆக்ர மித்துக்கொள்ளப்பட்டது. இப்பொழுது அவ்விடத்தில் சந்திர வம்சத்திற் பிறந்த உக்ரசேனன் என்னும் ராஜன் அரசாளுகிறான். யயாதி வம்சத்திற் பிறந்த அந்த உக்ரசேனனுடைய புத்திரனும் அசுராம்சனுமான கம்சனென்றொருவன் மகாபலசாலியாயும் தேவர்களுக் கெல்லாம் மகா சத்துருவாயும் தன் தந்தையைச் சிறைச்சாலையி லிட்டு மகா கர்வத்தோடு ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்கின்றான். இவ்வகையான துஷ்ட ராஜாக்களின் பாரத்தினால் பூமிதேவி வருந்தி யென்னைச் சரணடைந்து தன்குறையைக்கூற, நான் தேவசிரேஷ் டர்களெல்லாம் பூமியிலவதரித்து உன்னுடைய பாரத்தை நீக்கி விடுவார்களென்றனுப்பினேன். அதுபோலவே நாராயணர் என்னும் முனிவர் வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் பிறந்து கிருஷ்ணமூர்த்தி என்று பெயர்பெற்று மகாபிரசித்தராய், பாபிஷ்டனான கம்சனைக் கொன்று உக்ரசேனனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டார். அந்தக் கம்சனுக்கு மாமனான ஜராசந்தன் அதனையறிந்து மகா கோபத்தோடு மதுரைக்குவந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு யுத்தஞ் செய்து தோல்வி யடைந்து யவனராஜனை யுத்தத்திற்கனுப்ப,

அவன் யுத்தத்திற்கு வருகின்றானென்று கிருஷ்ணர் தெரிந்து கொண்டு துவாரகா பட்டணத்தில் யாதவர்களை மறைவாகவைத்து விட்டு இப்பொழுது அத்துவாரகையி லிருக்கின்றார். அவருடைய தமையன் பலதேவனென்று பிரசித்தனுயிருக்கின்றான். அவன் ஆதிசேஷனுடைய அம்சம்; அவன் இவளுக்குத் தகுந்தவன். ஆத லால் இந்தப் பெண்ணை அவனுக்கு விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டு நீ பதரிகாச்ரமத்துக்குப் போய் தவஞ்செய்வா யாக என்று அவனுக்கு விடைகொடுக்க, அவன் அப்பிரம்மதேவன் உத்தரவின்படி துவாரகைக்கு வந்து தன் பெண்ணுக்கு விவாகஞ் செய்துவிட்டு நதியின் கரையில் தவஞ்செய்திருந்து காலமுடிவில் சுவர்கலோகத்தை யடைந்தனன் என்று கூறினர். (28–46)

இவ்வாறு வியாசபகவான் கூறவே, ஜனமேஜயன் மிக்க ஆச்சரியமடைந்தவனுய், ஓ வியாசபகவானே! ரேவதன் பிரம்ம லோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு வந்து விவாகஞ்செய்த காலத்தை யெண்ணிப் பார்க்குங்கால் நூற்றெட்டு யுகம் ஆனதாகத் தெரிய வருகின்றது. அவ்வளவு காலமானபோது அக்கன்னிகைக்கும் அவ்வரசனுக்கும் விருத்தாப்பியதசை வந்திருக்குமே! அவன் அந்தப் பெண்ணை யௌவனத்தோடு கூடிய பலராமனுக்கு எப்படிக் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தான்? ஆச்சரியமல்லவா? என்று வினவ, வியாசர் கூறுகின்றார்: (47–48)

ஓ அரசனே! பிரம்மலோகத்தில் கிழத்தனம் பசி தாகம் பயம் சிரமம் எப்போது முண்டாவதேயில்லை யென்றறிவாய்; இந்த விருத் தாந்த மிங்ஙனமிருக்க, முன்கூறிய மனுபுத்திரனை சரியாதி மேரு மலைக்குப்போனபோது அவன் சந்ததியெல்லாம் ராக்ஷசர்களால் நாசமடையத் தங்கள் நகரமாகிய குசஸ்தலியைவிட்டுப் பயந்தவர் களா யங்குமிங்கும் ஓடிப்போயினர். பின்னர் அந்த வம்சத்தை விருத்திசெய்வதற்கு வீரியவானை இக்ஷ்வாகுவென்னும் புத்திரன் சூரியவம்சத்திற் பிறந்து தேவியைத் தியானஞ்செய்து வம்ச விருத் திக்காக நாரதரிடத்தில் தீக்ஷையடைந்து தேவியினுடைய மந்திரோப தேசம்பெற்றுத் தவஞ்செய்துவந்தனன். ஓ அரசனே! அந்த இக்ஷ் வாகுவுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களில் மூத்தவனுகிய விகுக்ஷி என்பவன் மிக்க பலசாலியாய்த் தன் சகோதரர்களோடு அயோத்தியை யாண்டிருந்து சகுனி முதலான ஐம்பதின்மரை உத்தரதிசைக்குப்போக்கி ஆங்கு அரசாண்டிருக்கச்செய்து இரண்டு பிள்ளைகளை மாத்திரம் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டனன் என்றனர். (49–56)

ஓம் ஹ்ரீம் கர்ப்பாயை நம:

9. காகுத்ஸ்தன்—மாந்தாதா

வியாச முனிவர் ஜனமேஜய மஹாராஜனை நோக்கிக் கூறு கின்றார்:—ஓர் காலத்தில் இக்ஷ்வாகுவானவன் அஷ்டகாசிராத்தம் செய்வதற்குத் தனது புத்திரனுகிய விகுக்ஷி யென்பவனைப் பார்த்து,

ஓ குமாரனே ! நீ காட்டுக்குப்போய்ச் சிரத்தையுடன் சிராத்தத்திற்கு உரித்தாகிய பரிசுத்தமான மாம்சவகைகளை மிக்க பிரீதியோடு கொண்டு வருவாய் என்று கட்டளையிட்டனன். அவனவ்வாறே ஆயுதபாணியாய்ச் சென்று வராகம் முட்பன்றி மான் முயல் முதலிய மிருகங்களைக் கொன்று மிக்க சிரமமடைந்து சிராத்தத்திற்கு வந்தோமென்பதையும் மறந்து பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு ஒரு முயலைத்தின்று பசியாறி மிகுந்த மாம்சங்களைத் தந்தையிடம் கொண்டுபோய்க் காண்பித்தனன். தந்தை அவைகளைப் புரோக்ஷணத்திற்காக வசிஷ்ட முனிவரிடம் கொடுக்க, அவர் இவை சிராத்தத்திற்காகவாவென்று மிகுந்த கோபங்கொண்டு, ஓ அரசனே! பசியாற உண்டு மிகுந்தவைகளைச் சிராத்தத்திற்குப் புரோக்ஷிக்கும்படி என்னிடத்தில் கொடுத்தனையே என்றனர். அரசன் அச்சமுற்று அவ்வசிஷ்ட முனிவராலேயே புத்திரனால் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டு கோபத்துடன் புத்திரனைத் தேசத்தை விட்டுத் துரத்திவிட்டான். அவன் சசத்தை அதனஞ் செய்தபடியால் அன்று முதல் சசாதனனென்று பிரசித்தியடைந்து தந்தையினுடைய கோபத்திற்கஞ்சி அரண்யஞ்சென்று அங்குள்ள கந்தமூலங்களைப் புசித்துக்கொண்டு தரும நிலையில் ஆசையுள்ளவனாய்க் காலத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருக்கும்போது இக்ஷ்வாகு இறந்தனன். பின்னர் இவன் அயோத்தியாபுரிக்கு வந்து அரசாண்டு வரும்நாளில் தேவப்பிரீதியாக சரயுநதி தீரத்தின்கண் அநேக யாகங்கள்செய்து வந்தனன். அச்சசாதனனுக்கு ஓர் புத்திரன் பிறந்தனன். அவனுக்கு இந்திரவாகனனென்றும் புரஞ்சயனென்றும் பெயருண்டு என்றார். (1–11)

ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான்: ஓ மஹாமுனியே! அவனுக்கு இந்த நாமங்கள் எப்படியுண்டாயிற்று? அவற்றின் காரணங்களை எனக்குச் சொல்லும் என்றான். வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! ஓர் காலத்தில் தேவர்கள் அசுரர்களால் தோல்வியடைந்து விஷ்ணு மூர்த்தியைச் சரணடைந்து தங்களுக்குண்டாகிய துன்பங்களைக் கூற, அவர் நீவிர் பூலோகத்துக்குப் போய் இப்போதரசாண்டு வரும் காகுத்ஸ்தனைக் கண்டு அவன்பால் இக்குறைகளைக் கூறுவீராயின் அவன் உங்களுக்குச் சகாயார்த்தமாய்ச் சர்வாயுதபாணியாய்ப் புறப்பட்டு அசுரரோடு போர்செய்து அவர்களைக் கொன்று உங்கட்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வான். அவனுக்குப் பராசக்தியினுடைய அனுக்கிரகமிருப்பதனால் இவ்வசுரர்கள் அவனுக்கோர் பொருளல்லர். அவனளவிறந்த சாமர்த்தியமுடையவன். ஆதலால் நீவிர் செல்லுமின் என்றனர். அவர்கள் அவராணையை மேற்கொண்டு அயோத்தியாபுரிக்குப் போய் சசாதனனென்பவனைக் கண்டனர். அவனவர்கள் வருகையைக் கண்டு மகிழ்ந்து விதிப்படி பூஜித்து, ஓ தேவர்காள்! நீங்கள் எனது கிருகத்திற்கு வந்து தரிசனங் கொடுத்தபடியினால் யான் புண்ணியசாலியாயினேன்; புனிதனாயினேன்; ஜன்மம் சபலமாயிற்று. யாது கருதி என்னிடம் வந்தீரோ அதனைச் சொல்லி யருளுவீர். அது மனிதர்களால்

செய்யக்கூடாததாயினும் அந்தக் காரியத்தை எவ்விதத்திலும் நான் முடித்துவிடுகிறேன் என்றனன். தேவர்கள், ஓ அரசனே! உனது பெருமையெல்லாம் விஷ்ணுமூர்த்தி எங்கட்குச் சொல்லி உன்னிடம் போகும்படி யேவ, அவரேவலின்படி நாங்களிங்கு வந்தோம். பராசக்தி அனுக்கிரகத்தினால் உன்னால் முடியாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆதலின் எங்களால் ஜயிக்கக்கூடாத அசுரர்களை நீயே ஜயித்து இந்திரனுக்குச் சிநேகனாவாய் என்றனர். உண்மையாய்க் கூறிய அவ்வின்னுரைகளைக் கேட்டு அரசன், ஓ தேவர்காள்! இப்போதே உங்கள் பின்னோடு வருகிறேன்; அதிற்சந்தேகமில்லை. ஆனால் உங்கள் பிரபுவான இந்திரன் எனக்கு வாகனமாக விருப்பானானால் நான் அத்தேவராஜனை ஊர்தியாகக்கொண்டு அசுரர்களோடு யுத்தஞ் செய்கிறேன்; இது சத்தியம் என்றான். (12–24)

அதுகேட்ட தேவர்கள், தங்களரசனை நோக்கி, ஓ இந்திரனே! நமக்கிப்போது அசுரயுத்தம் பெரிதாயிருப்பதால் நீர் வெட்கத்தை விட்டு அரசன் வேண்டுகோளின்படி ஊர்தியாக வேண்டியதே என்று கூற, அவன் நாணமேற்கொண்டு சற்றுயோசித்திருப்ப, அதனை விஷ்ணுமூர்த்தியுணர்ந்து அவனுக்குத் திருப்தி வரும்படிச் சில நியாயங்களை யெடுத்துக்காட்டி உடன்படச்செய்ய, பின்னர் அவன் ருத்திரமூர்த்தியினுடைய ரிஷபம்போல் பெரியதொரு ரிஷப வடிவமெடுத்து நின்றனன். அரசன் மகிழ்ந்து அதன் மேலேறிக்கொண்டு அதன் முசுப்பில் வீற்றிருந்து அதிவேகத்துடன் அசுரர்களை நோக்கிச்சென்று அவர்களோடு பெரும்போர் புரிந்து வெற்றிகொண்டு அசுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட செல்வங்களைத் தேவர்களுக்கே கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வித்தனன். இந்திரன் அவனது ஆற்றலையும் ஈகையையுங் கண்டு மகிழ்ந்து அவ்வரசனுக்கு ராஜரிஷி என்று பெயரிட்டுத் தோழனானான். ஓ ஜனமேஜயனே! இந்த விகுக்ஷி என்பவன் இந்திரனது முசிப்பில் வீற்றிருந்ததினால் காகுஸ்தனென்றும் இந்திரனை வாகனமாகக் கொண்டபடியால் இந்திரவாகன னென்றும் அசுரர்களுடைய புரத்தை ஜயித்தவனானபடியால் புரஞ்ஜயனென்றும் பெயர் பெற்றனன். அவன் வம்சத்திற் பிறந்தவர்களும் காகுத்ஸ்த்தரென்றே பிரசித்தியடைந்தனர். அக்காகுஸ்த்தனுக்குத் தர்மபத்னியிடத்தில் விஷ்ணுவினம்சமாய்ப் பிருது என்று பிரசித்திபெற்ற மகாவீரியவானான ஓர் புத்திரன் பிறந்தனன். அப்புத்திரன் பராசக்தியின் சரணபங்கஜசேவ்யனா யிருந்தனன். அவனுக்குச் சந்திரனென்பவனும், அவனுக்கு மிக்க தேஜஸ்வியாயும் பலசாலியாயுமுள்ள யுவநாச்வனென்பவனும், அவனுக்குப் பரமதர்மிஷ்டனும் இந்திரனது பட்டணத்திற்குச் சமானமான சாவந்தி என்னும் பட்டணத்தை நிர்மித்தவனுமான சவாந்தனென்பவனும், அவனுக்குத் துந்து என்னும் அரசனைக் கொன்றதனால் துந்துமாரனென்று பெயர் பெற்ற கீர்த்தி பெற்றவனுமான குவலயாச்வனென்பவனும், அவனுக்குத் திருடாச்வ னென்பவனும், அவனுக்கு அரியச்வ னென்பவனும், அவனுக்கு நிகும்பனென்பவனும், அவனுக்குப் பர்ஹணாச்வ

னென்பவனும், அவனுக்குக் கிருசாச்வனென்பவனும், அவனுக்குப் பிரசேனஜித்தென்பவனும், அவனுக்கு யௌவனாச்வனென்பவனும், அவனுக்கு மாந்தாதா என்பவனும் பிறந்தனர். இவன் ஆயிரத்தெட்டு மெத்தைகளை மகாதீர்த்தக் கரையில் பகவதி சந்தோஷமடைவதற்காக நிர்மித்தனன். பராசக்திக்கு அத்யந்த பக்தன்; இவன் தன் தாயாருடைய கர்பத்திற் பிறவாமல் தந்தையாருடைய வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு பிறந்தவன்; இவனுடைய பிறப்பு மிக்க மேன்மை யுடைத்தென்றார். (25–41)

அது கேட்ட அரசன், வினவுகின்றான்: ஓ வியாச முனிவரே! நீர் சொல்லிய இவ்வார்த்தை இது வரையிலுங் கேட்டதுமில்லை, கண்டதுமில்லை. இந்த உற்பத்தி உலகத்தி லமையாதது. அவன் தந்தையினது கர்ப்பத்தில் எப்படி உற்பத்தியாயினான்? அதன் காரணத்தைச் சொல்லும் என்றான். வியாசர், ஓ அரசனே! யவௌனாஶ்வ னென்னும் இவன்தந்தை நூறு மனைவிகளுடனிருந்தான். அங்ஙனமிருந்தும் புத்திரப் பேறற்றவனா யிருந்தபடியினால் எப்பொழுதும் அதனை எண்ணியெண்ணிச் சிந்தாகுலனாய் நகரத்தைவிட்டுக் காட்டிற்குப்போய் அங்குள்ள ரிஷிகளைக் கண்டு வணங்கி மிக்க துக்கமுடையவனாய், ஓ மஹரிஷிகாள்! நான் புத்திரபாக்கியமற்ற பெருந்தரித்திரன் என்று பெருமூச்சு விட்டான். அவனது சோகத்தைக் கண்ட ரிஷிகளெல்லாரும் மிக்க கருணையுள்ளவர்களாய், ஓ அரசனே! நீ துக்கிக்கவேண்டாம்; துக்கிக்க வேண்டிய காரணம் யாது? அதனைச் சொல்லுவையாயின் இது நீங்கும்படியான மார்க்கத்தைச் செய்கின்றோம் என்றனர். (42–48)

அரசன் கூறுகின்றான்: ஓ முனிபுங்கவர்களே! எனக்கு ராஜ்யமும் தனதானியம் முதலிய செல்வங்களும் பரிகரி தேர் முதலிய நால்வகைச் சேனைகளுமுள்ளன. நல்ல சுந்தரிகளாகிய மனைவிகளோ நூறு பேருள்ளார். எனக்கு மூன்று லோகத்தினும் பகைவருள்ளா ரென்பதே கிடையாது. உலகினரேயன்றி அரசரெல்லாரும் என்னுடைய ஆணையைக் கடவாதவர்; மந்திரிகளோ எனக்குக் கவசமாயுள்ளவர்; சந்தான மொன்றுதானில்லாதவனா யிருக்கின்றேன். இஃதொன்றில்லாமையினாலேயே துக்கமென்ப தறியாத நான் அதனை நன்கு யறியலாயினேன். மறுமைக்கும் வேண்டிய கதியைக் கருதாதவனாயின், அந்தத் துக்கமும் நானடைய வேண்டியதில்லை. அத்துக்கமும் உங்களை யொத்த பெரியோர்கள் மகப்பேறற்றவனுக்கு மறுமைக் கதி கிடையாதென்றதனால் வந்ததேயாகும். ஆகவே, நீங்கள் வேத சாஸ்திரங்களின் உண்மையறிந்தவர்களாயும் தவசிரேஷ்டர்களாயும் காணப்படுகின்றபடியால் அத்துன்பமகலுமாறு யான் சந்தானமுடையவனாக நீவிர் ஓர் யாகத்தைச் செய்வீர்களென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். ஓ மஹரிஷிகாள்! என்னிடத்தில் உங்களுக்குக் கருணையிருக்கும் பக்ஷத்தில் எனது வேண்டுகோளின்படி யாகத்தைச் செய்ய முயல்வீர்கள் என்றான். அவ்வரசனுடைய இரக்கமொழி

களைக் கேட்ட மஹரிஷிகள் கருணைசாலிகளாயும் சந்துஷ்டர்களாயும் இந்திராதி தேவர்களுக்குப் பிரீதியான யாகத்தைச் செய்யத் தொடங் கிக் கும்ப ஸ்தாபனஞ் செய்து வேத மந்திரங்களால் நாடோறும் மந்திரித்து வந்தனர். ஒருநாள் அரசன் மிகத் தாகமுள்ளவனாய் நீர் எங்கும் காணப்பெறாமல் ராத்திரியில் யாகசாலைக்குட் சென்று அங்கு அந்தணரெல்லாம் உறங்குவதைக் கண்டு, தாகவிடாயினால் ஒன்றும் யோசிக்காதவனாய்க் கும்பத்திலுள்ள தீர்த்தத்தைக் குடித்துவிட்டான். (49–51)

ஓ அரசசிரேஷ்டனே ! பின்னரந்தணர் பூஜிப்பதற்குக் கலசத் தைப் பார்க்க அதில் தீர்த்தமில்லாமையைக் கண்டு, மிகவும் பய மடைந்தவர்களாய் எழுந்திருந்து, அரசனைப் பார்த்து, இத்தீர்த் தத்தை யார் குடித்தது என்று கேட்க, அரசனும் பயந்து நடந்த செய்தியைச் சொல்ல, அந்தணர்கள் தெய்வச் செயலைநாடி தெய்வ பலமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு யாகத்தை முடித்துவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் ஆச்சிரமம் போய்ச் சேர்ந்தனர். பின்னர் அரச னுக்கு நாளுக்கு நாள் கருவினால் வயிறு பெருத்து வலதுபக்கங் கிழிபட புத்திரன் வெளியே வந்தனன். அங்ஙனம் அரசன் வயிறு கிழிபட்டானாயினும் தேவர்களுடைய கிருபையினால் மரணமடையா மல் பிழைத்திருந்தனன். அப்போது மந்திரிகள் யாரிடத்தில் இக் குழந்தை முலைப்பாலுண்ணுமென்று விசாரப்படும்போது இந்திரன் இவன் என்னையூட்டுகின்றவன் என்னும் பொருள்பட மாந்தாதா என்று சொல்லிக்கொண்டே அச்சிசுவின் விரலை வாயில் வைத்துச் சுவைக்கக் கொடுத்தனன். அதிற் பெருகும் பாலையுண்ட அந்த மாந்தாதா மிக்க பலவானாயினான். ஓ அரசனே ! அவனுடைய உற்பத்தி மிகவிரிவாகச் சொல்லப்பட்டுளது. (58–63)

ஓம் ஹ்ரீம் பதாபிதாயை நம:

10. சத்தியவிரதன் கதை

வியாசர் கூறுகின்றார் :—சத்தியசந்தனான அந்த மாந்தாதா வென்னும் அரசன் சகலதேச அரசர்களையும் வென்று உலகமெல் லாம் தன்னொரு குடைக்கீழ் வாழச் சக்கரவர்த்தியாயினன். அது காறும் சக்கரவர்த்தியாகவிருந்த அரசரெல்லாம் பயந்து மலைமுழை யிற் புக்கொளித்தனர். இந்திரன் அவனது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு த்ரஸதஸ்யு என்று பெயர் கொடுத்தனன். இவ்வருஞ் சிறப்பு வாய்க் கப்பெற்ற அந்தச் சக்கரவர்த்திக்குப் பதிவிரதா தர்மத்திலும் சௌந்தர்யாதி சர்வ லக்ஷணங்களிலும் சிறந்தவளாகிய பிந்துமதி என்பவள் தரும பத்னியாயினள். மாந்தாதா அவளுடன் கூடி புருகுச்சன் முசுகுந்தன் என்னும் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற் றனன். புருகுச்சனென்பவனுக்குப் பரம தர்மிஷ்டனும் பித்ரு பக்தியுள்ளவனுமான அரண்யனென்பவனும், அவனுக்குப் பிரக தச்வனென்பவனும், அவனுக்கு எல்லா அர்த்தங்களையறிந்தவனும்

மிக்க தார்மிகனுமான அரியசவனென்பவனும், அவனுக்குத் திரி தன்வா என்பவனும், அவனுக்கு அருணனென்பவனும் அவனுக்கு மிக்க சம்பத்துடையவனுன சத்தியவிரதனென்பவனும் பிறந்தனர். அந்தச் சத்தியவிரதன் ஊழின் வகையால் மனம் போனபடி போகின்றவனுயும் காமுகனுயும் புண்ணியத்தை யறியாத மந்தமதி யாளனுயும் பேராசையுள்ளவனுயுமிருந்து வாழுநாளில், ஒருநாள் ஓர் பிராம்மணன் வீட்டில் கலியாணஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் சம யத்தில் அக்கலியாணப் பெண்ணைப் பார்த்து காமமோகிதனுய் அப்பெண்ணை யபகரித்தோடினுன். (1–8)

அக்கொடுமையைக் கண்ட அந்தணர் பெரியோரெல்லாம் ஒன்று கூடி அவன் தந்தையாகிய அருணராஜனிடத்திற் சென்று, அந்தோ! அந்தோ! என்று கூவியழுதனர். அதனைக் கண்ணுற்ற அரசன், ஓ அந்தணர்காள்! என் புத்திரனல் ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந் ததோ என்று அதிக விரக்கத்துடன் வினவ, அந்தணர்கள் தம்மாட்டு மிகவும் வணக்கத்துடன் வினவும் இரக்கமொழியைக்கேட்டு அன் புடையவர்களாய் ஆசீர்வாதஞ்செய்து, அரசனே! உன்னுடைய புத்திரன் எங்களுடைய விவாககாலத்தில் கலியாணப் பெண்ணை பலாத்காரமாய்க் கொண்டுபோயினுன். இதற்கு நாங்கள் என் செய்வோம்? என்றனர். அரசன் அதனைக்கேட்டு மனம் நடுங்கி புத்திரனை நோக்கி, ஓ மந்தாத்மாவே! நீ என் வீட்டிலிருக்கத்தக்கவ னன்று; வெளியே போய்விடு. அட பாபிஷ்டனே! என்னுடைய தேசத்திலும் நீ இருத்தல்கூடாது என்று கோபிக்க, அந்தப்பாவி தன் தகப்பனைப் பார்த்து, நான் வீட்டிலுமில்லாமல் நாட்டிலு மில்லாமல் எங்கே போவேன் என்றுன். நீ சக்கிலிகள் செய்யுஞ் செயலைச் செய்தபடியால் இனி அத்தொழிலையே செய்து அந்தச் சக்கிலிகளுடன் வாசஞ்செய்யக் கடவாய். நீ எனது குலத்தைக் கெடுக்கவந்தவனுய் முடிந்தபடியால் இனி எனக்குப் புத்திரனுகாய். ஓ துஷ்டாத்மாவே! நீ என்பேரைக் கெடுத்து விட்டாய். இனி உன்னிஷ்டப்படி போய்விடு என்று கடுகடுத்துக் கூறவே, அந்தப் பாவி அங்கு நிற்பதற்கஞ்சி நகரத்துக்கு வெளியே வந்து நாய் மாமிசம் அருந்தும் சக்கிலிகள் வாழும் பாளையம்போய்ச் சேர்ந்து தனக்கு நேர்ந்த விதியை யெண்ணுது எப்பொழுதும் தனது குலத்துக்கேற்பக் கவசத்துடன் தனுசையும் பாணத்தையும் தாங்கினவனுய் கருணையும் ஓர்புறத்தி லுடையவனுய் மிக்க பிரகாசத்துடன் வாழ்ந்து வருநாளில், ஓர் சமயம், நமது குலகுரு வாகிய வசிஷ்டர் தர்மசாஸ்திரமெல்லா மறிந்தவராயிருந்தும் நமது பிதா கோபங்கொண்ட காலத்து நமது பாவத்துக்கேற்றபடி பிராயச்சித்தமேதேனுஞ் சொல்லித் தடுக்கவேண்டுமாகுல் தடுக்கக் கூடாதாவென்று அவர்மேல் மிக்க கோபங்கொண்டவனு யிருந்தனன். (9–21)

இவன் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, இவன் தந்தை ஏதோ சில காரணத்தைக்கருதி புத்திரநிமித்தமாய்த் தவஞ்செய்யவெண்ணிக் காட்டுக்குப் போயினுன். பின்னர் அவனுடைய தேசத்தில் புத்திர

னைத் துரத்திய பாவத்தினால் பன்னிரண்டு வருஷம் இந்திரன் மழை பெய்விக்காமலிருந்தனன். அச்சமயத்தில் விஸ்வாமித்திர முனிவர் தன்மனைவியை அத்தேசத்தில் விட்டுவிட்டு கௌசிகி என்னும் நதிக் கரையில் அரிய தவஞ்செய்துவந்தனர். அவன் மனையாட்டி கால தௌர்ப்பாக்கியத்தால் குடும்பத்தைக் காக்க வல்லமையற்றவளாய் மிகவும் வருத்தப்படும்போது பிள்ளைகள் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு அழுதுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்துச் சகியாதவளாய்ச் செந்நெலரிசியை யாசித்து அவர்களைப் பாதுகாத்து வந்தனள். சிலநாள் கழித்து அதுவுங் கிடைப்பதற்கரிதாய்ப் போயிற்று. போகவே, பிள்ளைகள் பசியினால் வாட்டமுற்று வருந்துவதைப்பார்த்து, பட்டணத்தில் அரசனில்லையே, நாம் யாரிடஞ்சென்று யாசிப்போம்? என்ன செய்வோம்? நம்மைக் காக்கின்ற பர்த்தா இல்லையே, குழந்தைகளையேனும் காப்பாரில்லையே என்று குழந்தைகளைப் பார்த்துப் புலம்புகின்றவளாய், அந்தோ! நமது பர்த்தா சமர்த்தராயிருந்தும் நமது மனையாட்டி தனமில்லாமல் பிள்ளைகளை எப்படிக் காப்பாற்றுவாள், அதனால் அவள் வருத்தப்படுவாளே என்று தெரிந்து கொள்ளுந் தெளிவற்றுத் தவஞ் செய்யப் போயினரே; நம்முடைய பிழைப்பு வீணாயிற்றே! பர்த்தாவில்லாமல் இவர்களை நாம் எவ்வாறு பாதுகாப்போம்? இந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் பசியினால் மரண பாதையடைந்து இறந்து படுவார்போற் காண்கின்றதே! இப்படி எல்லாப் பிள்ளைகளும் இறந்துபோகப் பார்ப்பதைப் பார்க்கிலும் ஒரு பிள்ளையை மாத்திரம் விற்று அந்தத் திரவியத்தினால் மற்றப் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவோம். அன்றியும் ஒருகால் தெய்வகதியாய் நாமிறந்து விடுவோமாயின் எல்லாப்பிள்ளைகளும் திரவியமில்லாமல் பிழைக்கும் வகையற்று இறந்துபோய் விடுவார்களல்லவோ? ஆகையால், ஜீவித்திருக்கும் இப்பொழுதே விரைவில் நாமெண்ணியபடி ஒரு பிள்ளையை விக்கிரயஞ் செய்வதே நலம் என்றெண்ணி மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு நடுப்பிள்ளையைத் தர்ப்பைக்கயிற்றாற் கழுத்திற் கட்டிக்கொண்டு அழுதுகொண்டே வெளியில் புறப்பட்டாள். (22–34)

இதனைச் சக்கிலிபாளையத்தனாய் வாழும் சத்தியவிரதன் பார்த்து, ஓ ரிஷிபத்னியே! அழுதுகொண்டிருக்கிற குழந்தையைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு போகின்றனையே, எதற்காகப் போகின்றனை? அந்த உண்மையைச்சொல் என்று கேட்க, அந்த ரிஷிபத்னியானவள், ஓ ராஜபுத்திரனே! நான் விஸ்வாமித்திருடைய பத்னி; அவர் என்னை விட்டுத் தவஞ்செய்யக் காட்டுக்குப் போயினர். ராஜ்யத்திலோ க்ஷாமம் வந்துவிட்டது. அதனால் பிச்சையேற்கப்புகினும் ஐயமிடுவாரில்லை. என் செய்வேன்! யான் பசிப்பிணியால் வருந்தும் வருத்தத்தைப் பார்க்கிலும் என்மக்கள் படுகின்ற பாட்டைக்கண்டு சகியாதவளாய் நடுப்பிள்ளையாகிய இந்தவொருவனையாவது விற்று, ஏனைய மக்களைப் பாதுகாக்கலாமென்று துணிந்து இவனை விற்கவந்தேன் என்றனள். (35–40)

அதனைக் கேட்ட சத்தியவிரதன் அந்தோவென்றிரங்கி, ஓ

அம்மணி ! உனது பர்த்தா வருமளவும் நீ இந்தப் புத்திரனை விற்க வேண்டாம்; இவனையும் காப்பாய். ஜீவனம் யான் கற்பிக்கின்றேன். நீ உன் ஆச்சிரமம் போய்ச் சேருவாய். அவ்விடத்தில் சமீபத்தி லிருக்கும் மரத்தில் சில பக்ஷியங்களை யான் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகின்றேன். இதனைச் சத்தியமாய் நம்புவாய் என்றனன். இவன் வார்த்தையைக் கேட்ட அந்த அம்ம ணியும் அப்படியே அக்குழந்தையின் தர்ப்பக்கட்டை யவிழ்த்துவிட் டழைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய ஆஶ்ரமம் வந்து சேர்ந்தனள். அப்பிள்ளையானவன் தர்ப்பையால் கழுத்திற் கட்டப்பட்ட படியால் காலவனென்றழைக்கப்பட்டு மகா தபசியாக விருந்தனன். சத் தியவிரதன் தான் சொல்லியபடியே பக்தியோடும் கருணையோடும் காட்டிற் சென்று மிருகங்களையும் வராகங்களையும் மகிஷங்களையும் அடித்துக் கொன்று அவ்வம்மணி யிருக்கும் ஆசிரமத்திற்குச் சமீபத் திலுள்ள மரத்தில் கட்டி அவர்களை யுண்ணும்படிச் செய்து காத்து வந்தனன். அந்த ரிஷிபத்னியும் அந்த மாமிசத்தை யெடுத்துக் கொண்டுவந்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துத் தானும் புசித்துச் சந்தோஷமாயிருந்தனள். (41–45)

இவ்வண்ணம் வாழ்ந்துவரு நாளில், ஓர்நாள் சத்தியவிரதன் காடெங்குந் திரிந்தும் ஒரு மிருகமேனும் அகப்படாமல் வருத்த முற்று அரணிய மத்தியில் வரும்போது வசிஷ்டருடைய ஆச்சிர மத்தில் பசுவிருக்கப் பார்த்தனன். ஆஹா ! இது வசிஷ்டருடைய ஆச்சிரம மல்லவா ? இம்முனிவர் நமது தந்தை நம்மைக் காட்டிற்குப் போகும்படி சொல்லியபோது தடை செய்யாமலும், சகல பாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்த மறிந்தவராயிருந்தும் நமக் கொரு பிராயச்சித்தத்தைக் கற்பிக்காமலும் போயினரல்லவா என்று கோபங்கொண்டு, அக்கோப மிகுதியினல் பசுவாயிற்றே என்கிற தருமத்தையு மறந்து அஞ்ஞான வசத்தவனாய்த் திருடன் போல் அப்பசுவை யடித்துக்கொண்டு வந்து வழக்கம்போற் அம் மரத்திற் கட்டிவிட்டு மிகுந்த மாமிசத்தைத் தானும் புசித்தனன். அந்த ரிஷிபத்னியும் கோமாமிசமென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் பிள்ளைகளுக்குங் கொடுத்துத் தானும் புசித்துவிட்டாள். பின்னர் வசிஷ்டர் பசுவைக் கொன்றுவிட்ட செய்தியறிந்துகொண்டு, அந்தச் சத்தியவிரதனை நோக்கி, ஓ துராத்மாவே ! அன்று பிராம் மண பத்தினியை யபகரித்த பாபம் போதாமல் இன்று பசுவையுங் கொன்று பெரும் பாவத்தைத் தேடிக்கொண்டனையே ! அடே மூடா! கோவதையினலும் பிராம்மண பத்னியை யபகரித்ததனலும் தகப் பனுடைய கோபத்தினலும் உனக்குண்டாகிய பாவத் திரட்சியால் பசுவின் கொம்பைப்போல் பயங்கரமான மூன்று கொம்புண்டாய் திரிசங்குவெனப் பெயர் பெற்று பிசாசுபோல் பிராணிகளுக் கெல்லாம் கோரரூபமாய்த் திரிந்துலாவக் கடவாய் என்று சபித் தனர். அவன் அச்சாபத்தை யேற்றவனய் ஆஶ்ரமத்திலிருந்து கொண்டே ஒரு முனிபுத்திரனிடத்தில் உத்தமமானதோர் மந்திரத்

தைக் கிரகித்துக்கொண்டு பகவதியைத் தியானித்துத் தவஞ்செய்து வந்தனன் என்றனர். (46–58)

ஓம் ஹ்ரீங்கார வாச்யாயை நம:

11. தந்தையின் புத்திமதி

ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரைப் பார்த்து, ஓ ஐயா! திரிசங்குவானவன் எப்படி சாபத்தினின்று நீங்கினான்? அதனை எனக்குச் சொல்லியருளும் என்றான். வியாசர் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! அந்தத் திரிசங்குவானவன் தேவியினிடத்தில் மிகப் பக்தியுள்ளவனாய் இடைவிடாது நவாக்ஷர மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு அந்த ஆச்சிரமத்திற்றானே வசித்திருந்து ஒரு நாள் அங்கிருக்கும் அந்தணர்களை நமஸ்கரித்து, ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! நானிப்போது உங்களிடத்தில் வணக்கத்துடன் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளும் விண்ணப்பத்தைத் தயைசெய்து கேட்டருளல் வேண்டும். அஃதென்னையெனின், நீங்களெல்லோரும் கருணையுடன் எனக்கு ருத்விக்குகளாக விருந்து ஜபத்தில் பத்திலொருபாகம் ஓமஞ்செய்யவேண்டும். நான் அரசனுடைய மகன்றானே? நான் சத்தியவிரதனல்லவா? நானிப்போதுபடும் கஷ்டநிவிர்த்திக்காக நீவிர் இக்காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். இஃதே எனது வேண்டுகோள் என்றான். அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட அந்தணரனைவரும் அவனை நோக்கி, நீ அரசன் மகனாயினும் குருவினாற் சபிக்கப்பட்டு யாவராலும் நிந்திக்கப்பட்ட பைசாசத் தன்மையை யடைந்திருக்கின்றபடியால் உனக்கு வேதத்திலதிகாரமில்லை. நீ சொன்ன யாகத்திற்குத் தகுந்தவனல்லை; நாங்களென்செய்வோம் என்றனர். அவன் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு மகாதுக்கமடைந்தவனாய் நம்முடைய பிழைப்பைச் சுடவேண்டும்! இந்தக்காட்டிலிருந்து என்னவேலை செய்வோம்? தகப்பனாரும் நம்மை விட்டுவிட்டார். குருவும் சபித்துவிட்டார். ராஜ்யத்தைவிட்டு காட்டிற்கு வந்துவிட்டோம். பைசாசத் தன்மையும் வந்துவிட்டது. இனி நாம் செய்யத்தக்கது யாது என்றெண்ணியெண்ணி சிந்தாகுலமுற்று அக்னிப்பிரவேசமாவோம் என்று துணிந்து, அதிகமான கட்டைகளைப் போராகக் குவித்துத் தீ மூட்டித் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அந்த அக்கினி குண்டத்திற் கெதிராகவந்து இதில் பிரவேசித்து விடவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, மகா மாயையான சண்டிகாதேவியை நினைத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு நின்றான். பகவதிதேவி அவன் இறக்கத் துணிந்திருப்பதைப் பார்த்து, ஆகாயத்தில் பிரத்யக்ஷமாய் அவன் காணும்படித் தரிசனங்கொடுத்து அவனை நோக்கி, ஓ சாதுவானவனே! உன்னுடைய கோரிக்கையென்ன? அக்னியில் சரீரத்தை விடாதே. நீ ஸ்திரமான மனதுள்ளவனாயிரு. உன் தந்தைக்குக் கிழத்தன்மை வந்துவிட்டபடியால் அவன் நாளையமறுநாள் உனக்கு ராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத்

தான் காட்டுக்குப்போய் தவஞ்செய்து சகல தர்மங்களையுந் துறந்து பிரம்மலோகம்போய்ச் சேரப்போகிறுன். ஓ மஹாவீரனே! நீ துக்கத்தை விட்டுவிடு. உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்கு மந்திரிகள் வரப்போகின்றனர். என்னுடைய அநுக்கிரகத்தால் உனக்குச் சகல பாக்கியங்களும் உண்டாகும்; அது நிச்சயம் என் றனுக்கிரகஞ் செய்து அந்தர்த்தானமாயினள். (1–18)

அதுகேட்ட சத்தியவிரதன் மரணமடைவதை நிவிர்த்தித்துத் தேவியைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தனன். இவையெல்லாமறிந் திருந்த நாரதமுனிவர், அப்பொழுதே அயோத்தியாபட்டணத் துக்கு போய் ஆதிமுதல் நடந்த செய்திகள் யாவும் அரசனுக்குச் சொல்லவும், அவ்வரசன் புத்திரனுடைய மரண முயற்சியைக்கேட்டு வெகு துக்கமடைந்து புத்திரசோகனுய் மந்திரிகளைப் பார்த்து, மந்திரிகளே! என் புத்திரனுடைய மரண முயற்சியை நீங்களு மறிந்தீர்களன்ருே? இனி நாம் சும்மாவிருக்கக்கூடுமோ? சத்திய விரதனுகிய எனது புத்திரன் எனதாணைகடவாமல் காட்டில் வசித் துப் பலகஷ்டங்களையனுபவித்தவனுயிருந்தும் யாதொரு புண்ணிய வசத்தாலோ தேவியினுடைய அநுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரனுயினு னுதலால், அவன் இனி புனிதமானவனே. அவன் இனிக் காட்டில் வசிப்பதற்கு யோக்யனல்லன். நீங்களிப்பொழுதே காட்டுக்குப் போய் அவனை நல்ல வார்த்தையினுல் சமாதானப்படுத்தி அழைத் துக்கொண்டு வாருங்கள். நான் அவனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பூபாரத்தை அவன் பாரமாக்கிக் காட்டிற்குப் போகி றேன் என்றுகூறி மந்திரிகளையனுப்ப, அவர்களப்படியே சென்று அழைத்து வந்தனர். பலஹீனனுயும் அழுக்காடையணிந் தவனுயும் சடைமுடியுடன் கோரரூபனுயும் சிந்தாகுலனுயுமிருக்கிற சத்தியவிரதனை அரசன் பார்த்துக் கூறுகின்றுன்: (19–29)

ஆஹா! நாம் என்ன நிஷ்டூரமான காரியத்தைச்செய்து விட் டோம் என்று எண்ணுதனவெல்லா மெண்ணி மனம்புழுங்கி அவ னைக் கட்டியணைத்துத் தன் சமீபத்திலிருக்கும் ஆசனத்திலுட்காரச் செய்து அவனைப்பார்த்து மிக்கஅன்போடு, ஓ புத்திரசிகாமணியே! தர்மத்தில் புத்திவைக்கவேண்டும்; பிராம்மணர்களைக் கௌரவிக்க வேண்டும். நியாயமாய் வரும்படியானதனத்தைக்கிரகிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் ஜனங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். எவ்விடத்திலும் பொய்சொல்லக்கூடாது. பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களுடைய பூஜையைச் செய்யவேண்டும். தபசிகளை ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்திரியங்களை ஜயிக்கவேண்டும். ஆலோசனை எப்பொழுதும் மந்திரிகளோடு ரக சியமாய்ச் செய்யவேண்டும். சொற்பசத்துருவாயிருந்தாலும் அல க்ஷியமாயிருத்தல் கூடாது. சத்துருவினிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனை மந்திரியை நம்பக்கூடாது. சத்துருக்களிடத்திலும் மித்திரர்களிடத் திலும் சாரணர்களையனுப்பி அவர்களுடைய சுபாவத்தை நன்ருய்த் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுதும் தர்மத்தில் புத்திவைக்க வேண்டும். நித்தியம் தானங்கொடுக்க வேண்டும். வீணுனவாதஞ் செய்யக்கூடாது. துஷ்டசங்கத்தை விட்டுவிடவேண்டும். நானுவித

மான யாகங்களைச் செய்யவேண்டும். மஹரிஷிகளையெல்லாம் பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்திரீயை இஷ்டையாக நினைத்தல் கூடாது. சூதில் ஆவலுள்ள மனிதனைச் சிநேகனுகைவைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. வேட்டையில் எப்பொழுதும் விரக்திவைத்தலாகாது. பிரயாணிகளையும் வேட்டையில் பிரவேசிக்கவொட்டாமல் தடை செய்யவேண்டும். நாடோறும் பிராதக்காலத்தில் எழுந்திருந்து ஸ்நானமுதலான விதிகளையெல்லாம் தவருமற்செய்துவரவேண்டும். நன்ருய் தீக்ஷை செய்துகொண்டு பராசக்தியைப் பூஜைசெய்ய வேண்டும். ஓ புத்திரனே! இந்த ஜன்மத்துக்குப்பலன் பராசக்தி யின் பாதத்தைப் பூஜிப்பதுதான். தேவிக்குப் பூஜைசெய்து அவளது பாததீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்தவன் மீண்டும் பிறவியை வந்தடையானென்பது நிச்சயம். (30–44)

காணப்படுகிற பிரபஞ்சமெல்லாம் மகாதேவியின் சொரூபந் தான். பார்க்கிறவனும் அவள் தான். இப்படி அவளிடத்திலே மனது வைத்தவனுய்ப் பயமில்லாதவனு யிருக்கவேண்டும். நித்திய கர்மங் களைச் செய்துகொண்டு சதசில் பிராம்மணர்களை வரவழைத்துத் தர்மசாஸ்திரங்களைக் கேட்கவேண்டும். வேதங்களையறிந்த சத்பாத் திரர்களாகிய அந்தணர்களை நன்ருய்ப்பூஜித்து அவர்கட்குப் பசு, பூமி, பொன், தனம் இவைகளைப் பிரதிதினம் தானஞ்செய்துவர வேண்டும். வாசிக்காத பிராம்மணன் பூஜிக்கத்தக்கவனல்லன். அவனுக்கு ஆகாரந்தவிர வேறு அதிகதானம் செய்தலொழிந்து அவமானப்படுத்தாது போக்கல் வேண்டும். பிராம்மணர்கள் எத்தகையராயினும் பூலோகத்திற்குத் தேவர்களாகையாலும், க்ஷத்திரியர்கள் அவர்களிடத்தில் பிறந்தவர்களாதலாலும் நாம் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள்; இதிற்சந்தேகமில்லை. அவர்கள் நாம் செய்யும் தானங்களாலும் நமஸ்காரங்களாலும் சம்பத்தைக் கோரு கின்றவர்களாதலால் அவர்களே விசேஷமாய்ப் பூஜிக்கத்தக்கவர் கள். இந்தக் காரணங்களேயன்றி ஜலத்திலிருந்து தேஜஸும் கல்லி லிருந்து பஞ்சலோகமுமுண்டாய் எல்லாவிடத்திலும் பிரகாசித்துப் பின்னர் தத்தம் உற்பத்திக்குக் காரணமான ஜலம் முதலானவைகளி லேயே தணிந்து போதல்போல் நம்முடைய உற்பத்திக்குக் காரண மான அந்தணரிடத்தில் நாம் அடங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஓ குழந்தாய்! உலகத்தில் நாம் செய்யத்தகும் தண்டனையைத் தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி எப்பொழுதுஞ் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும். நியாயமாய் வரும் பணத்தைச் சிறிது சிறிதாய்ப் பொக்கிஷத்திற் சேர்க்க வேண்டும் என்றனன். (45–53)

ஓம் ஹ்ரீங்கார பூஜ்யாயை நம:

12. சாபம் பெற்ற திரிசங்கு

வியாசர் கூறுகின்றார்:—இவ்வண்ணம் தந்தையானவன் வேத விதி வழாமல் கூறிய தருமங்களை யெல்லாம் திரிசங்குகேட்டு அப் படியே ஆகட்டுமென்று நமஸ்கரித்து மிகுந்த அன்புடனிருக்கத் தந்

தையானவன் வேதசாஸ்திரமும் மந்திரங்களு மறிந்த பிராம்மணர்களை வரவழைத்துப் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய சாமக்கிரிகளை விரைவிற் சேர்க்கும்படித் திட்டஞ்செய்து நல்ல சுபதினத்தில் சகல புண்ணியதீர்த்தங்களையும் கொண்டுவரச்செய்து மந்திரிகளையும் தன் தேசத்திலிருக்கிற அரசர்களையும் வரவழைத்து அபிஷேகம் செய்வித்துச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து சர்வாதிகாரங்களையும் கொடுத்துத் தன் பத்னியுடன் வானப்பிரஸ்தாச்ரமத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கங்காநதிதீரத்தில் அதிவுக்ரமான தவஞ்செய்து வரும் நாளில், பூலோகவாசங் கழியுநாள்வரத் தேவர்கள் அவனை அதிவுபசாரத்துடன் சொர்க்கலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் இந்திரனுடைய ஆசனத்திற்குச் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்ய சூரியன்போற் பிரகாசித்திருந்தனன் என்றனர். ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான் : முன் வசிஷ்டருடைய கோ (பசு) வை வதை செய்ததனால் சத்தியவிரதன் பைசாசத்தன்மை பெற்றானென்று பேசினீரன்றோ? அவனுக்கு அப்பைசாசத்தன்மை எப்படி நிவிர்த்தியானது ? அதை எனக்குச் சொல்லுமென்று வினவினான். வியாசர் கூறுகின்றார் : ஓ அரசனே! சத்தியவிரதன் பக்தியோடு பகவதியைப் பணிந்தபோதே அவள் அகமகிழ்ந்து திவ்யதேகத்தைக் கொடுத்தருளினள். அதனால் அவனிடத்தில் அந்தப் பேய்த்தன்மையும் மாய்ந்தது. அவன்செய்த பாபங்களனைத்தும் பறந்தோடின. அவன் அம்பிகையின் அனுக்கிரகத்துக்கு அருகனானானென்று அவனுடைய தந்தையும் வசிஷ்டரும் மகிழ்வெய்தினர். (1–14)

ஓ அரசனே ! தர்மாத்மாவான தன் தந்தை மரித்த பின்னர் அவன் தான் நாட்டையாண்டு வருநாளில் தேவியைக்குறித்து அநேக யாகங்களைச் செய்துவந்தனன். இவ்வுலகத்தில் உண்மைக்கு ஓர்வரம்பாகிக் கீர்த்திபெற்ற அரிச்சந்திரன் அவனுடைய பிள்ளைதான். சத்தியவிரதனாகிய திரிசங்கு தன்மகனாகிய அரிச்சந்திரனுக்கு அரசுரிமையளித்து, தான் மனிததேகத்துடனே சுவர்க்கலோகம் போகவெண்ணி வசிஷ்டருடைய ஆச்ரமத்தை அடைந்து கைகூப்பி வணங்கிக் கூறுகிறான் : ஓ பிரம்மபுத்திரா ! மஹாநுபாவ சர்வமந்திர தந்திர சர்வஜ்ஞ ! என் விண்ணப்பத்தைத் தேவரீர் நன்மனத்துடன் கேட்டருளுக. நானிந்த வுடலுடனே தேவலோகஞ்சென்று அங்கு அரமகளிர்செய்யும் அதிமதுரமான கந்தருவகானங்கேட்டு அவ்வுலகத்துப் போகமும் சுகமும் பொருந்த விரும்பினேன். ஓ மஹாமுனிவ ! யான் இச்சரீரத்துடன் அனுபவித்தற்கு எந்தயாகத்தை எப்படிச்செய்தல் வேண்டுமோ அப்படியே ஆவன ஆக்குக. என் காரியத்தை இப்போதே முடித்துவிடும். யாவராலும் அடைதற்கரிய அண்டர்நாட்டினை யானடையுமாறு அருள்செய்வீராகவென்று இரக்கத்துடன் வேண்டினான். வசிஷ்டர் கூறுகின்றார் : ஓ அரசனே ! இந்த வூனுடலோடு உம்பர்நாட்டுலாவுதல் ஒண்ணாது. இந்த வுடலைவிட்டவனுக்குத்தான் சுவர்க்கம்

கிட்டும். இதுதான் சாத்திரங் கூறும்முறை. இது நீ யறியாத தன்றே! உன் கோரிக்கை பயனற்றிருப்பது கொண்டு யான் பயப் படுகின்றேன். மானிடசரீரத்துடன் வானுலகில் வாழும் பெண்க ளோடு வாழமுடியுமோ? ஓ மஹானுபாவ! முன்னர் யாகஞ் செய் வாய். இறந்தபின்னர் உன்னெண்ணத்தின்படி சுவர்க்க மடைந்து இன்புறுவாய். அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு மிக மனவருத்தமுற்று முன்னே தன்னைச் சபித்தவரான வசிஷ்டரை நோக்கி, பிராம் மணரே! என்னிடத்து நல்லெண்ணம் உமக்கு இல்லையென்று யானறிவேன். உம்மைக்கேட்டதும் என்பெருங் குற்றமே. நீர் யாகஞ் செய்யாவிடின் வேறுயாரையேனும் புரோகிதராக வரித்துக் கொண்டு அதனைச்செய்து முடித்திடுவேனென்று சொல்லினன். இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட வசிஷ்டர் கோபங்கொண்டு, ஏ துன் மதி! நீ சண்டாளனுகக்கடவை. ஏ ஏ! இச் சரீரத்தோடே சக்கிலியாகக்கடவை என்று சபித்தனர். சபித்தும் கோபங் குன்று தவராய்ப் பொன்னுலகழிக்க வெண்ணிய பாவி! காமதேனுவைக் கொன்றகைதவனே! அந்தணன் மனைவியை யபகரித்த அதிபாத கனே! நல்ல நெறிக்கோர் நாசகாலனே! வருபிறப்பிலும் நீ வான வர்நாடு வரப்பெறுயென்றனர். (15–30)

ஐம்பொறியடக்கிய அருந்தவத்தோரது சினம் கணமேனுங் காத்தலரிதன்றே! அந்தோ! அப்போதே அரசப்பொலிவெல்லாம் போய் அவன் சக்கிலியின் உருவம் வரப்பெற்றான். பொற்குண்டலம் கற்குண்டலம்போற் கருத்தது. தேகத்திலிருந்த சந்தனம்போன்ற நன்மணம் மலமென நாறியது. அவன் பொன்னுடையெல்லாம் கிழிசீலை ஆயின. அவன் தேகம் யானையதுபோலாயது. வசிஷ்ட முனிவர் காயத்திரிரூபமான சக்தியை உபாசிப்போராதலால் அவர் கோபத்தினுற்கொடுத்த சாபம் அவனுக்கு அப்போதே பலித்தது. சக்தியுபாசகன் சக்தியின் பக்தர்களை அவமானப்படுத்தலாகாது என்பதனை இதனாலறியக்கடவாய். ஓ அரசனே! திரிசங்கு தன் தேகத்தைப்பார்த்துத் துக்கமடைந்து மனம்வருந்தி வீட்டிற்குப் போகாமல் காட்டிலேயே நான்குபக்கங்களிலும் திரிந்துலாவி, என்ன செய்வேன்? எங்குப்போவேன்? என் சரீரம் மிகவும் நிந்திக்கத்தக்க தாயிருக்கின்றதே! எனக்குண்டாகிய இந்தத்துக்கம் நீங்கும் வகையாது? தெரியவில்லையே! என் வீட்டிற்குப் போவேனெனில், என் குமாரன் பெரிதும் வருத்தமடைவனே! என் மனையாட்டியும் இந்த வுருவைக்கண்டு உடன்கூடி வாழநினையாளே! ஜாதியாரும் உறவினரும் அண்டையிலணுகாரே! இவ்வாறு யாவராலும் வெறுக் கப்பட்டு உயிர் வாழ்வதினும் சாவதே சாலச் சிறந்ததென்றெண்ணி னன். எண்ணி, நஞ்சுண்டு சாவேனு? நீரிலமுந்திச் சாவேனு? கழுத்திற் சுருக்கிட்டு நான்று சாவேனு? மூட்டியதீயிலே மூழ்கிச் சாவேனு? பட்டினிகாத்துப் பிராணனை விடுவேனு என்று பலவாறு யோசித்தான். பின்பு இவ்வித மரணங்களால் யான் ஆன்மஹத்தி தோஷம் அடைவேனன்றோ? அன்றியும் இந்தச் சுபாகத்தன்மையும் சாபமும் பிறவிதோறும் தொடருமல்லவோ? என்றுலோசித்து எப்

படியாயினும் ஆன்மஹத்தி செய்யேன் என்று நிச்சயித்து யான் செய்திட்ட கன்மத்தை இந்த கன்ம தேகத்திலேயே இந்தக் காட்டிலே தானே அநுபவிப்பேன். அதனாலிக்கன்மம் கெட்டுப் போம். பிராரப்த கன்மங்களுக்கு அநுபவந்தவிர வேறுவகையால் கேட்டைக்காணேம். ஆகையின் சுபாசுபகன்மத்தை அநுபவித்து விடுவேனென்று துணிந்தான். அவ்வாறே புண்ணிய ஆசிரமத்திற்கு அருகேயுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களைச் சேவித்தும் அம்பிகையைத் தியானித்தும், சாதுக்களைச் சந்தித்து வந்தித்தும் காலத்தைக் கழிப்பேனாயின் யான் முன் செய்த புண்ணியத்தால் ஓர்கால் சாதுக்களுடைய சங்கம் நேரிட்டாலும் நேரிடுமென்று தன் மனதிலே தெளிந்தான். தெளிந்து தன்னாட்டை விட்டு கங்கா நதிக்கரையிலே சவனமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தில் வசித்து வந்தான். (31–49)

அரிச்சந்திரன் தன் தகப்பனாருக்குச் சாபம் வந்த காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு மந்திரிகளை வரவழைத்து, ஐய! என்னுடைய தந்தையை நீங்கள் மிக்க அன்பு மடக்கமும் காட்டி அழைத்துவாருங்கள்; அவர் மனம் வருந்தாமல் நாட்டிற்கு வருவாராயின் நீங்களும் ஏனைய குடிகளும் முன்போலவே அவரையேற்றுவாழ யாதொரு தடையுமில்லையே? ஆசிரியராகிய வசிஷ்ட பகவானுக்குக் கருணை வருமாறு நாம் நடந்து கொள்ளுவோமென்றும், அவர் அதனால் சாப நீக்கஞ் செய்வாரென்றுஞ் சொல்லுங்கள் என்று தன்னெண்ணத்தை அவர்களுக்கறிவித்து அரசனிருந்த விடத்துக்கு அனுப்பினான். அனுப்பப்பட்ட அமைச்சர் அவனைத் தேடிக் கண்டு வணங்கித் தம்மையறிய வுணர்த்திப் பின்னர், இளவரசராகிய அவன் மகன் சொல்லிய வெல்லாஞ் சொல்லி அரண்மனை வந்தடையுமாறு அவனை வேண்டினர். அவன் அதற்குடன்படானாய், ஓ மந்திரிகளே! இவ்வேஷத்துடன் யான் அயோத்திக்கு வாரேன். வேறு ஆலோசனை செய்வதைவிட்டு, காலதாமதப்படாமல் என் அரும்புதல்வனாகிய அரிச்சந்திரனுக்கு முடிசூட்டி நீங்களும் உடனிருந்து நாட்டினையாண்டுவாருங்கள். பிராம்மண நிந்தனையொன்றும் புரியாதேயுங்கள். யாகம் பலவும் இயற்றிடுங்கள் என்று தன் எண்ணத்தை அவர்களுக்கு வெளியிட்டு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டான். அரசன் ஆணையைக் கடத்தற்கு அஞ்சிய அவர்கள் நகரம் வந்து சேர்ந்து அரிச்சந்திரனிடம் அவன் பிதா பேசிய யாவும் பேசி நல்ல நாளிலே விதிமுறையே அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அவனும் அவ்வாறே நல்வழி வழுவாது செங்கோல் செலுத்தித் தரும சிந்தையனாய்த் தந்தையை எண்ணி எண்ணிக் காலங் கழிப்பானாயினன். (50–64)

ஓம் ஹ்ரீங்கார பீடிகாயை நம:

13. விஸ்வாமித்திரர் வீடு திரும்புகிருர்

ஜனமேஜயன் வியாசரை நோக்கி, ஓ ஐயா! அரிச்சந்திர னுடைய பட்டாபிஷேகத்தைக் கூறினீர்; திரிசங்கு இது ஆயினனென்று சொல்லாதொழிந்தீர்; குருவருள்பெற்று அவன் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டானு? அன்றி இறந்துபட்டானு? அவனது சரித்திரம் முழுவதும் யாது? அதைக் கேட்க யான் மிக்க ஆவலுடையவனு யிருக்கின்றே னென்று கேட்டனன்.

வியாசர் கூறுகின்ருர்: திரிசங்கு தன் மகன் பட்டத்துக்கு வந்ததைப்பற்றிச் சந்தோஷமுடையவனுய், ராஜ்யவிசாரம் விட்டு தேவியை மனதிற் சிந்தித்துக்கொண்டு காலங்கழித்து வந்தான். அங்ஙனமிருக்க, விஸ்வாமித்திரர் தவத்தை முடித்து மனைவிமக்க ளைக் காணவெண்ணி அவர்களிருந்தவிடம்வந்து சுகமேயிருக்கக் கண்டு களித்து மனையாளை வினவுகின்ருன்: ஓ அழகிய கண் ணுடையாளே! பஞ்சகாலத்திலே அன்னமின்றி நமது குழந்தைகள் எப்படி வாடி வருந்தினரோ? அக்காலத்தில் அவர்களை எவ்வாறு நீ காப்பாற்றினையோ? பொருளொன்றுமின்றி என்னபாடு பட்ட னையோ கூறுவாய். ஓ நல்லொழுக்கமுடையவளே! என் மன மெல்லாம் தவத்தை நாடி நின்றதாலும் யான் பொருளில்லாமல் கைமுடங்கி யிருந்ததாலும் கருப்புக் காலம் அடுத்தது கேட்டும் காடுவிட்டு வராதே இருந்து விட்டேன். யானும் ஊனின்றி உடல் வற்றி ஒருநாள் பசிப்பிணியால் வருந்திப் போகுமிடம் வேறில்லா மையால் ஒரு பறைச்சேரியினுள்ளே நுழைந்து புலைமகள் உறங்கும் வேளையிலே திருட்டுத்தனமாய் பாண்டத்தைத் திறந்து, சமைத் திருந்த நாய் மாமிசத்தைக் கையிலெடுத்தேன். அப்போது அவன் விழித்துப் பார்த்து, நீ யார்? இந்தப் பாதிராத்திரியிலே என் வீட்டிற்கு நீயேன் வந்தாய்? வந்த நீ ஆலோசனையின்றி எதன் பொருட்டு பாண்டத்தைத் திறந்தனை? இது புலைச்சேரி யாயிற்றே சொல்வா யென்று மிக்க அன்போடு கேட்டான். (1–13)

நான் மிக்க பசியோடு கூடினவனு யிருந்தபடியால் வாய் குழறிக்கொண்டே, ஓ மஹானுபாவனே! நான் பிராம்மணரிஷி; பசி பொறுக்க முடியாமல் திருட்டுத்தனமாய் இப்பாண்டத்தைத் திறந்து அன்னமுண்டாவென்று ஆராய்கின்றேன். ஓ புத்திமானே! நான் திருட்டுத்தனமாகவந்த அதிதி ஆதலால் சமைத்திருக்கப்பட்ட இந்த மாமிசத்தைப் புசிக்கும்படி எனக்கு உத்தரவு கொடுப்பாயென்றேன். அதற்கவன், ஓ விஸ்வாமித்திரரே! என் வார்த்தையைக் கேட்பீராக. நான் சுபாகன். இது புலைச்சேரி. இதிலுள்ள அந்த மாமிசத்தைப் புசிக்க ஒண்ணுதேயும். அந்தோ! பாவம்! பாவம்! மனுஷ்ய தேகம் கிடைப்பது மிகவும் துர்லபம். அதனினும் துர்லபம் பிராம்மண ஜன்மம். அதனினும் அரிதாகிய துர்லபம் பிராம்ணத்துவம். இவ் வருமைகளை நீர் அறியீரா? நல்ல லோகத்தை யடைய எண்ண

முள்ளவன் எந்தக் காலத்திலும் துஷ்டமான ஆகாரத்தைப் புசித்தல் அடாதன்ருே? ஏழுவித கர்மத்திஞல் அந்நிய ஜாதிகள் கிரகிக்கத் தக்கவரல்லரென்று மனு கூறியிருக்கின்ரு ரன்ருே? நான் செய்த கர்மத்திஞல் சுபாகஞயினேஞதலால், நான் ஒதுக்கப்படத் தக்கவ னென்பதில் சந்தேமில்லே. இப்போது உம்மை யான் தடை செய்வது லோபத்திஞலன்று. ஓ பிராம்மணசிரேஷ்டரே! உமக்கு வர்ணசாங் கரிய தோஷம் வரக்கூடாதென்கிற எண்ணமன்றி வேறில்லே யென்ருன். அவன் வாய்மொழியைக் கேட்ட யான், ஓ தருமமறிந்த சண்டாளனே! நீ உண்மையைக் கூறினேயாதலால் உனக்கு ஆபத் கால சூக்ஷ்ம தர்ம மார்க்கத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக; சர்வவிதத்தாலும் சரீரரக்ஷணே செய்யவேண்டியது அவசியம். பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுவதற்கும் சக்தியுண்டாக்கிக் கொள்வ தற்கும் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளலாம்; பசியை நீக்கிக்கொள் வதற்கு அன்னமன்றி பிராயச்சித்த மேதேனுமுண்டா? ஆபத் தில்லாக்காலத்தில் பாபஞ்செய்தால் நரகமுண்டாகுமேயன்றி ஆபத் துள்ளகாலத்திற்பாபஞ்செய்தால் நரகமுண்டாகமாட்டாது. ஒருவன் பசியோடு இறந்துவிடுவாஞயின் அவனுக்கு நரகமுண்டு. இதிற் சந்தேகமில்லே யாதலால், சுகத்தைக் கேட்கின்றவன் பசியை என்ன விதமான ஆகாரத்திஞலாவது அடக்கவேண்டும்; ஆதலால் நான் திருட்டுத்தனமாய்ச் சரீரத்தை ரக்ஷிக்கத்துணிந்தேன். க்ஷாம காலத்தில் பசியின் பொருட்டு திருடுகிறவனுக்கு என்ன பாபஞ் சொல்லியிருக்கிறதோ அந்தப் பாபம் மழையைப் பெய்யவொட்டா மல் தடை செய்கிறவனுக்குச் சேருமென்றேன். ஓ பிரியே! நானிதனேச் சொல்லவும், ஆகாயத்திலிருந்து யானேயின் துதிக் கையிலிருந்து கொட்டுகிறதுபோல் மேகம் வருஷித்தது. அந்த மழை யைப் பார்த்து நான் மிக்க சந்தோஷமடைந்து உடனே அவ்வீட்டி லிருந்து வெளியே வந்துவிட்டேன். என் செய்தி யிதுவாகும். மிகப் பயங்கரமாயும் பிராணிகளே யெல்லாம் நாசஞ்செய்வதாயு மிருந்த அந்த க்ஷாமகாலத்தில் நீ எப்படி ஜீவித்தனே என்ருர். (14–29)

அதற்கவள் கூறுகிருள்: ஓ பர்த்தாவே! நீரிவ்விடம் என்னே விட்டுப்போனபொழுதே க்ஷாமம் வந்துவிட்டது. அன்னத்திற்காக குழந்தைகள் மிக்கவருத்தப்பட்டார்கள். அவர்களேப் பார்த்து நான் பயந்து காடுகாடாய்ச் செந்நெல்லேத் தேடும்போது சிறிது கிடைக் கும். அதனேயுண்டு சிலகாலங்கழித்தேன். பிறகு அதுவுங் கிடைக் காமற்போயிற்று; அப்போதுகாட்டிற் செந்நெல்லுமில்லே; விருக்ஷங் களிற் பழமுமில்லே; பூமியில் வேறு எவ்விதமான பதார்த்தங்களு மில்லே. இவ்விதமான துர்ப்பிக்ஷகாலத்தில் யார்பிக்ஷையிடுவார்கள்? குழந்தைகள் பசியிஞல் பாதைப்படுகிற காலத்தில் என்செய்வோம்? எங்கேபோவோம்? பசியிஞலழத்தொடங்கும் குழந்தைகளுக்கு என்னபதில் சொல்வோமென்று மனதிலெண்ணிப் பின்னர், ஒரு தனவாஞுக்கு ஒரு பிள்ளேயை விக்கிரயஞ்செய்து அந்தத் திரவியத் திஞல் மற்றைப்பிள்ளேகளே ரக்ஷிப்போம்; இதுவன்றி வேருருபாய மில்லேயென்று நிச்சயித்து, இந்தப் புத்திரனே விக்கிரயத்திற்காக

அனுப்ப, இவன் மிகவும் அழுதான். நானிவனை யிழுத்துக்கொண்டு வெட்கமில்லாமல் விற்க வெளிப்பட்டேன். அப்போது மார்க்கத்தில் சத்தியவிரதனென்னும் ராஜரிஷி மிகவும் வருத்தப்படுகிற என்னைப் பார்த்து, இக்குழந்தை யேனழுகின்றானென்று கேட்டான். நான், ஓ அரசனே ! பசியின் கொடுமைக்கு இவனை விற்க இழுத்துக்கொண்டு போகின்றேனென்றேன். அச்சத்தியவிரதன் மிக்க தயவுள்ளவனாய், இந்தக் குழந்தையை நீ யழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போவாய். நான் உன்னுடைய முனிவர் வருமளவும் உனக்குங் குழந்தைகட்கும் வேண்டும் மாமிசத்தைத் தினந்தோறுங் கொடுக்கின்றேனென்று கூறி, அப்படியே பன்றி, மான் இவைகளின் மாமிசத்தை இந்த மரத்தில் வைத்துவிட்டுப் போவான். ஓ நாயகனே ! நம்முடைய குழந்தைகளைத் துக்க சாகரத்தினின்றுங் கரையேற்றினவன் அந்தப் புண்ணியசாலியேயாகும். ஒரு தினத்தில் அவனுக்கு மாமிசம் அகப்படாமற்போய் வசிஷ்டருடைய பசுவைக் கொன்று விட்டான் ; அவர் மிகவுங் கோபமுடையவராய்த் திரிசங்குவாகவும், கோவதை செய்தபடியால் சண்டாளனாகவுஞ் சபித்துவிட்டார். ஓ கௌசிகமுனிவரே ! அவனது துக்கத்தினால் எனக்கு மஹா துக்க முண்டாயிற்று. எனக்காக ராஜபுத்திரன் சண்டாளத் தன்மை யடைந்தான். ஆதலால் ஏதேனும் ஒருபாயத்தாலோ தபோபலத் தாலோ அவனை நீர் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்றாள். (30–48)

இச்செய்தியைக் கேட்ட விஶ்வாமித்திரர் மிகவும் மனவருத்தப் படுகிற தன் மனைவியைச் சமாதானப்படுத்தி இந்தக் காட்டில் உங்களை ரக்ஷித்துவந்த அந்தப் புண்ணிய புருஷனை எனது வித்தியாபலத்தினாலும், தபோபலத்தினாலும் சாபத்தினின்றும் விடுவித்து அவன் துக்கத்தை நிவிர்த்தி செய்கிறேனென்று சொல்லிப் பின்னர் தாம் தம்மனத்தில் அந்த அரசனுக்கு எப்படி துக்கம் நீங்குமென்று சிந்தித்து ஓர் ஆலோசனையைச் செய்து கொண்டு திரிசங்கு இருக்குமிடம் போயினர். அவன் இவர் வருகையைப்பார்த்து ஆச்சரிப்பட்டு, அவர் பாதத்தில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அப்படியே கிடந்தான். விஶ்வாமித்திரர் அவ் வரசனைத் தூக்கிக் கையாற் பிடித்துக்கொண்டு சமாதானப்படுத்தி, ஓ அரசனே ! என்பொருட்டு நீ சபிக்கப்பட்டனையாதலின் நானதனைப்போக்கி, உனது கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன். நடந்த செய்தியைக் கிரமமாகக் கூறுவாயென்று கேட்கவும், அவன்தான் சுவர்க்காரோகணம் செய்யவெண்ணி வசிஷ்டரை வினவியது முதல் அவர் சாபமிட்ட காரணமீறாகயாவும் விடாமற்கூறி, ஓ முனிவரே ! என்னுடைய துக்கத்தை நீக்குவதற்கு நீர் சமர்த்தரென்றெண்ணுகிறேனென்று துக்கித்துக்கொண்டு மௌனமாயிருந்தான். கௌசிகமுனிவர் அவனுடைய சாப நிவிர்த்திக்கு ஆலோசனை செய்தனர். (49–62)

ஓம் ஹ்ரீங்கார வேத்யாயை நம:

14. திரிசங்கு சுவர்க்கம்

வியாசர் கூறுகின்றார் :—மகாதபசியாகிய விஸ்வாமித்திரர் செய்யவேண்டிய காரியத்தை மனதில் நன்றாயாலோசித்துப் பின்னர் யக்ஞத்துக்கு வேண்டிய சம்பாரங்களனைத்தும் சேகரித்துக் கொண்டு முனிவர்களை யழைத்தனர். அவர்கள் வசிஷ்டரால் தடை செய்யப்பட்டு ஒருவரேனும் வராதொழிந்தனர். விஸ்வாமித்திரர் ரிஷிகள் வராமையையறிந்து மனவருத்தமுடையவராய்த் திரிசங்குவினிடம் வந்துமிக்க கோபத்தோடும் கூறுகின்றார் : ஓ அரசனே! பிராம்மணர்களெல்லாரும் வசிஷ்டமுனிவரால் தடைசெய்யப்பட்டு இந்த யாகத்திற்கு வராதொழிந்தனர். இனி நீ எனது தபோபலத்தைப்பார். உன்னைச் சுவர்க்கலோகத்திற்கேற்றி உனது கோரிக்கையை நிறைவேற்றிவைக்கிறேன் ; நீயஞ்சற்க வென்றுசொல்லி, ஜலத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு நான் செய்துவந்த காயத்திரி ஜபத்தினாலுண்டாகும் புண்ணியத்தை யுனக்குத் தத்தஞ்செய்தேன். இனி நீ சுவர்க்கத்திற்குப் போவாய். அநேக நாளாய் சம்பாதித்த எனது புண்ணியத்தை இப்போதுனக்குக் கொடுத்தேனாகையால் சுவர்க்கத்திலுனக்குச் சுகமுண்டாகும். வேறு யோசனை செய்ய வேண்டாம் ; செல்லுகவென்று சொல்லவே, திரிசங்கு பக்ஷிபோல் ஆகாயத்திலெழும்பி இந்திரபட்டணத்திற்குச் சமீபமாகப் போகும் போது, தேவர்கள் பார்த்து இந்திரனிடம்போய் வாயுவேகமாக யாரோவொரு சண்டாளன் வருகிறானென்றார். அதுகேட்ட இந்திரன் அதிவேகமாயோடிவந்து பார்க்க, வருகின்றவன் திரிசங்கு மகாராஜனென்றறிந்து கொண்டு தெரியாதவன்போல், அடா சண்டாளனே! எங்கேயாவது தேவலோகத்திற்குச் சண்டாளன் வருவானா? நீ இங்குவருதற்குத் தகுந்தவனல்லவே ! பூலோகத்திற்குப் போவென்று துரத்தினான். துரத்தவே, அவன், தேவலோகத்தில் வசிப்பவன் அங்கு வசிக்கும் புண்ணியமிழந்தவுடன் எப்படிப் பூமியில் வீழ்ந்து விடுவானோ, அப்படி வீழ்ந்தலைப்படும்போது விஸ்வாமித்திரரை நினைத்து, ஓ முனிவரே ! நான் சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழே வீழ்கின்றேன். என்னை ரக்ஷிப்பீர் ! ரக்ஷிப்பீரென்று பெருங்கூச்சலிட்டழைத்தான். விஸ்வாமித்திர முனிவர் அவனது பெருங்குரலைக் கேட்டு, அரசனே ! நீ அவ்விடத்திலேயே நிற்க ! நிற்க வென்றார். என்னவும், கீழ்நோக்கி வீழ்கின்ற திரிசங்குராஜன், முனிவர் தமது தவமஹிமையைக் கொண்டு கூறிய வார்த்தையினால் ஆகாயத்தில் அவ்விடமே நின்றனன். அவனங்ஙனம் நிற்க, விஸ்வாமித்திரர் உடனே ஆசமனஞ்செய்து இரண்டாவது தேவலோகமொன்று சிருஷ்டிக்கவெண்ணி ஓர் அரியயாகஞ் செய்யத் தொடங்கினர். இந்திரன் அவரது முயற்சியைப்பார்த்து வேகமாய் வந்து கூறுகின்றான் : (1–19)

ஓ முனிவரே ! கோபத்தாற் கலங்கினவராய் ஏன் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்கின்றீர் ? சிருஷ்டிக்க முயன்றதுபோதும்,

உமக்கு ஆகவேண்டிய காரியமென்னே? அதனைச் சொல்லு மென்றான். விஶ்வாமித்திரர், ஓ பிரபுவே! உன்னால் சுவர்க்கத்தி லிருந்து வீழ்ந்த அதிதுக்கிதனை திரிசங்குமகாராஜன் இப்பொழுது சந்தோஷிக்க உன்னுடைய சுவர்கலோகத்துக் கழைத்துகொண்டு போவாயென்றனர். இந்திரன் அவரது தபோபலத்துக் கஞ்சின வனாய், அவராணையைக் கடவாமல் அரசனுக்குத் திவ்யதேகங் கொடுத்து விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு முனிவரிடம் விடைபெற் றுச் சுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தனன். விஶ்வாமித்திரரும் தமது ஆச்சிரமம் போய்ச் சேர்ந்தனர். அரிச்சந்திரன் விஶ்வாமித்திரர் தன் தந்தையாருக்குச் சுவர்க்கபதம் வரும் வண்ணஞ்செய்த உப காரத்தைக் கேட்டுச் சந்துஷ்டனாய் அரசியலை நடாத்திக்கொண்டு அதி சுந்தரவதியாகிய மனையாட்டியுடன் நெடுங்காலங் கிரீடித்துக் கொண்டிருந்து புத்திரப்பேறுண்டாகாமையை நாடி மிகவும் துக்க முற்று வசிஷ்டரிடஞ் சென்று கூறுகின்றான் : (20–27)

நீர் சகல மந்திரதந்திரங்களிலும் வல்லவராதலால் என்னைப் புத்திரப்பேறில்லாத வறுமையினின்றும் நீக்கி என் குலத்துக்கு ஓர் பெருஞ் சிறப்புண்டாம் வண்ணம் புத்திரசம்பத்துவரும் உபாயத் தைச் செய்யும். ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டரே! புத்திரப்பேறற்ற வனுக்கு நற்கதியில்லையென்பது நீரறிந்ததன்றோ? நானதனை யெண்ணித் துக்கப்படும்போது, நீரதனை யறியாதவர்போன்று உபேக்ஷை செய்கின்றீர். ஈதழகாமோ? இங்குள்ள கலவிங்க பட்சி களைப்பாரும்; அவை தம் குஞ்சுகளைக் கொண்டாடுகின்றனவே! இவையன்றோ புண்ணியமுடையவை. அற்பபாக்கியனாகிய நானோ இரவும் பகலும் சந்தான மின்மையைக்கருதி வருந்துகின்றே னென்றான். அதுகேட்ட முனிவர் உள்ளத்தில் சிந்தனையுடைய வராய் அரசனை நோக்கிக் கூறுகின்றான் : (28–32)

ஓ மஹாராஜனே! நீ சொல்லுவது உண்மைதான். இந்தச் சம்ஸாரத்தில் பிள்ளையில்லாத துக்கம்போல் பெரியதுக்கம் வேறொன்றுங் கிடையாது. நீ வருணபகவானை மிக்க சிரத்தையோடு பூஜைசெய்யின் அவர் உனது காரியத்தை முடிப்பார். சந்தானங் கொடுக்கிற விஷயத்தில் வருணமூர்த்தி மிகச்சிறந்தவர். தெய்வானுக்ரஹம் புருஷப்பிரயத்தனம் என்னு மிரண்டையும் மனிதர்கள் முக்கியமா யெண்ணவேண்டும். முயற்சியில்லாமல் காரியசித்தி எப்படி யுண்டாகும்? உண்மையறிந்தவர் நியமமாய்ச் செய்யத்தக்கது முயற்சியே. முயற்சி செய்தால் காரியசித்தி யுண் டாகும். அது தவறினாலுண்டாகாதென்று ஆசிரியர் கூறினர். அவ் வார்த்தையைக்கேட்டு அவரை நமஸ்கரித்துத் தவஞ்செய்யக் கருதி நகரத்தைவிட்டு கங்கைக்கரையில் பரிசுத்தமான ஓர் ஸ்தானத் தில் பத்மாசனனாய்ப் பாசரதனாகிய வருணபகவானைத் தியானித்து மிகவுக்கிரத்தோடு தவஞ் செய்துவந்தனன். வரவும், வருண பகவான் கருணைகூர்ந்து பிரத்யக்ஷமாய், ஓ தருமமறிந்தவனே! உனது தவத்தினால் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்குவேண்டும் வரம் யாதென்ன, அரசன், ஓ பிரபுவே! சுகத்தை யளிக்கவல்ல

புத்திரனை எனக்கருளும் ; யான் புத்திரனில்லாமல் வருந்துகிறேன் ; மூன்றுகடனில் ஒன்ருன இக் கடனைக் கழித்துக் கொள்ளு வதற்காக இம் முயற்சி செய்தேனென்ருன். (33–42)

வருணன், ஓ அரசனே ! உன்னிஷ்டப்படி நல்ல குணசாலி யான புத்திரன் பிறப்பான். அவன் பிறந்தபின் நீ சந்துஷ்டனுய்ச் சிறிதேனுஞ் சந்தேகங்கொள்ளாமல் அந்தப் புத்திரனை யாகத்தில் பசுவாகக்கட்டி எனக்குப் பிரீதிபண்ணுவையேயாயின் நான் உனக்கு இந்த வரத்தைக் கொடுக்கின்றேனென்ருன். அரசனதனைக் கேட்டுக் கூறுகின்ருன் :

எனக்கு உலகில் அபுத்திரவானென்கிற பெயரொழிந்து புத்திரவானென்கிற பெயர் வருமாயின் நீர் விரும்பியபடி அந்தப் பிள்ளையைப் பசுவாகச்செய்து யாகஞ்செய்கின்றேன். சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். என் மானத்தைக் காப்பாற்றவந்தவரே ! பூலோகத்தில் மலடனென்று பேர்பெறுகிற துக்கம் பெரியது. ஆகை யால் நல்லபிள்ளையைக் கொடுமென்ருன். வருணபகவான், ஓ அரசனே ! உனக்கு நல்லபிள்ளை பிறக்கப்போகின்ருன். நீ முன்னே என்னிடத்திற் சொன்னவார்த்தைப்படி தவருமல் செய்வா யாகவென்று விடைகொடுக்க, அரிச்சந்திரன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்து, தருமபத்தினியினிடத்தும் ஏனைய நூறு மனைவிகளிடத்தும் வரப் பிரசாதத்தைச் சொல்லி மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வருநாளில், சிலகாலங் கழித்து தர்மபத்னி கர்ப்பவதியாயினுள். அரசனதைக்கேட்டுச் சந்துஷ்டனுய் விதிப்படி செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்துவர, பத்தாவது மாதத்தில் சுபமான தினத்தில் தாராபலம் கிரகபலம் முதலியனகூடி யிருக்கும்போது தேவ பிள்ளைக்குச் சமானமான சுபுத்திரனைப் பெற்ருள். அந்தச் சுபவார்த்தையை அரசன் கேட்டு உடனே ஸ்நானஞ்செய்து அந்தணரெல்லாஞ் சூழ்ந்திருக்க ஜாதகர்மம் முதலானவைகளை நடத்திச் செய்ய வேண்டிய தானங்களையுஞ் செய்து சந்தோஷசித்தனுய் நிர்த்தகீத வாத்தியம் முதலிய சகல சாம்ராஜ்ய சம்பிரமத்துடன் வாழ்ந்திருந் தனன். (43–55)

ஓம் ஹ்ரீங்கார சிந்த்யாயை நம:

15. அரிச்சந்திரன் பின்புத்தி

வியாசர் கூறுகின்ருர் :—புத்திரோற்சவத்தினுல் அரசனுடைய கிருகம் விளங்கும்போது, வருணபகவான் ஓர் பிராமணனைப்போல் அங்கு வந்து, மங்களம் உண்டாகுகவென்று ஆசீர்வதித்து, ஓ அரச ! நான் வருணன், எனது வரதானத்தால் உனது புத்திர தாகந் தணிந்துவிட்டதல்லவா ? நீ எனக்கு முன்சொல்லிய சத்திய வசனப்படி யாகஞ் செய்வதற்குத் தடையென்னை, யென்ருன். அரசன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுத் தாமரைமலர்போன்ற பிள்ளையை நானெப்படிக் கொலை செய்வேன் ? வந்த வருணரோ

மகாவீரியமுள்ளவர் ; சுபத்தைக் கோருகின்றவர் ; இவரை அவமானப்படுத்தல் தகுதியன்று ; அன்றெனின், பிள்ளையினிடத்தில் உண்டாகும் சிநேகம் எந்தப் பிராணிகளாலும் விடத்தக்கதாமோ ? இதற்கு நானென்ன செய்வேனென்று பலவாறாகவெண்ணிச் சிந்தாகுலமுற்று ஒருவாறு தீரஞ்செய்துகொண்டு வருணனை நமஸ்கரித்து அர்க்கியம் முதலியவற்றா லுபசரித்து அருகில்நின்று கூறுகின்றான் : (1–7)

ஓ தேவதேவனே ! கருணைக்கடலே ! உம்முடைய உத்தரவின் படி வேதோக்தமான விதியினால் வெகு தக்ஷிணையோடு யாகத்தைச் செய்கிறேன் ; அதிற்சந்தேகமில்லை. பிள்ளைபிறந்த பத்து நாளைக்குள் தகப்பன் யாககர்மம் செய்யத்தக்கவ னல்லனென்றும், தாய் ஒரு மாதத்திற்குள் சுத்தியாகாளென்றும், யாகத்திற்குத் தம்பதிகளாக விருத்தல் வேண்டுமென்றும் தருமசாஸ்திரங் கூறுகின்றதல்லவா ? அதனை நீரும் அறிந்தவர்தானே ? ஓ ஜலாதிபதியே ! ஒருமாதம் தயவுசெய்து பொறுத்துக்கொள்ளுமென்றான்.

வருணபகவான் ஆசிபுகன்று, நான் போய்வருகின்றேன் ; நடத்தவேண்டியவற்றை நடத்துவாய் ; மாதாந்தத்தில் வருகிறேன். அப்பொழுதேனும் தடையின்றி நீ யாகஞ்செய்யவல்லையோவென்று சொல்லிப்போயினன். போனபின் அரிச்சந்திரன் மிக்க சந்தோஷமடைந்தவனாய் குடங்குடமாய்ப் பால்கறக்கும் பசுக்களைச் சொர்ணத்தினால் அலங்கரித்துக் கோடிகோடியாகவும் நிலங்களைப் பர்வதாகாரமாகவும் வேதமறிந்த அந்தணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து புத்திரனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ஆனந்தமுற்று லோகிதனென்று பெயர் வைத்தான். மாத முடிவில் வருணபகவான் முன்போல் வந்து யாகஞ்செய் என்று விரைந்து கூற அரசன் அவரைப் பார்த்து துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவனாய் நமஸ்கரித் துபசரித்துக் கைகூப்பி நின்று கூறுகின்றான் : (8–17)

பிரபுவே ! இன்று தேவரீர் என் வீட்டிற்கு வந்தது தெய்வாதீனமே. என்னுடைய கிருகம் பரிசுத்தமாயிற்று. உம்முடைய இஷ்டப்படி யாகஞ்செய்கிறேன். வேதமுணர்ந்த பெரியோர் பல் லிழந்த பசுவினால் யாகஞ்செய்தல் அடாதென்று சொல்லுகின்றனரே. பல் முளைத்தபிறகு கூறியபடி யாகத்தை முடித்து விடுகிறேன் ; இதிற் சந்தேகமில்லை யென்றான். வருணபகவானதனைக் கேட்டுச் சரிதானென்று போயினன். அரிச்சந்திரன் சந்தோஷமாய் வீட்டிற் கிரீடித்துக் கொண்டிருந்தான். வருணபகவான் பல் முளைத்த சங்கதியுணர்ந்து முன்போல அரசனிடம் வந்து யாகமியற்றுவதற்கினி என்ன தடையுளதென்றான். அரசன் மிக்க வுபசாரத்துடன் ஆசனங்கொடுத்துச் சிறப்புடன் பூஜித்துத் தோத்திரஞ் செய்து கூறுகின்றான் : (18–22)

ஓ பிரபுவே ! இந்த யாகத்தை விதிப்படி விசேஷ தக்ஷிணை கொடுத்து நடத்த வெண்ணியிருக்கின்றே னென்றுகூறி மீண்டும் அதிக வணக்கத்துடன் தலைதாழ்த்தி, ஓ ஸ்வாமி ! இந்தப் பாலக

னுக்குச் சௌளகர்மம் நடக்கவில்லையே ; யாகத்தில் பசுவாக வருவோர்க்குக் கர்ப்பகேசம் இருத்தலாகாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். இந்த விதி நீரும் அறியாததன்றே. ஆதலால் அந்தச் சடங்கு செய்து முடிந்த பின்னர் யாகத்தைச் செய்து விடுகிறேன். அதுவரையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டு கின்றேனென்றான். வருணதேவன் கூறுகின்றான் : ஓ அரசனே ! நான் வரும்போதெல்லாம் நியாயம்போல் ஒவ்வொன்றைச் சொல்லி என்னை வஞ்சித்து விடுகின்றாய். யாகஞ் செய்வது உண்மையே யானால் ஏனைய சம்பாரங்கள் சித்தமாயிருக்கின்றனவா ? அது எனக்குப் புலப்படவில்லை ; பிள்ளையினிடம் உனக்கிருக்கும் ஆசை யால் என்னை வஞ்சித்து வருகிறாய் ; இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இனிச் சௌளகர்மம் செய்தவுடனே யாகஞ் செய்யாமலிருப்பா யாகில் யான் கோபத்துடனே மிக்க பயங்கரமான சாபமொன்று உனக்குக் கொடுத்து விடுவேன் ; இப்போது உன் சொற்படியே திரும்பிப் போகின்றேன் ; இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்த நீ பொய் சொல்லலாகாதென்று சொல்லிப் போயினன். இனி வரும்போது பார்த்துக்கொள்வோமென்று அரசன் சந்துஷ்டனாய் பிள்ளையோடு விளையாடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்துவரும் நாளில் சௌளகர்மஞ் செய்யுங் காலம் வந்தது ; வரவே, அச்சடங்கை மிக்க ஆடம்பரத்தோடு நடத்திவருங் காலத்தில் பத்னியும் பிள்ளையை யெடுத்துக்கொண் டரசன் சமீபத்தில் வந்துட்கார்ந்தாள். அதே காலத்தில் வருண தேவரும், ஓ அரசனே ! யாகஞ்செய், யாகஞ்செய் என்று மேக முழக்கம்போலக் கர்ஜித்து அக்னிபோல அனலைவீசி அரசனருகில் வந்தனர். அவரைக் கண்டவுடனே அரசன் அடங்காத துயரங் கொண்டு நடுங்கிப் பயந்து நமஸ்கரித்து ஆசனத்தி லிருக்கச்செய்து செய்யவேண்டிய வுபசாரம் யாவுஞ்செய்து கூறுகின்றான் : (23–45)

ஓ பிரபுவே ! தங்கள் காரியத்தை இப்போதே செய்து விடுகிறேன்; அதிற்றடையொன்றுமில்லை. ஆனால் ஓர் விண்ணப்பம்: அதனைத் தேவரீர் அமைந்த மனத்தோடு கேட்டருளல் வேண்டும். அது யுக்தமாகவிருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுக. அல்லாவிடில் தள்ளி விடுக. அதனால் யாதொரு பாதகமுமில்லை. பிராம்மணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் என்கிற மூவரும் துவிஜாளென்று சொல்லப் படுகின்றார்களாகையால் அவர்கள் ஸம்ஸ்காரம் பெறவேண்டியவர்க ளென்றும் பெறாவிடில் அவர்கள் சூத்திரர்களோ டொப்பாவார்க ளென்றும் வேதவித்துக்கள் சொல்லுகின்றார்களே ! அந்த உபநயன விதி இந்தக் குழந்தைக்கு ஆகவில்லையே ; அஃதாகுமளவும் சூத்திரனாகையின் இவனெப்படி யாகத்துக் குரியனாவான் ? உப நயனஞ் செய்யவோ இன்னும் சிலகாலஞ் செல்ல வேண்டும் ; ஏனெனில், அந்தணர்களுக்கு எட்டாவது வயதும் அரசருக்குப் பதினோராவது வயதும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தல்லவா ? அடியேன் தேவரீருக்கு விதிகளையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டத் தக்கவ னல்லேன்; ஊழியன்போல் ஞாபகப் படுத்துகின்றேன் ; என் மகனுக்கு உப

நயனஞ் செய்வித்த பின்னர் உத்தமமான அந்த யாகத்தைச் செய்து முடிக்கிறேன். லோக பாலகராயும் தருமநெறிக்குட்பட்டவ ராயும் ஸர்வ சாஸ்திர மறிந்தவராயு மிருக்கின்ற தேவரீருக்கு இதன் மேலும் யான் சொல்லத் தக்கவை யாவுள ? இப்போது யான் கூறிய வார்த்தைகளை உண்மையாக நம்பி சந்தேகங் கொள்ளாது இருக்கைக் கேகலாம் ; மன்னித்தருளுக வென்றனன். (36–42)

அரசனதிகவினயத்துடன் பலமுறை சொல்ல வருணமூர்த்தி மிக்க தயவுகாட்டி உன்னெண்ணப்படியே செய்கின்றேனென்று போய்விட்டனர். போன பின்னர் அரசன் தெளிவுவந்த முகத் தனாய் நினைக்கின்றான் : இவரிடத்து நான் பிள்ளைவரம் பெற்றதும் போதும், இப்போது இவராற் படும்பாடும் போதும் ! அந்தோ ! அன்று பிள்ளை கொடுக்குந் தெய்வமாய் வந்த இவர் இன்று அவனைக் கொல்லும் யமனாக வருகின்றார் ; இப்படியுமுண்டோ ? இதுவரையும் மூன்று கண்டம் வந்தொழிந்தது ; இனிச்செய்ய வேண்டிய சுபகாரியத்தைச் செய்வேனென்று சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்து வந்தபோது, மகனுக்குப் பத்தாவது வயது வந்தது ; வர, இனிப்பதினொன்றாம் வயதுவரப் போகின்றதென்று நாளை யெண்ணிக்கொண்டிருந்து அந்நாள் வந்தவுடன் சிரேஷ்டமான பிராம்மணர்களையும் மந்திரி முதலானவர்களையும் வரவழைத்து அதிக சம்பிரமத்தோடு குமாரனுக்குப் பூணூல் தரித்து, வருணன் வருவானே என்று சிந்தித்துக்கொண் டிருக்குஞ்சமயத்தில் அவர் வந்துவிட்டனர். அரசன் பார்த்து அவர் வருகையை எதிர்பார்த் திருந்தவன்போல் ஓடி வந்து நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி நின்று கூறுகின்றான் : ஓ என் தெய்வமே ! தாங்கள் அளித்த பிள்ளை உபநயனஞ் செய்யப்பெற்றான். தங்கள் உபகாரத்தை என்னென்று சொல்லுவேன் ! மலடனென்று என்னை உலகம் கூறும் அபவாதத் தினின்றும் ஒழித்தீரே ! இஃதொன்றினுக்கே யான் செய்யத்தக்க கைம்மாறு யாதிருக்கின்றது ? நீர் கேட்டபடி அவனைக் கொடுப்பது தானாகும். ஓ ஐயனே ! நீர் மனமகிழும்படி அந்த யாகத்தை மிகச் சிறப்பாகச் செய்யவெண்ணியிருக்கிறேன். இது சத்தியம். ஆனால் சமாவர்த்தன கருமமொன்றிருக்கின்றதென்றும் அது அவசியம் உபநயனம் நடந்தவுடன் செய்யவேண்டுமென்றும் அது செய்யாவிடில் உபநயனஞ் செய்தும் பயனில்லையென்றும் சொல்லு கின்றார்கள். அதனையும் செய்து மகிழ எண்ணுகின்றேன். அது முடிந்தவுடன் உமதிஷ்டப்படியே யாகஞ் செய்வதில் யாதொரு தடையுமிராது. எல்லாச் சடங்கும் முடிவு பெற்றன. இந்த ஒரு சடங்கு முடிவுபெறும் வரையில் நீர் பொறுத்தருளுமென்று மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றே னென்றும், சிந்தனை யொன்றும் வேண்டா மென்றும் சொல்லி முடித்தனன். (43–51)

இதையெல்லாங் கேட்ட வருணமூர்த்தி கூறுகின்றார் : ஓ அரசனே ! ஆஹா ! உன்னுடைய சாமார்த்தியத்தை நான் என்ன வென்று சொல்லுவேன் ! நான் வரும்போதெல்லாம் அந்தக்காலத் துக் கேற்றவாறு தகுந்த நியாயங்காட்டி ஒவ்வொரு வார்த்தையி

ஞல் என்னை யேமாற்றி வஞ்சித்து வருகின்ருய்; இது உனக்கழ காகுமா? நல்லது, உன் வார்த்தைப்படியே சமாவர்த்தனம் முடிந்த பின்னர் வேறென்றுஞ் சொல்லாமல் எனது யாகத்தை முடித்து விடு. இப்போது நான் போய்வருகிறேனென்று தமதிடம் போயினர். அரசன் சந்துஷ்டனுய் மேல் நடத்த வேண்டிய காரி யங்களை நடத்திஞன்.

அரசனது குமாரன் வருணமூர்த்தி வந்ததையும் அவனுக்குத் தந்தை நடுங்கியதையும் அவன் யாகஞ்செய்ய வற்புறுத்தியதையும் பார்த்து, நம்மை யாகஞ் செய்வதென்று சொன்ஞரே; நாம் யாகத் திலோ சாகவேண்டும்? ஆஹா! நன்ருயிருந்தது. அந்தோ! அந்தோ!! என்றேங்கி யிருக்கும்போது அரசனும் அவனெண் ணிய குறிப்புணர்ந்து துக்கித்தனன். மகன் அதனைக்கண்டு தந்தையை யாதொன்றும் வினவாமலே அயலாரிடத்து எல்லாச் சங்கதிகளையும் நன்ருயறிந்து இனி நானிங்கிருப்பேஞயின் என் தந்தை என்னை இவ்வுலகில் வாழவிடார்; வருணனும் என்னை விடப்போகிறதில்லை; ஆகலான் நாடேடிப் பிழைப்பதே யுசிதமென நிச்சயித்து மந்திரி குமாரர்களோடும் ஆலோசித்துத் தானெண் ணியபடியே நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்தான். (52-57)

அச்செய்தியை அரசனறிந்து கவலைமேற்கொண்ட மனத் தஞய் அவனைக் காட்டிலே தேடிவரும்படி அனேக தூதரை யனுப்பி யிருந்தபோது வருணதேவர் அரசனிடம் வந்து, ஓ அரசனே! இதுவரையில் சொல்லி வந்ததெல்லாம் முடிந்துவிட்டது; இனி ஒன்றுஞ் சொல்வதற்கிடனில்லை; சொன்ஞலும் யான் கேளேன்; இப்போது யாகஞ் செய்யத் தடையென்னவென்று கேட்க, அரசன் முன்போல யோசனை செய்வது ஒன்றுமின்றி அவரடி பணிந்து கூறுகின்ருன்:

ஓ தேவனே! நான் என்ன செய்வேன்? என் மகன் நீரடிக்கடி வந்துபோவதற்குக் காரணத்தை யறிந்துகொண்டு உமக்குப் பயந்து ஓடிப்போய் விட்டான். அவன் போனவிட மிதுவெனத் தெரிய வில்லை. நான் தூதர்களை மலைகளிலும் புதர்களிலும், முனிவர்க ளுடைய ஆச்சிரமங்களிலும் அனுப்பியும் அவர்கள் அவனை எங் கும் கண்டுபிடித்தாரில்லை. ஓ பகவானே! நானென்ன செய் வேன்? உமக்கு இந்தப் பிள்ளையை விதியுக்தமாய்க் கொடுக்க வெண்ணியே எல்லாச்சடங்கும் மிகச்சிறப்பாக நடத்தினேன். நடத்தியும் பயனற்றவஞயினே னென்று அவர் மெச்சும்படியாகப் பேசி உள்ளத்துள்ளே புத்திரனைக் காணுத்துயரத்தால் புலம்பிக் கொண்டு நின்ருன். அரசனுடைய வார்த்தையிஞல் அடிக்கடி வஞ்சிக்கப்பட்ட வருணன் மிக்க கோபங்கொண்டு, ஓ அரசனே! என்னை எதஞல் பலமுறையும் வஞ்சித்து வந்தனையோ அதஞல் மிகவுஞ் சகிக்கக்கூடாத *ஜலோதரமென்கிற வியாதி உன்னைத் தொடர்ந்து பீடிக்கக் கடவது என்று சபித்துப்போயினன்.

* உதரத்தில் நீரடைந்து வெளிவராது துன்பப்படுத்தல்.

போகவே, அரசனும் அச்சாபத்துக்குள்ளாய் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டுத் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தனன். (58–66)

ஓம் ஹ்ரீம்மய்யை நம:

16. அரிச்சந்திரன் யாகம்

வியாசர் கூறுகின்றார் :—எவருடைய கண்ணுக்குங் காணாமல் காட்டில் காலங்கழித்துவந்த லோகிதாசன், தன்தந்தை நோயினால் வருந்துவதைக் கேள்வியுற்று, மிக்க இரக்கமுள்ளவனாய் அவனைப் பார்க்க வீட்டிற்குப்போக வெண்ணங் கொண்டு, பயத்தினால் போவதற்குக் காலெழாமல் ஒரு வருஷங் கழித்தான். பின்னர் ஒருவாறு துணிந்து புறப்பட்டு வருவதை இந்திரனறிந்து அவனை வஞ்சிக்கவெண்ணி பிராம்மணனாய் அவன் முன்தோன்றிக் கூறுகின்றான்: ஓ ராஜபுத்திர ! நீ நீதி அறியாதவன்; உன்னைப்போலும் மூடனொருவனுண்டோ ? கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியி லுன்னை ஓமஞ் செய்ய எதிர்பார்த்திருக்கும் உன் தந்தையினிடம்போக நீ எண்ணங் கொண்டனையே ! நீ முன் இக்கானகத்துக்கு ஓடிவந்தது அதற்கஞ்சியேயன்றோ ? இப்போததனை மறந்தனைபோலும் ! உலகில் உயிர்களெல்லாம் தத்தம் ஆன்மாவினிடத்தில் அதிகப் பிரியமுடையன. புத்திரதார தனாதிகளிடத்தில் அன்பு பாராட்டுவதும் தன் ஆன்மசுகத்தை முன்னிட்டன்றி வேறில்லை. ஆகவே உன் தந்தை தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவோ உன்னை ரக்ஷிக்கவோ இப்போதெண்ணுவான் ? நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் : அதனை யோசிப்பாயாக. நீ போனவுடன் உன்னைப் பசுவாக நிறுத்தி யாகத்தை நடத்தி உன்தந்தை தன் பிணியைப் போக்கிக் கொள்ளுவான். ஆகலான் நீ அவனிடத்துச் செல்லாதொழிக. அவனிறந்த பின்பு அரசாளப் போவாயென்று சொல்லினன். சொல்லவும் அவன் சொல்லால் ராஜகுமாரன் மயங்கிப் போவதற்கஞ்சி மீண்டும் ஒரு வருஷங் காட்டிலே காலங்கழித்து வந்தான். (1–10)

பின்னும் தன்தந்தை ஜலோதரவியாதியினால் மிகவும் துக்கப்படுவதைக் கேள்வியுற்று மனம்புழுங்கிப் பிதாவைப்பார்ப்பதனால் நானிறந்தாலும் இறக்கின்றேனென்று துணிந்து புறப்பட்டுப் போகும்போது அவ்வழியில் இந்திரன் முன்போல் வந்து முன்னையினும் அதிக இன்னுரையால் மயக்கி அவனைப் போகாதபடி தடை செய்ய, அந்த லோகிதாசன் போகாதுநின்றனன். அரிச்சந்திரன் நோயினால் மிகவும் வருந்தி வசிஷ்டமுனிவரை வணங்கித் தன் ரோக நிவிர்த்திக் கோருபாயம் சொல்லும்படி வேண்டிக்கொள்ள அவர், ஓ அரசனே ! ஒரு புத்திரனை கிரயத்துக்குவாங்கி நீ யாகஞ்செய்து விடுவையாயின் உனது வியாதி ஒழிந்துவிடுமென்றுரைத்தனர். அது கேட்ட அரசன், பிள்ளையை விற்பவர்யாவர் ? யாராவது விற்பாராயினும் எனக்கு அவன் புத்திரனாவனா வென்றுகேட்க, அவர் வேத

மறிந்த பிராமணர்கள் *புத்திரர்கள் பத்துவிதப் படுவாரென்று சொல்லுகின்றன ரென்றும், தேசத்தில் தேடிப்பார்த்தால் பொருளாசையுடைய பிராம்மணனெவனுவது பிள்ளையைக் கொடுத்துவிடுவா னென்றும், அவனைப் புத்திரனுக வாங்கி யாகஞ்செய்தால் வருணதேவன் மகிழ்ச்சிடைந்து உடற்பிணியை யகற்றுவானென்றுங் கூறினர். அரசன் அவர் கூறியவாறே மந்திரிகளை யனுப்ப அவர்களும் பிள்ளைவிற்போர் யாவரென எங்குந் தேடிவரும் போது அஜிகர்த்த னென்னும் ஓர் பிராம்மணன் மிக்க தரித்திரனுய் சுனப்புச்சன் சுனச்சேபன் சுனேலாங்கூலனென்னும் மூன்று புத்திரர்களோ டிருக்கக்கண்டு, ஓ அந்தணரே! நீர் அரசன்செய்யும் யாகத்துக்கு ஒரு பிள்ளையைக் கொடுப்பீராயின் நாங்கள் நூறு பசுவைக் கொடுக்கின்ருே மென்றனர். (11–19)

அதைக்கேட்டு அவன் சிறிது மயங்கிநிற்க, அப்போது, ஐயா அந்தணரே! ஏனிப்படி மயங்குகின்றீர்? ஒரு பிள்ளைபோனுலும் மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் எங்களால் கொடுக்கப்படும் நூறு பசுக்களுமிருக்கின்றனவே, இதற்குயோசனை என்னவென்று மந்திரிகள்கேட்க, பார்ப்பான் மிக்க பசிபாதையுள்ள வனுதலால் ஒருமகனை விற்க மனம் வந்து தன் உத்தரக்கிரியைக்கு மூத்த பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு, இருவரைக்காட்டி இவரில் யாரையேனும் அழைத்துப்போங்களென்று சொல்லினன். அவ்வந்தணன் மனையாட்டி, எனக்கு மிகுந்த பிரியமுள்ளவன் கனிஷ்டனுகையால் அவனை யான்கொடுக்க விசையேனென்ருள். மந்திரிகள் நடுவனைக் கொடுங்களென்று நூறு பசுக்களைக் கொடுத்து அவனை யழைத்துக் கொண்டுபோக, அரசன் கண்டு சந்தோஷித்து அவனை நடபசுவாக யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டிவைத்தனன். அந்தப்பிள்ளை, ஐயோ! ஐயோ வென்றலறி நடுநடுங்கி யழத்தொடங்கினுன். அவன் படும்பாட்டைக் கண்ட முனிவரும் ஏனையரும் மனமிரங்கினர். யாகபசுவைக்கொல்லும் சாமித்திரனும் இவனது பரிபவத்தைக் கண்டு கொலைசெய்வதற்கான கத்தியை வைத்துவிட்டு அரசனை நோக்கி அழுதுகொண்டிருக்கிற பிராம்மணப்பிள்ளையை என் பிழைப்புக்காகக் கொல்லமாட்டே னென்ருன். பின்னர் அரசன் யாகசாலையிலிருந்த அந்தணர்களைப்பார்த்து, இனி என்ன செய்யத் தக்கதென்று வினவினன். அவன் வினவியதைக்கேட்ட அந்தணர்களும் ஏனையரும் ஓவென்று பெருங்குரலிட்டழத்தொடங்கினர். அதுகண்ட அரசனும் எங்கும் அழுகைக்குரலாயிற்றேயென்று

* 1. அவுரசன் (விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொண்டவளுக்குப் பிறந்தவன்.) 2. தத்தன் (ஸ்வீகாரபுத்திரன்.) 3. க்ரீதன் (கிரயத்துக்குவாங்கப்பட்டவன்.) 4. க்ருத்ருமன் (அபிமான புத்திரன்.) 5. அதம்பரவரன் (ஒரே ப்ரவரத்திற்கு சேர்ந்தவர்களுக்குப் பிறந்தவன்.) 6. கூடோற்பன்னன் (கள்ளப்புணர்ச்சியாற் பிறந்தவன்.) 7. அபவித்தன் (தப்புபீஜத்திற்குப் பிறந்தவன்.) 8. பௌனர்ப்பவன் (புருஷனிறந்தபின் மீண்டும் விவாகஞ் செய்துகொண்டவளுக்குப் பிறந்தவன்.) 9. கானீனன் (கல்யாணத்துக்கு முன்பிறந்தவன்.) 10. தாசிப்ரவன் (வேலைக்காரிக்குப் பிறந்தவன்.)

மனங்கலங்கியிருப்ப அச்சிறுவன் தந்தையாகிய அஜிகர்த்தன், ஓ அரசனே! அஞ்சவேண்டாம்; நான் பொருளபேக்ஷையுடையவனேயன்றிப் புத்திராபேக்ஷ யுடையனன்ருகையால் இன்னும் எனக்கு நூறு பசுவைக் கொடுப்பையாயின் என் மகனுகிய அந்த யாகபசுவை நான் கொன்று விடுகின்றேனென்ருன். அரிச்சந்திரன் அவன் வார்த்தையிலே சந்தோஷித்து அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்ல, அந்தப் பாபிஷ்டனுகிய அந்தணன் அது செய்வதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டான். அவனைச் சபையிலிருந்தா ரெல்லாரும் பார்த்து, ஆ வென்றலறிக் கூறுகின்ருர்: பிள்ளையைக்கொல்லத் துணிந்தானே! இவன் மானிடனு? பேயா? மஹா பாபிஷ்டன்! குரூரமான கர்மமுள்ளவன்! பிராமண வேஷத்தை மாத்திரம் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ருன்; எவன்ருன் தன் பிள்ளையைக் கொல்வதற்குத் துணிவான்? இவன் சண்டாளனேயாகும். சீசீ! பாபகர்மத்தைச்செய்ய இசைகின்ருனே! ஐயோ! பிள்ளையைக் கொன்று தனத்தையடைந்து என்ன சுகத்தை யடையப் போகின்ருன்? தன் அங்கத்தினின்றும் தன் ஆத்மாவே பிள்ளையாக மாறிப் பிறக்கின்றதல்லவா? தன் மகனைக் கொல்வோன் தன்னுத்மாவைக் கொல்வோனுவனல்லவா என்று பலரும் பல வண்ணம் பேசிக்கூச்சலிட்டனர். (20–37)

அச்சமயம் விஸ்வாமித்திரர் அரசனிடஞ்சென்று அதிக தயவுடன் கூறுகின்ருர்: ஓ அரசனே! யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுண்டழுகின்ற சுனச்சேபனை விட்டுவிடுவையாயின் உனது யாகமும் பூர்த்தியாய்விடும்; உனது ரோகமும் நிவிர்த்தியாய்விடும். கொலை செய்யாமையைக் காட்டினுஞ் சிறந்த புண்ணியமும் கொலைசெய்வதைக் காட்டினும் கொடியபாபமுங் கிடையாது. வியாதியாளனுகிய நீ செய்யும் இந்தக்காரியத்தில் அழுகைக்குரலாகுமா? நீயே எண்ணிப்பார். தன்னுடலைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அன்னியவுடலை நாசஞ்செய்தல் கூடுமா? தன் தேகசுகத்தை நாடுபவன் பிறவுயிர்களின் தேகசுகத்தை நாடல்வேண்டும். எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருளுடையவர்களுக்கு அவ்வருளுக்குக் கேடுவிளைவிக்கும் உயிர்கள் உலகிலொன்றுங் காணப்படவில்லை. உலக கர்த்தாவான பகவான் சர்வப்பிராணிகளும் சந்தோஷிக்க, அதைக்கண்டு சந்தோஷிக்கின்றவனுக விருக்கின்ருன். பகவானை விரும்புவோர்க்கு எல்லாவுயிர்களையும் தன்னைப்போலெண்ணுமெண்ணமிருக்கவேண்டும். யாவரும் வாழவிரும்புவரன்றி சாகவிரும்பார். பிராம்மணப் பிள்ளையைக்கொன்று உனது தேகத்துக்குச் சுகமுண்டாக்கிக்கொள்ள எண்ணுகின்றனையே! அதுபோலவே இந்தப் பிள்ளைக்குத் தன் தேகத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வெண்ணமிருக்குமன்ருே? ஓ அரசனே! இச்சிறுவன் பூர்வ ஜன்மத்தில் உனக்குச் செய்த துரோகத்தை இப்பொழுது அவன்பால் நீ காட்டுகின்றதாக வெண்ணுகின்றேன். அப்படி இல்லாவிடில் குற்றமில்லாத இவனைக் கொல்ல எண்ணுவையா? துவேஷத்துக்குக் காரணமில்லாத ஒருவனை எவன் கொல்லுகின்ருனே

அவனை மறுபிறப்பிலே அவனால் கொல்லப்பட்டவன் கொன்றுவிடுவானென்பது பிரமாணம். உலகில் புத்திர பாக்கியத்தின் பொருட்டு அச்வமேதாதிகளையும் கங்கா யாத்திரைகளையும் செய்கின்றனர். தனத்துக்கு விற்ற இவன்தந்தை மிக்க துஷ்டாத்மா; பெருங்கேடன்; படுபாவி; கொடுந் துரோகி. ஓ அரசனே! நாட்டினடுவிலிருந்து எவன் பாப காரியத்தைச் செய்கிறானோ அவனுடைய பாபத்திலாறிலொரு பங்கு அரசனைச் சாரும். அதிற் சந்தேகமில்லை. பாபஞ் செய்கிறவனை அரசனாகிய நீ தடுக்கவேண்டும். நீ தடுத்திருந்தால் பிள்ளையை விற்பானோ? சூரிய வம்சத்தில் திரிசங்கு ராஜபுத்திரனாகப் பிறந்து நீ வேறொரு வம்சத்தில் வேறொரு வருக்குப் பிறந்தவன்போல இக்கொலையை இச்சித்தனையே! என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு இம்முனிபுத்திரனை விட்டுவிடு; உனக்குச் சுகமுண்டாகும். உன் தந்தை சாபமேற்றுச் சண்டாளனாய்விட்டான்; அவனை அச்சண்டாள தேகத்தோடே சுவர்க்கம் போகும்படி நான் செய்தேன். நீ அவன் மகன் என்னும் அபிமானத்தினால் இவ்வளவும் உனக்குச் சொல்லுகின்றேன். என்னுடைய வார்த்தையைத் தட்டாமல் மிகவுந்தீனனா யழுகிற இப்பிராம்மணப் பிள்ளையை விட்டுவிடு. இந்த யாகத்தில் இந்தப் பிள்ளையை விடுவதாகிய யாசகமொன்றை யான் உன்னை யாசிக்கின்றேன். இவனைக் கொடுக்கத் தவறுவையாயின் அதனாலுண்டாகும் தோஷத்தை நீ ஏன் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கின்றனை? இந்த யாகத்தில் எதை யார் கேட்பினும் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கொடாவிடில் பாபம் நேரிடுமென்றும் கூறுவதில் சந்தேகமுண்டோவென்றனன். (38–55)

அதனைக் கேட்ட அரசன், முனிவரே! ஜலோதர பாதையில் மிகவும் வருத்தப்படுகிற யான் இந்தப் பிராம்மணப் பிள்ளையை விட்டு யாகத்தை எப்படி முடிப்பேன்? வேறேதேனும் ஒன்றைக் கேளும், தடையின்றித் தருகின்றேன்; இந்த யாக காரியத்தைத் தடை செய்தல் முறையன்று என்றான். விசுவாமித்திரர் இவன் சொல்லிலே கோபமும் பிராம்மணப் பிள்ளையினிடத்தில் துக்கமுமுடையராயினர். (56–59)

ஓம் ஹ்ரீம் ஶ்ரீரிண்யை நம:

17. வசிஷ்ட விசுவாமித்திரர் பிணக்கு

வியாசர் கூறுகின்றார்:—அருட்கடலாகிய விசுவாமித்திரர் யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுண்டு மரணத்தையெண்ணிப் புலம்புகின்ற சிறுவனருகிற் சென்று, ஓ குழந்தாய்! உனக்கு வருண மந்திரத்தை நானுபதேசிக்கின்றேன்; அதை என் சொற்படி ஜபித்துக் கொண்டே யிருப்பையாயின், உனக்கிப்போதுண்டாயிருக்கும் துக்கம் நீங்கிச் சுகமுண்டாகுமென்றார். அவன் அப்படியே அவ்வுப

தேசத்தை அவரிடம் பெற்று அழுவதை விட்டு மானசிகமாக ஜபித்துவர, வருணபகவான் சந்துஷ்டராய் அவன் முன்னே தோன்ற, அவரை அங்கு வந்திருந்தா ரெல்லாருங் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து தோத்திரஞ் செய்தனர்.

அரசனும் ஆச்சரியமடைந்தவனாய் ரோகத்தினால் வருந்தும் வருத்தத்தோடு அவன் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கைகூப்பி நின்று, ஓ சிரேஷ்டமான தேவரே! கருணைக் கடலே! நானொரு மஹா பாவி! பெரு மூடன்! குற்றவாளி! மிக்க கிருபணன்! என் பிள்ளையினிடத்துள்ள ஆசையினால் உம்மை ஏமாற்றி விட்டேன். நீர் பொறுமையுள்ள பிரபுவாதலால் பொறுத்துவந்தீர். நான் செய்தகுற்றம் பொறுக்கத் தக்கதன்று. என் புத்தியெல்லாம் துர்ப்புத்தியே. எதைச் சத்புத்தியாக நினைப்பேன்? ஒரு பொருளில் விருப்பமுடையவன் அதன் குற்றமறியான்; ஆகையால் என் மகனிடத்து வைத்த ஆசையால் உம்மை வஞ்சித்து விட்டேன். புத்திரனில்லாதவனுக்குச் சொர்க்க மில்லை யென்கிற அந்த ஒரு வார்த்தைக்குப் பயந்து உம்மை வஞ்சித்துவிட்டேன். பிரபுவே! அறிவீனனுடைய பிழையை அறிவுடையோர் பொறுத்தல் கடனன்றோ? ஓ பகவானே! நான் துக்கமும் நோயுந் தொடர்ந்துள்ளேன். என் பிள்ளையும் என்னை வஞ்சித்துப் போயினன். அவன் போனவிடம் புலப்படவில்லை. ஓ கருணைக்கடலே! என் மகன் மரணத்துக்கஞ்சி வஞ்சித்துப்போன பின்னர் ஒருவனைத் தனத்துக்கு வாங்கி தேவரீருக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும் வண்ணம் யாகத்தை ஆரம்பித்தேன். நீரும் பிரசன்னமானீர். என் துக்கமும் நோயும் நீங்கினவென்றனன். (1–15)

வருணபகவான், ஓ அரசனே! புலம்பிக்கொண்டே என்னை மனதில் புகழ்ந்து தியானிக்கின்ற இந்தப் பிள்ளையை யூபஸ்தம்பத்தினின்றும் அவிழ்த்துவிடு; இந்த யாகம் பூர்த்தியாய் விட்டது என்று சொல்லிப் பின்னர்ச் சபையிலிருக்கும் யாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தானே அப்பிள்ளையை அவிழ்த்து விட்டனன். சபையாரெல்லாம் அதுகண்டு சந்தோஷப் பெருக்கினால் ஜயஜய வென்று ஆனந்தக்கூச்சலிட்டனர். அரசனும் மிக்க சந்தோஷமடைந்து யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்தனன். யாக பசுவாய் வந்து அலறிய சுனச்சேபனும் சந்துஷ்டனாகிச் சபையாரை நோக்கிக் கை கூப்பிநின்று, பெரியோர்களே! உங்களிடத்தில் நானொரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன்; அதற்குரிய தருமத்தை வேத சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமில்லாத உண்மையை நீங்கள் சொல்ல வேண்டுகின்றேன்: இப்போது நான் யாருடைய பிள்ளை? எனக்கு முதன்மையான தந்தை யார்? அதனை உண்மையாய்ச் சொல்லுவீர்களாயின் நானவரைச் சரணடைந்து வாழவிருக்கின்றேன் என்றனன்.

அதுகேட்ட சபையினருட் சிலர் இவன் அஜிகர்த்தன் மகனன்றோ, இவனிப்போது வேறு எவனுக்கு மகனாவான் என்றும், சிலர்

அஜிகர்த்தனுக்கும் அவன் மனையாட்டிக்கும் பிறந்து அவர்களால் இதுகாறும் காக்கப்பட்டு வந்தானாதலால் இவன் மற்றொருவனுக்கு எவ்வண்ணம் புத்திரனாவானென்று கூறினர். அப்போது வாம தேவரென்பவர் கூறுகின்றார்: உங்களாற் சொல்லப்பட்டவன் இந்தப் பிள்ளையைத் திரவியவாசையினால் விற்றவனாயிருக்க இவனுக்கு எப்படி அவன் தந்தையாவான்? தனத்தைக்கொடுத்துப் பெற்ற அரசனே தந்தையாவானென்றார். சிலர், அன்னதானஞ் செய்தவன், வித்யாதானஞ்செய்தவன், பொருளைக்கொடுத்தவன், பயத்தை நீக்கினவன், பெற்றவன் இவ்வைவரும் தந்தையாவா ரென்று பெரியோர் சொல்லுகின்றாராதலால் இவனைப் பயத்தினின் றும் நீக்கிய வருணபகவானே இவன் தந்தையாவனென்றார். இவ்வாறு யாவரும் சந்தேகத்தோடு கூறிவந்தனரேயன்றி இவன்றான் இவனுக்குத் தந்தையாவாரென்று திடமாகக் கூறினா ரில்லை. (16–28)

அத்தருணத்தில் எல்லாமறிந்தவரான வசிஷ்ட முனிவர் வேத சம்மதமாகிய நிச்சயத்தைச் சொல்லுகின்றேன், கேண்மின் என்று கூறுகின்றார்: மகனே தான் பெறும்பொருளாக வெண்ணி அவ னிடத்தில் இரக்கங்கொண்டவனே தந்தையாவன். இப்பொழுது அஜிகர்த்தன் இச்சுனச்சேபனிடத்தில் ஆசையைவிட்டு தனத்தில் ஆசைவைத்து இவனை விற்றான்; அதுவேயுமன்றி கத்தியினால் வெட்டவுந்துணிந்தான். இவ்விருவருக்கும் சம்மந்தமாயிருக்கவேண் டிய அன்பு எங்கிருக்கின்றது? ஆகவே அஜிகர்த்தன் இவனுக்குத் தந்தையாகான். கிரயஞ்செய்துகொண்ட அரசன் தந்தையாவனோ வெனின், அவனும் இவன்பாலிரக்கமின்றி யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டின னாகையால் தந்தையாகான். வருணபகவானோ வெனின், இவன் தோத்திரஞ்செய்ததனால் சந்தோஷமடைந்து பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டனரே யன்றி இரக்கத்தினாலன்றாகலின் அவருமாகார். அன்றி யும் உலகத்தில் எவரெவர் எவரெவரை மந்திரங்களால் தோத்திரஞ் செய்கின்றனரோ அவரவருக்கு அவரவர் மகிழ்ந்தவராய் அவரவர் விரும்புவனவாகிய தனம் பிராணன் பசுக்கள் அரசாக்ஷி மோக்ஷம் இன்னும் வேண்டியவைகளை வேண்டியவாறு கொடுக்கின்றனர். அதுபோல் இந்த வருணபகவானும் செய்தவரென்று அறிமின். வேறுயாவரெனின், விசுவாமித்திர முனிவரொருவரே இவனுக்குத் தந்தையாவார். ஓ சபையோர்களே! அஜிகர்த்தன் பொருளை நாடி னான்; அரசன் தன்நோயை நாடினான்; வருணபகவான் மந்திரத்தை நாடினான்; விசுவாமித்திரரோ தற்பிரயோஜனங் கருதாது அவ னது துயரத்தைக் கண்டு மனமிரங்கி மந்திரோபதேசஞ் செய்து அவனைச் சங்கடத்தினின்று நீக்கினராதலின் அவருக்கே இவன் பிள்ளை யாகத்தக்கவ னென்றார். (29–34)

சபையாரனைவரும் இதுவே சரி, சரியென்று ஒப்புக்கொண் டனர். அப்பொழுது விசுவாமித்திரர் அந்தப் பிள்ளையை வலது கையால் பிடித்துக்கொண்டு, ஓ குழந்தாய்! என் கிருகத்துக்கு வருகவென்று மிக்க அன்போடு அழைக்க, அந்தச் சுனச்சேபனும்

அன்போடு அவன் பின் தொடர்ந்து போயினன். வருணபக வானும் ஏனைய ரித்விக்குகளும் சபையோர்களும் தங்கள் தங்க ளிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அரசனும் அரோக திடகாத்திரனாய் ஆனந்தமுற்றுத் தன்னரண்மனைக்குப் போயினன். இச்செய்திகள் யாவும் அரசன் மகனறிந்து பயமற்றவனாய் நகரத்தை நோக்கி வரும்போது தூதர்களறிந்து அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அரசனுமாவ லோடு எதிர்செல்ல குமாரனுங்கண்டு நமஸ்காரம் செய்தனன். தந்தை வாரியெடுத்து ஆனந்தக் கண்ணீரால் நனைத்து மார்போ டணைத்து உச்சிமோந்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு அவன் க்ஷேமங்களை வினவி, ஆனந்தமுற்று தான் நடத்திய நரமேதத்தின் செய்தியை விரிவா யெடுத்துச் சொல்லி அரசாண்டு சின்னாள் கழித்து ராஜசூய யாகஞ் செய்யவெண்ணி வசிஷ்டரைப் பிரார்த் தித்து அவரை ஹோதாவாக வைத்து யாகத்தை முடித்து அவரைப் பூஜித்து அதிகச் சிறப்புடன் மரியாதைகளைச் செய்தனுப்ப, அவர் இந்திரனுடைய சபைக்குப் போயினர். (35-46)

அப்போது விசுவாமித்திரரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர் வசிஷ்ட முனிவரைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, ஓ முனிசிரேஷ் டரே! இச்சிறந்த சன்மானம் உமக்கு யார் செய்தது? உண்மை மையைச் சொல்லுமென்றார். அவர் என்னுடைய எஜமானனும் மகா பராக்கிரமசாலியுமான அரிச்சந்திரன் மிக்க தக்ஷிணையோடு ராஜசூய யாகமொன்றியற்றினன். அதில் அவன் செய்த சன்மான மாகும் இதுவென்று சொல்லி அவனைப் புகழத் தொடங்கினர் : முனி வரே! ஹோதாவாக யானிருந்தேன்; அவனைப்போலும் அரசன் எவ னிருக்கின்றான்? மிக்க சத்தியவாதி; நிலையான விரதமுள்ளவன்; மிகுந்த கொடையாளி; தர்மசீலன்; உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதில் ஆவலுள்ளவன்; அவனுக்கு நிகரான அரசன் முன்னிருந்தது மில்லை; இனி வரப்போகிறதுமில்லை; தானஞ் செய்கிறதே தன் சுபாவமாக உள்ளவன்; மஹா சூரன் என்றார். இவ்வகையாய் ஓயாமல் அரிச்சந்திரனைப் புகழ்கின்ற புகழ்ச்சியை விசுவாமித்திர முனிவர் கேட்டு அதிகக் கோபங்கொண்டு கண்சிவந்து வசிஷ்டரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்: ஓ முனிபுங்கவரே! யாகஞ் செய்கிறே னென்று வருண பகவானை வஞ்சித்தவனும் கபடத்தில் ஆவலுள்ள வனும் பொய் சொல்லுவதில் சலிப்பில்லாதவனுமான அந்த அரிச் சந்திரனை நீர் அளவுகடந்து பலமுறையும் புகழ்கின்றீரே! நீர் அவனுக்குள்ளனவாகக் கூறிய குணங்களெல்லாம் உண்மையா யின் யானவைகளைக் காண்கின்றேன். நான் பிறந்ததுமுதல் சம்பா தித்த தவத்தையும் வேதசாஸ்திரம் படித்த புண்ணியத்தையும் பந்தயமாய் வைக்கிறேன். நீரும் உம்முடைய தவத்தையெல்லாம் பந்தயமாக வையும். அவனை இந்த க்ஷணத்திற்றானே பொய் சொல்லுகின்றவனாகவும், தானஞ் செய்யாதவனாகவும், மகா துஷ்ட னாகவும் நான் செய்யாமற் போவேனாயின் என்னுடைய பந்தயத்தை யிழந்துவிடுகிறேன். நான் சொல்லியபடியே செய்வேனாயின் உம் முடைய புண்ணியத்தை நீரிழந்தவராக வெண்ணுமென்றனர்.

உடனே அவர் சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து மிகுந்த கோபத்துடன் தன் ஆச்சிரமம் வந்துசேர்ந்தனர். (47–59)

ஓம் ஹகாரரூபாயை நம:

18. வலையிற் சிக்கிய அரிச்சந்திரன்

வியாசர் கூறுகின்றார் :-ஓ ஜனமேஜயனே! ஓர் காலத்தில் அரிச்சந்திரன் வேட்டையாடுதற்குக் காட்டுக்குப் போகும்போது அவ்விடத்தில் அழகிய கண்ணும் மிக்க சௌந்தரியமுடைய ஓர் பெண் அழுதுகொண்டிருக்கக் கண்டு வினவுகின்றான் : ஓ பெண்ணே! நீ யார்? ஏனிங்கு தனியே யழுகின்றனை? உன்னைத் துன்பப்படுத்தினவர் யாவர்? உனக்கு என்ன துக்கம் வந்தது? பயங்கரமான இந்தக் கானகத்தில் யாரால் விடப்பட்டனை? உன் கணவன் யார்? தந்தை யார்? எனது நகரத்தில் ஓர் அரக்கனும் பரஸ்திரீயைத் துன்பப்படுத்தான்; வேறு பாவிகளுங் கிடையா. எவனுன்னைத் துன்பப்படுத்தினனோ அவனை விரைவாகக் கூறுவையாயின் நானவனைத் தண்டனை செய்கிறேன். உன் துக்கத்தைச் சொல்லிவிட்டு நீ வருந்துதலொழிந்து என் நகரத்தில் வசிப்பாயாக என்றான். அந்தப் பெண் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே அரிச்சந்திரனை நோக்கி, ஓ அரசனே! மஹரிஷியான விசுவாமித்திரர் என்னைக் குறித்துக் கொடூரமான தவஞ்செய்கிறார். அது தான் நான் கண்ணீர் விடுதற்குக் காரணமென்ன அரசன், ஓ நங்காய்! நீ சுகமாயிரு, இனி உனக்குத் துக்கம் நேரிடாது. உனக்குத் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணுகிற அந்த முனிவரியற்றுந் தவத்தை நான் தடைசெய்கிறேன்; நீ கவலையற்றிருப்பாயாகவென்றுகூறி, முனிவரிடம்போய் அவரைக்கண்டு வணங்கி, ஓ பிரபுவே! யாது கருதி ஸ்திரீயினுடைய தேகத்தை தபசினால் வருத்துகின்றீர்? உண்மையைச் சொல்லுவீராயின் உமது கோரிக்கை யாதோ அதனை யான் நிறைவேற்றுகிறேன்; தவஞ் செய்வதை விடும்; எழுந்திரும், எழுந்திரும். எல்லாமறிந்த முனிவரே! உலகிற்குத் துன்பத்தை விளைவிப்பனவும் நடுங்குதற்கேதுவான பயத்தை விளைவிப்பனவுமான தவத்தை எனது நகரத்தில் ஒருவருஞ்செய்தல் கூடாதென்பது நீர் அறியீரோவென்று அதை மறுத்து நகரம் போயினன். முனிவர் மகா கோபங்கொண்டு அப்போதங்கு வசிஷ்டரிடத்தில் நடந்த சம்வாதத்தையும், இப்போது இங்கு தவத்தைத் தடைசெய்ததையுமெண்ணி நியாய விரோதமாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள சில காரியங்களை உத்தேசித்து அவற்றை நடத்தத் துணிந்து ஓரரக்கனைப் பன்றியுருவாகத் தவத்தாற்படைத்து அரசன்பால் ஏவினார். (1–17)

பெருத்த சரீரமுள்ள அந்த வராகம் யாவர்க்கும் பயமுண்டாகக் கொக்கரித்துக்கொண்டு அரசனுடைய தோட்டத்துட் புகுந்து அங்குள்ள தோட்டக்காரர் மருண்டோடும்படிச் செய்து மாலதிக்

கொடிகளையும் கடம்ப மரங்களையும் காட்டு மல்லிகைச் செடிகளையும் சண்பகம் தாழை முதலிய மரங்களையும் மல்லிகைக் கொடியேறிய மரங்களையும் அலரிச் செடிகளையும் இன்னும் மேன்மையான புஷ்பச் செடிகளையும் முசுகுந்தம் அசோகம் மகிழம் திலகம் முதலிய மரங்களையும் தன் கொம்புகளாற்றோண்டிப் பூமியைக் குடைந்து வேருடன் களைந்துவிட்டது; கொடி வகைகளைக் கடித்துவிட்டது. இந்தக் கோலாகலத்தைக்கண்ட தோட்டக்காரர்கள் ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டும் அதனைக் கொல்வதற்கு முடியாமலோட, அவர்களோடு பூமாலை தொடுக்கின்றவரும் பயந்து கூக்குரலிட்டோடிப் பயகம்பனத்துடன், அபயம் அபயமென்று அரசனைச் சரணடைந்தனர். அவர்களை அரசன் பார்த்து வினவுகின்றான்: உங்கட்கு எதனாலிவ்விடுக்கணுண்டாயிற்று? எவர் இத்துன்பஞ் செய்தவர்? அவர்கள் இன்னாரென்று சொல்லுவீராயின் ஒரே பாணத்தினால் அவர்களை நான் கொன்று விடுகிறேன். எவன் எனக்குச் சத்துருவாய் இத்துன்பத்தைச் செய்தானோ? பாப புத்தியுள்ள அவன் தேவனோ? எவ்விதமான உருவமுள்ளவன்? எவ்வளவு பலத்தோடு கூடினவன்? எங்கிருக்கின்றான்? சொல்வீராயின் நானவனைக் கூர்மையான வாளினால் அறுத்து விடுகிறேனென்று சொல்லினன். அவர்கள், ஓ அரசனே! துன்பஞ்செய்தவர் தேவருமல்லர்; அரசருமல்லர்; யக்ஷருமல்லர்; கின்னரருமல்லர்; பெருத்த சரீரமுள்ள ஒரு பன்றியாகும். அது உம்முடைய தோட்டத்தில் மேன்மையான புஷ்பச் செடிகளையும் கொடிவகைகளையும் தன் கொம்பினால் வேரோடுந் தோண்டிவிட்டது. நாங்கள் அதனைப் பாணங்களாலும் தடிகளாலும் அடிக்க அது சிறிதும் பயப்படாமல் எங்களையே துரத்திக்கொண்டு வருகின்றதென்றார். அரசன் அதனைக் கேட்டுக் குதிரைமீதேறி யானை முதலிய சதுரங்க சேனைகளோடும் அத்தோட்டத்துட்போய் அங்கு கொறுகொறென்று சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும் பன்றியையும் அதனாலழிந்து கிடக்கின்ற தோட்டத்தையுங் கண்டு கோபமேலிட்டவனாய்ப் பன்றியைக் கொல்வதற்கு வில் வளைத்து நாணேற்றி அம்பைத் தொடுத்து வேகமாயோடினன். இவன் வருகையைக் கண்ட அப்பன்றி சிறிதுமஞ்சாது பயமுண்டாகும்படி சப்தித்துக்கொண்டு எதிரிலோடிவர, அரசனொரு அம்பினைவிட்டான். அப்பன்றி அதற்குத் தப்பித்துக்கொண்டு அரசனைத் தாண்டியோடிற்று. அரசன் மற்றொரு பாணத்தைவிட்டான். அதற்குந் தப்பித்துக்கொண்டு சிறிதுதூரம் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டும் சிறிது தூரம் புலப்படாமலும் பலபல விதமாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டோடிற்று. அரசனும் அதனை விடாமற் பின்றொடர்ந்தான். தொடரவே, அது அங்கு மிங்குமோடிச் சேனைகளைக்கடந்து மானிடசஞ்சாரமற்ற வேறொரு காட்டுக்குப் போயிற்று. அரசனும் யாவரையும் விட்டு அதன்பின் விடாமல் ஓடினான். அப்போதுச்சிப்போதாகவே குதிரையோடு பசிதாக முற்றிருந்தனன். பன்றியுமதுகண்டு எதிரில்வந்து நின்றது. அரசன் அதன் வரவையறியாது அதிக சோக

முடையவனும் நாம் வழிதப்பி வந்துவிட்டோமே! இது பயங்கர மான காடாக விருக்கின்றதே! என்செய்வது? எங்குப் போவது? ஒருவரும் சகாயமில்லேயே என்று சிந்திக்கும்போது நிர்மலமான ஓர் நதியைக்கண்டு உடனே குதிரைக்குத் தண்ணீர்காட்டித் தானு மருந்திச்சுகமுற்று நகரத்திற்குச் செல்லும் வழியறியாது தயங்குஞ் சமயத்தில் விஸ்வாமித்திரர் விருத்தப் பிராமண வேஷங்கொண்டு எதிரே நின்றனர். அவரைக்கண்டு அரசன் மகிழ்ந்து நமஸ்கரித்த னன். அவர் உனக்குச் சுகமுண்டாகுக வென்றுசி புகன்று, நீ மானிட சஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ஒருவனு யாதுகருதி வந்தனே? வந்த நீ ஏன் கலங்குகின்றனே? மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு என்னிடம் வந்த வரலாற்றினைக் கூறுவாயென்றனர். (17–51)

அரசன் கூறுகின்றான்: ஓ முனிவரே! என்னுடைய நந்த வனத்தில் பயங்கரமான ஓர் பன்றி வந்து மென்மையான புஷ்பச் செடி முதலானவற்றைத் தோண்டிவிட்டது. நானதனைக் கொல்ல ஆயுதபாணியாய்ச் சேனைகளுடன் பட்டணத்தை விட்டுப்புறப் பட்டுப் பின்றொடர்ந்தேன். அந்த மாயப் பன்றி என் கண் ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்துபோயிற்று. சேனைகளெல்லாம் எங்கு நின்றனவோ அறியேன். யான் பசிதாகத்துடன் இவ்விடஞ் சேர்ந்தேன். இப்போது நகர்க்குச்செல்ல வழியறியாது மயங்கு கின்றேன். என் பாக்ய வசத்தினுல் இந்தக்காட்டில் அகப்பட்ட நீர் வழிகாட்டுவீராஞல் நகரம்போய்ச் சேருவேன். நான் பிரசித்தி யுள்ள அயோத்தியாபுரிக்கு அரசனுயுள்ள அரிச்சந்திரன்; ராஜ சூய யாகஞ்செய்தவன். அவரவர் வேண்டுகோளின்படி வேண்டிய வற்றைக் கொடுக்கின்றவன். ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டரே! உமக்கு யாகம்செய்வதற்குத் தனம் வேண்டுமாயின் அயோத்திக்கு வாரும்; போதுமான தனம் கொடுப்பேனென்றனன். (52–58)

ஓம் ஹலத்ருக் பூஜிதாயை நம:

19. சுறுக்கு இறுகுகிறது

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! அரிச்சந்திர னுடைய வார்த்தையை விஸ்வாமித்திரர் கேட்டுச்சிரித்துக் கூறுகின் றார்: ஓ அரசனே! பாபத்தைப்போக்கிப் பரிசுத்தஞ்செய்யவல்ல இப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்ப ணஞ்செய்ய, இப்போது நல்லசுபகாலமாக விருத்தலால் உன் சக் திக்கேற்றவண்ணம் ஏதேனும் தானமும்செய்; எவனொருவன் மஹா புண்ணிய தீர்த்தத்தைக்கண்டு ஸ்நானஞ்செய்யாது போவானோ அவன் ஆத்மகாதகனுவானென்று பிரம்மாவே சொல்லியிருக்கின்று ராதலால் என் சொற்படியே யாவும் செய்; எனக்குச் சந்தோஷம் வரும். நீ போக வழியுங்காண்பித்து நான் உனக்குத் துணையாய் வந்து உன்னை நகரத்துக்குக்கொண்டுபோய் விடுகிறேனென்றுரைத் தனர். அவ்வுரையை நம்பி அவர் வசப்பட்டுப்பித்தடைந்த அரசன்

தான் ஏறிவந்த குதிரிரையை ஒரு மரத்திற்கட்டிவிட்டு விதிமுறையே ஸ்நான தானுதிகளெல்லாம் நடத்தி விஸ்வாமித்திரரை நோக்கிக்கூறு கின்றான்; ஓ ஸ்வாமி! நீர் வேண்டுமென விரும்பும் எதையும் நான் கொடுக்க விருக்கின்றேன்; உமக்கு ரதகஜதுரகபதாதிகள் வேண்டுமா? பசுக்கள் வேண்டுமா? பூமி வேண்டுமா? தனதான்யாதிகள் வேண்டுமா? எதுவேண்டுமோ அதனை இப்போதே கேளும்; ராஜசூயயாகத்தில் முனிவர்கள் கேட்கும் எந்தப் பொருளையும் தவறாது கொடுக்கச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டேன். அவ்வாறே இப்போது தருகிறேன். நீர் விரும்புகிற எதையுங் கேளுமென்றான். (1–12)

விஸ்வாமித்திரர் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! உனது கீர்த்தியே பூலோகத்தில் பிரசித்தி என்றும், தானஞ் செய்வதில் உனக்கு நிகராவாரிலரென்றும் சூரியவம்சத்து அரசருள்ளே பெருந் தானஞ் செய்கின்றவன் திரிசங்கு புத்திரனாகிய நீயே என்றும் உன்னைப் போலும் இதுவரையில் பிறந்ததுமில்லை, இனிப் பிறக்கப்போகிறது மில்லையென்றும், வசிஷ்டரால் முன்னரே கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன். இப்போது நீ கூறுவதும் அதற்கேற்கத்தா னிருக்கின்றது. உன்னிடத்து யான் வேண்டுவது யாதுளது? ஆயினும் ஓ அரசனே! என் மகனுக்கு விவாகஞ்செய்யுங் காலம் வந்திருக்கிறபடியால் அதற்கு வேண்டிய தனம் மாத்திரம் கொடுப்பாயென்றார். அரசன், ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டரே! விகாகத்துக்காரம்பஞ் செய்யும், உமக்கு எவ்வளவு தனம் வேண்டுமோ அவ்வளவுந் தருகின்றேன், இது நிச்சயமென்று சொல்லியவளவில் வஞ்சக முனிவர் தமது தவமகிமையைக் கொண்டு கந்தருவ மாயையினால் ஓர் பிள்ளையையும் கன்னிகையையும் அரசனுக்குக் காட்டி, இப்பிள்ளை என்ன அழகாயிருக்கின்றான்! இக்கன்னிகைக்கு வயது பத்து; இப்போது இவ்விருவருக்குந்தான் கலியாணமாக வேண்டும்; இவர்களுக்கு விகாகஞ் செய்விப்பதனாலுண்டாகும் புண்ணியம் ராஜசூயயாகத்தால் உண்டாகும் புண்ணியத்தினுமிக்கதாமென்றார். அரசன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு முனிவர் மாயையினால் மோகமடைந்து அப்படியே செய்கின்றேனென்று பிரதிக்ஞை செய்து மௌனியாய் நிற்க, முனிவர் அரசனை யழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் பட்டணத்திற் சேர்த்துவிட்டு தன்னாச்சிரமம் வந்துசேர்ந்தார். சிலநாள் கழிந்தபின்னர் அவர்களுக்கு விவாகத்தை முடித்துவிட்டு அரசனை நோக்கி இப்போது கலியாண மேடையிலிருக்கும் வரனுக்கு உனக்குத் தோன்றுந் தானமொன்றைச் செய்யென்றார். (13–22)

அரசன் கூறுகின்றான்: ஓ பிராம்மணரே! உமக்கிஷ்டம் எதுவோ அதைச் சொல்லும், கொடுக்கிறேன். அது இந்தச் சமயத்தில் கொடுக்கத் தகாத பொருளாயிருந்தாலும் கொடுக்கிறேன். இப்போது நான் கீர்த்தியடையும் எண்ணமே யுடையேன். எவன் பரலோக சுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான கீர்த்தியைச் சம்பாதிக்காமலிருக்கின்றானோ அவன் மகா சம்பத்துடையவனாயினும் அவனுடைய வாழ்க்கை வீணாகுமன்றோ என்றனன். முனிவர், ஓ பிரபுவே! நீ விரும்பியது கீர்த்தியேயாமாயின் பரிசுத்தமான கலி

யாண மேடையில் தேர், யானை, குதிரை, ரத்னம் முதலானவைக ளால் நிறைந்துள்ள ராஜ்யத்தைப் பரிவாரங்களுடன் வரனுக்குத் தானஞ்செய்வாய் ; அது எனக்குச் சந்தோஷமென்றார். அப்படியே கொடுத்தேன், கொடுத்தேனென்று விசுவாமித்திரனுடைய மாயையி னால் மயங்கிய அரசன் சிறிதும் ஆலோசனையின்றிச் சொன்னான். அம்முனிவரும் தான் பெற்றுக்கொண்டதாக வொப்புக்கொண்டனர். மறுபடியும் தனத்துக்குகந்த தக்ஷிணை தரவேண்டுமென்றும், தக்ஷிணையின்றிச் செய்யுந் தானம் பயனற்றதென்று கூறியிருக் கின்றபடியால் தானபலனையே யபேக்ஷித்தவன் தானத்துக்குத் தக்க தக்ஷிணை தரவேண்டுமென்றும் முனிவர் கூறவும், அரசன் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து அந்த தக்ஷிணை எவ்வளவோ அதை நீரே சொல்லுவீராயின் தானதனைத் தடையின்றிக் கொடுக்கின்றே னென்றார். முனிவர் இரண்டரைப் பாரம் பொன் கொடுக்கவேண்டு மென்றார். அதற்கரசன் அப்படியே கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு, பின்னர் அதிலுள்ள நன்மை தீமைகளாகிய சாதகபாதகங்களைச் சிறிது சிந்தித்துத் திகைத்து நின்றான். நிற்கும்போது, சேனாதி பதி முதலானவர்கள் அருகில் வந்து, வரையாது கொடுக்கும் வள் ளலே, என்று போற்றி, இப்போது சிந்தனையுடன் தேவரீரிருப்ப தாக வறிகின்றோம் ; அஃது யாதென்ன அரசன் அதற்கொன்றுஞ் சொல்லாமல் தான் ஆலோசனையின்றிச் செய்த காரியத்தைச் சிந்தித்துக் கவலைகொண்ட மனத்தனாய் அந்தப்புரத்திற்குப் போயிருந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினன் : (13–33)

எல்லாப் பொருளையுந் தானமாகக் கொடுத்த நாம் மீண்டும் தக்ஷிணை கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டோமே, இதுவென்ன அறிவீனம்? திருடன்போல் காட்டிலிந்தப் பார்ப்பான் வஞ்சித்து விட்டான்! ராஜ்யம் முழுவதும் கொடுத்ததுமன்றி இரண்டரைப்பாரம் பொன் னுங் கொடுக்க வொப்புக்கொண்டோமே! அந்தப் பொன்னுக்கு என்ன செய்வோம்? முனிவன் செய்த கபடமறியாமல் புத்தி கெட்டுப்போனோமே! தபசியான பிராம்மணன் நம்மைத் தபிக்கச் செய்தனனே ! ஊழின் வலியறியாமற் போனோமே ! ஆ தெய்வமே ! இனி நடக்கவிருப்பதனை அறிவாரார் என்று சிந்தாகுல முற்றிருந்தான். அப்போது அவர் மனைவி அங்கு வந்து சிந்தா குலனாயிருந்த நாயகனைப் பார்த்து வினவுகின்றாள் : நீர் கவலை கொள்ளத்தக்க குறையொன்றுங்காணேன். காட்டிலிருந்த நமது பிள்ளையும் வந்து சேர்ந்தான். ராஜசூய யாகமும் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தோம். உமக்குமேற்பட்ட பலமுடைய சத்துருக்கள் எவ்விடத்துங் கிடையாது ; உமக்குத் தாழ்ந்த பலஹீனர்களான படைகளும் கிடையாது. நரமேதம் செய், செய் என்று அடிக்கடி வந்த வருணனுஞ் சந்தோஷத்தோடு போனான். எவ்வகையானுங் குறைவில்லாத நீர் விசனப்படுவது எதற்கு? அதைச் சொல்லும். சிந்தாகுலத்தால் தேகம் ஜீரணித்துப்போகுமே! அதுபோன்ற மரணம் வேறென்றுண்டோ? ஓ அரசனே! சோகத்தை விட்டு விடும். நீர் சமர்த்தரல்லவா ? சுகமாகவிரும் என்று தேற்றினள்.

அவளன்பான வார்த்தையினுல் அரசன்தேறி, மனம் சிறிது தணிந்து கவலை வந்ததற்கான காரணத்தைச் சிறிது அவளுக்குக் கூறி, போஜனம் செய்யாமலும் மிருதுவான படுக்கையில் சயனங் கொள்ளாமலும் இராப்பொழுதைக் கழித்து, காலையிலெழுந்து சந்தியாவந்தனுதி நித்திய கருமங்களைச் செய்யும்போது அரசாக்ஷி முதலியவையனைத்தையும் அபகரித்த விஸ்வாமித்திர முனிவர் வந்தனர். (34–46)

வந்தவர் அடிபணிந்து நிற்கும் அரசனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! அடிக்கடி உன்னிடம் வருவதென்றால் என்னுல் முடியுமா ? இவ்வரசானது என்னுடையதென்று சொல்லிய நீ அதனை இன்னும் ஏன் விடாமலிருக்கின்ருய் ? இரண்டரை பாரம் பொன்னை எப்போது கொடுப்பாய் ? நாளை நாளையென்று சொல்லாதே; கொடுப்பதானுல் இப்போதே கொடுத்து சத்தியவானுயிருப்பாய் என்று சொல்லினர். அரசன் கூறுகின்ருன் : அதற்கு இந்த ராஜ்யத்தை உமக்குக் கொடுத்து விட்டேன். இப்போதே வேறிடத்துக்குப் போகின்றேன். நீர் சிந்தைப்படாமலிரும். எனக்குண்டாயிருந்த பொருளெல்லாம் உம்முடையதாயிற்றே ! வேறு பொருளேது ? உமக்குக் கொடுக்க வொப்புக்கொண்ட தக்ஷிணையை இப்போது கொடுக்கச் சக்தி யற்றவனு யிருக்கின்றேன். எனக்கெப்போது கிடைக்கின்றதோ, அப்போது கொடுக்கிறேன் என்று மறுமொழி கூறினுன். பின்பு மாதவி என்னும் தன் மனைவியையும் பிள்ளையையும் பார்த்து, யான் யானை குதிரை தேர் ரத்னம் சுவர்ணம் முதலான சகல சம்பத்தோடும் இந்த ராஜ்யத்தை கலியாண மேடையிலிருந்த முனிவர் மகனுக்குத் தானஞ் செய்து விட்டேன் ; தானமாகா திருப்பவர் நாம் மூவரே; இனி நாம் அயோத்தியை விட்டுக் காட்டில் வாசஞ்செய்யப் போவோம் என்று முனிவரை நமஸ்கரித்து அரண்மனையை விட்டு வெளிப்பட்டு நடந்தனன். ஊழின்வலி யிப்படியுமிருந்ததோ வென்று மனைவியும் மகனும் அவன் பின் நடந்தனர். நகரத்திலுள்ளார் அந்த மூவரையும் பார்த்து, ஆ ஹா ! வென்று பெருஞ் சத்தமிட்டழுதார்கள். அரசனே ! என்ன காரியஞ் செய்துவிட்டீர் ? ஆ ஹா ! உமக்கும் இந்தக் கஷ்டம் நேரிட்டதே ! தெய்வமும் உம்மை வஞ்சித்து விட்டதே என்று பதறினர். அந்த விஸ்வாமித்திரர் முனிவராயிருந்தும் சிறிதும் இரக்கமில்லாதவ ராயினரே, அவர் பிரம்மரிஷியாவராவென்று அந்தணரெல்லாம் நிந்தித்துக் கதறினர். இவ்வண்ணம் யாவரும் துக்கத்தில் மூழ்க அரசன் போகும்போது, விஸ்வாமித்திரர் அரசனை வழிமடக்கிக் கூறுகின்ருர் : தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன பொன்னைக் கொடாமற் போகின்றனையே ; இல்லையென்று சொல்லி விடு, அப்போது அதை நான் பெற்றவனுகவே மகிழ்ந்து போகின்றேன். ராஜ்யத்தையுந் தனத்தையும் கொடுத்து விட்டதைப்பற்றி உனக்கு வருத்தமிருந்தாற் சொல்லு. நானதைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றுனக் கெண்ண மிருக்குமாயின்

கொடுத்து விட்டிருப்பாயன்றே வென்றனர். விஸ்வாமித்திரர் இவ்வாறு சொல்லும்பொழுது அரிச்சந்திரன் வணங்கிய சிரமும் வாடின முகமுமாய்க் கைகூப்பி நின்று சொல்லுகின்றான் : (47–63)

ஓம் ஹரிணேக்ஷணாயை நம:

20. அரிச்சந்திரன் அவதி

அரிச்சந்திரன் கூறுகின்றான் :—ஓ முனிவரே ! உமக்கு நான் சொன்ன பொன்னைக் கொடுக்காமல் போஜனம் செய்வதில்லை. நீர் மனம் வருந்தவேண்டாம். நான் பட்ட கடனை எப்படியும் நீக்கிக் கொள்வேன். நான் சூரிய வம்சத்திற் பிறந்த அரசன் ; ராஜசூய யாகம் செய்தவன் ; மனிதர் கேட்பனவெல்லாங் கொடுப்பவன் ; இவ்வருஞ் சிறப்பினை யுடையேனாகிய யான் முன்னொரு முறை வாய்விட்டுச் சொன்னதை மாற்றி இப்போது இல்லையென்று சொல்லேன். ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டரே ! உமக்குச் சொன்னதுபோல் கொடுத்து விடுவேன். ஆனால் எனக்குப் பணம் வருமளவும் உம்மைப் பொறுத்திருக்க வேண்டுகின்றேனென்றான். விஸ்வாமித்திரர் வினவுகின்றார் : ஓ அரசனே ! உனக்குப் பணம் வருமென்று சொல்லுகின்றனையே, அது எப்படி ? அது வருதற்கான அரசும் பொருளும் போய்விட்டதே ! உனக்குப் பொய் சொல்லாமலிருக்க ஆசை மாத்திரம் வீணாக விருக்கின்றது. அதனைச் சாதிக்க வழிகாணேம். பொருளில்லாத உன்னை வருத்துவதும் வீண்தான். எனக்கு எப்படிப் பணம் வரும் ? அரசனே ! இப்போதாவது கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லி விடு. நான்கொண்ட வீணாசையை விட்டுச் சுகமாய்ப் போய்ச் சேருகிறேன். நீயும் மனைவி மகனுடன் நகரத்துக்குப் போவாய். அரசனே ! இன்னமும் சொல்லுகின்றேன். கொடுப்பதற்கு பொன்னிருக்கிறதா ? இல்லையே ! இல்லாமலிருக்கிறதை இல்லையென்று சொல்வது உண்மைதானே ! நீ இல்லையென்றால் உண்டென்று கொடுத்ததாக மனமகிழ்வேன், என்ன சொல்கின்றாயென்று கேட்டனர். (1–9)

அரசன் கேளாதவன்போல் நடந்துகொண்டே கூறுகின்றான் : ஓ பிராம்மணரே! இந்த வெறும் பேச்சு ஏன் பேசுகின்றீர் ? மனதைத் தைரியப்படுத்திக் கொள்ளும். நான் கொடுத்து விடுகிறேன். என் பத்னியும், புத்திரனும், நானும் திடமான சரீரமுடையவர்களாயிருக்கின்றோம். எங்களை ஏவலாட்களாய் ஒருவருக்கு விற்றாயினும் எங்கள் கடனைத் தீர்க்கின்றோம். இக்காசி நகரத்தில் எங்களை வாங்கிக் கொள்ளுகிறவரைப் பாரும். அவருக்கு நாங்கள் அடிமைப்பட்டு இரண்டரை பாரம் பொன்னையும் வாங்கிக் கொடுக்கின்றோம். நீரதனைப் பெற்றுச் சந்துஷ்டராய் என்றால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைக் காத்துக் கொண்டிரு மென்றனன். பின்பு அரசன் விசாலாக்ஷி சமேதராய் விஸ்வநாதர் வீற்றிருக்கும் காசிப்

பட்டணஞ் சேர்ந்து, அவ்வழகான நகரத்தைப் பார்த்து, பிறந்த பயன் பெற்றேனென்று களித்து, கங்கா நதியிலே ஸ்நானஞ் செய்து தேவபிதுர் தர்ப்பணமும் தேவ பூஜை முதலியனவும் செய்து முடித்தான். பின்னர், ஆ ஹா ! அழகான இந்தக் காசிப் பட்டணம் மனிதரால் அனுபவிக்க ஆகுமோ, சூலதாரியாகிய சிவனே யனுபவிக்க ஆகுமென்றெண்ணிப் பத்னியுடன் விய சனப் பட்டுக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து நான்கு திசையும் பார்த்து நம்மை விலைக்குக் கொள்ளத்தக்க கனவான்கள் இங்குள் ளாரென்று நம்பிக்கை வரப்பெற்று, தக்ஷிணைக்கு நிற்கும் விஸ்வா மித்திரரை வணங்கிக் கைகூப்பி, ஓ ஸ்வாமி! நான் என் மகன் என் பத்னி ஆக மூவரு மிருக்கின்றோமல்லவா? எங்களால் உமது தக்ஷிணையைத் தரப்பெறுவீர்; இப்பொழுதே வேறுகாரியம் ஏதே னும் என்றால் நடக்கவிருந்தால் அதைச் சொல்லுமென்று கேட்க, முனிவர் (இன்னும் வார்த்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனேயே யன்றிப் பொருள் கொடுத்தாயில்லை; வார்த்தை சொல்லவேண்டாம்.) நீ முன்னை ஒரு மாதத்தில் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லியது நினைவிருக் கின்றதா? அம்மாதமும் முடிந்தது; என் தக்ஷிணையைக் கொடுத்து விடுவாயென்ன அரசன், ஐயா! அந்தக் கெடுவு முடிய இன்னும் ஒன்றரை நாளிருக்கின்றது; அது தவறாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் என்று சமாதானங் கூற, ஆனால் நான் போய் வருகின்றேன்; நான் மறு முறை வரும்போது பணந்தரத் தவறினால் சபித்து விடுவேனென்று போயினார். (10–24)

அரசன் முனிவர் கூறிய இரக்கமற்ற மொழியைக் கேட்டுச் சிந்தை வருந்துகின்றான்: அவருக்குக் கொடுப்பதாக விசைந்த தக்ஷிணையை எப்படிக் கொடுப்போம்? இக் காசியிலுள்ள அநேகம் பிரபுக்கள் அயோத்தியில் நமக்கு நட்பினரா யிருந்தனரே! அவர்கள் இங்கு எங்கிருக்கின்றனரோ? நான் விரும்பியிருக்கும் பொன் யாவரிடங் கிடைக்கும்? முன் சிநேக மில்லாத ஒருவரிடமிருந்து ஒன்றைப் பெறுவது யாசகமாகும். அது அரசருக் கழகன்று; நீதியுமன்று. ஈதல் ஓதல் வேட் டல் என்ற மூன்றுமே அரசருக் கடுத்ததென்று தருமசாஸ்திரங் களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணனுக்கு ஒப்புக்கொண்ட தக்ஷிணைகொடாமற் போவோமாயின் அவன் சொத்தை நாம் அபகரித்ததாக முடிவதுமன்றி, அந்தப் பாவத்தால் மறுபிறப்பில் புழுவாய்ப்பிறக்கவருமே; இதனால் மரணமடைவோமென்று துணிவ தற்கு மில்லை. ஆகையால் நாம் விலைப்பட்டு நமது கடனைப் போக்கிக்கொள்வதே நன்றாகுமென்று தலைசாய்த்துச் சிந்தித்துப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தனன். அவ்வரசனை அவன் மனைவி பார்த்து அழுதுகொண்டே தாழ்ந்த குரலோடு தேற்றுகிறாள்: என் நாதனே! சிந்தாகுலப்படுவதை விட்டு விடும். நமது குலதர்மத் தைக் கடைப்பிடியும். உண்மையற்றவன் பிணத்திற்கொப்பா வான். ஆகையால் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும் ஒருவனுக் குச் சிறந்த தருமம் வேறொன்றையுங் காணேம். பொய் கூறும்

வாக்குடையவன் செய்கின்ற அக்னிகாரியம் வேதபாடம் தானம் முதலிய சகல சற்கர்மங்களும் பயன்படாமற்போம். அறிவுடையாரைக் கடைத்தேற்றற்கே தர்மசாஸ்திரத்தில் சத்தியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் பாவிகள் மேன்மேல் கெட்டுப் போவதற்கே உலகில் பொய்மையுளதாயிருக்கிறது. இவையெல்லாம் பெரியோரால் கூறப்பட்டுள்ளன. நூறு அஸ்வமேதமும் ராஜசூய யாகமுஞ் செய்துள்ள அரசனை அசத்தியவாக்கொன்று சுவர்க்கத்தினின்றும் வீழ்த்தி விட்டதல்லவா? என்று அரசன் தேறக் கூறினன். (25–33)

அதுகேட்ட அரசன் வம்சவிருத்தியைச் செய்பவனான இந்தப் பிள்ளைக்குச் சொல்லவேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் சொல்லென்ருன். அவள் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமொன்றுமில்லை. அரசனே! நீ பொய்சொல்ல வேண்டியதில்லை. புத்திரன் கொடுக்கவேண்டிய பலனைக் கணவனுக்கு ஸ்திரீ கொடுக்கிறவள்; ஆதலால் என்னை விற்றுவரும் பணத்தைப் பிராம்மணனுக்குத் தக்ஷிணை செலுத்தி விடும் என்று சொல்லினள். அந்தச்சொல் செவியிற் புகுந்தமாத்திரத்தில் அரசன் மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்னர் தெளிந்தெழுந்து துக்கித்து, நங்கையே! முன் என்னைப் புன்னகையோடு இன்சொல்லால் மகிழ்வித்த நீ இப்பொழுது வன் சொல்கொண்டு வாட்டி விட்டாய், ஆ! இப்படியும் பேசக்கற்றிருக்கின்றனையோ? கற்றிருந்தாலும் அதை என்பால் பேச எப்படித் துணிந்தனை என்று மூர்ச்சையாயினன். அதனைக் கண்ணுற்ற மனைவி அரசனைப்பார்த்து இரக்கமுற்று துயரத்தோடு, ஆ! ஆ! மஹாராஜா! நான் சொல்லத்தகாத சொல்லைச் சொன்னேனென்று இந்திரனிலும் உபேந்திரனிலும் மேலானவனும் பூமண்டலத்துக்கு நாயகனும் சிவந்த பாதங்களை யுடையவனும் விளங்கும் நீ இவ்வாறு பூமியில் வீழ்ந்து துக்கிக்கின்றனையே! அந்தணர்களுக்குக் கோடி கோடியாகத் திரவியங்கள் கொடுக்கும் நீ இவ்வாறு சோகித்து பூமியில் வீழ்ந்து கிடக்கலாமா? தெய்வமும் உன்னை இவ்வாறு செய்ததே! ஆ! ஆ! கஷ்டம், கஷ்டம், என்று சொல்லிக்கொண்டே நாயகனுடைய துக்கத்தைத் தாங்கப் பெறுதவளாய் மூர்ச்சை யடைந்து கீழே வீழ்ந்தாள். இவரிருவரும் இவ்வாறுக, இடையேயிருந்த குழந்தை பசியினுல் பீடிக்கப்பட்டு, ஓ அண்ணு! அண்ணு! எனக்கு அன்னம் கொடு. ஓ தாயே! எனக்குப் போஜனமிடு, எனக்கு அதிக பசியுண்டாயிருக்கிறது; என்நா உலர்ந்து போயிற்று என்றழத்தொடங்கினன். (34–45)

ஓம் ஹரப்ரியாயை நம:

21. அரிச்சந்திரனின் துயரம்

வியாசர் கூறுகின்ருர்:—அரிச்சந்திரனும் அவன் மனைவியும் மகனும் துக்கித்துக்கொண்டிருக்க விஸ்வாமித்திரர் யமன்போல மஹாகோபங்கொண்டவராய்த் தன்னுடையபொருளைக்கேட்பதற்கு

வந்து விட்டார். அவர் வந்த வேகவோசையால் சற்று விழித்து அவரைப்பார்த்து மீண்டும் மூர்ச்சையடைய, அம்முனிவர் ஜலத் தைத்தெளித்து மூர்ச்சைதெளியச்செய்து, ஓ அரசனே! எழுந் திரு, எழுந்திரு; இது வென்ன வித்தை? எனது பொருளைக் கொடுத்துவிடு; கடன் பட்டவருக்குள்ள துக்கம் தினந்தோறும் வளருமேயன்றிக் குறையுமா என்று சொல்ல, அரசன் விழித்துப் பார்த்து, அந்தோ! முனிவரோ வந்திருப்பதென்று மறுபடியும் மூர்ச்சையடைந்தான். பின்னும் அரசனைக் களைதெளிவித்துக் கூறு கின்றார்: ஓ அரசனே! எனக்குப் பொன்னைக்கொடுக்க எண்ணுந் தோறும் உனக்கு மூர்ச்சை யுண்டாகின்றதோ? நன்று! நன்று! கொடுப்பதிலே உனக்குறுதி யிருக்குமாயின் என் தக்ஷிணையைக் கொடுத்துவிடு. சூரியன் பிரகாசிக்கின்றதும், ஜலத்தில் பூமி மிதக் கின்றதும், சுவர்க்கலோக மிருக்கின்றதும், சத்தியத்தினலன்றோ? ஒரு சத்தியம் ஆயிரம் அஸ்வமேதத்துக்குச் சமானமாகும். அதனி னுஞ் சிறந்த கௌரவம் வேறில்லை. இச்சத்தியம் உன்னிடத்துள தெனில் அதைரியமும் துக்கமுமுண்டாகுமோ? இதன் சிறப்பை இப்போதெடுத்துச் சொல்வது வீணாகும். இதனுலெனக்கென்ன பிரயோஜனமுண்டாகும்? எனது தக்ஷிணையை சூரியன் அஸ்த மனமாவதற்குள்ளே கொடாது போவையேயாயின் உன்னைச் சபித்து விடுவேன்; இது நிச்சயமென்று கோபத்தோடு முனிவர் சொல்லிப்போயினர். போக, அவருக்கு மிகவும் பயந்தவனாய் அந்திப்பொழுதுக்குள் தனம் எங்கே கிடைக்கப்போகின்றது? கடன்காரனுல் நாம் கவலைப்படும்படி வந்துவிட்டதே என்று அரசன் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த போது அவ்விடத்திலே அநேக பிராம் மணரோடு சகல சாஸ்திர சம்பந்தனுன ஒரு பிராம்மணன் ஒரு வீட்டினின்றும் வந்தான். (1–11)

அவனை ராஜபத்தினி பார்த்து தன் மனத்தில் ஓர் தைரியங் கொண்டு அரசனைநோக்கி, ஓ என் நாயகனே! மூன்று வருணங் களுக்கும் பிராம்மணன் தந்தையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி யால் தந்தையினுடைய திரவியத்தைப் புத்திரர்கள் அடையலாமே! ஆதலால் நமக்கு வேண்டுந் தனத்தை இவரைக் கேட்போமென்று எனக்கோர் புத்தி யுண்டாயிருக்கிறதென்றாள். அரசன் கூறு கின்றான்: பெண்ணே! கேட்க எனக்கதிகார மில்லையே. ஏற்பது பிராம்மணனுக்கேயன்றி க்ஷத்திரியனுக்கும் சர்வ பூஜ்யனுகிய ஆசாரியனுக்குங் கிடையாதே! சரணமடைந்தவர்களுக்கு அபயங் கொடுப்பதும் ஜனங்களைக் காப்பதும் யாகஞ்செய்வதும் வேத மோதலும் தானங்கொடுத்தலுமேயன்றிப் பிறரை நோக்கிக் கொடு என்று கேட்பது அரசனுக்கு எப்பொழுதும் விதிக்கவில்லையே! இப் பொழுதும் கொடுக்கிறேனென்கிற வார்த்தையொன்றே என் மனத் தில் வைப்பாகவிருக்கிறபடியால் எவ்விடத்திலாயினுஞ் சென்று எவ ரிடத்திலாயினும் திரவியத்தைச் சம்பாதித்துக் கடனைக் கொடுத்து விடுகிறேனென்றான். சந்திரமதி கூறுகின்றாள்: ஓ பர்த்தாவே! நீர் சொல்வது சரியே; யாவருக்கும் பொதுவாகவும் மேலாகவுங்

காலமொன்றிருக்கின்றது. அதன் முன் யாருடைய வழிதான் நிலே பெறும்? அது பரிபவத்தையும் சன்மானத்தையுங் கொடுக்கின்றது. புருஷனேத் தாதாவாகவும் யாசகனுகவுஞ் செய்வதும் அதுவே. பண்டிதனுக மாத்திர மிருக்கவேண்டிய பிராம்மணனேக் கோபியும் பலசாலியுமாக்கி உம்மை ராஜ்யத்தினின்றும் சேனேயினின்றும் இப்போது நீக்கிவிட்டதே! இது காலத்தின் கொடுமையன்ரே? இதனே எண்ணிப்பாருமென்ருள். (12–20)

அதற்கு அரசன் கூறுகின்ருன்: ஓ அறிவுடையாளே! எல்லாங்காலத்தின் வசமாயிருப்பினும் நமதறிவு வேருயிருப்பதாகும்; ஆகவே, அந்த அறிவின் செயலும் ஒன்றுண்டென்றறிவாய். எப்படியென்ருல், கேட்பதாகிய தாழ்ந்த தசைவந்த காலத்தில் கேட்பதற்கு அந்த அறிவு வருந்துகின்றது. அறிவு தோன்றியகாலத்தில் மானம் மேலிட்டு அதிகூர்மையான அக்கத்தி நாக்கை யறுத்து விடுகின்றது. அறிவுதோன்ருத காலத்தில் மானத்தை விட்டுப் பிறரிடத்திற்சென்று, கொடு, கொடு என்று நாம் கேட்கின்ரேம். ஆகையால் அன்னியரை யாசிப்பதில் எனக்குச் சிறிதும் இஷ்டமில்லே. ஓ மஹானுபாவையே! நான் க்ஷத்திரியனுகையால் பிறரிடத்தில் ஒன்றையும் யாசிக்கமாட்டேன். என் கையால் சம்பாதிக்கப்பட்டபொருளேத் தினந்தோறும் தானஞ்செய்கின்றேனென்ருன். அது கேட்ட சந்திரமதி கூறுகின்ருள்: உமக்கு ஏற்க மனமில்லா விடினும் இது ஒன்று செய்யும்; இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் விதிப்படியேஉமக்குக் கொடுக்கபட்டுள்ள நான் உம்பொருள்; உம்முடைய ஆணேக்கும் ஆதரவுக்கும் உட்பட்டவள். ஆதலால் என்னே விலே செய்து அந்தப் பொருளேக்கொண்டு பிராம்மணன் கடனேக்கொடுத்து விடுமென்ருள். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு இவ்வார்த்தை இவள்சொல்ல வந்ததேயென்றெண்ணி, கஷ்டம் கஷ்டமென்று சொல்லித் துக்கத்தோடு அரசனழுதான். அந்தோ! நாம் சொன்ன நீதியை கஷ்டமென்பாராயின், என்னசெய்வோம்? இது கஷ்டம் கஷ்டமென்று அவளுஞ்சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகின்ருள்: நீரிது செய்யாமற் போவீராயின் பிராமணனிடுஞ் சாபமாகிய அக்கினியிற் கொளுத்தப்பட்டு நீசருய்ப் போய்விடுவீர். என்னேச் சூதுக்காவது மதுபானத்திற்காவது ராஜ்ய லாபத்திற்காவது அதிகசுகத்தை யனுபவித்தற்காவது விற்பீராயின் பழியும் பாவமுமுண்டாகும்; என்னே இப்போது விற்பது குரு தக்ஷிணேக்கேயாகலான் புகழுண்டாகும். இதனே யோசித்துக் கவலே கொள்ளாது என்னே விற்று குரு தக்ஷிணேயைக் கொடுத்து உமது சத்தியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமென்ருள். (21–27)

ஓம் ஹராராத்யாயை நம:

22. மனேவியை விற்ருன்!

சூதர் கூறுகின்ருர்:—இவ்வாறு மனேயாட்டி தன்னே விற்கும்படிப் பன்முறையுஞ் சொல்லிவர, அரசன் கூறுகின்ருன்: ஓ கற்

புடையாளே! உன்னை விற்று நான் கொள்ளும்பொருள் என் பொரு ளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. உன்னிடத்து எனக்குள்ள தயை யொன்றே என்னை அப்படி செய்யாது தடுக்கின்றது. அன்றியும் நீ என் பொருளாயினும் பெண்பாலாக விருக்கின்ற உன்னை விற்பது எனது ஆண்தன்மைக்கு அழகாகுமா? இது மிக்க கொடியவர்களா லுஞ் செய்யக்கூடாத வேலை. இக்கொடுஞ் செயலைச் சொல்ல உனது நெஞ்சும் நாவும் எப்படித் துணிந்ததோவென்று பலவகை யான இரக்க மொழிகளைக் கூறினான். பின்பு அரசன் அதிக துக் கத்துடன் பட்டணத்திற் பிரவேசித்து கடைவீதியிற் சென்று கண் ணீர்விட்டு வாய் குழறி அப்பட்டணத்து ஜனங்களைக் கூவி, எனது வார்த்தையைக் கேளுங்கள்! எனக்குப் பெண்டாகிய இவளை உங் களில் யாருக்காவது வேலையாளாகச் செய்துகொள்ளக் கருத்திருக்கு மானால் சொல்லுங்கள், இதோ விற்கிறேன்; இவளுக்காகக் கொடுக் கும் பொருளை நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லும் போது சிலர் அரசனைப் பார்த்து, இவள் யாருடைய பத்னி? நீ யார்? ஒருவன் பத்னியை நீ விற்கவந்த காரணம் என்னவென்று கேட்டனர். அரசன் அவர்களை நோக்கி, ஓ நகரவாசிகளே! நான் இரக்கமென்பதைச் சிறிதுமறியாத கொடுமையாளி; மனிதனல்ல, அரக்கன்; மிக வன்னெஞ்சன்; ஆதலால் இத்தன்மையாகிய பாவத் தைச் செய்யத் துணிந்தேனென்றான். அப்போது விஶ்வாமித்திரன் விருத்த பிராம்மண வேஷங்கொண்டு வந்து அரசனை நோக்கிக் கூறுகின்றான்: எனக்கு வேலைக்காரியாக இவளை விற்று விடுகின் றனையா? நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். உனக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுக்கிறேன்; என் மனைவி மெலிந்த சரீரமுள்ளவளா யிருப்பதினால் வீட்டுவேலை செய்ய அவளுக்குத் திடனில்லை. இவள் என் வீட்டு வேலைக்குச் சரியானவளாகத் தோன்றுகிறாள். ஆத லால் எனக்குக் கொடுத்துவிடு; இதுவும் தெய்வ சகாயந்தான். நீ விற்கத் துணிந்த இவளை நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். உனக் கெவ்வளவு பணங் கொடுக்கவேண்டு மென்றான். (1-14)

இரக்கமற்ற வஞ்சகனாகிய அப்பார்ப்பான் வார்த்தையானது அரிச்சந்திரனது மனதைப் பிளந்து மறுவார்த்தை சொல்லவொட் டாமல் அவனை நிறுத்திவிட்டது. அவன் நிற்கும் நிலையை அந்தப் பிராம்மணன் பார்த்துக் கூறுகின்றான்: உன் மனைவியினுடைய காரியப்பாட்டையும் வயது வடிவு அழகு முதலியவற்றையுமறிந்து நானே விலைமதித்துக் கொடுக்கிறேன்; வாங்கிக் கொள்வாய்; தரும சாத்திரத்தில், பெண்ணொருத்தி முப்பத்திரண்டிலக்கணத்திற் குறை யிலளாய் நல்லொழுக்கமும் நற்குணமுமுள்ளவளா யிருப்பின் அவ ளைக் கோடி பொற்காசுக்கு மதிக்கலாமென்றும், அதுபோன்ற ஆட வனைப் பத்து கோடிக்கு மதிக்கலாமென்றும் பெரியோர் கூறுவரென் றான். அதுகேட்ட அரசன் யாதொன்றுஞ் சொல்லாதிருக்க, பிராம் மணன் அவனுடைய அநுமதியை எதிர்பாராமல் அவன் வஸ்திரத் தில் தனத்தைக் கொட்டிவிட்டு சந்திரமதியின் தலைமயிரைப் பிடித் திழுத்தான். இழுக்க அவள், பிராம்மணரே! இப்பொழுது சிறிது

நேரம் என்னைவிடும், குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்; உம்மிடம் வந்தபின்னர் நான் பிள்ளையை எப்படிப் பார்க்கப்போகி றேன்? என்று சொல்லிக்கொண்டே, ஓ குழந்தாயென்றவனைக் கூவி, எனக்கு இந்தத் தசை வந்துவிட்டதே என்று சொல்ல, அவன் அல றிச் சமீபத்தில் வரும்போது, அப்பா! நான் ஒருவனுக்குப் பணி யாளாகிவிட்டேன்; என்னைத் தொடவேண்டாமென்று ஒதுங் கினாள். அவனதனைக் கேளாதவனாய் அம்மாவென்று கண்ணீர் விட்டழுதுகொண்டே ஓடிவந்து தாயினுடைய வஸ்திரத்தை இழுத்து இடறி விழுந்தபோது பிராம்மணன் மிகக்கோபித்து அவனை யடித்தான். அடிபட்டும் அம்மா! அம்மாவென்று கூவிக்கொண்டே தன்னுடன் வந்த அப்பிள்ளையை சந்திரமதி பார்த்து, ஓ பிராம்ம ணோத்தமரே! என்னிடத்தில் சிறிது தயவுசெய்து இந்தக் குழந்தை யையும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளும்; இவன் இல்லாமல் என்னை நீர் வாங்கிக்கொண்டாலும் உமது காரியத்திற் குபயோகமில்லை. ஓ பிரபுவே! பாக்யஹீனையாகிய என் விஷயத்தில் இவ்வளவு தயவு செய்யுமென்று வேண்டினாள். (15–21)

அந்தப் பிராம்மணன் இதை வாங்கிக்கொண்டு பாலகனைக் கொடுக்கட்டுமென்று மீட்டும் பத்துகோடி பொன்னை அரசன் மடியிற் கொட்டி விட்டு, அவனைப்பிடித்துத் தாயுடன் சேர்த்துக்கட்டி, சிறிது மிரக்கமின்றி, அழைத்துக்கொண்டு போகத்தொடங்கும் போது அவள் அரசனைச் சுற்றிவந்து கைகூப்பி முழங்காலால் வணங்கி நின்று கண்ணீர்விட்டு என்பர்த்தாவாகிய இவர் செய் துள்ள தானமாகிய புண்ணியத்திலே ஒருதினையளவாவது இருக்கு மானால் எனக்கு மறுபடியும் இவர் கணவராக வேண்டுமென்று வணங் கினாள். அரசன் தன்னுயிரினு மினிய மனைவியைப் பார்த்து மனங் கலங்கி யழுது கூறுகின்றான்: ஆ ஆ! இப்படியும் சொல்லலா யிற்றே! சத்தியத்தோடு நல்லொழுக்கமும் நற்குண நற்செய்கை களும் வாய்ந்து மரத்தினிழல் அம்மரத்தை விட்டுப் பிரியாதிருப்பது போல் நம்மைவிட்டுப் பிரியாதிருந்த இவள் பிரிய எப்படி வந்தது? அந்தோ! என்னை விட்டுப்போகிற ஓ புத்திரனே! நீ எங்கே போகிறாய்? நான் எந்த திக்கைநோக்கிப்போவேன்? என் துக்கத்தை நிவிர்த்திசெய்வார் யார்? அந்தோ! ஓ ஐயரே! ராஜ்யத்தை விட்ட தினாலும் வனவாசம் செய்யவந்ததனாலும் எனக்கு யாதொரு துக்கமுமில்லை; இப்போது பிள்ளையை விட்டுப் பிரியவந்ததனால் பெருந்துக்கத்துக் கிடனாகின்றேனென்று பிராம்மணரை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு மனைவியைப் பார்த்துப் புலம்புகின்றான்: உலகத்தில் நல்ல கற்புடையவர்கள் தங்கணவனுடனிருப்பதே பேரின்பமென்று நினைக்கின்றார்கள். அவர்களிற் சிறந்த உன்னை விட்டுவிட்டேனே! இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவனாயும் ராஜ்ய சுகத்திற்கெல்லாம் தகுந்தவனாயு மிருக்கிற என்னைப் புருஷனாகவடைந்த நீ இப்போது என் கண்ணுக்கு முன்னே அடிமைத்தன்மையடைந்து விட்டனை யல்லவா? இப்படிப்பட்ட பெரிய துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போன

என்னைக் கரையேற்றிவிடுவா யென்றனன். இவ்வாறு மனைவியை யும் மகனையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பலவாருகப் புலம்பிக்கொண் டிருக்கும்போதே சந்திரமதியை அந்தப் பிராமணன் சாட்டையினு லடித்து அழைத்துக்கொண்டு போயினன். அதைக்கண்ட அரசன் துக்கத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கூறுகின்ருன் : வாயுபகவானும் சூரியனும் சந்திரனும் மற்ற ஜனங்களும் பார்த்தறியாத நம்முடைய மனைவியை யாவரும் பார்க்கவும் அடிமைப் பெண்ணென்று இந்தப் பிராம்மணன் சொல்லவுமாயிற்றே ! ஆஹா ! மென்மையான கையும் விரலுமுடைய சூரிய வம்சத்திற் பிறந்த புத்திரனை உலகாளச் செய்யாமல் அந்தணனுளச்செய்தேனே ! இந்த வன்னெஞ்சம் படைத்த என்னைச் சுடவேண்டும் ! எனக்கினியவளே ! ஏ குழந் தையே ! பாபியான என் கெடு நடத்தை யிப்படியுமிருந்ததோ ! இருவரையும் விற்கவந்தும் நானிறவாமலிருக்கின்றேனே ! என்று அலறினன். அந்தப் பிராமணனே அவ்விருவரையும் பற பறத்து இழுத்துக்கொண்டு நகரத்தைக் கடந்து கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் போயினன். (22-41)

அச்சமயத்தில் விஸ்வாமித்திர முனிவர் சிஷ்யருடன் வந்து, அரசனே ! நீ சத்தியந் தப்பாதவனுனல் முன்கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன தக்ஷிணையைக் கொடுத்துவிடு என்று கேட்க, அரசன், ஓ முனிவரே! நமஸ்காரம்; இந்தத் தக்ஷிணையை ராஜசூயயாகத்திற்குக் கொடுக்கிறேனென்று சொன்னதற்கு எடுத்துக்கொள்ளுமென்ருன். இந்தத் திரவியம் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது? எப்படி சம்பா தித்தனை ? அதனைச் சொல்லென்று முனிவர் வினவ, அரசன், ஓ மஹானுபாவரே ! அதைச் சொல்வதினுல் உமக்கென்ன பிரயோ ஜனம் ? அதைச்சொல்ல வெண்ணினுலும் மேன்மேலெனக்குத் துயர மிகுகின்றதென்ன, முனிவர், ஆனுல் இந்தப்பணம் கெட்டதாயிருக்க வேண்டும் ; நான் வாங்கமாட்டேன் ! இது வந்தவழியை யுண்மை யாய்க் கூறுவாய். இது நல்ல அறவழியிலே வந்த பொருளாயின் கொடு ; இல்லாவிடின் வேண்டாமென்ருர். அரசன், முனிவரே ! என் பிள்ளையைப் பத்துகோடி பொன்னுக்கும் மனைவியைக் கோடி பொன்னுக்கும் நான் விற்று விட்டேன் ; இதனைப் பெற்றுக்கொள் ளும் ; உமக்குச் சொன்னபடி பதினெருகோடி பொன்னும் நான் கொடுத்து விட்டேனென்றனன். அவ்வாறு அரசன் சொல்ல முனிவர், இதையா நான் வாங்கிக்கொண்டு போவது ? இத்தக்ஷிணை ராஜசூய யாகத்திற்குத் தகுந்ததா ? நீ சொன்னபடி சீக்கிரத்தில் முழுத் தொகையும் கொடுப்பாயாக ; சொன்னதைக் கொடுப்பதற்கு முன்பின் யோசிக்கின்ற பாவியே ! இப்பொன்னேடு என்னை யொழிக்கலாமென்று நினைப்பையானுல் என் தபோபலத்தினுலும் பிராம்மண்ய பலத்தினுலும் பிரபாவத்தினுலும் நான் கற்றுக் கொண்ட சுத்தமான வேத பாடத்தினுலும் நானுனக்குச் செய்யப் போவதைப் பார்ப்பாயென்று அடங்காத கோபங்கொண்டார். அரசன், ஓ முனிவரே ! சிறிது நேரம் பொறுத்திரும் ; சரியாக தக்ஷிணை கொடுக்கிறேன் ; இப்போதுதான் மனைவியையும் புத்தி

ரனையும் விற்றேன் ; மற்றதற்கும் ஈஶ்வரன் துணைசெய்வார், பொறு மென்று வேண்டினன். முனிவர், ஓ அரசனே ! இன்னமும் பகற் பொழுது முடிய ஒரு ஜாமமிருக்கின்றது ; அதுவரையில் பார்ப் பேன் ; அதன்மேல் வேறு கெடுவு கேளேனென்றார். (42–54)

ஓம் ஹரிப்ரஹ்மேந்த்ர ஸேவிதாயை நம:

23. தன்னையும் விற்றான்

வியாசர் கூறுகின்றார் :—விஶ்வாமித்திர முனிவர் கருணை யென்பது சிறிதுமின்றி வன்னெஞ்சுடன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவன் கொடுத்த தனத்தை யெடுத்துக் கொண்டு போயினார். பின்னர் அரசன் மிக்க துயரமடைந்தவனாய் பெருமூச்செறிந்து தலையிறங்கிக் கொண்டு யாவருங் கேட்கப் பேரொலியோடு சூரியன் மறைவதன் முன்னே, என்னை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு என் துக்கத்தை எவன் ஒழிப்பானோ அவன் விரைவில் சொல்லக் கடவனென்றான். இதைச் சொல்வதற்குமுன் யமதருமராஜன் ரோமங்களால் விகாரமாய்க் காணப்படும் மார்பும் பெருத்த மீசையும் கருத்துத்தொங்கிய வயிறும் புலால் நாற்றம் வீசும் முரட்டுத் தேகமுடையவனாய் சவமாலையை அலங்காரமாகக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சண்டாள வுருவமேற்று வந்து, உன்னை நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் ; வேண்டிய பண மெவ்வளவு சொல்லுவாயென்றான். மிகக் கொடுமையான பார்வையுள்ளவனாய் சிறிதேனுந் தயவில்லாமற் பேசுகின்ற அச்சண்டாளனை, நீ யாரென்று அரசன் கேட்க அவன், ஓ அரசனே ! நான் ஒரு சண்டாளன் ; நீ என்னாணை வழிநின்று பிணத்துக்குக் கட்டிய ஆடையை யவிழ்த்துவைக்க வேண்டியது ; இதுதான் நீ செய்ய வேண்டிய வேலையென்று சொன்னான். அரசன், ஓ சண்டாளனே ! பிராமணனாவது க்ஷத்திரியனாவது என்னை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி வேறொருவரென்னை வாங்குதல் கூடாது ; உத்தமனை உத்தமனும் மத்திமனை மத்திமனும் அதமனை அதமனும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள் ; ஆகையால் என்னை வாங்கவேண்டியவன், மேற்சொல்லியவர்களில் ஒருவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதே எனது கோரிக்கை யென்றான். (1–10)

சண்டாளன் கூறுகின்றான் :—இந்தத் தருமந் தெரிந்த நீ உன்னை விற்கத்துணிந்து விலைகூறும்போது, என்னை உத்தமன் வாங்கவேண்டு மென்று கூறாது என்னெதிரில் யோசனையின்றி என்னை வாங்கிக் கொள்ளுங்களென்று இரைச்சலிட்டனையே ! ஆலோசனை செய்து எந்த மனிதன் பேசுகிறானோ அவனெண்ணிய படி எண்ணியதனை யடைகிறான். ஜாதிபேதம் வைக்காமல் பொது

வாய்க் கூவி இப்போது இந்தத் தர்மம் பேசுதல் முறையன்று. நீ சொல்லியவனுக்குப் பொருள்கொடுக்க இஷ்டமும் சத்தியமும் உனக்குப் பிரமாணமாயிருக்குமானால் இப்போது நான் கொடுக்கும் பொருளை வாங்கிக் கொள்ளுவாய். சத்தியம் ஒன்றையே எண்ணுகின்றவனுக்கு நீ சொன்ன தருமம் வேண்டுவதில்லை. அசத்தியஞ் செய்பவன் அதமனாய்க் கோரமான நரகத்தில் அதி சீக்கிரமாய் விழுவான். அதைப் பார்க்கிலும் சண்டாள ஜன்மம் நல்லது; பொய் சொல்லுவது நல்லதன்றெனன். அந்தச் சண்டாளன் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே விஸ்வாமித்திர முனிவர் வந்து தனக்குண்டாகிய கோபத்தினால் சுழல்கின்ற கண்ணினால் அரசனை நோக்கி இந்தப் பறையன் நீ எவ்வளவு பணங் கேட்கின்றனையோ அவ்வளவு பணமுங் கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தும் அதனை வாங்கி நீ எனக்குச் சொன்னபடி தக்ஷிணை முழுமையுங்கொடாம லிருக்கிற காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை என்றார். அரசன், ஓ கௌசிக முனிவரே! சூரியவம்சத்திற் பிறந்த அரசன் நான்; இந்தப் பணத்துக்காக எப்படி சண்டாளனுக்கு அடிமைப்படுவேன்? இஃது என் மனத்தை வாட்டுகிறதென்றனன். முனிவர் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! இதுவெல்லா மெனக்கேன் சொல்லுகிறாய்? இப்போதே எனக்குப் பணத்தைக் கொடுப்பாய், இல்லையானால் உன்னைச் சபித்து விடுகிறேன். நீ சண்டாளனுக்கு அடிமையாவையோ பிராம்மணனுக் கடிமையாவையோ அது எனக்குத் தெரியாது; என்னுடைய தக்ஷிணையைக் கொடுத்து விடு. சண்டாளன் தவிர உனக்கிப்போது பணம் கொடுப்பா ரொருவரையுங் காணேம். இனி நான் பணம் வாங்காமல் வெறுங்கையோடும் போகேன். இன்னும் அரை நாழிகைப் பொழுதுதானிருக்கின்றது; அதற்குள்ளே நீ பணங் கொடுக்கின்றனையா? நான் சாபத்தை உனக்குக் கொடுக்கவா? என்ன சொல்லுகிறாயென்றார். (11–21)

அரிச்சந்திரன் மெய்மறந்து பிரேதம்போல் விஸ்வாமித்திரர் பாதத்தில் வீழ்ந்து கூறுகின்றான்: ஐயா! நான் உமக்கு அடிமையாளாக விருக்கின்றேன். இந்தச் சண்டாளனுக்கு நான் அடிமையாவதென்றால் என்மனம் மிக வருத்தப்படுகின்றது. உமக்காவதென்றால் மிகவுஞ் சந்தோஷப்படுகின்றது. சண்டாள சம்பந்தம் மிகவும் கஷ்டமானதாதலால் நீர் தயவுசெய்யவேண்டும். உமதிஷ்டப்படி எந்த சமயத்தில் எதுகட்டளை யிடுகின்றீரோ அதைச்செய்ய சித்தமாயிருக்கின்றேன் என்றனன். என்னவும் முனிவர், ஓ அரசனே! உன்னை யடிமையாக அங்கீகரித்தேனென்றார். அரசன் அதிக சந்தோஷத்தோடும் மறுமுறை தாய் வயிற்றிற் பிறந்ததாக வெண்ணிக்கொண்டு விஸ்வாமித்திரரை நோக்கி, நான் சொன்னது சொன்னதுதான்; அதிற்சந்தேகம் வேண்டாம், சத்தியம்; இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுமென்றான். வஞ்சகராகிய முனிவர், ஓ சண்டாளனே! இங்கே வா! நீ என்னடிமையாளுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்கிறாய்? நான் இவனை உனக்கு விற்றுவிடுகிறேன்; இப்போது வேலைக்காரன் வேண்டியதில்லை; எனக்குப் பணத்துக்கு அவசர

மாக விருக்கின்றது; என்னசொல்லுகிரு, யென்றுகேட்கவும், சண் டாளன் சந்தோஷமாய் சமீபத்தில்வந்து பிரயாகையில் பத்து காதத்துக்குப் பத்துகாதம் ரத்தினம் நிறைந்துள்ள பூமியை உமக்கு நான் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இவனை விற்றுவிடும். இவனும் பணத்துக்கு மிகவும் அவதிப்படுகின்றான்; அதனை நீரே தீர்த்தவ ராவீரென்று சொல்லி அந்த க்ஷணமே ஆயிரம் ரத்னங்களும் ஆயிரம்பொன் காசுகளுங்கொடுக்க முனிவர் வாங்கிக்கொண்டனர். அரிச்சந்திரன் முன்போல் மனவருத்தப்படாமல் சந்தோஷமாய் நமக்கு விஶ்வாமித்திர மகாமுனிவர் பிரபுவல்லவா? அவர் எந்தெந்த வேலையை நம்மால் செய்வித்துக் கொள்ளுகின்ருரோ அவை யெல்லாம் நாம் செய்யவேண்டிய கடமைதானே என்று எண்ணும் போது, ஓ மஹானுபாவனே! நீ கடனிலிருந்து நீங்கிவிட்டனே; விஶ்வாமித்திரருக்குச் சொன்னபடி தக்ஷிணை கொடுத்துவிட்டனை என்று ஆகாயத்தில் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. தேவர்கள் புஷ்ப வருஷம் வருஷித்தார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் நல்லது! நல்லதென்று அரசனைப் புகழ்ந்தார்கள். அரசனும் சந் தோஷத்துடன் விஶ்வாமித்திரரைப் பார்த்து, ஓ முனிவரே! எனக் குத் தாயுந்தந்தையும் பந்துவும் நீர்தாம்; என் விஷயத்தில் என்ன வெண்ணியோ ஒரு க்ஷணத்தில் என்னை மோசஞ்செய்துவிட்டீர்! மறு க்ஷணத்திலேயே கடனில்லாதவனுகவுஞ் செய்துவிட்டீர்; எனக்கு மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்று; இனி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? உம்முடைய வார்த்தை எனக்கு நன்மையே செய்யு மென்றெண்ணுகின்றே னென்றனன். அவ்வாறு சொல்லும்போது முனிவர், ஓ அரசனே! இதுமுதல் சண்டாளன் என்ன சொல்லுகின் ருனே அதனை நீ செய்யவேண்டும் என்றுகூறி உனக்குச் சுகமுண் டாகுக வென்று ஆசீர்வதித்துத் தனத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர். (22–38)

ஓம் ஹயாரூடாஸேவிதாங்க்ர்யை நம:

24. மயானக் காவல்

சௌனகாதியர் சூதமுனிவரைப்பார்த்து அரிச்சந்திரமஹா ராஜன் சண்டாளனுடைய கிருகத்தில் என்ன செய்திருந்தானே அதைக்கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாக விருக்கின்ருேம்; தேவரீர் சாவ தானமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூதமுனிவர் கூறுகிருர்: ஓ முனிகணங்காள்! விஶ்வாமித் திரர் சென்றபின்னர் சண்டாளன் மகிழ்ந்த மனத்துடன் அரசன் சமீபத்தில் வந்து, என்னிடத்தில் இருப்பதற்கு மனமில்லாமல் நீ அசத்தியனுயோடிப் போவாயோ? என்ன சொல்லுகிருயென்று தடி யினுல் மோதி யடித்தான். அதனுல் பிரமித்து மனங்கலங்கிய அர சனை அச்சண்டாளன் தனது சேரிக் கழைத்துக்கொண்டு போய்க்

கை கால்களுக்கு விலங்குபூட்டி ஓர் சிறைச்சாலையிற்றள்ளிவிட்டுத் தான் யாதொரு கவலையுமின்றிச் சுகித்துறங்கினன்.

அரசனே அன்றுமுதல் நான்குநாள்வரையில் அன்னபானுதிக ளின்றித் துக்காக் கிராந்தனய், அந்தோ! நாம் இச்சண்டாள னுடைய சிறையிலகப்பட்டுப் படும்பாட்டை நம்முடைய மனைவி யறியமாட்டாளல்லவா? நம்முடைய நாயகர் நம்மையும் புத்திரனை யும் பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்துவிட்டனரே; இனி நம்மிருவரையும் விடுவிக்கும்படியான காலம் அவருக்கு வருமா என்று நினைக் கிருளோ! ஓர் கால் குழந்தையானவன் நம்மை நினைத்து அழத் தொடங்குவானுயின் அப்போது அவனுடைய சமாதானத்துக்காக நாம் சமீபத்திலிருப்பதுபோல நம்மை யழைக்கின்ருளோ! நமது ராஜ்யம் நம்மைவிட்டுப் போயிற்று; நட்பினரெல்லாம் போயினர்; எது போயினும் எவர் போயினும் மனைவியும் மகனும் இருக்க லாகாதா? இனி நாம் காண்போமென்பதற்கும் இடமில்லாமல் விக்கிரயமுஞ்செய்து விட்டோமே! நாமும் சண்டாளனுக்கு மீளா வடிமையாயினேமே! ஆஹா! நமக்கு நேர்ந்த துக்கபரம்பரை மிக ஆச்சரியம் என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அச்சிறைச் சாலையிற்ருனே கிடந்தனன். (1–10)

ஐந்தாநாள் அச்சண்டாளன் வந்து விலங்கைத்தெரித்து மிகுந்த கோபத்துடன் அதட்டித் தலையிற்குட்டி, அடா! இனி நீ பிணத்துணியை வாங்கிவரும் வேலைக்குப்போ! காசிக்குத் தென் பாகத்தில் பெரிய மயானமொன்றிருக்கின்றது; அதில் நீ கிரம மாகக் காவலிருந்து கண்டோர் அஞ்சத்தக்க இப்பெருந் தடியைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு இரவும் பகலும் ஓயாமல் யாவருங் கேட்க, இதோ வீரவாகுவினது தடி யிருக்கின்றது, என்று பெருங்கூச்ச லிட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டியது; நிற்காதே, ஓடு என்று அரசனை அதட்டியோட்டினன்.

அவன் யாதும் சொல்லாமலே அங்கு நின்றும் ஓடி மிகுந்த பயங்கரமான அந்தப் பெரிய சுடுகாட்டைக் கண்டான். அது வெந்த பிணங்களே யன்றிச் சிரிப்பதுபோலப் பல்லைக் காட்டும் வேகாப் பிணக்குவியல்கள்பல உடையது; புகையும் புலானுற்ற மும் மிக்கது; நாய் நரிமுதலிய துஷ்டவிலங்கின் கூட்டங்கள், கழு கினங்கள் சூழ்ந்தது; அழுகைக்குரலால் நிறைந்தது. ஓ அண்ணு வோ! ஓ மாமாவோ! மச்சினனே! ஓ பெண்ணேயோ! கண்ணே யோ! உன்னை எங்கே காண்பேன்! இனி என்று காண்பேன்! என்னைவிட்டுப்போயினையே! இந்த மோசஞ்செய்வாயென்று நான் எண்ணவுமில்லையே! என்செய்வேன்! என்செய்வேன் என்றிப்படி பல கூச்சலும் நான்கு பக்கத்தும் நிறைந்துள்ளது. எரிகிற மாமி சங்களிலே சடசட ஓசையும் சுருசுரு ஓசையும் உருகிய கொழுப் பின் சொய்யோசையும் கேட்பது; பிரளய காலம் போலே பெருஞ் சுவாலை விட்டுப் பற்றி யெரிவது. (11–21)

இப்படிப்பட்ட புறங்காட்டைக் கண்டவுடன், ஆஹா ! இது வென்ன ஆச்சரியம் ! சேனுதிபதிகளும், குறுநில மன்னர்களும், அந்தணர் முதலிய பெரியோர்களும் நிறைந்து மங்களங் கொண்டா டும்படியான ஸ்தானத்தைவிட்டு இந்த அமங்கள ஸ்தானத்துக்கு வர வும், மங்கல வோசை கேட்பதொழிந்து அழுகைக்குரலோசையைக் கேட்கவும் ஆயிற்றே என்றேங்கியும், மனைவி மக்களை நினைந்து துர்ப்பாக்யனை என்னைவிட்டு எங்கேபோனீர்கள்? நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அதிககோபத்தோடு இழுத்துக்கொண்டு போன அந்தப்பிராம்மணன் உங்களையெங்கே ஒட்டிவிட்டான்? நீங்க ளெங்கே ஓடிப்போனீர்கள், என்று கண்ணீர்விட்டும், நீங்களாவது நானுவது நல்ல தருமஞ்செய்திருப்போமாயின், இக்கஷ்டங்கள் வருமோவென்று சிறிது வருத்தத்தின் பயனை ஆராய்ந்தும் அவச முறும் அச்சமயத்தில் சண்டாளன் சொல்லியனுப்பிய ஏவலைச் செய்யாமலிருக்கின்றோமே, இதுவென்ன கொடுமையென்றெண்ணி அச்சமுற்று இனியதனைச் செய்வேனென்று துணிவான். மறு படியும் நாம் தருமத்தில் சிந்தனை வைத்திருப்போமாயின் இக்கதி நமக்கு வருமா ? உலகில் சுகத்தைக் கொடுப்பது தருமமன்றி வேறு யாதிருக்கின்றது ? எல்லாச் சுகத்தையும் கொடுப்பது தரும மொன்றே ; துக்கந்தருவது தருமத்தை மறத்தலன்றோ, என் றெண்ணிச் சோர்வான். இவ்வாறு சோர்ந்தும் தெளிந்தும் சில நேரங்கழித்து சரீரமுற்றும் அழுக்கடைந்திருப்பதைப் பார்த்து இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் உத்தியோகத்துக்குத் தகுந்த படி உடம்பும் அமைந்ததே என்று மகிழ்வான் ; நாம் வந்த பின்னர் எத்தனை பிணங்கள் வந்திருக்கின்றனவோ என்று ஓடிப்போ யெல்லை முற்றும் சுற்றிப் பார்த்து இத்தனைப் பிணங்களென்று கணக் கிட்டும் அதற்கு வரவேண்டிய பணம் இவ்வளவு என்று தொகுத்தும் இதில் தனக்குச் சேரவேண்டியவை எவ்வளவு, எஜமானனுக்குச் சேரவேண்டியவை இவ்வளவென்று வகுத்தும், அதன் பின்னர் சோதிக்க வேண்டிய பிணங்களைத் தன் கைகளாலாராய்ந்து பார்த் தும் சிறிது ஓய்வான். இவ்வண்ணம் ஓர் கந்தைத்துணியை அரையிலுடுத்தித் தன் அழுக்கடைந்த மேனியிலே அருவருக்கும் புலால் நாற்றம் வீசப் பிணத்துக்கு வரும் வாய்க்கரிசியை உணவாகக்கொண்டு, இரவும் பகலும் நித்திரையின்றி, ஆஹா ! என்று ஓசையிட்டு ஓர் வருஷம் மயானமே இடமாக வாழ்ந்து வந்தனன். (25–33)

ஓம் ஹயமேதஸமர்சிதாயை நம:

25. ஐயோ ! மகனே !

சூதர் கூறுகின்றார் :—அரிச்சந்திரன் செய்தி யங்ஙனமிருக்க, அந்தணர் பின்சென்ற சந்திரமதியும், லோகிதாசனும் அவனிடும் வேலைகளைச் செய்து காலங் கழித்து வருநாளில், ஓர் நாள் லோகி

தாசன் பிராமணச்சிறுவர்களுடன் பட்டணத்தை விட்டுப் புறப் பட்டுத் தருப்பையும் சமித்துமுள்ள ஓர் நல்லிடத்தை நாடி வரும் போது அவனெண்ணியபடியே அதிமனோகரமாய் ஓரிடத்தில் தருப்பை தோன்றியது. அதுகண்டு மகிழ்ந்த அவனும் அந்தணச் சிறுவர்களும் அதனை சாஸ்திரப்படி அறுத்து ஒரு கட்டாகக்கட்டி, இன்று நமது எஜமானராகிய ஐயருக்கு இது அதிக சந்தோஷத்தை விளைவிக்குமென்று களித்து ஒரு புறத்தில் வைத்துவிட்டு, சமித்து களையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு பின்னர் இரண்டினையும் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு சுமக்கக்கூடாத பெருஞ்சுமையாதலால் அதிக வருத்தத்துடன் நடந்து சென்று தாகங்கொண்டு ஓர் தடாகத் தருகேயுள்ள புற்றுமேட்டில் அந்தச் சுமையையிறக்கித் தண்ணீ ருண்டு, தாகந்தீர்ந்து மீண்டும் புற்றருகே வந்து அச்சுமையை எடுக்கும்போது விஸ்வாமித்திரருடைய ஆணையால் அதிலுள்ள கருநாகமொன்று அவனைத் தீண்டிற்று. தீண்ட, உடனே விஷம் தலைக்கேறி அவன் பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன். அதனைக்கண்ட அந்தணச் சிறுவர்களெல்லாரும் பயந்தோடி அவன் தாயினிடத்திற் சென்று, ஓ பிராம்மணனுடைய வேலைக்காரியே ! ஓடிவா என்று கூச்சலிட, சந்திரமதி நமது மகனுக்கு என்ன ஆபத்து விளைந்ததோ ; நாம் என்ன கேட்கவிருக்கின்றதோ வென்று ஓடோடி வந்தனள். வரவும் அச்சிறுவர்கள் கூறுகின்றனர் : ஓ வேலைக்காரி! உன் மகன் விளையாடுவதற்கு எங்களோடு வந்தான். பின்பு தருப்பைசமித்துகளைச் சேகரித்து புற்றடியில் வைத்தான். அதை எடுக்கும்போது பாம்பு கடித்து இறந்தான். அவ்விடத்திற்றனே வீழ்ந்துகிடக்கின்றான். போய்ப் பார்த்துக்கொள்ளென்று சொல்லி விட்டு ஓடிப்போயினர். (1–10)

இறந்தானென்ற இடியோசை செவியிற்புகுவதற்கு முன்னமே, அவள் வெட்டுண்டவாழை பூமியில் விழுவதுபோல் விழுந்து மூர்ச் சித்துக்கிடக்க எஜமானனாகிய அந்தணன், இது வென்ன வேஷமடி, என்று தண்ணீரைத் தெளித்து மூர்ச்சையை தெளிவித்தான். தெளிந்ததும் அழத்தொடங்கும்போது அவன் கூறுகின்றான் : அடி துஷ்டை ! அந்திப்பொழுதில் அழுகின்றனையே ! உனக்கு அறி வில்லையா ? தலையை விரித்துக்கொண்டு அலங்கோலமாய்ப் புலம்பு கின்றனையே ! உனக்கு மானமில்லையா ? சீச்சீ ! வாயை மூடு ; என் னிடத்தில் கிரயமாகப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு நீ எதற்காக அழுகின்றாய் ? அவனாலுனக்கென்ன நஷ்டம் ? என்னை யல்லவோ அவன் நஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டான் ? நானல்லவோ அழ வேண்டும் ? இப்பொழுது யார் குடியைக்கெடுப்பதற்கு அழுகின்றாய்? ஓ நீலீ ! உன்னுடைய நீலித்தனத்தை நானறிவேன். என் பணத்துக்கு என்ன வழி சொல்லவிருக்கின்றாய் ? என்னுடைய வேலையையும் நீ சரியாகச் செய்வதில்லை. அந்தப் பையனோ உன்னிலும் துஷ்டன். இருவருந் துஷ்டர்களாகவே வந்து சேர்ந்தீர்கள் என்று பலவாறாகப் பேசினன். அவன் பேசுவதைப் பற்றி யொன்றுமெண்ணாமல் மகனிடத்துப்போகுஞ் செய்தியைச்

சொன்னால் என்ன சொல்வாரோ, என்ன செய்வாரோவென்று நடுங்கி வாய் குழறிக்கொண்டே, ஓ சுவாமிகாள்! தருப்பைகொய்து வரப்போன என் மகன் பாம்பு கடித்திறந்துவிட்டானாம்; அவனைப் போய்ப்பார்த்து வருகிறேன்; உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டனள். அப்பிராமணன் மீண்டும் பேசத்தொடங்கினன்: ஆஹா துஷ்டையே! துர்நடத்தையுள்ளவளே! என்னிடத்தில் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு என் வேலையைச் செய்வதற்கு மனமில் லாமல் ஏதேதோ சொல்லுகின்றனையே! உனக்கிது பாபம், இது புண்ணியமென்பது தெரியாததென்ன? சேவகத்துக்கிருக்கின்றவன் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு வேலை செய்யாமல் துரோகஞ்செய் வானாயின் அவன் ஒரு கற்பகாலம் ரௌரவாதிநரகத்தையனுப வித்துப் பின்னும் கோழியாகப் பிறப்பானென்று சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. பாவத்துக் கஞ்சாதவளாயிருக்கின்ற உனக்கித்தருமங் களைச் சொல்வதனாலென்னபயன்? பாவிகளுக்கும், மூடர்களுக்கும், கொடியவர்களுக்கும், நீசர்களுக்கும், பொய்யர்களுக்கும், துஷ்டர் களுக்கும் சொல்லுகிற தர்மவசனம் உவர்நிலத்தில் விதைத்த விதை போலாகும். பரலோகவிருப்பமிருக்குமாயின் வேலையைவிட்டுப் போய்வருகிறேனெனச் சொல்லுவையா, என்று கோபித்துக் கொண்டான். (11–23)

சந்திரமதி, ஓ சுவாமின்! கோபங்கொள்ள வேண்டாம்! தய வுடன்கேளும்; மகனிறந்துபோனானென்றால் நான் என்னவிதமா யிருப்பேன்? ஐயோ தெய்வமே! ஓ ஐயா! நீர் போய்வாவென்று சொல்லும்; ஓர் கணத்துக்குள் வந்து சேருகிறேன் என்று அப் பார்ப்பான் பாதங்களில் வீழ்ந்து புலம்பினள். அவன் மிக்க கோபங்கொண்டு கண் சிவந்து, உன் புத்திரனிறந்தானென்று சொல்லுவதனால் எனக்கென்ன மனமிரங்குமா? அவன் எனக்கோர் கடன்காரனல்லவா? அத்துஷ்டனுடைய வார்த்தையைச் சொல் லாதே; அடி துஷ்டை! மறுபடியும் போய் வருகிறேனென்று சொல்லுவையேயாயின் சாட்டையா லடிப்பேன்; நான் கோபி என்று நீ அறியமாட்டாயா? வழக்கம்போல் செய்யவேண்டிய வேலையெல்லாம் செய்வதோடு செய்யாது விட்டிருக்கிற வேலை களையும் இன்றைய தினம் செய்துவிடவேண்டும்; இங்கே அழுது கொண்டிராதே; வேலையைப்பாரென்று சொல்லினன். மறுபடியும் போய் வருகிறேனென்று சொல்வதற்கஞ்சி, சந்திரமதி செய்ய வேண்டிய வேலைகளை எல்லாம் அதிக விரைவாகச் செய்துமுடித்து, பிராம்மணன் படுத்தபிறகு அவன் காலுக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக் காலைப்பிடிக்கும்பொழுது பாதிராத்திரியாயிற்று. அச்சமயத்தில் அவ்வந்தணன் அவள் வேலைசெய்து வருவதோடு புத்திரசோகந் தலைக்கொண்டு மயங்குவதையும் கவனித்துச்சிறிது இரங்கினவனாய் அவளைப்பார்த்து, அடீ, துஷ்டை! நீ சீக்கிரமாய்ப்போய் உன் மகனைக் கொளுத்திச் செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செய்துவிட்டு, விடிவதற்குமுன் வந்து உன் வேலையைப்பார்! உன் வேலையைச் செய்ய இங்கு யாருமில்லை, போய்வா என்றான். (24–29)

அச்சொல்லைக் கேட்டவுடன், புத்திரனைக் கண்டவள் போலெண்ணி, அழுதுகொண்டே யாதொரு துணியுமின்றி வேடன் வலையிற் சிக்குண்ட மான் தெய்வகதியாய்த் தப்பியோடுவதுபோல் ஓடி, புற்றுகள்தோறும் போய், அப்பா மகனே! அடா குழந்தாய்! என்று கதறிக் கதறித் தேடினாள். தேடித் தருப்பைச் சுமையின்மேல் விழுந்து கிடக்கும் தன்னருமந்த மகனைப் பார்த்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு, பதறிப் பதறி, ஓ மகனே! பாம்பு கடித்தபோது அம்மாவென்று என்னை யழைத்தனையோ! அப்பாவென்று அரசனை யழைத் தனையோ! அடாமகனே! ஒருவரும் உதவாமற் போயினமே! இதோ நான் வந்திருக்கின்றேன்! என்னெதிரே வா! மகனே! மகனே என்று நான் அழைக்கின்றேனே, ஏன் வராமலிருக்கின்றா யென்று பலவாறாகப் புலம்பி பிணத்தின்மேல்விழுந்து மூர்ச்சித்துப் பிணத்தோடு பிணமாய்க்கிடந்து, பின் ஒருவாறு தெளிந்து மகனை யெடுத்து மார்போடணைத்து முகத்தோடு முகம்வைத்து அழுதாள். பின்னர்ப் பூமியிற்கிடத்தி ஐயோ! ஐயோ என்று கதறி, ஓ எனது நாயகனே! எங்கே யிருக்கின்றீர்? உமது மகன் இறந்துகிடக் கின்றானே! ஓடிவாரும். இவன் உமது பிராணனல்லவா? எப்படி விட்டிருக்கின்றீர்? உமக்குவந்து சொல்லுவா ரொருவருமில்லையா? நீர் வந்தால் ஓர் சமயம் எழுந்திருப்பான் போல் தோன்றுகின்றதே! அப்பா மகனே! இதோ உனது தந்தை வந்தார், பார்க்கின்றனையா வென்று அவனையெடுத்து முகத்தை யுற்றுப்பார்ப்பாள். ஏது, இவனிறந்தவனா னென்றறிந்து மூர்ச்சித்து அவனோடு தானும் வீழ்வாள். மறுபடியும் எழுந்து அவனை யெடுத்து அழுவாள்: ஓ குழந்தாய்! ஏன் இன்னம் உறங்குகின்றாய்? விழித்துக்கொள்; நரிகளுடைய கூச்சல் மேலிட்டிருக்கின்றது; அதுவோ பயங்கர மாகவிருக்கின்றது. அந்தக்கூச்சலே யன்றிப்பூதபிசாசங்களுடைய கூச்சல்களும் கிளம்பிவிட்டன; உன்னுடைய நேசர்களோ ஒருவரு மில்லை; நீ தனித்திருக்கின்றாய், நான் உன்னைப் பலவாறாக வழைத்தும் நீ ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கின்றனையே! நீ என் மகனல்லவா? உனக்கு நான் தாயென்று தெரியவில்லையா? ராஜ்யத்தை யிழந்ததனாலும், அரசனை யிழந்ததனாலும், அடிமை யானதினாலும் உண்டான துன்பங்களெல்லாம் உனது முகத்தைப் பார்த்தல்லவா நான் நாளையொழித்துவந்தேன்; களித்துமிருந்தேன். நீ ஜனனமானகாலத்தில் அந்தணரெல்லாம் உன்னைத் தீர்க்கமான ஆயுளுடையவனென்றும், இப் பூமண்டலத்தை யாண்டு புத்திர பௌத்திர பாரம்பரியத்தோடு கூடி மஹா சௌரியவந்தனாய்க் கொடையாளியாய் குரு தெய்வம் அந்தணர் முதலியோருடைய பூஜையை விசேஷமாகச்செய்து தாய்தந்தைகளாகிய எங்களுடைய மனத்தைக் களிப்பிப்பாயென்றும் சொன்னார்களே! அவை யெல்லாம் பொய்த்துப் போயினவே! உனது கால்களிலும் கைகளி லும் சக்கரரேகை, சத்தரரேகை, ஸ்ரீவச்சரேகை, கலசரேகை முதலான சுபரேகைகள் யாவும் இருந்தனவே! அவைகளைக்கண்டு

நான் மகிழ்ந்தேனே! அக்குறிகளை நீ யடைப்பெற்றதற்குரிய பிரயோஜனம் இங்கே கிடப்பதுதானோ என்பாள். தனது நாயகனை நினைந்து, ஓ மஹாராஜனே! பூமண்டலத்தையாளும் பிரபுவே! உம்முடைய ராஜ்யமும், மந்திரிகளும், நீர் வீற்றிருக்கும் சிங்காசனமும், வெண்கொற்றக்குடையும், செல்வமும், சதுரங்கசேனைகளும் எவ்விடத்திற் போயின? என்னையும் மகனையும் விட்டுவிட்டு நீர் எங்கேபோனீர்? ஓ என்னுயகனே! உமக்கு இனிமையானவனை மகனைப்பாரும்! குங்குமப்பூக் குழம்புபடிந்திருக்கும் மார்பில் மண் தூசு படிந்திருப்பதையும், உமது மடியிலிருந்து உமது நெற்றியிலுள்ள கஸ்தூரிப் பொட்டைக் கலைக்குங்காலானது இப்போது மண்மேட்டிலிருக்கின்றதையும் பாரும்! இவன் மண்ணில் விளையாடுங்காலத்தில் மண் படிந்திருக்கும் முகத்தைக்கண்டு ஆசையோடும் ஓடிவந்து நான் முத்தமிடும் முகத்திலே இப்பொழுது ஈக்களும் புழுக்களும் மொய்ப்பதைப் பாரும்! மகாதரித்திரனுடைய மகன்போல் தரையிலே விழுந்து இறந்துகிடக்கின்ற கோலத்தைப் பாரும், என்பாள். ஓ தெய்வமே! நான் பூர்வஜன்மத்தில் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ! அதன் கரையை இன்னமுங் காணுமலிருக்கின்றேனே என்பாள். மகனைப் பார்த்து அப்பா, மகனே! அழகான சுந்தரனே! என்று கூவிக் கதறுவாள். (30–50)

இவளிப்படி யிருக்குஞ் சமயத்தில் நகர்சோதனைக்காரர் அந்தக் கூச்சலைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து அவளருகில் வந்து, நீ யார்? இந்தக் குழந்தை யாருடையது? உன் கணவன் எவ்விடத்திலிருக்கின்றான்? இந்தக் காட்டில் நீ அச்சமில்லாமல் தனியாயழுது கொண்டிருப்பதேன் என்று கேட்டனர்; அதற்கவள் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருந்தனள்; இருக்கவே அவர்கள் மீண்டுங் கேட்டனர். அப்போதும் உத்தரஞ்சொல்லாமல் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். ஓ ஜனமேஜயனே! அந்நகர்ச் சோதனைக்காரருட் சிலர் அவளிடத்தில் வேறுவிதமான சந்தேகமும் அச்சமுங்கொண்டு தங்களுடைய தேகங்களில் மயிர்சிலிர்க்க ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கூறுகின்றனர்: இவள் சரியான ஸ்திரீயாகத் தோன்றவில்லை; எதுகேட்டாலும் பதிலும் சொல்லவில்லை; இந்தக் குழந்தையை இவள்தான் கொன்றிருக்கவேண்டும். இவளை நாம் எவ்வித முயற்சியினுலாவது கொன்றுவிடவேண்டும். இவள் நல்ல குலவதியாயிருப்பாளானுல் இரவில் பட்டணத்தைவிட்டுவெளியில்வந்திருப்பாளா? இவள், தான் தின்னுதற்காக யாருடைய குழந்தையையோ கொன்று விட்டு இப்பொழுது யாது கருதியோ அழுகின்றாள். இவ்வழுகையை நாம் உண்மையாக நம்பக்கூடாதென்று சொல்லி அவள் தலைமயிரைச் சிலர் இழுத்துப் பற்றினர். சிலர் இரண்டு கையையும் இரண்டு பக்கத்திலும் பிடித்துக்கொண்டனர். சிலர் கழுத்தைப் பிடித்தனர்; சிலர் இவள் ஆகாயத்தில் பறந்து போனாலும் போவாளென்று மேலே ஆயுதங்களைப் பரப்பினர். சந்திரமதியை இவ்வண்ணங் காவலுக்குள்ளாக்கிச் சண்டாளனிடத்தில் கொண்டுபோய், ஓ சண்டாளனே! இவள் ஊருக்குப் புறம்பான

வெளியிலே ஓர் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டுக் கொல்லாதவள் போல் கூக்குரலிட்டிருந்தாள்; நாங்கள் கண்டுபிடித்தோம்; இவளை நீ தூரத்திற்கொண்டுபோய்க் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி அவளை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்தனர். (57–64)

அப்போது அந்தச் சண்டாளன் கூறுகின்றான்: ஆஹா! இவளை நான் நன்றாயறிவனே! இந்தவுலகில் இவள் கொலைசெய்யும் பாதகி என்று யாவரு மறிவரே! இதுவரையிவள் ஒருவர் கையிலுமகப்படாமலன்றோ உலாவிவந்தாள்! ஓ காவலாளிகளே! அநேகருடைய குழந்தைகளை ஆகாரமாகக் கொண்டிருக்கிற இவளை நீங்கள் பிடித்ததனால் உங்களுக்கு மஹாபுண்ணியமும் உலகத்தில் நல்ல கீர்த்தியும் உண்டாகும். பிராமணஹத்தி செய்தவனையும், ஸ்திரீஹத்தி செய்தவனையும், பொன் திருடுகின்றவனையும், தீ இடுகின்றவனையும், மார்க்கத்தில் படுகுழிசெய்கின்றவனையும், மதுபானஞ்செய்கின்றவனையும், குரு பத்னியை யனுபவிக்கின்றவனையும், வெகு ஜனங்களுக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்கின்றவனையும் கொலைசெய்கின்றவருக்கு மஹா புண்ணியமுண்டென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்சொன்ன பாவிகள் கொல்லக்கூடாத அந்தணராயினும், ஸ்திரீகளாயினும் அவர்களைக் கொல்வதினால் யாதொரு தோஷமுமுண்டாக மாட்டாதென்பது நிச்சயமே; ஆகையால் உங்களால் கொண்டுவரப்பட்ட இவளை நான் கொன்றுவிடுகிறேன். இது எனக்கும் மஹா புண்ணியம்; நீங்கள் இனிச் சுகமாய்ப் போய்வாருங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே அந்தச் சந்திரமதியை மிக்க வலிய கயிற்றாற்கட்டித் தலை மயிரைக் கெட்டியாகப்பிடித்துக்கொண்டு, நல்லமணிக் கயிற்றை மடித்துத் தனது கைசலிக்கவடித்தான். பின்பு அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து, அடா வேலைக்காரனே! இந்தத் துஷ்டஸ்திரீயை நீ யாதொரு ஆலோசனையுஞ் செய்யாமல் கொலைசெய்யவேண்டும்; கொண்டுபோவென்றான். அரசன் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஸ்திரீவதை செய்வதற்கஞ்சி நடுக்கத்துடன் தனது எஜமானாகிய சண்டாளனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்: இவ்வேலை செய்ய என்னாலாகாது; வேறு எவ்விதமான வேலையைச் செய்யச் சொன்னாலும் அதனை நான் செய்வதற் கஞ்சமாட்டேன்; அது சாத்தியமானதாயிருந்தாலும் அசாத்தியமானதாயிருந்தாலும் அதனைச் சொல்லுவீராயின் இப்பொழுதே செய்கிறேன்; அதற்கு நான் பின்னிடேன் என்று சொல்லினன். சொல்லவும், அந்தச் சண்டாளன் கூறுகின்றான்: ஓ வேலைக்காரனே! நீ ஏன் இதற்குப் பின்னடைகின்றாய்? இவளைக் கொல்லுதற்குப் பயந்தோ? பாவத்திற்குப் பயந்தோ? கொல்லுவதற்கென்றால், இதோ உன் கையில் கத்தியிருக்கின்றது; அதற்கு முன் இவள் என்ன செய்யலாம்? நீ அஞ்சாதே! பாவத்துக்கென்றால், இவள் சிசுக்களையெலாம் கொன்றவள்; இவளைக் கொல்லாது விடுவதுதான் பாவமேயன்றி கொல்வது பாவமன்று. இனி நீ நான் சொல்லியபடி தாமசஞ்செய்யாமல் இவளைக் கொண்டுபோய்க் கொலை செய்வாயாக வென்றான். (65–79)

அது கேட்ட அரசன், ஓ எஜமானனே! தரும சாஸ்திரமறிந்த முனிவர்கள் எவ்விதமான குற்றஞ்செய்தாலும் ஸ்திரீகளைக் கொலை செய்யக் கூடாதென்றும், அவர்களைக் காப்பாற்றவே வேண்டுமென்றும், அறிந்தேனும் அறியாதேனும் ஸ்திரீகளைக் கொலைசெய்வானாயின் அவன் ரௌரவ மென்னும் கொடிய நரகத்தை யடைவானென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்களே! அச்சொல்லானது என்னை இப்போது தடுக்கின்றதேயன்றி வேறொன்றுமில்லை யென்றான். சண்டாளன் அதுகேட்டுக் கூறுகின்றான்: அடா மூடா! அநேக சிசுக்களைக்கொன்று அந்தச் சிசுக்களுக்குரிய தாய் தந்தையரை சாகுமளவுந் துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கும்படியாகச்செய்த இவளுக்கா அந்தத் தருமம்? இவளுக்கன்று. ஆகையால் நான் சொல்லியபடி இவளைக் கொலைசெய் என்றான். மீண்டும் அரசன், ஓ எனது பிரபுவே! நான் ஸ்திரீகளைக் கொலைசெய்வதில்லை என்கிற விரதத்தை ஜன்ம விரதமாக வைத்திருக்கின்றேனாதலால் இவளைக் கொலைசெய்யேனென்றான். அதுகேட்ட சண்டாளன் அதிக கோபங்கொண்டு, அடா துஷ்டா! என் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு என்வேலையைத் தடை செய்கின்றனையே! இது துஷ்டத்தன மல்லவா? எவனாவது எஜமானனிடத்தில் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு அவனிடும் வேலையைச் செய்யாது தடுப்பானேயானால் அவன் நரகக்குழியினின்றும் ஒருநாளுங் கரையேற மாட்டானென்று தரும சாஸ்திரங் கூறவில்லையா? அதற்கென் செய்வாயென்றான்? அரசன், ஐயா! நான் எனக்குள்ள விரதத்தைச் சொன்னேனேயல்லாது நீரிடும் வேலையைச் செய்யேனென்று சொல்லவில்லையே! இப்பொழுதும் இந்த ஒரு ஸ்திரீயைத் தவிர வேறு யாரைக் கொலை செய்யச் சொன்னாலும் அதைச் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்; உம்மால் கொல்லப்படவேண்டிய சத்துரு மகா வீரனாயிருந்தாலும் அதற்கஞ்சேன்; அவனை ஓர் கணத்திற் கொன்று அவனது பூமி முதலானவற்றையும் உமதுடைமையாக்குகின்றேன்; அன்றி, விண்ணோரும் தேவேந்திரனாயினும் அவனையும் அப்படியே செய்கின்றேன்; என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீரென்றான். சண்டாளன் மிக்க கோபங்கொண்டவனாய்க் கூறுகின்றான்: அடா! நீ எனக்கு அடிமையாளாகவிருக்க அதற்குத் தக்க வார்த்தையைச் சொல்லாமல் வீரத்தில் மிக்க சூரர்கள் பேசத்தக்க வார்த்தையைப் பேசுகின்றனையே! அடா நாணமில்லாதவனே! அடா வேலைக்காரனே! உனக்கேன் இந்த அகங்காரம்? கொலை செய்வதற்கஞ்சும் நெஞ்சைப் படைத்த நீ கொலை செய்வதற்கஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த பறையனுக்கு ஏன் அடிமையானாய்? என்னிடத்தில் பேடியைப்போலிருக்கின்ற நீ வீரத்தைப் பேசுவதனால் என்ன பிரயோஜனம்? இப்பொழுது நான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேள். இதோ இக்கூர்மையான கத்தியை வாங்கிக்கொண்டு இவளுடைய தலையை அஞ்சாமலறுப்பாயென்று பலாத்காரமாய் அரசன் கையில் அதைக் கொடுத்து ஓட்டினான். (79–89)

ஓம் ஹர்யக்ஷவாஹநாயை நம:

26. பிரித்த தெய்வம் கூட்டுகிறது

சூதர் கூறுகின்றார் : ஓ முனிவர்களே ! சண்டாளன் கட்டாயப் படுத்திக் கத்தியைக்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்ட அரசன், தலை வணங்கிக்கொண்டு நிற்கும் சந்திரமதியைப் பார்த்து ஸ்திரீகளைக் கொலை செய்வதில்லை யென்கிற விரதத்தை மேற்கொண்டிருந்த என்னைக் கெடுக்கவந்த பெண்ணே! மஹாபலிஷ்டனுன என் னெதிரில் அங்கே உட்காருவாய் ; உன் தலையை வெட்ட எனது கைக்குச் சக்தியிருக்குமாயின் நான் வெட்டித் தள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிக் கத்தியை உயரத் தூக்கி வெட்டப்போனுன். அப்போ தவள் தன்னுடைய மரணத்தை விரும்பினவளாயிருந்தும் புத்திரன் மரணத்தையெண்ணி அரசனை நோக்கிக் கூறுகின்றாள் ; ஓ சண் டாளனே ! ஸ்திரீஹத்திக்கு நீ அஞ்சினவனுயிருப்பது உண்மையே யாயின் உனக்கொரு வார்த்தை நான் சொல்லுகிறேன் ; அதனைக் கேட்டுப் பின் உன்னிஷ்டப்படி செய்வாய் ; இந்தப் பட்டணத் துக்குச் சமீபத்தில் என் பிள்ளை இறந்து கிடக்கின்றான். அவனை எடுத்துவந்து உனது சமீபத்தில் கொளுத்திவிடுகிறேன். அவ் வளவு காலம் நீ பொறுத்துக்கொண்டிருந்து பின்னர் என்னை வெட்டிவிடு. இதுதான் நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்வதென்ன, அரசன் அப்படியே போய்வா வென்றனுப்பினன். அவள் மிக்க வன்னெஞ்சுடையாரும் கண்ணீர்விட்டழும்படியா யழுதுகொண்டே பிணமாய்க் கிடக்குங் குழந்தையினிடத்திற் சென்று, ஆ புத்தி ரனே ! என் மனதுக்கினியவனே ! ஓ பாலகனே என்று தலைமயிர் புழுதிபடப் பூமியிற் புரண்டு புரண்டழுது மகனை வாரியெடுத்துக் கொண்டு மயானத்திற்கு வந்து பெருங் கூச்சலிட்டழுதாள். (1–9)

அரசன் அழுகைக்குரல் கேட்ட அவ்விடத்திற்குப் போய் அந்தச் சவத்தினுடைய வஸ்திரத்தை இழுத்தான் ; இழுக்கவும் குழந் தையினுடைய ரூபாலாவண்ணியங்கள் தோன்றின. இவன் யாரோ அரசனொருவனுக்கு மகன்போற் காணப்படுகிறான் என்று மனதில் சிறிது சந்தேகமடைந்து நன்றாய்ப் பார்த்தான். அக்குழந்தை பூரண சந்திரன்போன்ற முகமும், மிகவுயர்ந்த நாசியும், கண்ணுடி போன்ற கன்னங்களும், கருத்துச் சுருண்டு ஒரளவாக நீண்டு அலைபோல விளங்கிய தலைமயிரும், தாமரைப் பூப்போன்ற கண்களும், கோவைக் கனிப்போன்ற உதடும், பரந்தகன்ற மார்பும், பிரமாணப்படி நீண்ட கைகால்களும், மலைபோலப் பருத்த புஜங்களும், அகன்ற பாதமும், மென்மையான விரல்களும், கம்பீர மான நாபியும், பெருத்த கழுத்துமுடையதாயிருப்பதைப் பார்த்து இவ்வரிய சிசுவை பாபிஷ்டனுன யமன் காலபாசத்தினுற் கட்டிக் கொன்றுவிட்டானே என்று மனங்கலங்கிக்கொண்டே நமது லோகிதாசன் சந்திரமதியினுடைய மடியிலிருக்கும் பொழுது இவனைப்போலுங் காணப்பட்டானல்லவாவென்று தன் மகனை நினைத்துக் கண்ணிர்விட்டுப் பின்னர், இவன் நமது மகன்றானே ?

அவனைத்தான் யமன் தன் ஸ்வாதீனஞ் செய்துகொண்டானோ, என்னவோவென்றெண்ணி ஓவென்றலறிக் கூச்சலிட்டு நின்றான். (10–19)

அப்போது சந்திரமதி மஹா துக்கத்தினால் புலம்பலாயினள் : ஹா! காசிபகுலத்திற் பிறந்த என் மகனே! கோரமானதுக்கம் எனக்கு யாரிட்ட சாபத்தினால் நேரிட்டதோ தெரியவில்லையே! ஓ மஹாராஜாவான எனது பர்த்தாவே! யான் படும் இந்தத் துக்கத்துக்குக் கரைகண்டிலேன்! என்னைவிட்டுப் பிரிந்து நீர் எவ்விடத்திலோ சுகமாகவிருக்கின்றீர்! அதற்குக் காரணம் என்னவோ தெரியவில்லையே! பிரம்மாவே! அரிச்சந்திர மஹா ராஜாவுக்கு சகல பரிஜனங்களோடு ராஜ்ய நாசமும் மனைவி மகன் விக்கிரயமுமாகிய மஹா துக்கபரம்பரையை எப்படி நீ செய்யத் துணிந்தனையோ என்று பிரலாபித்தனள். அந்தப் பிரலாபத்தை அரசன் கேட்டு அவள் தன் பத்னியேயென்றும், இறந்துபோன குழந்தை தன் மகனேயென்றுந் தெரிந்துகொண்டு மஹா துக்கத்தோடு மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்தான். அவன் சோகித்து வீழ்ந்த தன்மையை சந்திரமதி கண்டு இவர் நமது பர்த்தாவாக வேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டு உடனே மூர்ச்சையடைந்து கைகால் அசைவின்றிப் பிணம்போற் கிடந்தாள். இருவரும் சிறிது நேரம் சென்றபின்னர் முன்னுணர்ச்சி யடைந்தவர்களாய்க் கண் விழித்து ஒருவரையொருவர் பார்த்து அடங்காத் துயரங்கொண்டு புலம்பினர் ; அரசன் பிரலாபிக்கின்றான் : (20–26)

ஆ மகனே! முன்நெற்றி மயிர் சுருண்டு அழகுபெற்ற உன் முகத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த என்னுடைய மனது இப்பொழுது ஏன் பிளந்து போகாமலிருக்கின்றது? ஓ குழந்தாய்! நீ அண்ணா! அண்ணாவென்று சொல்லிக்கொண்டுவர உன்னை நான், குழந்தாய்! குழந்தாய் என்றெடுத்து அன்போடு கட்டிக்கொண்டு இனி எப்போது சந்தோஷமடையப் போகின்றேன்? என்னப்பனே! உனது முழங்காலிற் படிந்திருக்குந் தூசியினால் என்னுடைய ஆடை யும் சரீரமும் எப்போது அழுக்காகப் போகிறது? சர்ப்பமானது உன்னைக் கடித்ததென்றுசொன்னாளே, அது உன்னைக் கடிக்கவில்லை; ராஜ்யம் முதலிய சகல சம்பத்தையுமிழந்து உன்னையுமிழந்து உனது தாமரை மலர்போன்ற முகத்தைப் பார்த்துப் புலம்புகின்ற என்னைக் கடித்ததென்று சொல்லி, மகனையெடுத்து மார்பிலணைத் துக் கொண்டு மறுபடியும் மூர்ச்சையடைந்து வீழ்ந்தான். வீழ்ந்த அரசனைப் பார்த்து இவரை முன்னே நமது பர்த்தாவென்று யூகித்தோமே, அது உண்மையே; இவர் குரலே இப்போது நிச்சய மாய்த் தெரிவித்துவிட்டது. அப்படியே இவரது எள்ளுப் பூப்போன்ற அழகிய மூக்கும், முல்லை மலர்போலப் பிரகாசிக்கும் பற்களும் தெரிவிக்கின்றன என்று, ஒருவாறு புத்திரசோகத்தை மறந்து, நமது பர்த்தாவே இவரானால் மயானத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்னையென்று ஆச்சரியமுற்று புத்திர துக்கத்தோடு பர்த்தாவினுடைய துக்கத்தையும் மேற்கொண்டவளாய்ப் பூமியில்

வீழ்ந்து கிடக்கும் பர்த்தாவைப் பார்த்து, நாக்குழறிக்கொண்டே வருந்துகின்றாள் : (27–37)

ஓ தெய்வமே ! தயையில்லாதவனே ! மரியாதையறியாதவனே ! நாணமில்லாதவனே ! உன்னைச் சுடவேண்டும் ! தேவருக்குச் சமானமான இந்த வரசனைச் சண்டாளனுகைச் செய்துவிட்டனையே ! ராஜ்ய நாசத்தையும், பந்துஜனப் பிரிவையும், புத்திரகளத்திர விக்கிரயத்தையும், செய்ததுபோதாது, இப்போது சண்டாளனுகவும் செய்துவிட்டனையே ; ஓ பர்த்தாவே ! உமது குடையெங்கே ? சிங்காசனமெங்கே ? சாமரை விசிறிகளெங்கே ? ஆஹா ! தெய்வம் என்ன கஷ்டத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டது ! ஓ அரசனே ! நீர் பூமியில் நடக்கத் தொடங்குவீராயின் ராஜாக்களெல்லாம் அடிமையாட்களைப் போல் தங்கள் தங்கள் உத்தரீயங்களால் பூமியைத் துடைப்பார்களே ! அத்தன்மையான செல்வம்படைத்த நீர் இப்போது மண்டையோடும் பானையோடும் கந்தைத்துணியும் பிணமாலையும் தலைமயிரும் எலும்பும் பிணச்சாம்பலும் நிறைந்திருக்கிற இந்தப் பயமான மயானத்தில் உள்ளங்கால்தேய நடக்கலாயிற்றே ! பலவாத்திய வோசைகளைக் கேட்ட காதுகள் கழுகு நரி முதலியவற்றின் வெடி குரல்களைக் கேட்கலாயிற்றே ! அகிற்புகை முதலிய நறுமணங்களை யுணர்ந்த நாசி பிணப்புகையின் நாற்றத்தை யுணரலாயிற்றே ! நல்ல மஹான்களாகிய பெரியோர்கள் உலாவும் புண்ணிய பூமியில் சந்தோஷத்தோடுலாவிக் கொண்டிருந்த கால்கள் பிணத்தைப் பிடிங்கித்தின்னும் ராக்ஷஸர்களுலாவும் இந்த மயான பூமியில் துக்கத்தோடுஞ் சஞ்சரிக்கலாயிற்றே, என்றிவ்வாறு சொல்லி அரசன் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு மிக்க துக்கத்துடன் அழத் தொடங்கினுள். ஓ அரசனே ! இந்தத் துக்கமெல்லாம் எனக்குச் சொப்பனத்தி லுண்டா்கின்றதா? வாஸ்தவத்தி லுண்டாகின்றதா வென்று சொல்லும் ! என்னுடைய மனம் மயங்கிக்கிடக்கின்றபடியால் அதனையறிந்துகொள்ள இப்போதெனக்குச் சக்தியில்லை. நீர் அடைந்திருக்கும் இந்தக் கஷ்டம் சொப்பனமன்றி உண்மையேயானுல் தருமஞ் சகாயஞ் செய்யுமென்பது பொய்யே ! பிராம்மண பூஜையும் தேவபூஜையும் சத்தியந்தவருமையுமாகிய இவை தருமமென்பது பொய்யே ! தருமத்தையே செய்த நீர் இப்படி ராஜ்யத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றீராகையால் தருமமுமில்லை, சத்தியமுமில்லை ! (38–49)

இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற சந்திரமதியினுடைய வார்த்தையை அரசன் கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்து வாய்குழறிக்கொண்டே தான் சண்டாளனுன வரலாற்றை அவளறியச் சொன்னுன். அது கேட்ட அவள் அடங்காத்துயரங் கொண்டழுது மனம்வெம்பி நெடுமூச்சுவிட்டுப் பிள்ளையிறந்துபோன சங்கதியைக் கிரமமாய்க் கூறினுள். கூறக்கேட்ட அரசன் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்து சிறிது நேரங்கழியத் தெளிந்தெழுந்து புத்திரனையெடுத்து முத்தமிடும்போது, சந்திரமதி அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றுள் : ஓ பிரபுவே ! இப்போது புத்திரனை வைத்துக்கொண்டு நீர் புலம்புவது

தருமமன்று. எழுந்து என்னுடைய சிரசை அறுத்து உமது பிரபுவினுடைய உத்தரவை நிறைவேற்றிவிடும். எஜமானத் துரோகம் உமக்குண்டாகக்கூடாது. உமக்கு எந்தவிதமான கெடுதி வந்தாலும் நீர் சத்தியவாதியாயிருத்தல் வேண்டும். அசத்தியமும் பிரபுத் துரோகமும் மஹாபாப மாகையால் அவற்றை நீர் செய்ய வேண்டா மென்ருள். அந்த நீதி மொழியை அரசன் கேட்டு மூர்ச்சித்து விழுந்து ஒருகண நேரம் பொறுத்து உணர்ச்சிவரப் பெற்று துக்கத்தோடு கதறி, எனக்கு இஷ்டமான மனைவியே! இந்த நிஷ்டூரமான வார்த்தையை எனக்கெப்படிச் சொன்னுய்? எக்காரியத்தை நான் செய்யத் தகாதோ அதை என்னைச் செய்யச் சொன்னுயே! நீ சொன்னுலும் அதனை நானெப்படிச் செய்யக்கூடு மென்ருன். அதற்கவள் நான் பார்வதிதேவியையும் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜைசெய்திருக்கின்றேனுதலால் உம்மால் இப்போது வெட்டப்பட்டாலும் மறுஜன்மத்தில் நீரே எனக்குப் பர்த்தாவாகப் போகிறீர். ஆனபடியால் நான் சொன்னபடி செய்யு மென்ருள். அரசன் அம்மொழிகேட்டு மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்து பின்னர்த்தெளிந்து இறந்த புத்திரனுடைய முகத்தை முத்தமிட்டுக் கூறுகின்ருன் : (50–58)

ஓ எனக்கு இஷ்டமான பிரியே! புத்திரனையு மிழந்துபோய் உன்னையுமிழப்பேனுயின் நான் பூமியிலிருக்குமளவும் துக்கத்தை யனுபவிப்பேனேயன்றி வேறென்ன அனுபவிக்கப் போகின்றேன்? அது எனக்கிஷ்டமில்லை. அக்கினிப்பிரவேச மாகின்றேன். அந்தோ! அது செய்வதற்கும் நான் சுவாதீனனுயில்லாமல் சண்டாளனுக்கா ளாயிருக்கின்றேனே! இனி அச்சண்டாளனுல் உத்தரவு கொடுக்கப் படாமல் அக்கினியிற் பிரவேசிப்பேனுயின் மறுஜன்மத்தில் சண் டாளதாசனுகவிருந்து இறந்த பின்னர் நரகத்திற்காளாவேனன்றோ? எவ்விதத்தும் என்னைத் துக்கம் விடாததாகக் காணப்படுகின்றபடி யால் பிராணனை விடுவதே நலமென்றெண்ணுகிறேன். ஐயகோ! வம்சவிர்த்தியைச் செய்வதற்கு ஒரு குழந்தை யிருக்கிரு னென்கிற தைரியத்தால் நானிந்தச் சண்டாளனுக்கு அடிமையாயினேன். ஊழின்பலத்திஞல் அக்குழந்தையும் இறந்து போய்விட்டான். இதற் குச் சமானமான சோகம் மூன்றுலகத்திலும் அசிபத்திரவனத்திலும் வைதரணி நதியிலுங் கிடையாது. ஆதலால், பிள்ளையினுடைய சரீரத்தைக் கொள்ளுகிற அக்கினியில் நானுங்குதித்து விடுகிறேன். இப்போது நீ பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. இதற்கு மேல் நீ பதிலொன்றுஞ் சொல்லவேண்டாம். தாமரை மலர்போலுங் கண்ணுள்ளவளே! நீ மனதை எவ்விடத்தும் விடாமல் என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்பாயாக; என் உத்தரவு பெற்றவளாய்ப் பிராம்மணனுடைய வீடுபோய்ச் சேர்வாயாக; நீ தானம்செய்ததும் ஹோமஞ்செய்ததும் பெரியோர்களைப் பூஜித்ததும் உண்மையா யிருக்குமாயின் பரலோகத்தில் நீ புத்திரனேடு வந்து சேருவாய். பின்னர் நாம் மூவரும் அயோத்திக்குப் போவோம்; சேரிக்கும்

வரமாட்டோம். ஓ பெண்ணே! நாமிருவருங் கூடிக் கலந்திருந்த காலத்தில் அந்தரங்கத்தில் உன்னை ஏதாவது வருத்தப்படுத்தி யிருப்பேனாயின் அவையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் ராஜபத்னி என்கிற மமதையினால் பிராம்மணனை அனாதரவு செய்யாதே; சர்வப் பிரயத்தனத்தினாலும் பிரபுவைச் சந்தோஷிப் பிக்க வேண்டியதென்று அவளுக்குக் கூறவேண்டிய வெல்லாங்கூறி முடித்தான்.

சந்திரமதி, ஓ ராஜரிஷியே! நானும் இந்த அக்கினியில் விழுந்துவிடுகிறேன்; உயிர் வாழ்ந்திருந்து இந்தத் துக்கபாரத்தைச் சகிக்கமாட்டேன்; இப்போதே நானும் உம்முடன் வருகிறேன். உம்மோடு வருவதே எனக்கு மிக்க சுபத்தைத் தருவதாகும்; வேறு விதமாயெனக்கு நன்மையுண்டாக மாட்டாது. எனக்குக் கௌரவத் தைக் கொடுக்கும் பிரபுவே! சுவர்க்கத்தையாவது நரகத்தையாவது உம்முடனே அனுபவிக்கின்றேனென்றாள். அந்த வார்த்தையை அரசன் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்தான். (59–73½)

ஓம் ஹம்ஸவாஹனாயை நம:

27. சத்தியம் ஜயித்தது

சூதர் கூறுகின்றார்: அரசன் காஷ்டத்தையடுக்கி அதன்மேல் தன் பிள்ளையைக் கிடத்தித் தன் மனைவியும் தானும் கைகூப்பிக் கொண்டு 'சதாக்ஷி' என்னும் பரமேஸ்வரியைப் பஞ்சகோசமத்தியி லிருப்பவளாகவும், புச்சப்பிரம்ம சொரூபியாகவும், ரக்தவஸ்திரந் தரித்திருப்பவளாகவும், கருணைக்குக் கடலாக விருப்பவளாகவும், நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தரித்திருப்பவளாகவும், உலகத்தை ரக்ஷிப்பதில் ஆவலுள்ளவளாகவுந் தியானஞ் செய்தான். அச்சம யத்தில் இந்திரன் சகல தேவர்களுடன் யமதருமனை முன்னிட்டுச் சீக்கிரமாய் வந்து சேர்ந்து, ஓ மஹாப்பிரபுவே! நான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்பீராக என்று கூறுகின்றான்: இவர் பிரம்மா, இவர் தர்மராஜா, இவர்கள் சாத்தியர்கள், இவர்கள் விஸ்வதேவர் கள், இவர் வாயுதேவர், இவர்கள் லோகபாலகர்கள், இவர்கள் நாக ராஜாக்கள், இவர்கள் ஏகாதசருத்திரர்கள், இவர்கள் அஸ்வினி தேவர்கள், இவர்கள் விஸ்வாமித்திரர் முதலான முனிவர்கள், இவர் களெல்லாம் உங்கள் மூவரோடும் உறவாட வேண்டுமென்னும் ஆசையால் வந்திருக்கின்றனர். யாவரினும் விஸ்வாமித்திர மஹா முனிவர் உன்பால் பிரியா நட்புவேண்டி அதிக ஆவலுடன் வந்தி ருக்கின்றாரென்றான். தருமராஜன், ஓ அரசனே! நீ சாகச வேலை செய்யாதே; நான் யமதருமராஜன்; உன்னைப் பரீக்ஷிக்க வந்தேன்; உன்னிடத்திலுள்ள சத்குணங்களைக் கண்டு மிக்க சந்தோஷ மடைந்தேனென்றான். அவன் சொல்லி முடிந்தபின்னர் இந்திரன் கூறுகின்றான்: ஓ அரிச்சந்திர மஹாராஜனே! நான் தேவேந்

திரன்; உன்னாலும் உன் புத்திர பத்தினிகளாலும் அநாதியான புண்ணியலோகம் ஜயிக்கப்பட்டது. ஆதலால் நீ புத்திரகளத்திரத் துடன் சுவர்க்கத்திற்கு வருவாய். சாதாரணமான மனிதர்களால் அடையக்கூடாத புண்ணியலோகம் உனது நன்னடக்கையால் நீ யடையப்பெற்றாயென்று சொல்லி அபமிருத்யுவையடைந்து காஷ்ட மாகிய மெத்தையின் மத்தியிலிருக்கும் சிசுவின்மேல் அமிர்தத்தை வருஷித்தான். புஷ்பமாரியும் பொழிந்தது. துந்துபி வாத்தியமு முழங்கிற்று. இறந்துபோன புத்திரன் மிருதுவான சரீரமும் தெளிந்த முகமும் சந்துஷ்டியான மனதுமுடையவனாய்ச் சுகமா யெழுந்துட்கார்ந்தான். அவனை அரிச்சந்திரன் பார்த்துக் கட்டிக் கொண்டு பத்னியுடன் அரசர்களெல்லாருந் தன்னைச் சூழ்ந் திருக்க இந்திரனால் போடப்பட்ட கற்பகமாலை பூண்டு மகாசுகமும் சம்பூரணமான கோரிக்கையும் பரமானந்தமு மடைந்தவனாயிருந் தனன். அப்போது இந்திரன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, ஓ அரசனே! உன்னுடைய புண்ணிய கர்மங்களுக்குப் பலனான சுவர்க்கலோகத் திற்கு நீ வரவேண்டுமென்றான். அரசன், ஓ இந்திரனே! எனக்குப் பிரபுவாகிய சண்டாளனாலே உத்தரவு கொடுக்கப்படாமலும், அவ னுடைய கடனைத் தீர்க்காமலும் சுவர்க்கலோகத்திற்கு நான் வர மாட்டேனென்றான். (1–17)

யமதருமன், ஓ அரசனே! உன்னுடைய சண்டாளப் பிரபு யானே, வேறொருவனு மன்று; உனக்கு வரப்போகிற துக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு யானே சண்டாள தர்மத்தை யடைந்து அந்தச் சேரியிலுள்ள எல்லா ஜனங்களையுங் காண்பித்தேன்; நீ சிறிதும் ஐயுறல் வேண்டா மென்று சொல்லும்போது, இந்திரன், ஓ அரசனே! பூலோகத்தில் மானிடர்கள் புண்ணிய கர்மங்கள் செய்து எந்த ஸ்தானத்தை வேண்டுகின்றார்களோ அது நீ வேண்டாமலே உனக்கு வருகின்றது; நீ அங்கு வருவாயென்றான். அரசன் கூறு கின்றான்: ஓ தேவராஜனே! உமக்கு நமஸ்காரம்; எனது வார்த் தையைக் கேளும். அயோத்தியா பட்டணத்திலுள்ள மனிதர்க ளெல்லாம் என் சோகத்தில் மூழ்கி யிருக்கின்றனர். அவர்களை விட்டு யான் சுவர்க்கத்திற்கு எப்படி வருவேன்? பிராம்மணஹத்தி, கோஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி, சுராபானம் இவைகளோடு தன்னை நம்பி னவர்களை விடுகிற பாபமும் சமானமாகும். ஆகலான், தன்னைச் சரணடைந்தவர்களை விடக்கூடாது; விட்டால் அவனுக்குச் சுக மெப்படி யுண்டாகும்? இந்த நியாயத்தால் அவர்களை விட்டு நான் சுவர்க்கத்துக்கு வரமாட்டேன்; நீர் போம். அவர்களோடு வர எனக்கு அனுமதி கொடுப்பீரானால் வருகிறேன். நான் நரகத் துக்குப் போனாலும் அவர்களுடன்தான் போவேன் என்று சொல்ல, இந்திரன், ஓ அரசனே! உனது பட்டணத்திலிருக்கின்றவர் களுடைய புண்ணிய பாபங்கள் வெவ்வேறு விதமாயிருக்கும் பொழுது அவர்களுடன் நீ வரவேண்டுமென்று எப்படி யிச்சிக் கின்றா யென்றான். அரசன் கூறுகின்றான்: ஓ தேவேந்திரனே! அரசனானவன் ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் செல்வ மகிமை

யினுலன்றோ மகா யாகங்களும் தடாகப் பிரதிஷ்டை முதலான புண்ணிய கருமங்களும் செய்கின்றான். அவையெல்லாம் பிரஜை களுடைய செல்வவரவாலல்லவா? ஆகலான் எனக்குக் காணிக்கை கொடுத்து சந்தோஷத்தையும் புண்ணியத்தையுங் கொடுத்த அந்த நகரத்தாரை விட்டு நான் சுவர்க்கத்துக்கு வரமாட்டேன். ஓ தேவேந்திரனே! தானம், யாகம், ஜபம் முதலான புண்ணிய கருமங் களில் எதெதனுல் நான் சுவர்க்கத்தில் நீண்ட காலம் புண்ணிய கர்மானுபவம் அனுபவிக்கும் படியாக விருக்கின்றதோ அப் புண்ணியகர்மானுபவம் உமது தயவினுல் நகரத்தாருடன் ஒரு நாளனுபவிக்க வந்தாலும் போதுமென்றான். (17–28)

இந்திரன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சந்தோஷத்தோடுஞ் சொல்லிய தருமராஜன் விம்வாமித்திர மஹாமுனி என்னும் இவர் களுடன் அரிச்சந்திரனை யழைத்துக்கொண்டு பட்டணம் வந்து அரசனைப் பார்த்து, தருமராஜாவினுடைய தயவினுல் உனது நகரத்திலிருக்கும் ஜனங்களெல்லாம் சுவர்க்கலோகத்திற்கு வரலா மென்றான். நகரவாசிகள் இந்திரனிடத்தில் தங்களரசன் சொல்லிய வுறுதி மொழியையும், அதற்கு இந்திரன் சொல்லிய இன்னுரையை யுங் கேட்டு அளவில்லாத சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய், அவருள் எவரெவர் ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையில்லாதவர்களாக விருந் தனரோ அவர்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு அதி காரங் கொடுத்துவிட்டு சந்தோஷத்துடன் தனித்தனி ஒவ்வொரு விமானத்தி லேறிக்கொண்டு பொன்னிறம் பெற்ற சரீரிகளாய்ப் பிரகாசித்து சுவர்க்கத்திற்குச் செல்லச் சித்தமாயினர். அரசனும் தன் நாடாகிய அயோத்தியை யரசாக்ஷி புரிந்துவரத் தன் மகனுக் குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து அவனையும் ஏனையோரையும் சந்தோஷப்படுத்தித் தேவர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய கீர்த்தியை நிலைநாட்டி சிறிய மணிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதும் நினைக்கு மிடங்களில் செல்லத்தக்கதுமான திவ்யமாகிய விமானத்தி லேறினுன். அப்பொழுது சர்வ சாஸ்திரங்களும் உணரப்பெற்ற சுக்கிராசாரியார் அரசனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! நீ பொறுமை யிற் சிறந்தவன்; நீ செய்த தானபலமானது மிக ஆச்சரிய முடைதது. இவைகளினுலன்றோ இந்திரனேடு சமானமா யிருக்கும் பதத்தை யடையப் பெற்றனையென்று புகழ்ந்தனர்.

ஓ முனிவர்களே! உங்களுக்கு அரிச்சந்திரனுடைய சரித்திரம் முற்றும் எடுத்துரைத்தேன். இச்சரித்திரத்தை எவன் கேட்கின் றனே, படிக்கின்றனே அவன் நாடோறும் சுகமேயடையப் பெறு வான். அன்றியும், சுவர்க்கத்தை வேண்டியவன் சுவர்க்கத்தையும், புத்திரப் பேறு வேண்டியவன் புத்திரப் பேற்றையும், நல்ல மனை வியை வேண்டியவன் மனைவியையும், ராஜ்யத்தை வேண்டியவன் ராஜ்யத்தையும் பெறுவான் என்று சூத பகவான் கூறினர். (29–42)

ஓம் ஹத தானவாயை நம:

28. சதாக்ஷி மஹிமை

ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரை நோக்கிக் கூறுகின்றான் :— கீர்த்திபொருந்திய அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய சரிதம் மிக ஆச்சரியமானது. ஓ முனிபுங்கவரே! தருமாத்மாவாகிய அந்த மஹாராஜன் அக்கினிப்பிரவேசமாவதற்குத் துணிந்தபோது சதாக்ஷி என்னும் பகவதியைத் தியானித்தானென்றீரே, அத்தேவி எக்காரணத்தால் அப்பெயருள்ளவளானாள்? அதனைச் சொல்லி என் ஜன்மம் உய்யும்வண்ணஞ் செய்யும்; எவன் தேவியினது குணானுபவத்தைக் கேட்கின்றானோ அவன் எப்போதும் திருப்தியா யிருக்கும் நல்லறிவுடையவனென்றும் அஸ்வமேதபலத்தை அடிக் கடி யடைவானென்றுங் கூறுகின்றபடியால் தேவி வைபவங்களையே மேன்மேலுங் கேட்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுள்ளவனா யிருக்கிறே னென்றான்.

வியாசர் கூறுகின்றார் : ஓ அரச! நீ விரும்பியவாறு சதாக்ஷி யினது சுபகரமான உற்பத்தியைக் கூறுகிறேன், கேட்பாய். அன்றி யும் நீ தேவிபக்தனாகையால் உனக்கு சொல்லத்தகாதது ஒன்றில்லை. பூர்வத்தில் துர்கமன் என்னும் அசுரன் இரணியாக்ஷசனுடைய குலத்தில்வந்த குரு என்பவனுக்குப் பிறந்திருந்தான். அவன் தேவர்களுக்குப் பலமாயிருப்பது வேதம், ஆகவே அவ்வேதம் நாச மடையுமாயின் தேவர்கள் நாசமடைவதற்கு யாதொரு சந்தேகமு மின்று; ஆகையால் அவ்வேதத்தை நாசஞ் செய்வோமென்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, இமாலயஞ் சேர்ந்து நான்முகனைத் தியானித்து ஆயிரம் வருஷம் காற்றைப் புசிப்பவனாய்த் தவஞ் செய்துவந்தனன். அவனது தபாக்கினியால் சகலலோகங்களுடன் தேவாசுரர்கள் தகிக்கப்பட்டனர். பின்னர் பிரமன் சந்துஷ்டனாய், ஹம்ஸவாகனனூடனாய் மலர்ந்தமுகத்தனாய், தன்னைத் தியானிக் கும் அசுரன்முன் தோன்றி, ஓ பக்தனே! யான் நான்முகன்; நீ வேண்டிய வரத்தைக் கேட்பாயென, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அசுரன் தியானத்தை விட்டெழுந்து பிரம்மனைத்துதித்து, அன்பர்க் குதவும் ஹம்ஸவாகனனே! மூன்றுலோகத்திலுள்ள தேவர்கள், அந்தணர்கள் முதலியவர்களிடத்துள்ள வேதமந்திரம் யாவும் எனக்குச் சுவாதீனமாயிருக்கச் செய்வதோடு, எல்லாத் தேவர்களை யும் யான் ஜயிக்கும் ஆற்றலையும் அளிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். பிரமன் அவ்வாறே ஆகுகவென்று கூறி மறைந் தனன். அதுமுதல் பூவுலகில் பூசுரர்களுக்கு வேதங்களெல்லாம் மறந்துபோய் ஸ்நானம் சந்தி ஔபாசனம் சிராத்தம் யக்ஜம் ஜபம் முதலியவைகளும் இல்லாமற் போயின. போகவே, அந்தணர் களெல்லாம், ஆ ஹா! இது என்ன விந்தை! இது என்ன மாயம் என்று ஒருவர்க்கொருவர் கதறி வேதமின்றி நாமென்ன செய்யப் போகிறோமென்று மஹாசங்கடத்தை யடைந்தனர். தேவர்களும்

அவிர்ப்பாகமில்லாமையால் நிர்ஜராளென்பதுபோய் ஸஜராளாய்க் கிழத்தன்மை யடைந்தனர். அப்பொழுது அவ்வசுரன் தேவலோகம் போய்ப் போர்புரியத்தொடங்க வஜ்ரத்திற்குச் சமானமான தேக முள்ள அவனேடு யுத்தஞ்செய்யவன்மையற்று தேவர்களெல்லாம் ஓடி மலைக்குகைகளிலும் மேருச்சாரலிலும் ஒளித்திருந்து பராசக்தி யைத் தியானித்தனர். (1–20)

பூவுலகில் செய்யவேண்டிய யாகங்கள் மறையோர் செய்வதற் கில்லாமற் போகவே நூறுவருஷம் மழை பெய்யாமற்போயிற்று. அதுபோகவே, கிணறு நடபாவி ஏரி குளம் இவைகளில் நீர் வற்றிப் போயிற்று. வற்றவே பசு எருமை முதலான சகல ஜந்துக்களு மிறந்தன. வீடுகளில் நாடோறும் மனிதப்பிணங்களே வீழ்ந்தன. இவ்வண்ணமான அனர்த்தங்கள் மிகுதிப்பட்ட காலத்தில் சில அருளுடைய அந்தணர்கள் தேவியைத் தியானுதிகளால் வழிபட வெண்ணங்கொண்டு இமயகிரிக்குப்போய் ஆகாரமின்றித் தேவி யினிடத்தில் ஆசையுடையவர்களாய்ச் சமாதியினுலும் தியானத் தினுலும் பூஜையினுலும் சந்தோஷப்படுத்தி நமஸ்கரித்துத் துதிக் கின்றனர்: ஓ மஹேஶ்வரீ! பாமரர்களாயும் மஹாபராதிகளா யும் இருக்கின்ற இந்த ஜனங்களிடத்துத் தயவு செய்வாய்! ஹே அம்பிகே! நீ தயவு செய்யாதிருப்பது தகுதியன்று. நீ கொண்ட கோபத்தைத் தணிப்பாய். நீ எல்லோரிடத்தும் அந்தர்யாமியா யிருக்கின்றவளல்லவா? நீ எவரெவரை எப்படி யாட்டிவைக்கின் றனேயோ, அப்படியே அவரவ ராடுகின்றனர்; இப்பிரஜைகளுக்கு வேறு கதி ஏது? அடிக்கடி ஏனிப்படிப் பரீக்ஷை செய்கின்றனே? ஏ மஹேஶ்வரி! நீ எவ்வண்ணஞ்செய்ய இச்சிக்கின்றனேயோ அவ்வண்ணஞ் செய்யவல்லவளா யிருக்கின்றனே; மஹாசங்கடத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் எங்களைக் கரையேற்றிவிடுவாய்; எங்களுக்கு ஜீவனமின்றி எப்படிச் சுகமுண்டாகும்? ஓ ஜகன்மாதா! நீ தயவு செய்வாய்! அளவிறந்த பிரமாண்டங்களுக்கு நாயகியாகிய ஹே தேவீ! உன்னை யாங்கள் அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றோம். கூடஸ்தரூபியாயும் சித்ரூபையாயுமிருக்கிற உனக்கு நமஸ்காரம்; புவநேசையாயும், வேதாந்த வேத்யையாயு மிருக்கின்ற உனக்கு போற்றியோ போற்றி! சகல ஆகமங்களாலும் நேதிநேதி என்னும் வாக்கியார்த்தங்களால் அறியப்படுகிற சர்வகாரணியாகிய ஹே தேவீ! உன்னை எல்லாவிதத்தாலும் நமஸ்கரிக்கின்றோம் என்று தோத்திரஞ் செய்யவே, புவனேஶ்வரியாயும் மஹேஶ்வரியாயும் இருக்கின்ற பார்வதிதேவியானவள் நீலமலைபோலும் சரீரகாந்தியை யுடைத்தாயும், நீண்டு நீலோத் பலம்போலும் கண்களையுடைத் தாயும், கடினமாயும் சமோத்துங்கமாயும் வ்ருத்தமாயும் பருமனுயும் ஈர்க்கிடைபோகா நெருக்குடையதாயுமுள்ள தனங்களை யுடைத்தா யும், பாணத்தையும் தாமரையையும் மலரையும் தளிரையும் வேரை யும் பசிதாகநரைகளைப் போக்கவல்ல அளவிறந்தரசத்தோடு கூடிய பழங்களையுமுடைய ஓர் பூங்கொடியையும் வில்லையும் தாங்கியிருக் கும் நான்கு திருக்கரங்களுடைத்தாயும், சகலசௌந்தரிய சரீரத்தை

யுடைத்தாயும், ரூபலாவண்ணிய பிரகாசத்தை யுடைத்தாயும், கோடி சூரிய பிரகாசமுடைத்தாயும், கிருபாசாகரத்தை யுடைத்தாயும், அநேக கண்களுடைத்தாயு முள்ள தனது சொரூபத்தைக் காட்டிப் பின்னர் ஒன்பது கரங்களினின்றும் அளவில்லனவாய் நீர்த் தாரையை விடாமற் பொழிந்தாள். (21–38)

உலகமாதாவாகிய தேவியானவள் துக்கப்படுகிற சகலப் பிராணிகளையும் பார்த்து இரக்கமுடையவளாய் நீரைப்பெருக்க, அப்பெருக்கத்தினுல் சகல ஜனங்களும் சகல ஓஷதிகளும் சுகமுற்று விருத்தியாயின. நதிநதங்களும் பெருக்கெடுத்தோடின. முன் ஞெளித்திருந்த தேவரனைவரும் வெளியாயினர். பின்னர் அந்தந்தத் தேவர்களும் பிராம்மணர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து தேவியைத் தியானித்துத் துதிக்கின்றனர்: வேதாந்தங்களால் அறியத்தக்கவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்; பிரம்மசொரூபிணியே! உனக்கு நமஸ்காரம்; உனது மாயையினுலே எல்லா லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்! பக்தர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷமாக விருப்பவளே! பக்தர்களுக்காக சகலத்திருமேனியைத் தரிக்கின்றவளே! நித்ய திருப்தியுடையவளே! உபமானமில்லாதவளே! புவனேஶ்வரியே! உனக்கு நமஸ்காரம்; எங்களுடைய சங்கடங்களைத் தணிக்க நீ அநேக கண்களைத் தரித்தபடியால் நீ சதாக்ஷி என்கிற திருநாமத்தைப் பெறக்கடவாய்; நாங்கள் பசியினுல் பாதிக்கப்பட்டுள்ளோமாகையால் உன்னைத் தோத்திரஞ் செய்யச் சக்தியில்லை! ஓ தேவீ! தயவுசெய்து எங்களுக்கு வேதத்தை வாங்கிக் கொடுப்பாயென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்களுடைய பிரார்த்தனையைக் கேட்டுத் தன் திருக்கரத்திற்றரித்திருக்கும் மலர் முதலிய வற்ருேடு கூடிய கொடியினின்றும் உயிர்கள் உண்ணத்தக்கவையான காய்களையும், ருசியான பழங்களையும், இன்னும் வேறு வகையா யுள்ளவைகளையும், அறுசுவையோடு கூடின நானுவித அன்னங்களையும் உண்டாக்கித் தந்தனள். அதனுல், ஓ அரசனே! அத்தினத்தில் எங்கும் கோலாகல சப்தத்தோடு அத்தேவிக்கு சாகம்பரி என்கிற திருநாமமுண்டாயிற்று. (39–47)

இந்தக் கோஷத்தைக் கண்ட தூதர்கள் அசுரேந்திரனுக்குச் சொல்ல, அவன் ஆயிரம் அக்குரோணி சேனைகளோடு ஆயுதபாணியாய்ப் பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்துகொண்டே அதிவேகமாய் ஓடிவந்து சதாக்ஷி முன்னிற்கும் தேவசேனைகளையும் பிராம்மண கூட்டங்களையும் அங்கிருக்கவொட்டாது துரத்தினுன். துரத்தவே, அவரெல்லாம் கிலகிலாவென்கிற ஓர் பெரிய பயங்கரமான பெருங் கூச்சலிட்டு, எங்களை ரட்சிப்பாய் என்று கதறினர். அவர்களது பயந்த ஓசையைக் கேட்ட தேவி, தேஜோமயமான ஓர் சக்கரத்தை எடுத்து அவர்களுக்கு யாதொரு துன்பமு மணுகாவண்ணம் நான்கு பக்கமும் சுழன்றுவரும்படி ஏவி, தான் வெளியில்நின்று அவ்வசுரனேடு அஞ்சத்தக்க யுத்தஞ் செய்தாள். இருவருடைய பாணங்களும் ஒன்ருேடொன்று உராய்ந்து நெருப்புமாரி பொழிந்து சூரியமண்டலத்தை மறைத்தன; நாணின் டங்கார ஓசைகளால்

நான்கு திக்குஞ் செவிடுபட்டன; தேவியினுடைய திருமேனியினின்றும் காளிகா, தாரிணி, பாலா, திரிபுரை, பைரவி, ரமை, பகலை, மாதங்கி, திரிபுரசுந்தரி, காமாக்ஷி, துலஜாதேவி, ஜம்பினி, மோஹினி, சின்னமஸ்தை, குஹ்யகாளி காளி என்னும் பெயருள்ள முப்பத்திரண்டு சக்திகள் லட்சங் கையுள்ளவர்களாய்த் தோன்றினர். இவர்களேயன்றி வேறு அறுபத்து நான்கு சக்திகளும் ஆயுதங்களோடுகூடிய அநேக சக்திகளுந் தோன்றினர். இவர்களுடைய ஆரவாரங்களும் மிருதங்கம் சங்கம் வீணை முதலிய வாத்யங்களுடைய வோசைகளும் யுத்த பூமியெங்கும் நிறைந்துவிட்டன. மேற்படி சக்திகளால் அசுரனுடைய அக்ரோணி சேனைகள் நாசமடையும் பொழுது அச்சேனைகளுக்குப் பிரபுவான துர்கமனன் வெளியே வந்து எங்கும் இரத்த வெள்ளமாகும்படி சக்திகளோடுகூடப் பத்து நாள் போர் செய்தனன். பதினொன்றாம்நாள் அவ்வசுரன் சிவந்த மாலை சிவப்புவஸ்திரம் சிவந்த சந்தனம் அணிந்து ஓர் பெரிய ரதத்தின்மீதேறி சக்திக் கூட்டங்களுக்குள் நுழைந்து அவர்களைச் ஜயித்து மகாதேவியின் ரதத்திற்கு எதிரில் தன்னிரதத்தை நிறுத்தி அவளோடு இரண்டுஜாம பரியந்தம் அதி பயங்கரமான போர் புரியும்போது தேவி ஐந்நூறு பாணங்களை அவன்மீதும் நான்கு பாணங்களை ரதத்திற்பூட்டிய நான்கு குதிரைகள் மீதும் ஒரு பாணத்தை சாரதியின் மீதும் ஒரு பாணத்தைக் கொடிமரத்தின் மீதும் இருபாணங்களை அசுரனுடைய இரு நேத்திரங்களிலும் மற்று மிருபாணங்களை இரண்டு புஜங்களிலும் ஐந்து பாணங்களை அவன் மார்பிலும் பிரயோகிக்க அசுரன் உதிரத்தைக் கக்கிக் கொண்டே தேவியின் எதிரில் வீழ்ந்தான். வீழவும் அவனுடலினின்றும் ஓர் ஒளி தோன்றி தேவியின் திருமேனியில் மறைந்தது. மூன்று லோகங்களும் சாந்தமாயின. பிரமன் முதலான தேவர்களும் திக்குபாலகர்களும் ஆனந்தத்தால் நாவானது தழுதழுப்ப தேவியைத் துதிக்கத் தொடங்கினர்: (48-68)

சகல உலகங்களையுஞ் சிருஷ்டிக்கவும் சங்கரிக்கவும் காரணபூதையான ஓ பரமேஸ்வரியே! சாகம்பரியானசிவையே! சதலோசன (நூறுகண்) முள்ள தேவியே! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறோம். எல்லா உபநிஷதங்களாலும் தோத்தரிக்கப்பட்டவளே! துர்கமனை நாசஞ் செய்தவளே! பஞ்சகோண மத்தியிலுள்ளவளே! உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றோம். ரிஷி சிரேஷ்டர்களெல்லாம் நிர்விகற்பமாய்த் தியானஞ்செய்யப்படுகிற பிரணவார்த்த சொரூபியான புவனேஸ்வரி! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறோம். அனந்தகோடி பிரமாண்டங்களுக்கும் பிரம்மவிஷ்ணு வாதியர்களுக்கும் தாயானவளாயும் திவ்ய விக்கிரக தேஜோநிதியாயும் விளங்குமுன்னை நமஸ்கரிக்கின்றோம். மிக்க தயவுள்ள பரமேஸ்வரியான சதாக்ஷிதேவியை விட்டு மற்ற பாமர தேவர்களை எவன் ஆபத்தில் நினைத்து அழுவான், என்று விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் அந்தண சிரேஷ்டர்களும் நானாவிதமான பூஜாத்திரவியங்களாலும் பக்ஷண விசேஷங்களாலும் பூஜித்துத் துதிக்கவும் தேவி அவ்வழி பாட்டால் சந்துஷ்டியடைந்து வேதங்

களே அந்தணர்களிடத்துக் கொடுத்து குயிலிசைபோன்ற தனது இன்சொல்லால் ஆசீர்வதித்து உத்கிருஷ்டமான என்னுடைய இச் சரீரத்தை நீங்கள் விசேஷமாயாதரித்து அன்பு பாராட்டவேண்டும். நானில்லாமற் போனதனலன்றோ உங்களுக்கு இப்பொழுது இப் படிப்பட்ட சங்கடம் நேர்ந்தது. ஆதலால் நீங்கள் எப்பொழுதும் என்னைப் பூஜித்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். உங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக இதைவிட வேறுபதேசம் நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. என்னுடைய இம்மாஹாத்மியத்தை எப் போதும் படித்து வந்தால் நான் சந்துஷ்டையாய் உங்களுடைய ஆபத்தை யொழித்து விடுவேன். நான் துர்கமாசுரனைச் சங் கரித்தபடியால் துர்கி என்றழைக்கப்படுவேன். இத்துர்கி என்னும் நாமத்தையும் சதாக்ஷி என்னும் நாமத்தையும் எவன் உச்சரிக்கின் றானோ அவன் மாயையைவென்று வெளி வந்தவனாவான். இதன் பலன் அதிகமாக நான் சொல்லவேண்டுமோ? உங்களுக்குச் சுருக்கி ஓருண்மையைச் சொல்கின்றேன். சகல சுராசுரர்களாலும் நானே நமஸ்கரிக்கத் தக்கவள்; இதனையறிந்து உய்வீர்களாகவென்று சொல்லித் தேவர்களுக்கெல்லாஞ் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிச் சச்சிதானந்த சொரூபிணியான தேவியானவள் அந்தர்த் தானமாயினள். ஓ அரசனே! இந்தச் சரித்திரம் ரகசிய மாயிருந்தாலும் உனக்குச் சொன்னேன்; ஸர்வ சுபத்திற்குங் காரணமான இதனைப் பிரயத்தனத்தோடு எவன் காப்பாற்றி வைத் துக்கொண்டு பக்தியோடு கேட்கிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ஸகல கோரிக்கைகளையும் பெற்று தேவியின் உலகத்தை யடைகிறான். (69-83)

ஓம் ஹத்யாதி பாபசமந்யை நம:

29. சக்தியை அசட்டை செய்த ஹரிஹரர்

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! இதுகாறும் சூரியவம் சத்தாருடைய உத்தமமான சரிதைகளைக் கூறினேன். இனிச் சந்திர வம்சத்தாருடைய சரிதங்களைச் சொல்லுகிறேன். இவர்களும் பரா சக்தியினது அநுக்கிரகத்தினல் ஐச்வர்யத்துடன் வாழ்ந்து வந்த வர்களென்று நிச்சயிக்கக்கடவாய். ஓ அறிவிற் சிறந்தவனே! உல கின்கண் காணப்பட்ட சராசரங்களில் எந்தவுயிர் பலத்திலும் சம் பத்திலும் மேம்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றதோ அது பராசக்தி யினுடைய அம்சத்தினுலுண்டானதென் றுணர்ந்து நிச்சயித்துக் கொள்வாய். சூரிய சந்திர வம்சத்தவரும் ஏனையோரும் பராசக் தியை உபாசித்தே ஸம்ஸாரமென்கிற விருக்ஷத்தின் வேருக்குக் கோடரியானர்கள். ஆகலின் எவ்வித முயற்சியினுலாவது புவனேச் வரியை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். தானியத்தை விரும்புவோன் பத ரைக் கழிப்பதுபோல தேவியை யபேக்ஷிக்கிறவன் இதரதேவர்களைக் கழித்தல் வேண்டும். யான் வேறு காரியங்களை யொழித்து வேத

மாகிய பாற்கடலைக்கடைந்து அதிலெடுத்த ரத்தினமாகிய பராசக்தியின் மலரடியில் அசைவில்லாமல் என் மனதை வைத்திருக்கிறேன். பஞ்சப் பிரம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கத்தக்க தகைமை பராசக்திக்கன்றி வேறொரு தெய்வத்திற் கில்லையாகலின் அம்மஹா தேவியே பஞ்சப் பிரம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பவளென்றும் பஞ்சப் பிரம்மங்களுக்கு அதிகரித்தவளென்றும் வேதத்தில் பிரகாசமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வீஸ்வரியே ஓதரூபமாகவும் ப்ரோத ரூபமாகவும் பிரமாண்டத்தில் மங்களகரமா யிருக்கின்ற புவநேஸ்வரியாக விளங்குகின்றாள். (1–8)

ஓ அரசனே! இப்படிப்பட்ட தேவியையறியாத மனிதன்முக்தனாகான். எந்த மானிடன் தோலைப்போல் ஆகாசத்தைச் சுருட்ட வல்லவனோ அவன் தேவியையறியாமல் ஸம்ஸார துக்கமுடிவையறிய வல்லவனாவனென்று வேதத்தில் சுவேதாஸ்வதர சாகையில் கூறப்படுகின்றது. தனது குணங்களால் மறைபட்டிருக்கும் பரமாத்ம சக்தியைத் தியானயோகத்தில் வல்லவர்க ளறிவார்களென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். பிறந்ததனாற் பெறுதற்குரிய பயனைப்பெறும் நிமித்தம் எவ்வித முயற்சியினாலாவது பயத்தினாலாவது பக்தியினாலாவது சர்வசங்க பரித்யாகஞ்செய்து இருதயத்தில் நிலையாக நிறுத்திப் பராசக்தியைப் பிரதானமாகக்கொள்ளும் ஞானத்தையுடையவனாக வேண்டுமென்று பறைபோல வேதாந்தங் கோஷிக்கின்றது. ஆகலான் எவ்வித வியாஜத்தினாலாவது நினைத்தல்வேண்டும். நினைத்தற்குக் காலநியமமும் வேண்டாம். இருக்கும்போதும் உறங்கும்போதும் நடக்கும்போதும் மற்றெப்போதும் தேவியை நினைத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டிருந்தால் அந்நினைவே ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கும். ஆகலான், ஓ அரசனே! நீ சர்வ முயற்சியாலும் மஹேஸ்வரியைத் தொழுவாய். விராட்ஸ்வரூபிணியாயும் சூத்ர ரூபிணியாயும் அந்தர்யாமியாயு மிருக்கிற மஹாராணியாகிய தேவியை முதலிலே சோபான முறைப்படி தியானிக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யப்பெறின் மனம் சுத்தியாய்விடும். அம்மனதைத் துணையாகக்கொண்டு ஸச்சிதானந்த லக்ஷ்யார்த்த சொரூபிணியாயும் பிரம்ம சொரூபிணியாயும் பிரபஞ்சமாயையை உல்லாசத்தால் விடுவிக்கின்றவளாயு மிருக்கின்ற பராசக்தியைப் பூஜித்தல் வேண்டும். பூஜை யென்பது பராசக்தியினிடத்து மனம் லயமாதலேயாம். ஸோம சூரிய வம்சத்தில் வந்த அரசரெல்லாம் பராசக்தியின் பத்தர்களாயும் தர்மிஷ்டர்களாயு மிருந்தவர்கள். அவ்வித்வான்களுடைய சரிதமானது பரமபாவனமாயும் கீர்த்தியையும் நன்மார்க்கத்தையுங் கொடுப்பதாயு மிருப்பதால் நீ விரும்பியவண்ண மெடுத்துச்சொன்னேன். இனிப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும்படியான எந்தச் சரிதத்தைக் கேட்க விரும்புகின்றனையோ அதனைச் சொல்வாயென்றார். (9–18)

ஜனமேஜயன் கூறுகின்றார்: ஓ ஐயா! கௌரி லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி என்னும் மூவரையும் பூர்வத்தில் பராசக்தி ருத்திரமூர்த்தி முத

லிய மூவருக்குங் கொடுத்தனரன்றோ? அங்ஙனமிருக்க, பார்வதிதேவி பர்வத ராஜனுக்கும் தக்ஷனுக்கும் புத்திரியாக வந்தனளென்றும் லக்ஷ்மிதேவி பாற்கடலிற் பிறந்தனளென்றுங் கேட்டுள்ளேன். மூலதேவியினிடத்தில் தோன்றிய இவர்கள் வேறொருவருக்குப் புத்திரிகளாக வந்தார்களென்பது அசம்பாவிதமாகலான் அது பற்றிச் சந்தேகமிருக்கிறது. அதனை ஞானமெனுங் கத்தியினால் நீரறுத்தெறிவீராக வென்றான்.

வியாசர் கூறுகின்றார் : ஓ அரசனே ! தேவியினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுக்குச் சொல்லத்தகாத ரகசியமொன்றுமில்லை. தேவி பக்தனாகிய உனக்கு இந்த ரகசியமான பரமாத்புத சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. தேவியானவள் பார்வதி முதலிய மூன்று சக்திகளை எந்நாளிலே மும்மூர்த்திகளுக்குக் கொடுத்தனளோ அந்நாள் முதல் அம்மூவருஞ் சிருஷ்டி முதலிய முத்தொழிலையுஞ் செய்துவந்தனர். ஓர் காலத்தில் ஹாலஹாலரென்கிற மஹாபலசாலிகளான அசுரர்கள் தோன்றி ஒரு கணத்துக்குள் மூவுலகங்களையும் வெல்லவல்ல வரத்தைப் பிரம்மதேவனிடத்துப் பெற்று அகங்காரம் மேலிட்டு தங்கள் சேனைகளுடன் ஸ்ரீ கைலாயத்துக்கும் வைகுண்டத்துக்குஞ் சென்றெதிர்க்க ருத்திரருந் திருமாலும் அவர்களுடன் அறுபதினாயிர வருஷம் தேவதானவரெல்லாம் ஆஹாவென்று பெருங்குரலிட்டோலமிடப் பெரும்போர் புரிந்து வென்று தத்தமக்குரிய விடங்களிற் சென்று தாஞ்செய்த போர்த் தொழிலுக்குப் பலந்தந்தவர்கள் தம் சக்திகளாகிய பார்வதி லக்ஷ்மிகளென் றுணராமல் தமது பலத்தினாலென்றெண்ணி நானென்னும் அபிமானத்தை மேற்கொண்டு அவ்விருசக்திகளையு மதியாது சிரித்தனர். இவர்கள் சிரிக்கக்கண்ட அவ்விருவரும் இவர்களுக்குண்டாகிய செருக்கைக் குறிப்பாலுணர்ந்து இவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தனர். இதைக்கண்ட ஹரிஹரர்கள் கோபங் கொண்டு ஆதி மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டு சக்திகளுக்கு அவமானமுண்டாகும் வண்ணம் அசங்கதமான வார்த்தைகளால் ஏச, அவ்விருவரும் அக்கணமே அவர்களுக்குத் தோன்றாமல் மறைய, ஹா ஹா என்று ஓர் பேரொலி யுண்டாயிற்று. அதுவேயு மன்றி ஹரி ஹரராகிய இருவரும் அவ்விரு சக்திகளையுந் தூஷித்த காரணத்தால் தேஜஸும் ஞானமுமில்லாதவர்களாய்த் தங்கள் தொழிலை மறந்து கிடந்தனர். (19–34)

பிரம்மா இவர்களைப் பார்த்து தேவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர்களான இவர்களேன் தங்கள் காரியங்களில் வல்லமையற்றிருக்கின்றனர் ? காரணமின்றி எதனால் இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சங்கடம் நேரிட்டது ? நாசம் வருவதற்கான குற்றமில்லாத இவ்வுலகத்திற்கு நாசகாலம் இப்போது வரும்போற் காண்கின்றதே யென்று சிந்தாகுலமுற்று இந்தக்காரணத்தை நானறிந்தே விடுவேன் ; இதற்கு நானெப்படி பரிகாரஞ் செய்யக் கூடுமென் றிவ்வண்ணஞ் சிந்தைசெய்து கண்மூடித் தியானஞ் செய்தனன். செய்யவே, இது பராசக்தியின் கோபத்தினா லுண்டாயிற்றென்

றறிந்துகொண்டு பின்னர் அவ்விருவர்களுக்கும் எந்தெந்தக் காரிய முண்டோ அந்தந்தக் காரியங்களைத் தனக்கு வாய்த்துள்ள சக்தியின் பிரபாவத்தினால் சிறிது காலம் வரையில் நடத்தி வந்தனன். பிறகு அவ்விருவரும் இவ்வாறிருப்பது அழகன்றென்று தன் புத்திரர்களான மனுமுதலானவர்களையும் ஸநகாதி முனிவர்களையும் வரவழைத்து அவர்களை நோக்கி, ஓ புத்திரர்களே! நான் சிருஷ்டித் தொழிலேயன்றிக் காத்தலழித்தலாகிய காரியங்களி லும் இப்போது ஆவலுள்ளவனா யிருக்கின்றபடியால் தவஞ்செய்ய வலியற்றவனாயிருக்கின்றேன். எத்தொழிலுக்குந் தவந்தான் பலமா யுள்ளது. அதனை மறந்திருப்பேனாயின் தொழில் குறையும். ஆகை யால் நான் இவ்வுலகபாரத்தை வகித்துக்கொண்டு பராசக்தியை எப்படி சந்தோஷப்படுத்துவேன்? ஹரிஹரர்கள் பராசக்தியின் கோபத்தினால் தங்களுடைய தொழில்களில் சக்தியற்றவர்களாயினர்; ஆதலால் நீங்கள் அச்சக்தியை யுத்தேசித்து ருத்திர விஷ்ணுவுக்கு முன்போல் சக்தியுண்டாம் வண்ணம் தவமும் பூஜையும் எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படியே அதியற்புதமாகச் செய்மின். ஓ எனக்கினிமையான புத்திரர்காள்! அங்ஙனஞ் செய்வீராயின் உங்களுக்குக் கீர்த்தியுண்டாம். எவனுக்கு எந்தக்குலத்தில் ஜன்ம முண்டாகிறதோ அவனக்குலத்துக்குத் தன் பலத்துக்குத்தக்கபடி பரிசுத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்; அப்பரிசுத்தம் எல்லா லோகத் துக்குஞ் செய்ததுமாகும்; அவன்தான் புண்ணியவானாவா னென்றார். இவ்வாறு பிரமன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு யாவரும் அரண்யம்போய் நிர்மல மனதுடன் பூஜிக்க விச்சித்தனர். (35–45)

ஓம் ஹரிதசம்வாதி ஸேவிதாயை நம:

30. சதியின் அக்னிப் பிரவேசம்

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! பின்னர் மனு முதலான ஸனகாதியர் வனத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று உத் தேசித்து இமயமலைச்சாரலை யடைந்து மாயாபீஜ மந்திரத்தை லக்ஷவருஷம் ஜபித்துக்கொண்டு சாவதானமாய்த் தவம்புரிந்து வந்தனர். அவர்கள் செய்துவந்த தியானாதிகட்குச் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாகிய பராசக்தி கருணைகூர்ந்து பாசம் அங்குசம் வரதம் அபயம் என்னு முத்திரைகளுடன் நான்கு திருக்கரங்களும் கருணாரசத்தால் நிறைந்த முக்கண்ணு முடையவளாகத் தோன்றி னள். சர்வலோக மாதாவாகிய அதிதேவியை நிர்மலசித்தமுடைய அம்முனிவர்கள் கண்டு களித்துத் துதிக்கத் தொடங்கினர்:

பிரபஞ்ச சொரூபிணியாயும் அக்னி சொரூபிணியாயு மிருக் கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். தேஜோ சொரூபிணியாயும் பிரமாண் டத்தில் ஓதப்ரோத (மேலுங்கீழும்) ரூபமாக விருக்கின்ற சூக்ஷ்ம சரீரங்களுக்குச் சூத்ராத்ம சொரூபிணியாயிருக்கின்ற உனக்கு

நமஸ்காரம். பிரஜா சொரூபிணியாயும் வியாகிருத சொரூபிணி யாயும் பிரத்தியக் சொரூபிணியாயும் பிரம்ம சொரூபிணியாயு மிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வ சொரூபிணியாயும் சர்வ லக்ஷ்யாத்ம சொரூபிணியாயு மிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். (1–7)

என்றிவ்வாறு ஜகன்மாதாவை பக்தியுடன் நாக்குழறித் தோத் திரஞ்செய்து பாதகமலங்களை நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இன்னிசைக் குரலுள்ளதேவி சந்தோஷித்தவளாய், ஓ மகானுபாவர்களே! நான் உங்கட்கு வேண்டியவரங்களைக் கொடுக்க வந்திருக்கின்றேன்; வேண்டுவனவற்றைக் கேளுங்களென்றருள; அவர்கள் ஹரி ஹரர் கள் சரீரசாந்தியைப்பெறவும் பராசக்தி சொரூபமான பார்வதி லக்ஷ்மிகளை யடையவும் பிரார்த்தித்தனர். தக்ஷபிரஜாபதி தேவியை நோக்கி, ஓ தேவியே! நீ என் குலத்திலவதரிப்பையாயின் நான் உன்னை ஜபித்துந் தியானித்தும் பூஜித்தும் கிருத கிருத்ய னுவேன். ஓ ஈசானி! இப்போது நான் வேண்டியதைக் கொடுக்கிறே னென்று உனது திருவாக்கால் சொல்லி யருளுமென்று விண்ணப் பஞ்செய்ய, தேவி மனு முதலானவர்களையும் தக்ஷனையும் பார்த்து ஹரிஹரர்கள் என்னுடைய சக்திகளை அவமதித்ததனுல் அவர்களுக் கிந்த அவஸ்தை வந்தது. இனி இப்படிப்பட்ட அபராதத்தை என் விஷயத்தில் அவர்கள் செய்யாதொழிக! இப்பொழுது என்னைப் பிரார்த்தித்தபடியால் என் கருணுலேசத்தால் அவர்களுக்குச் சரீரத்தில் சக்தியுண்டாகக்கடவது. எனது பிரேரேபணையால் ஒரு சக்தி தக்ஷனது கிருகத்திலும் ஒரு சக்தி பாற்கடலிலும் தோன்று வார்கள். ஓ அன்பர்களே! மாயா பீஜாக்ஷரமானது எனக்கு முக்கியமாயும் பிரியமாயுமுள்ளதாகலின் நீவிர் சகல லோகங்களை யும் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு எனது விராட் சொரூபத்தை யாவது உங்களுக்கு இப்போது காணப்படும் இச் சச்சிதானந்த சொரூபத்தையாவது தியானித்து எப்போதும் பூஜித்துவர வேண்டு மென்று கூறி, மணித்வீப வாசினியாகிய தேவி மறைந்தனள். பின்னர் தக்ஷபிரஜாபதி முதலானோர் பிரம்மதேவனிடஞ் சென்று நடந்த செய்திகளைக் கூறினர். (8–17)

ஓ அரசனே! ஹரி ஹரர் இருவரும் தேவியின் கருணையால் சக்தியுக்தராயும் தங்கள் தங்கள் தொழிலில் வல்லமை யுள்ளவர்க ளாயும் நிரஹங்காரிகளாயும் வாழ்ந்தனர். இவ்வண்ண மிருக்கும் பொழுது பராசக்தி யனுக்கிரகித்தவண்ணம் ஓர்காலத்தில் சக்திசம் பந்தமான தேஜஸ் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய கிருகத்தில் அவ தாரஞ் செய்தது. அப்பொழுது மூன்றுலகத்திலும் தேவர்களெல் லாஞ் சந்துஷ்டராய்ப் புஷ்பவருஷம் பொழிந்தனர். அந்தரத்தில் துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்கின. சித்தசுத்தி வாய்க்கப் பெற்ற சாதுக்களுடைய மனம் சந்துஷ்டியடைந்தது. நதிகளெல் லாம் நிர்மலமாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடின. சூரியன் அகண்டவொளி யாய்ப் பிரகாசித்தனன். இவ்வா றுலகெலாங் களிக்க அவதரித்த சக்தி பாரசக்தியின் அம்சமாதலால் சதி என்று பெயர்பெற்று

ஹரனுக்கே பத்தினியாய்ப் பின்னர் ஓர் காரணத்தினால் அக்கினிப் பிரவேச மாயினளென்றார். இதனைக்கேட்ட அரசன் வியாசரை நோக்கி, ஓ முனிவரே! இதுவென்ன அனர்த்தமான வார்த்தையைச் சொன்னீர்! நீர் சொன்ன அந்தத்தேவியின் திருநாமத்தை நினைத்த மாத்திரத்தில் ஸம்ஸாரமென்கிற கொடிய அக்கினி தணியத்தக்கதாக விருக்க அந்தத்தேவி அக்னிப்பிரவேச மாயினளென்ப தென்னை? எந்தக்கர்ம விபாகத்தினால் அக்கினியினால் கொளுத்தப்பட்டாள்? இது ஆக்சரியகரமாக இருக்கின்றது. இதனைக் கூறு மென்றான். (18–25)

வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! ஓர் காலத்தில் தூர்வாச மகாமுனிவர் ஜாம்பூநதேச்வரி (பொன்மயமான தேவி)யை யடைந்து அவளைத் தரிசனஞ்செய்து மாயாபீஜத்தை ஜபித்தார். அதனால் தேவி மகிழ்ந்தவளாய் தனது கண்டத்திற் றரித்துள்ள மகரந்தம் நிறைந்து ரீங்காரத்வனியோடுகூடிய ஓர் புஷ்பமாலையை அம்முனிவருக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தனள். அதனை அவர் மகிழ்ந்து சிரமேற்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய் சதிதேவிக்குப் பிதாவாகிய தக்ஷபிரஜாபதி யிடஞ்சென்று அங்குள்ள சதிதேவியை நமஸ்கரிக்கும்போது தக்ஷபிரஜாபதி, ஓ தூர்வாசமுனிவரே! இந்த மாலை உமக்கெப்படிக் கிடைத்தது? இது மனிதரால் அடையத்தக்க தல்லவே; என்று கேட்க, அம்முனிவர் ஆனந்தபாஷ்பத்துடன் இது தேவியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் கிடைத்ததென்றார். ஆனால் அதனை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்ன, முனிவர் இவன் சதிதேவியின் பக்தனகை விருக்கின்றபடியால் இவனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாத பொருள் மூவுலகத்தினும் இல்லையல்லவாவென்று நினைந்து மாலையைக் கொடுக்க, அவன் அதனைத் தலையால் வணங்கிவாங்கிப் படுக்கையரையில் தூக்கிவைத்தனன். பின்னர் ராத்திரி பத்னியுடன் அங்கிருக்கும்போது அந்த மாலையினின்றும் வீசிய பரிமளத்தினால் காமவேட்கையுடையவனாய்க் கிரீடித்தனன். அத்தோஷத்தினால் உண்டாகிய பாவத்தினாற்றான் சங்கரனிடத்திலும் சதிதேவியினிடத்திலும் உண்டாயிருந்த பக்திமாறி இருவரிடத்துந் துவேஷமுடையனாயினான். (26–36)

ஓ அரசனே! சதிதேவி தக்ஷனிடத்துண்டாகிய சிவத் துவேஷத்தை யெண்ணி நாம் இனி இவனிடத்திலுண்டான இத் தேகத்தை வைத்திருத்தல் தருமவிருத்தமென்கிற தருமத்தைப் பாராட்டி யோகாக்னியிற் பிரவேசித்தனள். அச்சக்திசொரூபமான ஒளியே இமயகிரியிற்றோன்றிய தென்றனர். ஜனமேஜயன் சிவ பெருமானுக்குத் தனது பிராணனைக் காட்டிலும் சதி இனிமையா யிருப்பவளாயிற்றே, அத்தேவி அக்னியிற் கொளுத்தப்படும்போது அவர் என்ன செய்தார்? அதனைச் சொல்லுமென்ன முனிவர், அப்பா! அச்சிவபெருமானுக்குண்டாகிய கோபத்தையும் அதினு லுண்டாகிய அனர்த்தத்தையும் எனக்குச் சொல்லுவதற்குச் சக்தி யில்லையாயினும் ஒருவாறு கூறுகின்றேன்; சிவபெருமானுக்கு மூன்றுலோகமும் லயமடையும்படியான கோபாக்னி யுண்டாயிற்று.

அதினின்றும் வீரபத்திரர் பத்திரகாளி முதலியோர் எண்ணிறந்த கணங்களோடு தோன்றி மூன்று லோகத்தையும் நாசஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அச்சமயத்தில் பிரமன் முதலிய சகல தேவர்களும் சிவபெருமானைச் சரணமடைந்து தக்ஷபிரஜாபதியினால் யாவரும் நாசமாயினோம்; நாங்களென் செய்வோமென்று முறையிட, அப் பெருமான் கருணையுடையவராய் தம்மை நிந்தித்த தக்ஷனது குற்றத்தைக் கருதாது அவனை ஆட்டுத் தலையுட னெழுந்திருக்கச் செய்து யாவருக்கும் அபயந்தந்து யாகசாலையையடைந்து அங்கு சதி யோகாக்னியில் சரீரத்தைவிட்டிருப்பதைக் கண்டு மனம் பொறாது வருந்தி சித்கலாரூபமாகிய அவளது திருமேனியைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு தேசமெலாந் திரிந்து வரும்போது பிரமன்முதலிய தேவர்களோடுந் திருமால் பணிந்து, எம்பெரு மானே! தேவரீர்மீதிருக்கும் சதியினதுசரீரம் சித்கலாரூபமாதலால் அக்கலைகள் தனித்தனி உலகமுற்றும் பீடமாகவிருக்கச்செய்து அப்பீடங்களில் சக்தனுகிய தேவரீரும் வீற்றிருக்கப் பிரார்த்திக் கின்றேனென்றுவேண்ட, சதிநாயகன் அவ்வாறே ஆகுகவென் றருள் புரிந்து அத்திருமாலிடத்து அக்கலாசரீரத்தைக் கொடுத்து இதிலுள்ள கலைகளைப் பூமண்டலத்தில் ஆங்காங்குப் பிரதிஷ்டை செய்வாயென்றனர். அவர் அவ்வாறே தாபிக்க அவைகளில் சக்தி நாதன் வீற்றிருந்து திருமால்முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து இப் போது ஆங்காங்கு பீடரூபமாய்ப் பிரதிஷ்டையாயிருக்குந் தேவியை எவர்கள் பஜிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு லோகத்தில் கிடைத்தற் கரிதாகிய பொருளொன்று மில்லை; சதிதேவி தன் அங்கங்களாகிய இவைகளில் எப்பொழுதும் சாந்நித்தியமாயிருக்கின்றாள்; ஆதலால் விசேஷமாய்ச் சித்தியையுண்டாக்கவல்லதும் மிகப்பிரசித்தி பெற்றதுமான மாயாபீஜமந்திரத்தை இந்தத்தானங்களில் எந்தமனி தன் புரஸ்சரணை செய்கின்றானோ அவனுக்கு அம்மந்திரசித்தி யுண் டாகிற தென்று அநுக்கிரகித்து யாவருக்கும் அந்நெறி காட்டத் தாமும் அந்த ஜபத்தியான சமாதி முதலானவைகளால் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தனரென்று கூறினர். (37–50)

ஜனமேஜயன், ஓ மகாமுனிவரே! தேவிஸ்தானங்களாகக் கூறப்படும் சித்பீடங்கள் எத்தனை? அவைகளின் பெயரென்னை? ஓ கிருபா மூர்த்தியே! எனக்குச் சொல்வீராயின் நான் கிருதார்த்த னாவேனென்று சொல்ல வியாசர், ஓ அரசனே! தேவியினுடைய பீடங்களை இப்போதுனக்கு நான் சொல்வதுமன்றி சித்தியைக் கோருகின்றவர்களால் எந்தெந்த பீடங்களில் எந்தெந்த தேவி உபாசிக்கத் தகுந்தவளோ, சம்பத்தைக் கோருகின்றவர்களால் எந் தெந்த தேவி உபாசிக்கத் தகுந்தவளோ அம்முறைகளையும் உண்மை யாகச் சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக. அவைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனிதன் பாவத்தினின்று நீங்கினவனாவானென்று சொல்லத் தொடங்கினர்:

ஓ அரசனே! காசியில் கௌரிமுக நிவாசினியாய் (1) விசா லாக்ஷீ என்றும், நைமிசாரணியத்தில் (2) லிங்கதாரணீ என்றும்,

பிரயாகையில் (3) லலிதை என்றும், கந்தமாதனத்தில் (4) காமுகீ என்றும், மானசசரசில் (5) குமுதா என்றும், அதற்குத் தென்றிசையில் (6) விம்வகாமாபகவதி என்றும், வடதிசையில் (7) விம்வ காமப்ரபூரணீ என்றும், கோமந்தத்தில் (8) கோமதீ என்றும், மந்தரத்தில் (9) காமசாரிணீ என்றும், சயித்திரரதத்தில் (10) மதோத்கடை என்றும், அஸ்தினபுரத்தில் (11) ஜயந்தி என்றும், கான்ய குப்ஜத்தில் (12) கௌரீ என்றும், மலையாசலத்தில் (13) ரம்பை என்றும், ஏகாம்பர பீடத்தில் (14) கீர்த்திமதி என்றும், விம்வத்தில் (15) விம்வேம்வரீ என்றும், புஷ்பகரத்தில் (16) புருஹூதை என்றும், கேதாரபீடத்தில் (17) சன்மார்க்கதாயினீ என்றும், இமயகிரியின்பின்பக்கத்தில் (18) மந்தை என்றும், கோகர்ணத்தில் (19) பத்திர கர்ணிகா என்றும், பவானியில் (20) ஸ்தானேம்வரி என்றும், பில்வ பத்திரிகையில் (21) பில்வகை என்றும், ஸ்ரீசைலத்தில் (22) மாதவீ என்றும், பத்திரையில் (23) பத்திரேம்வரீ என்றும், வராகசைலத்தில் (24) ஜயை என்றும், கமலாலயத்தில் (25) கமலை என்றும், ருத்ர கோடியில் (26) ருத்திராணி என்றும், காலஞ்சரத்தில் (27) காளி என்றும், சாளக்கிராமத்தில் (28) மகாதேவி என்றும், சிவலிங்கத்தில் (29) ஜலப்பிரபை என்றும், மகாலிங்கத்தில் (30) கபிலை என்றும், மா கோட்டையில் (31) மகுடேம்வரீ என்றும், மாயாபுரியில் (32) குமாரீ என்றும், சந்தானத்தில் (33) லலிதாம்பிகை என்றும், கயையில் (34) மங்களாம்பிகை என்றும், புருஷோத்தமத்தில் (35) விமலை என்றும், சகஸ்ராக்ஷத்தில் (36) உத்பலாக்ஷீ என்றும், இரண்யாக்ஷத்தில் (37) மகோத்பலை என்றும், விபாசாவில் (38) அமோகாக்ஷீ என்றும், புண்டரவர்த்தனத்தில் (39) பாடலீ என்றும், சுபாருசுவத்தில் (40) நாராயணீ என்றும், திரிகூடபர்வதத்தில் (41) ருத்திரசுந்தரீ என்றும், விபுலத்தில் (42) விபுலாதேவீ என்றும், மலையாசலத்தில் (43) கல்யாணி என்றும், சஹ்யபர்வதத்தில் (44) ஏகவீரை என்றும், அரிச்சந்திரத்தில் (45) சந்திரிகை என்றும், ராமதீர்த்தத்தில் (46) ரமணை என்றும், யமுனை தீர்த்தத்தில் (47) மிருகாவதீ என்றும், கோடி தீர்த்தத்தில் (48) கோடவீ என்றும், மாதவவனத்தில் (49) சுகந்தை என்றும், கோதாவரியில் (50) த்ரிசந்தீ என்றும், கங்காதுவாரத்தில் (51) ரதப்பிரியை என்றும், சிவகுண்டத்தில் (52) சுபானந்தை என்றும், தேவிகாதடத்தில் (53) நந்தினீ என்றும், துவாரகையில் (54) ருக்மிணீ என்றும், பிருந்தாவனத்தில் (55) ராதை என்றும், மதுரையில் (56) தேவகீ என்றும், பாதாளத்தில் (57) பரமேம்வரீ என்றும், சித்திரகூடத்தில் (58) சீதா என்றும், விந்தியத்தில் (59) விந்தியாதிவாசினீ என்றும், கரவீரத்தில் (60) மகாலக்ஷ்மீ என்றும், விநாயக க்ஷேத்திரத்தில் (61) உமாதேவி என்றும், வைத்தியநாதத்தில் (62) ஆக்ரோயை என்றும், மகாகளத்தில் (63) மகேம்வரி என்றும், உஷ்ணதீர்த்தத்தில் (64) அபயாம்பிகை என்றும், விந்திய பருவதத்தில் (65) நிதம்பை என்றும், மாண்டவியத்தில் (66) மாண்டவீ என்றும், மகேம்வரபுரத்தில் (67) ஸ்வாஹாதேவீ என்றும், சகலண்

டத்தில் (68) பிரசண்டை என்றும், அமரகண்டத்தில் (69) சண்டிகை என்றும், சோமேஸ்வரத்தில் (70) வராரோகை என்றும், பிரபாசத்தில் (71) புஷ்கராவதீ என்றும், ஸரஸ்வதி நதிதடத்தில் (72) தேவமாதை என்றும், மகாலயத்தில் (73) மகாபாகை என்றும், பயோஷ்ணியத்தில் (74) பிங்களேஸ்வரீ என்றும், கிருதசௌக்யத்தில் (75) சிம்மிகை என்றும், கார்த்திகையில் (76) அதிசங்கரீ என்றும், உற்பலாவர்த்தத்தில் (77) லோலாதேவீ என்றும், சோணசங்கமத்தில் (78) சுபத்திரை என்றும், சித்தவதனத்தில் (79) லக்ஷ்மீ என்றும், பரதாஸ்ரமத்தில் (80) அனங்கை என்றும், ஜாலந்தரத்தில் (81) விஸ்வமுகீ என்றும், கிஷ்கிந்தாபர்வதத்தில் (82) தாரை என்றும், தேவதாருவனத்தில் (83) புஷ்டிர்மேதா என்றும், காஷ்மீர மண்டலத்தில் (84) பீமாதேவீஎன்றும், ஹிமாத்ரியில் (85) துஷ்டி விஸ்வேஸ்வரி என்றும், கபாலமோசனத்தில் (86) சுத்தி என்றும், காயாரோகணத்தில் (87) மாதாதேவீ என்றும், சங்கோத்தரத்தில் (88) தரா என்றும், பிண்டாரக க்ஷேத்திரத்தில் (89) திருதி என்றும், சந்திரபாகாநதியில் (90) கலாதேவியென்றும், அச்சோதயத்தில் (91) சிவதாரணீ என்றும், வேணீநதியில் (92) அமுதை என்றும், பதிரியில் (93) உரசி என்றும், உத்தரகிரியில் (94) ஔஷதை என்றும், குசத்தீபத்தில் (95) குசோதகை என்றும், ஏமகூடத்தில் (96) மன்மதை என்றும், குமுதத்தில் (97) சத்தியவாதினீ என்றும், அஸ்வத்தில் (98) வந்தினீ என்றும், குபேராலயத்தில் (99) நிதி என்றும், தேவமுகத்தில் (100) காயத்திரி என்றும், சிவசந்நிதியில் (101) பார்வதி என்றும், தேவலோகத்தில் (102) இந்திராணி என்றும், பிரமன்முகத்தில் (103) ஸரஸ்வதி என்றும், சூரியபிம்பத்தில் (104) பிரபை என்றும், சப்தமாதாக்களில் (105) வைஷ்ணவிதேவீ என்றும், பதிவிரதைகளில் (106) அருந்ததி என்றும், அழகான ஸ்திரீகளில் (107) திலோத்தமை என்றும், சர்வசரீரிகளுடைய சித்தத்தில் (108) சக்தி பிரம்மகலை என்றும், தேவி பெயர்பெற்று விளங்குகின்றாள். (51–83)

ஓ ஜனமேஜயனே! இதுகாறும் சதிதேவியின் அங்கங்கள் தங்கிய விடங்கள் நூற்றெட்டென்றும் அவ்விடங்களே சக்தி பீடங்களெனப் பெயர்பெறுமென்றும் அப்பீடங்களில் விசாலாக்ஷி என்னுந் திருநாமம் முதல்பிரம்மகலையென்னும் திருநாமமீருகச்சொல்லி வந்த நாமங்களால் தேவி விளங்குகின்றாளென்றும் அறியக்கடவாய். இன்னமுஞ் சக்திபீடங்களநேகமிருப்பினும் இந்நூற்றெட்டும் உத்தமமானவை. இந்தப்பீடநாமங்களையும் இந்தத் தேவி நாமங்களையும் எவன் கேட்பானே எவன் நினைப்பானே அவன் சர்வ பாபத்தினின்று நீங்கி மறுமையில் தேவியினது உலகத்தை யடைவான். இப்பீடங்களை யுத்தேசித்து விதிப்படி யாத்திரைசெய்து அவ்விடங்களில் பிதுர்க்களுக்கு சிராத்தாதிகளும் தர்ப்பணமும் பகவதிக்கு விதிப்படி மகத்தாகிய பூஜைகளும்செய்து அடிக்கடி, ஓ ஜகத்தாத்ரீ! ஜகதம்பிகே! என்று அபராதக்ஷமை கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

தன் சக்திக்கேற்றவாறு மாயாபீஜமந்திரத்தை புரச்சரணைசெய்ய வேண்டும். அந்தணர்கள் சுமங்கலிகள் கன்னிகைகள் பிரம்மசாரி கள் ஆகிய இவர்களை அறுசுவையோடுகூடிய உணவுகளால் திருப்தி செய்விப்பதுமன்றி அந்த சக்திக்ஷேத்திரங்களில் வசிக்கும் சண் டாளராதியர்களையும் தேவீவிபாகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி யால் அவர்களையும் உபசரித்துத் தன்னைப் புண்ணியசாலியாக நினைத்தல்வேண்டும். அந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் பிறரிடத் தில் தானம் வாங்குதலும் ஆசையுள்ளவனு யிருத்தலுங்கூடாது. எவனிவ்வண்ணம் பிரீதியோடு ஸ்ரீதேவியாத்திரை செய்கின்றனே அவன் ஆயிரங்கால பரியந்தம் பிரம்மலோகத்தில் வசிப்பான். அவனது பிதுர்க்களும் பிரம்மலோகமேயன்றி தேவிபட்டணத் திலும் வசித்துப் பின்னர் பிரம்மக்ஞானமடைத்து ஸம்ஸார சாகரத் தைக் கடந்து முக்தராகின்றனர். (84–95)

ஓ அரசனே ! தேவியினிடத்து பக்திவைத்து இவ்வஷ்டோத்தர சதத்தைச் ஜபித்து அநேகர் வேண்டிய சித்தியடைந்தனர். அன்றியும் அவர்களா லடையக்கூடாத வஸ்துவுமில்லை; யாதொரு குறைவுமில்லை ; அவர்களே புண்யவான்கள் ; இது நிச்சயம். எவன் தேவியின் ரூபமடைகின்றனே அவன் தேவர்களால் எப்போதும் நமஸ்கரிக்கப்படுவானெனின் மனிதர்களால் பூஜிக்கப்படுவா னென்று சொல்லவும்வேண்டுமோ? சிராத்தகாலத்தில் இந்நாமாஷ்ட சதத்தைப் படித்தால் அவனது பிதுர்க்கள் திருப்தியடைந்து நற்கதி யடைகின்றனர். இந்த முக்திக்ஷேத்திரங்கள் சாக்ஷாத் ஞானஸ்வ ரூபமாக விருக்கின்றபடியால் மனிதன் புத்தியுள்ளவனுக விருந்தால் இச்சக்திபீடங்களை ஆச்ரயமாக அடையக்கடவன். எவரிடத்தில் இப்புஸ்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்கள் கிருகத்தில் மாரி முதலான பயமொழிந்து பருவகாலத்தில் சமுத்திரம் எப்படி விருத்தி யடைகின்றதோ அப்படி சம்பத்து விருத்தியடைந்து நிலைபெற் றிருக்கும். ஓ அரசனே! நீ என்னை என்னகேட்டனையோ அந்தரகசி யங்க ளனைத்துஞ் சொன்னேன் ; இனி என்ன கேட்க விருக் கின்றனையென்று வினவினர். (96–102)

ஓம் ஹஸ்த கும்போத்துங்க குசாயை நம:

31. ஜோதியாய்த் தோன்றினுள்

ஜனமேஜயன் : ஓ முனிபுங்கவரே ! கதாவமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்யப்பெற்ற ஒருவன் யான் திருப்தியடைந்து விட்டேன், இனிப்போது மென்பானே ? அன்றியும் அமிர்தபானஞ் செய்கின்ற வர்களுக்கு மிருத்யுவில்லை என்பதுபோல தேவியினது கதாவமிர்தத் தைப் பானஞ்செய்கின்றவர்கட்கும் அது கிடையாதாகலான் பர்வதத்திற்கெல்லாம் பிரபுவாகிய இமயகிரியில் முன் பராசக்தியின் ஒளியானது பார்வதியாய்த் தோன்றிற்றென்று கூறினீர். அதனை

இப்போது விரிவாய்க் கேட்க விரும்பியுள்ளேனென்று பிரார்த்திக்க வியாசர் கூறுகின்றூர் :

தன்யனுயும் கிருத கிருத்யனுயும் பெரியோர்களால் மதிக்கப் பட்ட சிஷ்டனுயும் மகானுயும் பாக்யவானுயும் யாதொரு காம்யமுங் கருதாமல் தேவியினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுயுமிருக்கிற அரசனே ! முன் சதிதேவியின் திருமேனி அக்கினியில் பிரவேசித்தபோது சிவ பெருமான் ஒரு செயலுமற்றவராய் உலகமெங்கும் உலாவி யோகி யைப்போல் பிரபஞ்ச சங்கற்பமின்றி ஓரிடத்திலிருந்து தேவியின் சொரூபத்தைத் தியானித்திருந்தனர். இவ்வாறு சிவபெருமான் போகசங்கற்ப சக்திரகிதராய் அசைவற்றிருப்பவே மூவுலகிலு முள்ள சராசரங்களாகிய எல்லாவுயிர்களும் பாக்கியமற்றனவாயும் உள்ளத்தில் ஆனந்தமற்று துக்கசிந்தனை யுடையனவாயும் தத்தமக்குரிய செயல்களில் ஆசையற்றனவாயும் துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பனவாயும் ரோகமுடையனவாயு மாயின. சூரிய சந்திராதி கிரகங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் விபரீதமான செயல்க ளுண்டாயின. பூதம் முதலிய சிறு தெய்வங்களே சத்திய முடையன வென்று கொண்டாடப் பெற்றன. (1–8)

இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் தாரகனென்னும் ஓர் பெரிய அசுரன் பிரம்மதேவனுடைய வரத்தினுல் மூன்று லோகத்துக்கும் பிரபுவாய்த் தேவர்கட்கு அளவிறந்த துன்பத்தைச் செய்ய அவர்கள் பொறுக்க முடியாதவர்களாய்த் தத்தமக்குரிய இடங்களை விட்டோடிப்போய் இவனுக்கு யாரால் மரணமுண்டாகுமென்று சிந்திக்க, சிவபெருமானது ஔரசபுத்திரனு லுண்டாமென் றுணர்ந்து, அந்தோ ! இப்பொழுது சிவபெருமானிடத்துத் தேவி யில்லாதிருப்பதால் புத்திரனெவ்வண்ண முண்டாவான் ? பாக்கிய ஹீனர்களாயிருக்கும் நம்முடைய காரியம் எவ்வாறு முற்றுப்பெறப் போகிறதென்று பலவாருகச் சிந்தாகுலப்பட்டு ஏக்கமுற்றவராய் வைகுண்டத்தையடைந்து, திருமால் தனியே யிருப்பதைக் கண்டு இதுதான் நல்ல சமயமென்றெண்ணி அவரைப் பணிந்து, ஓ நாராயணமூர்த்தியே ! எங்கட் குண்டாயிருக்குந் துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்வதற் குபாயம் யாதென்று வினவினர். அவர் வேண்டியவெல்லாந் தரும் கற்பகமாயும் மங்களையாயும் புவனங்கட் கெல்லாம் ஈசானையாயும் மணித்வீப வாசினியாயுமிருக்கின்ற தேவி இருக்க நீங்களேன் துன்பமுறுகின்றீர்கள் ? அவ்வுலக மாதா நம்மைச் சிக்ஷிக்கும் பொருட்டு நம்மைப் பாராதவள்போல் இப்போ திருக்கின்ருள் ; அதனுல் இத்துன்ப முண்டாகிறது ; வேறு காரண மில்லை. குணதோஷங்களை நாடிச் சிக்ஷிக்கின்ற தாயானவள் குழந்தையையணைத்தாலும் அடித்தாலும் காருண்யந்தானே; அது போல் தேவியாகிய மாதாவினிடத்தில் நாம் அடிக்கடி செய்கின்ற குற்றங்கட்கான தண்டனைகளைச் செய்து வருகின்ருள். அவளே பொறுப்பாள், வேறு யாவரிருக்கின்றனர் ? ஆதலான் அப்பராம் பிகையை காலதாமதஞ் செய்யாமல் சரண்புகுந்து யாதொரு காரியமும் சிந்திக்காமல் அவளையே சிந்திப்பீர்களாயின் அவ்வம்

பிகை நமது காரியத்தை நிறைவேற்றுவாளென்று கூறி, எல்லாத் தேவர்களையும் புறப்படும்படிச் செய்து தாமும் லக்ஷ்மியுடன் புறப்பட்டு இமயமலையை வந்தடைந்து, சிலர் மந்திர புரஶ்சரணை யும் சிலர் அம்பிகையினுடைய யஜ்ஞவிதிப்படி அம்பிகையினது யாகத்தையும் சிலர் திரிதியையாதி விரதங்களையும் சிலர் சமாதி நிஷ்டையினையும் சிலர் நாம பாராயணத்தையும் சிலர் சூக்தங்களை யும் சிலர் மந்திர பாராயணங்களையும் சிலர் ரிக்காதிகளையும் சிலர் அந்தர்யாகத்தையும் சிலர் நியாச பாராயணத்தையும் சிலர் ஹ்ருல்லேகா மந்திரத்தினால் பூஜையையும் அநேக வருஷ கால மாய்ச் செய்துவந்தனர். (9–25)

ஓ ஜனமேஜயனே ! பின்னர் ஓர் காலத்தில் தெய்வகதியாய் ஒரு சித்திரை மாதம் நவமிதிதி கூடிய சுக்கிர வாரத்தில் வேதங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் நின்று தோத்திரஞ் செய்ய கோடி சூரிய ருதித்தாற்போல் பிரகாசத்தோடு கூடினதாய் கோடி சந்திர ருதித் தாற்போல் குளிர்ந்த கிரண சமூகங்களோடு கூடினதாய் கோடி மின்னல்கள் மின்னுவதைப் போல் ஒளியோடு கூடினதாய் அடியை யும் முடியையும் நடுவையும் கடந்ததாய் கைகால் முதலிய அங்கங்க ளில்லாததாய் ஆண் பெண் அலியென் றறியக் கூடாததாய் அகண்டாகாரமாய் ஓர் பேரொளி தோன்றிற்று. ஓ அரசனே ! அவ்வொளியைத் தேவர்கள் கண்களாற் காண்பதற்குக் கூசிப் பின்னர் தைரியங்கொண்டு அந்த ஜோதி ரூபத்தைப் பார்க்க, அது மிகவும் மனோகரமாய் புதிதாய்த் தோன்றிய யௌவன பருவ முடைய குமாரியாய்க் காணப் பட்டது. இனி அதனைக் கேட்பா யாக : (26–31)

குமாரியானவள் வண்டுபோற் கறுத்து மல்லிகை ஜாதி முதலிய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலையும், திருவாக்கி லுள்ள பச்சைக் கர்ப்பூரங் கலந்த தாம்பூலத்தினாலும் திருச்செவி யின்கண் தளதளவென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் காதோலை யினாலும் விளங்கும் திருமுக மலர்ச்சியையும், அஷ்டமி சந்திர பிம்பம்போல் பிரகாசிக்கும் நெற்றியையும், நீண்ட புருவங்களையும், செந்தாமரை போன்ற மூன்று கண்களையும், உன்னதமாகிய நாசி யினையும், மனோகரமான அதரத்தையும், குருக்கத்தி மலர் போன்ற பற்களையும், தாமரை யரும்பைப் பழிக்கின்ற தனங்களையும், காதோலை தோள்வளை அட்டிகை முதலிய சுவர்ணாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருச் செவி முதலிய அங்கங்களையும், கிண் கிணிக் கூட்டங்களால் ரண ரணவென் றொலிக்கின்ற மேகலாபரண மணிந்த இடையினையும், ரோம வரிசைகளோடு சுகமாய்ப் பிம்பம் போற் காணப்பட்ட நிதம்பத்தையும், பாசம் அங்குசம் வரதம் அபயம் என்னும் இம்முத்திரைகளோடு கூடிய நான்கு திருக்கரங் களையும், மாதுளை மலரையும் தாழை மலரையு மொத்த திருமேனி யையும் உடையவளாய் சந்திரரேகையோடு பிரகாசிக்கும் ரத்ன கிரீட மணிந்தவளாய் குங்கும திலக மணிந்தவளாய் விலை மதிக்கப் படாத ரத்ன பதக்கங்களாலும் முத்தாரங்களாலும் பிரகாசிக்கின்ற

வளாய் சகல தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்றவளாய் சர்வா பீஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றுகின்றவளாய் யாவரையும் மோகிக்கச் செய்கின்றவளாய் புன்னகை யுள்ளவளாய் காரணங் கருதாது கருணை செய்யும் பிரசன்னமான திருமுகமுள்ளவளாய் யாவருக்கும் மாதாவாய்க் காக்ஷி கொடுத்தனள். (32–41)

அவ்வம்பிகையைத் தேவரெல்லாங்கண்டு நமஸ்கரித்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கண்டம் விம்ம நாக்குழற தோத்திரஞ் செய்தற்குக் கூடாதவராய்ப் பின்னர் ஒருவாறு ஊக்கங்கொண்டு பக்தியுடன் தலைவணங்கிப் போற்றுவாராயினர்: ஓ தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம். மஹா தேவியே! சிவையே! எப்பொழுதும் உனக்கு நமஸ்காரம். பிரகிருதி ஸ்வரூபிணியே! சர்வத்திற்கும் மங்கள ஸ்வரூபமா யிருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். அக்னியைப் போல் நிறத்தையுடையவளே! தவத்தினுற் பிரகாசிக்கின்றவளே! சூரிய சம்பந்தமுடையவளே! கர்மபலங்களில் சம்பந்திக்கச் செய்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். துர்க்கா தேவியே! உன்னை நாங்கள் சரணமாகவடைகிருேம்.

ஹே கிரிஜே! காளராத்திரியைப் போன்றவளாயும் பிரமனுல் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளாயும் வைஷ்ணவியாயும் ஸ்கந்த மாதாவாயும் ஸரஸ்வதியாயும் அதிதியாயும் தக்ஷபுத்திரியாயும் இருக்கின்றவளே! பரிசுத்தையாயும் சிவையாயு மிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரமென்றும், உன்னை மஹாலக்ஷ்மி ஸ்வரூபமாக வரிகின்றேன்; சர்வ சக்தி ஸ்வரூபமாகத் தியானிக்கின்றேன்; ஆகையினுல் நம்மை அதிகமாகப் பிரவிர்த்திக்கச் செய்கின்ருளென்றும் துதிக்கப் பட்டவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். விராட் சொரூபிணியாயும் சூத்ராத்ம மூர்த்தையாயு மிருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். வியாகிருத (அநேக) ரூபிணியாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். பிரம்ம மூர்த்தையா யிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். எந்த அஞ்ஞானத்தினுல் கயிறு போன்ற உலகமானது சர்ப்ப மாகக் காணப்படுகின்றதோ எந்தத் தேவியின் தியானத்தினுல் (கயிற்றினிடத்தில் சர்ப்பமாகக் காணப்பட்ட பயப் பிராந்தி) நாசமடைகின்றதோ அந்த புவனேஸ்வரியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தத்பத லக்ஷ்யார்த்தமாகிய சிதாகாச ரூபிணியாயும் வேததாத்பரியத்தை முன்னே யுணர்த்தவல்ல அந்த அகண்டானந்த ரூபிணியாயும் வேததாத்பரியம் விளையுமிடமாயும் இருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். பஞ்சகோசங்களைக் கடந்து அவஸ்தாத்ரய சாக்ஷிணியா யிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். த்வம்பத லக்ஷ்யார்த்தமாய் பிரத்யேகாத்ம ஸ்வரூபிணியா யிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். பிரணவ ஸ்வரூபிணியாய் இருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். ஹ்ரீங்கார மூர்த்தையா யிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். நானுமந்திர ஸ்வரூபிணியாயும் நானு மந்திராத்மிகையாயும் கருணுஸ்வரூபிணியாயு மிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம் என்று தோத்திரஞ் செய்தனர். மணித்வீப வாசினியாகியதேவி தேவர்களைப் பார்த்து மதுரமான குயிலோசைபோலும்

இனிக்கும் சில இன்சொற்களைக் கூறுகின்றாள் : ஓ தேவர்காள்! நீங்கள் எந்தக் காரியத்தை விரும்பியிருக்கின்றீர்கள்? எதற்காக இவ்விடத்தில் கூடினீர்கள்? நான் எப்பொழுதும் பக்தர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷம்போல் வரங்கொடுத்திருப்பவள். ஆகலான் பக்தி மிகுந்த உங்களுக்கு நானிருக்கும்போது என்ன சிந்தனை? உங்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தாலுண்டாகுந் துக்கத்தினின்றும் கரையேற்றுவிக்க நான் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றேனென்று மிக்கபிரேமையோடு திருவாய்மலர்ந்தருளினள். அவ்வுண்மை வசனங்களைத் தேவர்கள்கேட்டு சந்துஷ்டியடைந்த மனதுடையவர்களாய்ப் பயமற்றுத் தங்களுக்கு நேர்ந்த சங்கடங்களைச் சொல்வாராயினர் : (42–57)

ஓ தேவி! நீ எல்லா மறிந்தவளாயும் சர்வ சாக்ஷிணியாயு மிருக்கின்றவளாதலால் இம்மூவுலகத்தினும் நீ யறியாதது யாதிருக்கின்றது? சிறிதேனும் மில்லையன்றோ! ஓ சிவே! தாரகனால் நாங்கள் எப்பொழுதும் பீடிக்கப்பட்டுள்ளோம். அவனுக்கு மரணம் சிவ பெருமானுடைய திருமேனியினின்றுந் தோன்றுகிற குமாரனாலென்று பிரமன் கூறியிருக்கின்றான். அச்சிவபெருமான் சக்தியோடு கூடினாலன்றோ குமாரனுண்டாவான்? ஓ பரமேச்வரியே! அப்பெருமான் சக்தியோடு இப்பொழுது கூடியில்லையே ; அதனை நீ யறியாயோ? எல்லாமறிந்தவர் எதிரில் யாதும் அறியாதவர் எதனை எடுத்துக் கூறுவர்? அதுபோலாகும் நாங்கள் உன்னெதிரில் இப்பொழுது சொல்லியது. எங்களால் சொல்லாது விட்டவையெல்லாம் நீயே யறிதி. எங்கட்கு எப்பொழுதும் உன் திருவடியில் சலனமில்லாத பக்தியிருத்தல் வேண்டும். இதுவே நாங்கள் முக்கியமாய்ப் பிரார்த்திக்கத்தக்கது ; ஏனையவெல்லாம் சரீர நிமித்தமானதன்றி வேறில்லை என்றனர். இவ்வாறு தேவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட தேவி கூறுகின்றாள் : ஓ பக்தர்களே! நீங்கள் வேண்டியபடியே என் திருவடியில் உங்களுக்குண்மையான பக்தியுண்டாகக் கடவது. பர்வதராஜன் இருதயக் கமலத்தில் என்னை வைத்து பக்தியுடன் உபாசித்து வருகிறான். நானும் அவனுடைய கிருகத்திற்குச் செல்ல ஆவலுள்ளவளா யிருக்கின்றேன். ஆகலான் எனது சக்தியானது பார்வதி என்கிற திருநாமத்துடன் அவன்பாற்றோன்றப் போகின்றது. அப்பார்வதியை நீங்கள் பரமேச்வரனுக்குக் கொடுப்பவர்களாகப் பிரயத்தனப்படப் போகின்றீர்கள். அத்தேவியே உங்கள் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றப் போகின்றாளென்று அநுக்கிரகஞ்செய்தனள். அப்பொழுது பர்வதராஜன், நமது தவம் முற்றுப் பெற்றது! முற்றும் பெற்றது என்று ஆராவன்புகொண்டு கண்ணீர் அரும்பித் தேவியை நோக்கித் துதிக்கின்றான் :— (58–66)

ஓ பரமேச்வரி! நீ எவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டி நினைக்கின்றனையோ அவனை மிகவும் பூஜ்யனாகச்செய்துவிடுகிறாய்; நீ அவ்வண்ணம் நினையாயாயின் ஜடனாகிய நானெங்கே சச்சிதானந்த ரூபிணியாகிய நீ எங்கே? நான் நூறு ஜன்மங்களில் அரிய தவஞ் செய்திருந்தபோதிலும் உனக்குத் தந்தையாகும் பாக்கியமா

கிய தவத்தைச் செய்திருப்பேனோ? செய்திரேன். அங்ஙனமிருந்த போதிலும் என்னை இவ்வுலகில் கண்டோரெல்லாம் ஆ ஹா! இவன் இவ்வம்பிகையைப் புத்திரியாகப் பெறுதற்கு எத்தனை அஸ்வமேதஞ் செய்தானோ என்றும், எத்தனை விதமான புண்ணியங்களெல்லாஞ் செய்து முடித்தானோ என்றும், எத்தனைகாலம் தேவியை உபாசித்தானோ என்றும், இவையெல்லாம் செய்யாதிருப்பானாயின் ஜகன்மாதாவாகிய இவள் புத்திரியாக வருவாளா என்றும், பிரமாண்டங்களையெல்லாம் கருப்பத்தில் வைத்திருக்கும் தேவி எப்போது இவனுக்குப் புத்திரியாயினளோ இவனுக்குச் சமமான மனிதன் இவ்வுலகில் எவனிருக்கின்றானென்றும் பேசும்படியான கீர்த்தியைத் தந்தனையே! ஓ ஜகஜ்ஜனனீ! நானே பாக்கியசாலி, நானே தன்யவான், என்னுடைய பிதுர்க்களெல்லாம் எவ்விதமான உயர்ந்த பதத்திலிருக்கின்றனரோ நானறியேன்; நீ வசிப்பதற்கு நானுபயோகப்பட்டபடியால் என் பிதுர்க்கள் செய்த பாக்கியத்தை எவ்வளவினதென்று கூறுவேன்? நீ இவ்வண்ணமான அரிய கருணையை எவ்வண்ணஞ் செய்தனையோ அவ்வண்ணமான கருணையினாலேயே சகல வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய சொரூபத்தையும் பக்தி சகிதமாகிய யோகத்தையும் சுருதி சம்மதமாகிய ஞானத்தையும் எனக்குபதேசிக்க வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்வையாயின் நான் உனது சொரூபமாகவே யிருப்பேனன்றோ என்றனன். இவ்வாறு ஆனந்த மிகுதியினால் பர்வதராஜன் கூறும் விண்ணப்பங்களைத் தேவி கேட்டு மலர்ந்த முகமுள்ளவளாய் ரகசியார்த்தங்களை யெல்லாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கினள். (67–74)

ஓம் ஹஸ்திக்ருத்திப்ரியாங்கனாயை நம:

32. தேவீ கீதை

தேவி தேவர்களையும் பர்வத ராஜனையும் பார்த்துக் கூறுகின்றாள்: இப்போது நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நீவிரனைவரும் எனது சொரூபத்தையடைவீர்கள். சிருஷ்டிக்குமுன் பரப்ரம்மத்திற்கு வேறுதலின்றி அப்பிரம்மத்தினிடத்தில் ஆத்ம சொரூபமாயும் சித்சொரூபமாயும் சம்வித் சொரூபமாயும் நான் மாத்திரமிருந்தேன்; என்னைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அப்பிரம்மமோ அப்ரதர்க்கியம் (இப்படிப்பட்டதென்று அளவுபடுதற்கரிய) நிர்தேசிக்கக் கூடாதது; உபமானமற்றது; உபாதியற்றது. இத்தன்மையுள்ள அப்பிரம்மத்தினிடத்தில் அக்னியிற் சூடும் சூரியனிடத்தில் கிரணமும் சந்திரனிடத்தில் நிலவும் எவ்வாறு எப்பொழுதும் வேறின்றியிருக்கின்றதோ அவ்வாறு நானிருக்கின்றேன். அப்படியிருக்கும் என்னிடம் நீக்கமற்றிருப்பதான மாயை என்று பெயருள்ள ஒரு சக்தியுண்டு. அந்த மாயாசக்தி சத்தென்றும் அசத்தென்றும் சதசத்தென்றுஞ் சொல்லத்தக்கதல்ல. அந்த மாயா சக்தியினிடத்தில்

சீவகர்களும் அச்சீவர்களுடைய கர்மங்களும் காலங்களும் வேற்றுமையில்லாமல் சுழுத்தி யவஸ்தையில் விவகாரங்களெல்லாம் அடங்கியிருப்பதுபோல அடங்கியிருக்கின்றன. இந்த மாயையினிடத்தில் என்னுடைய சக்தி சம்பந்தமிருப்பதால் இந்த மாயைக்கு நானே பீஜாத்மகமாக விருக்கிறேன். இந்த மாயைக்கு நான் பீஜமாயிருப்பினும் அதற்கு ஆவரணம் (மறைக்குஞ் சக்தி) என்கிற நாமமுடைய ஓர் தோஷ சக்தியுண்டு (அதாவது-திரோதை). இந்த மாயையில் என் சம்பந்தமிருப்பதால் என் சம்பந்தமுள்ள சைதன்யமும் இதனிடத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருப்ப தென்றறிவாய். இந்தச் சைதன்னிய சம்பந்தத்தால் இந்த மாயையே நிமித்த காரணமாயும், பிரபஞ்சமாகப் பரிணமைப்படுவதால் உபாதான காரணமாயும் இருப்பதென்றறியக் கடவாய். இதனைச் சிலர் தமசென்றும் சிலர் ஜடமென்றும் சிலர் ஞானமென்றும் சிலர் பிரதானமென்றும் சிலர் பிரகிருதியென்றும் சிலர் சக்தியென்றும் சிலர் உற்பத்தியில்லாத தென்றுங் கூறுவர்; சைவ சாஸ்திரத்தில் வல்லவர்கள் விமர்சை (விளக்கம்) என்றும் வேத தத்வார்த்த சிந்தனையுடையவர் அவித்தையென்றுங் கூறுவர். இப்படியே இந்த மாயை நானாவிதமான பெயர்களால் வேதாதிகளிலும் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இம்மாயை திரிசியமாகக் காணப்படுகையால் ஜடமென்றும் ஞானநாசப்படுத்துகையால் அசத்தென்றுங் கூறுவர். சைதன்னிய சம்பந்த முடைத்தாய் நிமித்த காரணமாயிருப்பதால் சைதன்னியமென்று சொல்லக் கூடாதோவெனின், சைதன்னியங் காணப்பட்டதல்ல, இது காணப்பட்டது. ஆகலான் மாயை சைதன்னியமன்று, ஜடமேயாம். அன்றியும் சைதன்னியம் சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிப்பதன்றி மற்றொன்றால் பிரகாசிக்கப் படுவதன்று; படுமெனின் அனவஸ்தாதோஷமும் கர்ம கர்த்துரு விரோதமு முண்டாகும். மற்றென்னெனின் தீபம்போல் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக்கொண்டு தனக்கு வேறுயுள்ள எல்லாப் பொருளையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதாகும். அன்றியும் காணப்படும் பொருளானது ஜாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தாத்திரயங்களில் மாறுதலடைவதுபோல் விபசாரத்தை யடைவதின்று; அந்த அவஸ்தாத்ரயங்களை யனுபவிப்பது மின்று. அனுபவிப்பதெனின் அது அனுபவிப்பதற்கு இதற்கு வேறாய் இதனையனுபவிக்கச் செய்யவல்ல ஒரு சாக்ஷி இருக்க வேண்டுமன்றோ? இது ஸ்வயம்பிரகாச மென்றும் ஒன்றினால் பிரகாசிப்பதில்லையென்றும் முன்னமே கூறியிருக்கின்றபடியால் இதற்கு வேறொரு சாக்ஷி எங்ஙனம் கூடும்? ஆகலான் நல்ல சாஸ்திர மறிந்தவர்கள் இதனை நித்யத்வம் என்றும் பக்தியை விளைவிப்பதாகிய பிரேமைக்கு ஆஸ்பதமாயிருத்தலால் ஆனந்த ரூபமென்றுங் கூறுவார். ஓ பர்வத ராஜனே! இப்பொழுது சொல்லிவந்த நியாயத்தால் எனது ஸம்வித் சொரூபம் இதுவென்றும் அது நித்யத்வமென்றும் ஆனந்தமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது.

பிரேமாஸ்பதமா யிருக்கின்ற இவ்வானந்த வஸ்துவன்றி

யொருவஸ்துவு மில்லையாகலான் இது ஓர் காலத்தும் உண்டான தென்று சொல்லக்கூடாது. மற்றென்னெனின், அபரிச்சின்னமா (அளவிறந்ததா) யிருத்தலினால் நித்தமென்பதேயாம். இதுவே என்னுடைய சம்மதம். (1–19)

சம்வித் சொரூபமாகிய இந்த ஞானம் (ஜீவாத்மாவாகிய) ஆத்ம தர்மமாகாது; ஏனெனில் இவ்வாத்மாவானது ஜடமாகிய மாயா தர்மத்தை யடைந்திருத்தலினால். அற்றன்று, இவ்வான்மா அந்த ஞான தர்மத்தையு முடையதே யெனின், ஞானத்துக்கு ஜடத்தன்மை கண்டதில்லை. அத்தன்மை ஒரு சிறிதும் சம்பவிக்கவு மாட்டாது. ஏனெனின், ஞானம் சித்துத் தன்மையை யுடைய தாகலின் அதனிடத்தில் ஜடத்தன்மை காணப்படாது. அது அந்த ஞானத்தினிடத்தில் சம்பவிக்கவுமாட்டாது. ஆகலான் சித்து சித்தே. அது ஒருபொழுதும் அசித்தின் தருமத்தைப் பொருந் தாது. இங்ஙனமான சம்வித் சொரூபமாகிய என்னுடைய ஞான சொரூபம் எப்பொழுதும் சுகரூபமாயும் சத்தியமாயும் பூரணமாயும் அசங்கமாயும் துவைதலக்ஷண மற்றதாயுமுள்ளது. ஆத்மாவோ வெனின், தன்னைவிட்டு நீங்காததாகிய மாயாகர்ம சம்பந்தத்தால் ஜனனத்துக்கேதுவாயுள்ள கர்மத்தை யடைகிறது. முன்சொன்ன ஞானத்துக்கு ஆனந்தமெப்படி நித்தியமென்று சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே இந்த மாயாகர்மம் இந்த ஆத்மாவுக்குப் பூர்வமாகவே உள்ளதென்று சொல்லப்படும். அவ்வாறுள்ளதாகிய அது கால கர்மங்களால் பிரிக்கப்பட்டு சம்ஸ்கார (பரிசுத்த)த்தை யடை கின்றது. அஃதாவது, மாயாகர்ம சம்பந்தத்தால் அவிவேகியாய் பல பிறப்படைதலினால் அப்பிறவிகள்தோறும் கர்மங்கள் கழிவுற்று வருவதேயாகும். அதனை இவ்வான்மா அறியான். ஓ பர்வத ராஜனே! இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்ட ஆன்ம லக்ஷணத்தை நீ நன்றாயறிவாயாக. (20–23)

என்னுடைய ஸ்வ ஸ்வரூபமோ லௌகிகமற்றதாயும் அவ்யா கிருதமா (விகாரமற்றதா)யும் அவ்யக்தமா (நன்றாய்க் காணக்கூடாத தா)யும் மாயையோடு கூடியதாயும் சகல காரணங்கட்குங் காரண மாயும் சகல தத்வங்களுக்கும் ஆதியாயும் சச்சிதானந்த விக்ரஹமா யும் சர்வ கர்மகநீபூதமா (சர்வகர்மங்களையும் தனக்குள்ளடக்கிக் கொண்டிருப்பதா)யும் இச்சாஞானக்கிரியா சக்திகளுக்கிடமாயும் ஹ்ரீங்கார மந்திரவாச்சியமாயும் ஆதிதத்வமாயு மிருப்பதென்று சகல சாஸ்திரங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஆதி தத்துவத்தினின்றும் சப்ததன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற ஆகாய மும் அதினின்றும் பரிசதன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற வாயுவும் அதினின்றும் ரூபதன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற அக்னியும் அதி னின்றும் ரச தன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற ஜலமும் அதினின் றும் கந்த தன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற பிரிதிவியுந்தோன்றின. இவ்வைந்து சூக்ஷுமபூதங்களும் பஞ்சீகரணத்தால் பிருதிவியி னிடத்தில் சப்தபரிச ரூப ரசகந்தங்களும் ஜலத்தினிடத்தில் சத்த பரிச ரூபரசங்களும் அக்கினியினிடத்தில் சத்தபரிச ரூபங்களும்

வாயுவினிடத்தில் சத்தபரிசங்களும் ஆகாயத்தினிடத்தில் சத்தமுங் கூடி இருக்கும். இந்தப்பஞ்ச தன்மாத்திரைகளினின்றும் லிங்க சரீரமெனப்படும் சூக்ஷ்மசரீரந்தோன்றும். இந்த சூக்ஷ்மசரீரம் தூல சரீரத்திற்கு சூத்திரம் (கயிறு) போன்றுள்ளது. (24–30)

இனி இவ்வைம்பூதங்களும் பஞ்சீகரணமாதல் எவ்வகை யெனின்: பஞ்சபூதங்களைத் தனித்தனி இரண்டாகப்பிரித்து அவற்றுள் ஒவ்வொரு பூதத்தின் ஒவ்வொருபாகத்தை வேருகவைத்து மற்ற ஒவ்வொரு பூதத்தின் வேறுபாகத்தைத் தனித்தனி நன்ஞன்காக்கி அவற்றை முன் வேருக வைத்த பாகத்தில் தன்னம்சபாகம் நீக்கி வேறு நான்கு பூத பாகத்தையும் அதனோடு சேர்க்க ஐந்தாகிப் பஞ்சீகரணமாகின்றன. எப்படியென்ருல், பிரிதிவிபூதத்தை இரண்டு கூருக்கி ஒரு கூற்றை வேறுவைத்து மற்ளெரு கூற்றை நான்காகப் பிரித்து அந்த நான்கையும் இதுபோலும் பிரித்த ஜலமுதலிய நான்கு பூதங்களோடு சேர்க்க ஐந்தாகிறது. இதுபோலவே ஜல பாகத்தைப் பிரிதிவி தேயு வாயு ஆகாசமுதலிய நான்கோடும் அக்னிபாகத்தைப் பிரிதிவி அப்பு வாயு ஆகாசமுதலிய நான்கோடும் வாயு பாகத்தைப் பிரிதிவி அப்பு தேயு ஆகாசமுதலிய நான்கோடும் சேர்க்க ஐந்தாகின்றன. இவ்வாறு பஞ்சீகரணப்பட்ட இவற்றின் காரியமே ஆன்மாக்களுடைய தூலசரீரம். இத்தூல சரீர சமூக மாகிய சமஷ்டியே விராட்சொரூபமாம். (31–35)

பஞ்ச பூதங்களுடைய ஸத்வாம்சத்தினின்றும் அந்தக்கரண மும், சுரோத்ரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்குவை, ஆக்ராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன. அந்தக்கரணம் விருத்தி பேதத்தால் நான்காயிற்று. எங்ஙனமெனின் ஒரு விஷயத்தில் சங்கற்ப விகற்பங்க ளுண்டாகின்றபொழுது மனமென்றும், அவ் விஷயத்தில் சந்தேகமில்லாமல் நிச்சயத்தை யடைகிறபோது புத்தி யென்றும், நிச்சயத்தை அடிக்கடி எண்ணும்போது சித்தமென்றும், சிந்திப்பவன் நானென்று சொல்லும்போது அகங்காரமென்றும் பெயர் பெற்றன. (36–38)

அப் பஞ்ச பூதங்களுடைய ராஜஸ அம்சத்தினின்றும் வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம் என்னுங் கர்மேந்திரியங்களும் பிரானன் அபானன் சமானன் உதானன் வியானன் என்னும் பஞ்சவாயுக்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வைந்தில் இருதயத்தில் பிராணவாயுவும், குதத்தில் அபானவாயுவும், நாபியில் சமானவாயு வும், கண்டத்தில் உதானவாயுவும், சரீரமுற்றும் வியானவாயுவும் இருப்பனவாம். ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, பிராணுதிவாயுக்கள் ஐந்து, மனம் புத்தி * இரண்டு இப்பதினேழுங் கூடியதே ஜீவசூக்ஷ்மசரீரம். இச்சூக்ஷ்மசரீர சமஷ்டியே எனக்குச் சூக்ஷ்மசரீரமென்று சொல்லப்படும். முக்குணங்களும் பூதங்

* வேதபுராணுதிகளில் அந்தக்கரணத்தை ஒன்ருகவும் இரண்டாகவும் மூன்ருகவும் நான்காகவும் ஐந்தாகவும் சிற்சில விடங்களில் கூறுவதுண்டு. அவற்றை ஈண்டு இரண்டனுள்ளடக்கிக் கூறியுள்ளது.

களோடு கலவாதிருக்கும் அவசரம் பிரகிருதி எனப்படும். அது தான் அவ்யக்தம். இது வித்யா சம்பந்தம் அவித்யா சம்பந்தம் என இருவகை. எந்தப் பிரகிருதி தனது ஆச்ரயத்தையடைந்து ரக்ஷிக்கப்படுகின்றதோ அது வித்யை யென்று சொல்லப்படும். சத்வசம்பந்தமான அந்த வித்யையை அனுஷ்டித்துப் பிரபஞ்ச விகாரத்தில் உன்முகப்படுகிற பரமான்மாவுக்கு இயற்கைஞான சொரூபியாகிய ஈச்வரனென்று பெயர். அப்பெயரேயல்லாமல் சர்வக்ஞனென்றும் சர்வசக்தனென்றும் சர்வானுக்கிரககாரக னென்றும் சொல்லப்படும். அவித்தையோடு கலந்து சுக துக்க மோக வடிவாய் நின்றுழலும் அனாதியஞ்ஞான ஆன்மாவுக்குச் செயற்கை ஞானசொரூபியாகிய ஜீவனென்றும் கிஞ்சிஜ்ஞத் தன்மையுடையவனென்றும் பெயர். இவன் சர்வதுக்காச்ரயனாயும் அவித்யா சம்பந்தமாயுள்ள ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணசரீர வாசியாயு மிருப்பன்; தூல தேக அபிமானத்தால் விச்வனென்றும், சூக்ஷ்ம தேக அபிமானத்தால் தைஜஸனென்றும், காரண சரீராபிமானத் தால் பிராஜ்ஞனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். குணரூபியாகிய ஈச்வரன் ஜீவர்களுடைய தூலம் முதலிய மூன்று சரீர சமஷ்டியபி மானத்தால் ஈசனென்றும் ஸூத்ரனென்றும் விராட்டென்றும் சொல லப்படுவன். ஜீவர்களுடைய இச்சையின்படி அனுபவிக்கவேண்டிய நானாபோக நிமித்தமாய் ஸர்வேச்வரனாகிய ஈச்வரனே என்னுடைய சக்தியினால் பல திருவுருக்கொண்டு சர்வானுக்கிரகஞ் செய்யும்படிச் செய்கின்றேன். ஓ பர்வதராஜனே! இப்போது சொல்லிவந்த கிரமத்தால் எல்லாச் செயலும் என்னுடைய சக்தியினாலன்றி ஆவ தில்லையென அறியவந்தன. இதனை யறியக்கடவாய். (39–50)

ஓம் ஹரித்ரா குங்குமா திக்தாயை நம:

33. தேவீ விச்வரூப தரிசனம்

தேவி கூறுகின்றாள் :—சராசராத்மகமாயுள்ள எல்லா வுலகமும் என் மாயா சக்தியினாலுண்டாக்கப்பட்டன. அந்த மாயையும் உண்மையில் ஆலோசித்துப் பார்க்குங்கால் என்னைவிட வேறாக இல்லவே இல்லை. அதனை விவகாரதசையில் வித்தை என்றும் மாயையென்றும் சொல்லப்படும். அப்படிச் சொல்லப்பட்டதை தத்துவ திருஷ்டியால் பார்க்கும்போது அது கேவலம் நானாகவே யிருப்பதன்றி என்னையன்றி வேறாகயிருப்பதன்று. அப்படி அதுவாகவே யிருக்கின்ற நான் எல்லாவுலகங்களையும் சிருஷ்டித்து அவைகளில் அந்தர்யாமியாயிருந்து ஆத்மாக்களை முன்னிட்டு மாயா கர்மங்களோடு கூடியிருக்கின்றேன். அவ்வான்மாக்கள் மாயா பேதத்தால் எப்படி எப்படியாகின்றனவோ அப்படி அப்படி அவ்வக்காரணங்களினால் லோகாந்தரகதி யடைகின்றன. கருணை சாலியாகிய நான் அவ்வாறு ஆன்மாக்களை முன்னிட்டு மாயா கர்மங்களோடு கூடாமற்போவேனாயின் அவ்வான்மாக்கள் அந்தந்த கதிகளையடைவதற்கு வேறுஹேதுவுண்டோ! ஆன்மாக்கள் வெவ்

வேறு பேதங்களை யடைகிறபோது நான் எப்படியிருப்பனெனில், உபாதியினால் பேதப்பட்ட கடாதிகளிலுள்ள ஆகாயம் கடாகாசம் மகாகாசமென எப்படி பேதப்பட்டதோ அப்படி நான் ஆன்மாக்களிடத்தில் வெவ்வேறு பேதப் பெயர் பெற்றிருக்கின்றேன். என்னிடத்தில் ஆன்மாக்களுடைய கருமசம்பந்தம் எவ்வாறிருக்குமெனின் உச்சநீசாதி வஸ்துக்களை சூரியன் பிரகாசப்படுத்துகிறதேயன்றி அந்த வஸ்துக்களுடைய குண தூஷணுதிகளை அடைகின்ருஞ, இல்லையே. அதுபோல நானும் ஆன்மாக்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதேயன்றி அவைகளுடைய தோஷங்களை யடையத்தக்கவளாகேன். இவ்வுண்மையறியாத சிலர் புத்தி முதலான கர்த்ருத்வம் என்னிடம் உண்டாகிறதென்றும் மூடபுத்தியுடையவர் ஆத்மாதான் கருத்தாவென்றும் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிருர்கள்; ஆனல் புத்தி முதலானதும் அன்று, ஆன்மாவுமன்று. அஞ்ஞான பேதத்தாலும் மாயையின் பேதத்தாலும் எனது மாயையினுலேயே ஜீவேஶ்வரர்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளதெனின், ஆகாசம் கடாகாசம் மகாகாசம் என எப்படிப் பேதமாய்க் கற்பிக்கப்படுகிறதோ அப்படி ஜீவாத்மாக்கள் கற்பிக்கப்பட்டனரென்றும் ஈஶ்வர பேதங்கள் அநேகமென்றும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையில் இவ்விரண்டு பேதங்களுமில்லை. (பேதப்படுவதற்குக் காரணமென்னையெனின்) தேகேந்திரியாதிகளுடைய கூட்டங்களாலும் குணங்களுடைய வாசனுபேதங்களாலும் அவித்தை மாயைகளுடைய பேதங்களாலுமேயன்றி வேறில்லை. (1–10)

அரசனே! ஓதப் புரோதரூபமாயிருக்கின்ற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாமும் நானே; இவைகட்கெல்லாம் சூத்ராத்மாவாயிருக்கின்ற ஈஶ்வரனும் நானே; விராட்சொரூபமும் நானே; அயன் அரி அரர் என்பவரும் ஸரஸ்வதி லக்ஷ்மி கௌரியும் நானே; பசு பக்ஷிகளும் சண்டாளனும் திருடனும் வேடனும் நானே. குரூரமான கர்மங்களும் சத்கர்மங்களும் மஹாஜனங்களும் ஆண் பெண் அலிகளும் நானே, சந்தேகமில்லை. எந்தெந்த வஸ்துக்கள் காணப்படுகின்றனவோ கேட்கப்படுகின்றனவோ அந்தந்த வஸ்துக்களில் யான் உள்ளும் புறம்பும் எப்பொழுதும் வியாபித்திருக்கின்றேன். ஆகையினுல் தாவர ஜங்கமங்களாகிற சகல வஸ்துக்களும் என்னுல் விடப்பட்டனவாகா; எனக்கு மேலொரு வஸ்துவில்லை; உண்டெனில் அது மலடிக்கு மைந்தனிருப்பது போலுமாம். விஷ்ணுவாதிகளைச் சொல்லலாகாதோவெனின் அது கயிற்றினிடத்தில் சர்ப்பப்பிராந்தி முதலானவை தோன்றுமாறு போலத் தோற்ற மாத்திரமேயன்று வேறில்லையாம். ஏனெனில் இவர்களெல்லாம் என்னுல் கற்பிக்கப்பட்டு என்னுலேயே பிரகாசிக்கப்படுபவர்; இதிற் சந்தேகமில்லை. எப்படி கற்பிதமான வஸ்துக்கள் அதிஷ்டானத்தினுல் பிரகாசிக்கின்றனவோ அப்படி அதிஷ்டானமாகிய என்னுல் பிரகாசிக்கின்றவர்களாம் என்று சொல்லும்பொழுது பர்வதராஜன் தேவியை நோக்கிச் சொல்லுகிருன்: (11–19)

ஓ தேவி! சமஷ்டியாகிய எல்லாப் பிரபஞ்சமும் உன்னுடைய சரீரமென்றதெப்படி? அத்திருமேனியின் காக்ஷியை யான் காண விரும்புகிறேன்; கிருபை செய்யக்கூடுமோவென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, திருமால் முதலிய தேவர்களும் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப் புகழ்ந்தனர். பக்தர்களுடைய அபீஷ்டத்தைக் கிரகிக்கின்றவளான தேவி பர்வதராஜனுடைய வேண்டுகோளையும் தேவர்களுடைய சந்தோஷத்தையும் பூர்த்திசெய்யத் திருவுளங்கொண்டு தனது பராத்பரமாகிய விராட்சொருபமெனும் உண்மைச் சொருபத்தைக் காண்பித்தனள். (20–22)

எவ்வாறெனின்! முடி ஆகாயத்தின் மேற்பாகமாயும், சூரிய சந்திரர்கள் கண்களாயும், திக்குகள் செவிகளாயும், வேதங்கள் வாக்காயும், பிராணன்கள் வாயுவாயும், பிரபஞ்சம் இருதயமாயும், பிரிதிவி முற்பக்க இடமாயும், ஆகாசம் நாபியாயும், ஜோதிசக்கரம் மார்பாயும், மகலோகம் கண்டமாயும், ஜனலோகம் முகமாயும், தபோலோகம் நெற்றியாயும், சத்யலோகம் நெற்றியின் கீழிடமாயும், இந்திராதியர் கைகளாயும், சப்தம் சுரோத்திரேந்திரியமாயும், அஸ்வினி தேவதைகள் நாசியாயும், கந்தம் கிராணேந்திரியமாயும், அக்னி நேத்திரேந்திரியமாயும், இரவு பகல் இமைகளாயும், பிரமஸ்தானம் புருவ நெறிப்பாயும், ஜலம் தாடைகளாயும், ரசம் நாவாயும், யமன் கோரப்பற்களாயும், சந்திரகலை கடைவாய்ப் பற்களாயும், பிரியம் பற்களாயும், மாயை கலாப்பிரகாசமாயும், சுவர்க்கம் கடைக்கண்பார்வையும், வெட்கம் மேலதரமாயும், லோபம் கீழதரமாயும், தர்மமார்க்கம் பிருஷ்டபாகமாயும், சமுத்திரம் வயிறுயும், பிரஜாபதி ஆண்குறியாயும், மலைகள் எலும்பாயும், நதிகள் நாடியாயும், மரங்கள் ரோமங்களாயும், உத்தம நடைகள் கௌமாரம் யௌவனம் ஜரை முதலிய பருவங்களாயும், மேகங்கள் தலைமயிராயும், சந்தி காலங்கள் இரண்டு வஸ்திரங்களாயும், சந்திரகலை மனசாயும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஞானசக்தியாயும், ருத்ரமூர்த்தி அந்தக்கரணமாயும், குதிரை முதலிய விலங்கினங்கள் தொடைக்குமேலுள்ள இடையாயும், அதலம் விதலம் முதலிய உலகனைத்தும் இடைக்குக் கீழுள்ள ஸ்தானங்களாயுமிருக்க, நாக்கினால் நக்குவதைப்போல் ஆயிரங்கரணங்கள் வளைந்து வளைந்து நடவ கடகடவென்று பற்களைக் கடித்துக்கொண்டும், நேத்திரங்களிலிருந்து தீப்பொறி சிதறவும், அநேகவிதமான ஆயுதங்களைத் தாங்கியும் ஆயிரம் சிரங்களோடும் ஆயிரங் கண்களோடும் ஆயிரங் கால்களோடும் கோடிசூரியருதித்தாற்போல் பிரகாசித்தும் கோடிமின்னல்கள் மின்னுவதைப்போல் மின்னி கண்களால் பார்ப்பதற்குக் கூடாத மகா கோரமாயும், மனதால் நினைப்பதற்குக்கூடாத மகாபயங்கரமாயும் தோன்றியது. அந்தவுருவத்தை தேவாசுரர் முதலிய யாவருங்கண்டு கம்பிதர்களாய் ஹாஹா வென்று கூக்குரலிட்டு நடுங்கிய மனமுடையவர்களாய் மூர்ச்சித்து தேவி என்கிற ஞாபகமுமில்லாதவர்களாயினர். அச்சமயத்தில் நான்கு வேதங்களும் நான்கு திக்கிலுமிருந்து கோஷித்து மூர்ச்சித்துக்கிடந்த

தேவர்களையெல்லாம் எழுப்பிவிட்டன. எழுந்த அவர்களெல்லாம் தைரியமும் நல்லறிவுமுடையவர்களாய் அன்புமேலிட்டு மிக்க பிரேமையுடன் கண்ணீரை ஆறுகப்பெருகவிட்டு கண்டம் விம்மி நாத்தழுதழுத்துத் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர் : (23–41)

ஏ அம்பா ! எங்களுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்தருள்வாய். உன்னிடத்தில் உற்பத்தியான எங்களை ரட்சிப்பாய். எங்கட்கெல்லாம் பிரபுவாயிருப்பவளே ! உனக்கு எங்களிடத்துண்டான கோபத்தை யடக்குவாய். எங்களால் பார்க்கக்கூடாத உன்னுடைய திருமேனியின் தரிசனத்தினால் நாங்களனைவரும் பயந்தவர்களாயும் பாமரர்களாயும் இருக்கின்றோமாகையால் இச்சமயத்தில் உன்னுடைய பராக்கிரமத்தையும் சொரூபத்தையும் எப்படியறிந்து எவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்யப்போகின்றோம்? ஆயினும் எங்களிடத்தில் எவ்வாறு இப்போது உண்டாகின்றதோ அவ்வாறு துதிக்கின்றோம் : (42–44)

புவனேஶியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். பிரணவ ஸ்வரூபிணியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வவேதாந்த சித்தாந்த ஸ்வரூபிணியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து அக்கினியுண்டாயிற்றோ, யாரிடத்திலிருந்து சந்திர சூரியர்களுண்டாயினரோ, யாரிடத்திலிருந்து சகல ஓஷதிகளும் உண்டாயினவோ, அந்த ஸர்வாத்மஸ்ரூபிணியாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து சகல தேவர்களுந் தோன்றினார்களோ, யாரிடத்திலிருந்து சாத்தியர்களும் பக்ஷிகளும் பசுக்களும் மானிடர்களும் தோன்றினார்களோ அந்த ஸர்வாத்ம ஸ்வரூபிணியான உனக்கு நமஸ்காரம். பிராண பானங்களும் பயிர்களும் தவங்களும் சிரத்தையும் சத்தியமும் பிரம்மசர்யவிதிகளும் யாரிடத்திலிருந்துண்டாயினவோ அந்தத் தேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். சுவாலைகளோடு கூடியிருக்கின்ற அக்கினி பகவானுக்கு சப்த சமித்துக்களும் சப்த ஹோமங்களும் சப்த லோகங்களும் யாரிடத்திலிருந் துண்டாயினவோ அந்த ஸர்வஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து சமுத்திரங்களும் நதிகளும் மலைகளும் உண்டாயினவோ, யாரிடத்திலிருந்து ரசமுள்ள எல்லா ஓஷதிகளும் உண்டாயினவோ அந்தத் தேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து யாகங்களும் தீக்ஷைகளும் யூபங்களும் தக்ஷிணைகளும் நான்கு வேதங்களும் உண்டாயினவோ, அந்தத் தேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். உனது திருமேனியின் முன் பக்கத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம்; பின் பக்கத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம்; மேற்பக்கத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம்; கீழ்ப்பாகத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம். எங்கட்கு மாதாவாயிருக்கின்ற உன்னை நான்கு திக்குகளிலுமிருந்து நமஸ்கரிக்கின்றோம். பிரபஞ்சிகளாகிய எங்களால் காணக்கூடாத இவ்வுருவத்தைமாற்றி எங்களால் காண்பதற்கினியதும் அழகினும் அழகியதுமான சுந்தரத் திருமேனியை நாங்கள் காணுமாறுகாட்சி கொடுத்தருளுவாய் என்று பயந்து தோத்திரஞ் செய்யுந் தேவர்களைக் கிருபா சமுத்திரமாகிய

ஜகதம்பிகை கருணையுடன் பார்த்து அந்தப் பயங்கர ரூபத்தை மாற்றி பாசாங்குச வரதாபயத்துடன்கூடிய திருக்கரங்களுடனும் மிருதுவான திருமேனியுடனும் கருணை நிறைந்த கண்ணுடனும் புன்னகையோடு கூடிய திருமுகத்துடனும் சுந்தரரூபத்துடனும் சுந்தரியாய்க் காட்சி கொடுத்தருளினள்.

அத்திரிபுர சுந்தரியைத் தேவர்கள் தரிசனஞ்செய்து முன்னடைந்த பயமொழிந்து சாந்தசித்தர்களாய் சந்தோஷத்துடன் கலகலவென்று ஆரவாரஞ் செய்து நமஸ்கரித்தனர். (45-56)

ஓம் ஹர்யக்ஷாத்யமரார்ச்சிதாயை நம:

34. ஞானத்தின் சிறப்பு

தேவி கூறுகின்றாள் :—மந்தபாக்கிய முடையவர்களான நீங்களெங்கே! மஹா ஆச்சரியகரமான என்னுடைய விச்வரூபமெங்கே! அங்ஙனமாயினும் நான் பக்தர்களிடத்துப் பிரியமுடையவளாகையால் பக்தர்களாகிய உங்களுக்குக் காணுதற்கரிய என்னுடைய விச்வரூபத்தைக் காட்டினேன். இந்த உருவம் அகண்டாகாரமாதலால் இதனை என்னுடைய கிருபையொன்றினாலல்லது வேதாத்தியயன விசேஷத்தினாலாவது யோகாப்பியாசங்களாலாவது தவயோகங்களாலாவது காணக்கூடுமோவெனின், கூடாது என்றனள். தேவி மீண்டும் பர்வதராஜனைப் பார்த்து, அரசனே! உனக்கிப்போது பரமார்த்தமாகிய உண்மையொன்றைச் சொல்லுகிறேனென்று கூறுகின்றாள்: பரமாத்மாவோ (தேகேந்திரியங்கட்கு அன்னியமாகிய ஆத்மாவாம்) ஆன்மாவோ தேகேந்திரியாதிகளாகிய உபாதிசம்பந்தத்தால் ஜீவத்தன்மையடைந்தும் அச்சீவத்தன்மையினால் கர்த்திருத்வாதி தர்மங்களையடைந்தும் (நானென்றெழுந்த அந்தக் கர்த்திருத்வமாகிய அகங்காரத்தினால்) தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் ஏதுவாகிய கிரியைகளைச் செய்தும் (அத்தர்மாதர்மரூபமாகிய அறம் பாவங்களுக்கேற்க) நானுவிதமான யோனிகளை அடைந்தும், அந்த யோனிகளாகிய பிறவிகளுக்கேற்ற சுகதுக்கங்களை யனுபவித்தும் (அந்தச் சுகதுக்கானுபவங்களால் பரிபாகப்பட்ட கர்மங்களுக்கேற்றபடி) மீண்டும் அந்தக் கர்மங்களில் விருப்பமடைந்து (அக்கர்மங்களுக்கேற்ற) நானுவிதமான சரீரங்களையடைந்தும், அந்தச் சரீரங்களுக்கேற்ற சுகதுக்கங்களை (மீண்டும்) அனுபவித்தும் இவ்வாறு குலாலசக்கிரம்போல் இச்சீவனானவன் எப்பொழுதும் ஓய்வின்றி மாறிமாறிப் பிறந்தும் இறந்தும் சுழன்று கொண்டிருப்பன். இவனுக்கொழிவு கிடையாது. இவ்வாறு சுழல்வதற்குக் காரணம் யாதெனின் அஞ்ஞானமேயாம். அந்த அஞ்ஞானத்திலிருந்து இச்சையுண்டாகிறது, ஆகையால் மானிடனாகப் பிறந்தவன் ஜனன மரணத்துக்கு மூலகாரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்யும் விஷயத்தில் நியமமுள்ளவனும் முயற்சி செய்யவேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்வானாயின் அஞ்ஞான நாச

முண்டாம். அஃதுண்டாயின் புருஷார்த்தங்களின் முடிவாயுள்ள மோக்ஷ சுகமுண்டாம். அஃதுண்டாயின் ஜீவன் முக்த தசை யுண்டாம். இஃதுடையவன்றான் ஜன்ம சாபல்யமடைவான். (1–7)

ஓ அரசனே! அந்த அஞ்ஞானம் நாசமாவதற்கு ஞானந்தான் வன்மையாயுள்ளது. இந்த ஞானமன்றி ஏனையகர்மாதிகளாலும் கர்மோபாசனைகளாலும் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியாகா தாயினும் ஞானத்துக்குச் சாதனமாத்திரமா யுள்ளனவாம். எங்ஙனமெனின் கர்மங்களும் கர்மோபாசனைகளும் விஷயபோகங்களில் இச்சையை யும் அவ்விச்சையின் வழியே துவேஷத்தையும் மாறி மாறி விளை வித்து மகத்தான அனர்த்தத்தைச் செய்து வருவதால் அவைகளால் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியாகாதென்றும், அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும் ராகத்துவேஷத்தின் வழியே சென்று அவைகளைச் செய்யாமல் அவைகளை விட்டு சர்வப் பிரயத்தனத்தினாலும் ஞானத்துக்குச் சாதனமாகக் கொண்டு செய்வாராயின் அவை ஞானத்திற்குச் சாதனமாகுமென்றும் அறிவாய். (சிலர் கர்மங்களைச் செய்யாமல் கைவிட்டு ஞானந்தான் அவசியமென்று ஞானவிசாரஞ் செய்யத் துணிகின்றனர். அது பிரமாண யுக்தமன்று. ஏனெனின், குர்வந் நேவேஹ கர்மாணி த்யத:கர்ம ப்யவஶ்யகம்) இவ்வுலகில் கர்மங் களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் கர்மம் அவசியமானது என்று பிரமாணங் கூறுகின்றது. அதனால் கர்மங் களை விட்டு ஞான விசாரஞ்செய்தல் கூடாதென்பது நிச்சயம். வேத விதிதமாகிய கர்ம சமூகங்கள் ஞானத்துக்குச் சகாயமென்றும் இதத்தைச் செய்வதென்றும் அறிவுடையார் சிலர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனங்கூறுவது சித்தாந்த விரோதமன்று; எங்ஙனமெனின் கர்மமான இருதயத்திற் கட்டுண்டிருக்கிற ராகத்துவேஷாதிகளைப் பேதித்து அவைகளைப் போக்குவதற்குச் சாதனமாயிருத்தலால் சகாயமெனவும், அவ்விருதயம் பரிபாகமாதற்கு இன்றியமையாத கருவியாயிருத்தலால் இதமெனவுங் கூறியதாகும். ஆனால் இந்தக் கர்மமும் ஞானமும் ஒன்றாய்ச் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதோ வெனின், அன்று; ஒளியும் இருளும்போல வேறுபட்டிருப்பவைகளே. எங்ஙனமெனின் சூரியோதய காலத்தில் இருள் பிரகாசத்தையடை யாதிருப்பதுபோல ஞானோதய மாகுங்காலத்தில் கர்மங்கள் அப்பிர காசத்தை யடைந்திருக்கு மென்றறிவாய். (8–14)

அறிவிற்சிறந்தவனே! ஞானம் உண்டாகும்காலம் சித்தசுத்தி யுண்டான பின்னரென்றும், அச்சித்தசுத்தி கர்மங்களாலென்றும் வெளிப்படலால் வேதங்களில் சர்வகர்மங்களையும் விதித்திருக்கின் றது. ஆதலான் அச்சித்தசுத்தி யுண்டாவதற்கு அந்தக்கர்மங்களைச் சர்வப்பிரயத்தனத்தினாலும் அவசியம் அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். அவ்வா றனுஷ்டித்து வந்தால் அவை சித்த சுத்தி செய்யவல்ல சமம் தமம் திதீக்ஷை வைராக்கியம் சத்தியமாதிகளை யுண்டாக்கும். அஃ துண்டானபின்னர் சந்நியாசம் பெறல்வேண்டும். அதுபெற்றபின் னர் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவராயும் பிரம்மநிஷ்டராயும் பரசிவ பக்தி யுடையவராயுமுள்ள ஞானாசாரியரையடைந்து நமஸ்கரித்தல் வேண்

டும். அதன்பின்னர் அவரனுக்கிரகத்துக் குரிமையாய் நாடோறும் வேதாந்தவிசாரஞ் செய்து வரவேண்டும். அந்த விசாரத்தில் ஜீவ பிரம்மைக்கிய போதமாயிருக்கின்ற தத்வமஸ்யாதி வாக்கியங்களைச் சிரவணஞ் செய்தல்வேண்டும். அச்சிரவணத்தால் ஜீவபிரம்மைக் கிய நிலையைச் சிந்தித்துத் தெளிதல்வேண்டும். அங்ஙனந் தெளியப் பெற்றால் ஜனனமரணபயமற்று எனது சொருப சித்தியை யடைய லாம். ஓ ஞானசீலனே! இன்னமும் இந்த மகா வாக்கியார்த்த சோதனையின் முறையைக் கேட்பாயாக. முதலில் தத்வமஸ் யாதி மகாவாக்கியங்களில் அமைந்துள்ள பதார்த்தஞானமும் அதன் பின்னர் அப்பதசமூகமாயுள்ள வாக்கியார்த்த ஞானமும் உண்டாக வேண்டும். இவற்றுள் தத்பதவாச்யார்த்தம் நான் என்றும் த்வம் பதவாச்சியார்த்தம் ஜீவனென்றும் அஸிபத வாச்சியார்த்தம் இந்த இருவருடைய ஐக்கியமென்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. அங் ஙனம் கூறுவதோடும் துவம்பத வாச்சியார்த்தம் ஜீவனென்பதிற் சம்சயமில்லை யென்றுங் கூறுகின்றன. ஆனால் தத்பத வாச்சியார்த்தம் நான் என்றும் த்வம்பத வாச்சியார்த்தம் ஜீவனென்றும் வெளிப் படலால் இவ்விரண்டு வாச்சியப் பொருள்கள் விரோதமுடைய தாதலால் இவ்விரண்டிற்கும் ஐக்கி யம் எங்ஙனங்கூடுமெனின், லக்ஷணையாற்கூடும். அந்த லக்ஷணை யாதெனின், சுருதியிற் கூறப்பட்ட த்வம்பதம் தத்பதம் என்னும் இரண்டும் சித்லக்ஷண முடையதாகலின் அச்சின்மாத்திர லக்ஷணத் தால் இரண்டிற்கும் ஐக்கியங்கூடும். எங்ஙனமெனின், த்வம்பத வாச்சியார்த்த ஜீவனாயினும் அந்த ஜீவன் பிரம்மம் அறிவிக்க அறிகின்ற சித்லக்ஷணமுடையவனென்றும், பிரம்மம் அறிவே சொருபமாய் நின்று அறிவிக்கின்ற சித்லக்ஷணமுடையதென்றும் அறிந்து பிரம்மம் மாத்திரமாக நிற்கும் அத்வைத ஐக்கியானு பவத்தை அறியப்பெறுவானாயின் ஐக்கியங்கூடுமென்க. (15–23)

ஓ பர்வதராஜனே! இதனைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தா லறிவாயாக. பல பொதுலக்ஷணங்களினால் காணக்கூடாமலிருக்கிற ஓர் தேவதத் தனைக்காணத் தொடங்குங்கால் அவனுக்கு முக்கியமாயுள்ள சில சிறப்பு லக்ஷணங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து அவனைக் காணலும் அங்ஙனங் காணப்பெற்றால் அவனை அக்கூட்டத்தினின்றும் வேறு பிரித்து இவன்றான் அந்தத் தேவதத்தன் என்று சம்சயமில்லாமல் நிச்சயித்தறிந்து தன்னோடு கூட்டிக்கொள்ளுதல் போல, தூல தேகம் முதலியவற்றோடும் தத்துவசமூகங்களோடுங்கூடிக் காணக் கூடாமலிருக்கிற ஜீவனை முன் கூறியவாறு சித்தென்கிற லக்ஷணை யால் ஆராய்ந்து இதுதான் அந்த ஆன்மா, சம்சயமின்றென் றறிந்து தேகாதிகளை (ப்பரித்தியாகஞ்செய்து)க் கழித்துத் தன்னின மாகிய பிரம்மத்தோடு கூடி பிரம்ம சம்பத்தை யடைகிறான்.

இனி ஆன்மாவுக்கு வேறாயுள்ள தூலசூக்ஷ்ம காரணங்களாகிய தேகாதிகளின் லக்ஷணங்களைக் கேட்பாயாக: மகா பூதங்களாகிய பிருதிவிஆதி பஞ்ச பூதங்களினின்றும் பஞ்சீகிருதமாகிய சரீரமே

ஸ்தூலதேகம். இது அழிவுடைத்தாகிய மாயையினின்றும் காரியப் பட்ட மாயாமயமாயும் சுகதுக்க மோகமாகிய சகல கருமானுபவங் கட்கும் ஆலயமாயும் நரைதிரை மூப்புமுதலிய வியாதிகளோடு கூடினதாயும் இவைகளால் ஆத்மாவுக்கு உபாதி செய்வதாயு முள்ளது. இது முதல் தேகம். ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணுதிபஞ்சகம், மனம் புத்தி என்று சொல்லப்பட்ட தத்துவ சமூகங்களே சூக்ஷ்மதேகம். இது அபஞ்சீகிருதபூத சம் பந்தமாயும் தூல தேகானுபவமாய் வருகிற சுகதுக்கங்களை யறிவிக் கிறதாயும் இவ்வுணர்ச்சி வழியால் ஆத்மாவுக்கு உபாதிசெய்வதாயு முள்ளது; இது இரண்டாந்தேகம். தூலதேகம்போல் சுகதுக்கானு பவங்களை அனுபவிக்கச்செய்யாததும் சூக்குமதேகம்போல் சுகதுக் கங்களை அறிவிக்காததுமாய் அநாதியாயும் அநிர்வாச்சியமாயும் அஞ்ஞான மயமாயுமுள்ளதே காரணதேகம். இது ஆன்மாவுக்கு அறியாமையைச் செய்வதாகிய உபாதியைச் செய்வது; இது மூன் ருந்தேகம். ஓ பர்வத ராஜனே! ஆன்மாவானவன் இங்ஙனங் கூறி வந்த தேகத்திரயங்களையும் இவைகட்குள்ளாயுள்ள பஞ்சகோசங் களையும் தனக்கு வேறென்று களைவதற்காய்க் கூறியுள்ள நேதி நேதி வாக்கியங்களால் முறையே விசாரித்தறிந்து மேல்நோக்குங் காலத்து அறியக்கிடந்தது, அங்ஙனஞ் சேஷித்து நின்ற எனது சொரூபமாகிய பிரம்மசித்தொன்றே என்றறிவாய். (24–31)

இதுவரையில் ஜீவன் தேகாதிகளுக்கு வேறென்றும் அத் தேகாதிகள் அந்த ஜீவனுக்கு உபாதிசெய்வதாகிய தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களாக விருப்பதென்றும் அச்சரீராதி தத்துவங்களை நேதி செய்து களைந்தவழி சேஷித்து நின்றது பிரம்மசித்தொன்றே என்றுங் கூறினேன். இனிப் பிரம்மத்தின் இலக்கணத்தைக் கேட் பாயாக.

இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஜனனமரணமில்லை, ஒன்றினின்று உண்டாவதுமில்லை; கருமஜனனங் கிடையாது, நித்யமானது, சாஸ்வதமாயுள்ளது, அநாதி. சரீரம் ஹிம்சிக்கப்பட்டாலும் இது ஹிம்சிக்கப்படுகிறதில்லை. எவனொருவன் இந்த ஆன்மா ஹிம்சைப் படுவதாக நினைக்கின்றானோ எவனொருவன் ஹிம்சிக்கப்பட்டதாக நினைக்கின்றானோ இவ்விரண்டுபேரும் தெரிந்தவர்களல்லர். இது ஒருவரைத் துன்பஞ்செய்கிறதில்லை, இது ஒருவனால் துன்பப் படுகிறதுமில்லை. அணுவுக்கணுவாயும் மஹத்துக்கு மஹத்தாயு மிருக்கிற இந்தப் பரமாத்மா, சகலப் பிராணிகளுடைய இருதயக் குகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்தன்மையான இந்தப்பரமாத்மாவை துக்கரஹிதனா யிருக்கின்ற ஜீவாத்மா வானவன் அந்தப்பிரம்மத்தினுடைய பிரசாதத்தினாலே அப்பரமாத் மாவினுடைய மகிமைகளைத் தானுடையவனாகின்றான். இந்த ஆத்மாவை ரதமுடையவனாக வறிவாய்; (எவ்வாறெனின்) சரீரம் ரதமாகவும், சாரதி புத்தியாகவும், இந்திரியங்கள் குதிரைகளாகவும், மனம் கடிவாளமாகவும், விஷயங்கள் சஞ்சரிக்குமிடமாகவுங் கொண்டு இந்திரியங்களோடும் மனதோடுங் கூடி விஷயானுபவங்

கலை ஆன்மா அனுபவிக்கிறதாகச் சொல்லுகின்றபடியால் அவ்வண்ணமாகவே யறியக்கடவாய். (32–36)

எவன் இதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் நல்ல மனதில்லாதவனாகவும் சுசியில்லாதவனாகவும் இருக்கின்றானோ அவன் தத்பதத்தை யடையமாட்டான்; ஸம்ஸாரத்தை யடைவான். எவன் இதையறிந்து எப்போதும் நல்லமனதோடும் சுசியோடுங் கூடியிருக்கின்றானோ அவன் தத்பதத்தை யடைகிறான்; அவன் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை. எவன் விஞ்ஞானத்தைச் சாரதியாகவும், மனதைக் கடிவாளமாகவுங் கொண்டவனாகவிருக்கின்றானோ அவன் என்னுடைய பரமபதத்தை யடைகிறான். (37–39)

என்னுடைய பரமபதமென்பதும் அதனை யடைவதென்பதும் எவ்வாறெனின், என்னுடைய ஸ்தானந்தான் பரமபதம்; அந்தப் பதத்தை எவன் முன் சொல்லியவாறு பரமாத்ம லக்ஷணத்தைச் சுருதியினாலும் யுக்தியினாலும் நிச்சயித்து தன்னாத்மாவினிடத்தில் அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை வைத்துப் பாவித்தலாகிய நிதித்யாசனஞ் செய்கின்றானோ அவன் என்னுடைய பதத்தை யடைதலென்பதுமாம்.

இன்னமும் அந்த பாவனையின் முறைமை எப்படியெனின், முன்னர் தன்னுள்ளத்தில் யோகவிருத்தியினால் தேவியைத் தியானித்துப் பின்னர் தேவி பிரணவத்தின் நாமமாயிருக்கிற மூன்றக்ஷரங்களாகிய மந்திரத்தைத் தியானார்த்தம் வாசகவாச்சிய மென்னும் இரண்டின் வழியானும் பாவிக்கவேண்டியது. மூன்றக்ஷரமாவது யாதெனின் ஹகாரம், ரகாரம், ஈகாரம்; இம் மூன்றெழுத்துங்கூடி ஹ்ரீங்கார சொரூபமாகிய துரீயமாகும். இவற்றுள் ஹகாரம் தூல சரீரம், ரகாரம் சூக்ஷ்மசரீரம், ஈகாரம் காரணசரீரமென்று சொல்லப்படும். ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களாகின்ற மூன்றக்ஷரங்களோடு கூடிய அப்பீஜமந்திரத்தை, சமஷ்டி சூக்ஷ்ம ஸ்தூல காரண சரீரமாகச் சொல்லப்பட்ட அச்சமஷ்டிக்கும் வியஷ்டிக்கும் அபேதமாகவும் சமாதிகாலத்துக்கு முன் ஆதரவுடன் பாவனைசெய்து அதன் பின்னர் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பிராண அபானவாயுக்களை நாசியின் மத்தியில் சமமாக நிறுத்தி இந்திரிய விஷயங்களை நிவர்த்தித்து மத்ஸரம் முதலிய தோஷங்களை விடுத்து நிஷ்காமபக்தியோடு சப்தகோஷமில்லாத குகையிலிருந்து ஸ்தூலசரீராபிமான விஸ்வமாகிய ஹகாராக்ஷரத்தை ரகாராக்ஷரத்தோடு சேர்த்தும், சூக்ஷ்ம சரீராபிமான தைஜசமாகிய ரகாராக்ஷரத்தை ஈகாரத்தோடு சேர்த்தும், காரண சரீராபிமான தைஜசமாகிய ரகாராக்ஷரத்தை ஹ்ரீம் என்கிற அக்ஷரத்தோடு சேர்த்தும் வாச்சிய வாசக பேதமின்றி அத்துவிதமாகத் துவாதசாந்த ஸ்தானமாகிய அந்தவிடத்தில் ஜகதீஸ்வரியாக என்னை அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாக பாவித்துத் தியானித்தலாகும். இவ்வண்ணம் ஸாக்ஷாத்கார தியானத்தை உத்தமனாகிய ஒருவன் செய்வானாயின் அவன் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தோடு பேதமில்லாமல் ஒன்றாயிருத்தலாகிய தன்மையை

யடைகிறான். பராத்பரமாயிருக்கின்ற என்னை இப்போது சொல்லி வந்த யோகயுக்தியினால் பார்க்கப்பெறின் அப்பொழுதே அக்ஞானத் திற்கும் அதன் காரியங்கட்கும் நாசமுண்டாகின்றன. (40–50)

ஓம் ஹரிகேசஸக்யை நம:

35. யோக–மந்திர சித்தி

பர்வதராஜன் கூறுகிறான் :—ஓ மஹேஶ்வரியே ! நான் ஞானப் பிரதமாயிருக்கின்ற தத்வதரிசனஞ் செய்வதற்கான யோகம் எதுவோ அந்த யோகத்தை அதற்குரிய அங்கத்தோடு எனக்கனுக் கிரகஞ் செய்வாயென்றான். தேவி அந்த மலையரையனை நோக்கிக் கூறுகின்றாள் : ஓ யோகசீலனே ! நீ கேட்கின்ற இந்த ஞானப் பிரத யோகமானது மேல் நடு கீழ் என்று சொல்லப்பட்ட மூவுலகினு மில்லை ; ஆயினும் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுடைய ஐக்கியத்தையே யோகிகளால் யோகமென்று கூறப்படுகின்றது ; இதையன்றி வேறொன்றையும் அப்படிக் கூறப்படுகிறதில்லை. ஆனால் இதற்குக் காமம் குரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாச்சரியம் என்பனவா கிய ஆறு தடைகள் உள்ளன. நீக்கற்கரிய இவ்விக்கினங்களைத் தம்மிடம் வரவொட்டாமல் தடுக்கத்தக்கவர்களே ஜீவான்ம பரமான்ம ஐக்கிய யோகத்தை யடைவர். இந்த யோகத்துக்கு அங்கங்கள் எட்டாம். அவை இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்யா ஹாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என்பன. இவைகளே யோகத் துக்குச் சாதனமாகக் கூறப்படும். இனி,

1. **இயமமாவது** - அஹிம்சை, சத்தியம், களவில்லாமை, பிரம்மசரியம், தயை, சன்மார்க்கம், பொறுமை, தைரியம், மித மான ஆகாரம், சௌசம் எனப் பத்தாம்.

2. **நியமமாவது** - தவம், சந்தோஷம், ஆஸ்திக்யம் (தெய்வ முள தெனல்), தானம், தேவபூஜை, சித்தாந்த சிரவணம், நாணம், புத்தி, ஜபம், ஹோமம் எனப் பத்தாம்.

3. **ஆசனமாவது** - பத்மாசனம், சுவஸ்திகாசனம், பத்ரா சனம், வஜ்ராசனம், வீராசனம் என ஐந்தாம். இவற்றுள்

(i) **பத்மாசனம்** - பாதங்களைத் துடைகளின்மேல் வைத்து இரண்டு கைகளால் பெரிய விரல்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நிமிர்ந் திருத்தல்.

(ii) **ஸ்வஸ்தி காசனம்** - இரண்டு பாதங்களையும் தொடைகளுக் கும் முழங் கால்களுக்கும் இடையிலுள்ள சந்தியில் வைத்து நேராக விருத்தல்.

(iii) **பத்ராசனம்** - புறங்கால்களைப் பிருஷ்டபாகத்தில் மடக்கி வைத்து விருஷணத்தின் அடியின் வழியாய் அப்பாதங்களைப் பாத சந்திகளோடும் கைகளால் பிடித்திருத்தல்.

(iv) **வஜ்ராசனம்** - தொடைகளின்மேல் பாதங்களைக் கிரமமாக

வைத்து முழங்கால்களில் கைவிரல்களை மேல் முகமாக அமைத்து நிமிர்ந்திருத்தல்.

(v) வீராசனம் - ஒரு பாதத்தைப் பூமியிலும் மற்றொரு பாதத்தைத் துடையிலும் வைத்து சரீரத்தை நேராக நிருத்தல்.

4. பிராணாயாமமாவது-வெளியே இருக்கிற வாயுவை இடகலையினால் உள்ளேவாங்கிப் பதினாறு மாத்திரையளவு சுழுமுனை நடுவில் நிறுத்திப் பின்னர் முப்பத்திரண்டு மாத்திரையளவு பிங்கலை நாடியின் வழியாய் விடுதலேயாகும்.

இது சகர்ப்பம் விகர்ப்பமென இருவகைப்படும். (1) சகர்ப்பம்: அடிக்கடி வெளியே செல்லுகிற வாயுவை பன்னிரண்டு மாத்திரை அல்லது பதினாறு மாத்திரை காலம் ஜபத்தியானாதிகளுடன் உள்ளே கிரகித்து ஜபத்தியானாதிகளைச் செய்தல். (2) விகர்ப்பம்: ஜபத்தியானாதிகளில்லாமல் மேற்கூறியவாறு பிராணாயாமஞ் செய்தல். இம்முறையாகப் பிராணாயாமத்தை அப்பியசிக்கும் காலத்தில் சரீரம் வியர்க்குமானால் அதமமென்றும், நடுங்குமானால் மத்திமமென்றும், பூமியைவிட்டு மேலெழும்புமானால் உத்தமமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

5. பிரத்யாஹாரமாவது - இயம நியமாதிகளால் கொள்ளப்பட்ட உத்தம குணங்கள் நிறைந்து தானெண்ணிய அபீஷ்டங்களைப் பெறுமளவும் இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் போகவிடாமல் தடுத்து சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளலாகும்.

6. தாரணையாவது - காற்பெரு விரல்கள், முழங்கால்கள், தொடைகள், மூலாதாரம், ஆண்குறி, நாபி, இருதயம், கண்டம், கன்னம், நாசி, நடுப்புருவம், நெற்றி, சிரசு, துவாதசாந்தம் இவ்விடங்களில் பிராணவாயுவை விதிமுறையாக நிறுத்துவதாகும்.

7. தியானமாவது - தன்னால் விரும்பப்பட்ட தேவதையோடு தனது அசைவற்ற மனதை லயிப்பித்தலாகும்.

8. சமாதியாவது - ஜீவாத்மாவாகிய தான் பரமாத்மாவினின்று வேறாகாது சமத்துவபாவனை செய்துகொண்டு எப்போதுமிருத்தலாம். இவையே அஷ்டாங்க யோகலக்ஷணமென்று யோக விசாரமுடையவர் கூறுவர். (1–26)

ஓ பர்வதராஜனே! நானிப்பொழுது உனக்கு உத்தமமான மந்திரயோகத்தைச் சொல்லுகிறேன். சரீரமாகிய இப்பிரபஞ்சம் பஞ்சபூத காரியாத்மகமாயும் சோமசூர்யாக்னிகளால் தேஜோரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஜீவப்பிரம்மைக்கிய ரூபமாயும் விளங்குகின்றதென்று பெரியோர் கூறுவர். இதுவேயுமன்றி இச்சரீரத்தில் மூன்றரைக்கோடி நாடிகளிருக்கின்றனவென்றும் முக்கியமாயுள்ளன பத்தென்றும் அவற்றுள்ளும் மூன்று நாடிகளே மிக முக்கியமானதென்றுங் கூறுவர். அவை இடகலை பிங்கலை சுழுமுனை என்பனவாம். இம்மூன்றும் இச்சரீரத்துக்குப் பிரதானமாக முதுகென்பாகிய மேருதண்டத்தின் சிகரத்தில் சோமசூர்யாக்கினி சொரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பன. இவற்றுள், இடகலைநாடி-மேருதண்டத்தின்

வாமபாகத்தில் வெள்ளிய சந்திர பிரகாசமுடைத்தாய் அமிர்தமய மாய் சக்தி சொரூபமாகிய ஸ்திரீ ரூபமாயுள்ளது. பிங்கலை நாடி- தக்ஷிணபாகத்தில் சூரியப்பிரகாச முள்ளதாய்ப் புருஷரூபமாயுள் ளது. சுழிமுனை நாடி - புருவ நடுவில் அக்னிசொரூப முள்ளதாய் சகல தேஜஸோடு பிரகாசிப்பது. இந்தச் சுழிமுனை நடுவில் பல காரணங்களால் பலபெயர் புனைந்த விசித்திரமான இச்சா ஞானக் கிரியாத்மகமாய் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் சுவயம்புலிங்கமானது பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அதன்மேல் சிவாத்மகமாயுள்ள பிந்து நாத சொரூபமாய் மாயாபீஜ மிருக்கும். அதன்மேல் குண் டலி சக்தியானது ரக்தவிக்ரஹசொரூபமாகிய தேவியோடு அபின்ன மாய்க் கலந்து அனற்சிகையைப்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக் கும். ஓ பர்வதராஜனே! அக்குண்டலினி சக்திக்கும் எனக்கும் வேற்றுமையின்று; அது எனது சொரூபமே. இக்குண்டலினி சக்திக்கு வெளிப்புறத்தில் உருக்கிய பொன்னிறமான மூலாதாரத் தில் நான்கு தளக்கமல மொன்றிருக்கிறது. இதைப் பொன்னிற மும், व-श-ष-स என்கிற அக்ஷரவுருவங்களோடு கூடிய நான்கு தளமுமுடையதாகத் தியானிக்கவேண்டும். இது ஸ்வாதிஷ்டானம் முதலிய ஆதாரங்கட்கு மூலமாயிருத்தலின் மூலாதாரமெனப் பெயர் பெற்றது. அதற்குமேல் நெருப்பைப்போல் செந்நிறமுடைத்தாய், ஆறுதளத்தோடு சுவாதிஷ்டான மென்கிற கமலமிருக்கின்றது. இதை வஜ்ரகாந்தியைப்போன்ற பிரகாசமும் ब-भ-म-य-र-ल என்கிற அக்ஷரவுருவங்களோடு கூடிய ஆறு தளங்களு டையதாகத் தியானிக்கவேண்டும். ஸ்வ என்கிறசொல், பரமானலிங்கம் என் னும் பொருளைக் தருதலாலும், தான் அனுஷ்டிப்பதற்கு இடமாக லானும் ஸ்வாதிஷ்டான மெனப்பெயர் பெறும். அதற்குமேல் நாபிஸ்தானத்தில் மேகத்திற்றோன்றும் மின்னலைப்போலும் மிகப் பிரகாச முடைத்தாய்ப் பத்துதளத்தோடு மணிபூரகமென்கிற கமல மிருக்கின்றது. இதன் தளங்கள் ड-ढ-ण-त-थ-द-ध-न-प-फ என்கிற அக்ஷரங்களோடு கலந்திருக்கும். இது பிளவுபட்ட ரத்னம்போல் ஒளி வீசுவதால் மணிபூரகமெனப் பெயர்பெற்றது. இந்த விடத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அதிஷ்டானமாகக் கொண்டிருப்பர். ஆகலான் அவரைக்காண்பதற்கு அவ்விடம் காரணமாம். அதற்குமேல் உதிக் கின்ற சூரியனைப்போல் பிரகாசமுடையதாய்ப் பன்னிருதளத்தோடு அநாஹதமென்கிற கமலமிருக்கின்றது. அக்கமல தளங்களில் क-ख-ग-घ-ङ-च-छ-ज-झ-ञ-ट-ठ என்னும் அக்ஷரங்கள் சப்தசொரூப மாயமைந்து உருவங்களற்றிருக்கும். இது அக்ஷரவுருவங்களற்று சப்த பிரம்ம மயமாயிருப்பதால் அநாஹதமெனப் பெயர்பெறும். இதன்மத்தியில் பதினாயிரம் சூரியகாந்தியை யுடைத்தாய் பாண லிங்கமிருக்கின்றது. அன்றியும் அந்தவிடம் ஆனந்தத்துக்கு இடமாயிருத்தலால் புருஷனுக்கு மேலான அதிஷ்டானமாயு முள்ளது. அதன்மேல் தாம்பரவர்ணமாகிய மஹா பிரகாசமுடைத் தாய்ப் பதினாறு தளத்தோடு விசுத்தமென்கிற கமலமிருக்கின்றது. இந்தக் கமலதளத்தில் अகாரம்முதல் अः என்கிற அக்ஷரம் இறுதி

யாகவுள்ள பதினாறு உயிரெழுத்துக்களும் உருவங்களாக அமைந்திருக்கும். இது ஜீவனுக்குப் பிரமதரிசனத்தினால் சுகத்தைக் கொடுக்கிறபடியால் விசுத்தமென்று சொல்லப்படும். இதனை ஆகாசமென்று கூறுவர். ஆத்மஸ்தானமாயுள்ள இதன்மேல் ஆக்ஞாசக்கரம். இது ஆக்ஞையினுடைய சம்பந்தம்பெற்றதாகலின் அப்பெயரெய்தியது. இது ஹ க்ஷ என்னும் இரண்டு அக்ஷரங்களோடு கூடியுள்ளது. (27–44)

அதன்மேல் கைலாசமும் அதன்மேல் ரோதிநீ என்னும் ஓர் சக்கரமுமுண்டு. இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஆறுதாரங்களின்மேல் ஆயிரந்தளத்தோடு பிந்துஸ்தான மிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. சர்வோத்தமமா யிருக்கின்ற யோகமார்க்கம் இவ்விதமாகும். முதலில் பூரக யோகத்தினால் வாயுவை ஆதாரத்தில் சேர்ப்பித்துப் பின் குதத்துக்கும் குறிக்கும் நடுவேயுள்ள சக்தியை சிவக்குறியினால் கிரமமாய் தட்டி யெழுப்பிப் பிந்து சக்கரத்தை யடைவித்தபோது சம்புவும் பராசக்தியும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதாகப் பாவிக்க வேண்டும்; அப்போதுண்டாகிற திராக்ஷாரசம் போன்ற அமிர்தத்தை அச்சக்திக்கு ஊட்டிய பின்னர் ஆறுதார சக்திகளையும் அவ்வமுத தாரையால் திருப்தி செய்வித்து அதே மார்க்கத்தினால் மூலாதாரத்தை யடைவித்தல் வேண்டும்.

இவ்விதம் நாடோறும் அப்பியசித்து வருகின்றவனே ஜனன மரண துக்கங்களினின்றும் ஸம்ஸார பயத்தினின்றும் விடுபடுவான். முன்சொன்ன மந்திரங்களெல்லாம் அவனுக்குச் சித்தியாகும்; இப்படிச் செய்யாதவனுக்குச் சித்தியாகா. என்றும் விடாமற்செய்கின்ற அப்பியாசி எனக்குள்ள குணங்களையே அடையப்பெறுவான். அவனுக்கு எனது குணனுபவமேயன்றி வேறில்லை. இது வரையில் உத்தமமா யிருக்கின்ற வாயு தாரணத்தைக் கூறினேன். இனித் தாரணையைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக: (45–53)

திக்கு காலமுதலியவற்றால் அவச்சின்ன (கட்டுப்) படாத தேவியினிடத்தில் புத்தியை அசைவற நிறுத்தி ஜீவப்பிரம்மைக்கியத்தைச் செய்வானாயின் அவன் சீக்கிரத்தில் தன்மயனாகிறான். அப்படிச் செய்யாவிடத்து அவனுடைய அறிவு அக்ஞானத்தோடு கூடியேயிருக்கும்; மந்திரம் (தன்மய) சித்தியை அடையாது. யோகி யோகசித்தி யுண்டாகும்வரையில் யோகத்துக்கு அவசியமாகிய அஷ்டாங்காதிகளைச் செய்தல்வேண்டும். அவ்வப்பியாசம் எப்படியெனின், என்னுடைய பாதம் ஹஸ்தம் முதலான மதுரமுள்ள அங்கங்களில் சித்தத்தை அசைவற நிறுத்தி மறுபடியும் அந்தந்த ஸ்தானங்களை ஜபித்து நிர்மலசித்தனாய் எனதுருவம் முற்றிலும் நிறுத்துவதாகும். ஞானசொருபமா யிருக்கின்ற தேவியினிடத்தில் மனமானது எவ்வளவு காலத்தில் லயம் அடையக் கூடுமோ, அவ்வளவு காலம் ஜபஹோமங்கள் செய்து இஷ்டமான மந்திரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. இவ்வாறு செய்வதாகிய மந்திரயோகாப்பியாசத்தினால் ஞேய (ஞானத்தை அறிவதாகிய) சாமர்த்திய முண்டாகும். யோகசித்தி யின்றி மந்திரசித்தியுள

டாகாது; மந்திரமின்றி யோகசித்தி யுண்டாகாது. இருளடைந்த வீட்டிலிருக்கும் பாத்திரத்தைக் காண்பதற்குத் தீபங்காரணமாதல் போல, பிரமசித்தி யுண்டாவதற்கு மேற்சொன்ன இரண்டினுடைய அப்பியாசமும் காரணமாக விருக்கின்றன. மாயையினல் மூடப்பட்டிருக்கிற ஆத்மா இம்மந்திர சாதனத்தால் வெளிப்படும். இந்தப் பிரகாரம் யோகவிதி சாங்கமாக என்னுற் சொல்லப்பட்ட தென்றறிவாயாக. குருவின் உபதேசமின்றேல், கோடி சாஸ்திரங்களினுலும் இதை அறியவியலாது. (54–62½)

ஓம் ஹாதிவித்யாயை நம:

36. தியான யோகம்

தேவி கூறுகின்ருள்: இத்தகைய யோகத்தோடு கூடிய பிரம்ம ரூபிணியாகிய என்னைப் பிரம்ம சொரூபமாகத் தியானிக்கவேண்டியது எப்படியெனின், ஆசனத்தில் சுகமாயுட்கார்ந்து நிஷ்காம சித்தனய் அடியில் வருமாறு தியானிக்கவேண்டியது:

யோகசாதனங் கைவந்தவன் ஸர்வப் பிராணிகளின் இருதய குகையில் பிரகாசமான பிரம்மம் அறியப்படுகிறதாயும், நன்ருயிருக்கிறதாயும் எல்லாம் அடங்குமிடமாயும் உள்ளதென்று தியானிப்பதாகும். எல்லாமென்பது யாதெனின், சரவஸ்துக்களாகிய பசு முதலியவைகளும் பிராணுதிவாயுக்களோடு கூடியுள்ள மனுஷ்ய பசுக்களும், இமைகொட்டல் முதலிய செயல்களோடுங் கூடியுள்ள சரவஸ்துக்களும் இவைகளல்லாத அசரவஸ்துக்களுமாம். இவையெல்லாம் அந்தப் பிரம்மசொரூபத்தில் அடங்கியிருப்பதாக அறிந்துத் தியானித்தலே தியானமெனப்படும். இன்னும் அந்த பிரம்மம் எப்படியிருப்பதென் றறியவேண்டுமெனின் மூர்த்தமாயும் அமூர்த்தமாயும் உள்ள சத்தாயும் அசத்தாயும் இருப்பதாயும், பிரார்த்திக்கத் தகுந்ததாயும், லௌகிகஞானத்துக்கு அகோசரமாயும், ஆத்மஞானத்துக்கு அதீதமாயும், ஜீவாத்மாக்களுக்கு மேலான பரமாத்மாவாயும், சர்வபதார்த்தங்களுக்குள் சிரேஷ்டமாயும், பிரகாசமாயும் எதுவுள்ளதோ அதுவே பிரம்மமெனவும், எது அணுவுக்கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயும் இருக்கிறதோ அதுவே பிரம்மமெனவும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுகிற பூலோகம் புவர்லோகம் முதலிய உலகங்களும் அந்த உலகவாசிகளாகிய மனுஷ்யர்களும் எதனிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்ருர்களோ அந்த விடமேதான் சர்வாச்ரயமாயிருக்கின்ற பிரம்மமெனவும், அதுவேதான் நாசரஹிதமெனவும், பிராணன் எனவும், அதுவேதான் மனவாக்குகளெனவும், அதுவேதான் ஏனைய இந்திரியங்களெனவும், நித்யமெனவும் அறிதல் வேண்டும். அறிந்தபின் அதனிடத்தில் மனதை நிறுத்துவதே தியானமெனப்படும். ஓ சிஷ்யனே! இங்ஙனங் கூறிய முறைப்படி பிரம்மத்தை யறியக்கடவாய்.

இவ்வகையாய்ப் பிரம்மத்தை யறிந்தபின்னர் உபநிஷத்தைச்

சிரவணத்தால் தனுஸாக வளைத்து அதில் நாடோறும் மனனஞ் செய்வதனாலுண்டாகும் கூர்மையான ஆத்ம ஞானமென்கிற அஸ்திரத்தைச் சந்தித்து அதனைப் பிரம பாவனையை யடைந்திருக்கிற மனத்தினால் லக்ஷ்யமாகிய பிரம்மத்தின்மேல் பிரயோகிக்க வேண்டியது. அஃதாவது தனது ஞானத்தைப் பிரம்மத்தினிடத்தில் வைக்க வேண்டுமென்பதேயாம். இதனையே உபநிஷத்தைத் தனுசாகக் கொண்டு அதில் ஈஸ்வரோபாசனையின் வசப்பட்ட மனமாகிய பாணத்தைத் தொடுத்து அதனை அக்ஷர சொரூபமாகவிருக்கின்ற பிரம்ம மாகிய லக்ஷ்யத்தினிடத்தில் பொருந்தும்படிச் செய்யவேண்டுமென்றுங் கூறுவர். இதுவுமன்றி பிரணவத்தை தனு சென்றும் ஆத்மாவைப் பாணமென்றும் பிரம்மத்தை லக்ஷ்யமென்றுங் கூறி அந்த லக்ஷ்யமாகிய பிரம்மத்தினிடத்தில் ஆத்மாவாகிய பாணத்தை ஜாக்கிரதையாய்த் தைக்கும்படிச் செய்யவேண்டியது. அப்படிச் செய்யவே ஆத்மா பிரம்ம சொரூபமேயாகின்றது. ஜாக்கிரதை என்பது யாதெனின் புறவிஷயங்களில் மனதை விடாமல் ஏகாக்ரசித்தனாயிருத்தலேயாம். அப்படியிருக்கப்பெறின் பாணமானது எப்படி ஒருவனுள்ளத்தில் ஊடுருவிச் செல்கின்றதோ அப்படி ஆன்ம ஞானமானது பிரம்மத்தினிடத்தில் செல்லுமென்றதென்க.

இன்னமும் மோக்ஷ சாதனத்துக்கு மார்க்கம் யாதெனின், சுவர்க்கம் பூமி ஆகாயம் மனம் பிராணன் ஆகிய இவையெல்லாம் எந்தப் பிரம்மத்தில் கூடியிருக்கின்றதோ அந்த ஏகமாகிய பரமாத்மாவையே அறிதல் வேண்டும். இதற்கு அன்னியமான வார்த்தைகளை விட்டுவிடவேண்டும். ஏனெனில், ஓர் சகடத்திலுள்ள குடத்தில் இலைகள் எப்படிக் கோர்ப்புண்டிருக்கின்றனவோ அப்படியும் தேகத்தில் நாடிகள் எப்படி வியாபித்திருக்கின்றனவோ அப்படியும் போல் ஆன்ம ஞானத்துக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பரமான்மா இருதயத்துக்குள்ளிருக்கின்றது. அங்ஙனம் இருக்கின்றபடியால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன், கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன், அறிந்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்று ஆன்ம விருத்தியானது ஜீவித்திருக்கின்றதென்றறிதல் வேண்டும். (1–7)

மஹத்தாகிய அக்ஞானத்தின் கரையைத் தாண்டுவதற்கு ஆத்மாவைப் பிரணவ சொரூபமாகத் தியானித்தல் வேண்டும். அப்போதே உனக்கு மங்களமுண்டாகும். இந்த ஆத்மா திவ்யமாகிய பிரம்மபுரி யென்னும் ஆகாசத்தில் நன்றாக விளங்கும். அப்பரமாத்மா மனோமய அன்னமயங்களின் வசப்பட்ட சரீரத்திலுள்ள இருதயத்தில் தங்கிப் பிரேரேபித்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனந்த ரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்ற அப்பரமான்மாவைத் தீரர்கள் விஞ்ஞானத்தினால் பார்ப்பார்கள். பார்க்க, இருதயக் கிரந்தியானது பிளவுபட்டுச் சந்தேகங்களெல்லாம் சேதத்தையும் கர்மங்களெல்லாம் நாசத்தையும் அடையும். அப்போது அப்பரப்பிரம்மத்தை நிஷ்களமாயும் அஞ்ஞானமற்றதாயும் சிரேஷ்டமாகிய சுவர்ணகோசமாயும் பரிசுத்தமாயும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியாயும் ஆத்மவித்

துக்கள் அறிவார்கள். அங்கே சூரியன் சந்திரன் நக்ஷத்திரம் மின்னல் அக்னி முதலிய எதுவும் பிரகாசிப்பதில்லை; இவை யெல்லாம் தமக்குள்ள பிரகாசத்தை அந்தப் பரப்பிரம்ம சகா யத்தைக் கொண்டே பெறுகின்றபடியால் தாம் அதன் முன்னே பிரகாசிக்கக் கூடவில்லை. அமிர்தமான இந்தப் பிரம்மமே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு பூமி ஆகாயம் ஆகிய எங்கும் உள்ளதென்றும் இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரம்மமேயென்றும் எவன் அறிகின்றானோ அவனே கிருதகிருத்யனும். பிரம்ம சொரூபமாயிருக்கின்ற அவனுக்குத் துக்கமுமில்லை, சுகமுமில்லை. துவைத பாவனையை யுடையவனே பயத்தை யடைவன். இவன் பய மடைவதில்லை. அந்தப் பிரம்மத்தைவிட்டு நானில்லை, என்னை விட்டு அப்பிரம்மமுமில்லை. ஆகையினால் அது நானே; நான் அதுவே. பர்வதனே! இதனை நிச்சயமென்று அறிவாய். இவ்வண்ண மான பிரம்மதரிசனம் பெற்றவனிருக்கின்ற இடத்திலேதான் நானும் இருப்பேன். இவனை விட்டுத் தீர்த்தங்களில்லை, கைலாய வைகுண் டங்க ளில்லை. மற்றெவ்விடத்திலும் நானிருப்பதில்லை. என்னை யறிந்த ஞானிகளின் இருதயத்தில் எப்போதும் நான் வசித் திருப்பேன். அப்பரம ஞானியை யர்ச்சிக்கின்றவனுக்கு என்னைப் பூஜிப்பதினா லுண்டாகும் பயனில் கோடிபங்கு அதிகமுண்டாகும். அவன் குலமும் பவித்திரத்தை யடையும். அவனைப்பெற்ற தாயும் கிருதகிருத்தியத்தைப் பெறுவாள். சித்த லயமடைந்த ஞானி யானவன் வசிக்கின்ற இடமே புண்ணிய பூமியென்னும் பெயரைப் பெறும். (8–20)

இதைப் பக்தியும் சீலமுமுடைய ஜேஷ்ட புத்திரனுக்கும் சிஷ்ய னுக்குஞ் சொல்லவேண்டுமே யன்றி மற்றையருக்கு ஒரு சிறிதுஞ் சொல்லக் கூடாது. தெய்வத்தினிடத்தில் எவ்வளவு பக்தி வைக் கின்றானோ அவ்வளவு பக்தி பிரம்மஞானத்தை யுபதேசித்த ஆசாரிய னிடத்தும் வைத்தல் வேண்டும். அந்த ஆசார்ய பக்தியுடைய வனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பிரம்ம க்ஞானார்த்தம் அவன் மனத் திலே பிரகாசமாய் விளங்கும். இந்த ஞானோபதேசிகனே சாக்ஷாத் பரமேச்வரனாவன். இவ்வளவு நன்மையைக் கொடுப்பதாகிய ஞானத்தைப் பிரயத்தனப்பட்டு அடையவேண்டும். அப்படி யடையாமற் போகின்றவன் கடன்காரனாவன். பிரம்மக்ஞானத்தை யுதிப்பிக்கின்றவன் பிதாவைக் காட்டிலும் அதிகனென்று சொல்லப் படும். ஏனெனில், பிதாவினாலுண்டாகிய ஜன்மமானது நஷ்டத்தை யடைகிறது; ஆசாரியனாலுண்டாகும் ஞானம் நஷ்டத்தையடைகிற தில்லை. ஆகலின் ஆசிரியனுக்குத் துரோகஞ் செய்தல் கூடாது. பிரம்மக்ஞானத்தை உபதேசிப்பவனே பரமகுருவென்று சாஸ்திர சித்தாந்தங் கூறுகின்றது. ஈச்வரன் கோபித்துக்கொண்டால் குரு ரக்ஷிக்கின்றான்; குரு கோபித்தால் சிவன் ரக்ஷியான். ஆகையினால் சர்வப்பிரயத்தினத்தினாலும் ஸ்ரீ குருவைச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண் டும். எப்போதும் மனவாக்காயங்களால் அவரையே தியானிக்கவும் வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் நன்றி மறந்த பாதகனாவன்.

இவனுக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாது. அதர்வண வேதத்தில் வல்லவராகிய தத்யங்க முனிவரிடம் அஶ்வினி தேவதைகள் சென்று அவரை வணங்கி எங்களுக்குப் பிரம்மோபதேசஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, முனிவர், மற்றொரு வேளை வருவீர்களானால் அப்படியே உபதேசிக்கின்றேமென்று அவர்களை யனுப்பிவிட்டனர். அதை இந்திரனறிந்து அந்த முனிவரிடஞ் சென்று நீர் அஶ்வினி தேவதைகட்குப் பிரம்மோபதேசஞ் செய்வீராயின் நான் உமது சிரசை வெட்டிவிடுவேனென்று சொல்லிப் போயினன். பின்னர் அஶ்வினி தேவதைகள் வந்து கேட்டபோது நடந்த செய்தியை முனிவர் சொல்ல அதற்கவர்கள் நீர் அஞ்சவேண்டாமென்று கூறி அவரனுமதிப்படி அவருடைய சிரசைச்சேதித்து குதிரையினுடைய சிரசைக் கொண்டுவந்து வைத்து அவ்வுபதேசத்தைப் பெற்று மறைந்திருந்தனர். உடனே இந்திரன் வந்து அவரைக் கோபித்து நான் சொல்லியதை அவமதித்தபடியால் உம்முடைய தலையைச் சேதித்து விடுகிறேனென்று அவனுக்குண்டாகிய கோபமிகுதியினால் முன்னிருந்த தலையல்ல வென்பதையும் அறியாமல் சேதித்து விட்டுப்போயினன். மீண்டும் அஶ்வினி தேவதைகள் வந்து முன்னிருந்த அவரது தலையை வைத்துப்போயினர்.

ஓ பர்வதராஜனே! இவ்வளவு சங்கடப்பட்டுச் சம்பாதிக்க வேண்டியதாக விருக்கின்றது இப் பிரம்மவித்தையை. எவன் இதனைச் சம்பாதிக்கின்றானோ அவன்தான் கிருதகிருத்யன்; அவனேதான் தன்யன். நீ கேட்ட பிரம்மஞானத்தை நான் முழுமையும் சொன்னேன். இதன்மேற் சொல்லவேண்டுவதொன்றுமில்லை என்றனள். (21–30)

ஓம் ஹாலாமதாலஸாயை நம:

37. பக்தி யோகம்

பர்வதராஜன் தேவியை நோக்கி, ஹே சாம்பவீ! ஆசையற்ற மத்திமனுக்கு சுகமான எந்த ஞானத்தினால் உன்னுடைய பக்தியுண்டாகுமோ அதனைச் சொல்வாயென்று கேட்க, தேவி கூறுகின்றாள்: மோக்ஷத்தை யடைவதற்குச் சொல்லப்பட்ட மார்க்கம் மூன்று. அவையாவன: கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தி யோகங்களாம். இம்மூன்றும் எப்போதும் சுலபமாகச் சுவாதீனஞ் செய்து கொள்ளக் கூடியதே. எப்படியெனின், கர்மயோகத்தைக் காயத்தினாலும், பக்தி யோகத்தை மனத்தினாலும், ஞானயோகத்தை அறிவினாலும் சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளலாம். பக்தியோகமானது, மனிதர்களுடைய குணபேதத்தால் தாமஸ பக்தியென்றும், ராஜஸ பக்தியென்றும், ஸாத்விக பக்தியென்றும் மூவகைப்படும். அவற்றுள் தாமஸபக்தியாவது: பிறர் வருந்தவேணும் டம்பமாகவேனும் மாச்சர்யத்தினாலேனும் க்ரோதத்தினாலேனும் என்னிடம் விசுவாசம் வைத்துச் செய்யும் செய்கைகளாம். ராஜஸபக்தியாவது:

பிறருக்குத் துன்பஞ்செய்யாது தனக்கு மாத்திரம் நன்மையான வற்றைச் செய்துகொண்டும் ஏதேனும் ஓர் இச்சையை நாடோறும் எண்ணியும் புண்ணிய பலன்களை யனுபவிக்கும் பொருட்டும் பேத புத்தியினால் என்னை உபாசித்தலாகும். ஸாத்விக பக்தியாவது : பாவ நிவர்த்தியின் பொருட்டு எல்லாக் கருமங்களையும் ஈச்வரார்ப் பணமாகச் செய்தல் ; இக்கருமம் வேதோக்த மாகையினால் இதை எப்போதுஞ் செய்யவேண்டியதென்கிற நிச்சயபுத்தி யுடையனாதல், ஆண்டான் அடிமையென்கிற பேத புத்தியோடு தெய்வத்தினிடத் தில் பிரீதியுடையவனா யிருத்தல் முதலியனவாம். (1–10)

இச்சாத்விக பக்தியோகமானது சகல கல்யாண குணங்களுக் கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாக விருக்கின்ற என்னிடம் தைலதாரை போல் நீங்காது புத்திவைத்தலாகிய சிரேஷ்டமான பக்தியையடை விப்பிக்கும். இதுவன்றி முன் சொல்லிய ராஜஸ தாமஸ பக்திகள் யோகங்களை அடைவிக்கா. அந்த மேலான பக்தி இவையாமென்று இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன், அதனை நீ அறிந்து கொள்வாயாக ; அஃதாவது, எப்பொழுதும் என்னுடைய குணங்களைக் கேட்பதும், என்னுடைய நாம கீர்த்தனங்களைச் செய்வதும், யாதொரு கார ணத்தையும் எண்ணாதிருப்பதும், சாலோக்கிய சாமீப்ய சாரூப்பிய சாயுஜ்யங்களை விரும்பாமலும், என்னுடைய சேவையைக் காட் டிலும் அதிகமானது ஒன்றுண்டென்று சிறிதும் அறிவதில்லா மலும், மோக்ஷா பேக்ஷையையும் விட்டு என்னிடத்தில் சிரேஷ்ட மான ஆசையைவைத்து சேவ்யசேவக பாவத்தைக்கொண்டு சோம்பலொழிந்து என்னையே தியானிப்பதுமாம். இதனைப் பரம பக்தியென்றும் ஞானயோகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தப் பரமபக்தியை ஞானயோகமென்று எப்படிச் சொல்லப்படுமெனின், அந்த ஞானயோகமும் பரமபக்தியும் வேறு பிரித்தற்கின்றி பரம பக்தியினது விளைவாகவே ஞானயோகம் முடிதலாலும் இந்த ஞான யோகத்தில் என்னையே தியானித்தலாகிய பரமபக்தி பிரகாசித்தலா லும் பரமபக்திக்கும் ஞானயோகத்துக்கும் சிறிதும் வேற்றுமை யறிதற்குக் கூடாதென்க. அதனை இனிவரும் விஷயத்தினாலறி வாய். என்னையெனின், என்னை நித்தியம் எவன் தன்னைக்காட்டி லும் ஒரு பொருளிலும் பேதமில்லாமல் அறிகின்றானோ பேதமாக அறியவில்லையோ அவன் சகல ஜீவர்களையும் என்னுடைய ரூப மாகவே சிந்திப்பான். தன் ஆத்மாவினிடத்தில் எவ்வளவு பிரீதி யிருக்கின்றதோ அவ்வளவு ஆசை அன்னியமான உயிர்களிடத்தும் வைப்பான். சைதன்னியமானது எல்லா வுயிர்களிடத்தும் சமான மாக விருக்கின்றபடியால் அந்தச் சைதன்ய சொரூபிணியாகிய என்னையும் உயிர்களையும் அபேதமாகவே நினைப்பான். (11–15)

எவனுக்கு இந்த உண்மையான பரமபக்தியானது உண்டா கிறதோ அவனுக்கு என்னுடைய ரூபமாகிற சிந்மாத்திரத்தில் லய முண்டாகின்றது. பக்தியினுடைய முடிவு இதுவேயாகும். இது தான் குணமென்று சொல்லப்படும். பக்தி ஞானம் என்னும் இரண் டிற்கும் வைராக்கியமானது எல்லை. எவன் பிராரத்த வசத்தால்

பக்தியின் முடிவாகிய ஞானத்தைப் பெருதொழிகின்ருரே அவன் எனது வாசஸ்தானமாகிய மணித்வீபத்தையடைந்து அங்குள்ள சகல போகங்களையும் இச்சிக்காமற்போனாலும் அனுபவிக்கத் தக்கவனாவான். அந்த லோகானுபவமுடிவில் முன்சொன்ன எனது சித்ரூபஞானம் நன்ருக வுண்டாகும். அந்த ஞானத்தில் எப்போதும் முக்தனாய் விடுகிருன். ஞானத்தில் முக்தியுண்டாகிறதேயல்லாமல் மற்ருென்றினுலாகாது. ஹ்ருதயத்துள்ளிருக்கும் ப்ரத்யேகாத்ம ஞானமானது எவனுக்கு இவ்விடத்தி லுண்டாகிறதோ அவனுக்கு எனது ஞானசொரூபமானது தனுவாகிறது. அதனால் அவனது பிராணன் நாசமடைகிறதில்லை. எவன் பிரம்மத்தை பிரம்மமாக அறிகின்ருரே அவன் பிரம்மமாயிருந்தே பிரம்மத்தையடைகிருன். கண்டாபரணமானது கண்டத்தி லிருப்பதுபோலும் பிரம்மமானது தன்னிடத்திலேயே யிருக்கிறது. அந்தப் பிரம்மத்தை அஞ்ஞானத்தினுல் உணராதிருக்கின்ருன். அஞ்ஞானமானது ஞானத்தினுல் நாசமானபோது தன்னிடத்திலிருந்த பிரம்மத்தையே தான் யடையப்பெறுகிருன். இவ்வுண்மை இவ்வாறிருக்க, அறியப்பட்டதும் படாததும் என்னும் இரண்டிற்கும் வேருக விருக்கிறது எதுவோ அதுவே என்னுடைய சம்வித்சொரூபம். இந்தச் சொரூபத்தை ஒருவன் எப்படியடைவானெனின், தர்ப்பணுதி கருமாக்களால் எப்படி பிதுர்க்கள் திருப்தியடைகின்ருர்களோ அப்படி என்னை உத்தேசித்துச் செய்வதாகிய கர்மாக்களால் நான் திருப்தியடைகிறேன். அந்தத் திருப்தியினுல் அவனுக்கு ஆத்மஞானப் பிரகாசம் வெளிப்படுகின்றது. அப்போது கண்ணுடியில் தன்னுடைய பிம்பம் காணப்பட அப்பிம்பந்தானுகவே கண்டு களித்தல்போல் அவனுடைய ஞானப்பிரகாசத்தில் என்னுடைய சம்வித்சொரூபம் காணப்பட அப்போது அந்தச் சொரூபத்தைத் தானுகவே கண்டு களிப்பன். இவ்வண்ணம் தன்னையும் தன்னிடத்தில் காணப்பட்ட என்னையும் வேருகக் காண்டலாகிய துவிதபாவனை யொழியப்பெற்றவன் என்னுடைய உலகத்தை யடைகிருன். இந்த ஞானசித்தியையடைய வைராக்கியத்தோடு முயற்சி செய்பவன் அந்த ஞானத்தை யடையப்பெருது மரணமடையப் பெறுவானுயின் அவன் பிரம்மலோகத்தையடைந்து அந்தப் பிரம்ம கல்பபரியந்தம் அங்கு வசித்துப் பின்னர் சுசியும் செல்வமுமுடையவனது கிருகத்தில் பிறப்பான். பிறந்த பின்னர் ஞானசாதனங்களைச் செய்து அச்சாதனங்களால் மேற்கூறிய ஞானத்தை யடைவான். (16-37)

ஆகையால் ஒருவனுக்கு இந்த ஞானம் ஒரு ஜன்மத்திலுண்டாகத் தக்கதல்ல. அநேக ஜன்மத்தினு லுண்டாகத்தக்கது. இவ்வருமையை யுணர்ந்து சர்வப்பிரயத்தனத்தாலும் ஞானர்த்தத்தின் பொருட்டு எத்தனஞ் செய்யவேண்டியது. அப்படிச் செய்யாமற் போவானுயின் அவனுக்கு மகத்தான நாசமுண்டாகும். ஏனெனின், இந்த ஜன்மம் மறுபடி கிடைப்பது அரிது. கிடைத்தபோதிலும் முதன்மையாகிய பிராம்மண ஜன்மம் கிடைப்பது அரிது. அது

கிடைத்தாலும் சமாதி சம்பத்தும் யோகசித்தியும் உண்டாதலரிது. அதுபோலவே உத்தமமாகிய ஆசிரியர் கிடைத்தலரிது. அது போலவே வன்மையான இந்திரியாதிகளும் சரீரத்துக்கு ஸம்ஸ்கார விசேஷமும் வாய்க்கப்பெறுதலரிது. அநேக ஜன்ம புண்ணியத்தினுல் மோக்ஷாபேக்ஷை யுண்டாகும். இவையெல்லாம் உண்டாயிருந்தும் ஞானுர்த்தமான பிரயத்தனத்தைச் செய்யா திருப்பானுல் அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தம். ஆகையால், ஓ ராஜனே! ஞானத்தின் பொருட்டு கூடிய பிரயத்தனத்தோடு எத்தனஞ் செய்ய வேண்டியது. அப்படிச் செய்வானுயின் அடிக்கடி அஶ்வமேதஞ் செய்த பலனை யடைகிருன். இது நிச்சயம். பாலில் நெய்யிருப்பது போல் ஒவ்வொரு பிராணியினிடத்தும் இந்த ஞானம் இருக்கிறது. அதனை மனமாகிய மத்தினுற் கடைய வேண்டியது. கடைந்தால் ஞானமுண்டாய்க் கிருதார்த்தராகின்றனர். இவ்வாறு வேதாந்தங் கோஷிக்கின்றது.

இவ்வாறான ஞானத்தையும் இந்த முடிவான ஞானத்தை யுடைய பரமபக்தியும் உடையவனது செய்கைகள் எது எதுவோ அவைகளைக் கருமயோகமென்று சொல்லப்படும். அவையாவன: என்னை எப்பொழுதும் நமஸ்கரித்தல், பூஜித்தல்; சண்டாளன் வரையில் பேதபுத்தியை விட்டு குரோதபுத்தி நீங்கி யிருத்தல்; எனது ஸ்தான தரிசனத்திலும் எனது பக்தர்களுடைய தரிசனத்திலும் சாஸ்திரங்களைக் கேட்பதிலும் மந்திரங்களிலும் என்னிடம் அதிகமான பிரியம் வைத்துச் சரீரம் புளகாங்கிதங்கொண்டு கண்ணீர் அரும்பி கண்டம் விம்மி ஜகத்துக்குக் காரணியாயும் சர்வகாரண காரணியாயும் இருக்கின்ற என்னை அநந்நியபாவத்தால் பூஜித்து என்னுடைய நித்தியமாயிருக்கின்ற நித்தியநைமித்திக முதலானவற்றைத் தனலோபமின்றி நித்தியம் பக்தியோடு செய்தல்; என்னுடைய உற்சவத்தைச் செய்தல், உற்சவத்தைத் தரிசித்தல், எனது நாமங்களைப் பெருங்கூச்சலிட்டுச் சொல்லுதல், நிருத்தனஞ் செய்தல் ஆகிய இவைகளே கருமயோகமெனப்படும். பக்திஞானமுடையவன் அகங்காராதிகளோடு தேகாபிமானத்தை விட்டுப் பிராரத்தத்தால் எது எப்படிச் செய்யப்படுகிறதோ எது எப்படியாகிறதோ அவைகளிலும் தேக சம்ரக்ஷணையிலும் சிந்தனையற்று வாழ்வன்; எனக்கு அன்னியமாய்ச் சிறிதும் பாவிக்கமாட்டான். ஓ பர்வதராஜனே! இது வரையில் உனக்குப் பக்தியோகம் இதுவென்றும், ஞானயோகம் இதுவென்றும், கர்மயோகம் இதுவென்றும் சங்கிரகமாகச் சொன்னேன். இனி என்ன கேட்க இச்சிக்கின்றனை என்று வினவினள். (38–45)

ஓம் ஸகார ரூபாயை நம:

38. தேவியின் விரத உற்சவங்கள்

பர்வதராஜன் கூறுகின்றான்:— ஓ தேவி! தேவரீருக்குப் பிரீதியுள்ளதாயும் பரிசுத்தமாயும் முக்கியமாயுமிருக்கின்ற ஸ்தானங்கள்

உலகில் எத்தனை பார்க்கத்தக்கவை? அதுபோலும் உனக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கத்தக்க விரதங்கள் எத்தனை? அவையெல்லாம் எனக்குக் கூறுவாயாக. இவற்றை நான் கேட்கப் பெறுவேனாயின் கிருதார்த்தனுவேன் என்றான்.

தேவி கூறுகின்றாள்: ஓ பர்வதராஜனே! நான் ஸர்வரூபிணியா யிருக்கின்றபடியால் பார்க்கப்பட்ட ஸ்தானங்களெல்லாம் என்னுடைய ஸ்தானங்களேயாம். எல்லாக் காலங்களும் என்னுடைய உற்சவ காலங்களேயாம். அவ்வா றிருந்தபோதிலும் பக்தர்களிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதியினால் சில கூறுகின்றேன். நீ சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக:

ஸ்தானங்கள் எவையெனின், லக்ஷ்மி தேவிக்கு வாசஸ்தானமாயுள்ள மஹாஸ்தானமாகிய கோலாபுரம்; ரேணுகாதேவிக்கு வாசஸ்தானமாகிய மாத்ருபுரம்; துர்க்கா தேவிக்கு சர்வோத்தமமான வாசஸ்தானங்களாயுள்ள துளஜாபுரம், ஸப்தம்ருங்கம், இங்குலை, ஜ்வாலாமுகி, சாகம்பரி, பிராமரி, ஸ்ரீரக்த தந்திரிகா, அன்னபூரணிக்கு வாசஸ்தானமாயும், தனக்குமேல் உத்தமமில்லாததுமாயுள்ள காஞ்சீபுரம். அக்காஞ்சியில் பராசக்தியினால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட ஏகாம்பரஸ்தானம்; யோகேஶ்வரியினால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட மஹாலசம் (மஹா பிரகாசத்தையுடைய) தேஜோஸ்தானம். விந்தியாசல நிவாசியினது சர்வோத்தமமாகிய ஸ்தானம், பீமாதேவி ஸ்தானம், விமலாதேவி ஸ்தானம், ஸ்ரீ சந்திரகலா மகாஸ்தானம், கௌசிகி ஸ்தானம், நீலபர்வத சிகரத்திலிருக்கும் நீலாம்பிகை ஸ்தானம், ஜாம்புநதேஶ்வரி ஸ்தானம், ஸ்ரீ நகரம்; நேபாளத்தில் பிரதிஷ்டிதமாயுள்ள குஹ்யகாளிஸ்தானம், தகராகாசமாகிய சிதம்பரஸ்தானம்; வேதாரண்யம்; சீனுவில் பிரசித்திபெற்ற நீலஸரஸ்வதி ஸ்தானம், வைத்தியநாதத்தில் சர்வோத்தமமாகிய வகலாஸ்தானம்; புவனேஶ்வரி ஸ்தானமாகிய மணித்வீபம்; திரிபுரபைரவி ஸ்தானமாகிய யோனிமண்டல ரூபமாயிருக்கின்ற காமாக்யம்; அது பூவுலகில் க்ஷேத்திர ரத்னமாயும் மஹா மாயா ஸ்தானமாயும் மாதந்தோறும் ரஜஸ்வலையாகின்ற ஸ்தானமாயு முள்ளது. இந்த ஸ்தானம்போலும் சிறந்தஸ்தானம் பூவுலகில் எங்குமில்லை. அங்கு சகல தேவதைகளும் பர்வதரூபமாய் வசிக்கின்றார்கள். அறிவுடையார் அவ்வெல்லை முற்றும் தேவி ஸ்வரூபமென்றும் இதனைக்காட்டிலும் உத்தமஸ்தானம் வேறில்லை என்றுங் கூறுவர். காயத்திரி ஸ்தானமாகிய புஷ்கரம், சண்டிகா ஸ்தானமாகிய அமரேசம், புஷ்கரேக்ஷணி ஸ்தானமாகிய பிரபாசம், லிங்கதாரணி ஸ்தானமாகிய நைமிசம், புஷ்கராக்ஷீ ஸ்தானமாகிய புருஹூதை, ரதி ஸ்தானமாகிய ஆஷாடம், சண்ட முண்டிகளுடைய ஸ்தானம், பரமேஶ்வரியாகிய தண்டினி ஸ்தானம், பராபூதி ஸ்தானம், பூதிஸ்தானம், நகுலேஶ்வரிஸ்தானமாகிய நகுலம், சந்திரிகா தேவி ஸ்தானமாகிய அரிச்சந்திரம், சங்கரிஸ்தானமாகிய ஸ்ரீ பர்வதம், திரிசூலி ஸ்தானமாகிய ஜப்யேஶ்வரம், குக்ஷ்மா தேவி ஸ்தானமாகிய ஆம்ராதகேஶ்வரம், சங்கரி ஸ்தானமாகிய

மகாகாளேஸ்வரம், சர்வாணி ஸ்தானமாகிய மத்திம ஸ்தானம், மார்க்கதாயினி ஸ்தானமாகிய கேதாரக்ஷேத்திரம், பைரவி ஸ்தான மாகிய பைரவம், மங்களாஸ்தானமாகிய கயை, ஸ்தாணுப்பிரியைக்கு ஸ்தானமாகிய குரு க்ஷேத்திரம், ஸ்வாயம்பவி ஸ்தானமாகிய நகு லம், உக்ராதேவி ஸ்தானமாகிய கனகலம், விஸ்வேஸ்வரி ஸ்தானமா கிய விமலேஸ்வரம், மஹானந்தா ஸ்தானமாகிய மஹாநந்தகை, பீமேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய பீமக்ஷேத்திரம், சங்கரி ஸ்தானமாகிய பவானி, ருத்ராணி ஸ்தானமாகிய அர்த்தகோடி, விசாலாக்ஷி ஸ்தானமாகிய அவிமுக்தமென்னும் காசி, மஹாபாகா ஸ்தானமாகிய மஹாலயம், பத்திரகாளீ ஸ்தானமாகிய கோகர்ணம், பத்ரீஸ்தான மாகிய பத்ரகர்ணிகை, உத்பலாக்ஷி ஸ்தானமாகிய சுவர்ணாக்ஷி, ஸ்தாண்வீ ஸ்தானமாகிய ஸ்தாணுக்ஷேத்திரம், கமலா ஸ்தானமாகிய திருவாரூரென்னுங் கமலாலயம், பிரசண்டை ஸ்தானமாகிய சகலண்டக க்ஷேத்திரம், திரிசந்தியா தேவிகளின் ஸ்தானமாகிய குருண்டலே க்ஷேத்திரம், மகுடேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய மாகோடம், சண்டகி ஸ்தானமாகிய மண்டலேசம், காளிகா ஸ்தானமாகிய காலஞ்சரம், த்வனீஸ்வரி ஸ்தானமாகிய சங்கு கன்னம், ஸ்தூல கேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய ஸ்தூலகேஸ்வரம், ஹ்ருல்லேகா மந்திர ஸ்தானமாகிய ஞானிகளுடைய இதய கலசம். (1–30)

பர்வதராஜனே ! இதுவரையில் உனக்குப் பிரியகரமான ஸ்தா னங்கள் சொல்லப்பட்டன. என்னுடைய பூஜையை விரும்பினவன் முன்னர் அந்தந்தக்ஷேத்திர மகிமைகளைக் கேட்டுப் பின்னர் எல்லா க்ஷேத்திரங்களிலுஞ் சென்று அந்தந்த தேவியைப் பூஜிக்கவேண் டும். அந்தந்த மகிமைகளைக் கேட்டுப் பூஜிக்க முடியாவிட்டால் எல்லா க்ஷேத்திரங்களும் காசியிலிருக்கின்றபடியால் அங்கு சென்று பக்திபரனாய் அங்குவசித்து அந்தந்தஸ்தானங்களைத் தினந்தோறுந் தரிசித்து எனது மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமா கத் தேவியைத் தியானித்தால் பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தனா கின்றான். விடியற்காலத்தில் இந்தத் தேவிநாமங்களைப் படித்தால் அந்தக்ஷணமே சகலமான பாவங்களும் நசித்துவிடும். சிராத்த காலத்தில் பிராம்மணர் முன்னிலையில் இந்த நிர்மலமான நாமங் களைப் படித்தால் பிதுர்க்கள் முக்தர்களாய் சிரேஷ்டமான பதத்தை யடைகின்றார்கள். (31–35)

இனி விரதங்களைக் கூறுகின்றேன் : அவற்றைப் புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் கேட்டுப் பிரயத்தனத்தோடு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அவ்விரதங்களாவன :—அநந்த திரிதியை விரதம், ரசகல்யாணி விரதம், ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்ற ஆருத்திரா விரதம், மங்கள வார விரதம், சுக்கிரவார விரதம், கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்தசி விரதம், பிரதோஷ விரதம், புரட்டாசி மாதத்திலும் சித்திரை மாதத்திலும் வருகிற நவராத்திரி விரதம். இவைபோலவே சோமவார விரதமும் எனக்குப் பிரீதியானது.

இனி ரசகல்யாணி விரதமாவது :—அந்தந்த திரிதியையோடு

கூடியதினம் ; ஆருத்ரா விரதமாவது—ஆருத்திரா நக்ஷத்திரத்தோடு திரிதியைகூடியதினம் ; பிரதோஷவிரதமாவது-மஹாதேவனுகிய தேவன் தேவியை அந்திப்பொழுதில் உன்னதமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து சகல தேவர்களுந் தம்மைச்சூழ்ந்திருப்ப அவ்வம்பிகை எதிரில் நடனஞ் செய்வன் ; அவ்வந்திப்பொழுதே பிரதோஷகால மெனப்படும். அக்காலத்தில் ஆகாராதிகளை விட்டிருந்து மஹாதேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும். தேவிக்குப் பிரீதியாகிய இவ்விரதத்தைப் பக்ஷங்கடோறும் விசேஷமாகச் செய்ய வேண்டும். சோம வாரத்திலும் பிரதோஷத்திலும் இரவில் போஜனஞ் செய்யவேண்டும். இங்ஙனஞ் சொல்லி வந்தனவேயன்றி ஏனைய விரத காலங்களும் நித்திய நைமித்திகமாகச் சொல்லப்பட்ட காலங்களும் எனது விரத காலங்களேயாகும். எனக்குப் பிரீதிகரமான இவ்விரதங்களை மத்சரகுணமற்று அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அப்படி விரதங்களை எவன் அனுஷ்டிக்கின்றானே அவன் என்னுடைய சாயுஜ்யத்தை யடைகிறான். அவன்தான் எனக்குப்பிரியனும் பக்தனுமாயுள்ளவன். இனி எனக்குப் பிரியமான உற்சவங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக : (36–43)

டோலோற்சவம் சயனோ (பள்ளியறையு) ற்சவம், ஜாகரணோற்சவம் (திருப்பள்ளியெழுச்சி), ரதோற்சவம், வசந்தோற்சவம், சிராவணமாசத்தில் செய்யும் பவித்ரோற்சவம்; இதுபோலும் எனது பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட ஏனைய உற்சவங்களும் எனக்குப் பிரீதிகரமேயாம். இதுபோலவே எனது பக்தர்கட்கும் சுமங்கலிகட்கும் குமாரிகட்கும் சிறுபிள்ளைகட்கும் போஜனஞ் செய்விப்பதும், என்னிடம் புத்திவைப்பதும், எனது கதையைக் கேட்பதும், எனக்குப் பிரியமாகும். இவ்விரதங்களுக்காகவும் உற்சவங்களுக்காகவும் திரவியம் செலவாவதைப் பற்றிக் கவலைகொள்ளாமல் சந்தோஷ சித்தத்தோடும் சோம்பலில்லாமலும் பக்தியுடன் பிரதி வருஷமும் எவன் செய்கின்றானே அவனே தன்யன், கிருதகிருத்யன், என்னுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமானவன் ; அவனே சர்வபந்தங்களினின்றும் விடுபட்டவன். இவைகளைச் சிஷ்யத் தன்மையையடையாதவனுக்கும் பக்தியில்லாதவனுக்கும் அனுஷ்டிக்கும்படிச் சொல்லக்கூடாது என்றனள். (44–49)

ஓம் ஸர்வஜ்ஞாயை நம:

39. தேவீ பூஜாவிதி

பர்வதராஜன் தேவியை நோக்கி, தேவதேவீ! மஹேசானி! கருணாசாகரே! ஹே அம்பிகே! உனது பூஜாவிதியைக் கூற வேண்டுமென்றுகேட்க, தேவி கூறுகின்றாள் : ஓ அரசனே! அம்பிகையாகிய எனக்குப் பிரியமான பூஜாவிதியைக் கூறுகின்றேன் ; அதனை நீ அதிக சிரத்தையோடுங் கேட்பாயாக. அப்

பூஜை புறப்பூஜை உட்பூஜை என இருவகைப்படும். அவற்றுள் புறப் பூஜை வைதிகம் தாந்திரிகம் என இருவகைப்படும். அவ் வைதிகபூஜை வேததீக்ஷையோடு கூடின வைதீகன் செய்யக் கடவன். தாந்திரிகபூஜை தாந்திரிக தீக்ஷையுடைய தாந்திரிகன் செய்யக்கடவன். இவ்விதம் பூஜாரகசியத்தையறியாது விபரீத மாகச் செய்கிற மூடன் எப்போதும் பதிதனாகிறான். முதலிற் கூறிய வைதிகம் இதுவென்று கூறுகின்றேன் : (1–5)

வேதசம்பந்தமுடையது எதுவோ அது வைதிகமெனப்படும். வேதம் யாருடைய சம்பந்தமுடையதெனின், சர்வக்ஞையாயும் சர்வசக்தியுடையவளாயும் இருக்கின்ற என்னிடத்தி னின்று முண்டானது, எனவே என்னுற் சொல்லப்பட்டது. ஆகலின் என் சம்பந்தமுடையது. என் சம்பந்த முடையதாகவே, அதுதான் பிரமாணமெனப்படும். ஏனெனில் முக்காலத்தும் அஞ்ஞான மென்பதைச் சிறிதுமறியாத ஞான சொரூபிணியாகிய என்னுல் சொல்லப்பட்டதனுலென்க. ஆகவே, அது அப்பிரமாணமாக மாட்டாது. ஸ்மிருதிகள் பிரமாணமாகாதோவெனின், அவைகளும் சுருதி அர்த்தத்தையே கொண்டு வெளிவந்தனவாகலின் பிரமாணங் களேயாம். ஸ்மிருதிகளில் ஓரிடத்தில் ஓர் சமயத்தில் தந்திரப் பார்வையினுல் தந்திரமெனப்படும். வாமாதி ஆகமங்களிற் கூறப் படுந் தருமங்களையும் தருமமாகச் சொல்லப்படுகிறதே, அவை களைக் கொள்ளலாமோவெனின் அந்தப் பாகத்தை வைதீகர்கள் கிர கிப்பதில்லை. ஏனெனின் அந்த சாஸ்திரங்களால் அக்ஞான முண்டா கிறபடியால் அதனைக் கொள்ளார். அவ்வாகமங்களைக் கொண்டு கூறும் பிரமாணங்களும் அக்ஞானதோஷத்தை யடைகின்ற படியால் அந்தப் பிரமாணங்களும் அப்பிரமாணத்தை யடைகின் றன. ஆகவே முமுக்ஷுக்கள் வேதத்தையே யனுசரிக்கவேண்டும். உலகில் எப்படி அரசனுடைய ஆக்ஞையை விடக்கூடாதோ அது போல வேதாக்ஞையை விடக்கூடாது. சர்வேசையாகிய என் ஆக்ஞையே அந்தச் சுருதி. அது மானிடர்களால் எப்படி விடத் தக்கது? என்னுக்ஞையைப் பரிபாலிக்கவேண்டியே பிரம்ம க்ஷத்திரியர்களைச் சிருஷ்டித்தேன். அவர்களால் இந்தச் சுருதி யினது ரகசியங்களை யறியத்தக்கது. எந்தெந்த காலத்தில் தர்மத் துக்கு நாசம் வருகின்றதோ அதர்மம் எப்போது உண்டாகின்றதோ தேவாசுரர்களுடைய கலகங்கள் எப்போதுண்டாகின்றனவோ நான் அந்தக்காலங்களில் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றேன். தர்மத்தை எவர் செய்யாதிருக்கின்றார்களோ அவர்களின் சிக்ஷை நிமித்தம் கேட்ட மாத்திரத்தில் பயமுண்டாகும்படியான நரகத்தை யுண்டுபண்ணி யிருக்கிறேன். எவன் வேதோக்தமான தர்மத்தைவிட்டு வேத நிந்தித மான தர்மத்தை ஆச்ரயிக்கின்றானே அந்த அதமனை அரசன் சுதேசத்தினின்றுந் துரத்திவிடவேண்டும். பிரமக்ஞானிகள் அவர் களிடம் பேசமாட்டார்கள். பிராம்மணர்கள் அவர்களைத் தங்க ளுடைய பந்திகளில் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். சுருதி ஸ்மிரு திக்கு விரோதமாக சாஸ்திரங்கள் அநேகமிருக்கின்றன. அவை

யனைத்தும் சர்வப் பிரயத்தனத்தாலும் தர்மசாஸ்திரமன்றென்று விடக்கடவது. வேதநிந்திதர்களாகிய வேத பாஹ்யர்கள் மோகிக்கும் பொருட்டு வாமம் காபாலிகம் கௌலம் பைரவம் முதலிய ஆகமசாஸ்திரங்கள் ஈஶ்வரனு லுண்டாக்கப்பட்டன; இதுவன்றி அவ்வாகமங்கள் உண்டாவதற்கு வேறுகாரணங் கிடையாது. தக்ஷன் காரணமாக ததீசி பிருகு முதலிய முனிவர் சாபத்தால் எந்தப் பிராம்மணர்கள் வேத மார்க்கத்திற்குப் புறம்பானவர்களாயிருக்கின்றார்களோ அவர்களைக் கரையேற்றச் சைவம் வைஷ்ணவம் சாக்தம் சௌரம் காணுபத்யம் என்கிற ஆகமங்கள் சோபானக் கிரமமாக உண்டாக்கப்பட்டன. (5–30)

அந்த ஆகமங்களில் சிற்சில பாகங்களில் வேத விரோதமில்லாத தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வைதிகர் அதைக் கிரகிப்பதில் தோஷங்கிடையாது. பிராம்மணன் வேதவிருத்தமான அர்த்தத்தில் அதிகாரியாகான்; வேதாதிகாரஹீனன் அந்த சாஸ்திரத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுகின்றான். ஆகையினுல் சகலமான பிரயத்தனத்தினுலும் வைதிகன் வேதத்தையே ஆச்ரயிக்கவேண்டும். தர்மத்தோடுகூடிய ஞானமானது பரப்பிரம்மத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும். ஈஷணுத்திரயத்தைவிட்டு என்னையே சரணடைந்து சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் தயையுடையவர்களாயும் மானம் அகங்காரமில்லாதவர்களாயும் என்னிடத்தே மனதையும் பிராணனையும் வைத்தவர்களாயும் என் ஸ்தானத்திலேயே ஆஸக்தியுள்ளவர்களாயும் சந்நியாசிகளாவது வானப்பிரஸ்தர்களாவது கிருகஸ்தர்களாவது பிரம்மசாரிகளாவது ஸர்வேஶ்வரி என்று பெயருள்ள என்னைப் பக்தியோடு உபாசிப்பார்களாயின் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய அக்ஞானமாகிய இருளை ஞானமாகிய சூரியப் பிரகாசத்தினுல் நாசஞ்செய்கிறேன். இதிற் சம்சயமில்லை. ஓ பர்வதராஜனே! இதுவரையில் சொல்லி வந்தவைகளான் புறப்பூஜை வைதிகம், தாந்திரிகம் என இருவகைப்படுமென்பதனை விளக்கியதாகும். இனி வைதிக பூஜையும் மூர்த்திபேதத்தால் இரண்டு வகைப்படும் என்பதனைக் கூறுகின்றேன்: சர்வத்தையும் பிரேரேபிக்கின்ற பராத்பரையாகிய யான் முன்னே மகத்தாகவும் சர்வசக்தி யுடையதாகவும் அனந்தந் தலை கண் கால் முதலிய அவயவங்களாகவுங் காட்டிய விராட்சொரூபமாகிய விஶ்வரூபத்தை நீங்கள் காணும்படி முன்னே காட்டினேனன்றோ? அந்த ஸ்வரூபத்தைத் தியான பூர்வகமாகப் பூஜித்தலொன்று. (31–37)

தாம்பிராதிகளிலமைந்துள்ள ஓர் பிம்பத்திலாவது தண்குலத்திலாவது சூர்யமண்டலத்திலாவது சந்திரமண்டலத்திலாவது ஜலத்திலாவது பாணலிங்கத்திலாவது யந்திரத்திலாவது பெரிய படத்திலாவது தன் இருதயத்திலாவது ஆவாகித்து பராத்பரையாகிய என்னை நல்ல குணமுள்ளவளாயும் கருணையினுல் நிறைந்தவளாயும் தருணியாயும் மிகச் சிவந்த நிறமுடையவளாயும் சௌந்தர்ய சாரத்திற்கு முடிவான எல்லையானவளாயும் சகல சுந்தரமான அவயவங்களுடையவளாயும் சிருங்கார ரசத்தினுல் நிறைந்தவளா

யும் எப்போதும் பக்தர்களுடைய துக்கத்தில் பயந்தவளாயும் அனுக்கிரகத்தில் நல்ல முகமுடையவளாயும் சந்திரகண்டத்தைத் தரித்தவளாயும் பாசாங்குசவரதாபயங்களைத் தரித்தவளாயும் ஆனந்தரூபிணியாயும் தியானித்துத் தன் சக்திக்கேற்றவாறு ஷோடசோபசாரத்தோடு பூஜித்தலொன்று.

இவ்வகையான பூஜையைத் தினமும் பூஜிக்கவும் தியானிக்கவும் ஸ்மரிக்கவும் வேண்டியதென்று பிரதமாசாரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். ஓ அரசனே! சாந்தம் ஸ்திரபுத்தி டம்பமின்மை அகங்காரமின்மை முதலிய நற்குணங்களையடைந்து எனது பூஜாபரனுவாய்; என்னையே சரணமாகப் பெறுவாய்; ஞானநோக்கைக் கொண்டு என்னையே நோக்குவாய்; என்னையே ஜபிப்பாய்; மனத்தினுலுந் தியானிப்பாய்; வேறிடத்தில் பக்தி செலுத்தாமல் என்னையே ஆச்ரயித்துப் பூஜிப்பாய். தபசு தியானம் இவைகளினுல் என்னையே சந்தோஷிப்பிப்பாய். இவ்வாறு செய்வையாயின் என் அனுக்கிரகத்தால் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாய். எவனொருவன் என்னிடம் முக்கியமாகச் சித்தம் வைத்தவனுயும், பக்தசிரேஷ்டனுயும் இருக்கின்ருனே அவனே எனக்குச் சம்மதன்; அவனை இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கரையேற்றுகிறேனென்று பிரதிக்ஞை செய்கிறேன். தியானத்தினுலாவது கர்மத்தோடுகூடிய பக்தியினுலாவது நான் எப்போதும் அடிக்கடி அடையத் தக்கவள். பக்தித்தியானமில்லாத கர்மத்தினுல் நான் அடையத் தக்கவளல்லள். தர்மத்தினுல் பக்தியும் பக்தியினுல் தியானமுமுண்டாகின்றன. தர்மமாவது முன் சொல்லிவந்த பிரமாணங்களாகிய சுருதி ஸ்மிருதிகளால் சொல்லப்பட்டவை எவையோ அவைதான்; அன்னிய சாஸ்திரங்களால் சொல்லப்பட்டவை தர்மாபாசங்களாம்.

அந்தர்யாக பூஜையில் எவ்வளவு காலம் அதிகாரமில்லையோ அதுவரையில் முற்கூறிவந்த முறைப்படி பூஜை செய்ய வேண்டியது. அந்தர்யாக பூஜைக்கு அதிகாரம் வரப்பெற்று அது கைகூடுமானுல் ஞானத்தில் லயமுண்டாகும். அதுவுண்டாகும் போது புறம்பே தோன்றியிருந்த எனது உருவம் தோன்ருதொழியும். அதுவொழியவே அதுபற்றிய புறப்பூஜையும் நிகழ்வதற் கிடனின்றிப்போம். அங்ஙனம் போகவே ஞானலயத்திற்ருேன்றும் உபாதியற்ற எனது சம்வித்சொரூப தரிசனமுண்டாகும். அஃதுண்டாகுங்கால் அழிந்து போவதான மாயாமயமான உலகத்தோற்றமும் அதுபற்றி நிகழவரும் ஆசையும் அற்று சம்வித்சொரூபாகாரமாகவே நிலைபெற்றிருக்க வரும். ஆகலான் ஓ பர்வதராஜனே! நாடோறும் விடியற்காலத்தில் ஸம்ஸார துக்க நாசத்தின்பொருட்டு சர்வசாக்ஷிணியாயும் ஆத்மரூபிணியாயுமிருக்கிற என்னை யோகயுக்தமான புத்தியினுலே பாவித்து வருவாயாக. இனிப் பாஹ்யபூஜையை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன், சாவதானமாகக் கேட்பாயாக. (38–47)

ஓம் ஸர்வேஶ்யை நம:

40. தேவீ பாஹ்ய பூஜை

தேவி கூறுகின்றுள் :—புத்திமானுனவன் நாடோறும் பிராதக் காலத்திலெழுந்து சுத்தமான விடத்திலிருந்து சிரசின்மத்தியில் மலர்ந்திருக்குந் தாமரையொன்றிருப்பதாக பாவித்து அதில் நிஜ ரூபமான குருவைக் கர்ப்பூரகாந்தியைப்போலும் பிரசந்நராயும் பிரகாசிக்கின்ற பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராயும் சக்தியோடு கூடினவராயும் தியானித்துப் பிறகு குண்டலிசக்தியைப் போற்றிப் பின்னர் அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து வெளியே போகுஞ் சமயத்தில் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபிணியாகிய என்னைச் சிகையின் மத்தியில் பிரகாச ரூபமாகவும், திரும்பி வரும்போது அமிர்தம்போன்று இருப்பவளாகவும், மார்க்கமத்தியில் தன்னை அனுசரித்திருக்கின்ற ஆனந்த ரூபிணியாகவும் தியானித்து நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று எண்ணி நமஸ்கரித்துப் புறப்பட்டுப் போகவேண்டும். பின்னர் சௌசாதி ஜபாந்தமான சகல காரியங் களையு முடித்துக்கொண்டு எனக்குப் ப்ரீதிகரமாக அக்னிஹோத்ரஞ் செய்து அதன் முடிவில் தன்னுசனத்தில் ஸ்திரமாக உட்கார்ந்து முறையே பூஜைக்குச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு அதன் பின்னர் பூதசுத்தியும் மாத்ருகாநியாசமும் ஹ்ருல்லேகா மாத்ருகா நியாசமும் செய்யவேண்டியது. எவ்வாறெனில், மூலாதாரத்தில் ஹகாரத்தையும் இருதயத்தில் ரகாரத்தையும் புருவ நடுவில் ஈகாரத்தையும் சிரசில் ஹ்ரீங்காரத்தையும் நியாசஞ் செய்ய வேண்டும்; இதுபோலவே ஏனைய மந்திரங்களுக்குரிய நியாசங்க ளெவையோ அந்த நியாசங்களையெல்லாஞ் செய்யவேண்டியது. அதன்பின்னர் தர்மக்ஞானம் முதலிய நான்கு மந்திரங்களால் ஓர் பீடத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு தன் மனதில் நினைக்கின்ற இஷ்ட காம்ய சித்தியின்பொருட்டுத் தன்னுள்ளத்தில் மஹாதேவியைத் தியானித்துப் பிராணுயாமம் செய்து அதன்பின்னர் என்னுடைய ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட்ட இருதய கமலத்தில் பிரம்ம விஷ்ணு வாதி பஞ்சகர்த்தர்களைப் பஞ்சப்ரேதாசனமாக எனது பாதமூலத்தி லிருப்பதாகப் பாவித்தல் வேண்டும். (1–10)

அரசனே! இவர்கள் பஞ்சபூதங்களுக்கும் பஞ்சாவஸ்தை களுக்கும் கர்த்தாக்களாக விருக்கின்றபொழுது இவர்களைப் பிரேதஸ்வரூபமாக ஏன் நினைத்தல் வேண்டுமெனின், இவர்கள் வியக்த சித்ரூபர்களாயிருத்தலால் இவர்களை அவ்வியக்த சித்ரூபிணியாகிய நான் இடமாகக் கொண்டே சிருஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்யுங் கருத்தை நோக்கிச் சாக்தேய தந்திரத்தில் இவர்களைப் பிரேதங்களென்றும் எனக்கு ஆசன மென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென் றறிவாய். இவ்வகையான பஞ்சப்பிரேதாசனு ரூடையாக மனேபீஷ்ட சித்தியின்பொருட்டுப் பூஜித்தும் ஜபித்தும் பின்னர் தேவிப் பிரீதி என்று அந்த ஜபத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து அர்க்கியங் கொடுத்தும் முடிந்தபின்னர் புறப் பூஜைக்குச் சாதனமாக அமைந்துள்ள பூஜா திரவியங்களையும்

பூஜாபாத்திரங்களையும் முதலில் ஜலத்தைக்கொண்டு மந்திரத்தினால் சுத்தியும் திக்பந்தனமும் செய்து அதன் பின்னர் ஆசாரியனை நமஸ்கரித்துப் புறப்பூஜை செய்வதற்கு அநுக்ஞை பெற்று வெளியேயுள்ள பீடத்தில் பிம்பமூர்த்தியை யெழுந்தருளச் செய்து அம்மூர்த்தியிடத்தில் இருதயத்தில் திவ்யமாயும் மனோகரமாயும் பாவித்துள்ள தியானமூர்த்தியை பிராண ஸ்தாபன மந்திரத்தினால் ஆவாஹனாதிகள் செய்து, பின்னர் அர்க்கிய பாத்ய ஆசமன ஸ்நானாதிகளும் வஸ்திரத்வய பூஷண கந்த புஷ்பாதிகளும் ஆகிய இவைகளைப் பக்தியுடன் கிரமமாகக் கொடுத்தும் சமர்ப்பித்தும் யந்திர பீடத்திலுள்ள ஆவரண தேவதைகளைப் பூஜிக்கவேண்டியது. இவ்வாறு பிரதிதினமும் செய்தல் விசேஷம். அசக்தனாகவிருந் தால் சுக்ரவாரத்தில் மேற்சொன்ன நியமப்படிச் செய்யவேண்டும். அங்க தேவதைகளை மூலதேவியினுடைய பிரபாரூபமாகத் தியா னிக்கவேண்டும். அந்தத் தேவியினது காந்தி சமூகத்தால் இந்த மூன்று லோகமும் வியாபிக்கப்பட்டதாக பாவிக்கவேண்டும்; பின்னர் ஆவரண தேவதைகளையும் மூல தேவதையையும் நல்ல வாசனையுள்ள புஷ்பங்களாலும் சந்தனம் முதலானவைகளாலும் நைவேத்யங்களாலும் கண்ணாடி முதலியவற்றாலும் தக்ஷிணை சகித மான தாம்பூலங்களாலும் சகஸ்ரநாமங்களாலும் பூஜித்து என்னை சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டியது. அன்றியும் எனது கவசத் தாலும் சூக்தத்தாலும் ருத்திரத்தாலும் அதர்வண சிரசின் மந்திரங்களாலும் ஹ்ருல்லேக உபநிஷத மந்திரங்களாலும் மகா வித்யா ஸ்வரூபிணியாகிய என்னை அடிக்கடி சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டும். அன்றியும் ஜகத்தாத்திரியாகிய என்னிடம் பிரேமை யுடைய மனிதன் உபசாரங்களெல்லாம் செய்துமுடிந்த பின்னர் அபராதக்ஷமை கேட்டுக்கொண்டும் புளகாங்கிதனையும் கண்களி னின்றும் பெருகுகின்ற ஆனந்த பாஷ்பமுடையவனையும் தழு தழுத்த நாவினை யுடையவனையும் இருந்து நிருத்த கீதவாத்தியங் களால் என்னைச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டும். இவையேயன்றி வேதங்களும் சைவ புராணாதிகளும் என்னைப் பிரதிபாதிக்கின்றமை யால் அவைகளையும் பாராயணஞ்செய்து நான் ஆனந்திக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இவை முடிந்தபின் என் தேகத்தோடு எல்லாவற் றையும் உனக்குக் கொடுத்தேனென்று அர்ப்பணமும் நித்திய ஹோமமுஞ் செய்யவேண்டும். (11–25)

இவ்வண்ணம் பூஜைமுடித்து பிராம்மணர்கள் சுமங்கலிகள் சிறுபிள்ளைகள் பாமரர்கள் அன்னியர்கள் ஆகிய இவர்கள் எல்லோ ரையும் நானாகப் பாவித்து போஜனஞ் செய்வித்து என்னை இரு தயத்தில் நமஸ்கரித்துப் பிறகு உத்வாஸஞ் செய்யவேண்டும். ஓ நல்ல விரதஞ் செய்கின்றவனே! என் பூஜை முதலிய எல்லாவற் றையும் ஹ்ருல்லேகா மந்திரத்தினால் செய்து வருவாய். ஏனெனில் அம்மந்திரம் எல்லா மந்திரங்களுக்கும் நாயகமாயுள்ளதாகலானும் அம்மந்திரமாகிய கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பம்போல் நான் பிரதிபிம் பித்துக் கொண்டிருக்கிறேனாதலானும் அம்மந்திரத்தைக் கொண்டே

எல்லா மந்திரங்களையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். குருவை ஆபரணம் முதலியவைகளால் சந்தோஷப்படுத்தி நான் கிருதகிருத்ய னுனே னென்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஸ்ரீமத் புவன சுந்தரி தேவியாகிய என்னை எவன் பூஜிக்கின்ருனே அவனுக்கொரு காலத்தும் கிடைக்காத பொருள் கிடையாது; அந்தத்தில் என் மணித்வீபத்தை எந்த விதத்தானும் அடைகிருன். இவனைத் தேவர்கள் நித்தியம் நமஸ்கரிக்கின்ருர்கள். ஓ பர்வதராஜனே! தேவியாகிய எனது பூஜையைச் சொன்னேன். யாவரும் பூஜா விதியைக் கிரமமாய் விசாரித்துத் தத்தம் அதிகாரத்துக்கேற்றபடி பூஜையைச் செய்யவேண்டும். இப்பூஜையினுல் நீ கிருதார்த்தனு கின்ருய். என்னுடைய இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்தை *சிஷ்யனு யில்லாதவனுக்கும் பக்தியில்லாதவனுக்கும் தூர்த்தனுக்கும் நல்லமனமில்லாதவனுக்கும் உபதேசஞ் செய்தால் தன் மாதாவின் ஸ்தனத்தை வெளிப்படுத்தி யாவருங் காணச் செய்வதுபோலாம். ஆகையினுல் மேற்சொல்லிவந்த பதிதர்கட்கு உபதேசிக்க எண்ணுமல் மறைத்து வைப்பதற்கே எண்ணவேண்டும். பக்தனுயிருக்கின்ற சிஷ்யனுக்கும் ஜேஷ்ட புத்திரனுக்கும் நல்ல சுபாவமுள்ளவனுக்கும் ஆசாரமுள்ளவனுக்கும் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுக்குமே உபதேசிக்கவேண்டும். சிராத்தகாலத்தில் பிராம்மணர்கள் சமீபத்தில் இவ்வத்தியாயத்தைப் படித்தால் பிதுர்க்கள் திருப்தர்களாய் உத்தம பதவியை யடைகிருர்கள். (26–37)

வியாசர் கூறுகின்ருர்: இவ்வாறு தேவி கூறி அங்கேயே மறைந்தனள். சகல தேவர்களும் சந்தோஷித்தனர். இமயமலையிற் சென்ற தேவி கௌரி என்று பிரசித்தியடைந்து சங்கரருக்குத் தேவியாயினள். அவ்வம்பிகையிடத்தினின்றும் ஸ்கந்தருண்டாயினர். அவரால் தாருகன் கொல்லப்பட்டான். இதுவரையில் பார்வதி தேவியினது அவதாரத்தைச் சொன்னேன். இனி லக்ஷ்மி தேவியினது உற்பத்தி எவ்வாறெனின், பூர்வம் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அதில் அநேக ரத்னங்களுண்டாயின. அச்சமயத்தில் லக்ஷ்மி கிடைக்கும்பொருட்டுத் தேவர்கள் மிக்க ஆதரவோடு துதித்தார்கள். அதன்பிறகு தேவி தேவர்களுக்கனுக்கிரகஞ் செய்யும்பொருட்டு லக்ஷ்மியை உண்டாக்கினுள். அந்த லக்ஷ்மி தேவியைத் தேவர்களெல்லாம் விஷ்ணுமூர்த்திக்குக் கொடுத்தார்கள். ஓ பர்வத ராஜனே! இவ்வத்தியாயத்தைப் படித்தால் சகல புண்ணியகர்மங்களையுங் கொடுக்கும். இந்த ரகசியமான அத்தியாயத்தை உனக்குச் சொன்னேன். இந்த கீதார்த்த ரகசியத்தை மறவாமல் சிந்தித்து வரவேண்டியது. உன்னுல் பவித்திரமாயும் பாவனமாயுமுள்ள எது கேட்கப்பட்டதோ அது என்னுல் சொல்லப்பட்டது. இன்னும் எதனைக் கேட்க இச்சிக்கின்றனை என்ருர் என்று சூதமுனிவர் சௌனகாதியருக்குக் கூறியருளினுர். (38–44)

ஏழாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று

---

* 32-ம் அத்தியாயம் தொடங்கி இந்த 40-ம் அத்தியாயம் ஈருக உள்ள ஒன்பது அத்தியாயங்கள் தேவீ கீதை எனப்படும்.

எட்டாம் ஸ்கந்தம்

श्रितकम्पासीमानं शिथिलितपरमशिव धैर्यमहिमानम्
कलये पाटलिमानं कंचन कञ्चुकित भुवन भूमानम् ॥

ஶ்ரிதகம்பாஸீமாநம் சிதிலிதபரசிவதைர்யமஹிமாநம்
கலயேபாடலிமாநம் கஞ்சநகஞ்சுகிதபுவநபூமாநம்.

ஓம் ஸர்வ மங்களாயை நம:

1. மனு வரம் பெற்ருர்

ஜனமேஜயன் வியாசபகவானை வணங்கி, ஐயா ! சூரிய சந்திர வமிசங்களிற்ருேன்றிய அரசர்களுடைய நன்மைவாய்ந்த சரித்திரங்களைக் கேட்பதற்கின்பமாய்த் தேவரீர் சொல்ல, யான் கேட்டிருக்கின்றேனுகலின் இன்னமுங்கேட்க ஆவலுள்ளேன் ; ஜகதம்பிகையான தேவி ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலும் எந்தெந்த விடங்களில் எந்தெந்த ரூபங்களினுல் எந்தெந்த கருமங்களினுல் பூஜிக்கப்படுகின்ருளோ அத்தேவியினது விராட்சொரூப வர்ணனை எவ்விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ எந்தத் தியானத்தினுல் அவ்வம்பிகையினது சூக்ஷ்ம சொரூப தரிசனத்தைப்பெற்று நற்கதி பெறலாமோ அவையனைத்தும் எனக்கருள்வீராஞல் நான் கீர்த்தியடைவேனென்று சொல்ல, முனிவர் கூறுகின்ருர் : அரசனே! தேவியின் உத்தமமான ஆராதனையைச் சொல்கின்றேன் : இப்பூஜை செய்வதினுலும் கேட்பதினுலும் மனிதன் மேன்மையடைகிருன். நீ இப்போது என்னைக் கேட்டவாறே முன் நாராயணர் தன்னைக்கேட்ட நாரத முனிவருக்குச் சமாதானஞ் சொல்லியிருக்கின்ருர். அஃதென்னவெனின், ஒரு காலத்தில் நாரதமுனிவர் இப்பூவுலகம் முழுவதுஞ் சுற்றி வந்து நாராயணர் ஆஶ்ரமத்தையடைந்து தனது சரீரஶ்ரமம் நீங்கப்பெற்று அவரை நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ தேவதேவ! புராண புருஷோத்தம! ஜகதாதார! சர்வக்ஞ! சிலாக்ய! சத்குண, என்றுபோற்றி, இந்த உலகத்திற்கு ஆதிதத்துவமாய் விளங்குவது எது ? இவ்வுலகனைத்தும் எவ்விடத்திலிருந்து உண்டாகின்றது ? எவ்விடத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது ? பிரளயத்தில் எவ்விடத்தில் ஒடுங்குகின்றது ? எவ்விடத்திலிருந்து சர்வபலமும் உண்டாகின்றது ? எந்த ஞானத்தையறிந்தால் மோகத்திற்குக் காரணமான மாயை நாசமடையும் ? எந்த அர்ச்சனையினுல் எந்த ஜபத்தினுல் எந்தத் தியானத்தினுல் இருளில் சூரியனுதித்தாற்போல் இருதயபுண்டரீகத்தில் ஞானப்பிரகாசமுதிக்கும் ? ஓ தேவ ! என்னுள்ளத்தில் விரிவாய்த்தோன்றிய ஆசங்கைகட்கெல்லாம் இவ்வுலகினருடைய அக்ஞானுந்தகாரம்விரைவில் நீங்குமாறும் நன்ருய்த் தெரியுமாறும் சமாதானம் கூறுவீரென்ருர். நாராயணர் அவருடைய வார்த்தையை மிகவும் புகழ்ந்து, தேவரிஷிகளுக்குள் உயர்ந்த நாரதனே ! தேவியே ஜகத்திற்கு ஆதிதத்துவமென்றும்,

அத்தேவியே ஜகத்தை முக்குணங்களால் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாசங்களைச் செய்து நிர்க்குணையாய் விளங்குகிருளென்றும், ஜகத்தின் உத்தமமான உண்மையை என்றுலும் ரிஷிகளாலும் தேவகந்தர்வர்களாலும் வேதபண்டிதர்களாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இதைக்கேட்ட மனிதன் உலகில் பிரமையடையான், சுகமுறுவான். பூஜிக்கப்படும் அத்தேவியின் சொரூபத்தையுங் கூறுகின்றேன்; அதனைக் கேட்டபேர்க்குச் சகல பாபமும் போம்; போகமோக்ஷமுண்டாம் என்று கூறுகின்றூர் :— (1–18)

சுவாயம்புவனென்னும் முதல் மனு பிரதாபவானுயும், எல்லா மன்வந்தரங்கட்கும் அதிபனுயும், ஸ்ரீமானுயும், சதரூபா என்பவளுக்குப் புருஷனுயும், தன்பிதாவாகிய பிரமனுக்குச் சிறந்த பக்தி சிரத்தையுடன் தொண்டு புரிபவனுயு மிருந்தான். அதனுல் அவன் பிதா சந்தோஷித்துப் புத்திரனை நோக்கி, ஓ புத்திரனே ! நீ உத்தமமான தேவியை ஆராதனம் செய்வையாயின் அத்தேவியின் கருணையினுல் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி செய்யவல்ல ஆற்றல் உனக்குண்டாகுமென்றூன். விராட்டாகிய அந்தச் சுவாயம்புவமனு மனத்தை யொருவழிப்படுத்தி ஜகத்காரணியாயும் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் ஆதிமாயையாயும் சர்வசக்தியாயும் சர்வகாரணங்கட்குங் காரணியாயும் இருக்கின்ற தேவியைத் தவத்தினுல் திருப்திசெய்யக் கருதி மெய்ப் பக்தியோடு தியானித்து சர்வோபசாரத்துடன் பூஜித்துத் துதிக்கின்றூன் : (19–23)

தேவர்கட்கெல்லாந் தெய்வமாயிருக்குந் தெய்வமே! ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதையான தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். சங்கு சக்கராதிகளைத் தாங்கியிருக்குந் திருக்கரங்களையுடையவளே! நாராயணரது இருதயத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றவளே! வேதமூர்த்தியே! லோகமாதாவே! காரணஸ்தான ரூபிணியே! வேதத் திரயங்கட்குப் பிரமாணமாயுள்ளவளே! சர்வ தேவர்களாலுந் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளே! சிவயே! மஹேச்வரியே! மஹானுபாவையே! மஹாமாயையே! மஹோதையையே! மஹாதேவப்பிரியாவாஸே! மஹாதேவப்பிரியங்கரே! பசுபதிப்பிரியே! ஜேஷ்டே! மஹாநந்தே! மஹோற்சவே! மஹாப்பிரியே! மஹாபயஹரே! எல்லாத் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வமங்களே! சிவே! சர்வப்பிரயோஜனங்களையும் சாதிக்கின்றவளே! காக்குந்தன்மையில் வல்லமையுள்ளவளே! திரியம்பகே! கௌரீ! நாராயணீ! உனக்கு நமஸ்காரம். ஓதப் புரோதரூபமாயிருக்கின்ற இப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஏக சைதன்யையாயும் ஆதியந்த ரஹிதையாயும் தேஜோநிதியாயுமிருக்கிற எந்தப் பராசக்தியினது கடாக்ஷத்தினுல் சர்வலோகத்தையும் பிரமன் படைக்கிருனே விஷ்ணு காக்கிருனே ருத்திரமூர்த்தி அழிக்கிருனே மதுகைடபரது பயத்தினுல் பீடிதனுன பிரமன் யாரைத் துதித்து துக்கசாகரத்தினின்று நீங்கினனே அந்தத் தேவிக்கு நமஸ்காரம்; கீர்த்தி ஸ்மிருதி காந்தி லக்ஷ்மி பார்வதி சதி தாக்ஷாயணி என்கிற இவரெல்லாம் நீ தானே! வேத கர்பத்தி லிருக்கின்ற

வளும், புத்தியையும், சதா அபயத்தையும் கொடுக்கின்றவளும் நீதானே. ஆகலின் உன்னைக்குறித்துத் துதிக்கின்றேன், நமஸ்கரிக்கின்றேன், பூஜிக்கின்றேன், யாகஞ் செய்கின்றேன், தியானஞ் செய்கின்றேன், பாவிக்கின்றேன், ஜபிக்கின்றேன், கண்டு களிக்கின்றேன், எனக்குப் பிரசன்னமாவாய். வேதங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமான பிரமனும் லக்ஷ்மிக்கிருப்பிடமான திருமாலும் திரிலோகங்கட்கும் அதிபனுன ருத்திரனும், ஜலஜந்துக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவான வருணனும், நவநிதிகட்குந்தலைவனுன குபேரனும், பிரேதங்கட்கெல்லாம் இறைவனுன யமனும், ராக்ஷசர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனுன நிருதியும், அமுதமயமாயிருக்கின்ற சந்திரனும் உனது கருணையினுலேயே தத்தமக்குரிய அதிகாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனர். மூவுலகங்களாலும் வணங்கத்தக்க தேவியே! மங்கள சொரூபியே! உன்னை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றுன். (24–36)

பகவதியாயும் துர்க்காதேவியாயும் நாராயணியாயு மிருக்கின்ற பராசக்தி பிரத்தியக்ஷமாய் சுவாயம்புவனை நோக்கி, ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! நீ செய்த தோத்திரத்திஞலும் பக்தியினுலும் பூஜையினுலும் நான் மிக்க சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்; நீ என்னிடத்தில் யாது பெறவேண்டியிருக்கின்றனையோ அதனைக் கேள், தருகின்றேன் என்றுள். மனு, ஓ தேவி! கருணையுள்ளவர்களுக்குள் பிரதானமானவளே! நீ என்னுடைய பக்தியினுல் சந்துஷ்டையாயிருப்பையேயாயின் உன்னுக்ஞையினுல் பிரஜைகளுடைய சிருஷ்டி தடையில்லாமல் என்னுல் உண்டாகவேண்டும் என்றுன். தேவி அங்ஙனமே நீ யுண்டாக்குவாய்; அவை மேன்மேல் விருத்தியையும் அடையும். எவனெருவன் என்னிடத்துள்ள பக்தியினுல் இத்துதியை ஓதுகின்றுனே அவனுக்கு வித்தையும் சந்தானசித்தியும் கீர்த்தியும் தேஜஸூம் தனதானியம் முதலிய சம்பத்தும் எவ்விடத்திலும் தடைபடாத சக்தியும் ஜயமும் சத்துரு நாசமும் உண்டாகும் என்று அனுக்கிரகஞ்செய்து அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்தர்த்தானமாயினள்.

பின்னர் சுவாயம்புவ மனு பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனுய்ப் பிரமனை நோக்கி, என்தந்தையே! எனக்கு ரகசியமான ஓரிடத்தை நீர் நியமித்துத் தந்தால் அதில் நானிருந்து பிரஜைகளை சம்பூர்ணமாகச் சிருஷ்டிப்பேன்; யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜிப்பேன்; தாமதஞ்செய்யாமல் இடத்தை யுண்டாக்குமென்று கேட்க, பிரமன் சிறிதுபொழுது நிதானித்தவனுய் இவன் விரும்பியகாரியம் எப்படி முடியும்? பூமியோ இப்பொழுது நீராய்க் கரைந்து கிடக்கின்றது; சிருஷ்டிசெய்யும் நாமே அநேககாலமாயதனைச் செய்யாமலிருக்கின்றேம் என்று சிந்தித்து, பின்னர் எந்தப்பகவானது ஆணையினுல் நாமிருக்கின்றேமோ அந்த ஆதிபுருஷனுன பகவான் நமது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவர் என்று அவரைத் தியானித்தனன். (37–48)

ஓம் ஸர்வகர்த்ர்யை நம:

2. வராஹ அவதாரம்

ஸ்ரீ நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரதமுனியே! பிரமதேவன் மனு மரீசி முதலியோர் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பப் பகவானைத் தியானஞ்செய்தபொழுது ஓரங்குஷ்டப்பிரமாணமுள்ள வராஹமொன்று அப்பிரமனது நாசி நுனியினின்றும் வெளிப்பட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அனைவரும் அதிசயிக்க ஓர் யானையளவாய் வளர்ந்தோங்கியது. அதனைக்கண்ட பிரமன் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்குமவர்களைப் பார்த்துக் கூறுகிறான் : ஓ பெரியோர்களே ! இந்த வராகத்தைப் பார்த்தீர்களா? எனது நாசியிலிருந்து தோன்றியபொழுது ஓரங்குலப் பிரமாணமாயிருந்தது. இப்பொழுது ஒரு பெரிய பர்வதமாக வளர்ந்திருக்கின்றது; இது என்ன ஆச்சரியம்! இது வராகமன்று ; இது எனது யஜ்ஞரூபியான பகவானேயாகும். அவர் இப்போது நான் எண்ணியிருக்கும் வருத்தத்தை யொழிக்கும் பொருட்டு இவ்வுருவத்தோடு வந்தனரென்றனன். (1–7)

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது வராஹமூர்த்தியாய் வந்த பகவான் யாவருக்கும் ஆனந்தம் உண்டாகும்வண்ணம் ஓர் கர்ஜனைசெய்தனர். அப்பேரொலியைக்கேட்ட பிரமன்முதலாயினர் இவர் பகவானென்பதற்குச் சந்தேகமென்னவென்று கொண்டாடினர். ஜனலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகமுதலிய உலகங்களில் உள்ளவரெல்லாம் வேதரூபமான அநேக ஸ்தோத்திரங்களினலும் நான்கு வேதங்களினலும் போற்றினர்கள். அவர்கள் செய்யும் தோத்திரங்களைக் கேட்டிருந்த வராஹ மூர்த்தி கருணைநிறைந்த கடாக்ஷத்தால் அவர்களுக்கெல்லாம் அனுக்கிரகஞ்செய்து பெருவெள்ளமாய்க் காணப்படும் ஜலத்தில் மூழ்கி நுழைந்தனர். நுழையும்போது அவரது பிடரிமயிர் முதலானவற்ருல் சமுத்திரராஜன் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு, ஓ பகவானே ! சரணமடைந்தவர்களின் பீடையை யொழிக்கின்றவரே ! என்னைக் காக்கக்கடவீராகவென்று வேண்ட, கருணையுடையவராய் அவனை வருத்தாது ஜலசரங்களைப் பேதித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து பூமி எவ்விடத்தி லிருக்கின்றதென்று அங்கு மிங்குமா யோடியோடி மோந்துமோந்து நிதானித்துப் பார்க்க, முடிவில் பூமி காணப்பட்டது. சகல ஜந்துகளுக்கும் ஆதாரமான பகவான் அந்தப் பூமியைத் தனது கோரப் பல்லினல் தாங்கித்தூக்கிக்கொண்டு மேலேவந்தனர். யானையானது தாமரைக்கிழங்கைத் தோண்டித் தனது தந்தங்களில் இடுக்கிக்கொண்டு வருவதைப்போல்மிக்க பிரகாசத்தோடுவருகிற அந்த வராகமூர்த்தியைப் பிரமன் பார்த்துக் கூறுகின்ருன் : (8–17)

ஓ புண்டரீகாக்ஷனே ! உமக்கு ஜயமுண்டாகுக ! பக்தர்களுடைய பீடையைப்போக்குகின்றவனே ! கர்வத்தோடு கூடியதேவர்களுக் காதாரமானவனே ! சர்வ காமபலத்தைக்கொடுக்கின்றவனே ! தேவரீர் எடுத்துவரும் இப்பூமியை நோக்குங்கால் யானையொன்று

தனது கொம்புகளில் தாங்கிக்கொண்டுவரும் தாமரைக் கிழங்கைப் போற் காணப்படுகின்றது. அன்றியும் தேவரீர் கரிய திருமேனி யோடும் பூமிதேவியை மேலே தூக்கிக்கொண்டு வருவது, யானை யானது தாமரைமலரைத் தனது துதிக்கையினுல் மேலே தூக்கிக் கொண்டு வருங் காட்சிபோன்று மிருக்கின்றது. சிருஷ்டிக்கும் சங்காரத்துக்கும் காரணமாயிருக்கும் ஸ்திதியைச் செய்கின்ற கட வுளே ! உம்மை அடிக்கடி நஸ்காரஞ்செய்கின்றேன். கிருதயுகத்தில் தானவர்களை நாசஞ்செய்த உம்மை முன்னும் பின்னும் நமஸ்கரிக் கின்றேன். சகலதேவர்களுக்கும் ஆதார பூதராயும் மஹா காந்தி யுடையவராயும் விளங்குகின்றவரே ! உம்மை நமஸ்காரஞ்செய்கின் றேன். தேவரீரால் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்குங் காரியத்தில் நிய மிக்கபட்ட நான் அதிக வல்லபத்தை யுடையவனுய் உமது ஆணை கடவாமல் அந்தத்தொழிலைச் செய்கின்றவனுயும் செய்யாதவனுயும் இருக்கின்றேன். ஓ ஹரியே ! பூர்வத்தில் தேவரீருடைய சகாயத்தி னுலன்றோ தேவர்களெல்லாம் தமது காலத்துக்கும் பலத்துக்கு மேற்றவாறு அமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்தனர். பின்னரன்றோ, இந்திரன் திரிலோக சாம்ராஜ்யத்தையும் சகலசம்பத்தையும் அனு பவிக்கத் தக்கவனுயும் தேவ சமூகங்களால் பூஜிக்கப்படத் தக்கவனு யும் ஆனுன். அக்னி தேவனும் அக்னித்தன்மையடைந்து ஜாட ராக்னி முதலான பேதங்களால் தேவர் அசுரர் மானிடர்களுக்குத் திருப்திசெய்விக்கின்றுன். தர்மராஜனும் பிதுர்தேவதைகட்கு அதி பதியாய் சர்வகர்மங்கட்குஞ் சாக்ஷியாய் அந்தந்த சுபாசுபங்கட்கு குரிய பலனை நியமித்து அவற்றை அனுபவிக்கச் செய்யும் அதிபதி யாகின்றுன். நிருதி ராக்ஷசர்கட் கெல்லாம் பிரபுவாய், யக்ஷர் களுக்கு விக்கின நாசகனுய், சர்வப் பிராணிகளுடைய கர்மங் கட்குஞ் சாக்ஷியாய், பிரஜாபதியா யிருக்கின்றுன். வருணன் நீர்வாழ் உயிர்கட்குப் பிரபுவாய், நீருக்கதிபதியாய், லோகபாலகனு யிருக்கின்றுன். வாயு கந்தமுடையவனுய், சர்வ பூதங்களுக்கும் பிராணகாரணனுய் இருக்கிறுன். குபேரன் கின்னரர்கட்கும் யக்ஷர் கட்கும் ஜீவனுச்ரயனுயும் அதிபனுயும் சர்வ லோகங்களாலும் கொண்டாடத் தக்கவனுயு மிருக்கிறுன். ஈசானன் சகல ருத்திரர் கட்கும் ஈசனுயும் சர்வ தேவாதிபாலகனுயும் சங்கார கர்த்தாவாயும் சர்வலோக வந்திதனுயு மிருக்கிறுன் ; என்றிவ்வாறு பிரமன் ஆதி புருஷனை பகவானைத் துதிக்க அவர் கடாக்ஷித்து மகாசுரனை இரணியாக்ஷனைக் கதாயுதத்தினுற் சங்கரித்துப் பூமியை ஜலத்தி னின்று மெடுத்துத் தாபித்துத் தன்னிருக்கை யடைந்தார். சிரேஷ்டமாகிய இச்சரித்திரத்தைக் கேட்பவர்களும் படிப்பவர் களும் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுபத மடைவார்கள்.

(18–38)

ஓம் ஸர்வதாத்ர்யை நம:

3. சுவாயம்புவ மனு

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரத முனியே! விஷ்ணு பகவான் பூமிநிலைபெற்றிருக்குமிடத்தில் முன்போல நிலைபெறச் செய்து வைகுண்டஞ் சென்றனர். பின்னர் பிரமன் தனது புதல் வனாகிய சுவாயம்புவ மனுவைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்: மஹா பலசாலியான புத்திரனே! பிரகாச முள்ளவர்களுக்குள் மிக்க பிரகாசமுள்ளவனே! வராஹ மூர்த்தியினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந் தப் பூமியில் நீ இருந்து யதோசிதமாகப் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்து வருவாய். யஜ்ஞ புருஷனுக்கு உபயோகப்படத்தக்க யஜ்ஞ பதார்த்தங்களால் தேச காலங்களுக் கேற்றபடி யஜ்ஞேசனைப் பூஜித்து வருவாய். வருணாச்சிரமங்களுக்குச் சாஸ்திரோக்தமாய் விதித்திருக்கும் தருமாசார நிபந்தனைகள் தவறாதிருக்கக் காத்து வருவாய். இந்தக் கிரமத்திற்றான் பிரஜைகள் விருத்தியை யடையும்; சத்குணம் கீர்த்தி காந்தி நல்வடிவம் வித்தை விநயம் சதாசாரம் முதலியவற்றோடு கூடிய புத்திரர்களையும் புத்திரிகளையும் பெற்று, புத்திரிகளைக் குணவான்களுக்குக் கொடுத்து, ஸம்ஸார பந்தமற்ற மனமுடையவனாய் பிரதான புருஷனான பரனைப் பக்தி சாதனத்தி னாலும் யோக சாதனத்தினாலும் சதா காலமும் ஆராதித்து வருவாய். வருவையாயின், இஷ்டகாமிய பதங்களையும் யோகி களால் அடையத் தக்க ஞான பதத்தையும் அடைவாயென்று ஆசி புகன்று, அந்த மனுவைப் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி செய்யுந் தொழிலில் மனம் பொருந்தச் செய்து தன்னிடம் போயினர். (1–8)

பிறகு தந்தை கூறிய ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு பிரிதிவீ பதியாகிய மனு அரசாண்டு வருங்காலத்தில் பிரியவிரதன் உத்தானு பாதன் என்னும் இரண்டு புத்திரர்களையும், ஆஹுதி, தேவஹுதி, பிரசூதி என்னும் மூன்று புத்திரிகளையும் பெற்றனன். அவர் களுள் ஆஹுதியை ருசி என்பவனுக்கும், தேவஹுதியை கர்தம னென்பவனுக்கும், பிரசூதியை தக்ஷனென்பவனுக்கும் கொடுத் தான். இந்த உலகத்தி லிருப்பவரெல்லாம் இம்மூவருடைய சம்பந்த முடையவர்களாகவே இருப்பர். ருசி ஆஹுதி என்பவ ருக்கு எஜ்ஞனென்னும் ஆதிபுருஷனும், கர்த்தமன் தேவஹுதி என்பவருக்கு சாங்கியாசாரியர் என்று சர்வலோகத்திலும் பிரசித்தி பெற்ற கபிலரும், தக்ஷன் பிரசூதி என்பவருக்கு எண்ணிறந்தவர் களும் பிறந்தனர். முதற் புத்திரிக்குப் பிறந்த எஜ்ஞன் சுவாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் அரக்கர்களிடத்திலிருந்து தேவகணங்களோடு கூடி மனுவைப் பாதுகாத்தனன். இரண்டாவது புத்திரிக்குப் பிறந்த கபிலர் மஹாயோகியாய் தனது ஆஸ்ரமத்திலேயே வசித்துத் தன் தாய்க்கு அவித்தியா நிவர்த்தகமாயுள்ள பரம ஞானத்தையும் அத் யாத்ம ஜ்ஞான நிச்சயமாகிய தியான யோகத்தையும் சர்வ அஜ் ஞான நிவர்த்தகமாயுள்ள காபில சாஸ்திரத்தையும் உபதேசித்துப் பின்னர் புலகர் ஆச்ரமம் போய்ச் சேர்ந்து இப்பொழுதும் வாழ்ந்

திருக்கின்றனர். இந்த மஹாத்மாவை நினைக்கப் பெற்றால் சாங்கியயோகம் சித்தித்துவிடும்; நமஸ்காரஞ் செய்யப்பெற்றால் மேலான சகலவிரதமும் சித்திக்கும். மூன்றாவது புத்திரிக்குப் பிறந்தவர்களெல்லாம் தேவர்களையும் மானிடர் முதலானவர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தனர். கேட்டமாத்திரத்தில் சகலபாபங்களையும் நாசஞ் செய்யவல்ல மனுவின் புத்திரிகளுடைய வம்சவர்ணனைகளைச் சொன்னேன். இனி அம்மனுவின் புத்திரர்களுடைய சுபகரமாகிய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன். இதைக்கேட்டால் மேலானபதங் கிடைக்கும். அன்றியும் இவர்களுடைய வம்ச சரித்திரங்களால் த்வீபங்கள் வருஷங்கள் சமுத்திரம் முதலானவைக ளெல்லாம் பிரசித்தமாய் நன்றாய்த் தெரியவரும். (9–23)

ஓம் ஸர்வ ஹந்த்ர்யை நம:

4. பிரியவிரதன்

ஸ்ரீ நாராயணர் கூறுகின்றார்: சுவாயம்புவ மனுவின் ஜேஷ்ட புத்திரனான பிரியவிரத னென்பவன் தனது தந்தைக்குரிய பணிவிடைகளைச் சிரத்தையுடன் நாடோறும் செய்பவனும், சத்திய தர்மங்களைப் பாராட்டுகின்றவனுயு மிருந்தனன். அவன் பிரஜாபதி விச்வகர்மா இவர்களின் புத்திரிகளான பர்ஹிஷ்மதியும் சுரூபையும் அழகு முதலியவற்றிலுஞ் சீலகர்மாதி தருமங்களிலும் மேம்பட்டிருக்கும் விசேஷத்தைக்கண்டு கல்யாணஞ் செய்துகொண்டனன். பின்னர் அவனுக்கு ஊர்ஜஸ்வதி என்னும் பெண்ணும், ஆக்னீத்ரன், இத்மஜிஹ்வன், யஜ்ஞுபாஹு, மஹாவீரன், ருக்மசுக்ரன், க்ருதபிருஷ்டன், சவனன், மேதாதிதி, வீதிஹோத்திரன், கவி என்னும் அக்னியின் பெயருள்ள புத்திரர்கள் பதின்மர் உண்டாயினர். இவருள் கவி, சவனன், மஹாவீரன் என்னும் மூவரும் விரக்திபெற்று ஆத்மவித்தையில் மேன்மையினையும், ஊர்த்வரேதஸையும், பரமஹம்ஸாச்ரமத்தையும், எவற்றையும் நிஸ்ப்ருஹமாய்க் காணும் அறிவையுமுடையவர்களாய், நித்யதிருப்தர்களா யிருந்தனர். மற்றொரு மனுவிடத்தில் உத்தமன் தாமசன் ரைவதன் என்பவர் பிறந்தனர். மஹா தேஜஸ்விகளாயிருந்த அம்மூவருமே மன்வந்தரங்கட்கு அதிபர்களாயிருந்தனர். இவர்களுக்குத் தாதையாகிய பிரியவிரதன் பதினொரு அற்புத வருஷம் இந்திரிய பலிஷ்டனாய் அரசாண்டு வந்தனன். சுவாயம்புவனின் சம்பந்தமான இவன், சூரியன் பூமியில் உதயமாகியும் பகலுமிரவுமாக விருக்கக்கண்டு, நம்முடைய அரசாக்ஷியில் ஏனிப்படி யிருக்கவேண்டும், முற்றுமன்றோ பிரகாசமாயிருத்தல் வேண்டும் என்றாலோசித்து, தமது யோக பலத்தினால் ஒரு பாகத்திலுள்ள இருளை ஓட்டுவோமென்று நிச்சயித்து, சூரியனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு தேரில் ஆரோகணித்தவனாய்ப் பூமியை ஏழு முறை சுற்றிவந்தனன். அப்படிச் சுற்றிவந்த தேர்ச் சக்கரமழுந்திய அடியே இப்பொழுது ஏழுகடலென்று வழங்கி

வருகின்றது. ஜம்பு த்வீபம் பிலக்ஷத்வீபம் சால்மலி த்வீபம் குச த்வீபம் கிரௌஞ்ச த்வீபம் சாக த்வீபம் புஷ்கர த்வீபம் என்னும் ஏழு த்வீபங்களும் அந்த ஏழுகடலின் மத்தியிலுள்ளன. இந்தக்கடல்கள் ஒன்றையொன்று சூழ்ந்திருப்பனவாகலின் ஒன்றுக்கொன்று இரண்டிரண்டு பங்கு மேற்கொண்ட அளவினையுடையன. இவை முறையே லவணமாயும், கரும்புரசமாயும், மதுவாயும், நெய்யாயும், பாலாயும், தயிராயும், சுத்தஜலமாயுமிருக்கின்றன. ஆக்னீதரன் இத்மஜிஹ்வன் யஜ்ஞபாகு ருக்ம சுக்ரன் க்ருத பிருஷ்டன் மேதாதிதி வீதிஹோத்திரன் என்னும் எழுவரையும் அவ்வேழு த்வீபங்களையும் முறையே ஆளும்படி நியமித்தனன். பின்னர் ஊர்ஜஸ்வதி என்னும் பெண்ணை சுக்கிராசாரிக்குக்கொடுத்தனன். அவளுக்குத் தெய்வயானை என்னும் ஓர் பெண் பிறந்தாள். இவ்வகையாகப் பிரியவிரதன் யாவர்க்கும் செய்யவேண்டுவனவெல்லாஞ் செய்து முடித்து ஞானசிந்தை யுடையவனாய் யோக மார்க்கத்தை அனுஷ்டித்திருந்தனன். (1–28)

ஓம் ஸநாதன்யை நம:

5. பூகோள விஸ்தாரம் (1)

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ தேவரிஷியே ! த்வீபம் வருஷம் முதலாக அனேக பேதங்களாக ஈச்வரனாற் கற்பிக்கப்பட்ட சகல பூமண்டல விஸ்தாரத்தையும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக : இதுகாறும் நான் சொல்லிவந்தனவெல்லாம் சுருக்கமேயன்றிப் பெருக்கமன்று. ஆதலான், இப்பொழுது விரிவாக ஜம்புத்வீபத்தை முன்னர்ச் சொல்லுகிறேன். விசாலமும் வ்ருத்தாகாரமுமுள்ள இந்தத்வீபம் லக்ஷம் யோசனை பரப்பினையுடையது. இதில் ஒவ்வொன்றும் ஒன்பதினாயிரம் யோசனை அளவுடையதாக ஒன்பது வருஷங்களுள்ளன. அவை மிகவும் நீண்டும் உயர்ந்துமுள்ள எட்டுப் பர்வதங்களாற் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் வில்போலும் வளைவுள்ள இரண்டு வருஷங்கள் தெற்கிலும் வடக்கிலும் இருக்கின்றன. நீளமாய் நான்கு வருஷங்களுள. இளாவிருதமென்னும் வருஷம் சதுரமாய்ப் பூமியின் மத்தியிலிருக்கிறது. (1–6)

இதில் லக்ஷம் யோசனை யுயரமுள்ள மேருமலையாகிய சுவர்ண மலை இருக்கின்றது. மலைகட்கெல்லாம் அரசாகிய அப்பொன்மலை இந்தப் பூகோளமாகிய தாமரை மலருக்கு ஒரு கர்ணிகையை (பொகுட்டை) ப் போலிருக்கின்றது. இது பூமியின்மேல் முப்பத்திரண்டாயிரம் யோசனை அகலமும், பூமியின்கீழ் பதினாறுயிரம் யோசனை ஆழமும் உடைத்தானது. இந்த வருஷத்திற்கு வட பாகத்தில் நீலம் சுவேதம் சிருங்கம் என்னும் மூன்று மலைகளும், ரம்மியம் இரண்மயம் குரு என்னும் மூன்று வருஷத்திற்கும் எல்லையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இம்மலைகளுக்கெல்லை அவை

களின் இரண்டு பக்கங்களினுமுள்ள உப்பு சமுத்திரமேயாகும். தனித்தனி இரண்டாயிரம் யோசனை கனமுள்ள இந்தப் பர்வதங் களில் பத்து அம்சத்தின் மேனின்று கிழக்கு நோக்கிப் போகும் நதி களும், மேற்கு நோக்கிப் போகும் நதங்களும், வடக்கு நோக்கிப் போகும் உத்தரவாகினிகளும் அளவில. இனி இளாவிருத வரு ஷத்திற்குத் தென்பாகத்தில் மிக விசாலமும் அழகும் பதினாயிரம் யோசனை உயரமுமுள்ள நிஷதம் ஏமகூடம் இமாலயம் என்னும் மூன்றுமலைகளே ஹரிவருஷம் கிம்புருஷம் பாரதம் என்னும் மூன்று வருஷங்கட்கும் எல்லையைக் காட்டுகின்றனவாயுள்ளன. இனி இளாவிருத வருஷத்திற்கு மேற்பாகத்தில் மாலியவானென்னும் மலையுளது; கீழ்ப்பாகத்தில் கந்தமாதனம் என்னும் மலையுளது. கேதுமாலா வருஷத்துக்கும் பத்திராச்வ வருஷத்துக்கும் நீலம் நிஷதம் என்னும் இரண்டாயிரம் யோசனை கனமுள்ள இரண்டு பெரிய மலைகள் எல்லையைக் காட்டுகின்றன. (7–17)

மந்தரம் மேரு சுபார்சுகம் குமுத மென்னும் மலைகள் முன் சொன்ன பொன் மலைக்குப் பாதங்கள் போலிருப்பன. அம்மலைகள் பதினாயிரங் காதம் உயரமும் பதினாலாயிரங் காதம் அகலமுமுள் ளன. அம்மலைகளில் ஆயிரத்தொரு நூறு யோசனை உயரமும், நூறு யோசனை அகலமுமுள்ள மா கடம்பு நாவல் கல்லால் என்னும் நான்கு விருக்ஷங்களும் நான்கு பக்கங்களில் நாட்டிய கொடிமரங் கள்போல் உயர்ந்தோங்கியிருக்கும். பாலாயும் தேனும் கரும்பு ரசமாயும் நல்ல ஜலமாயுமுள்ள நான்கு மடுக்கள் அம்மலைகளின் மீதுள்ளன. தேவர்களெல்லாம் இவைகளின் பரிசத்தினலேயே யோகைச்வர்யத்தை யடைகின்றனர். தேவ மங்கையர்கட்கு இன்ப சுகத்தைத் தரவல்ல நந்தனம் சைத்ரரதகம் வைப்ராஜம் சர்வபத் ரகம்என்னும் நான்கு தேவவுத்தியானங்களுள. அவைகளில் தேவ கணங்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளுடன் கூடியிருந்து அவர்களால் செய் யப்படும் கான ரசங்களைக் கேட்டு இன்புற்று மகிமையும் பெருமித மும் சுகமும் அழகும் உல்லாசமும் கிரீடையும் உடையவர்களா யிருப்பர். மந்தரபர்வத சிகரத்தில் ஆயிரத்தொருநூறு யோசனை உயரமுள்ள மாவின் நுனியிலிருந்து மிருதுவாயும் இனிமையாயும் மலையின் சிகரம்போல் பெருத்ததாயும் அமுத சம்பந்த முடையதாயு முள்ள மாங்கனிகள் வீழா நிற்கும். வீழ்வதனல் பிளவுபட்டு ஒழுகு கின்ற செந்நிறமுடைய ரசங்கள் பெருக்கெடுத்தோடி அருணை நதி யென்று பெயர்பெற்றுச் செல்லா நிற்கும். அந்நதியை ஆதி மாயை அதுலை அனந்தை புஷ்டி ஈஸ்வரமாலினி துஷ்டநாசகரி காத்தியாயனி என்னும் தேவர்களும் போற்றி நானுவிதமான உப சாரங்களால் பூஜித்து அந்நதியின் கடாக்ஷத்தால் போகமோக்ஷாதி சர்வ காமங்களையும் பெறுகின்றனர். இத்தகைய சிறப்பின் விசேஷத்தால் ஜாம்பூநத மென்னும் பொன்னும் அதில் விளை கின்றது. (18–30½)

ஓம் ஸர்வானவத்யாயை நம:

6. பூகோள விஸ்தாரம் (2)

ஸ்ரீ நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரதமுனியே ! மந்தரமலையினின்றும் விழாநின்ற அருணநதியானது இளாவிருத வருஷத்தில் கீழ்த்திசையை நோக்கிச் செல்லுகின்றது. இந்நதியிற் படிந்து வருங் காற்றானது நறுமணமேற்றுப் பத்துயோசனைதூரம் பூலோகத்தில் வானைவீசா நிற்கும். இதனைப் பார்வதிதேவியாரது தோழிகளும் யக்ஷகந்தர்வர்களுடைய பத்னிகளும் ஆக்கிராணித்து இன்புறுவார்கள். இதுபோலவே மேருமலையில் நாவல் விருக்ஷத்தினின்றும் வித்தில்லாமலும் ஒரு யானையளவு பருத்து மிருக்கின்ற நாவற்கனிகள் விழுந்து உடைபட்டு இளாவிருதவருஷத்திற்குத் தென்பாகத்தில் ஜம்புநதி என்று பெயர்பெற் றோடாநிற்கும். அங்கு வசிக்கின்ற தேவர் நாகர் ரிஷிகள் அரக்கர் முதலியோர் அந்நதியை ஜம்புவர்த்தினி தேவி என்று போற்றுவர். அந்த ஜம்புநதியாகிய தேவி சர்வபூததயாகரியாயும், மேன்மை பாராட்டத்தக்கவளாயும், பாபாத்மாக்களாயுள்ளார் தன்னை ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் அவரது பாபரோகங்களைப் போக்கும் விக்னநாசினியாயும் அவரவர்களால் போற்றத்தகும் மானனீயாயும் இருப்பவள். கோகிலாக்ஷி, காமகலா கருணா, காமபூஜிதா, கடோரவிக்ரஹா, தன்யா, நாகிமான்யா, கபஸ்தினீ என்கிற நாமங்களால் இஷ்டகாமிய சித்தியின்பொருட்டு மானிடர்களால் ஜபிக்கப் படுபவளாயுமிருக்கின்றாள். இவ்வாறு தெய்வரூபமாயிருக்கின்ற அந்நதியின் இரண்டு பக்கங்களிலுள்ள மண்ணானது ஜம்புநதியின் சாரத்தில் ஊறப்பெற்று அங்கு வீசும் காற்றாலும், சூரிய சம்பந்தத்தால் அங்குண்டாகும் அக்கினியாலும் பொன்னிற் சிறந்த ஜாம்பூநதமென்னும் பொன்னாய், வித்தியாதர ஸ்திரீகளும் தேவஸ்திரீகளும் அணியத்தக்க மகுடம் கேயூரம் முதலிய பல ஆபரணங்களுக் காகின்றது. (1–10)

சுபார்சுவகிரியின் சிகரத்திலுள்ள மஹத்தாகிய கடப்ப விருக்ஷத்தினின்றும் பெருகாநின்ற மது ரசமானது ஐந்து தாரையாய்ப் பிரிந்து இளாவிருத வருஷத்திற்கு மேற்பாகத்தில் பெரியநதியாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடா நிற்கும். இந்த ரசத்தைத் தேவர்கள் உண்பவராகலான் அவர்கள் முகத்திற்படிந்து வீசா நின்ற காற்றானது நான்கு பக்கத்திலும் நூறுயோசனை தூரம் நறுமணங்கமழா நிற்கும். இம்மது ரச மஹாநதியானது தாரேச்வரீ மஹாதேவீ பக்த கார்யகாரிணீ தேவபூஜ்யை மஹோத்ஸாஹை காலரூபை மஹாநனை கர்மபலதை காந்தாரக்ரஹணீச்வரீ கராளதேஹை காலாங்கி காம கோடிப்பிரவர்த்தினி என்று சகல தேவர்களாலும் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதுபோலவே குமுதபர்வத சிகரத்திலுள்ள சதபலமென்னும் ஆலமரத்தின் கிளைகளினின்று பெருகாநின்ற பால் தயிர் தேன் நெய் கருப்பஞ்சாறு முதலியவை அக்குமுதகிரியின் கண்ணுள்ள கோமுகங்களினின்றும் பெருகி இளா

விருத வருஷத்திற்கு வடதிசையில் நதிகளாயோடும். இவையன்றி அன்னம் வஸ்திரம் சயனம் ஆபரணம் முதலியவைகளும் விளையா நிற்கும். அந்நதியானது மீனாக்ஷி தத்தலேதேவி தேவாசுரநிஷேவிதை நீலாம்பரை ரௌத்ரமுகீ நீலாலகயுதை தேவசமூகங்களுக்குப் பலத்தையும் வரத்தையும் கொடுக்கின்றவள் அதிமான்யை அதிபூஜ்யை மத்த மாதங்ககாமிநீ மதனோன்மாதிநீ மானப்பிரியை மாநப்ரியதரை மாரவேகதரை மாரபூஜிதை மாரமாதிநீ மயூரவரசோபாட்யை சிகிவாகன கர்ப்பபூ என்கிற நாமங்களால் அழைக்கப் பட்டுளது. இந்த நாமங்களைத் தோத்திரம் ஜபம் தியானம் செய்கின்றவர்கட்கு யாவரானும் மதிக்கத்தகும் மேன்மையுண்டாகும். அந்நதியின் கணுண்டாகும் பால் தயிர் முதலியவற்றைப் பானஞ் செய்கின்றவர்கட்கு வியர்வை துர்வாசனை வார்த்திகம் ரோகம் சித்தப்ரமம் குளிர்ச்சி உஷ்ணம் காற்று சரீரகாந்திமாறுபடுதல் இவைபோன்ற துன்பங்கள் சரீரம் இருக்கு மளவும் உண்டாதலின்றிச் சுகமொன்றே நிலைபெற்றுவரும். (11–27)

இனி, பொன்மலையின் மேலிடத்திலுள்ள பர்வதங்களைச் சொல்லுகிறேன் ; அந்த மலையின் நான்கு பக்கங்களிலும் தாமரை மலரின் நடுவிலுள்ள பொகுட்டைச் சூழ்ந்திருக்கும் மகரந்தங்களைப் போல் குரங்கம் குரகம் குசும்பம் விகங்கதம் திரிகூடம் சிசிரம் பதங்கம் ருசகம் நீலம் நிஷதம் சிதீவாசம் கபிலம் சங்கம் வைடூரியம் அருதி அம்சம் இடபம் நாகம் காலாஞ்சரம் நாரதம் என்று இருபது மலைகளிருக்கின்றன. (28–32)

ஓம் ஸர்வாங்கஸுந்தர்யை நம:

7. மேருபர்வதம்

ஸ்ரீ நாராயணர் கூறுகின்றார் :—மேருமலைக்குக் கீழ்ப்பக்கத்தில் முப்பத்தாறாயிரம் யோசனை கனமும், இரண்டாயிரம் யோசனை உயரமுமுள்ள ஜடரம் தேவகூடம் என்னும் இரண்டு மலைகளும், மேற்பக்கத்தில் பவமானம் பரிமாத்திரம் என்னும் இரண்டு மலைகளும், தென்பக்கத்தில் கைலாயம் கரவீரம் என்னும் இரண்டு மலைகளும், வடபக்கத்தில் ஸ்திரீசிருங்கம் மகரம் என்னும் இரண்டு மலைகளுமுள. இவ்வெட்டுமலைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க நடுவில் சூரியன்போற் பிரகாசிக்கும் மேருமலையின் சிகரத்தில் பதினாயிரம் யோசனை அகலத்தோடு நாற்சதுரமாய் மனோவதி என்னும் ஓர் பட்டணம் பிரமதேவனுக்குளது. பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அதன் சிறப்பை வித்தையிற் சிறந்த வித்வான்களும் சொல்லுதற்கெளிதன்று. அம்மேருமலையின் கிழக்கு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அஷ்ட திக்குகளிலும் அமராவதீ தேஜோவதீ சம்யமநீ கிருஷ்ணாங்கநா சிரத்தாவதீ கந்தவதீ மஹோதயை யசோவதீ என்னும் எட்டுமலைகளும் பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றன. அவை முறையே திக்குப்பாலகர்களுக்குப் பட்டணங்களாயுமுள்ளன. அவ்விடத்திற்றானே யஜ்ஞரூபியாகிய விஷ்ணு

மூர்த்தி தனது இடக்காற் பெருவிரல் நகத்தால் தொளைபடுத்திய பிரமாண்டத்தின் மேற்பக்கத்திலிருக்குந் தொளை நடுவினின்றும் பெருகாநின்ற கங்காநதியானது ஆயிரமுகமாய் ஆகாய மார்க்கத்தை ஆக்ரமித்துக்கொண்டு மிகவும் பரிசுத்தமான துருவ ஸ்தானத்தைக் கடந்து தேவவிமானத்தின் வழியா யிறங்கிவந்து சந்திரமண்டலத்தையளாவி பிரமன் வீற்றிருக்குந் தாமரையில் விழுந்து அங்கிருந்து சீதை அலகை நந்தை பத்திரை என நான்கா கப்பிரிகின்றது. அவற்றுள் சீதை பருவத சிகரங்களில் விழுந்து கேசரையென்னும் பெயர்பெற்றுக் கந்தமாதன மலையின் வழியாய் பத்ராச்வ வருஷத்திற்குக் கீழ்ப்பக்கமாய் வந்து லவணசமுத் திரத்தை யடைந்தும், இரண்டாவது நதியானது மாலியவான் மலையிலிருந்து வெளிப்பட்டு வேகத்தோடு கேதுமாலாவருஷத்தை யடைந்து சக்ஷு என்னும் பெயர்பெற்று மேற்கு சமுத்திரத்தை யடைந்தும், மூன்ருவது நதியானது தென்பாகத்தில் காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து ஏமகூடமலையை யடைந்து அதிகவேகமாய்ப் பாரத வருஷத்திற்கு வந்து தென் சமுத்திரத்தையடைந்தும், நான்காவது நதியானது மூவுலகையுஞ் சுத்தஞ்செய்வதாய் உத்தர குருவை யடைந்து சமுத்திரத்தை யடைந்தும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள் மூன்ருவதாகிய நந்தையில் அடிக்கடி மூழ்கிவரப் போவோர்க்கு ராஜசூயம் அச்வமேதம் என்னும் யாகபலன் கிடைக் கும். தேவர்களால் பூஜிக்கப்படும் இந்நதிகளேயன்றி மேருமந்தர பர்வதங்களினின்று பாரதவருஷம் முதலான எல்லா வருஷங்களி லும் நதி நதங்கள் அநேகமாய்ப் பெருகுகின்றன. அவற்றுள் பாரதவருஷம் கருமபூமியென்று சொல்லப்படும். (1–33)

மற்ற எட்டு வருஷங்களும் சுவர்க்க சுகத்தையும் பூலோக சுகத்தையும் கொடுக்கின்றவைகளாகவும் சுவர்க்கலோக புண்ணிய சேஷத்தை யனுபவிக்கு மிடங்களாகவு மிருக்கின்றன. அங்கு புருஷர்களுக்குப் பதினுயிரம் யானை பலமும் பதினுயிர வருஷம் ஆயுளும் வஜ்ரம்போன்ற தேகமும் தேவர்களுக்குச் சமானமான தேஜஸும் எப்போதும் சுரதத்திலே சந்துஷ்டியும் நிறைந்த ஆயுளோடு கூடிய களத்திரமு முள்ளவர்களாய் சுகமுடையவர்களா யிருக்கின்றனர். ஸ்திரீகளெல்லாம் இடையாயுள்ள காலங்களில் புத்திர சந்தானத்தால் வலியும் அழகும் குலைந்துபோகாமல் கடைசி காலத்தில் கர்ப்பவதியாகின்ருர்கள். எப்பொழுதும் திரேதாயுகத் திற்குச் சமமான காலமாகவே யிருக்கப்பெற்றுள்ளன. (34–37)

ஓம் ஸர்வஸாக்ஷிண்யை நம:

8. இளாவிருதம்

நாராயணர் கூறுகின்ருர் :—இளாவிருத வருஷத்தில் தேவர்கள் முற்கூறிய யாகங்களாலும், ஜபத்தியான சமாதி முதலானவைக ளாலும் தேவியைப் பூஜிக்கின்றனர். வனங்களெல்லாம் எப்பொழு

தும் எல்லா ருதுக்களிலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் அழகுபெற்றும், காடுகள் மலைகள் மலைச்சாரல்கள் ஆறுகளாலும் அவைகளில் சுத்தமான ஜலம் செங்கழுநீர் கருநெய்தல் ஆம்பல் முதலிய புஷ்பங்களாலும் ஹம்ஸம் முதலான பக்ஷிகளாலும் அணியணியாய் நிறையப்பெற்றிருப்பதுமன்றி புருஷர்களெல்லாம் அழகில் மிக்க ஸ்திரீகளுடைய விசித்திரமான சரச சல்லாப விநோதங்களால் சந்தோஷத்தினின்று நீங்காதவர்களாய் கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வொன்பது வருஷங்களிலும் விஷ்ணுமூர்த்தி தேவியை ஆராதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் தேவியைப் பூஜிக்கின்றவரா யிருக்கின்றபடியால் அங்குள்ளவர்களும் தேவி பூஜகர்களாகவே இருக்கின்றனர். (1–7)

இளாவிருத வருஷத்தில் திருமால் லக்ஷ்மிதேவியுடனிருக்கின்றனர். அங்கு பவானியினுடைய சாபத்தினால் எந்தப் புருஷரும் பிரவேசிக்கிறதில்லை. பிரவேசிப்பாராயின் ஸ்திரீகளாய்விடுகின்றனர். அங்கு பவானியை பிரபுவாகவுடைய அநேகங்கோடி ஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் தேவேசன், சங்கர்ஷணனைத் தனது தியானயோகத்தினால் யாவருக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் எண்ணத்தோடு மனத்தை அசைவற நிறுத்தித் துதிக்கின்றார்: ஸ்ரீ பகவானே! ஓம் நமோ பகவதே மஹா புருஷாய ஸர்வகுண ஸங்கியானந்தாய வ்யக்தாய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். தியானிக்கின்றவர்களுடைய சங்கடங்களைப் போக்கடிக்கின்ற திருப்பாதங்களை யுள்ளவராயும் சகலசம்பத்துக்கும் முக்கியராயும் பக்தர்களிடத்தில் மகா தயையுள்ளவராயும் ஸம்ஸாரசாகரத்தைக் கடக்கச் செய்கின்றவராயும் சர்வேஶ்வரராயும் இருக்கின்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸென்னும் முக்குண சேஷ்டைகளால் எவனுடைய அறிவானது சலனத்தையடையாமல் இருக்கிறதோ, அந்தப் பகவானை ஆத்மாவை சுவாதீனப்படுத்த வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடைய எவன் கௌரவஞ் செய்யமாட்டான்? எந்தப் புருஷனுடைய தியானத்தினால் சிவந்த கண்களுள்ளவராய் மதம் பிடித்தவர்போல் ஒருவரும் எதிரில்லாமல் பிரகாசிக்கின்றார்களோ, தேவகன்னிகைகள் எவனுடைய பாத ஸ்பரிசத்தினால் இந்திரியங்கள் கலங்கி நாணமடைந்து பூஜை செய்யும் வன்மையற்றவராகின்றனரோ, எவன் இப்பிரபஞ்சத்தின் ஜன்ம ஸ்திதிலய ரூபமாகவும் எவன் முக்குணரகிதனாகவும் கூறப்படுகின்றானோ அவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன். இப்பூமண்டலம் எவனது ஆயிரம் முடிகளில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, பிரமன் எவனிடமிருந்து தோன்றினனோ, எவனுடைய பிரகாசத்தினால் மாயை சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ, நாமனைவரும் எவனுடைய சுவாதீனத்தினால் வலையிலகப்பட்ட பக்ஷிகள்போல் சுவாதீனமற்றிருக்கின்றோமோ, எவனுடைய கிருபையினால் உலகினைச் சிருஷ்டிக்கின்றோமோ, யாவரும் எவனால் நியமிக்கப்பட்ட மாயா பந்தத்தைத் தாண்டக்கூடாமல் மோகிக்கின்றனரோ அவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (8–19)

பத்திராஶ்வ வருஷத்தில் தருமபுத்திரர் ஹயக்கிரீவராகிய

விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து சமாதியிலிருந்து தியானித்துத் துதிக்கின்றனர். அவரது வம்சத்தில் வருபவரெல்லாம் பத்திர சேவகர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். துதியாவது: தரும ரூபியான பகவானே! உனக்கு நமஸ்காரம். உனது கிரியைகள் மிகவும் ஆச்சரியகரமானது. உனது கடாக்ஷம் கிடைக்கும் வரையில் தபித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். புத்திரர்களைப் பிதாவானவன் எப்படிக் காப்பாற்றுவானோ அப்படி எங்களால் செய்யப்படும் தியான நமஸ்காரங்களை எண்ணிக் கடாக்ஷஞ் செய்யும். பண்டிதர்கள் பிரபஞ்சம் நாசமடைவதென்று அறிந்தவராயினும் உமது மாயையினால் மோகமடைகின்றனர். இப்படிச் செய்யும் கிருத்தியமுடைய உமக்கு நமஸ்காரம். சகலத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமானவனே! நீ கருமத்தைச் செய்யாமலே செய்தவனாக அங்கீகரிக்கின்றனை. இது ஆச்சரியகரமானதல்ல. ஏனெனில், நீ காரியகாரண பூதனையும் சர்வாத்ம சொரூபியாயும் பிரபஞ்சத்திற்கு வேறுபட்டவனையும் இருப்பவனாகலான் ஆச்சரியமென்னை? யுகாந்தத்தில் தபசினால் மறைக்கப்பட்ட வேதங்களைப் பாதாளத்திலிருந்து உம்மைக்கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படிப் பெரியோரெல்லாம் யாசிக்கின்றனர். இவ்வாறு சகலருக்கும் நன்மையைச் செய்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம் என்று துதிக்கின்றவராயிருப்பர் என்றனர். (20–29)

ஓம் ஸர்வாத்மிகாயை நம:

9. வருஷங்களின் கடவுளரும் மக்களும்

நாராயணர் கூறுகின்றார்:—ஹரிவருஷத்தில் நரசிம்மமூர்த்தியானவர் சகல பாபத்தையும் நாசஞ்செய்து பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவரது உருவத்தை யறிந்தவனாகிய பிரகலாதன் அந்தப் பகவானுடைய குண தத்துவத்தையறிந்து பக்தியுடன் ஓம் நமோபகவதே நாஸிம்ஹாய நமஸ்தேஜஸ்தேஜஸே ஆவிராவிர்பவ வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரகர்மாசயாந்ரந்தய ரந்தய தமோக்ரஸ் க்ரஸ ஓம்ஸ்வாஹா அபயம் மமாத்மநி பூயிஷ்டா ஓம் ஸௌம் என்பதாதி மந்திரங்களை உச்சரித்தனன். இதன் பொருளாவது: நரசிம்ம ரூபராயும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியானவராயும் வஜ்ராயுதம்போல் பற்களுள்ளவராயும் இருக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். காமக்கிரந்தியை அறுத்துவிடும், அறுத்துவிடும். எங்கட்குத் தரிசனங்கொடும், தரிசனங்கொடும். எங்களுடைய அக்ஞானத்தை நீக்கிவிடும். இந்த ஆத்மாவுக்கு அபயத்தைக் கொடும். இவ்வுலகுக்கெல்லாம் சுபம் உண்டாகக் கடவது! துஷ்டர்களெல்லாம் நசித்துப் போகக்கடவர்! பிராணிகளெல்லாம் சிவனைத் தியானிக்கக்கடவர்! மனமானது விஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கக்கடவது. எங்களுடைய புத்தி காரணமின்றிப் பகவானிடத்தில் பிரவேசமாகுக! எங்களுடைய மனம் வீடு மனைவி மக்கள் தனம் இவைகளில் எங்கட்குச்சம்பந்த முண்டாகவேண்டும். உமதுசேவையில் ஆசையுண்டாகுக! எந்தப்பகவானுடைய சம்பந்

தத்தினால் மனமானது சுத்தியையடைகின்றதோ அந்தப் புகழுடைய பகவான் எங்களுடைய காமங்களை யறுத்துவிடுவாராக! அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை எவன்றான் நமஸ்கரிக்கமாட்டான்? எவனுக்குக் காரணமின்றி விஷ்ணுமூர்த்தியினிடத்தில் பக்தி உண்டாகின்றதோ அவனிடத்தில் சகல தேவர்களும் வசிக்கின்றனர். பக்தியில்லாதவனுக்கு நற்குணங்களெல்லாம் எப்படியுண்டாகும்? விஷ்ணுமூர்த்தி சர்வப்பிராணிகளுக்கும் மீன்களுக்கு ஜலம் ஆதாரம்போல முக்கியகாரணரா யிருக்கின்றனர். அவருக்கு வீட்டில் பூஜையில்லாமலிருந்தால் அந்த வீடுடையவனுக்கு மகத்துவம் உண்டாகாது. அவன் காமம் துக்கம் கோபம் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு மகாதுக்கத்தை அடைவான். அராகம் துவேஷம் காமம் குரோதம் பயம் வியாதி இவைகளுக்கெல்லாம் மூலமாயும் ஸம்ஸாரத்துக்குப் பிரதான ஸ்தானமாயுமுள்ள கிருகத்தைவிட்டு நரசிம்மருடைய பாதத்தை நமஸ்கரிக்கின்றவர்களுக்குப் பயமேது? என்றிவ்வாறு பிரகலாதன் நரசிம்மரை மனதிற்றுபித்து நாடோறுந் துதித்து வருவான். (1–11)

கேதுமாலா வருஷத்தில் மன்மதரூபியாய் அரசர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராய் பகவானிருப்பர். அவரை, **ஓம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் ஓம் நமோ பகவதே ஹ்ருஷீகேசாய சர்வகுணவிசேஷைர் விலக்ஷிதாத்மநே ஆகூதீனும் சித்தீனும் சேதஸாம் விசேஷாணும் சாதிபதயேஷோடச கலாய சந்தோமயாய அன்னமயாய அமிர்தமயாய ஸஹஸே ஓஜஸே பலாய காந்தாய காமாய நமஸ்தே உபயத்ர பூயாத்** என்னுமந்திரத்தை யுச்சரித்து, லக்ஷ்மிதேவி, அவ்வருஷத்திற்குப் பிரபுவாய் எப்பொழுதும் பூஜித்து, உலகத்தில் ஸ்திரீகள் உம்மை ஆராதித்து பர்த்தாவாகக் கொள்ளுகின்றார்களேயன்றி வேறு யாரைக்கொள்ளுகின்றனர்? ஏனெனில் பிரியம் தனம் ஆயுள் முதலியவற்றிற்கு நீரே சுதந்திரராயிருக்கின்றபடியினாலும், எவன் ஒருவரிடத்தும் பயப்படுவதில்லையோ அவன்றான் பதியாவன் என்றபடி நீர்தான் ஒருவரிடத்தும் பயப்படாதவராயிருத்தலினாலும் ஸ்திரீகள் உம்மையே சாக்ஷாத்காரமாக அடைகின்றனர். ஓ பிரபுவே! சுராசுரர்கள் இந்திரியங்களை யடக்கி அரிய தவத்தைச் செய்து உம்மையடைந்தும் உமது பாதபக்தியில்லாமையால் உம்மை யறிந்திலர். சத்தியராயும் நித்தியராயுமுள்ள நீர் எனது வந்தனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும். என்னை முதலாயினாரைக் காக்கின்ற கடவுளாகிய உமது இச்சையை அறிவதற்கு எவர்தான் சமர்த்தர்கள்? உலகங்கட்குப் பிரபுவாயும் காமதேனுஸ்வரூபமாயும் இருக்கின்ற உம்மைப் பிரஜாபதி முதலான வருஷநாதர்கள் காமசித்தியின் பொருட்டுத் தோத்திரஞ் செய்கின்றனர் என்றிவ்வாறு துதித்துக்கொண்டிருப்பர். (12–17)

ரம்யக வருஷத்தில் மச்சமூர்த்தியை மனுவானவர், **ஓம்நமோ முக்யதமாயநம: ஸத்வாய பிராணுயௌஜஸே பலாய மஹாமத்ஸ்யாயநம:** என்றுச்சரிப்பதுமன்றி, லோகபாலர்களால்

அறியப்படாதவனும் உள்ளும் புறம்பும் கம்பீரமாய்ச் சஞ்சரிப்பவன் தாரு ரூபமாயிருக்கின்ற ஸ்திரீயை நாம மாத்திரத்தினுல் தன் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்வதுபோல் இப்பிரபஞ்சத்தை எவன் சுவாதீனஞ்செய்து கொள்ளுகின்ருனே அவன்தான் ஈச்வரன் என்றும், லோகபாலகர்களெல்லாம் தங்களுக்குள்ள துவேஷங்களை விட்டுத் தனித்தனியாகவேனும் ஒன்ருகவேனும் அசுரனுல் கவரப்பட்ட வேதத்தை மீட்டு உலகத்தைக் காத்தாரில்லை ; அதனை நீரே செய்து ஜகத்பிராணகனுத்மாவானீர், உமக்கு நமஸ்காரம் என்றும் தோத்திரந் தியானுதியோகங்கள் செய்து சகல கல்மஷங்களினின்று நீங்கிப் பாகவதோத்தமனுய்ப் பக்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்றனர். (18–23)

ஓம் ஸர்வ ஸௌக்ய தாத்ர்யை நம:

10. புவனகோசம்

நாராயணர் கூறுகின்ருர் :—இரண்மய வருஷத்தில் பகவான் கூர்மரூபங் கொண்டிருப்பர். அவரை அர்யமன் என்னுஞ் சூரியன், ஓம் நமோபகவதே அகூபாராய ஸர்வஸத்வ குணவிசேஷணுய நோபலக்ஷித ஸ்தானுய நமோவர்ஷ்மணே நமோபூம்நே நமோ வஸ்தாநாய நமஸ்தே என்று உச்சரித்து, இவ்வுலகெல்லாம் யாருடைய சொரூபமோ, யாருடைய மாயையினுல் வெவ்வேருகக் காணப்படுகின்றதோ, யாருடைய சொரூபத்திலிருக்கின்றதோ, இவ்விதமென்று காணக் கணக்கில்லையோ, இம்மாதிரியென்று சொல்லச் சொல்லில்லையோ என்று சொல்லப்படும் பிரம்மத்தன்மையைப் பெற்றுள்ள பகவானுன உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சராயு ஜாதி நால்வகை யோனியாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் தேவரிஷி பிதுர்க்களும் சுவர்க்கம் ஆகாயம் பூமி மலை ஆறு சமுத்திரம் துவீபங்களும் நக்ஷத்திரங்களுமாகச் சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் உனது சொரூபமென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எவனிடம் எண்ணிறந்த நாமங்களைப் பண்டிதர்கள் கற்பித்திருக்கின்றனரோ அப்புருஷனுகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று வருஷப் பிரபுக்களோடு துதிக்கின்ருன். (1–7)

இப்படியே உத்தமமாகிய குருவருஷத்திலும் ஆதிவராகரூபியான பகவானைப் பூதேவி பக்தியோடு பூஜித்து, ஓம்நமோ பகவதே மந்த்ரதத்வலிங்காய யக்ஞக்ரதவே மஹாத்வராவயவாய மஹாவராஹாய நம: கர்மசுக்லாய த்ரியுகாய நமஸ்தே என்றுச்சரித்து, எவனுடைய சொரூபத்தைக் கவிகள் முக்குணங்களில் மனமாகிய மத்தை நாட்டிக் கடைந்து சாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதற்கு ஆவர்த்தி செய்கின்ருர்களோ அவனுகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தன்னுடைய குணங்களால் இவ்வுலகினைப் பார்க்கின்ற எவனுடைய மாயையானது உற்பத்தி நாசங்களைச் செய்கின்றதோ அந்த மாயைக்கு ஆதாரமாயும் திரிகுண கர்மங்களுக்குச் சாக்ஷி

யாயும் இருக்கின்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். எவன் ஆதிவராக ரூபியாய் அசுரனைக் கொன்று கடலிலிருந்த என்னைக் கோரப் பற்களில் இடுக்கி வெளியில் கிளம்பினனே அவனுகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று துதிப்பள். (8–12)

கிம்புருஷ வருஷத்தில் ஸ்ரீராமரை அனுமார், ஓம்நமோ பகவதே உத்தமஸ்லோகாயநம என்றும், ஆர்யலக்ஷண ஶீல வ்ரதாயநம என்றும், உபஶிக்ஷிதாத்மநே உபாஶிதலோகாய நம என்றும், ஸாதுவாதநிகஷுணய நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய மஹாபுருஷாய மஹாபாகாயநம என்றும், விசுதாத்மா வாயும் பிரகிருதி குணங்களின் நியமனத்தை யுடையவராயும் சாந்தராயும் அமிர்தம் போன்றவராயும் அகங்காரமில்லாதவராயு முள்ள உம்மைத் துதிக்கின்றேன்; மானிடராய் வந்தது ராக்ஷஸரைக் கொல்வதற்கேயல்ல; மனிதர்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை யுண்டாக்கவே ஆகும். ஏனெனில், ஆத்ம ஞானிகளுக்கே சிநேக ராயும் பகவத்சொரூபராயும் இருக்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தி நீரல்லவா? உமக்கும் சீதைக்கும் எப்படி துக்கம் உண்டாகும்? ஸ்திரீயினலுண் டாகும் துக்கத்துக்கு நீர் எப்படி சம்பந்தப்பட்டவராவீர்? பரமாத்ம திருஷ்டியை மறவாதவரல்லவா? அதனல் நீர் வாக்கு மனங்களால் துதிக்க முடியாதவர். ரிஷிகளாலே செய்யப்படும் தியானயோகங் களால் சுவாதீனப்படத்தக்கவர்; உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் மானிடர்களாலும் வேறெந்த ஜாதியர்களாலும் நன்றி மறவாதவராயும் சத்திய சந்தராயும் திருடவிருதராயும் தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவராயும் இருக்கின்ற ராம பிரபுவைப் போற்றுவராயின் அவர்கள் நற்கதி யடைவர் என்றும் தோத்திரத்தியானங்கள் செய்து பக்தியுடன் பூஜித்து வருகிறுர் என்றனர். (13–20)

ஓம் ஸர்வவிமோஹின்யை நம:

11. ஆண்டவனும் அடியானும்

நாராயணர் கூறுகின்றுர்:—இந்தப் பாரதவருஷத்தில் நான் ஆதி புருஷனுக விருந்து உன்னல் தோத்திரஞ் செய்யப்படுகிறேன். எப்படியென்றுல் ஓம் நமோபகவதே உபஶமஶீலாயோபரதாநாத் ம்யாயநமோகிஞ்சனவித்தாய ரிஷிரிஷபாய நரநாரயணய பரம ஹம்ஸ பரமகுரவே ஆத்மாராமாதிபதயே நமோநம என் றுச்சரிப்பதும், சர்வ லோகத்தையும் சிருஷ்டிக்கின்றவனுயும் அதில் சம்பந்தமில்லாதவனுயும் தேகசம்பந்தமுள்ளவனுயும் இல்லாதவனுயும் எவனிருக்கின்றுனே, எவனுக்குப் பார்க்கக் கண்களிருந்தும் இல்லையோ, எவன் குணங்களோடு கூடிக்கொண் டிருந்தும் தூஷிக்கப்படாமலிருக்கின்றுனே அப்படிப்பட்ட பகவானை நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இப்படிப்பட்ட யோகத்தை இரண்யகர்ப்பனுகிய பகவான் யோகிகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட

தென்று சொல்லியிருக்கின்றார். அஃதாவது மரணகாலத்தில் மிகுந்த பக்தியோடு நிர்க்குணஸ்வரூபியான உம்மை எவன் தோத்திரஞ்செய்கின்றானோ அவன் சகலபுருஷார்த்தத்தையும் அடைகிறான்; இகத்திலும் பரத்திலும் காமத்தில் விருப்பமுள்ளவனாய் மனைவிமக்களிடத்தும் தனத்தினிடத்தும் அதிக விசாரத்தை வைத்துக்கொண்டு எவன் சந்தேகப்படுகிறானோ அவனுடைய பிரயத்தனத்துக்குப் பிரயோஜனம் சிரமமன்றி வேறொன்றில்லை; ஓ பிரபுவே! உம்முடைய மாயையினால் உண்டாகும் அக்ஞானத்தை நீர் சீக்கிரத்தில் பிளந்து என்னை உம்முடைய பாதத்தில் சுத்த பக்தியுள்ளவனாய் யோகத்தில் மனதைவைக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமென்பதுமாம். ஓ நாரதரே! இப்பாரதவருஷத்தில் நீரேயன்றி நதிகளும் பர்வதங்களும் தோத்திரஞ்செய்கின்றன. அவைகளைச் சொல்லுகிறேன்; நீர் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக் கேட்பீராக. (1–7)

இமயமலை மங்களப்பிரஸ்தம் மயினாகம் திரிகூடம் ரிஷ்யகூடம் ஸஹ்யம் தேவகிரி ரிஷ்யமூலம் ஸ்ரீசைலம் வேங்கடாத்ரி மகேந்திரம் வாரிதாரம் விந்தியம் புக்திமான் ருக்ஷபர்வதம் பாரியாத்திரம் துரோணம் சித்திரகூடம் கோவர்த்தனம் ரைவதம் குகுபம் நீலபர்வதம் கௌரமுகம் இந்திரகீலம் காமகிரி முதலான மலைகளும், இவைபோன்ற அனேக மலைகளும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றவைகளாக வுள்ளன. அந்தப் பர்வதங்களினின்றும் உண்டாகும் நதிகள் நானாவிதமான தேசங்களில் பெருக்கெடுத்துச் செல்லுகின்றன. அந்த நதிகளில் ஸ்நானம் ஆசமனம் செய்வதனாலும் அவைகளை கண்ணால் பார்த்து வாக்கினால் உச்சரிப்பதினாலும் மனவாக்குக் காயங்களாற் செய்யும் கர்மங்கள் நாசமடைகின்றன. (8–12)

அவைகளின் பெயர்களாவன :—தாம்பிரபர்ணி சந்திரவசா கிருதமாலா வடோதகா வைகாயசி காவேரி வேணு பயஸ்வினி துங்கபத்திரா கிருஷ்ணவேணீ சர்க்கராவர்த்தகா கோதாவரீ பீமரதி நிர்விந்தியா பயோஷ்ணிகா தாபிரேவா சரஸா நர்மதா சரஸ்வதி சர்மண்வதீ சிந்து அந்தசோண மஹாநதி ரிஷிகுல்யா திரிசாமா வேதஸ்மிருதி கவுசிகை யமுனை மந்தாகினீ திரஷத்வதி கோமதி சரயு ரோதவதி ஸப்தவதி சுஷோமா சதத்ரு சந்திரபாகா மருத்விரதா விதஸ்தா அஸிக்னி விஶ்வா என்பனவாம்; இந்தப் பாரதவருஷத்தில் ஜனிக்கின்ற புருஷர்கள் தாம்தாம் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கீடாக சொர்க்க நரக பூமிகளிற் பிறந்து எப்படி சுகதுக்க மோக்ஷங்களை யடைகின்றார்களோ அப்படியே இந்த நதிகளும் அடைகின்றனர். இந்நதிகள் காரியசித்திக்குத் தகுந்தவையென்று முனிவர்கள் சொல்லுவர். (13-21)

இந்தப் பாரதவருஷத்திலிருக்கும் மனிதர்கள் என்ன புண்ணியஞ்செய்ததனாலோ விஷ்ணுபகவான் தானேஅவர்களுக்குப்பிரசன்னராய்த் தரிசனம் கொடுக்கின்றனர். இப்புண்ணிய சீலர்களைப்போல் விஷ்ணுபகவானுடைய சேவைக்கு உபயோகமான மானிடசரீரத்தை

யானும் அந்தப் பாரதவருஷத்தில் எடுக்க ஆசைப்படுகிறேன். எது யாகம் முதலியவற்ருல் சாதிப்பதற் கருமையாயிருக்கின்றதோ அது அந்த பகவானை உச்சரிப்பதனுலேயே உண்டாகின்றது. அவரது பாதங்களை உச்சரித்தால் யாருக்குப் பாவநாசம் உண்டாகிறதில்லை ? ஏனைய வருஷங்களில் கற்பகாலபரியந்தம் ஆயுள் அடைந்திருப்பதைப் பார்க்கிலும் இந்தப் பாரத வருஷத்தில் க்ஷணகாலம் ஜீவதசையோடிருப்பது சிரேஷ்டமானது. இவ்விடத்தில் புத்திமானுன மனிதன் சகலபோகைஶ்வர்யங்களையும் விட்டு சந்நியாசத்தையடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பூஜிப்பானுயின் அவன் அவர் பதத்தை அடைகிருன். எவ்விடங்களில் விஷ்ணுவினுடைய கதைகளும் பாகவதர்களும் யாகம் முதலான மஹோற்சவங்களும் இல்லையோ அவ்விடங்கள் தேவலோகமாயிருந்தாலும் வாசஞ் செய்யத் தக்கவையல்ல. இப்பாரத வருஷத்தில் மானிடராகப் பிறந்து ஞானம் கிரியை திரவியம் முதலான சம்பத்துக்களைப் பெற்றும் ஜன்ம பரம்பரையை நீக்குவதற்கு முயற்சி செய்யாமலிருப்பராயின் அவர்கள் மறுபடியும் மிருகங்களைப்போல் திரியக்ஜாதிகளிற் பிறந்து ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்திரமான பந்தத்தையடைகின்றனர். எவர்கள் சிரத்தையோடு அக்னியில் விதிப்படி மந்திரத்தால் ஓமஞ் செய்து அவிசைக் கொடுக்கிருர்களோ அந்த அவிசைப்பகவான் கிரகித்துக்கொள்ளுகிருர். (22–27)

பகவான் மனிதர்கள் தன்னைச் சத்தியமான பொருளைக் கேட்பாராயின் அந்தச் சத்தியப்பொருளைக் கொடுப்பர் ; அசத்தியப் பொருளாகிய திரவியத்தைக் கேட்பாராயின் அதைக் கொடுப்பதில்லை. ஏனெனில், சத்தியப்பொருளை மறந்து இதனையே மறுபடியுங் கேட்கத் தலைப்படுவார்கள். ஆகலான் தன்னை நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு பிரபஞ்சப்பொருளை இச்சிக்கும் இச்சையை மறைக்கத்தக்க திருவடிகளைக் கொடுத்து ஒரு வஸ்துவினிடத்திலும் ஆசையை விளைவிக்காமல் வைராக்கியத்தை யுண்டாக்குகின்றனர்.

ஓ நாரதரே ! சுவர்க்கத்திலிருக்கின்ற தேவர்களும் சித்தர்களும் மகரிஷிகளும் இந்தவுண்மையை யறிந்து பாரதவருஷத்தின் மான்மியத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றனர். குதிரை மார்க்கத்தைத் தேடுகின்ற சகரர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சுவர்ணபிரஸ்தம் சந்திரபிரஸ்தம் சுக்ரபிரஸ்தம் ஆவர்த்தனபிரஸ்தம் ரமணகபிரஸ்தம் மந்திரோபாக்கியபிரஸ்தம் ஹரிணப்பிரஸ்தம் பாஞ்சஜன்யபிரஸ்தம் என்று எட்டு த்வீபங்களுண்டு. சிங்களம் லங்கை முதலாகச்சொல்லப்பட்ட உபத்வீபங்கள் உள்ளன. இந்த த்வீபங்கள்போல் அல்ல ஜம்புத்வீபம். அதனளவும் கீர்த்தியும் பெரிதானது. இனிப்பிலக்ஷ த்வீபம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறு த்வீபங்களின் விஸ்தாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்றனர். (28–32½)

ஓம் ஸர்வாதாராயை நம:

12. த்வீபாந்தரங்கள் (1)

பிலக்ஷத்வீபம்

நாராயணர் கூறுகிருர் :—மேருவை நடுவேயுடைய ஜம்பு த்வீபம் உப்புக்கடலால் நான்குபக்கமும் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுப்புக்கடலின் அளவு ஜம்பு த்வீபத்தின் அளவேயாம். அக்கடலைப் பிலக்ஷத்வீபம் சூழ்ந்திருக்கிறது. அந்தத்வீபம் உப்புக்கடலின் இரண்டுபங்களவுள்ளது. இப்பிலக்ஷத்வீபம் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அக்கடலினளவு அந்தத்வீபத்தினளவேயாம். பிரியவிரதனுடைய புத்திரனை சப்தஜிஹ்வன் அங்கு பிரபுவாயிருக்கின்ருன். அவனுக்குப்பிரபு பொன்மயமான அக்னி தேவனே. இங்ஙனமிருக்க அந்த சப்தஜிஹ்வன் தன்னுடைய த்வீபத்தை ஏழு வருஷங்களாகப் பிரித்துத் தன் புத்திரர்களுக்குக் கொடுத்துத் தான் ஆத்மஞானிகளால் சிறப்பிக்கப்பட்ட யோக சித்தியை யடைந்து அதனுலேயே பகவானுடைய பாதத்தை யடைந்தனன்.

அங்கு சிவம் யவசம் பத்ரம் சாந்தம் க்ஷேமம் அமிர்தம் அபயம் என்று ஏழு வருஷங்களும், அருணை நும்ணு ஆங்கீரசீ சாவித்ரீ சுப்ரபா ருதம்பரா சத்யம்பரா என்று ஏழு நதிகளும், மணிகூடம் வஜ்ரகூடம் இந்திரசேனன் ஜோதிஷ்மான் சுவர்ணம் இரண்யக்ஷம் மேகமாலா என்று ஏழு பர்வதங்களும் உள்ளன. இந்நதிகளின் தீர்த்தத்தை ஜனங்கள் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் பாவங்களினின்றும் நீங்கினவர்களாயும் அஜ்ஞான ரகிதர்களாயும் ஆகின்றனர்.

இப் பிலக்ஷத்வீபத்தில் அம்சம் பதங்கம் ஊர்த்வாயனன் சத்யாங்கம் என நான்கு வருணத்தவர்களுண்டு. அவர்களுக்கு ஆயுள் பிரமாணம் ஆயிரம். அவர்கள் அநேக லோக திருஷ்டாந்தங்களையும் மூன்று வேதத்தையும் அறிந்தவர்கள். சூர்ய மண்டலத்தையும் சுவர்க்கதுவாரத்தையும் கடக்கும் வன்மையாளர். விஷ்ணுரூபம், சத்தியத்தின் சொரூபம், பிரம்மாவின் சொரூபம், அமிர்தத்தின் சொரூபம், சூரியன் சொரூபம் முதலியவற்றை யறிந்தவர்கள். பிலக்ஷத்வீபம் முதலான த்வீபங்களுள் ஐந்து த்வீபங்களில் உள்ளவர்களுக்கு ஆயுள் இந்திரியங்களுக்குரிய வன்மை தேஜஸ் பலம் புத்தி பராக்கிரமம் ஆகிய இவையெல்லாம் சமமாகவிருக்கும். (1–16)

சால்மலித்வீபம்

மேற்கூறிய பிலக்ஷத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாயுள்ளது இச்சால்மலித்வீபம். இது அக்கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. இச்சால்மலித்வீபம் இதற்குச் சமானமான அளவுள்ள சுராக்கடலால் சூழப்

பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் சால்மலிவிருக்ஷம் லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ளதாயிருக்கும். பக்ஷிராஜனுகிய கருடன் வசித்துக் கொண்டிருப்பான். அந்தச் சால்மலித்வீபத்தைப் பிரியவிரதன் புத்திரனுன எஜ்ஞபாஹு என்பவன் சுரோசனன் சௌமனஸ்யன் ரமணன் தேவவ்ருஷகன் பாரிபத்ரன் ஆப்யாயனன் விஜ்ஞாதன் என்னும் தனது ஏழு புத்திரர்களுக்கு அவரவர் பெயரால் ஏழாகப் பகுத்துக் கொடுத்தனன். அங்கு சரசம் சதஸ்ருங்கம் வாமதேவம் கந்தகம் குமுதம் புஷ்பவருஷம் சஹஸ்ரச்ருதி என்னும் ஏழு பர்வதங்களும், அனுமதி சிநீவாலீ ஸரஸ்வதீ குஹு ரஜநீ நந்தா ராகா என்னும் ஏழு நதிகளும் உள்ளன. அந்த வருஷங்களிலுள்ள புருஷர்கள் ச்ருததரன் வீரியதரன் வசுந்தரன் இஷுந்தரன் என்னும் நான்கு வருணஸ்தர்களாக இருப்பர். இவர்கள் வேதமயமான தங்களுடைய பகவானுக்கு சுக்ல கிருஷ்ண பக்ஷங்களில் பிதுர்த்தேவதைகளின் பொருட்டுத் தங்களுடைய பசுக்களால் யாகஞ் செய்கிறார்கள். சகலப் பிரஜைகளுக்கும் பிரபுவான சந்திரன் சந்தோஷிக்க சந்திரரூபியான பகவானைப் பூஜிக்கின்றனர். (17–27)

குசத்வீபம்

சால்மலித்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் சுராக்கடலுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாயுள்ளது இக்குசத்வீபம். அது சுராக்கடலைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. அக்குசத்வீபம் அதற்குச் சமானமான அளவுள்ள நெய்க் கடலால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இந்த த்வீபத்தின் பெயர்க்குக் காரணமான குசஸ்தம்பம் என்னும் விருக்ஷம் தன்னுடைய சோலைகளின் காந்தியினுல் திக்குகளைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. பிரியவிரதனுடைய புத்திரனுன இரணிய ரேதா என்பவன் அதன் அரசன். அவன் வசு வசுதானன் திடருசி நாபிகுப்தன் ஸ்துத்தியவிரதன் விவிக்தன் நமதேவகன் என்னும் தன்னுடைய ஏழு புத்திரர்களுக்கு அந்த த்வீபத்தை அவ்வவர் பெயரால் ஏழாகப் பகுத்துக் கொடுத்தனன். அங்கு சக்கரம் சதஸ்ருங்கம் கபிலம் சித்திரகூடம் தேவானீகம் ஊர்த்வரோமா திரவிணம் என்னும் ஏழு பர்வதங்களும், ரசகுள்ளியா மதுகுள்ளியா மித்திரவிந்தா ச்ருதவிந்தா தேவகர்ப்பா கதஸ்யமந்திரமாலிகா என்னும் ஏழு நதிகளும் உள்ளன. அந்நதி தீர்த்தங்களைப் பானம் பண்ணுகிற மனிதர்கள் மகா தேஜஸையடைகின்றனர். இந்த த்வீபத்திலுள்ள மனிதர்கள் குசலன் கோவிந்தன் அபியுக்தன் குலகன் என்னும் நான்கு வருணஸ்தர்களாகவிருப்பர். இவர்கள் யாக கர்மத்தைச் செய்யும் சாமர்த்தியமுடையவராகவும் எல்லாம் அறிந்தவர்களாகவும் தேவர்களுக்குச் சமானமான மகிமையுடையவராயும் இருத்தலினுல் பிரம்மசொரூபத்திற்கு அவியத்தை வகிக்கிற அக்கினி சொரூபமான பகவானை புருஷயஜ்ஞத்தினுல் யாகஞ்செய்து வருவார்கள். இவ்வாறே எல்லா த்வீபத்திலுள்ளவர்களும் பூஜிக்கின்றார்கள் என்றனர். (28–37½)

ஓம் ஸர்வகதாயை நம:

13. த்வீபாந்தரங்கள் (2)

நாரதர் நாராயணரைநோக்கி, எல்லாவற்றையும் அறிந்த மஹானுபாவரே! நீர் சிஷ்டத்வீப வரலாற்றைக் கூறுவீராக; அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் பரமானந்தமுண்டாகுமல்லவா என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார் :

கிரௌஞ்சத்வீபம்

குசத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் நெய்க்கடலுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாயுள்ளது இக்கிரௌஞ்சத்வீபம். இது நெய்க்கடலைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இக்கிரௌஞ்சத்வீபம் இதற்குச் சமானமான அளவுள்ள பாற்கடலாற் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் கிரௌஞ்சாத்திரி என்னும் பர்வதமே அந்தத்வீபத்தின் பெயரைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது. முன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் சக்தியாயுதத்தினால் பிளந்த மலையும் இதுவேதான். பாற்கடலின் அலைகளால் மோதப்பட்டதாயும் வருணபகவானால் காக்கப்பட்டதாயுமுள்ள இதற்கு ஸ்ரீமானாயும் சர்வலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனாயுமுள்ள பிரியவிரதனுக்குப் புத்திரனான கிருதபிருஷ்டன் அரசன். அவன் ஆமன் மதுருகன் மேகபிருஷ்டன் சுதாமகன் பிராஜிஷ்டன் லோகிதார்ணன் வனஸ்பதி என்னும் தனது ஏழு புத்திரர்களுக்கு அந்த த்வீபத்தை அவ்வவர் பெயரால் ஏழாகப் பிரித்துக்கொடுத்துத் தான் பகவானைச் சரணாகவடைந்தான். அங்கு சுக்லதர்மமான போஜன உபபர்ஹண நந்தநந்தன சர்வதோபத்திர என்னும் ஏழுபர்வதங்களும், அபயா அமிர்தௌகா ஆரியகா தீர்த்தவதி விருத்தி ரூபவதி சுக்கிலா பவித்திரவதிகா என்னும் ஏழு நதிகளும் உள்ளன. இந்நதிகளின் பரிசுத்தமான ஜலத்தை புருஷன் ரிஷபன் தத்வத்ரவிணன் தேவகன் என்னும் நான்கு வருணத்தவர்களும் பானம் செய்கிறார்கள். இவர்கள் ஜலரூபமான பகவானை அஞ்சலியஸ்தர்களாய் பூர்ணபக்தியுடன் யாகஞ்செய்து ஆப: புருஷவீர்யா: ஸ்தபுனந்தீர் பூ:ர் புவஸ்வர: தான: புநீதாமீ வக்நி: ஸ்புருஶதா மாத்மநா புவ: என்பதால் துதிக்கின்றனர். (1–14)

சாகத்வீபம்

கிரௌஞ்சத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் பாற்கடலுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாயுள்ளது இச்சாகத்வீபம். இது பாற்கடலைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. இச்சாகத்வீபம் முப்பத்திரண்டு லக்ஷ யோசனை விஸ்தீரணமுள்ளது. இதற்குச் சமான அளவுள்ள தயிர்க்கடலால் சூழப்பட்டுள்ளது. அங்கு சாகமென்னும் விருக்ஷம் அந்த த்வீபத்தின் பெயரைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றது. இதற்குப் பிரியவிரதனுடைய புத்திரனான மேதாதி என்பவன் அரசன். இவன்

புரோஜபன் மனப் பூர்வஜயன் தவமானகன் தூம்பரானீகன் சித்திர ரேபன் பகுரூபன் விஸ்வதிக் என்னும் தனது ஏழு புத்திரர்களுக்கு அந்த த்வீபத்தை அவ்வவர்பெயரால் ஏழாகப் பகுத்துக்கொடுத்து யோகத்தை யடைந்தான். அங்கு ஈசானம் ஊருசிங்கம் பலபத்திரம் சதகேசரம் சகஸ்ரஸ்ரோதகம் தேவபாலம் மகாசனம் என்னும் ஏழு பர்வதங்களும், அனகா பிரதமா ஆயுர்த்தா உபயஸ்ப்ருஷ்டி அபராஜிதா பஞ்சபதீ சகஸ்ரஸ்ருதி நிஜரிதி என்னும் ஏழுநதி களும் உள்ளன. இந்த த்வீபத்திலுள்ளவர் சத்திய விரதன் கிருது விரதன் தானவிரதன் அநுவிரதன் என்னும் நான்கு வருணஸ்தர் களாக விருப்பர். இவர்கள் எந்தப்பகவான் பிராணவாயு சொரூப மாக விருகின்ருறே எந்தப் பகவான் சர்வபூதங்களுடைய உள்ளும் புறம்பும் சர்வாந்தர்யாமியாயிருந்து ரக்ஷிக்கின்ருறே எந்தப் பகவா னிடத்தில் இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சுவாதீனமாயிருக்கின்றதோ அந்தப் பகவாஞகிய விஷ்ணுமூர்த்தி நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவ னென்று ரஜோ தமோகுணங்களற்று பிராணுயாமத்திஞல் பூஜிக் கின்றனர். (15–25)

புஷ்கரத்வீபம்

சாகத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் தயிர்க்கடலுக்கு இரண்டுபங் கதிகமாயுள்ளது இப்புஷ்கரத்வீபம். இது தயிர்க்கடலைச் சூழ்ந்திருக் கின்றது. இப்புஷ்கரத்வீபம் இதற்குச் சமமான அளவுள்ள சுத்த ஜலத்திஞல் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அக்னி ஜ்வாலை யைப்போல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் பதிஞயிரம் பொன்னித முள்ள தாமரைப்பூ விருக்கின்றது. அது பிரம்மாவுக்கு ஆசனமா யுள்ளது. இது இங்ஙனமிருக்க முன் சொல்லிய மானசோத்தர பர்வதம் கிழக்கு மேற்கு என்னும் எல்லைகளை அறிவதற்கு இரண்டு பக்கத்தும் இருக்கின்றது. இந்தப் பர்வதத்தினுடைய உயரமும் அகலமும் பதிஞயிரம் யோசனை. இதனைச் சூழ்ந்து நான்கு பக்கத்தும் இந்திரன் முதலிய லோகபாலகர்களது பட்டணங் களிருக்கின்றன. இதற்குமேல், சூரியன்சென்று மேருபர்வதத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகவந்து முன்போல் இந்த மானசோத்தரமென்னும் பர்வதத்தில் தோன்றுகின்ருன். இவ்வாறு சூரியன் சுற்றி வருவ தாகிய அந்தக்காலம் நமக்கு ஓர் வருஷமும் தேவர்களுக்கு இரவும் பகலுங்கூடிய ஓர் நாளுமாம். அந்த த்வீபத்தின் இரண்டு வருஷங் களுக்கு பிரியவிரதன் புத்திரஞன வீதிஹோத்திரன் தனது புத்திரர் களான ரவணன் தாதகி என்னும் இருவரையும் ஆளும்வண்ணம் அதிபதிகளாக்கிஞன். அந்த இரண்டெல்லையிலுமுள்ள புருஷர்கள் சகலப்பிராணிகளுடைய கர்மச்செய்கைகளிலுங் கலந்து அவரவர் கர்மங்களையெல்லாம் அறிந்து அந்தந்த கர்மஸ்வரூபமாகவே யிருக் கின்ற பிரம்மலிங்கமாயும் பிரம்மசொரூபமாயும் பரமேஸ்வரஞயும் இருக்கின்ற பகவானை ஒன்ருயும் அத்வயமாயும் சாந்தமாயும் இருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரமென்று பக்தி யுடையவர்களாய்ப் பூஜிக்கின்றனர். (26–36½)

ஓம் ஸர்வாவ குணவர்ஜிதாயை நம:

14. லோகாலோக பர்வதம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—அதற்குப்பின் லோகாலோகம் என்னும் பர்வதம் பிரகாசமுள்ள லோகத்திற்கும் அது இல்லாத லோகத்திற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது. ஓ தேவரிஷியே! அது மான சோத்தர பர்வதத்திற்கும் சுமேரு பர்வதத்திற்கும் எவ்வளவு பூமி மத்தியிலிருக்குமோ அவ்வளவும் பொன்மயமாயும் கண்ணாடியைப் போல் சுத்தமாயும் இருக்கும். அங்கு எந்த வஸ்துவாயினும் வைத்தால் அதற்கு உற்பத்திநாசம் முதலான மாறுதல் ஒன்றுங் கிடையாது. பிராணிகள் ஒருவரும் வசிப்பதுமில்லை. இப்பர் வதத்தை மூன்றுலோகத்திற்கும் அப்புறமுள்ள ஐம்பதுகோடி விஸ்தாரமான பூகோளத்தினுடைய நான்கிலொருபங்கு உயரமுள்ள தாகச் சூரியன் முதலான கிரகங்களுக்கு முந்தியே ஈஸ்வரன் படைத் திருக்கின்றனன். இந்தப் பர்வதப் பிரகாசத்தினாலேயே சூரியன் முதல் துருவன்வரையிலுமுள்ள கிரகங்களெல்லாம் காந்தியடைந்து மூன்றுலோகத்திற்கும் பிரகாசத்தைச் செய்கின்றன. அதன்மீது நான்கு திக்குகளிலும் பிரம்மாவினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு சமஸ்த லோகத்திற்கும் ஆதாரமாயுமிருக்கும் ரிஷபம் புஷ்கசூடம் வாமனம் பராஜிதம் என்னும் நான்கு திக்கஜங்கள் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும். அங்குத் தமது வீரியவுபப் பிரம்மணங்களையும் தமது விபூதிகளானுண்டாகும் விசுத்த தத்துவ ஐஸ்வர்யத்தையும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டு அஷ்ட சித்திகளோடும் விஷ்வக்சேனர் முதலான சேனாதிபதிகளோடும் தனது ஆயுதங்களோடுஞ் சகல லோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு விஷ்ணுபகவான் கற்பாந்த பரியந்தம் தனது மாயையினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவ்வுலகைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். (1–15)

இம்மலைக்கு வெளியில் யோகீஸ்வரர்களுக்கு வழியான சுத்தமான ஆகாயமிருக்கின்றது; ஆனால் அங்கு சூரியப்பிரகாச மில்லை. பிரமாண்டத்தின் மத்தியிலிருக்கிற சூரியன் இப்பூமி ஆகாயம் இவ்விடத்தில் மாத்திரம் பிரகாசிக்கின்றான். சூரிய அண்டத்திற்கும் பூலோகத்திற்கும் மத்தியில் இருபத்தைந்து கோடி யோசனை தூரமிருக்கிறது. மிர்த்தண்டத்தினின்றும் பிறந்தபடி யால் மார்த்தாண்டனென்றும் ஹிரணியகர்ப்பத்திலிருந்து பிறந்த படியால் ஹிரண்யாண்டஸமுத்பவன் என்றும் பெயர்பெற்ற சூரியன் திக்குகள் ஆகாயம் நரகம் சுவர்க்கம் பூமி இவைகளின் பேதங்களைத் தெரியப்படுத்துகின்றான். சுவர்க்க மோக்ஷ நரகத்திற்கும் தேவர் களுக்கும் மானிடர் முதலான சர்வராசிகளுக்கும் சூரியன் அந்தர் யாமியான கடவுளாக இருந்துகொண்டிருக்கின்றான். அச்சூரியன் த்விதளம் நிஷ்பாவதி என்னும் தளங்களுக்கு மத்தியிலிருந்து கொண்டு கிரணங்களால் மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்து கின்றான். உத்தராயணத்திற்கு வரும்போது உயர ஏறுகின்றபடி யால் ரிஷபம் முதல் ஐந்துராசிகளில் மெல்லநடந்து பகலைவிருத்தி

செய்தும் தக்ஷிணாயனத்துக்கு வந்து கீழிறங்குவதினால் விருச்சிகம் முதல் ஐந்து ராசிகளில் வேகமாய் நடந்து பகலைச் சுருக்கியும், விஷுவத் என்கிற பெயரையடைந்து மேஷ துலாராசிகளில் சம மாய் நடப்பதினால் இராப்பகலைச் சமமாக்கியும் வருகிறான் என்றனர். (16–29)

ஓம் ஸர்வாருணாயை நம:

15. சூரியன் பவனி

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—இனிச் சூரியனுடைய நடையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக : சீக்கிர நடை, மந்த நடை, அதிவேக நடை என நடை மூன்று வகைப்படும். எல்லாக் கிரகங்களுக்கும் மூன்று ஸ்தானங்களுண்டு. அவை ஜாரத்கவமென்னும் மத்திய ஸ்தானம், ஐராவதம் என்னும் உத்தர ஸ்தானம், வைஶ்வா நரம் என்னும் தக்ஷிண ஸ்தானம் என்பவைகளாம். அஶ்வினி பரணி கிருத்திகை இம்மூன்றும் நாகவீதி என்றும், ரோகிணி மிருகசீரிஷம் திருவாதிரை இம்மூன்றும் கஜவீதி என்றும், புனர்ப் பூசம் பூசம் ஆயிலியம் இம்மூன்றும் அயிராவதி வீதியென்றும், இம்மூன்று வீதியும் உத்தர மார்க்கமென்றும், மகம் பூர்வபல்குனி உத்தரபல்குனி இம்மூன்றும் ரிஷபவீதி என்றும், ஹஸ்தம் சித்திரைசுவாதி இம்மூன்றும் கோவீதி என்றும், விசாகம் அனுஷம் கேட்டை இம்மூன்றும் ஜாரத்கவி வீதி என்றும், இம் மூன்றும் மத்திய மார்க்கம் என்றும், மூலம் பூராடம் உத்திராடம் இம்மூன்றும் அஜவீதி என்றும், திருவோணம் அவிட்டம் சதயம் இம்மூன்றும் மார்க்கிவீதி என்றும், பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி ரேவதி இம்மூன்றும் வைஶ்வானரி என்றும், இம்மூன்றும் தக்ஷிண மார்க்கமென்றும் சொல்லப்படும்.

சூரியன் உத்தராயணத்தை யடைந்து நுகத்தடியின் கயிற்றை இழுத்துப் பிடிப்பதாகிய ஆரோகணத்தால் தேரின் நடை மந்தமாய்ப் பகல் விருத்தியடைந்தும் இரவு சுருங்கியும், தக்ஷிணாயனத்தை யடைந்து மண்டலத்திற்கு வெளியே சென்று கயிற்றைத்தளர விடுவதாகிய அவரோகணத்தால் நடைவேகமாய்ப் பகல் குறைந்தும் இரவு விருத்தியடைந்தும், கயிற்றை இழுக்காமலும் தளரவிடா மலும் மண்டலத்தின் மத்தியில் செலுத்தும்பொழுது நடை சமமாய் இரவும் பகலும் சமத்தையடைந்தும் வருகின்றன. துருவன் தன்னிடத்துள்ள கயிற்றை எப்பொழுது இழுத்துப்பிடிக்கின்றானோ அப்பொழுது சூரியன் மண்டலத்தினுள்ளும், எப்பொழுது தளர விடுகின்றானோ அப்பொழுது புறம்பும் சுற்றி வருகின்றான். (1–15)

மேருபர்வதத்தின் கிழக்கில் தேவதானிகா என்னும் இந்திர பட்டணமும், தெற்கில் சம்யமம் என்னும் யமபட்டணமும், மேற் கில் நிம்லோசனி என்னும் வருணபட்டணமும், வடக்கில் விபாவரி என்னும் குபேர பட்டணமும் இருக்கின்றன. சூரியன் தேவதானிகா

பட்டணத்தில் வரும்போது உதயகாலமும், சம்யம பட்டணத்தில் வரும்போது மத்தியான காலமும், நிம்லோசனி பட்டணத்தில் வரும்போது அஸ்தமன காலமும், விபாவரி பட்டணத்தில் வரும் போது அர்த்தராத்திரி காலமும் ஆகும். இக்கால வேற்றுமைகள் ஜனங்கள் அவ்வக்காலமறிந்து சஞ்சரிப்பதற்கு உண்டாயிருக் கின்றனவேயன்றி, சூரியன் எப்பொழுதும் இருப்பவனுதலால் அவனுக்கு உதயாஸ்தமனுதிகள் கிடையாது. அச்சூரியன் மேரு பர்வதத்தை எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டு வருவதால் ஒரு பக்கம் உதயமும் ஒரு பக்கம் அஸ்தமனமும் ஆகின்றனென்றும், இப்படியே சகல திக்குகளிலும் மூலைகளிலும் ஆகின்றனென்றும் யாருக்கு எவ்விடத்தில் காணப்படுகின்றனே அவ்விடத்தில் உதயமானு னென்றும், எவ்விடத்தில் மறைகின்றனே அவ்விடத்தில் அஸ்தமன மானுனென்றும் சொல்லப்படுகிறன். இந்திரன் முதலானவர் களுடைய எதிரில் இருந்துகொண்டு சூரியன் மூன்று பட்டணத்தில் சம்பந்திக்கிறன். விகரணஸ்தானத்தி லிருந்துகொண்டு இரண்டு விகரண ஸ்தானங்களையும், மூன்று மூலைகளையும், இரண்டு பட்ட ணங்களையும் சம்பந்திக்கிறன். (16–25)

எல்லாத்வீப வருஷங்களுக்கும் மேருமலை வடக்கிலிருக்கிறது. எவ்விடத்தில் சூரியன் காணப்படுகின்றனே அங்குள்ளவர் அந்தத் திக்கை கிழக்கென்று சொல்லுவர். சூரியன் முகமாய் நின்று உதய மாகிறனென்று சொல்லுவோருக்கு மேருபர்வதம் இடப்பாகத்தி லிருக்கின்றது. சூரியன் இந்திரப் பட்டணத்திலிருந்து ஐம்பது விநாடிக்குள் இரண்டரை கோடியே பன்னிரண்டரை லக்ஷத்து இரண்டாயிரம் யோசனை தாண்டி யமபட்டணத்தை அடைகிறன். இவ்வாறே மேற்கு வடக்கு கிழக்கு திக்குகளை மேற்கண்ட காலத் துக்குள் அவ்வளவு தூரம் தாண்டிவருகிறன். ஆகாயத்துக்கு ரத்னம்போலிருக்கிற காலசக்கரமாகிய சூரியன் சுற்றிவருவது காலத்தைத் தெரியப்படுத்துவதற்கேயாம். அவ்வாறே சந்திரனும் நக்ஷத்திரம் முதலான சகல கிரகங்களும் வரிசைக் கிரமமாக சூரியனுடனே திரிந்து உதயாஸ்தமனங்களை யடைகின்றன. இவ்வாறு சூரியன் தேரானது ஒரு முகூர்த்தத்துக்குள் முப்பத்து நான்கு லக்ஷத்து எண்ணூறு யோசனைதூரம் சுற்றுகின்றது. சூரியனது கால சக்கரம் ஆகாயத்தில் செல்லுகின்றது. அந்தத் தேருக்கு ஒரே சக்கரம், பன்னிரண்டு இலைகள், மூன்றுளுவாய், ஆறு வட்டை இவைகளை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு வருஷமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகின்றனர்கள். முப்பத்தாறு லக்ஷம் யோசனை உயரமும் அதில் நான்கிலொரு பாகம் அகலமுமுள்ள சூரியனது தேரில் சாரதியாக ஏற்படுத்திய அருணனுல் கட்டப்பட்ட ஏழு குதிரைகள் உலக க்ஷேமத்தின் பொருட்டு அந்தத்தேரை இழுத்துக் கொண்டு போகின்றன. வாலகில்யரென்னும் அறுபதினுயிரம் ரிஷிகள் வேத வாக்கியங்களினுல் சூரியன் முன்னின்று தோத்திரஞ் செய்வதன்றி வேறு ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் அப்சரஸ்திரீகளும்

சர்ப்பங்களும் ராக்ஷசர்களும் தேவர்களும் அச்சூரியனைத் துதிக்கின்றனர். அந்தச் சூரியன் ஒன்பதுகோடியே லக்ஷத்து ஐம்பத்திரண்டாயிரம் யோசனை சுற்றளவும் இரண்டு குரோசம் விஸ்தாரமும் உள்ள பூமண்டலத்தை ஒரு க்ஷணத்துக்குள் சுற்றிவருகின்றான் என்றனர். (26–45)

ஓம் ஸர்வமாதாயை நம:

16. சந்திரன் ஸஞ்சாரம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரதரே! இனிச் சந்திரன் முதலிய கிரகங்கள் செல்லும் விசித்திரமான கதிகளைச் சொல்லுகிறேன்.

குலாலன் சுழற்றுகின்ற சக்கரத்தில் தங்கிய புழு முதலிய வேறு ஜன்மங்கள் அச்சக்கரம் சுழலும்போது அச்சுழற்சி அவைகளுக்கும் உண்டாவதுபோல் நவக்கிரக சக்கரத்தில் பொருந்திச் சுழல்கின்ற மனிதர்களுக்கு சுபாசுபமாகிய பலன்கள் மாறிமாறி உண்டாகின்றன. ஓ நாரதரே! ராசிக்கூட்டத்திலும் கால சக்கரத்திலும் மேருபர்வதத்தை எப்பொழுதும் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவரும் சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் நக்ஷத்திரங்களின் மத்தியில் திரிகின்றதிலும் வேறு வேறு ராசிகளை யடைகின்றதனுலும் அந்தக் கிரகங்களுடைய நடைகள் வேறுபோல் காணப்படுகின்றன. (1–4)

ஆதிபுருஷனுயும் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றவனுயும் அதற்காதாரமாயும் உள்ள நாராயணன் ஆன்மாக்களுக்குக் கர்மசுத்தியுண்டாதற்பொருட்டு தனது ஆன்மாவைச் சூரியன் முதலிய கிரக சொரூபியாகப் பரிணமிக்கச் செய்து திரிந்துகொண்டிருக்கின்றான் என்று வேதங்களாலும் வித்துவான்களாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலான் வசந்தருது முதலிய ஆறு ருதுக்களில் நாராயணர் காலரூபியாய் அந்த ருதுக்களுக்குரிய குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றார். இவரை மானிடர்கள் வேதங்களாலும் வர்ணாஶ்ரமங்களாலும் கர்மானுஷ்டானங்களாலும் யோக மார்க்கத்திலும் பக்தி சிரத்தையோடு வழிபட்டு மேன்மையடைகின்றனர்.

அந்த நாராயணர் ஆகாயம் பூமி அந்தரம் என்னும் மூன்றிடங்களில் காலசக்கரத்தையடைந்து பன்னிரண்டு ராசிகளால் பன்னிரண்டு மாதங்களாகப் பிரிந்து அம்மாதங்கள் கூடியது ஓர் வருஷமென்றும், இரண்டு பக்ஷங்கூடியது ஓர் மாதமென்றும், பகலும் இரவுங்கூடியது ஓர் நாள் என்றும், இரண்டேகால் நக்ஷத்திரங் கூடியது ஒரு ராசி என்றும், இரண்டு மாதங் கூடியது ஒரு ருது என்றும், சூரியன் ஆகாய மார்க்கத்தில் வலம் இடமாக வருதலாகிய உத்தராயண தக்ஷிணயனங்களை இரண்டயனங்களென்றும் சொல்லப்படும் அங்கங்களாக்கினர்.

சூரியன் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதனுல் உண்டாகும் காலம் முழுவதையும் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பதனுல் வத்சர மென்றும், அதை சம்வத்சரம் பரிவத்சரம் இதாவத்சரம் அநுத்சரம் இத்வத்சரம் என ஐந்துவகையாமென்றும், அந்தவகை சூரிய னுடைய மந்தநடை சமநடை சீக்கிரநடைகளால் உண்டாகு மென்றுங் கூறுவர். இதுவரையில் சூரியனுடைய கமனுதிகளைக் கூறினேன். இனிச் சந்திரன் முதலியோருடைய கமனுதிகளைக் கூறுகின்றேன். (5–17)

சந்திரன் சூரியனுடைய காந்தியினுல் சூரியனுக்கு லக்ஷம் யோசனை உயரத்திலிருந்துகொண்டு சூரியனுடைய ஒரு வருஷபலனை இரண்டு பக்ஷங்கூடிய ஒரு மாதத்தில் கொடுக்கின்றுன். வேகமான கதியுள்ள சந்திரன் நக்ஷத்திர சக்கரத்தையடைந்து இரண்டேகால் நக்ஷத்திரத்தால் தின பலனையுங் வருஷபலனையுங் காட்டிக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்றுன். அச்சந்திரன் பூரணகலைகளுடன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் தேவர்களுக்கும், க்ஷீணகலைகளுடன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் பிதுர்களுக்கும் சந்தோஷத்தை விளைவித்து, கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் இருளையும், சுக்லபக்ஷத்தில் பிரகாசத்தையுங் காட்டி பிராணிகளுக்கும் பிராணனுகை விருக்கின்றுன். இவன் ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரத்தையும் முப்பது முகூர்த்தகாலம் வரையில் அனுபவிக்கிருன். அன்றியும் மனேமயனுயும் அன்னமயனுயும் அமிர்தமயனுயும் அமிர்தத்துக்கு ஆகரனுயும் அமிர்தமயமான காந்தியுள்ளவனுயும், பதினுறு கலைகளையுடையவனுயும் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் மானிடர்கள் ஸ்தாவரங்கள் முதலிய யாவர்க்கும் தனது தாரையால் சுகத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றவனுயும் இருத்தலால் சர்வமயன் என்று சொல்லப்படுகிருன். இந்தச் சந்திரன் மூன்று லக்ஷம் யோசனை தூரத்திலுள்ள நக்ஷத்திர சக்கரத்தில் மேருபர்வதத்தைப் பிரதக்ஷிணமாக ஈஶ்வரனுல் சேர்க்கப்பட்ட அபஜித்து நக்ஷத்திரத்தோடு இருபத்தெட்டு நக்ஷத்திரங்களை யடைகிருன். (18–25)

இதற்குமேல் உலகத்திற்கு மிக்க அனுகூலத்தையும் சுகத்தையும் உண்டாக்குகின்றவனுயும் மழையினுடைய தடையை நிவிர்த்தி செய்கின்றவனுயும் தீவிரம் மந்தம் சமம் என்னும் மூன்று நடையினை யுடையவனுயும் உள்ள சுக்கிரன் சூரியனுக்கு இரண்டு லக்ஷம் யோசனைக்குமேல் இருக்கின்றுன்.

இம்மண்டலத்திற்குமேல் புதன் இரண்டு லக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் சுக்கிரனைப்போலவே முன் சொன்ன மூன்று நடையோடுங் கூடிச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றுன். இவன் எப்பொழுது சூரியனை விட்டுப் பிரிகின்றுனே அப்பொழுது பெருங்காற்று இடி மழை முதலான பயத்தை உண்டாக்குவன்.

இப்புதனுக்குமேல் இரண்டு லக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் அங்காரகன் ஒவ்வொரு ராசியில் மும்மூன்றுபக்ஷம் வசிக்கிருன். பன்னிரண்டு வருஷம் வரையில் வக்கரிக்காமலிருந்தால் கிரகங்களின் அசுபத்தை அனேகமாய்த் தெரியப்படுத்துவான்.

இதற்குமேல் இரண்டு லக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் பிரகஸ்பதி ஒவ்வொரு ராசியில் பன்னிரண்டு மாதம் சஞ்சரிக்கின்றார். இவர் வக்கரிக்காமலிருப்பாரானால் பிராம்மணர்களுக்கு அனுகூலமாம்.

இதற்குமேல் இரண்டுயோசனை உயரத்தில் கோரரூபியான சனி பகவான் ஒவ்வொரு ராசியில் முப்பதுமாசம் சஞ்சரிக்கின்றான். சூரியன் புத்திரனை இவன் கிரகங்களுக்குள் அசுபனென்று காலம் அறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறான்.

இதற்குமேல் பதினொரு லக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் சப்தரிஷி மண்டலம் இருக்கின்றது. இதில் உலகங்களுக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தை விரும்புகின்றவர்களான ஏழுரிஷிகளும் ஆகாயத்தில் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றுகின்றார்கள் என்றனர். (26–37)

ஓம் ஸர்வாபரண பூஷிதாயை நம:

17. துருவ மண்டலம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—சப்தரிஷி மண்டலத்துக்கு மேல் பதின்மூன்றுலக்ஷம்யோசனை உயரத்திலுள்ளவிஷ்ணுபதத்தில் மகா பாகவதனையும் ஐச்வர்யவானையும் யாவராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனையும் உத்தானபாதனுடைய புத்திரனையும் இந்திரன் அக்னி காசிபர் தருமன் இவர்களோடு வாசஞ்செய்பவனையும் கற்பாந்த பரியந்தம் ஜீவித்திருக்கின்றவனையும் உள்ள துருவன் அதி வேகமாய்ச் சுழலுகின்ற சகல ஜோதிர் கணங்களுக்கும் நவக்கிரக நக்ஷத்திரங்களுக்கும் ஆதார ஸ்தம்பம்போல் ஈச்வரனால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றான்.

மேழியில் கட்டப்பட்டு பிணையடிக்கும் பசுக்களைப்போல் கால சக்கரத்தில் எல்லாக் கிரகங்களும் வரிசையாய்க் கட்டப்பட்டவைகளாய் டேகை முதலான பக்ஷிகள் ஆகாயத்தில் உலாவுதல்போல் கற்பாந்தபரியந்தம் கர்மத்தைச் சாரதியாக்கி பிரகிருதி புருஷனுடைய சம்பந்தத்தால் பூமியில் விழாமல் துருவனைச்சுற்றி வருகின்றன. அந்தச் சக்கரம் சிசுமார சொரூபமாயும் ஜோதி ரூபமாயும் கீழ் நோக்கிய பார்வையுடையதாயும் குண்டலம்போல் வ்ருத்தாகார மாயும் வலப் பக்கமாய்ச் சுழல்வதாயும் உள்ளது. இதனைச் சிலர் பகவானுடைய யோக கர்மத்தில் உபயோகப் படுத்துகின்றனர். (1–11)

இந்தச் சக்கரத்தின் வாலடியில் துருவனும், வால் நடுவில் பிரமனும், வால்நுனியில் அக்னி இந்திரன் யமன் தாதா விதாதா இவர்களும், இடுப்பில் சப்தரிஷிகளும், வலப்பக்கத்தில் உத்தராயண நக்ஷத்திரங்களும், இடப்பக்கத்தில் தக்ஷிணாயன நக்ஷத்திரங்களும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அஜவீதியினுடைய பின்பாகத்தின் வலப்பக்கத்தில் புனர்வசுபுஷ்யமும், இடப்பக்கத்தில் திருவோணம் அவிட்டமும், பின்கால்களின் வலப்பக்கத்தில் ஆருத்திராவும், இடப்பக்கத்தில் ஆயில்யமும், சக்கரத்தின் வலப்பக்கத்தில்

அபஜித்தும், இடப்பக்கத்தில் உத்திராடமும், வலக்கண்ணில் சிரா வணமும், இடக்கண்ணில் பூர்வாஷாடமும், வலக்காதில் அவிட்ட மும், இடக்காதில் மூலமும், இடப்பக்கத்திலிருக்கின்ற வளைந்த ஸ்தானத்தில் மகம் முதலான எட்டு உத்தராயண நக்ஷத்திரங்களும், வலப்பக்கத்திலிருக்கின்ற வளைந்த ஸ்தானத்தில் மிருகசீரிஷம் முதலிய எட்டு நக்ஷத்திரங்களும், கழுத்தின் வலப்பக்கத்தில் சத தாரையும், இடப்பக்கத்தில் ஜேஷ்டா தாரையும், அனு என்னும் மேல் நரம்பில் அகஸ்திய முனிவரும், கீழ்நரம்பில் யமனும், முகத் தில் அங்காரகனும், உபஸ்தானத்தில் சனியும், முசுப்பின்மேல் பிர கஸ்பதியும், மார்பில் சூரியனும், இருதயத்தில் நாராயணரும், மன சில் சந்திரனும், ஸ்தனங்களில் அச்வினி தேவதைகளும், நாபியில் சுக்கிரனும் பிராண அபானஸ்தானங்களில் புதனும், கண்டத்துக் குள் ராகு கேதுக்களும் எல்லா ரோமத் துவாரங்களில் எல்லா நக்ஷத்திரங்களும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (12-25)

இவ்வகைத்தான சிசுமார சக்கரமானது விஷ்ணு மூர்த்தியி னுடைய சர்வதேக சொரூபமான சரீரம். இச்சரீரத்தை முனிவர் கள் நாடோறும் சந்தியா காலங்களில் பரிசுத்தர்களாயும் மௌன மாயும் தியானிக்கின்றார்கள். ஆகாயத்தை நோக்கினவர்களாய் **நமோஜோதிர்லோகாய காலாயா꞉ நிமிஷாம்பதயே மஹா புரு ஷாயா꞉ பிதீமஹீ** என்னும் மந்திரத்தினால் ஜோதி சக்கரத்தை மூன்று காலத்திலும் ஜபித்துப் பூஜித்தால் பாவங்களெல்லாம் போம். கிரக நக்ஷத்திரம் முதலியவற்றை ஸ்தாபித்துள்ள இந்தத் தெய்வ சக்கரத்தை முக்காலங்களிலும் நமஸ்கரித்தால் அதுவரையிலுள்ள பாவங்களெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்றனர். (26–29)

ஓம் ககாரார்த்தாயை நம꞉

18. ராகு மண்டலம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் : சூரியமூர்த்திக்குக்கீழ் பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தில் ராகு மண்டலம் இருக்கின்றது. நக்ஷத்திரம் போல் சஞ்சரிக்கின்ற சிம்ஹிகா புத்திரனான ராகு என்பவன் நக்ஷத் திரங்களோடு சேரத்தகாதவனா யிருந்தபோதிலும் விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தினால் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதையும் அமரத்தன்மை யையும் அடைந்து பௌர்ணமியில் சந்திரனைப் பதின்மூவாயிர யோசனை விஸ்தாரமுள்ளவனாகவும் அமாவாசையில் சூரியன் காந்தியை ஆயிரம் சூரியனளவுள்ளவனாகவும் தூரத்திலிருந்து மறைத்து தன்வைரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றவனாகின்றான். இச் செய்தியை விஷ்ணுமூர்த்தி அறிந்து அக்னி சுவாலைகளால் சூழப் பட்ட சுதரிசனம் என்னும் சக்கராயுதத்தை ஏவ, அதனைக்காணும் ராகு ஒரு முகூர்த்தகாலம் பயந்தவனாய் சூரிய சந்திரர்களை விட்டுத் திரும்புகின்றான். இதனை உலகில் உபராகம் என்று சொல்லு கின்றனர்.

அதன்கீழ் புண்ணிய சீலர்களான சித்தர் சாரணர் வித்தியா தரர், இவர்களுக்குப் பதிறுயிரம் யோசனை விசாலமுள்ள உலகங் களிருக்கின்றன. அவைகளின் கீழ் யக்ஷர் ராக்ஷசர் பிரேதங்கள் பூதங்கள் இவர்களுக்கும் உத்தமமான ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. ஆகாயத்தில் எவ்வளவுதூரம் வாயு சஞ்சரிக்கின்றதோ அவ்வளவு தூரம் அந்தரிக்ஷமென்றும், மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் ஸ்தான பரி யந்தம் அந்தரக்ஷணமென்றும், அதற்குக்கீழ் நூறுயோசனை பரியந்தம் கருடன் டேகை அன்னம் பக்ஷி ராஜா இவைகள் சஞ் சரிக்கத்தக்க விடம் பூமி என்றும் பெயர் பெறும். (1–13)

ஓ தேவரிஷியே! பூமியின்கீழ் நூறுயோசனை விசாலமுள்ள ஏழு பிலத்துவாரங்க ளிருக்கின்றன. அதற்குள் பதிறுயிரம் யோசனை விசாலமுள்ள அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், மகா தலம், ரசாதலம், பாதாளம் என்னும் ஏழு லோகங்கள் ஒன்றின்கீழ் ஒன்ருக அமைந்து கிடக்கின்றன. அங்கு மாயையில் வல்ல மய ஞல் நிர்மிக்கப்பட்ட தேவர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய அழகான பட்டணங்களும், சுகத்தை மிகுதியாகக் கொடுக்கும் விசித்திரமான கிருகங்களும் கோபுரங்களும் சபைகளும் உத்தியான வனங்களும் இருக்க அங்கே சுரர், அசுரர், நாகர் இவரெல்லாம் தத்தம் மனைவி களுடன் உல்லாசமாயிருப்பர். மாடப்புரு மைநா முதலிய பக்ஷிக் கூட்டங்கள் தத்தம் பேடைகளுடன் மகிழ்ந்திருக்கும் பல வர்க்கங் களாலும் புஷ்ப வகைகளாலும் மனத்துக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரும் பெரிய தோட்டங்களும், ஸ்திரீகள் கிரீடிக்கத்தக்க கிரீடாஸ் தானங்களும் நாறுவிதமான பக்ஷிகள் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் தடாகங்களும் மச்சம் முதலான ஜலசரங்களால் அலங்காரமாய்க் காணப்படும் நீர் நிறைந்துள்ள மடுக்களும் குட்டைகளும் ஆம்பல் கருநெய்தல் செங்குவளை முதலிய மலர்கள் நெருங்கியிருக்கும் ஓடைகளும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு இன்பத்தை யுண்டுபண்ணப் பட்ட நாறுவிதமான மானஸ சரசுகளும் தேவர்களுடைய சம்பத் தைக் கீழ்ப்படுத்தி விளங்குகின்றன. (14–27)

இவ்வாறு நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் அவ்விடங்களில் தைத்தியர் களும் தானவர்களும் நாகர்களும் பலசாலிகளாய் மனைவி மக்கள் பந்துக்கள் நட்பாளர்கள் வேலைக்காரர்கள் முதலானவர்களோடு தங்களுடைய கிருகங்களில் சந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாய் ஈஸ் வரனுடைய அனுக்கிரகத்தால் தடையில்லாத மாயையோடு காமம் முதலானவற்றை யுள்ளவர்களாயும், ருதுக் காலங்களில் உண்டா கும் சுகங்களோடு கூடினவர்களாயும், உத்தியான வனங்களில் கிரீடிக்கின்றவர்களாயும், சுவர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான காமபோக ஐஸ்வர்ய சுகசம்பத்துக்களை அனுபவிக்கின்றவர்களா யும் வாசஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவ்விடங்களில் இராப்பகல் எப்பொழுதும் பயமே கிடையாது. ஏனெனில் அங்குள்ள சர்ப்ப சிரேஷ்டங்களுடைய தலைகளிலிருக் கும் ரத்ன காந்தியால் இருள் நீங்கிவிடுகின்றது. அவ்விடத்தி லிருப்பவர்களுக்கு ரசாயனங்களாலும், அன்னபானுதிகளாலும்

ஸ்நானங்களாலும் நோயும் கிழத்தன்மையும் நரையும் நிறமாறுத லும் வேர்வையும் துர்க்கந்தமும் சந்தோஷமில்லாதிருப்பதும் கிடை யாவாம். விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய தேஜோமயமான சுதரிசன மாகிய சக்கரத்தினால் மிருத்யுபயமுமில்லை. அந்தச் சக்கராயுதம் வெளிப்படும்பொழுது அதைப் பார்க்கின்ற அசுரஸ்திரீகளுடைய கர்ப்பம் கலங்கிப்போம் என்றனர். (28–34)

ஓம் காலஹந்த்ர்யை நம:

19. உலகங்கள் (1)

1. அதலம்: நாராயணர் கூறுகின்றார்: ஓ நாரதரே! அதலத் தில் மயன் புத்திரனான பலன் பிரசித்தமாய் சர்வப் பிரயோசனத்தை யுங் கொடுக்கவல்ல தொண்ணூற்றாறு மாயைகளைச் சிருஷ்டித்தான். மாயா வித்தையில் விருப்பமுள்ள அனேகர் அவைகளை உபயோகப் படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். பலசாலியான அவன் கொட்டாவி விடும்பொழுது உலகினரை மோகிக்கச் செய்யவல்ல பும்சலி ஸ்வை ரணி காமனி என்னும் மூன்று ஸ்திரீகள் வெளியில் வருவர். அவர் கள் பில வழியாகப் பிரவேசிக்கின்ற வரை ரகசியத்தில் ஆடக மென்னும் ரசாயனத்தினால் மிகுந்த முயற்சியோடு சுவாதீனம் செய்துகொண்டு, தங்களுடைய விசாலமான பார்வையாலும், அன் போடு பொருந்திய புன்சிரிப்பாலும், ஆலிங்கனம் செய்வதனாலும், விநோதமான வார்த்தைகளாலும் சந்தோஷத்தை விளைவித்துக் கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களை அனுபவிக்கும் புருஷர்கள் நாம்தாம் ஈச்வரன், நாம்தாம் சித்தன், நமக்குப் பதி னாயிரம் யானைபலம் இருக்கிறதென்று மதம் பிடித்தவர்கள்போல் தம்மைத்தாமே புகழ்வார்கள். (1–7)

2. விதலம்: விதலத்தில் ஆடகேச்வரர் தனது பிரமத கணங்களால் சூழப்பட்டவராயும் பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சிருஷ்டிகளை விருத்தி செய்கின்றவராயும் தேவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவராயும் இருக்கின்றார். அவ்விடத்தில் பார்வதி பரமேச்வர ருடைய வீரியம் ஆடகமென்னும் நதியாகப் பெருகி ஓடுகின்றது. அதில் உண்டாகின்ற ஆடகம் என்னும் சிறந்தபொன்னை தைத்திய ஸ்திரீகள் பூஷணங்களாக்கி எப்பொழுதும் தரித்துக்கொண்டிருக் கின்றார்கள். (8–12)

3. சுதலம்: சுதலத்தில் பலிச்சக்கரவர்த்தி நல்ல கீர்த்தியுட னும் இந்திராதியரினும் சிறந்த சம்பத்துடனும் விஷ்ணுவைப் பக்தி யோடு பூஜித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றனன். விரோசனன் புத்திரனான அவனிடம் திருமால் இந்திரனுக்குப் பிரீதியை யுண்டாக்கும் பொருட்டு வஞ்சனையான எண்ணத்தோடு வாமன ராய் வந்து அவனது சரீரந்தவிர மற்ற சம்பத்துக்களையும் திரிவிக்ரம ரூபங்கொண்டு அவனால் ஆளப்பட்ட மூவுலகினையும் ஆக்ரமித்துப் பின் அவனை வருணபாசங்களாற் கட்டி மலையின் குகைபோன்ற

இப்பிலத்தில் விட்டுச் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கச் செய்து தானும் துவாரபாலகனுயிருந்தனர். ஓர் காலத்தில் அங்கு ராவணன் வர அவனை அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி தனது காற்கட்டை விரலால் தூக்கி யெறிய அவன் பதினுயிரம் யோசனை தூரம் பிலத்திற்கு வெளியே வீழ்ந்தனன்.

ஓ நாரதரே! பலி, விஷ்ணுமூர்த்தி காவலாளியாயிருக்கப் பெற்றும் வருணபாசத்தாற்கட்டி யிருத்தியதற்குக் காரணம் யாதெனின், விஷ்ணுபக்தி செய்து பெற்ற செல்வங்களையே தான் பெறத் தகும் பயனுகவெண்ணி மகிழ்ந்திருந்தனனேயன்றி கர்ம பந்தங்களை நிவிர்த்தி செய்யும் வகையை எண்ணினுனில்லை. அதனுல் அவனது செல்வத்தை வஞ்சனையால் கிரகித்துக் காவலுட் படுத்தினர். செல்வத்தின் உண்மையறிந்த முனிவர்கள் சாங்கிய யோக சாதனங்களால் கர்மபந்தங்களை நிவிர்த்தி செய்கின்றனர். நாம் கர்மநிவிர்த்தியைத் தேடாமையால் சர்வதுக்கத்துக்கும் காரண மாயும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைத் தடுப்பதாயும் இருக்கின்ற மாயாமயமான போக ஐஸ்வர்யத்தை வெளிப்படுத்தி அவைகளில் நம்மை மோகப்படுத்துகிருர். கர்மபந்த நிவிர்த்தியுடையவன் பக்தியில்லாதவனுய் நாமத்தை மாத்திரம் யுச்சரிப்பானுயினும் அவன் கர்மபந்தங்களையுதறி பகவானுக்கு ஆளாகின்ருன். பிரகலாதன் தனது பிதா முதலிய ஐஸ்வர்யங்களை மறந்து விஷ்ணு வினுடைய தாசத்தன்மையை விரும்பினுகைலான் அவனது மகிமை மூவுலகிலும் பிரசித்து பெற்றிருக்கின்றதன்ருே, அதனை யறிவீர் என்றனர். (13–32)

ஓம் காமேஸ்யை நம:

20. உலகங்கள் (2)

4. தலாதலம்: நாராயணர் கூறுகின்ருர்: அதலத்திற்குக் கீழ் தலாதலத்தில் திரிபுராதிபதியாய் மயனென்று பிரசித்திபெற்ற ராக்ஷசன் திரிபுரத்தைச் சங்கரர் தகனம் செய்த காலத்தில் அவருடைய அனுக்கிரகத்தினுல் அரசாக்ஷிசெய்து கொண்டிருந் தனன். மாயை அறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் குருவும் மாயையில் சமர்த்தனுமான அந்த மயன், தங்களுடைய காரியத்தை நிறை வேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடைய கோரரூபரான அசுரர்களால் பூஜிக்கப்படுகிருன். (1–3)

5. ரசாதலம்: ரசாதலத்தில் காத்திரவேயர்களென்னும் சர்ப் பங்கள் மிக்க கோபமுள்ளவைகளாயும் அநேகம் சிரசுகளுடையன வாயும் பிராம்மணர்களைப் பிரதானமாக உடையனவாயும் இருக் கின்றன. அவைகளில் குகன் தக்ஷன் சுவேணன் சாலேயன் என்னும் நான்கும் பிரதானமான ஜாதிகள். இவைகள் நீண்ட சரீரமும் மகாபலமும் மகாகுரூரமும் உள்ளன. ஆயினும் கருட னிடத்துள்ள பயத்தினுல் வெளியே போவதின்றி இவ்வுலகில்

பிரவேசித்துத் தனது மனைவி மக்கள் சினேகருடன் அதிக மதத்தோடு கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. (4–7)

6. மகாதலம்: மகாதலத்தில் நிவாதகவசர்கள், காலகேயர்களென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்ற ராக்ஷசர்கள் தேவர்களுக்கு விரோதிகளாய் ஆகாயத்திற் பறந்துசென்று அங்கிருந்தவண்ணம் மகா சாகசமான காரியங்களைச் செய்கின்றனர். அவர்கள் இந்திரனுடைய தூதியான ஸரளமயினது மந்திரரூபமான வாக்கினால் ஓர் சமயம் அபஜயமடைந்து அடிக்கப்பட்டவர்களாய் இங்கு வசிக்கின்றனர். (8–11)

7. பாதாளம்: பாதாளத்தில் வாசுகி சங்கன் குளிகன் சுவேதன் தனஞ்சயன் மகாசங்கன் திருதராஷ்டிரன் சங்கசூடன் கம்பலாஸ்வதரன் தேவோபதத்தகன் முதலான நாகலோகாதிபதிகளாயுள்ள பாம்புகள் மிகுந்த கோபமும் நீண்டசரீரமும் அதிகமான விஷமும் ஐந்து ஏழு பத்து நூறு ஆயிரமாகப் படமும் ஒளிவீசும் ரத்தினங்களை முடிகளிலும் உள்ளவைகளாய் இருக்கின்றன. அவைகளுடைய ரத்தினகாந்திகளால் அங்கு சூழ்ந்திருக்கும் இருள் நாசமடைகின்றது. இவ்வுலகில் மூலஸ்தானத்தில் முப்பதினாயிரம் யோசனை விசாலமுள்ள இடத்தில் தாமசீ என்னும் பகவானுடைய கலையானது அனந்தை என்னும் பெயருள்ளதாய் சகலதேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகின்றது. நாமென்னும் அகங்காரத்திற்கு அந்தத் தாமசத்தையே லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பார்க்கின்றவர்களுடைய நேத்திரங்களை ஒரு க்ஷணத்தில் இழுத்துவிடுகிறது. இந்த லோகமெல்லாம் ஆயிரம் சிரசுள்ள ஆதிசேஷனால் தாங்கப்பட்டிருக்கிறது.

சங்கர்ஷணரென்னும் ருத்திரபகவான் பதினொருகணங்களுடன் கூடினவராய் முக்கண்ணுள்ளவராய் திரிசூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு மஹாபூதங்களையெல்லாம் நாசம்செய்கின்றவராய் எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடைய திருவடித்தாமரைகளின் சிவந்த நககாந்தியினால் மேலான சர்ப்பங்களெல்லாம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நாகர்களெல்லாம் பக்தியோகத்தோடு ஸத்துவகுணமுடையவராய் அந்தச் சங்கர்ஷணமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பர். (12–25)

அவர்களுடைய இரண்டு தாடைகளும் காதுகளில் அணிந்திருக்கும் குண்டலங்களிலுள்ள மணிகளின் ஒளியினால் அழகு பெற்றிருக்கும். ஆதிசேஷனுடைய புத்திரிகளும் அழகான சரீர காந்தியும் வெண்மையும் மிருதுவும் மனோகரமுமுடைய சரீரிகளாயும் நிர்மலராயும் நீண்ட கைகளுடையவராயும் அங்கும் இங்கும் நாகர்களுடன் உலாவிக்கொண்டு சந்தனம் அகில் குங்குமப்பூ முதலியவற்றால் பரிமளிக்கின்றவராயும் சங்கர்ஷணருடைய சம்பந்தத்தினால் காமவேகமும் இனிமையான புன்சிரிப்பும் நாணமும் உடையவராயும் உலகினரைப் பார்ப்பர். அவ்வகைத்தான

சர்ப்பக்கூட்டங்களோடு அளவிறந்த பலமும் கீர்த்தியும் நற்குண மும் உடைய ஆதிசேஷன் அவ்விடத்தில் வீற்றிருப்பன். அவன் உலகக்ஷேமத்தை எண்ணி கோபவேகத்தையடக்கி சத்துவகுண முடையவனும் சுரா சுரர்களாலும் சித்தவித்யாதர கந்தர்வர்களா லும் முனிவர்களாலும் சர்ப்பங்களாலும் போற்றப்பட்டவனும் யாவரையும் நல்ல நோக்கத்தோடு பார்க்கின்றவனும் தேவர்களை இனியசொல்லால் திருப்தி செய்வதுமன்றி வைஜயந்தி என்னும் கொடிமரத்தைத்தரித்தவனும் நல்லதுளபமாலை, வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும் மணங்கமழும் புஷ்பமாலை, நீலவஸ்திரம் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் குண்டல முடையனும் கலப்பையின் முதுகில் கையை ஊன்றிக்கொண்டு இந்திரனுடைய யானை பொன் மயமான ஆயுதத்தைத் தரித்திருப்பதுபோல் ஹலாயுதத்தை ஏந்தி கம்பீரமான லீலாவினோதத்துடன் சாத்விக குணமுடையவர்களால் சோபனம்பாட இருப்பன் என்றனர். (26–37½)

ஓம் காமிதார்த்ததாயை நம:

21. ஆதிசேஷன் புகழ்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—பிரம்மபுத்திரனை சநாதனர் ஆதி சேஷனது விசேஷங்களை எண்ணி அவனைப் பிரம்மஸ்வரூபமாக அறிந்து உபாசித்துத் துதிக்கின்றனர் : ஓ ஆதிசேஷனே! உனது இச்சையே ஸத்வ ரஜ தமோ குணங்கள் உற்பத்தி நாசங்கட்குக் காரணமாகின்றது. உனது ரூபமானது அழிவில்லாததாய் அமிர்த மயமாயிருக்கின்றது. பரமாத்ம சொரூபமான உன்னை உலகில் அறிந் தவர் யாவர்? ஸத்துவகுணமானது எவனுடைய கிருபையினால் நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ சதசத்ரூபமான இவ்வுலகம் எவனிடத் தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றதோ சிம்ம ரூபத்தினிடத்தில் பக்தனை உத்தேசித்து எந்தப் பகவானுடைய லீலை வெளிப்பட்டதோ அந்தப் பகவானைத் தன்னிடத்திலுடையவனாகிய உன்னை நமஸ்கரிக்கின் றேன். எவனுடைய நாமத்தை நினையாமல் உச்சரித்தாலும் கேட் டாலும், வியாதி முதலியவற்றால் துன்பப் பட்டேனும் கபடத்தினா லேனும் உச்சரித்தாலும் அவர்களுடைய பயங்களெல்லாம் நாசத்தையடைகின்றனவோ அந்தப் பகவானாகிய உன்னைவிட்டு மோக்ஷத்தை யடையவேண்டியவன் எவனை ஆச்ரயிப்பான்? மலை நதி கடல் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கும் இம்மலை போன்ற பூலோகத்தை ஓரணுவைப்போல் முடியில் தாங்கியிருக்கும் உனது பராக்கிரமத்தை ஒருவன் ஆயிரநாவுடையனாய்ச் சொல்ல எண்ணினாலும் முடியுமோ? இப்படிப்பட்ட மகிமையையும் பராக் கிரமத்தையுமுடைய நீ உலக க்ஷேமத்தின்பொருட்டு பூமியை முடியில் தாங்கி இருக்கின்றனை என்று துதிக்கின்றனர். ஓ நாரதரே! இனிப்புண்ணிய பாபானுபவங்களுக்குக் காரணம் எதுவோ அதனையும், நரகத்தின் நாமங்களையும், அதனை யனுபவித்தற் குரியார் இவரென்பதையும் கூறுகின்றேன் : (1–6)

ஸம்ஸாரபந்தமுடைய ஆன்மாக்களாகிய அரசர் மானிடர் ஏனை யோர், அவரொழிந்த மிருகம் முதலிய பக்ஷிகள் செய்யும் கர்ம பேதங்களே புண்ணிய பாபானுபவங்கட்குக் காரணம். அவற்றை யனுபவிப்பவர் யான் முதலாயினரே என்று நாராயணர் கூற நாரதர், ஐயா ! எல்லாம் செய்பவர் பகவானாயிற்றே. அவர் கஷ்டம் சுகம் என்று இரண்டு பேதமாகச் செய்வானேன் என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார் : ஓ நாரதரே ! பகவான் அவரவர் செய்யும் கர்மங்கட்குரிய பலன்களை வகுத்துச் செய்பவரேயன்றி கர்மங் களைச் செய்பவராகார். ஆகவே ஆன்மாக்கள் சிலர் ஸத்துவகுண சம்பந்த முடையவராயும் சிலர் ரஜோகுண சம்பந்தமுடைய வராயும் சிலர் தமோகுண சம்பந்த முடையவராயும் கர்மங்களைச் செய்வதனால் சத்துவகுண சம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் கர்மாக் களுக்கு எப்பொழுதும் சுகமும் ரஜோகுண சம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் கர்மாக்களுக்கு எப்பொழுதும் துக்கமும், தமோ குண சம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் கர்மாக்களுக்கு எப்பொழுதும் துக்கமும் பகுத்தறியும் அறிவின்மையுமாகிய இரண்டும் உண்டாகின்றன. இவற்றின் பேதங்களால் ஆன்மாக்களுடைய அனுபவங்கள் ஆயிரமுகமாக சுகமேயாகவும் துக்கமேயாகவும் இரண்டுமேயாகவும் வருகின்றன. இம்முக்குண சம்பந்தம் உயிர் களுக்குண்டாவதற்கு மூலகாரணமாயுள்ளது அக்ஞானமேயாம். இனி நரகாதிகளையும் அந்த நரகங்கள் வருவதற்கான செய்கை களையும் கூறுகின்றேன் : (7–15)

மூன்றுலகங்களுக்கு நடுவிலும், தென் திக்கிலும், பூமியின் கீழும், அதலலோகத்தின்மேலும், அக்னிஷ்வாத்தா முதலான பிதுர்க் கணங்களும் பிதுர்க்களும் இருந்து தமது தோத்திரத்தில் வருகின்ற வர்களுக்குச் சீக்கிரத்தில் க்ஷேமம் உண்டாக வேண்டுமென்று கோருகின்றவர்களாய்த் தியான சமாதியிலிருப்பார்கள். யம தருமன் தன்னிடத்தில் தனது கிங்கிலியர்களால் கொண்டுவரப் பட்ட உயிர்களை நோக்கி அவரவர்களியற்றிய கர்மாக்களின் வேற் றுமைகளை விசாரித்துத் தனது கர்த்தாவாகிய பகவான் நியமித் திருக்கும் விதிகளை யறிந்து அவரவர்க்குச் செய்யவேண்டிய தண் டனைகளைத் தூதர்களிடத்தில் சொல்லி அதுபோல் செய்யக் கட்டளையிடுவான். தண்டனைக்குரிய நரகங்கள் சிலர் இருபத் தொன்பது என்றும், சிலர் இருபத்தெட்டென்றுங் கூறுவர். இருபத்தெட்டாவன : தாமிஸ்ரம் அந்ததாமிஸ்ரம் ரௌரவம் மகா ரௌரவம் கும்பீபாகம் காலசூத்ரம் அசிபத்திரவனம் பன்றிமுகம் அந்தகூபம் (பாழ்ங்கிணறு) கிரிமிபோஜனம் சந்தம்சம் வஜ்ரகண்ட கம் சான்மலி வைதரணி பூயோதம் பிராணரோதம் விசஸனம் லாலாபக்ஷம் சாரமேயாதனம் அவீசி அபப்பானம் க்ஷாரகர்த்தமம் ரக்ஷோகணம் சம்போஜம் சூலப்புரோதம் தந்தசூகம் வடாரோதம் பர்யாவர்த்தனகம் சூசீமுகம் என்பனவாம்.

ஓ நாரதரே ! இந்த நரகங்களில் யமன் எதை யாருக்கு விதிக்

கின்ருனே அதை அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி யமகிங்கரர் செய்வ ரென்றனர். (16–28)

ஓம் காமஸஞ்ஜீவின்யை நம:

22. நரகங்கள் (1)

நாரதர் கூறுகின்ருர் :—நாராயணரே ! நீர் முன்னேகூறியபடி நரகபேதங்களைக் கேட்டேன். இனி அந்த நரகவேதனையும் அது வருதற்கு உயிர்கள் செய்வனவற்றையுங் கேட்க விரும்புகின்றேன் என்ன, நாராயணர் கூறுகின்ருர் :

1. **தாமிஸ்ரம் :** பிறன்பொருளையும் மனைவியையும் சிசுவை யும் எவன் கொள்ளையடிக்கின்ருனே அவனைக் காலதூதர் கால பாசத்தால் கட்டி மகாசங்கடத்திற்குக் காரணமான தாமிஸ்ர நரகத் திற்றள்ளுவர். பின்னர் தண்டாயுதத்தால் அடித்துமிரட்டி எழுந் திருக்குந்தோறும் அதனிற்றள்ளுவர் ; அதனுல் மூர்ச்சித்துக் கிடப்பான்.

2. **அந்ததாமிஸ்ரம் :** பர்த்தாவை வஞ்சித்து உண்ட மனைவி, மனைவியை வஞ்சித்து உண்ட பர்த்தா இவர்கள் யமகிங்கரர் செய்யும் வேதனைகளால் வேரற்ற மரம்போல் வாடி உலர்ந்து கண் ணிழந்து அந்ததாமிஸ்ரம் என்னும் நரகில் தள்ளப்படுவார்கள். அந்தகர்க்கிடமா யிருத்தலால் அது அப்பெயர் பெற்றது.

3. **ரௌரவம் :** தன்னுடையதல்லாத வீடு தனம் முதலிய வற்றைத் தன்னுடையதென்று சொல்வன்மையால் கிரகித்துக் கொண்டு தன் குடும்பத்தை ரக்ஷித்து பிறர் குடும்பத்தையழிக்கும் பூதத்துரோகி எவனே அவன் மரணகாலத்தில் யாதொரு பொருளு மற்று கொடியவரும் அஞ்சத்தக்க ரௌரவத்தில் தள்ளப்பட்டு இவனுல் பொருளிழக்கப் பெற்றவர் சர்ப்பத்தினும் கொடிய விஷ முள்ள ருரு என்னும் மிருக வடிவமெடுத்து அவனை ஹிம்சிப் பார்கள். அதனுல் அது ரௌரவம் எனப் பெயர்பெற்றது.

4. **மகாரௌரவம் :** ருரு என்னும் அக்கொடிய மிருகங்கள் தூரத்திலிருந்து துன்பப்படுத்துவதேயல்லாமல் பின் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு வெளியேவிடாமல் துன்பப்படுத்தும் ; அதனுல் அதை மகாரௌரவம் என்று பெரியோர் சொல்லுவர்.

5. **கும்பீபாகம் :** மகாகுரூரனுய் பசுபக்ஷி முதலான ஜந்துக் களைக்கொன்று சமைத்து எவன் உண்ணுகின்ருனே அவனை யம படர்கள் எண்ணெயிற் காய்ச்சி கும்பீபாகத்தில் தள்ளிவிடுவார்கள். அவன் பசுக்களுடைய ரோமங்கள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவு ஆயிரங்காலம் அதிலாழ்ந்துகிடப்பான். கும்பித்தீயில் பாகப்படும் பதார்த்தம் போல் இவனைப் பாகப்படுத்துவதால் அது அப்பெயர் பெற்றது.

6. **காலசூத்திரம் :** தாய்தந்தை அந்தணர் இவர்களை

ஆதரணை செய்யாமல் எவன் நீக்கிவிடுகின்றானோ அவனைக் கால தூதர்கள் சூத்திரத்தில் தள்ளுவர். அக்னி சூரியர்கள் தகிப்பர். அதனால் பசிதாகம் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு உள்ளும் புறமும் தாபமுடையவராய்ச் சிலசமயம் இருந்தும் சிலசமயம் கிடந்தும் சில சமயம் நின்றும் சிலசமயம் புரண்டும் சிலசமயம் ஓடியும் வருந்து வர். சூரியன் காலத்தைக்காட்டும் சூத்திரமாயிருத்தலால் அவனால் கொள்ளுத்தப்படும் நரகமும் அப்பெயர் பெற்றது.

7. **அசிபத்திரம் :** தனது சாஸ்திரவழியைவிட்டு எவன் யாதொரு காரணமுமறியாமல் பாஷண்டமதங்களையடைகின்றானோ அவன் யமபடர்களால் அசிபத்திர வனத்தில் தள்ளப்பட்டும் அசி பத்திரத்தாற் செய்த சாட்டியினால் அடிக்கப்பட்டும் அங்கும் இங்கும் ஓடும்போது கற்களால் காலிடரப்பட்டும் அதன் பின் அந்த அசிபத்திரமாகிய கத்தியினால் வெட்டப்பட் டும் மறுபடியும் அந்தக் கத்தியின் இருபக்கத்துமுள்ள கூர் மையினால் அறுக்கப்பட்டும் இவ்வாறு சரீரமுற்றும் காயமுள்ள வனாய், ஆஹா! இறந்துபோயினேன் என்று மூர்ச்சித்து விழுந்து மிகவும் வேதனையடைந்து மீளவும் எழுந்து எழுந்து இடரி இடரி விழுவான். இப்பொழுது சொல்லிவந்த வேதனைகளைப்போல் பாஷண்ட மதங்கள் எந்த மார்க்கத்தாலும் இன்பஞ்செய்யவறியாது துன்பமே செய்வனவாகலான் அந்த நரகம் அப்பெயர் பெற்றது.

8. **பன்றி முகம் :** எந்த அரசன் பிராம்மணனைச் சரீரதண் டனையும் ஏனையோரை அதர்மமாகச் சிக்ஷையும் செய்கின்றானோ அவனைக் காலதூதர் பன்றி முகம்போன்ற நரகில் தள்ளுவர். அதில் அவனுடைய கைகால்களை முறித்து அடித்து கரும்புபோல் ஆலை யில் நெருக்குவர். அதனால் அவன் தீனனாய்ச் சோர்ந்து மூர்ச்சித்து வீழ்ந்துகிடப்பன். செய்வதை அறிந்து செய்யாமல் செய்யாதன வற்றைச் செய்தானாகலின் உண்பதையுண்ணாமல் உண்ணப்படா தனவற்றை யுண்ணும் பன்றிப்பெயர்பெற்ற அந்நரகம் தண்டனைக் கிடமாயிற்று.

9. **அந்தகூபம் :** எவன் கீர்த்தியோடிருக்கின்ற பிராம்மண னைக் கொலை செய்கின்றானோ, எவன் பிராம்மணனை ரகசியமாய்க் கொலை செய்கின்றானோ, எவன் கடவுள் நியமனந்தவறாமல் ஜீவிக் கின்றவனைத் துரோகஞ் செய்கின்றானோ இவர்களையெல்லாம் அந்த கூபத்தில் தள்ளுவர். அதில் அவர்கள் குரூரமான பசுக்கள் மிருகங் கள் பக்ஷிகள் பாம்புகள் கொசுக்கள் மூட்டுப்பூச்சிகள் ஈக்கள் தேள்கள் முதலியவற்றால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டுத் தபித்துச் சுழன்றுகொண்டிருப்பர்.

10. **கிரிமி போஜனம் :** எவன் தேவதாபூஜை அதிதிபூஜை முதலிய பஞ்சயஞ்ஜங்களைச் செய்யாமல் போஜனம் செய்கின் றானோ அவனை லக்ஷம் யோசனைவிசாலமுள்ள கிரிமிபோஜன நரகிற்றள்ளுவர். அதில் அவன் புழு ரூபமெடுத்து பயங்கரமான அக்குண்டத்தில் வாழும் புழுக்களால் புசிக்கப்படுவான்.

11. **அக்னிகுண்டம் :** எவன் பிராம்மணனுடையதாவது, வேறு எவனுடையதாவது பொன் ரத்தினம் முதலியவற்றைப் பலாத்காரத்தால் அபகரிக்கின்றானோ அவனை எழுகிறாற் செய்த அக்னிகுண்டத்தில் தள்ளி வாட்டிக் காய்ச்சுவர்.

12. **வஜ்ரகண்டகம் :** சேரக்கூடாத ஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனையும், சேரக்கூடாத புருஷனைச் சேர்ந்தவளையும் சாட்டியினால் அடித்து நன்றாய்க் காய்ச்சியிருக்கும் எழுகு ஸ்தம்பத்தைத் தழுவியிருக்கும்படிச் செய்வர்.

13. **சான்மலி :** உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் வேற்றுமை எண்ணாது எல்லா ஸ்திரீகளையும் எவன் சேருகின்றானோ அவனைச் சான்மலி நரகிற்றள்ளி வஜ்ரகண்டகமென்னும் முட்களால் கொத்திக் கொத்தித் துன்பப்படுத்துவர்.

14. **வைதரணி :** எந்த அரசாக்ஷியில் அரசரானாலும் பாஷண்டரானாலும் சாஸ்திர தருமத்துக்குக் கேடுசெய்வாராயின் அவர்களை வைதரணி நரகிற்றள்ளுவர். ஜலமயமாயிருக்கும் அதில் தள்ளப்பட்ட அவர்கள் அதில்வசிக்கும் கொடிய ஜல ஜந்துக்களால் சரீரமுற்றும் கடிக்கப்பட்டாலும் இறவாதவர்களாய்த் தங்கள் கர்ம பலத்துக்கீடாய் வெளிப்படும்படியான மலமூத்திரங்களாலும் புண்களினின்றுங் கசியும் புண்ணீர் உதிரங்களாலும், தலைமயிர் எலும்பு நகம் மாம்சம் கொழுப்பு சீ முதலியவைகளாலும் நிறைந்துள்ள ஆற்றில் மொத்துண்டு மஹாசங்கடத்தை அனுபவிப்பர்.

15. **பூயோதம் :** ஆசாரத்தையும் நாணத்தையும் விட்டு தாழ்ந்தகுலத்து ஸ்திரீயை எவன் சங்கமஞ் செய்கின்றானோ அவனும், ஆசாரத்தைவிட்டு பசுபக்ஷிகள்போல் எவன் உலாவி ஜீவிக்கின்றானோ அவனும், மலம் மூத்திரம் சிலேஷ்மம் உதிரம் இவை நிறைந்துள்ள நரகில் தள்ளப்பட்டவர்களாய் அவைகளையே மாறி மாறிப் புசிப்பவராயிருப்பர்.

15. **பிராணரோதம் :** எந்தப் பிராம்மணன் நாய் கழுதை முதலான ஈனஜந்துக்களுக்குத் தலைவனாயிருந்து நாடோறும் வேட்டையாடுகின்றானோ, எவர்கள் மிருகங்களைக் கொலைசெய்கின்றார்களோ அவர்களை யமபடர்கள் பாணங்களால் அடித்து வருந்தும்படிச் செய்வர்.

17. **விசஸனம் :** எவர்கள் டம்பநிமித்தமாய் பசுக்களைக் கொன்று யாகங்களைச் செய்கின்றார்களோ, அந்த அதமர்களை விசஸன நரகத்தில் தள்ளிக் குரூரமான சாட்டியினால் வீசியடிப்பார்.

18. **லாலாபக்ஷம் :** எவன் காமமோகிதனாய் தன் மனைவியைத் தனது வீரியத்தைக் குடிக்கச் செய்கின்றானோ அவனை இந்திரிய குண்டத்தில் தள்ளி அதிலாழ்த்தி அதனையே ஆகாரமாக உண்ணச் செய்வர்.

19. **சாரமேயாதனம் :** எந்தக் கள்வர்கள் வீடு முதலானவற்றில் நெருப்பை வைக்கிறார்களோ, எவர்கள் விஷத்தையுண்ணும்படிச் செய்கின்றார்களோ, எவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் பிரஜை

களைக் கொல்லுகின்றார்களோ, எந்த அரசர்கள் ராஜாங்கத்தைப் பாழாக்குகின்றார்களோ அவர்களை நாயுணவைத் தின்னும்படிச் செய்வதல்லாமல் மகாகுரூரமான இருபதுக்கு மேற்பட்ட நாய்களால் கடித்துத் தின்னச் செய்வார்கள். எழுநூறு நாய்களால் கடிக்கப்படும் நரகத்துக்கு சாரமேயாதனம் என்று பெயர்.

இனி அவீசி முதலான நரகங்களைக் கூறுகிறேன் என்றனர். (1–52½)

ஓம் கல்யாயை நம:

23. நரகங்கள் (2)

20. அவீசி : நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ தேவரிஷியே ! எந்த மனிதர்கள் ஒருவருக்கு ஒருபொருளைத் தானம் செய்யும் போதும், பிரீதியாகக் கொடுக்கும்போதும், சாக்ஷி சொல்லும் போதும் தன்பேரைச் சொல்லுகின்றார்களோ அந்தப் பாவபுத்தியுடையவர்களை அவீசி என்னும் கொடிய நரகத்தில் நூறுயோசனை உயரமுள்ள மலையினுச்சியிலிருந்து விழும்படி யமபடர்கள் தள்ளுவர். அப்படி விழும்பொழுது அந்த நரகிடமெல்லாம் நீரலை போல் கண்ணுக்குத் தோன்றும் ; அந்த அலை தோற்றமாத்திர மாகையால் சரீரம் பொடிப்பொடியாய்ப் போம் ; போனாலும் உயிர் போவதில்லை. பொடியாய்க் கிடக்கும் அவர்களைக் காலதூதர்க ளெடுத்துக்கட்டி மீளவும் அந்நரகத்தில் தள்ளுவர்.

21. பரிபாதனம் : பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசியரானாலும் வேறு எந்தச் சாதியரானாலும் சோமபான சுராபானங்களைச் செய்வா ராயின் அவர்களைப் பரிபாதன நரகில் தள்ளி நெருப்பிற்காய்ச்சி உருக்கியிருக்கும் எழுகிரும்பைக் குடிக்கச் செய்வர்.

22. க்ஷாரகர்த்தமம் : எந்த அதமன் தன்னையே புகழ்ந்து சொல்லிக்கொண்டு பிறப்பிலும் தவத்திலும் வருணத்திலும் ஆஶ்ரமத்திலும் ஆசாரத்திலும் உயர்ந்திருக்கின்றவர்களை மதிக்காமல் அவமதிப்பானோ அவனை க்ஷாரகர்த்தம நரகிற்றள்ளித் தலைகீழாகக் கிடத்திப் பலதுன்பத்தை அனுபவிக்கச் செய்வர்.

23. ரக்ஷோகணம் : எவர்கள் மனிதனைப் பசுவைப்போற் கட்டி நரமேத யாகஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்களையும், ஸ்திரீகளானாலும் புருஷர்களானாலும் நரபசுவைப் புசிப்பார்களாயின் அவர்களையும் யமலோகத்தில் நரபசுவாகிய அவர்களே முன்னின்று எங்களைக் கொன்றவர்கள் நீங்களல்லவா என்றுசொல்லிக் கத்தியினாலறுத்து அவர்களுதிரத்தைக் குடித்துக் கூத்தாடுவார்கள்.

இவர்களைப் போலவே மாம்சபக்ஷணஞ் செய்கின்றவர்களும், புருஷனைக்கொன்று பக்ஷிக்கின்றவர்களும் அந்தந்த மாம்சத்துக்குரிய மிருகாதிகளாலும் புருஷர்களாலும் கொல்லப்பட்டுத் தின்னப் படுவார்கள்.

24. **சூலப்ரோதம் :** எவர்கள் அரண்ணியத்திலாவது, கிரா மத்திலாவது யாதொரு தீங்கும் செய்யாதவர்களைக் கொலைசெய் கின்றார்களோ, எவர்கள் பிறருக்குத் தங்களிடத்தில் நம்பிக்கையை யுண்டாக்கிப் பின்னர் கொலைசெய்கிறார்களோ, எவர்கள் சூலத்தினு லாவது, யந்திரக் கயிற்றினாலாவது, தங்களைக் கொலைசெய்து கொள்ளுகின்றார்களோ இவரெல்லாம் சூலப்புரோத நரகில் தள்ளப் பட்டு சூலம் முதலானவைகளில் கோர்க்கப்பட்டவர்களாய், பசி தாகங்களால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், கூர்மையான மூக் குள்ள கழுகு கொக்கு முதலானவைகளால் அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிந்து அலைபவர்களாய், அப்பொழுது நேரிடும் பிராணிகளையும் ஹிம்சைப் படுத்துகின்ற சுபாவமுள்ளவர்களாய், தாங்கள் முன் செய்த தீய கர்மங்களை நினைத்து வருந்துகின்றவர்களாய், சகல துன்பங்களையும் அனுபவிப்பர்.

25. **தந்தசூகம் :** சர்ப்பம் முதலான துஷ்ட ஜந்துக்களும், தேள் முதலான விஷப் பூச்சிகளும், ஐந்துமுகம் ஏழுமுகம் உள்ள குரூர ஜந்துக்களும் சூழ்ந்திருந்து அதில் வீழ்பவரைப் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கும்.

26. **வடாரோதம் :** குரூர புத்தியுடைய எந்த மனிதர்கள் மலைமுழைகளிலும், பள்ளங்களிலும் கூண்டு முதலியவைகளிலும் வளைகளிலும் இருக்கின்ற ஜந்துக்களை உபத்திரவப் படுத்துகின்றார் களோ அவர்களை மலைமுழை முதலானவற்றைப் போலிருக் கின்ற நரகங்களிற்றள்ளி விஷத்தினாலும் நெருப்பினாலும் புகையி னாலும் வருத்துவர்.

27. **பர்யாவர்த்தனகம் :** எவன் போஜனகாலத்தில் வந்திருக் கும் அதிதிகளைப் பார்த்துப் பொருதவனாய் இவர்களைக் கொளுத்த வேண்டுமென்று லோபத்தினால் எண்ணுகின்றானோ அவனுடைய கண்களைக் காக்கை கழுகு முதலான குரூரஜந்துக்களால் பிடுங்கிக் கொத்திப் பாதைப்படுத்தும்படிச் செய்வர். அவைகள் தாமேயாயும் வந்து துன்பப் படுத்தும்.

28. **சூசீமுகம் :** எவர்கள் நாம் திரவியத்தையடைந்திருக்கும் செல்வவான்களா யிருக்கின்றோமென்று கர்வங்கொண்டிருக்கின்றார் களோ, எவர்கள் பிறரை நோக்கி பணத்திற்குச் செலவு வருகின்ற தென்று எண்ணி மனத்தில் வெறுப்பையும் முகத்தில் சுளிப்பையும் காட்டிச் சந்தோஷத்தை யடையாமலிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பூதம்போல் பணத்தைக் காக்கின்றார்களோ இவர்களையெல்லாம் யம படர்கள் சூசீமுக மென்னும் நரகில் தள்ளி எண்ணமுடியாத துன் பத்தைச் செய்வர். எவர்கள் பணத்தைக் கொடுப்பதாக வாங்கிப் பின்கொடுக்காமல் மோசம் செய்கின்றாரோ அவர்களைக் கயிற்றினால் கட்டிநெருக்கி எல்லா அவயவங்களையும் துன்பப்படுத்துவர்.

இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்டனவும் சொல்லப்படாதனவு மான அநேகவிதமான பாபபேதங்களுக்குத் தக்கபடி நரகபேதங் களும் அவைகளில் அனுபவிக்கப்படும் துன்ப பேதங்களும்

உள்ளன. ஓ நாரதரே ! பாபாத்மாக்களே யாதனே செய்வதான அந்த நரக பூமியை ஆயிரம் தேவவருஷம் நானெடுத்துச் சொன்ஞலும் முடியாது. ஏனெனில், அதர்மங்களேச் செய்கின்ற மனிதர் களும் அவர்கள் அடையும் நரகஸ்தானங்களும் அநேகமிருக் கின்றன.

இவர்களேப் போலவே தர்மங்களில் ஆவலுள்ள புண்ணிய சீலர்களும் அவரடையத்தக்க புண்ணியானுபவ கதிகளும் உள்ளன வென்றறிவீராக. ஆகலான் ஒவ்வொருவரும் பாவகர்மங்களுக்குப் பயந்து குலதர்மாதிகளேத் தவருது அனுஷ்டிக்க வேண்டும். எவர்கள் தேவி பூஜையைச் செய்கின்ருர்களோ அவர்கள் ஒரு காலத்திலும் நரகங்களே யடையமாட்டார்கள். தேவியானவள் தன்னேப் பூஜிக்கின்றவர்களேச் ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் கரை யேற்றுகின்றனள் என்றனர். (1–31)

ஓம் கடினஸ்தன மண்டலாயை நம:

24. தேவி ஆராதனே

நாரதர், ஓ பகவானே ! தேவி பூஜையினுடைய லக்ஷணம் எப் படிப் பட்டது? எந்த விதிப்படி பூஜிக்கத்தக்கவள்? அந்த ஆராதனே யின்கிரமம் எப்படி ? முன்னுள்ளபெரியோர்களால் எந்த ஆராதனேக் கிரமமாகத் தேவிபூஜிக்கப்பட்டாள் ? தேவியானவள் எந்தவுபாயத்தி ஞல் நரகத்தில் வீழாவண்ணம் ஆன்மாக்களேக் காக்கின்ருள் என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்ருர் : ஓ தேவரிஷியே ! நீர் மனேசலன மற்றுக் கேட்பீராக. எந்த ஆராதனேக் கிரமத்திஞல் தேவி சந்தோஷத்தை யடைகின்ருளோ அந்த விதிக்கிரமத்தை, சுதர் மத்தைப் பாதுகாக்கின்ற விஷயத்தில் எப்படி உறுதியாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றதோ அப்படிக் காக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கின் றது. நீங்காதுவருகின்ற ஸம்ஸாரதுக்கத்தைப் போக்கவேண்டிய வர்கள் தேவியைப் பூஜிப்பார்களாயின் அந்தக் கோரமான சங்கடத் தினின்றும் நீங்குவர்.

சுக்லபக்ஷம் பிரதமைமுதல் பூரணேவரையில் சொல்லப்பட்டி ருக்கும் பலனே விரும்புவோர் அந்தந்தத் திதிகளில் தேவிக்குப்பிரீதி யுண்டாகும்வண்ணம் பூஜையும் அந்தணர்களுக்கு அந்தந்த திர வியதானமும் பின்வருவாறு செய்து பூரணேயில் ஹோமமுஞ் செய் தல்வேண்டும். அவ்வோமத்தால் சகல அரிஷ்ட நிவிர்த்தியுண் டாகும்.

ஒவ்வொரு மாதத்திலும் சுக்லபக்ஷதிருதியையில் இலுப்பை மரத்தையடைந்து மாதபூஜா நைவேத்தியங்களே பின்வருமாறு மாதக்கிரமமாகச்செய்து, மங்களா, வைஷ்ணவீ, மாயா, காலராத்ரீ, துரத்யயா, மஹாமாயா, மாதங்கீ, காளீ, கமலவாசினீ, சிவா, சஹஸ்ரசரணு, சர்வமங்களரூபிணீ ! இந்த நாமங்களால் தேவியை

அந்த மதூகமரத்தடியில் பூஜித்து அந்த விருக்ஷத்தில் தேவியாகிய மஹேஶ்வரி இருப்பவளாகத் தியானித்துத் தோத்திரஞ் செய்ய வேண்டும். அப்படிச்செய்தால் சர்வ காமசித்தியும் விரதபூர்த்தியும் உண்டாகும்.

* ஸ்தோத்ரம்: தாமரை மலர்போல் திருக்கண்களை யுடையவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். ஜகத்தைத் தரித்திருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். மஹேஶ்வரீ! மஹாதேவி! மஹாமங்கள மூர்த்யை! பரமா! பாபஹந்திரீ (பாபங்களை நாசஞ்செய்கின்றவளே)! பரமார்க்கப்ரதாயினீ! பரமேஶ்வரீ! பிரஜோத்பத்தீ! பரப்பிரம்மஸ்வரூபிணீ! மததாத்ரீ (மதத்தைக் கொடுக்கின்றவளே)! மதோன்மத்தா! மாநகம்யா! மஹோந்நதா! மநஸ்விநீ! முநித்யேயா! மார்த்தாண்டசஹசாரிணீ (சூரியனுடன் சஞ்சரிக்கின்றவளே)! ஜயலோகேஶ்வரீ! பிராஜ்ஞே (எல்லாமறிந்தவளே)! பிரளயாம்புத சந்நிபே (பிரளயகால மேகத்துக்குச் சமானமானவளே)! மகாமோக நிவிர்த்தியின்பொருட்டு சுராசுரர்களால் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கின்றவளே! யமலோகபாவகர்த்திரீ (யமலோகமில்லாமல் செய்கின்றவளே)! யமபூஜ்யா! யமாக்ரஜா (யமனுக்குத் தலைவியே)! யமநிக்ரஹரூபா (யமனைச்சிக்ஷிக்கின்றரூபமுள்ளவளே)! யஜநீ (யாகஞ்செய்யத்தக்கவளே)! உனக்கு நமஸ்காரம். எல்லாவுயிர்களிடத்தும் சமமான பாவனையுடையவளே! சர்வேசி! சர்வசங்கவிவர்ஜிதா! சங்கநாசகரீ! காம்யரூபா! காருண்ய

---

* நம: புஷ்கரநேத்ராயை ஜகத்தாத்ர்யை நமோஸ்துதே
மாஹேஶ்வர்யை மஹாதேவ்யை மஹாமங்கள மூர்த்தயே
பரமா பாபஹந்த்ரீச பரமார்க ப்ரதாயிநீ
பரமேஶ்வரீ ப்ரஜோத்பத்தி: பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணீ
மததாத்ரீ மதோன்மத்தா மானகம்யா மஹோந்நதா
மநஸ்விநீ முநித்யேயா மார்த்தாண்ட ஸஹசாரிணீ
ஜய லோகேஶ்வரீ ப்ராக்ஞே ப்ரளயாம்புத சந்நிபே
மஹாமோஹ விநாசார்த்தம் பூஜிதாஸி ஸுராஸுரை:
யமலோகா பாவகர்த்ரீ யமபூஜ்யா யமாக்ரஜா
யமநிக்ரஹ ரூபா சயஜநீயே நமோநம:
ஸமஸ்வபாவா ஸர்வேசீ ஸர்வஸங்க விவர்ஜிதா
ஸங்கநாஶகரீ காம்யரூபா காருண்ய விக்ரஹா
கங்காலக்ரூரா காமாக்ஷீ மீனாக்ஷீ மர்மபேதிநீ
மாதுர்யரூப ஶீலாச மதுரஸ்வர பூஜிதா
மஹாமந்த்ர வதீமந்த்ர கம்யாமந்த்ர ப்ரியங்கரீ
மனுஷ்ய மானஸகமா மன்மதாரி ப்ரியங்கரீ
அஶ்வத்த வடநிம்பாம்ர கபித்த பதரீகதே
பநஸார்க்க கரீராதி க்ஷீரவ்ருக்ஷ ஸ்வரூபிணீ
துக்தவல்லீ நிவாஸார்ஹே தயநீயே தயாதிகே
தாக்ஷிண்ய கருணாரூபே ஜயசர்வஜ்ஞ வல்லபே

விக்ரஹா! கங்காலக்ரூரா! காமாக்ஷீ! மீனாக்ஷீ! மர்மபேதினீ! மாதுர்யரூபா! சீலா! மதுரஸ்வரபூஜிதா! மஹாமந்திரவதீ! மந்திரகம்யா! மந்திரப்ரியங்கரீ! மநுஷ்யமானஸகமா (மனிதர்களுடைய மனசில் வாசஞ்செய்கின்றவளே)! மன்மதாரி! ப்ரியங்கரீ! அரசு ஆல் வேம்பு மா விளா இலந்தை பலா எருக்கு சரீரம் முதலான பாலுள்ள விருக்ஷசொரூபிணீ! துக்தவல்லியில் வாசஞ் செய்கின்றவளே! தயனீயே (தயையைச் செய்யத்தக்கவளே)! தயாதிகே! தாக்ஷிண்ய கருணைரூபே! ஜயஸர்வஜ்ஞ வல்லபே! என்று தோத்திரஞ் செய்யவேண்டும்.

தேவிக்குப் பிரீதிகரமான இந்தத் தோத்திரத்தை மானிடன் நாடோறும் பக்தியுடன் செய்துவருவானாயின் அவனுக்கு ஜன்ம வியாதியும் பயமும் சத்ருபீடையும் நேரிடாது. அன்றியும் தருமார்த்தகாமமோக்ஷங்களை விரும்பினோர்க்கு அவைகளும், பிராம்மணர்களுக்கு வேதசம்பத்தும், க்ஷத்திரியர்களுக்கு விஜயமும், வைசியர்களுக்குத் தனதான்யங்களும், சூத்திரர்களுக்குச் சுகாதிக்யமும் உண்டாகும். சிராத்தகாலத்தில் படனஞ்செய்தால் பிதுர்க்களுக்கு ஒரு கல்பபரியந்தம் திருப்தியுண்டாகும். தேவ பூஜ்யமான தேவி ஆராதனத்தை எவன் பக்தியுடன் செய்கின்றானோ அவன் தேவியினுலகை யடைகிறான்.

தேவி பூஜையானது இம்மையில் சர்வ காமபலத்தையுங் கொடுத்து சர்வபாபத்தையும் போக்கி மரணகாலத்தில் நிர்மலமான அறிவையுங் கொடுக்கும். தேவிபூஜகன் தேவியினது பிரசாத மகிமையினால் தேவியைப்போல் தேவி பக்தர்களால் எவ்விடத்தும் பூஜிக்கப்பட்டும், மானம் தனம் முதலியவற்றை நிரம்பப் பெற்றும், நமக்கு நரகம் உண்டாகுமோ எனும் பயம் கனவிலும் இல்லாமல் அற்றும், புத்திரபௌத்திராதிகள் விருத்தியடையக் கண்டும், மஹாமாயா ஸ்வரூபிணியான அத்தேவியினிடத்தில் மறவாத பக்தி மேன்மேலுண்டாக மகிழ்ந்தும் வாழ்வன். இவ்வளவு மகிமையும் மங்களகரமான மதூகபூஜை ஒன்றினாலேயே உண்டாகத் தக்க தென்றறிவாயாக.

எவன் இந்த மதூகபூஜையின் மகிமையை நன்றாயறிந்து செய்கின்றானோ அவன் அரோக திடகாத்திரனாய் வாழ்வான்.

திதி பூஜை

1.	பி - நெய்	ரோகநிவிர்த்தி
2.	து - சர்க்கரை	ஆயுள்விருத்தி
3.	தி - பால்	சர்வதுக்கநிவிர்த்தி
4.	ச - பக்ஷணம்	விக்னநிவிர்த்தி
5.	ப - வாழைக்கனி	புத்திசூக்ஷ்மம்
6.	சஷ் - தேன்	தேககாந்தி
7.	சப் - வெல்லம்	சோகநிவிர்த்தி
8.	அ - தேங்காய்	தாபநிவிர்த்தி

9. ந - நெற்பொரி இகலோகசுகம்
10. த - கறுப்பு எள் யமலோகபய நிவிர்த்தி
11. ஏ - தயிர் தேவியாதிக்யம்
12. து - அவல் தேவியினிடத்து இன்பம்
13. தி - கடலை சந்ததிப்பெருக்கம்
14. ச - சத்துமா சிவபெருமானுக்குப் பிரியனுந்தன்மை
15. பௌ - பாயசம் பிதுர்க்களைக் கரையேற்றுதல்

இதுபோலவே வார நக்ஷத்ர யோக கரண பூஜைகளையும் செய்தல் வேண்டும்.

வார பூஜை

1. ஞா - பாயசான்னம்
2. தி - பால்
3. செ - வாழைப்பழம்
4. பு - வெண்ணெய்
5. வி - சர்க்கரை
6. வெ - வெள்ளைச் சர்க்கரை
7. ச - பசுவின் நெய்

நக்ஷத்திர பூஜை

1. அ - நெய்
2. ப - எள்
3. கி - சர்க்கரை
4. ரோ - தயிர்
5. மி - பால்
6. தி - கிலாடம்
7. பு - தயிரேடு
8. பூ - மோதகம்
9. ஆ - பேணி
10. ம - கிருதமண்டகம் (தோய்
11. பூ - கம்சாரம் (ந்த நெய்
12. உ - வடபத்திரம் (பூரி)
13. அ - கிருதபூரம் (அல்வா)
14. சி - வடை
15. சு - கோகரசகம்
16. வி - பூர்ணயம்
17. அ - மதுசூரணம் [வள்ளிக்கிழங்கு
18. கே - வெல்லம்
19. மூ -அவல்
20. பூ - திராக்ஷி
21. உ - கர்ச்சூரி
22. தி - ராசகம்
23. அ அப்பம்
24. ச - நவநீதம்
25. பூ - பயிறு
26. உ - மோதகம்
27. ரே - மாதுளம்பழம்

* யோக பூஜை

1. வி - வெல்லம்
2. பி - தேன்
3. ஆ - நெய்
4. சௌ - பால்
5. சோ - தயிர்
6. அ - மோர்
7. சு - அப்பம்
8. தி - நவநீதம்
9. சூ - வெள்ளரிக்காய்
10. க - கலியாண பூசனி

* விஷ்கம்பம் பிரீதி ஆயுஷ்மான் சௌபாக்யம் சோபனம் அதீகண்டம் சுதர்மம் திருதி சூலசு கண்டம் விருத்தி துருவம் வியாகாதம் அரிஷணம் வச்சிரம் சித்தி விதிபாதம் வரியான் பரிகம் சிவன் சித்தம் சாத்தியம் சுபம் சுப்பிரம் பிரமம் ஐந்திரம் வைதிருது.

11.	வி - மோதகம்	20.	சி - நெல்லிக்கனி
12.	து - பலாப்பழம்	21.	சி - பாயசம்
13.	வி - வாழைப்பழம்	22.	சா - அவல்
14.	அ - ஜம்புநாவற்கனி	23.	சு - கடலே
15.	வ - மாம்பழம்	24.	சு - தேங்காய்
16.	சி - எள்	25.	பி - எலுமிச்சம்பழம்
17.	வி - நாரத்தை	26.	ஐ - கசேரு
18.	வ - மாதுளம்பழம்	27.	வை - சூரணம் (கிழங்கு [விசேஷம்
19.	ப - இலந்தைப்பழம்		

* கரண பூஜை

1.	ப - கம்சாரம்	7.	ப - கிருதபூரம் (அல்வா)
2.	பா - மண்டகம் (பாலேடு)	8.	சகு - எள்
3.	கௌ - பேணி	9.	சது - தயிர்
4.	தை - மோதகம்	10.	நா - நெய்
5.	க - பூரி	11.	கி - தேன்
6.	வ - லட்டு		

மாத பூஜை

1.	சி - ஐந்துவிதமான புஷ்பம்	7.	அற் - பரமான்னம்
2.	வை - வெல்லம்	8.	கா - பால்
3.	ஆனி - தேன்	9.	மா - பேணி
4.	ஆடி - வெண்ணெய்	10.	தை - தயிரேடு
5.	ஆவ - தயிர்	11.	மாசி - பசுவின் நெய்
6.	புர - சர்க்கரை	12.	பங் - தேங்காய்

இனி நாமத்தைச் சொன்னாலும் பூஜா சொரூபத்தைப் பார்த்தாலும் உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தத்தை யுண்டாக்குவதும் குதூகலத்தையும் முக்தி கிரமத்தையும் விளைவிக்கத்தக்க மகிமையைக் கொடுப்பதுமான பிரகிருதி பஞ்சகபூஜையை சொல்லுகிறேன், முனிவரே ! கேட்பீராக என்றனர்.

எட்டாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று

---

* பவம் பாலவம் கௌலவம் தைதுளே கரசி வணசி பத்திரை சகுனி சதுஷ்பாதம் நாவகம் கிமஸ்துக்கினம்.

ஒன்பதாம் ஸ்கந்தம்

आदृतकाञ्चीनिलयामाद्यामारूढ यौवनाटोपाम्
आगमवतंसकलिकामानन्दाद्वैतकन्दलींवन्दे ॥

ஆத்ருத காஞ்சீநிலயாம் ஆத்யா மாரூட யௌவநா டோபாம்
ஆகம வதம்ஸகலிகா மாநந்தா த்வைத கந்தலீம் வந்தே

ஓம் கரபோ ரவே நம:

1. பஞ்ச சக்திகள்

நாராயணர், கூறுகின்றார் :—கணேசமூர்த்திக்குத் தாயாகிய துர்க்காதேவி ராதை லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி ஸாவித்திரி இவ்வைவரும் ஐந்துவிதமான பிரகிருதிகள் என்று சொல்லப்படுவர் என்றுகூற, நாரதர், ஓ முனிசிரேஷ்டரே! அந்த ஐவரும் யாரால் உண்டு பண்ணப்பட்டவர்கள்? அவர்கள் யார்? அவர்கள் இலக்கண மென்ன? அவர்கள் எந்த சம்பந்தத்தால் ஐவரென் றெண்ணப் பட்டார்கள்? இவ்வைவரும் யாவராலும் தியானித்து வழிபடத் தக்கவர்களாக விருக்கின்றபடியால் இவர்கள் சரித்திரமும், இவர்கள் பூஜாவிதியும், இவர்களுடைய குணவிசேஷங்களும், இவர்களால் விரும்பப்பட்டனவும், இவர்களுடைய அவதார க்ஷேத்திரங்களும் ஆகியவற்றை விரிவாகச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று கேட்டனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார் : ஓ குழந்தாய்! இவர்கள் பிரகிருதி என்னும் பெயருடையவர்கள்; ஆதலால் அப்பெயரின் பதலக்ஷணத்தை எவன் சொல்ல வல்லவனுவன்? அங்ஙனங் கூடாதாயினும் நான் கேட்டிருக்கும் வண்ணம் ஒருவாறு கூறுகின்றேன்.

ப்ர என்பது எழுச்சி என்னும் பொருளையும், க்ருதி என்பது சிருஷ்டி என்னும் பொருளையும் உணர்த்துவன வாகலின் சிருஷ்டியில் மனவெழுச்சியுடையவர் என்றும், ப்ர என்பது ஸத்துவ குணத்தையும், கிரு என்பது ரஜோகுணத்தையும், தி என்பது தமோகுணத்தையும் உணர்த்துவன வாகலின் திரிகுணாத்மகமாகிய சக்தியோடுகூடிச் சிருஷ்டிப்பதில் இவர்கள் முதற் சக்திகளா யிருப்பவர் என்றும், ப்ர என்பது முதல் என்னும் பொருளையும், கிருதி என்பது சிருஷ்டி என்னும் பொருளையும் உணர்த்துவன வாகலின் சிருஷ்டியின் ஆதியிலுள்ளவர் என்றும் பொருள்படும்.

இவ்வாறு ஐவகைப்பட்ட பிரகிருதியாகிய சக்தி பரமாத்மா வாகிய பிரம்மத்தோடு கலந்திருக்கும் சித்சக்தியாம். ஆதலின் சிருஷ்டி காலத்தில் வலப்பாகம் ஆணுருவாயும் இடப்பாகம் பெண்ணுருவாயும் காணப்பட்டு விளங்குகின்றாள். ஆண் பெண்ணென இரண்டு உருவமாகக் காணப்படினும் யோகீந்திரர்கள் பரமாத்மா எப்படியோ அப்படியே சக்தி என்றறிந்தவராகலின் அதனை இரண்

டுருவாகக் காணுமல் * அக்னியில் சூடுபோல் நித்தியமாயும் அழி வில்லாததாயுமுள்ள ஒன்ருன பிரம்மசொரூபமாக உணர்ந்து சர்வம் பிரம்மயமென்று கூறுவர். இரண்டுருவாகக் காணப்பட்டதில் மூலப் பிரம்கிருதி (பெண்ணுருவு) ஆன ஈஸ்வரி, † கிருஷ்ண (ஆணுருவான புருஷ)ரைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினுல் தற்செயலாய்ச் சுயேச்சையாகப்பிரிந்து தோன்றினுள். தோன்றிய அம்மூலப் பிரகிருதியின் ஆக்ஞையினுல் ஐவகைப்பட்ட சிருஷ்டிக ளுண்டாயின. (1–13)

1. துர்க்காதேவி

பிரார்த்திக்கும் பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கிறவளாயும் கணேச ஜனனியாயும் சிவப்பிரியையுமான துர்க்காதேவி விஷ்ணுமாயை யாயும் பூரணபிரம்மசொரூபிணியாயும் பிரமாதி தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் மனுக்களாலும் துதிக்கப்பட்டவளாயும் சகல வஸ்துவையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயும் கீர்த்தி யசஸ் மங்களம் சுகம் மோக்ஷம் முதலானவைகளைக் கொடுக்கின்ற வளாயும் சோகம் பீடை முதலானவைகளை நாசஞ்செய்கிறவளாயும் தன்னைச் சரணடைந்தவர்களையும் தீனர்களையும் காக்கின்ற வளாயும் தேஜோரூபிணியாயும் தேஜசுக்கு அதிஷ்டான தேவதை யாயும் சர்வசக்தி சொரூபிணியாயும் சக்திகளுக்கு ஈஸ்வரியாயும் ஸித்தேஸ்வரியாயும் சித்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயும் புத்தி நித்திரை பசி தாகம் காந்தி சோம்பல் தயை கவனம் ஜாதி பொறுமை பிரமை ஞானம் துஷ்டி லக்ஷ்மி தைரியம் மாயை ஆகிய சக்திசொரூபிணியாயும் பரமாத்மாவான கிருஷ்ணரையடைந்திருக் கின்றவளாயும் நாராயணியாயும் தோன்றினுள்; இவளுடைய குண விசேஷங்கள் அளவில்லன. அவைகளில் சிறவற்றை வேதங்களில் கூறியுள்ளன. (14–21)

2. லக்ஷ்மிதேவி

சுத்த ஸத்வ சொரூபிணியாயும் ஸர்வ ஸம்பத் சொரூபிணியா யும் அச்சம்பத்துக்களுக்கு அதிஷ்டானதேவதையாயும் மனேகரை யாயும் காந்தி சாந்தி சொரூபிணியாயும் சுசீலையாயும் சர்வமங்கள சொரூபிணியாயும் லோபம் மோகம் காமம் ரோஷம் மதம் அகங் காரம் இவைகளை வர்ஜித்தவளாயும் இந்திரிய நிக்கிரகையாயும் பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளாயும் விஷ்ணுபகவானது பிரேமைக்குப் பாத்திரியாயும் அவரது பிராணனுக்குச் சமானமான வளாயும் அவரிடம் இனிமையாய்ப் பேசுகின்ற பதிவிரதையாயும் சர்வபல சொரூபிணியாயும் ஜீவனேபாய ரூபிணியாயும் வைகுண்டத்தில் பர்த்தாவுடன் வசிக்கின்ற லக்ஷ்மியாயும், சுவர்க்கத்தில் சுவர்க்கலக்ஷ்மி, ராஜனிடத்தில் ராஜலக்ஷ்மி,

* அக்னி சூடு என்றிரண்டாகச் சொல்லப்படினும் வேறு பிரித்துக் காணக்கூடாமல் அக்னி என்று ஒன்ருகவே காணப்படுமாறுபோ லென்க.

† கிருஷ்ணர் - சிவரூபம்.

கிருகஸ்தருடைய கிருகங்களில் கிருகலக்ஷ்மி, சர்வப்பிராணிகளிடத்தில் விரும்பும் சோபாலக்ஷ்மி, புண்ணியர்களிடத்தில் பிரீதிலக்ஷ்மி, க்ஷத்திரியரிடத்தில் கீர்த்தி லக்ஷ்மி, வைசியரிடத்தில் வர்த்தகலக்ஷ்மி, பாவிகளிடத்தல் கலலக்ஷ்மி, வேதோக்தரான பெரியோர்களிடத்தில் தயாலக்ஷ்மி என வழங்கப்பட்டவளாயும் இருக்கிருள். (22–28)

3. ஸரஸ்வதி தேவி

எல்லாராலும் சம்மதித்துப் பூஜித்து வணங்கப்படும் மூன்ருவது தேவியைக் கூறுகின்றேன். வாக்கு புத்தி வித்தை ஞானம் என்னும் இவைகளை அதிஷ்டித்திருப்பவளும் சர்வவித்தியா சொரூபிணியுமாகிய ஸரஸ்வதி தேவி தன்னை யுபாசிக்கின்ற ஈஶ்வரர்களுடைய புத்திஸ்வரூபிணியும் (அவர்கள்பாடும்) கவி ஸ்வரூபிணியும் (அக்கவிகளுள் அமைந்துள்ள) யுக்தி ஸ்வரூபிணியும் (அந்தயுக்தியி லமைந்துள்ள) நுண்ணிய அர்த்த ஸ்வரூபிணியும் அவ்வர்த்தத்தை மறவாதிருக்கச் செய்யவல்ல சிந்தனை ஸ்வரூபிணியும் (அவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட) அநேக பிரகாரமான சித்தாந்த பேதஸ்வரூபிணியும் (அவ்வச்சித்தாந்த பேதங்களை அர்த்த விசாரங்களால் விளக்கத்தக்க) விசார ஸ்வரூபிணியும் (அவ்விசாரமுகத்தில் எடுத்துக் காட்டும்) வாக்கிய போத ஸ்வரூபிணியும் (அவ்வாக்கிய போதங்களால்) சர்வ சந்தேகங்களையும் நாசஞ் செய்யவல்ல நாசகாரணியும் (அந் நாசத்தால் தெளியப்படும்) விசாரகாரணியும் (அவ்விசாரம் ஈதெனக்காட்டும்) கிரந்தகாரணியும் (அக்கிரந்தங்களை அறியச் செய்யவல்ல) சக்தி ஸ்வரூபிணியும் இவையேயன்றிச் சர்வ சங்கீத ஸ்வரூபிணியும் (அவ்வச்சங்கீதங்கட் கியைந்த) தாளபேத காரண ஸ்வரூபிணியும் (அதற் கியைந்த) விஷய க்ஞான ஸ்வரூபிணியும் அதற்கமைந்த கவித்வஸ்வரூபிணியும் (இவைகளால் ஆனந்திக்கும்) பிரபஞ்ச ஸ்வரூபிணியும் இவையேயன்றி வாக்யார்த்த வாதசொரூபிணியும் (அவ் வாக்யார்த்தங்களாலடையும்) சாந்தசொருபிணியும் சகலவித்யா சொரூபிணியுந் தானே என்பது தோன்ற எப்போதும் வீணைபுத்தக தாரிணியாயும் இங்ஙனங்கூறிவந்த வித்யா சம்பந்தங்களால் உண்டாகத்தக்க ஆத்ம பிரயோஜனமாகிய) சுத்தசத்துவ சொரூபிணியாயும் சுசீலையாயும் விஷ்ணுவுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் இனிப்பானவளாயும் பச்சைக் கற்பூரம் சந்தனம் முல்லைமலர் சந்திரன் ஆம்பல் வெண்டாமரை இவைகளுக்குச் சமானமான நிறமுள்ளவளாயும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவை ரத்தினமாலையால் பூஜிக்கின்றவளாயும் தபோரூபையாயும் தபஸ்விகளுக்குப் பலனைக் கொடுக்கின்றவளாயும் சித்தி வித்தை சொரூபிணியாயிருந்து அவைகளைக் கொடுக்கின்றவளாயும் இருப்பள். இந்தத்தேவியின் உபாசனையில்லாத அந்தணர்கள் வாக்கின் பிரயோஜனமாகிய வித்தியாபிரகாசமில்லாமல் உயிரிழந்த பிணம்போல் அசைவற்றிராமல் நடைபிணமா யுலாவுவராவர். வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள

ஜகதம்பிகையான ஸரஸ்வதி தேவியினுடைய மகிமைகளில் சில வற்றைக் கூறினேன். (29–37)

4. ஸாவித்திரி தேவி

பிராம்மணுதி நான்குவருணம் வேதாங்கங்கள் சந்தஸ்ஸசந்தியா வந்தனமந்திரம் தந்திரசாத்திரங்கள் இவைகட்குத் தாயாயும், பிரா மண ஜாதி சொரூபிணியாயும் ஜபசொரூபிணியாயும் தபோரூபிணி யாயும் அவைகளாலுண்டாகும் பிரம்ம தேஜோரூபிணியாயும், அதனுலுண்டாகும் பவித்திர சொரூபிணியாயும் அவர்களால் செய் யப்படும் நமஸ்கார சொரூபிணியாயும், ஸாவித்திரி காயத்திரி சொரூ பிணியாயும் அவற்றை அனுஷ்டிக்கும் பிராம்மணப் பிரியையாயும் தீர்த்த ஸ்வரூபிணியாயும் அத்தீர்த்த ஸ்பரிசமாத்திரத்தில் சுத்தஞ் செய்கின்ற விருப்பமுள்ளவளாயும் சுத்த ஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக் கின்ற நிர்மலமான சுத்த சத்துவஸ்வரூபிணியாயும் அதனுல் விளையத்தக்க பரமானந்த சொரூபிணியாயும் அச்சொரூபத்தில் அநாதியாயுள்ளவளாயும் பரப்ரம்ம சொரூபிணியாயும் நிர்வாண பதத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் அதனையடையப்பெற்ற பிரம்ம ஞானிகளுடைய பிரம்மதேஜோமய ரூபிணியாயும் அந்தச் சக்திக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும் இருப்பள். அத்தேவியினுடைய பாதரேணுவால் உலகமெல்லாம் பரிசுத்தமாகின்றது. (38–43)

5. ராதாதேவி

பஞ்சப்பிராணன்களுக்கும் ஆதிதேவியாயும் பஞ்சப்பிராண சொரூபிணியாயும் பிராணனிலும் மிக்க பிரீதி சொரூபிணியாயும் எல்லாத் தேவிகளிடத்திலுமுள்ள சுந்தர சொரூபிணியாயும் எல்லா ரிடத்திலுமுள்ள சம்பத் சொரூபிணியாயும் எல்லா தேகத்திலு முள்ள வாமபாக சொரூபிணியாயும் குணத்திலுைம் தேஜஸிலுைம் நிறைந்திருக்கின்ற கௌரவஸ்வரூபிணியாயும் பராபரங்களுக்குச் சாரபூதையாயும் அவைகளுக்கு ஆதியாயும் அநாதியாயும் பர மானந்தஸ்வரூபிணியாயும் புண்ணியவதியாயும் பூஜிக்கத் தக்கவ ளாயும் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும் ராஸகிரீடைக்கு அதி தேவதையாயும் பகவானுடைய ராஸக்கிரீடா மண்டபத்திலிருக்கிற வளாயும் ராஸக்கிரீடையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் ராஸக்ரீ டைக்கு ஈஶ்வரியாயும் மஹாரகஸ்யையாயும் ராஜஸ்தானத்திலும் கோலோகத்திலும் வசிக்கின்றவளாயும் கோபிகாவேஷத்தை தரிக் கின்றவளாயும் பரமஆஹ்லாத சொரூபிணியாயும் அளவில்லாத சந்தோஷ சொரூபிணியாயும் நிர்குணியாயும் நிராகாரையாயும் புண்ணியபாப சம்பந்தமில்லாதவளாயும் நிரீஹையாயும் நிரஹங் காரையாயும் நிராசையுள்ளவளாயும் பக்தானுக்கிரக காரணியாயும் வேதமார்க்கத்தால் தியானித்து அறியத்தக்கவளாயும் தேவர்களா லும் முனிசிரேஷ்டர்களாலும் ஞானநோக்கால் நோக்கப்பட்டவ ளாயும் நெருப்பினுல் சுத்தமான வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயும் நானுவிதமான அலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் கோடி

சந்திரன் உதித்தாற்போற் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியையுடையவ ளாயும் சர்வகாந்தியையுமுடைய திவ்யசரீமுள்ளவளாயும் கிருஷ்ண மூர்த்தியினிடத்தில் மிக்க பக்தியுள்ளவளாயும் சர்வசம்பந்தத்தை யுங் கொடுக்கின்றவளாயும் இடபரூபமான வராக அவதார ரூபிணி யாகவிருக்கின்ற தேவியினுடைய பாததாமரையின் சம்பந்த விசே ஷத்தினல் பூமிதேவியைப் பரிசுத்தஞ் செய்கின்றவளாயும் புதிய மேகத்திற் பிரகாசிக்கின்ற மின்னல்போல் பகவானுடைய மார்பில் ஸ்திரீரத்னமாய் விளங்குகின்றவளாயும் பூர்வம் பிரமன் தமது ஆத்மசுத்தியின் பொருட்டு அறுபதினுயிரம் வருஷம் அரிய தவம் புரிந்து கனவிலும் காண்பதற்கரிதான பாத பத்மத்தையுடையவ ளாயும் பின்னர் அப்பிரமன் பூலோகத்தில் தவம்புரிய இரக்கமுற்று பிருந்தாவனந்தோறும் தன்னைக் காணும்படிச் செய்தவளாயும் இருக்கின்ருள். (44-56)

(இதுவரையில்) பரிபூரணமான ஐந்து வித்யாதேவிகளின் வர லாற்றின் மகிமைகளைக் கூறினேன். பிரதான அம்சரூபங்களாக வும் கலாரூபங்களாவும் அக்கலையின் அநேகத்தில் ஒரு பாகமாகவும் அத்தேவிகளிடத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பிரபஞ்சத்திலுள்ள தேவி களும் சாதாரண ஸ்திரீகளும் பிறந்தனர். இனி அவர்களுள் பிர தான அம்சரூபங்களைக் கூறுகின்றேன், கேட்பீராக.

உலகினையெல்லாம் பரிசுத்தஞ் செய்கின்ற கங்காதேவி—பிர கிருதிதேவியின் பிரதான அம்சசொரூபிணியாயும், விஷ்ணுவி னுடைய சரீரத்திலிருந்து ஜலரூபியாகப் பிறந்தவளாயும், பாவி களது பாவமாகிற காட்டை ஜ்வலித்துக் கொளுத்துகிற அக்னி போன்றவளாயும், ஸ்நானபானங்களால் சுகமாக ஸ்பசிரிக்கத்தக்க வளாயும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும், கோலோகத்திற் குச் சுகமாக ஏறுகின்றபடி போன்றவளாயும், சுத்தமான நதிகளுக் குள் சிறந்தவளாயும், ஈஶ்வரனுடைய சடையாகிய மேருவில் முத்துப்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், பரதகண்டத்தில் தவம்புரி வோர்க்கு அத் தவசித்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்ற வளாகும். (57-63)

சந்திரனைப்போலும் வெண்டாமரையைப் போலும் பால் போலும் பிரகாசிக்கின்ற சுத்ததத்வ சொரூபிணியாயும், நிர்மலையா யும், நிரஹங்காரையாயும், பதிவிரதையாயும், நாராயணருக்குப் பிரியையாயு மிருக்கின்ற துளசிதேவி—பிரகிருதி தேவியின் பிர தான அம்ச சொரூபிணியாயும், பத்திர ரூபிணியாயும், விஷ்ணு வினிடம் பிரியமுள்ளவளாயும், விஷ்ணுபூஷண சொரூபிணியாயும், அவருடைய பாதத்திலிருப்பவளாயும், தவம் சங்கல்பம் பூஜை முத லானவைகளை யுண்டுபண்ணுகின்றவளாயும், புஷ்பங்களுக்குள் சிறந்த புஷ்ப ரூபிணியாயும், எப்போதும் புண்ணியத்தைக் கொடுக் கின்றவளாயும், தரிசனத்தினுலும் பரிசத்தினுலும் தக்ஷிணத்தில் முக்தியைக் கொடுப்பவளாயும், கலியுகத்திலுண்டாகும் பாவத் துக்கு உலர்ந்த கட்டையைக் கொளுத்தும் அக்னி போன்றவ ளாயும், பூதேவியைத் தன்பாதபரிச மாத்திரத்தில் பரிசுத்தஞ் செய்

கின்றவளாயும், பெரியோர்கள் செய்யும் தவம் தரிசனத்தினாலும் பரிசத்தினாலும் சித்தியாதற்குத் தீர்த்த சொரூபிணியாயும், சகல கர்மங்களும் வீணாகாது பிரயோஜனமடையச் செய்கின்றவளாயும், பாரத வருஷத்தில் மோக்ஷகாமிகளுக்கு மோக்ஷத்தையும் போக காமிகளுக்குப் போகத்தையும் கொடுக்கின்ற கற்ப விருக்ஷம் போன்றவளாயும் இருக்கின்றவளாம். (64–69)

பாரத வருஷத்திலிருக்கின்றவர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்ய பிரகிருதி தேவியின் பிரதான அம்ச ரூபிணியாயும், பரதேவதையாயும் உள்ள **மனஸாதேவி**—சங்கரருக்குப் பிரிய சிஷ்யையாயும், மஹா ஜ்ஞான சொரூபிணியாயும், அனந்தன் சகோதரியாயும், நாகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும் நாகேச்வரியாயும், நாகமாதாவாயும், நாகவாகினியாயும், நாகேந்திர கணங்களோடு கூடியிருப்பவளாயும், நாகபூஷண பூஷிதையாயும், நாகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளாயும், நாகசயனியாயும், சித்த யோகினியாயும், சுந்தரியாயும், இவைபோலவே விஷ்ணு ரூபிணியாயும், அவ்விஷ்ணுவினது பக்தி பூஜை பாராயணம் இவற்றை உடையவளாயும், தவஞ் செய்கின்றவளாயும், தபோ ரூபிணியாயும், தபோ பலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும், மூன்று லக்ஷம் தேவ வருஷம் வரை ஹரியைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தவளாயும், ரிஷிகளிலும் ஸ்திரீகளிலும் சிறந்த கீர்த்தியடைந்தவளாயும், சர்வ மந்திராதி தேவதையாயும், பிரம்ம தேஜஸினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்பவளாயும், பரப்பிரம்ம சொரூபிணியாயும், பரப்பிரம்மத்தைத் தியானிப்பதில் ஆவலுள்ளவளாயும், கிருஷ்ணருடைய அம்சமான ஜரத்காருமுனிவருடைய பத்னியாயும், பதிவிரதையாயும், ரிஷி சிரேஷ்டரான ஆஸ்திக முனிவருக்குத் தாயாயும் இருக்கின்றவளாகும். (70–77)

பிரகிருதி தேவியின் பிரதான அம்ச ரூபிணியான தேவசேனையாயும், மாத்ருகாகணங்களில் பூஜிக்கப்பட்டவளாயுமுள்ள **சஷ்டி தேவி**—பிரகிருதியின் ஆறுவது அம்சமாகத் தோன்றினவளாயும், மூவுலகிலுள்ளவர்க்கும் புத்திர பௌத்திராதி சம்பத்துக்களைக் கொடுத்துக் காக்கும் சம்பத் சொரூபிணியாயும், சிசுக்களிடத்தில் விருத்த ரூபிணியாகிய யோகினி வடிவாயிருப்பவளாயும், அதனால் உலகில் இடைவிடாது சிசுக்களை உத்தேசித்து ஒரு வருஷம் பூஜிக்கப் படுகின்றவளாயும், பிரசவக் கிரகத்திலிருக்கும்போதே ஆறுவது தினத்திலும், இருபத்தோராம் தினத்திலும், மங்களத்தை உத்தேசித்துப் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாயும், நித்தியமாயுள்ள இஷ்டகாமங்களைக் கொடுக்கத்தக்க தயா ரூபிணியாயும், சிரேஷ்டமான மாதாவாயும், ஜலத்திலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் சிசுக்களுக்கு யாதொரு ஆபத்தும் வராவண்ணம் காக்கும் ரக்ஷணகாரணியாயும் இருக்கின்றவளாம். (78–82)

பிரகிருதி தேவியின் முகத்தினின்றும் தோன்ற எப்போதும் சர்வ மங்களத்தைக் கொடுக்கிற **மங்கள சண்டிகை**—சிருஷ்டி காலத்தில் மங்கள சொரூபிணியாயும் சங்கார காலத்தில் கோப ரூபிணியாயும் இருத்தலினால் மங்கள சண்டிகையென்று பண்டிதர்

களால் சொல்லப்பட்டனள். அவள் ஒவ்வொரு உலகத்திலும் மங்கள வாரந்தோறும் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாயும் புத்திரன் பௌத்திரன் தனம் ஐச்வர்யம் கீர்த்தி முதலியவைகளை அதிசுலபத்தில் சந்தோஷித்து ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் கொடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்றவளாம். (83–86)

கோபங்கொண்டு சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஒரு க்ஷணத்தில் சங்கரிக்கும் காளிகாதேவி பிரகிருதியாகிய துர்க்கையின் முகத்தினின்று பாதி அம்சமாக சும்பநிசும்பர்களின் யுத்தத்தில் தோன்றினவளாகிய தாமரைமலர் போன்ற கண்ணுள்ளவளாயும் தேஜஸினாலும் குணத்தினாலும் துர்க்காதேவிக்குச் சமானமானவளாயும் கோடி சூரியர்களுக்குச் சமானமாகப் பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுள்ளவளாயும் சகல சக்திகளுள் பிரதானையாயும் மிக்க பலிஷ்டையாயும் சர்வசித்திகரையாயும் கிருஷ்ணரிடத்தில் பக்தியுள்ளவளாயும் அவருக்குச் சமானமான தேஜஸுவிக்கிரம குணங்கள் பாவனைகள் நிறம் முதலியவற்றை யுடையவளாயும் நிச்வாசமாத்திரத்தில் சகலபிரமாண்டங்களையும் அழிக்கத்தக்க மகாசக்தியையுடையவளாயும் அசுரயுத்தத்தை ஓர் கிரீடையாகச்செய்து தனது மகிமையை உலகினர் அறியச்செய்கின்றவளாயும் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களை அபேக்ஷிக்கின்றவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவளாயும் இருக்கின்றவளாம். (87–92)

பிரமனாதி தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் மானிடர்களாலும் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட பூதேவி பிரகிருதி தேவியின் பிரதான அம்சங்களாற் பிறந்தவளாயும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவளாயும் சகலமான ஓஷதிரூபிணியாயும் ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் ரத்னகர்ப்பிணியாயும் சமுத்திரங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமானவளாயும் ஜனங்களாலும் அரசர்களாலும் பூஜித்துத் துதிக்கப்பட்டவளாயும் யாவருக்கும் ஜீவனோபாய ரூபிணியாயும் சர்வசம்பத்தையுந் தருகின்றவளாயும் இருக்கிறவளாம்.

ஓ முனிசிரேஷ்டரே! இனி, எந்தத் தேவிகளைவிட்டுத் தாவர ஜங்கமரூபமாகவிருக்கின்ற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் வேறு ஆதாரமில்லாமலிருக்கின்றதோ அந்தப் பிரகிருதிதேவியின் கலையினாற் றோன்றிய கலாதேவிகளையும், அவர்கள் எவர்களுக்குப் பத்னிகளாக விருக்கின்றார்களோ அவர்களையுங் கூறுகின்றேன்: (93–96)

சுவாஹாதேவி - அக்னிபத்தினி; இவளில்லாவிடில் ஓமஞ்செய்யும் அவிசைத் தேவர்கள்பெற வல்லமையுள்ளவராகார். தக்ஷிணை தேவியும் தீக்ஷாதேவியும் - யக்ஞபத்தினிகள்; இவர்கள் பூஜிக்கப் படாவிடில் பிரபஞ்சத்தில் எல்லாக் கருமமும் வீணாகும். தர்ப்பண காலத்தில் உச்சரிக்கும் சுவதாதேவி - பிதுர்க்கள் பத்தினி; இவள் இல்லாவிடில் பிதுர்க்கள் பூஜை வீணாகும். சுவஸ்திதேவி - வாயு பத்தினி; இவள் தானம் வாங்கும்போதும் கொடுக்கும்போதும் பூஜிக்கப்படுகின்றாள். புஷ்டி - கணேசபத்தினி; இவளில்லாவிடில் எல்லோரும் க்ஷீணித்துவிடுவர். துஷ்டி - ஆதிசேஷபத்தினி; இவ

ளில்லாவிடில் எல்லோருஞ் சந்தோஷமடையார். சம்பத்து - ஈசான பத்தினி; இவளில்லாவிடில் தரித்திரத்தை யடைவர். திருதி - கபிலபத்தினி; இவளில்லாவிடில் தைரியமடையார்; சதி— சத்திய பத்தினி; இவளில்லாவிடில் பந்துக்க ளுள்ளவராகார். தயையும் பதிவிரதையும் - மோகபத்தினி; இவர்களில்லாவிடில் எல்லோரும் யாதொரு பயனையும் அடையார். பிரதிஷ்டை - புண்ணிய பத்தினி; இவள் பூஜிக்கப்படாவிடில் மனிதர்கள் உயிரோடிருப்பினும் மரணமடைந்தாரோ டொப்பர். இவள் மனிதர்களுக்குப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றவள். சம்சித்தியும் கீர்த்தியும் - சுகர்மத்துக்குப் பத்தினிகள்; இவர்கள் புண்ணியவான்களால் பூஜிக்கப் படாவிடில் லோகமெல்லாம் கீர்த்தியற்றுவிடும். கிரியை-உத்தியோக பத்தினி; இவள் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்படுகின்ருள்; இவளில்லாவிடில் உலகம் சோம்பலையடையும். மித்தியாதேவி-அதர்மபத்தினி; இவள் சகலதுஷ்டர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிருள். இவளில்லாவிடில் உலகம் பாழாய்விடும். இவள் கிருதயுகத்தில் காணப்படாதவளாயும், திரேதாயுகத்தில் சூக்ஷ்மரூபிணியாயும், துவாபரத்தில் பாதியுருவமுள்ளவளாயும், கலியில் பூரணவுருவமுள்ளவளாயும், தனது பலத்திஞல் எவ்விடத்தும் வியாபித்து தனது சகோதரனை கபடனேடு வீடுகள்தோறுந் திரிந்துலாவிக்கொண்டிருப்பள். சாந்தியும் லஜ்ஜையும் - சுசீலக்குப் பத்தினிகள்; இவர்கள் எல்லோராலும் பூஜிக்கப் படுகிருர்கள். இவர்களில்லாவிடில் உலகம் பித்தம் பிடித்ததுபோலாகும். புத்தியும் மேதையும் திரிதியும் - தியான பத்தினிகள்; இம்மூவரும் இல்லாவிடில் உலகம் அறிவில்லாமல் சித்தப்பிரமை பிடித்ததுபோல் ஆகிவிடும். காந்தி - தருமபத்தினி; இவளில்லாவிடில் பிரபஞ்சரூபமான பரமாத்மாவுக்கு ஆதாரமில்லை. சோபாசொரூபமான லக்ஷ்மி - மதிபத்தினி; இவள் ஸ்திரீரூபமாயும் சரீர ரூபமாயும் தான்யாதிரூபமாயும் கௌரவிக்கப்பட்டுப் பூஜிக்கப்படுகின்ருள். காலாக்கினிதேவியும் சித்தயோகினியாகிய நித்திராதேவியும்-ருத்திர பத்தினிகள்; இவர்கள் உலகமுற்றும் வியாபிக்கின்றனர். சந்தி இரவு பகல் என்னும் மூவரும் - காலத்துக்குப் பத்தினிகள்; இவர்களில்லாவிடில் நான்முகனுலும் கணக்கிடமுடியாது. பசியும் தாகமும் லோப பத்தினிகள்; இவர்கள் எல்லோரிடத்தும் வியாபித்து கவலையுற்றவராக்கி அவர்களால் மரியாதையுடன் புகழப்பட்டிருப்பள். பிரபையும் (வெளிச்சமும்) தாஹிகையும் (கொளுத்தலும்) - தேஜஸின் பத்தினிகள்; இவர்களில்லாமல் பிரமனுஞ் சிருஷ்டிக்க வல்லவனல்லன். காலகன்னி என்னும் மிருத்யுவும் ஜரையும் - ஜுரத்துக்குப் பத்னிகள்; இவர்களில்லாவிடில் பிரமனுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகங்கள் நெருங்கி இறந்துவிடும். நித்திராபுத்திரிகளான தந்த்ரையும் (சோம்பல்) பிரீதியும்-சுகத்திற்கு மனைவிகள்; இவர்கள் உலகமுற்றும் வியாபித்திருக்கின்றனர். சிரத்தையும் பக்தியும் வைராக்கியத்துக்குப் பத்னிகள்; இவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களிடம் ஆக்ரமித்திருப்பவர். தேவமாதாவான அதிதி, பசுக்களுக்குத் தாயான காமதேனு, அசுரமாதாவான திதி கர்த்துரு வினதை தநு என்பவர்களும் இவர்களேயன்றி

சந்திரபத்தினியான ரோகிணி, சூர்யபத்தினியான ஸம்க்ஞா, மநு பத்தினியான சதரூபை, இந்திரபத்தினியான சசீ, குருபத்தினி யான தாரை, வசிஷ்டபத்தினியான அருந்ததி, கௌதமபத்தினி யான அகலிகை, அத்திரிபத்தினியான அநசூயை, கர்த்தம பிரஜா பதி பத்தினியான தேவஹூதி, தக்ஷபத்தினியான பிரசூதி, பிதுர்க் களுடைய மானசீக புத்திரியான மேனகை, அகஸ்திய பத்தினியான லோபாமுத்திரை, குபேரபத்தினியான குந்தி, வருணபத்தினியான பிரசித்தி, வாயுபத்தினியான விந்தியா, தமயந்தி, யசோதை, தேவகி, காந்தாரி, திரௌபதி, சௌப்பியா, சத்தியவதி, விருஷபனுக்குப் புத்ரியாயும் ராதைக்குத் தாயாயுமுள்ள குலோத்வஹா, மந்தோ தரி, கௌசலை, சுபத்திரை, கௌரவி, ரேவதி, சத்தியபாமை, காளிந்தி, லக்ஷ்மணை, ஜாம்பவதி, அக்கினிஜிதி, மித்திரவிந்தை, லக்ஷ்மணை, ருக்மிணி, சீதை, காளி, பரிமளகந்தி, உஷை, அவளு டைய சகியான சித்திரலேகை, பிரபாவதி, பானுமதி, மாயாவதி, ரேணுகை, பலராமர் தாயான ரோகிணி, கிருஷ்ணனுக்குச் சகோ தரியான ஏகதந்தை, துர்க்கை முதலியோரும் பிரகிருதியின் கலையா யுள்ளவர்கள். (97–136)

கிராம தேவிகளெல்லோரும் பிரகிருதிதேவியின் கலாம்சத்திற் பிறந்தவர்கள். பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸ்திரீகளெல்லாம் அந்தக்கலை யின் அம்சாம்சத்திற் பிறந்தவர்கள். ஆகையினால் ஸ்திரீகளை அவ மானஞ்செய்தால் பிரகிருதிதேவியை அவமானஞ் செய்ததாகும். புத்திரிபுத்திரனைப்பெற்ற பிராம்மணஸ்திரீயையும், எட்டுவயதுடைய பிராம்மண கன்னிகையையும் வஸ்திர புஷ்ப சந்தனங்களால் பூஜித் தால் பிரகிருதிதேவியைப் பூஜித்ததாகும். நல்லொழுக்கமுள்ள பதி விரதைகள் உத்தமஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்கள் பிரகிருதியின் சத்வாம் சத்திலும், புருஷர்களால் அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்களாயும் சுவா தீனர்களாயும் வீட்டுக்காரியங்களில் ஆவலுள்ளவர்களாயுமுள்ளவர் மத்திம ஸ்திரீகள் ; இவர்கள் ரஜோகுணத்திலும், அறியப்படாத குலமும் பயங்கரமான முகமும் குலத்தை நாசஞ்செய்யும் துஷ்டத் தனமும் ஒருவர் சுவாதீனமில்லாமலும் கலகத்தில் ஆவலும் விபசா ரத்தனமுமுள்ள பூலோகஸ்திரீகளும் சுவர்க்கத்திலுள்ள அப்ஸர ஸ்திரீகளும் அதமஸ்திரீகள்; இவர்கள் தாமஸகுணத்திலும் பிறந்த வர்களாம். (137–144)

இவ்வாறு பிரகிருதிதேவியின் அம்சங்களெல்லாவற்றையும் வர் ணித்தேன். அவர்களெல்லாம் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய பரதகண் டத்தில் சுரதன் என்பவனால் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ராவணவதஞ் செய்யும்போது ராமசந்திரரால் மகாவருத்தத்தை நிவிர்த்திசெய்கிற வளான துர்க்காதேவி பூஜிக்கப்பட்டாள். மூன்றுலோகத்தாராலும் வணங்கப்படும் தக்ஷபுத்திரியான சதிதேவி பூஜிக்கப்பட்டு தகப்ப னிடத்துள்ள கோபத்தால் அக்கினிப்பிரவேசமாகி இமாசலபத்தினி யாகிய மேனகையிடந்தோன்றி ஈஸ்வரனை மணந்தனள். கணேசர் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கலாம்சமாகவும் ஸ்கந்தர் விஷ்ணு கலாம்ச மாகவும் தோன்றி பிறகு பார்வதிக்குப் புத்திரராயினர். லக்ஷ்மி

தேவி மங்களபூபனுலும் சாவித்திரி அஸ்வபூதியாலும் ஸரஸ்வதி பிர மனுலும் முதலில் பூஜிக்கப்பட்டு பிறகு முனிவர்களாலும் தேவர் களாலும் மூவுலகத்தும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ராதாதேவியை கோலோகத்தில் ராசமண்டலத்தில் கார்த்திகைமாத பூரணையில் பரமாத்மாவான கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலில் பூஜித்தனர். பிறகு அவ ருடைய உத்தரவினுல் கோபிகாஸ்திரீகள் கோபர்கள் சிறிய பெண் கள் பிள்ளைகள் கோகூட்டங்கள் பிரமனுதிதேவர்கள் முனிவர்கள் பக்தியோடு புஷ்பங்களாலும் தூபங்களாலும் பூஜித்துத் தோத்தரித் தனர். சங்கரரால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட சுயக்ஞை என்பவள் பாரத வருஷத்தில் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பூஜிக்கப்பட்டு பிறகு மூவுலகத்தாராலும் புஷ்ப தூபதீப நைவேத்தியங்களாற் பூஜிக்கப் பட்டுவருகிறுள். அவ்வாறே பிரகிருதிதேவியின் கலையினுற்றேன்றி யவரும் கிராமதேவிகளும் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் பூஜிக்கப் படுகிறுர்கள். ஓ நாரத முனிவரே! நீர்கேட்ட பிரகிருதிதேவிகளின் வரலாறுகளை சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள லக்ஷணப்படி கூறினேன். இன்னும் எதனைக்கேட்க விரும்புகின்றீர் யென்றனர்.
(145–158)

ஓம் கலாநாத முக்யை நம:

2. பஞ்சப் பிரகிருதிகள்

நாரதர் கூறுகின்றுர் :—ஓ பிரபுவே! எல்லாத்தேவிகளின் சரிதம் சுருக்கமாகக்கேட்டேன். ஆயினும் பிறருக்கு நான் போதிக்குமாறு எனது ஞாபகத்தில் நிற்கும்வண்ணம் விரிவாய்க் கூறவேண்டும். சிருஷ்டிக்கு ஆதியிலிருக்கின்றதேவி சிருஷ்டியின் பொருட்டு எப்படி ஆவிர்ப்பவித்து எப்படி ஐந்துவிதமாகப் பிரிந்தாள்? எந்த எந்தத் தேவி அம்சமாகவும், எந்த எந்தத்தேவி கலையாகவும், எந்த எந்ததேவி திரிகுணுத்மகமாகவும் தோன்றினுர் களோ, அவர்களது அவதாரம் தியானம் பூஜை கவசம் ஸ்தோத் திரம் ஐஸ்வர்யம் சௌக்கியம் மங்களம் இவைகளைச் சம்பிரதாய மாக விரித்துச்சொல்ல யான் கேட்கவேண்டு மென்னும் இச்சை யுடையவனுக விருக்கிறேன் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றுர் : பரமாத்மா ஆகாயம் காலம் திக்கு பிரபஞ்சபூகோளம் கோலோகம் வைகுண்டம் இவைகள் நித்திய மாக விருக்கின்றன. இவைகளைப்போலவே பரப்பிரம்மத்தின் லீலை யாய் அதனிடத்தில் ஐக்கியமாகவிருக்கும் பிரகிருதியும் நித்தியமாக விருக்கிறது. எவ்வாறெனின், தாமரைமலரில் காந்திபோலும், அக்னியில் சுடுகைபோலும், சந்திரனிடத்தில் நிலவைப்போலும், சூரியனிடத்தில் வெயில்போலும் பிரகிருதி எப்போதும் அபின்னையா யிருக்கிறுள். குண்டலாதிகளைப் பொன்னையன்றித் தட்டானும், கடாதிகளை மண்ணையன்றிக் குயவனும் எவ்வாறு செய்யார்களோ அவ்வாறு ஜகத்சிருஷ்டியை அப்பிரகிருதியையன்றி மஹேஸ்வரரும்

செய்யார். சர்வசக்தி சொரூபமாக விருக்கின்ற அப்பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினுற் பரமபுருஷன் சக்திமானென்று சொல்லப்படுகின்ருன். சக்தி என்பது ஐஸ்வர்யம் பராக்கிரமம் என்னும் இரண்டு பொருளுடையது. அவ்விரண்டையுமே தமதுருவமாகக்கொண்டு அந்தப் பிரகிருதி ஐஸ்வர்யரூபமாயும் பராக்கிரமரூபமாயுமிருந்து அவ்விரண்டையுந் தருதலால் பிரகிருதி சக்தியென்று சொல்லப்படும். பகம் என்னுஞ்சொல் ஞானம் சமிருத்தி சம்பத்து யசசு பலம் என்னும் பொருளையுடையது. ஆதலால் பகரூபமானசக்தி அப்பிரகிருதியே யாகலின் பகவதி என்றுஞ் சொல்லப்படுகிருள். அப்பகவதியோடு பரமாத்மா கூடியிருத்தலின் பகவானெனப்படுகின்ருர். அதனுல் அப்பகவான் தனதிச்சையால் உருவமுள்ளவராயும் உருவமில்லாதவராயு மிருக்கிருர். அவரை யோகிகள் தேஜோரூபராயும் உருவமில்லாதவராயும் தியானித்து பரப்பிரம்மமென்றும் பரமாத்மா வென்றும் ஈஶ்வரரென்றும் துதித்து யாவராலும் அவர் காணக்கூடாதவரென்றும், யாவரையும் அவர் காண்பவரென்றும், சர்வக்ஞரென்றும், சர்வகாரணரென்றும், எல்லாவற்றையுங் கொடுக்கின்றவரென்றும், சர்வசொரூபி என்றும் வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு வைஷ்ணவர் தியானிப்பதில்லை. (1–14)

அவர் கொள்கையாதெனின், பிரகாசமுள்ள வஸ்து இல்லாமல் பிரகாசம் என்பது ஏது என மறுத்து, பிரமதேஜசுள்ள வஸ்து தேஜோமயமண்டலத்திலிருக்கிறது; அது தன்னிச்சைவழி யிருப்பதாயும் சர்வரூபமாயும் சர்வகாரண காரணமாயும் மிகுந்த சுந்தரமாயும் மனேகரமாயும் சுந்தரமானவடிவமுடைய குழந்தையாயும் எப்பொருளினுஞ் சிறந்ததாயும் புதியநீர்கொண்ட மேகம்போல் பிரகாசமுள்ள கருத்தமேனியுள்ளதாயும் சரத்காலமத்யான்னத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைக் கூட்டத்தைப் பழிக்கின்ற நேத்திரமுடையதாயும் முத்துகளின் காந்தியைப் பழிக்கின்ற மனேகரமான பல்வரிசையுடையதாயும் சிரம் மயில்தோகையின் இறகினுலும் மல்லிகைமாலைகளாலும் நிறைந்திருக்கிறதாயும் அழகான நாசியுள்ளதாயும் பக்தாநுக்ரஹமான புன்சிரிப்புள்ளதாயும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான வஸ்திரத்தால் விளங்குவதாயும் புல்லாங்குழலேந்திய இரண்டுகையுள்ளதாயும் ரத்னபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் சர்வலோகத்திற்கும் ஆதாரமாயும் பிரபுவாயும் சர்வசக்தியோடு கூடியதாயும் சகல ஐஶ்வர்யத்தையுங் கொடுப்பதாயும் சர்வசுதந்தரமாயும் சர்வமங்களகரமாயும் அகண்ட பரிபூரணமாயும் சித்தியாயும் சித்தேசமாயும் சித்திகாரகமாயும் உள்ள நித்தியமான பரப்பிரம்மமென்று தியானிக்கிருர்கள். ஜனனம் மரணம் கிழத்தனம் நோய் சோகம் பயம் இவைகளைப்போக்கும் அப்பிரம்மத்தினுடைய இமைகொட்டுங்காலம் பிரம்மனுக்குப் பூரணவயதாமென்றும் இத்தன்மையுடைய வஸ்துவே பரப்பிரம்மமென்றும் பரமாத்மா வென்றும் கிருஷ்ணமூர்த்தி என்றும் சொல்லப்படுமென்றும், கிருஷ்ண என்பதில் கிருஷ் என்பது பரப்பிரம்மபக்தி எனவும், ண

என்பது அடிமைத்தன்மை எனவும் பொருள்படுதலால் அவ்விரண்டையுங் கொடுக்கும் அதற்கு கிருஷ்ணனென்று பெயர் வந்ததென்பர். (15–26)

இனிச் சித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன்: பிரம்மமானபிரபு சிருஷ்டிக்கவேண்டு மென்னும் இச்சை தனது உள்ளத்திற்கொண்டு சங்கற்பிக்க அவ்விச்சையின் அம்சமான காலதத்வபிரேரேபத்தால் சித்சக்தியாய் அச்சக்தி ஒன்றுனே ஆதியில் சிருஷ்டித்தனர். எவ்வாறெனில், தனதிச்சாமயமான இச்சா சக்தியினுல் பிரபு வலப்பாகம் புருஷரூபமாகவும் இடப்பாகம் ஸ்திரீரூபமாகவும் இரண்டுருக் கொண்டனர்; பின்னர் காமத்துக்கு ஆதார ரூபமான ஸ்திரீவுருவத்தை மகாகாமியாய்ப் பார்த்தனர். அவரால் பார்க்கப் பட்ட பெண்ணுரு வுடையவள் அழகிய தாமரைமலர் போன்ற அழகையும் சந்திரமண்டலத்தை நிந்திக்கின்ற பிருஷ்டபாகத்தையும், வாழைமரத்தைப் பழிக்கின்ற மிக அழகான தொடைகளையும், அழகிய வில்வக்கனி போன்ற ஸ்தனங்களையும், புஷ்பத்தினுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட லளிதமான சுருங்கிய இடையினையும், மனத்தைக் கவரத்தக்க அழகையும், சாந்தமான உருவத்தையும், புன்சிரிப்பையும் கடைக்கண் பார்வையையும் உடையவளாயும், வன்னிசுத்தமாயும் சுகமாயுமுள்ள வஸ்திரமணிந்த இடையுடையவளாயும், ரத்னுபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும், சகோர பக்ஷி கோடி சந்திரனுதயத்தைப் பார்த்தாற் போன்று கிருஷ்ணமூர்த்தியினது திருமுகத்தைப் பார்க்கின்ற கண்களுடையவளாயும், நெற்றிநடுவில் சந்தனப் பொட்டும் அதனடுவில் கஸ்தூரிப் பொட்டும் அதனடுவில் சிந்தூரப் பொட்டும் தரித்தவளாயும், மாலதிபுஷ்பத்தினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள மடிப்புள்ள கூந்தலுடையவளாயும், சிரேஷ்டமான ரத்னத்தை நடுநாயகமாக வுடைய முத்தாரமணிந்தவளாயும், பர்த்தாவை விரும்புகின்றவளாயும், சந்திரனுதித்தாற் போன்ற பிரகாசமுள்ளவளாயும், சந்தோஷத்தினுல் பூரித்தவுருவமுள்ளவளாயும், யானை அன்னம் இவைகளின் கர்வத்தையடக்கும் நடையினை யுடையவளாயும் இருந்தனள். அவளை சிருங்காரரசம் ஒருருக் கொண்டதுபோல் சிருஷ்டித்தொழிலுக்குப் பிரபுவான கிருஷ்ணமூர்த்தி சிருஷ்டித் தானத்தில் பிரம்மனது ஒரு தினமளவும் சிருஷ்டியில் ஆவலுள்ளவராய்க் கிரீடித்து சம்போகித்து அதனுல் சிரமமடைந்தவராய் நித்தியானந்த சொரூபிணியான தேவியினிடத்தில் சுபமான காலத்தில் வீரியத்தை விட்டனர். அந்தவீரிய தேஜஸினுல் சிரமப் பட்ட தேவியினது சரீரத்திலிருந்து வியர்வையும் நிஸ்வாஸமும் உண்டாயிற்று. அந்த வியர்வை முழுவதையும் பூகோளம் கிரகித்துக் கொண்டது. பெருமூச்சான நிஸ்வாஸக் காற்றுனது சராசரமான சர்வப்பிராணிகளுக்கும் ஜீவிப்பதற்கு ஆதரவாய் விட்டது. அவ்வாயுவினுடைய இடப்பக்கத்திலிருந்து பிராண பத்தினியுண்டாயினள். அவளுடைய புத்திரர்களாகிய பிராணன்

அபானன் வியானன் உதானன் சமானன் என்பவர்கள் பிராணி களுக்குப் பஞ்சப் பிராணனென்று சொல்லப்படுகின்றனர். இடப் பக்கத்தில் தரும ரூபமான ஜலத்திற்கு அதிபதியான வரு ணன் சக்தியான வாருணி தோன்றினாள். கிருஷ்ணருக்குப் பிராண சொரூபியான சித்சக்தி பிரம்மதேஜஸினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு பிராணனைக்காட்டிலும் அதிகப் பிரிய முள்ளவளாயும், தினந்தோறும் அவரிடத்தில் சம்பந்தமுள்ளவளாயும் அவரது மார்பில் வாசமுள்ளவளாயும், நூறுமன்வந்தரமிருந்து பிறகு பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் ஆதாரமான பொன்போற் பிரகாசிக்கின்ற குழந்தையைப் பெற்று தயவில்லாமல் பிரமாண்டகோள ஜலத்தி லெறிந்தனள். அதனைப் பார்த்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஓ கடின சுபாவமும் கோப சுபாவமு முள்ளவளே ! நீ எதனால் இப்பிள்ளையை எறிந்தனையோ, அதனால் நீயும் உன்னம்சமாகப் பிறக்கிற தேவதா ஸ்திரீகளும் பிள்ளையின்றி நித்ய யௌவன முள்ளவராவீரென்று சபித்தனர். (27–51)

இவ்வாறிருக்கையில் அத்தேவியின் நாக்குநுனியில் விரைவாக ஓர் கன்னிகை மனோகரமான வெண்மையுருவ முள்ளவளாயும், வெள்ளைவஸ்திர முடையவளாயும், வீணையையும் புத்தகத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் ரத்னபூஷணங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்டவளாயுந் தோன்றினாள். சிலகாலங் கழிந்தபின் அத்தேவி வலப்பாகம் ராதையாகவும் இடப்பாகம் லக்ஷ்மியாகவும் பிரிந்தாள். அவ்வாறே கிருஷ்ணமூர்த்தியும் வலப்பாகம் இரண்டு கையுள்ள புருஷனாகவும் இடப்பாகம் நான்கு கையுள்ள புருஷனாகவும் பிரிந்து னர். பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தி வாக்தேவியையும் ராதை லக்ஷ்மி தேவியையும் நான்கு கையுள்ள நாராயணனுக்குப் பத்னிகளாக விருக்கவேண்டுமென்றனர். அவ்வாறே இருவரும் நாராயணனோடு வைகுண்டத்தில் போயிருந்தனர். இவர்கள் பிள்ளையில்லாமல் இருப்பதையுணர்ந்த நாராயணர் தனது அங்கத்திலிருந்து நான்கு கையுள்ளவர்களாயும் தேஜஸ் வடிவு குணம் உருவம் இவைகளால் விஷ்ணுவுக்குச் சமானர்களாயுமுள்ள கூட்டங்களைப் பிறப்பித் தனர். அவ்வாறே லக்ஷ்மிதேவி தனது சரீரத்தினின்றும் கோடி கோடி தாசிகளைப் பிறப்பித்தனர். ஓ முனிவரே ! கோலோகத்தில் பிரபுவான கிருஷ்ணருடைய ரோமகூபத்திலிருந்து அநேக கோபர்கள் வயசு தேஜஸ் ரூபம் குணம் பலம் பராக்கிரமம் இவை களால் அவருக்குச் சமானமராயும், அவர் பிராணனுக்குச் சமான மான பிரியமுள்ளவர்களாயும் பிறந்தனர். ராதையின் ரோம கூபத்திலிருந்து அநேக கோபி கன்னிகைகள் ராதைக்குச் சமான மானவர்களாயும் ராதைக்குப் பணிவிடை செய்கின்றவர்களாயும் பிரியமாய்ப் பேசுகின்றவர்களாயும் ரத்னபூஷணம் முதலானவை களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாயும் பிறந்தார்கள். இவர்களெல் லாம் நித்தியயௌவன முள்ளவர்களாய் முன்சாபத்தினால் பிள்ளை யில்லாதவராகவே யிருந்தனர். (52–63)

இவ்வாறிருக்கையில் நாராயணியாயும் ஈசானியாயும் துர்க்கா

தேவியாயும் அனாதியான விஷ்ணுமாயையாயும் கிருஷ்ணசக்தியாகிய தேவி தோன்றினள். அந்தத்தேவி கிருஷ்ணனுடைய புத்தியை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் தேவிகளுக்கெல்லாம் பீஜரூபமாயும் மூலப்பிரகிருதியாயும் பரிபூரணையாயும் தேஜோரூபிணியாயும் உருக்கிவிட்ட பொன்போன்ற காந்தியுள்ளவளாயும் உதயகால சூரியன்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் மூன்று கண்ணையும் புன்சிரிப்பையும் உடையவளாயும் நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஆயிரங்கையுள்ளவளாயும் பிரகாசிக்கும் வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயும் ரத்தின பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் இவளுடைய அம்சாம்சகலையினாலே பிறந்த சகல ஸ்திரீகளிடத்திலும் ஜனங்களெல்லாம் மோகித்திருக்கச் செய்யும் மாயையுள்ளவளாயும் சகலசம்பத்தையுங் கொடுக்கின்றவளாயும் உலகத்தில் வசிக்கிற காமிகளுக்குச் சகல கோரிக்கைகளையுங் கொடுக்கின்றவளாயும் கிருஷ்ணபக்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயும் வைஷ்ணவர்களுக்கு வைஷ்ணவியாயும் முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் சுகிகளுக்கு சுகத்தையும் கொடுக்கின்றவளாயும் சுவர்க்கத்தில் சுவர்க்க லக்ஷ்மியாயும் கிருகத்தில் கிருகலக்ஷ்மியாயும் தபசிகளிடத்தில் தபசியாயும் ராஜாக்களிடத்தில் சம்பத்சொரூபிணியாயும் அக்னியில் உஷ்ணமாயும் சூரியனிடத்தில் வெயிலாயும் சந்திரனிடத்தில் நிலவாயும் தாமரையிடத்தில் சோபையாயும் பரமாத்மாவான கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தில் சர்வசக்தி சொரூபமாயும் இருக்கிறாள். (64–73)

எந்தத்தேவியினால் ஆத்மா சக்தியுள்ளதாகவிருக்கின்றதோ எந்தத் தேவியினால் லோகமெல்லாம் சக்தியுள்ளதாகவிருக்கின்றதோ, எந்தத்தேவியில்லாவிட்டால் எல்லாலோகமும் இறந்தது போலத் தோன்றுமோ, எந்தத்தேவி ஸம்ஸாரமான விருக்ஷத்திற்கு வித்தாகவிருக்கின்றாளோ, எந்தத்தேவி ஸ்திதிரூபமாயும் புத்திரூபமாயும் பலரூபமாயும் இருக்கின்றாளோ, எந்தத்தேவி பசி தாகம் தயை நித்திரை சோம்பல் பொறுமை தைரியம் சாந்தி வெட்கம் துஷ்டி புஷ்டி பிரமை காந்தி முதலான உருவங் கொண்டிருக்கின்றாளோ, அந்த ராதிகாதேவியானவள் சர்வேச்வரனை பகவானைத் தோத்திரஞ்செய்து அவனுக்கெதிரில் நின்றனள். பகவான் அவளுக்கு ரத்னமயமான சிங்காசனங் கொடுத்தனர். (74–77)

இவ்வாறிருக்கையில் பகவானுடைய நாபிக்கமலத்திலிருந்து கமண்டலந் தரித்தவராயும், சம்பத்சொரூபராயும், ஞானிகளுக்குள் சிரேஷ்டமான தபசியாயும், பிரம்மதேஜஸினால் ஜ்வலிக்கின்றவராயும், நான்கு முகங்களினால் துதிக்கின்றவராயும் உள்ள பிரமனும் நூறு சந்திரன் உதித்தாற்போல ஒளியுள்ளவளாயும், மிக்க அழகாயும், நெருப்பைப்போல் ஜ்வலிக்கின்றவளாயும், ரத்னபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், ரத்னசிம்மாசனத்திலிருக்கின்ற

பகவதியைத் துதிக்கின்றவளாயும் உள்ள ஓர் தேவியும் தோன்றினாள். (78–81)

அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி இடப்பாகம் மகாதேவ ரூபமாகவும், வலப்பாகம் கோபிகளுக்குப் பர்த்தாவான கிருஷ்ண பகவானுகவும் இரண்டுருக்கொண்டனர். அவைகளில் மகாதேவர்—சுத்த ஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றவராயும், கோடிசூரியன் உதித்தாற்போல் காந்தியுள்ளவராயும் திரிசூலந்தரித்தவராயும், புலித்தோல் உடையாகவுள்ளவராயும், உருக்கிவிட்ட பொன் போன்ற சடையுடையவராயும், பஸ்மத்திறுற் பூசப்பட்ட சரீரமுள்ளவராயும், புன்சிரிப்போடு கூடினவராயும், சந்திரனை சிரசிலுள்ளவராயும், திகம்பரராயும், சர்வபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவராயும், நீலகண்டராயும், வலக்கையில் ரத்ன மாலை தரித்து ஐந்து முகங்களால் அநாதியான பரப்பிரம்மத்தை விளக்குகின்றவராயும், சர்வ காரணகாரணராயும், சத்திய சொரூபராயும், எல்லா மங்களத்திற்கும் மங்களமாயும் ஜன்மம் மிருத்யு கிழத்தனம் வியாதி சோகம் பயம் இவைகளை நீக்குகின்றவராயும், கிருஷ்ணமூர்த்தியாயும், மிருத்யுவுக்கு மிருத்யுவாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவான ஈஃவரனை ஜபித்து ரத்ன சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர். (82–88)

ஓம் கசஜிதாம்புதாயை நமः

3. தேவதைகளின் சிருஷ்டி

நாராயணர் கூறுகின்றுர்:—முன் ஜலத்தில் விடப்பட்ட குழந்தையானது ஒரு பிரமனது வயதளவு காலம் ஜலத்திலிருந்து காலாந்தரத்தில் இரண்டுருக் கொண்டது. அதன் மத்தியில் நூறு கோடி சூரியன் உதித்தாற்போல் காந்தியுள்ள குழந்தையாயும் பசியிறுல் பீடிக்கப்பட்டு சிறிதுகாலம் அழுது கொண்டிருப்பதாயும் ஜலத்தில் தாக்குதலில்லாததாயும் அநேகப் பிரமாண்டங்களுக்குப் பிரபுவாகப் போகிறதாயும் நாதனில்லாததாயும் ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறதாயும் சிறியதினுஞ் சிறியதாயும் பெரியதினும் பெரியதாயும் கிருஷ்ணமூர்த்தியினது தேஜசில் பதினுறில் ஓர் அம்சமாயும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயுமுள்ள மஹாவிராட் என்னும் பகவானும் இரண்டாவது ரூபமான மகாவிஷ்ணு பகவானும் தனித்தனி தங்களது ரோமகூபங்களில் சகலமான பிரபஞ்சங்களையும் சிருஷ்டித்தனர். அவர்களாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் பிரபஞ்சங்களும் எண்ண முடியா. ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலும் ஒவ்வொரு பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர் இருக்கிருர்கள். பிரம்ம லோகம் வரையில் எண்ணப்பட்ட மேலேழுலோகமும் பாதாளம் அந்தமாக எண்ணப்பட்ட கீழேழு லோகமுங் கூடியுள்ளது ஒரு பிரமாண்டம் என்று பெயர். அதற்குமேல் வைகுண்டம், அதற்கு மேல் ஐம்பதுகோடி யோசனை தூரத்தில் நித்தியமாயும் சத்திய சொரூபமாயுமுள்ளது கோலோகம். தாவரஜங்கம பேதங்க

ளோடும் நால்வகைப்பட்ட வருண பேதங்களோடும் சர்ப்பம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஊர்வனவாதி பேதங்களோடும் நாற்பத்தொன்பது தீவுகளோடும் பருவதங்களோடும் ஏழு சமுத்திரங்களோடும் கூடியிருக்கிறது பூலோகம். இப்பூவுலகிற்கு மேல் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் ஜனலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் பிரம்மலோகம் இருக்கின்றன. அவைகளும் அவைகளிலடங்கியுள்ள பிரபஞ்சங்களும் நாசமடையும். கோலோகமும் வைகுண்டமும் எக்காலத்தும் அழிவில்லாமல் நித்தியமாயிருக்கும். தேவியின் ரோமகூபம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு அண்டம் இருக்கின்றது. இப்பிரமாண்டங்களின் கணக்கை கிருஷ்ணமூர்த்தியினுலும் கணக்கிட முடியாது ; ஆகவே மற்று எவரால் முடியுமென்று கூறலாம் ? ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலும் திரிமூர்த்திகளும் முக்கோடி தேவர்களும் திக்பாலகர்களும் நவக்கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் இருக்கின்றன. (1–18)

பிறகு மஹாவிராட் புருஷன் ஆகாயத்தை அடிக்கடி பார்த்து தன்னைத் தவிர வேறொருவருமில்லாமையால் மிக்க சிந்தை யுடையவராய் கண்ணீர்விட்டுப் பின் ஞானத்தாற்றெளிந்து கறுத்த திருமேனியையும் இரண்டு திருக்கரத்தையும் பொன்னுடையையுமுடையவராய் பக்தானுக்கிரக காரணராய் அநாதியான பரப்பிரம்ம சொரூபராய் பரம புருஷராய்ப் புல்லாங்குழலோடும் தோன்றிய கிருஷ்ண பகவானைப் பார்த்துச் சிரித்தார். சிரித்த குழந்தையைத் தந்தையான பரமேஸ்வரன் பார்த்து, நீ என்னைப் போல் ஞானமுடையவனையும் பசி தாகம் கிழத்தனம் ரோகம் சோகம் மரணம் முதலியனவும் யாதொரு கோரிக்கையும் இல்லாதவனையும் யாவருக்கும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றவனையும் அநேக பிரமாண்டங்களுக்கு ஆதாரமாயும் சிருஷ்டிக்கு லயம் வருமளவும் இருப்பாயென்று கூறி அவனுடைய காதில் சிரேஷ்டமான பிரணவத்தை முதலிலும் அக்னி பத்தினியின் நாமத்தை ஈற்றிலும் சதுர்த்தி யந்தமான கிருஷ்ணன் என்பதை நடுவிலுமுள்ள விக்கினங்களை யெல்லாம் போக்கும் ஷடாக்ஷர மந்திரத்தை மூன்றுதரம் உபதேசித்து எல்லா உலகங்களிலும் வைஷ்ணவர்கள் என்ன நிவேதனஞ் செய்கின்றார்களோ அதில் பதினறில் ஒருபாகம் உனக்கும் பதினைந்தில் ஒருபாகம் மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் ; கிருஷ்ணமூர்த்தி நிர்க்குணராயும் பரிபூரணராயுமுள்ளவராதலால் நிவேதனத்தினுல் அவர் திருப்தியடைவது ஒன்றுமில்லை ; அவருக்குச் செய்யும் நிவேதனமெல்லாம் லக்ஷ்மீநாதனை விராட்டுக்கே யாகும் என்று கூறி மறுபடியும் அந்தவிபு யாது வேண்டுமென்று வினவினர். (19–31)

அதற்கு விராட்புருஷர் கிருஷ்ணமூர்த்தியான பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து உன் மலரடியில் சலனமற்ற பக்தி நான் பிழைத்திருக்குங் காலம் பெரிதாயிருந்தாலும் சிறிதாயிருந்தாலும் அக்காலம் வரையில் எனக்கு நீங்காதிருத்தல் வேண்டும். இவ்வுலகில் உனது பக்தியிருக்கின்றவன்தான் ஜீவன்முக்தனுய் வாழ்கின்ற புகழுடைய

வனவன். அஃதில்லாதவன் பிழைத்திருந்தாலும் பிணமெனப்பட்டு இகழுடையவனுவன். உனது பக்தியில்லாதவனுக்கு ஜபம் தபம் யக்ஞம் பூஜை விரதம் உபவாசம் புண்ணியம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவைகளால் வரும் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. அவனுடைய பிழைப்பு வீணே. ஏனெனில், எந்தப் பரமாத்மாவினுல் பிழைத் திருக்கின்ருனே அந்தப் பரமாத்மாவாகிய கிருஷ்ணனை யறியாதிருக் கின்ருனல்லவா ? (எனவே ஜபம் முதலிய செய்கைகளை யறிந்து அவற்றிற்குரிய பலனைக் கொடுப்பவன் பகவானென் றறியாமை யினுலென்க.) எவ்வளவு காலம் ஆத்மா சரீரத்திலிருக்கின்றதோ அவ்வளவு காலம் சக்தியோடு கூடியிருக்கின்ருன்; அந்த ஆத்மா சரீரத்தை விட்டால் சக்திகளெல்லாம் நீங்கிவிடுகின்றன. ஆதலால் நீர் பிரகிருதி சக்திக்கு மேலான சர்வாத்மாவாக விருந்து (பிறரது இச்சையின் வழிநில்லாது) உமது இச்சைக்குட்பட்டும் யாவற் றிற்கும் ஆதியாயும் அநாதியான பிரம்ம தேஜஸாயும் இருக்கிறீ ரென்று துதித்தனர். (32–40)

அதனைக் கேட்ட கிருஷ்ண பகவான் விராட்புருஷனைப் பார்த்து நீ என்னைப்போல் எண்ணிறந்த காலம் இருந்து எண் ணிறந்த பிரமாக்களுக்குப் பிரபுவாய் ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அம்சத்தினுல் கூடிய விராட்புருஷனுய் வாழக் கடவாய். உன்னுல் பிறக்கப்போகிற பிரம்மா பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம் சிருஷ்டிப்பான். அவன் நெற்றியிலிருந்து பதினெரு ருத்திரர்கள் சிவ ரூபிகளாகத் தோன்றி அவருள் காலாக்னி ருத்திரர் சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் சங்கரிப்பர். விஷ்ணுவும் எனது சிறிய அம்சமாகப் பிறந்து என் பக்தியுள்ளவராய் ரக்ஷிக்கப்போகின்ருர். நீ எனது வரப்பிரசாதத் தினுல் நாடோறும் என்னையும் என் மார்பிலிருக்கும் மனேகரை யான உன் தாயையும் நிச்சல புத்தியுடன் பார்ப்பாயாக. இனி என்னிடம் போகின்றேன்; இங்கு நீ நிற்பாயென்று கூறி பிரமனைப் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! சிருஷ்டி நிமித்தம் விராட்புருஷனது நாபிக் கமலத்தில் நீ பிறக்கக்கடவாயென்றும் ருத்திரரைப் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! நீ பிரமனது நெற்றியில் தோன்றக் கடவாயென்றும் ஆக்ஞாபித்து மறைந்தனர். மகா விராட்புருஷருடைய ரோம கூபத்தினின்றும் பிரமாண்ட கோளக சலத்தில் அவரம்சமாக சிறிய விராட்புருஷர் கரியராயும் யௌவன ரூபராயும் பீதாம்பர தாரியாயும் ஜலமயமான படுக்கையிற் படுத்தவராயும் புன்சிரிப்புள்ளவராயும் தோன்றினர். அவரது நாபிக் கமலத்தில் பிரமன் தோன்றி ஒரு லக்ஷம் யுகம் வரையில் தான் பிறந்த அக்கமலம் முழுதும் சஞ்ச ரித்தும் நுனியை யறியாது மிக்க சிந்தையோடு தன்னிடத்தை யடைந்து பகவானைத் தியானித்து அத்தியானத்தின் திவ்ய நேத் திரத்தினுல் சிறிய விராட்புருஷனையும் அவருடைய ரோம கூபத் தில் பிரமாண்டத்தையும் கோலோகத்தில் கோபர் கோபிகளோடு கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் பார்த்துத் துதித்து அனுக்கிரகம் பெற்று சிருஷ்டிக்கு ஆரம்பித்தனர். பிரமனது மனதிலிருந்து ஜனகன் முதலான புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அதற்குப்பின் ஐம்பதி

ஞொரு ருத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சின்னவிராட்டின் இடது பக்கத்திலிருந்து லோகத்தையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும் நான்கு கையுள்ள விஷ்ணுபகவான் பிறந்து சுவேத த்வீபத்தில் வாசஞ் செய்தார். பிரம்மாவானவர் சுவர்க்கத்தையும் மனிதர்களையும் பாதாளத்தையும் தாவர ஜங்கமங்களையும் சிருஷ்டித்தனர். இவ்வாறு சின்னவிராட்டினுடைய ஒவ்வொரு ரோமகூபத்திலும் ஒவ்வொரு அண்டமிருக்கின்றது; அவ்வண்டங்கள்தோறும் திரிமூர்த்திகளுமிருக்கின்றார்கள். இதுவரையில் கிருஷ்ணபகவானுடைய புகழைச் சொன்னேன். இனி எதனைக் கேட்க விரும்புகின்றனை என்றனர். (41–62)

ஓம் கடாக்ஷஸ்யந்தி கருணையை நம:

4. ஸரஸ்வதீ பூஜாவிதி

நாரதர் நாராயணரை வினவுகின்றார்: அமுதம்போன்ற சகல சரித்திரமும் முன் தேவரீர் கிருபையால் சொல்லக்கேட்டேன். இப்பொழுது பிரகிருதி சக்திகளுக்குள் எந்தத் தேவியினுடைய பூஜை மண்ணுலகில் எந்த மானிடரால் நடக்கப்போகின்றது? எவரால் எந்தத் தேவி பூஜிக்கப்பட்டாள்? எவரால் எந்தத் தேவி தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டாள்? எந்தெந்தத் தேவிகளால் எவரெவருக்கு வரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன? இவைகளையும் இவர்களுடைய சரித்திரங்களையும் நன்றாகச் சொல்லவேண்டுமென்றனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்: முற்கூறிய துர்க்கையாதி ஐவகைப் பட்ட சக்திகளுடைய அம்சரூபமாகவும் கலாரூபமாகவும் காளி வசுந்தரை கங்கை ஷஷ்டி மங்கள சண்டிகை துளசி நித்திரை ஸ்வதா ஸ்வாஹா தக்ஷிணை என்பவர் தோன்றினர். இவர்களுடைய பூஜை பிரசித்தமாகவும், பிரபாவம் ஆச்சரியகரமாகவும், அமிர்தம் போன்ற சரிதம் செவிக்கினிமையான மங்களங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகவும், புண்ணியகரமாகவும் உள்ளன. இவர்களுள் துர்க்கை ராதை என்பவர்களுடைய சரிதம் மிகப் பெரிதாயும் விரிவாயும் உள்ளதாகலான் அதனைப் பின்னர் கூறுகின்றேன். இப்பொழுது மற்றையவர்களுடைய சரித்திரங்களையும் ஆன்மாக்களுடைய கன்மப்பிரிவுகளையுங் கூறலாமென்றெண்ணி அவற்றுள் முன்னர் எவளது அனுக்கிரகத்தால் மூடன் பண்டிதனாகின்றானோ அந்த ஸரஸ்வதி தேவியினது சரிதத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றேன், கேட்பீராக: (1–10)

ஸரஸ்வதிதேவி பரப்பிரம்ம சொரூபமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பத்னியான ராதையின் திருமுகத்தினின்றுந் தோன்றி அப்பொழுதே கிருஷ்ணமூர்த்தியை நாயகனாக வேண்டுமென்று விரும்ப, அவர் காமரூபிணியாயும் சர்வலோகமாதாவாயுமுள்ள அவளுடைய எண்ணத்தையறிந்து அக்கலாதேவியைப் பார்த்து, எனது அம்சபூதனையும், நான்கு கையுள்ளவனையும், யௌவனத்தோடு கூடிய சுந்தரனையும், சர்வகுண சம்பன்னனையும் எனக்குச்

சமானமானவனையும், காமமுள்ள ஸ்திரீகளின் காமத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றவனையும், கோடிமன்மத வடிவுள்ளவனையும், லீலாலங்கிருத னையும் நாராயண னொருவன் இருக்கின்றான். அவனை நீ பர்த்தா வாக அடையக்கடவாய். ஓ சுந்தரீ! என்னைப் பர்த்தாவாகக் கொண்டு நீ இங்கிருக்க விரும்புவாயாகில் நான் தனித்திருப்பவ னல்லன் ; என்னுடன் ராதாதேவி யிருக்கின்றாள். அவள் தேஜஸ் உருவம் குணம் முதலியவற்றால் எனக்குச் சமானமானவளாயும் என் பிராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும் இருக்கின்றமை யால் உனக்கு க்ஷேமந்தான் எப்படி யுண்டாகும்? ஏனெனில் எவனாவது யாவரினும் பலவானாகவிருப்பனாயின் அவன் மற்றொரு வனைக் காக்கவல்லவனாவன் ; அவன் பலத்தில் குறைந்திருப்பின் வேறொருவனை சத்துருபயத்தினின்றும் நீக்கி எப்படிக் காக்க வல்லவனாவன்? அஃதேபோல் நான் சர்வத்துக்கும் பிரபுவும், சர்வத்தையும் சிக்ஷிக்கும் சிக்ஷகனுமா யிருப்பினும் அந்த ராதாவை அடக்கியாளும் வன்மையுள்ளவனல்லன். ஏனெனில், அவள் என் பிராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான மகா சக்தியாயிருத்த லின் நான் எப்படி அவளினுஞ் சிறந்த பலமுள்ளவனாவன்? ஆகவே நானெப்படி அவளைவிட்டு உனக்குச் சுகத்தைக் கொடுப்பேன்? இதனால் பிராணனிலும் புத்திரன் பிரியனாகலின் நாராயணனை நீ பர்த்தாவாகக் கொள்வாயென்றேன். (11–19)

நீ என்னுணை கடவாமல் அவனிடம் போவையாயின் உனக்கு நீண்டகாலம் சுகமும் சந்தோஷமும் உண்டாகும். அந்த நாராயண னும் லக்ஷ்மிதேவியை யுடைத்தானவனா யிருக்கும்பொழுது எனக்கு எப்படிச் சுகமுண்டாகுமென்று கேட்பாயாயின், அவள் லோபம் மோகம் காமம் குரோதம் மானம் ஹிம்சை முதலிய குணங்கள் இல்லாதவளா யிருத்தலினாலும், தேஜஸ் ரூபம் குணம் இவற்றில் உனக்குச் சமானமானவளா யிருத்தலினாலும் உனக்குச் சுக முண்டாவதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகலின் உனது காலப்போக்கு மிகப் பிரீதியோடும் சந்தோஷத்தோடும் போகும். ஓ பெண்ணே! அந்த நாராயணனும் உங்களிருவரிடத்தும் சமமான கௌரவத்தை வகித்திருப்பன். இவ்வண்ணமாக வாழும் வாழ்வேயன்றி எல்லாப் பிரபஞ்சத்திலும் மிக்க கௌரவத்தோடு கூடிய பூஜையையும் நீ அடையப்பெறுவாய். அந்த நாள் எந்த நாளெனின் மாசிமாதம் சுக்லபக்ஷம் பஞ்சமியும், வித்யாரம்பகாலமுமாம். பூஜிப்பவர்கள் யாவரெனின், மனுக்கள் மானிடர் தேவர் முனிவர் முமுக்ஷுக்கள் வசுக்கள் யோகீஸ்வரர் சித்தர் நாகர் கந்தர்வர் ராக்ஷசர் முதலியோர். இவர்களெல்லாம் கற்பந்தோறும் ஜிதேந்திரியர்களாகவும் நியம முள்ளவர்களாகவும் கண்ணுவசாகையில் சொல்லியபடி கடத்தி லாவது புஸ்தகத்திலாவது உன்னுருவை ஆவாகித்துத் தியானித் துத் தோத்திரஞ்செய்வர். வாசனையுள்ள சந்தனத்தினால் பூசப்பட்ட சுவர்ண குடிகைகளை பக்தியோடு ஷோடசோபசாரத்துடன் பூஜித்து கண்டத்திலாவது வலக்கரத்திலாவது கவசமாக அணிந்துகொள்வர். வித்வான்கள் பூஜாகாலந்தோறும் பூஜித்து உன் புகழைப் பாடுவார்

கள் என்று அவள் மனங்களிக்குமாறு சொல்லி மிகுந்த சிறப்புடன் வைகுண்டத்துக்கனுப்ப, அவளும் மகிழ்ந்து சென்று சுகமுற்று யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு வருகின்றனள் என்றனர். (20–29)

நாரதர் நாராயணரைப் பார்த்து வேத வித்துக்களில் சிரேஷ்டமானவரே! அந்த வாக்தேவியை நாடோறும் பூஜிக்கத்தக்க பூஜா விதானம் கவசம் தியானம் பூஜைக்குரிய நிவேதனம் புஷ்பம் சந்தனம் முதலியவற்றை எனக்கு இப்போதே சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில் அவையெல்லாம் வேதவிதியாயிருக்கின்றபடியினுலும், என்னெண்ணம் இவையாவும் எப்போது கேட்கப்போகிறேமென்று எண்ணுகின்ற படியினுலும் நான் கேட்க மிக்க ஆவலுள்ளவனுக விருக்கின்றேன் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

நாராயணர் அவரது ஆவலுக்கும் பிரார்த்தனைக்கும் இரங்கிக் கூறுகின்ருர்: ஓ நாரதரே! கண்ணுவசாகையில் சொல்லப்பட்ட பத்ததிப்பிரகாரம் ஜகன்மாதாவான ஸரஸ்வதி தேவியின் பூஜா விதியைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். மாசிமாத சுக்லபக்ஷ பஞ்சமி திதியிலும் வித்தியாரம்பதினத்திலும் முற்பகலில் பரிசுத்தனுய் நித்தியகர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு கண்ணுவசாகையின் விதிப்படியாவது, ஆகம விதிப்படியாவது, கணேசமூர்த்தியை முன்னர் பூஜித்து, பக்தியோடு கடத்தைத்தாபித்து அதில் இஷ்டதேவதையான ஸரஸ்வதிதேவியைச் சொல்லப்போகிற தியானப்படி தியானித்து ஆவாகித்து கடத்திலிருப்பவளாகக் கண்டு மறுபடியும் சோடசோபசாரத்தால் பூஜித்தல்வேண்டும். இனி வேதத்திலும் தேவி ஆகமத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பூஜாவிதிப்படி உபயோகப்படும் நைவேத்தியங்களுள் சிலவற்றையும் அலங்கரிக்க வேண்டிய சந்தனுதிகளையும் நான் கேட்டிருக்கிறபடி சொல்லுகின்றேன். (30–36)

நவநீதம் தயிர் பால் பொரி எள் லட்டு கரும்பு கருப்பஞ்சாறு வெண்பாகு வெல்லம் மது சுவஸ்திகம் சர்க்கரை பிளவுபடாத வெண்மையான தானிய அக்ஷதை அதனுலுண்டான அவில் வெண்மையான மோதகம் நெய்யும் உப்புங்கலந்த வெண்பொங்கல் நெய் கலந்த தினை கோதுமை சுவஸ்திகம் இவைகளின் மா வாழைப் பழத்தையுரித்துப் பிசைந்து செய்கிற பலகாரம் பரமான்னம் நெய்யோடு கலந்த சுத்தான்னம் தேங்காய் இளனீர் கசேரு வெட்டிவேர் பக்குவமான வாழைப்பழம் வில்வப்பழம் இலந்தைப்பழம் அவ்வக் காலங்களில் உண்டாகும் வெண்மையான பழங்களும், நறுமணங் கமழும் வெண்மையான புஷ்பம் வெண்மையான சந்தனம் புதிய வெண்மையான வஸ்திரம் வெண்மையான புஷ்பமாலை அழகான சங்கு முத்தாபரணங்களுமாம். (37–44)

இனி வேதத்திற் கூறப்பட்டு யாவராலும் புகழப்பட்ட ஸரஸ்வதி தேவியின் அனுக்கிரகம் கிடைக்கப்பெற்று புத்திப்பிரமை நிவிர்த்தியாகும் தியானத்தைக் கூறுகின்றேன்: வெண்ணிறமுடையவளாயும், புன்சிரிப்புடையவளாயும், சந்துஷ்டியாயும், புஷ்டியாயும்

இருக்கிற திருமேனியுடையவளாயும், நெருப்பினுற் சுத்தமான வஸ்திரமுள்ளவளாயும், வீணை புத்தகம் இவைகளைத் தரித்த வளாயும், சிரேஷ்டமான ரத்தின பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும், திரிமூர்த்தி முதலான தேவகணங்களால் நன்ருகப் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும், முனிசிரேஷ்டர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட வளாயும் இருக்கிற ஸரஸ்வதி தேவியைப் பக்தியோடு நமஸ்கரிக் கின்றேனென்னுந் தியானத்தைச் சொல்லி மூலமந்திரத்தினுல் தியானித்து அதனுலேயே அர்க்கியபாத்ய ஆசமனுதிகள் கொடுத்து கவசத்தைத் துதித்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்க வேண்டும். ஓ முனிவரே! எவர்களிடம் இந்தத்தேவி இஷ்டமாகவிருக்கின்ருளோ அவர்களுடைய நித்தியவேலை நித்தியமாகவே முடிந்துவிடுகிறது. வித்யாரம்பத்திலும் வருஷகால முடிவிலும் பஞ்சமிதினத்திலும் யாவராலும் உபயோகப்படுத்துகிற மூலமந்திரமும், வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற அஷ்டாக்ஷரமும், எவர்களுக்கு எந்த மந்திரம் உப தேசமோ அம்மந்திரமும் தியானத்துக்கு உரியன. லக்ஷ்மி மாயை இவர்களுடைய பீஜாக்ஷரங்களை முதலிலும், சதுர்த்தியந்தமான ஸரஸ்வதிபதம் நடுவிலும், அக்கினி பத்னியைக் குறிக்கிற பதம் ஈற்றிலுமுள்ள மந்திரம் பக்தர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷமாக விருக்கிறது. (45–51)

முற்காலத்தில் இம்மந்திரத்தை பாரத வருஷத்தில் கங்கைக் கரையிலுள்ள புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் நாராயணர் வால்மீக ருக்கும், பதரிகாச்சிரமத்தில் பிரமன் பிருகுமுனிவருக்கும், அவர் புஷ்கரத்வீபத்தில் சூர்யபர்வதத்தில் சுக்ரருக்கும், சந்திரபர்வதத்தில் மரீசி பிரகஸ்பதிக்கும், பாற்கடலில் ஜரத்காருமுனிவர் ஆஸ்தி கருக்கும், மேருபர்வதத்தில் விபண்டகர் ரிஷ்யசிருங்கருக்கும், ருத்திரமூர்த்தி கணுதமுனிவருக்கும் கௌதமருக்கும், சூரியன் யாக்ஞவல்கருக்கும் காத்தியாயனருக்கும், பலி அரசாளும் சுதல லோகத்தில் ஆதிசேஷன் பாணினிக்கும் பரத்வாஜருக்கும் சாகடா யனருக்கும் உபதேசித்தனர். நான்கு லக்ஷம் ஜபம் செய்கின்றவன் மந்திரசித்தியடைந்து அதனுல் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானனுய் விடுவான். (52–58)

முன் கந்தமாதன பர்வதத்தில் பிருகு முனிவர் பிரமனை நோக்கி, பிரமக்ஞானத்தை நன்ருயறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்ட மானவரே! எல்லாமறிந்தவரே! யாவற்றையும் படைத்தவரே! யாவற்றிற்கும் பிரபுவானவரே! சகல பிரபஞ்சத்தையும் ஜயிப்ப தற்காக எனக்கு ஸரஸ்வதியின் கவசத்தையும், அயாதையாம மென்னும் மந்திரங்களுடைய சமூகங்களையும் உபதேசஞ் செய்யும் என்று பிரார்த்திக்க பிரமதேவன் பிருகுமுனிவரைப் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! வேதத்துக்குள் சாரமானதாய் வேதத்திற் கூறப்பட்ட தாய் வேதத்தினுற் பூஜிக்கப்பட்டதாய் ரகசியமானதாய் கற்பக விருக்ஷம்போல் காமத்தைத் தருகிறதாய் ஒருநாளுங் கேட்டறியாத ஆச்சரியகரமான மந்திரங்களோடு கூடின கவசத்தைக் கோலோகத் தில் கிருஷ்ணபகவான் எனக்குபதேசித்தனர். சுக்கிராசாரி அக்

கவசத்தைத் தரித்துத் தானவர்களுக்குக் கௌரவத்தையடைந்தனர். பிரகஸ்பதி அக்கவசத்தைப் படித்துப் புத்திமானுயினர். வால்மீகி முனிவர் அக்கவசத்தைப் படித்தும் தரித்தும் கவிசிரேஷ்டராயினர். சுவாயம்புவமனு அதனைத் தரித்து யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டவ ராயினர். அதுபோலவே கணுதர் கௌதமர் கண்ணுவர் பாணினி சாகதாயனர் தக்ஷன் காத்தியாயனர் சாதாதபர் சம்வத்தர் வசிஷ்டர் பராசரர் யாக்ஞவல்கியர் இவர்கள் கிரந்தகர்த்தாக்களா யினர். ரிஷியசிருங்கர் பரத்வாஜர் ஆஸ்திகர் தேவலர் ஜைகிஷவ்யர் யயாதி இவர்கள் எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டனர். வியாசர் வேதப்பிரிவினைகளையும் புராணங்கள் எல்லாவற்றையும் லீலையாகச் செய்பவராயினர். இந்தக் கவசத்திற்கு ரிஷி - பிரஜாபதி, சந்தஸ் - பிரஹதி, தேவதை - சாரதாம்பிகை, விநியோகம் - எல்லா தத்து வங்களையறிவதும் எல்லாப் புருஷார்த்தங்களைச் சாதிப்பதும் நாலுவிதமான கவிகளைப் பாடுதலுமாம் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. (59–72)

கவசம்

ஸரஸ்வதி சிரசைக்காக்க, வாக்தேவி நெற்றியைக்காக்க, ஸரஸ்வதி காதுகளைக்காக்க, பகவதியான ஸரஸ்வதி நேத்திரங் களைக்காக்க, வாக்வாதினி நாசியைக்காக்க, வித்தியாதிஷ்டான தேவதை உதட்டினைக்காக்க, பிராம்மி பல் வரிசைகளைக்காக்க, **ஐம்** என்னும் ஏகாக்ஷரமந்திரம் கண்டத்தைக்காக்க, **ஹ்ரீம்** என்னும் அக்ஷரம் கழுத்தைக்காக்க, **ஶ்ரீம்** என்னும் அக்ஷரம் புஜங்களைக் காக்க, வித்தியாதிருஷ்டாத்ம தேவதை மார்பினைக்காக்க, வித்யா சொரூபிணி நாபியைக் காக்க, வாணி கரங்களைக் காக்க, சர்வாக்ஷர சொரூபிணி பாதங்களைக்காக்க, வாக்கதிஷ்டானதேவதை எல்லா வற்றையுங்காக்க, சர்வ கண்டவாசினி கிழக்கு திக்கிற்காக்க, சர்வ நாவுகளிலும் வசிக்கின்றவள் அக்கினி திக்கிற்காக்க, சிரேஷ்டமாயும் ஸரஸ்வதி ரூபியாயுமிருக்கிற மந்திர ராஜ தேவதை தென் திக்கிற் காக்க, மூன்றக்ஷர சொரூபிணி நைருதி திக்கிற்காக்க, ஜிஹ்வாக்ர வாசினி மேற்குத் திக்கிற்காக்க, சர்வாம்பிகாதேவீ வாயுதிக்கிற் காக்க, கத்தியவாசினி வடக்கு திக்கிற்காக்க, சர்வசாஸ்திரவாசினி ஈசான திக்கிற்காக்க, சர்வ பூஜிதா ஊர்த்துவத்திற்காக்க, புத்தக வாசினி அதோ திக்கிற்காக்க, கிரந்த பீஜசொரூபிணி சர்வ திக்கிலுங்காக்க என்றுபதேசித்தனர்.

ஓ பிரமரிஷியே! சகல பிரபஞ்சத்தையும் வெல்லவல்ல பிரம்ம ரூபமான இக்கவசத்தை முற்காலத்தில் கந்தமாதன பர்வதத்தில் தருமரிடம் நான் கேட்டேன். யான் உன்னிடம் பிரீதியுள்ளவனு தலின் அதை இப்பொழுது உனக்குக் கூறுகிறேன். நீ எவனுக்குஞ் சொல்லக்கூடாது. புத்திமான் ஆசிரியரை வஸ்திரம் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவைகளால் அலங்கரித்துத் தண்டாகாரமாக நமஸ்கரித்து இக்கவசத்தை உபதேசம் செய்யப்பெறவேண்டும். இதனை ஐந்துலக்ஷம் ஜபித்தால் சித்தியாகும். அச்சித்தியினுல்

ஸரஸ்வதியின் அனுக்கிரகமுண்டாய் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமான புத்தியும், பேசுவதில் சாமர்த்தியமும், கவிசிரேஷ்டத்வமும், மூன்றுலகையும் வெல்லும்படியான பராக்கிரமமுங் கிடைக்கும். (73–91)

ஓம் கபாலிப்ராணநாயிகாயை நம:

5. ஸரஸ்வதி தோத்திரம்

நாரயணர் கூறுகின்றார்: இனிக் கோரிக்கைகளைக் கொடுக்கிற ஸரஸ்வதிதோத்திரத்தைக் கூறுகிறேன். இது யாக்ஞவல்கியமுனிவரால் செய்யப்பட்டது. ஏனெனின், அம்முனிவர் குருசாபத்தினால் சகலவித்தைகளையுமறந்து துக்கமுடையவராய் சூரியனையடைந்து சோகத்துடன் அழுது துதித்தனர். அவர் அவருக்கு வேத வேதாந்தங்களைப் படிப்பித்து இவை உன் மனதில் ஸ்திரமாக நிற்பதற்கு ஸரஸ்வதிதேவியைத் துதிப்பாயென்று கூறிமறைந்தனர். அவ்வாறே யாக்ஞவல்கிய ரிஷி பக்தியோடு தலைவணங்கித் துதிக்கிறார்: (1–5)

லோகமாதாவே! புத்திபலமில்லாத என்னைநோக்கித் தயவு செய்வாய். குருசாபத்தினால் கவனமற்று வருத்தப்படுகிறேன். ஞானத்தையும் கவனத்தையும், வித்தையையும், சீடர்களுக்குப் போதிக்கும் சக்தியையும், கிரந்தம் செய்யும்படியான சக்தியையும், ஸ்திரமானவனையும் நற்குணமுள்ளவனையுமுள்ள சிஷ்யனையும் பண்டிதருடைய சபையில் விசாரம் செய்யும்போது புதிது புதிதாய்த் தோன்றுகின்ற புத்தியையும் எனக்குக்கொடுப்பாய். தெய்வத்தின் ஆக்ஞையினால் எல்லாம் மறந்துவிட்டது. எல்லாவற்றையும் புதிதாகவுண்டாகச்செய்வாய். எப்படித் தேவதை பஸ்மத்தில் முளையையுண்டாகச்செய்கிறதோ, அப்படி என்னிடத்தில் வித்தியா முளையை யுண்டாகச்செய்வாய்! பிரம்மசொரூபிணியாயும் அநாதியான பரஞ்சோதி சொரூபிணியாயும் இருக்கிற ஸரஸ்வதி தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வவித்தைக்கும் அதிதேவதையான ஸரஸ்வதிதேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம். விசர்க்கம் (:) பிந்து (.) மாத்திரை (காலம்) இம்மூன்றிலும் எந்தத்தேவதை அதிஷ்டித்திருக்கின்றாளோ அந்த ஸரஸ்வதிதேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். எந்தத் தேவி வியாக்கியான ரூபமாகவிருக்கின்றாளோ வியாக்கியானத்தை அதிஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறாளோ எந்தச் சக்தியில்லாமல் கணித சாஸ்திரக்காரன் எண்ணிக்கையைச் செய்ய வல்லவனல்லனோ அந்த சது:ஷஷ்டிகலா ரூபிணியாயும் சங்கியாரூபிணியாயும் இருக்கும் ஸரஸ்வதிதேவியாகிய உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்யும் சித்தாந்தரூபிணியான உனக்கு நமஸ்காரம். ஞாபக சக்தியாயும், ஞான சக்தியாயும் புத்தி சக்தியாயும் பிரதிபா சக்தியாயும் கற்பனைசக்தியாயும் இருக்கும் உனக்கு நமஸ்காரம். சனத்குமாரர் பிரமனை ஞானார்த்தங்கேட்க அவர் சித்தாந்தம்

சொல்ல வல்லமையற்று ஊமையைப்போன்றிக்க கிருஷ்ணருடைய அனுக்கிரகத்தினல் உன்னைத்துதித்து உனது கிருபையால் உத்தம மான சித்தாந்தங்கூறினர். ஒரு காலத்தில் ஆதிசேஷனைப் பூமிதேவி ஞானத்தைக்கேட்க அவர் ஊமையைப்போல் மௌனியாய் மிகப்பயந்து காசிபரையடைந்து அவருடைய ஆக்ஞையால் ஸரஸ் வதியாகிய உன்னைத்துதித்து அறியாமையனைத்தும் நீக்கவல்ல நிர்மலமான சித்தாந்தஞ் செய்தார். வியாசர் வால்மீகிமுனிவரைப் புராணசூத்திரத்தைக் கேட்க அவரும் மௌனமாயிருந்து பிறகு ஸரஸ்வதி தேவியாகிய உன்னை நினைத்துத்துதித்து உனது வரப் பிரசாதத்தால் சித்தாந்தஞ்செய்தார். அந்த நிர்மலமான ஞானத் தையும், அறியாமையைப்போக்கும் புராண சூத்திரத்தையும் அவர் பால்கேட்டு ஸரஸ்வதி தேவியாகிய உன்னையறிந்து நூறுவருஷம் புஷ்கரத்வீபத்தில் தியானித்து வரமடைந்து கவிசிரேஷ்டராய் வேதவிபாகத்தையும் புராணங்களையுஞ் செய்தார். ஒருசமயம் மஹேந்திரன் மகேஶ்வரரைத் தத்வஜ்ஞானங்கேட்க அவர் ஒருக்ஷணகாலம் தேவியாகிய உன்னை நினைத்து உபதேசித்தனர். மகேந்திரன் பிரகஸ்பதியை சப்தசாஸ்திரங் கேட்க அவர் புஷ்கர த்வீபத்தில் ஆயிரம் திவ்ய வருஷம் உன்னைத் தியானித்து வரம டைந்து அதன் அர்த்தத்தை உபதேசித்தனர். இப்போதும் உப தேசஞ் செய்து கொள்ளும் சீடனும் செய்யும் குருவும் தேவியாகிய உன்னைத் துதித்து வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறர்கள். ஓ தேவியே! நீ பூஜித்து தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளாயும், வாக்கு சம்பத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்றனை! தேவாசுரர்களாலும் திரி மூர்த்திகளாலும் துதிக்கப்படுகின்றனை! ஆயிரமுக முள்ளவனும் ஐந்து முகமுள்ளவனும் நான்கு முகமுள்ளவனும் தோத்திரஞ் செய்யக் கூடாத உன்னை ஒரு முகமுள்ள யான் எவ்வாறு துதிப் பேன் என்று கூறி அடிக்கடி அழுதுகொண்டு ஆகார மில்லாத வராய் நமஸ்கரித்தனர். (6–28)

தேஜோ ரூபிணியான தேவி சந்துஷ்டி யடைந்து அவரை நோக்கி நல்ல கவிசிரேஷ்டனவாய் என்று ஆசிபுகன்று வைகுண்ட மடைந்தனள். இத்துதியை எவன் படிக்கின்றனே அவன் நல்ல கவிசிரேஷ்டனையும் பேசுவதில் சமர்த்தனையும் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமானவனையும் ஆகின்றன். மூடனயினும் துஷ்டனயினும் ஒரு வருஷம் படித்தால் பண்டிதனயும் புத்திமானயும் கவீஶ்வரனயு மாகின்றன் என்றனர். (29–32)

ஓம் காருண்ய விக்ரஹாயை நம:

6. லக்ஷ்மி—கங்கை—ஸரஸ்வதி சாபம்

ஶ்ரீ நாராயணர் ஸரஸ்வதிதேவி கங்காதேவியினல் சாப மடைந்து பாரத வருஷத்தில் நதியாக அவதரித்தாளென்று கூற, நாரதர் பூஜிக்கத் தகுந்த அவர்களுக்கு உண்டாகக் கூடாத

சண்டை என்ன காரணத்தினுலுண்டாயிற்றென்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்ருர் :—

ஓ நாரதரே! ஸரஸ்வதி கங்கை லக்ஷ்மி என்னும் முத்தேவிகளும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மனைவிகள். இவர்களிடத்தில் அவர் சமமான பிரீதியுள்ளவராய் வேற்றுமையின்றிச் சமீபத்தில் எப்போதும் இருக்கின்றவர். ஒரு காலத்தில் கங்கையானவள் சிரிப்புடனும் ஆசையுடனும் வேண்டுகோளுக் கிசையுங் கருத்துடனும் அடிக்கடி விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய முகத்தைப் பார்க்க, அவரும் க்ஷணகாலம் அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தனர். இருவரும் இவ்வாறு சிரிப்புட னிருப்பதைப் பார்த்திருந்த ஏனைய இருவரில் ஸத்வகுணமுடைய லக்ஷ்மி மனம் பொருத ஸரஸ்வதியைப் பார்த்துச் சிரித்துத் தூண்டினள்; தூண்டவும் அவளுள்ளத்தில் உண்டாகிய அடங்காத கோபம் அதிகரித்துச் சிவந்த முகத்தையும் சிவந்த கண்களையும் அடிக்கடி அதிகமாகத் துடிக்கும் அதரத்தையுமுடையவளாய் மன்மத வேகத்தால் சலிக்கப்பட்டுத் தன் கணவனைப் பார்த்துக் கூறுகின்ருள் : சாதுவான புருஷன் தரும சீலனும் உத்தமனும் யோக்யனும் இருப்பானுகில் மனைவிகளிடத்தில் சமமான புத்தியை யுடையவனுக விருத்தல் வேண்டும். உமக்கு அஃதொழிந்து மிக்க அழகுள்ள கங்கையிடத்தில் ஆசையும் சுககாரணமான ஞானமும் அதிகமாக இருக்கிறது. லக்ஷ்மியினிடத்திலும் அப்படியே யிருக்கிறது; என்னிடஞ் சிறிதுமில்லை. லக்ஷ்மி கங்கையிடம் பிரீதியுள்ளவளாயிருத்தலின் கோபமின்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருள். பாக்கியமில்லாத யான் இங்கு இருப்பதனுல் யாது பயன்? எவள் புருஷனுடைய பிரீதியினுல் வஞ்சிக்கப் படுகின்ருளோ அவளது ஜீவனம் பிரயோஜனமில்லாதது. இவ்வண்ணம் எனக்கு மனேகஷ்டத்தை யுண்டாக்கிய உம்மைச் சத்துவகுணமுடையரென்று எவர்கள் சொல்லுகிருர்களோ அவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களும் வேதமறியாதவர்களும் உமது வஞ்ச குணத்தை யறியாதவர்களும் ஆவரென்றனள். (1–26)

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட விஷ்ணுமூர்த்தி அவளைப் பார்த்து ஆலோசனையுடையவராய் அவ்விடம் விட்டு வெளியே போயினர். ஸரஸ்வதிதேவி கோபமேற்கொண்டு சிறிதும் அஞ்சாமலும் வாய் கூசாமலும் கங்கையைப் பார்த்துப் பேசுகின்ருள் : ஓ வெட்கமில்லாதவளே! ஒழுக்கமற்ற காமத்தில் மிகுந்தவளே! நாயகன் முன் ஏன் கர்வ மடைகின்ருய்? அவரிடம் அதிகமாக உன் சௌபாக்கியத்தை யறிவிக்க விரும்புகின்றனையோ? இப்போதே அவரெதிரில் உன்னை மானபங்கஞ் செய்கின்றேன். உனக்கே புருஷனுக விருக்கின்ற என் நாதன் என்னை யென்ன செய்யக்கூடும் என்று கூறிக்கொண்டே அவள் கூந்தலைப்பிடித்திழுக்க முயன்றனள். அப்போது லக்ஷ்மிதேவி இடையே நின்று தடுக்க மிக்கபலசாலியும் பதிவிரதையுமான ஸரஸ்வதியானவள் அந்த லக்ஷ்மிதேவியைச் செடியாகவும் நதியாகவும் போகும்படிச் சபித்தனள். (27–32)

இவ்விபரீதத்தையடைந்த லக்ஷ்மி ஒன்றும் பேசாமலும் பிரதி சாபமிடாமலும் கோபித்துக்கொள்ளாமலும் ஸரஸ்வதியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே விசனப்பட்டனள். அதனைக் கம்பீரத்தை யும் துடிக்கும் அதரத்தையுமுடையவளான கங்காதேவி பார்த்து, ஓ லக்ஷ்மீ! மிக்க குரூரமான இந்த ஸரஸ்வதியின் கையைவிட்டு விடுவாய். அவள் துஷ்டசுபாவமுள்ளவளாயும் அளவு கடந்து பேசுகின்றவளாயும் தூஷிக்கின்றவளாயும் எப்போதும் கலகத்தில் பிரீதியுள்ளவளாயு மிருக்கின்றாள். இவளுக்கு எவ்வளவு யோக்யதை யும் சக்தியு மிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் என்னிடங் காட்டிப் பலாபலங்களை அறிந்துகொள்ள இருக்கிறாள். இதனால் எங்களிரு வருடைய மகிமையையும் சௌரியத்தையும் இனி எல்லோரும் அறிந்து கொள்வாராக. ஓ லக்ஷ்மிதேவீ! உன்னைச் சபித்த இச் சரஸ்வதி நதிரூபத்தைப்பெற்று பாபிகளாகிய மனிதர்களை யடைந்து அவர்களுடைய பாபங்களை யெல்லாம் கலியில் கிரகிக்கப் போகின்றாள். இதில் சந்தேகமில்லை என்று சபித்தனள். (32–40)

அதனைக்கேட்ட ஸரஸ்வதிதேவி கங்காதேவியைப்பார்த்து நீயும் நதிரூபமாய் பூலோகத்தையடைந்து பாபிகளுடைய பாபங்களை யடையக்கடவாய் என்று சபித்தனள். அச்சமயத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தி நான்கு கையுள்ள பரிசாரகர்களோடு வந்து ஸரஸ்வதியின் கையைபிடித்து மார்பிலணைத்துக்கொண்டு அவள் கோபந்தணியு மாறு பழைமையான அநேக ஞானங்களைச் சொல்லிப் பிறகு சண்டையையும் அதனுடைய மூலகாரணத்தையுங் கேட்டு லக்ஷ்மி தேவியைப்பார்த்து உன்னுடைய கலையினால் பூலோகத்தில் தருமத் துவஜருடைய கிருகத்தில் தாய் உதரத்திற் பிறக்காமல் அவருக்குக் கன்னிகையாயிருந்து தெய்வகதியாய் நேரிட்ட சாபத்தினால் என் னுடைய அம்சமான சங்கசூடனுக்கு மனைவியாக விளங்கிப் பிறகு எனக்குப் பத்தினியாக வருவாய்; ஸரஸ்வதிதேவியின் சாபத்தால் பாரதவருஷத்தில் துளசி என்னும் செடியாகவும், பத்மாவதி என்னும் நதிரூபமாகவும் ஆகக்கடவாய். ஓ கங்காதேவியே! நீயும் பகீரதனால் பாரதவருஷத்தில் சகலருடைய பாபத்தையும் நாசஞ் செய்கிற பாகீரதியென்னும் நதியாகி என்னம்ச பூதனை சமுத்திர ராஜனுக்கும் என்கலையினாற் பிறக்கும் சந்தனு மகாராஜனுக்கும் மனைவியா யிருப்பாய். இதுவேயுமன்றி சபத்தினிகளாகிய உங்கள் மூவரிடத்தும் உண்டாகிய கலகத்தினால் அடையவேண்டிய பிரயோ ஜனத்தையும் அடையப்போகின்றீர்கள். அது யாதெனின், ஓ ஸரஸ்வதீ! நீ பிரம்மலோகத்தில் பிரமனுக்குப் பத்னியாவாய். ஓ கங்கா! நீ சிவபெருமானுடைய இடத்தையடைவாய். ஓ லக்ஷ்மீ! நீ மாத்திரம் இவ்விடத்திலிருக்கக்கடவாய். ஏனெனில் நீ சாந்தையாயும் கோபமில்லாதவளாயும் பக்தியுள்ளவளாயும் சத்துவ சொரூபிணியாயும் மிக்க பதிவிரதையாயும் நல்லொழுக்க முள்ள வளாயும் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கின்றவளாயும் இருப்பதால் என்னிடத்திலேயே வசிக்கத்தகுந்தவளா யிருக்கின்றனை. உன் னுடைய அம்சத்தினால் பிறக்கின்றவர்களும் தர்மிஷ்டராயும் பதி

விரதைகளாயும் மிக்க சாந்தமான உருவமும் நல்லொழுக்கமும் உள்ளவர்களாயும் எவ்வுலகத்தாராலும் கௌரவிக்கத்தக்கவர்களாயும் இருப்பார்கள். (41–55)

ஓ லக்ஷ்மியே! உலகில் மூன்று பத்னிகளையும் மூன்று வேலைக்காரர்களையும் பந்துக்களில் மூன்றுபேரையும் உடையவர்களுக்குச் சுகமுண்டாகாது. அஃதேபோல பல பத்னிகளாயிருக்கப்பெற்றூர்க்கு இடம் ஒன்றுயிருப்பின் அது நன்மையைத் தராது. ஒருவன் வீட்டில் ஸ்திரீ புருஷனைப் போலவும், புருஷன் ஸ்திரீக்குச் சுவாதீனனுகவும் இருப்பாரானுல் அவ்விருவருடைய ஜன்மம் வீணுவது மன்றி அடிக்கடி கலகமுண்டாகும். வாக்கினுலும் பெண்குறியினுலும் துஷ்டையாயிருக்கின்றவளைப் பத்தினியாகப் பெறுவானுயின் அவன் காடுபோய்ச் சேரவேண்டும்; அவனுக்கு அப்பெருங்காடே ஜனம் பலம் முதலானவைகள். மேன்மையானதாகவும் சுகமானதாகவும் கிடைக்கக்கூடுமான வீட்டைக் காட்டிலும் சுலபமான இடமாகவிருக்கும். துஷ்டையின் சமீபத்தில் வசிப்பதைப்பார்க்கிலும் அக்கினி புலி பாம்பு இவைகளின் சமீபத்தில் வசித்தல் மிக்க சுகமாம். துஷ்ட ஸ்திரீகள் முகத்தாற் காட்டும் கடூரமானது வியாதி விஷம் இவைகளின் கொடூரங்களைக்காட்டிலும் மிக்க கஷ்டமும் சகிக்கக்கூடாததுமாம். ஸ்திரீயினுல் ஆளப்பட்ட புருஷனுக்கு சாம்பராய்ப் போகுமளவும் பரிசுத்த முண்டாகாது. பகலில் செய்யத்தக்க சத்கருமங்களெல்லாம் பிரயோஜனப்படாது. இகலோக பரலோகங்களில் நிந்தையொழிய வேறெரு சுகமும் விளையாது. புகழால் வரும் நல்ல பெயரும் பராக்கிரமமும் இல்லாமல் எவன் ஜீவிக்கின்றுனே அவன் வாழ்கின்றவனல்லன்; இறந்தவனுவன். ஒரு பத்னியோடு வாழ்பவன் சுகத்தையும் வெகுபத்தினியுடன் வாழ்பவன் அசுகத்தையும் அடைவான். ஆதலால் நான் முற்கூறியபடி நீங்கள் மூவரும் அவ்விடங்களை அடைவீர்களாக. எவனுக்குப் பத்தினி தன் சுவாதீனமாயும் சொற்படி கேட்கின்றவளாயும் நல்ல ஆசாரமுள்ளவளாயும் நல்ல பதிவிரதையாயும் இருக்கின்றுளோ அவனுக்கு சுவர்க்கமும் மோக்ஷமும் வேறில்லை; அவளிருக்குமிடமேயாம். அவன்தான் முக்தன்; பரிசுத்தன்; சுகி. எவன் விபசாரிக்கு பர்த்தாவாக விருக்கின்றுனே, அவன் அசுசிக்கும் சகல துன்பத்திற்கும் இடமாயுள்ளவன். அவன் பிழைத்திருந்தாலும் இறந்தவன்தான் என்றனர். (56–67)

ஓம் காந்தாயை நம:

7. விஷ்ணு பக்தர் லக்ஷணம்

நாராயணர் கூறுகின்றுர்:—ஓ நாரதரே! இவ்வாறு விஷ்ணுமூர்த்தி ஆக்ஞாபித்தவுடன் தேவிகளெல்லாம் மிக்க துக்கத்தோடு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு புலம்பி நாயகனைப் பார்த்து நடுங்கிக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே சொல்லுகின்றனர்: அவர்

களில் ஸரஸ்வதி, ஓ சுவாமி! ஜன்மம் முதற்கொண்டு துக்கத்தைக் கொடுப்பதான சாப முடிவைக் கூறவில்லையே; அதனைக் கூறும். நல்ல பர்த்தாவினால் ஸ்திரீகள் விடப்பட்டால் அவர்கள் எங்ஙனம் ஜீவிப்பார்கள்? பாரத வருஷத்தில் யோகத்தினால் சரீரத்தை விடப் போகிறேன். என்னைக் காக்கத் தகுந்தவர் நீரன்றோவென்றாள். கங்கை, லோகநாயகரே! என்ன குற்றத்தினால் என்னை விட்டுவிடப் போகிறீர்? நான் என் தேகத்தை விடுகின்றேன். தோஷமில்லாத ஸ்திரீயை ஹிம்சித்தால் அதனால் வரும் பலனை நீரடையக்கடவீர். எவன் தோஷமில்லாத ஸ்திரீயை விடுகின்றானோ அவன் சர்வேஸ்வரனாயிருந்தாலும் கோரமான நரகையடைகிறான் என்றனள். லக்ஷ்மி, ஓ பிரபுவே! ஸத்வகுணமுடைய உமக்குக் கோபம் ஏன் உண்டாயிற்று? இந்த இரண்டு மனைவிகளும் உமக்குத் தகுந்தவர்கள். அவர்களிடம் நீர் இரக்கமுடையவராயிரும். நான் ஸரஸ்வதியின் சாபத்தால் பாரத வருஷம் போய்ச் சேருவேனானால் எவ்வளவு காலம் அங்கிருப்பேன்? உமது தரிசனம் எப்போது கிடைக்கும்? பூவுலகில் நதிரூபமாய் நான் செல்லும்போது ஸ்நானஞ் செய்பவர் என்னிடம் பாபத்தைக் கொடுக்கப் போகின்றார்கள். அவைகளை நான் எவ்வாறு போக்கிக் கொள்ளுவேன்? என் கலையினால் தருமத்துவஜருக்குப் பெண்ணாகி துளசி ரூபத்தையடைந்து உம்மால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட விருக்ஷமாகப் போகிறேன். கருணைக் கடலே! நீர் என்னை எப்பொழுது திருவுளம்பற்றுவீர், அதனைச் சொல்லும். என்னைப்போல் ஸரஸ்வதியும் சாபத்தினால் பாரத வருஷத்தையடைவாளாயின் அவள் அச்சாபத்தினின்றும் நீங்கி உம்மை வந்தடைவாள். ஸரஸ்வதி பிரமாவின் வீட்டிற்கும் கங்கை ஈஶ்வரருடைய இடத்திற்கும் போக உத்தரவு செய்தீர்; அவ்வார்த்தையை நீக்கிவிடவேண்டும் என்று கூறி பர்த்தாவின் பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்கரித்தனள். பிறகு தன் கூந்தலால் அவர் பாதங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அதிகமாக அழுதாள். (1–15)

அப்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்தி லக்ஷ்மியைப் பார்த்து, ஓ கமலலோசனீ! உனது வேண்டுகோளும் எனது வார்த்தையும் தவறாமல் நடப்பிக்கிறேன். ஸரஸ்வதி சாபத்தின்படி ஒரு கலையினால் நதிரூபமாகவும் என் சொற்படி பாதி கலையினால் பிரமன் வீட்டிலும் என் வீட்டிலும் வசிக்கக்கடவள். அஃதேபோல் கங்காதேவியும் பகீரதனால் பூமியையடைந்து மூவுலகினையும் பரிசுத்தஞ் செய்ய அப்பூமியிலும் எல்லோருக்குங் கிடைத்தற்கரிய சந்திரமௌளியினுடைய சிரசிலும் எனது வீட்டிலும் அடையக்கடவள். அதனால் இயற்கையாகவே சுத்தமுள்ள கங்கை ஈஶ்வரனுடைய சடையிற் சேர்வதால் மிக்க பரிசுத்தையாவள். நீ உனது கலையினுடைய கலாம்சத்தினால் பாரத வருஷத்தில் பத்மாவதி என்னும் நதியாகவும், துளசிவிருக்ஷமும் ஆகக்கடவாய். நீங்கள் மூவரும் கலியில் ஐயாயிர வருஷங் கழிப்பீர்களானால் நதிரூபத்திலிருந்து என் வீடுவந்து சேருவீர்கள். உலகில் யாவரிடத் துண்டாயிருக்கும் சம்பத்துக்கும் விபத்தேதான்

காரணம். விபத்தில்லாமல் சம்பத்து எவர்களுக்குண்டாகிறது? நதி ரூபமான உங்களுக்கு நேரிடும் பாபங்களெல்லாம் எனது மந்திரத்தை யுபாசிக்கும் சத்புருஷர் செய்யும் ஸ்நான தரிசன பரிசங்களால் நசித்துவிடும். பூமியைப் பரிசுத்தஞ் செய்தவற்காகவே எனது மந்திரோபாசனை செய்யும் பக்தர்கள் வசிக்கின்றார்கள்; ஆதலால் பூவுலகிலுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம் அவர்களுடைய பரிச தரிசனங்களால் பரிசுத்தமடைகின்றன. எவ்விடத்தில் அவர்கள் வசிக்கின்றார்களோ அவ்விடமும் எந்தத் தீர்த்தத்தினால் பாத பிரக்ஷாளனஞ் செய்கின்றார்களோ அந்தத் தீர்த்தமும் பரிசுத்தமாகின்றதென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஸ்திரீஹத்தி கோஹத்தி பிரம்மஹத்தி குருதாரகமனம் நன்றிமறத்தல் இவைகளை செய்தவர்களும் ஏகாதசி விரதத்தையும் சந்தியாவந்தனத்தையும் விட்டவனும் தெய்வமில்லை என்கிற நாஸ்திகனும் மானிடக் கொலைசெய்கிறவனும் கத்தியினால் ஜீவிப்பவனும் எருதின்மேல் ஏறுகின்றவனும் நம்ப வைத்துக் கழுத்தை வெட்டுகின்றவனும் சிநேகனைக் கொலை செய்கின்றவனும், பொய்சாக்ஷி சொல்பவனும் புதைத்து வைத்ததைக் களவாடுகின்றவனும் அதி உக்கிரமாகப் பேசுகின்றவனும் எல்லோரையும் தூஷிக்கின்றவனும் பரஸ்திரீயைப் புணருகின்றவனும் விபசாரியினுடைய புத்திரனும் அவளுக்குக் கணவனாக இருப்பவனும் சூத்திரனுக்குச் சமையல் செய்கின்றவனும் எப்போதும் கூலிக்கு தேவ பூஜை செய்கின்றவனும் கிராம புரோகிதனும் தீக்ஷையில்லாதவனும் தாய் தந்தை மனைவி சகோதர புத்திரர் புத்திரிகள் குருவின்குலம் உடன்பிறந்தவள் கண்ணில்லாத பந்துக்கள் மாமி மாமன்மார் ஆகிய இவர்கள் வருந்தப்படும்போது எவன் காப்பாற்றாமலிருக்கின்றானோ அவனும் அரசமரத்தை நாசஞ் செய்கின்றவனும் எனது பக்தர்களை நிந்திக்கின்றவனும் சூத்திர அன்னத்தை யுண்கிற பிராம்மணனும் தேவதிரவியத்தையும் அந்தணர் சொத்தையும் அபகரிக்கின்றவனும் திராக்ஷை பஞ்சலோக உப்பு முதலான ரசத்தை விற்பனை செய்கின்றவனும் பெண்ணை விக்கிரயஞ் செய்கின்றவனும் சூத்திரர்கள் பிணத்தைக் கொளுத்துகின்றவனும் தேவபக்தி இல்லாதவனும் மகா அகங்காரத்தோடு கூடினவனும் தன்னைத்தான் புகழ்ந்துகொள்ளுகின்றவனும் துஷ்டனும் சாதுக்களை நிந்திக்கின்றவனும் எனது பக்தனைத் தரிசிப்பதினாலும் பரிசிப்பதினாலும் பரிசுத்தராகின்றனரென்று கூற, லக்ஷ்மி தேவி எந்த முக்தரைத் தரிப்பதினால் பரிசுத்தமாவரோ எந்தப் பக்தருடைய பாத தூள்களாலும் பாதங்களை அலம்பும்ஜலத்தினாலும் பூமி பரிசுத்தம் ஆகின்றதோ அவர்களையறியும் குறிப்பைச் சொல்லும். ஜலரூபமான தீர்த்தங்களும் மண் கல் ரூபமான தேவதைகளும் காலக்கிரமமாகச் சுத்திசெய்யுந் தன்மை யுடையன. பக்தர்களோ ஒரு க்ஷணத்தில் சுத்தஞ்செய்யுந் தன்மை யுடையவரல்லவா என்று வினவினள். (16–42)

விஷ்ணுமூர்த்தி புன்சிரிப்புடன் அவைகளைக்கேட்டு பக்தருடைய குறி வேத புராணங்களில் மறைந்திருக்கிறது. ஓ லக்ஷ்மி!

புண்ணிய ரூபமாயும் பாபத்தை நாசஞ் செய்வதாயும் சுகத்தையும் பரம பக்தியையும் மோக்ஷத்தையுங் கொடுக்கிறதாயு முள்ள சாரமான ரகசியத்தைக் கவனமாகக் கேட்பாய். துஷ்டர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாத இதனை என் பிராணனுக்குச் சமமான உனக்குக் கூறுகின்றேன்.

குருமுகத்திலிருந்து பகவானது மந்திரமானது எவன் காதில் விழுகிறதோ அந்த உத்தமனை வேதங்கள் பரிசுத்தன் என்று கூறுகின்றன. பகவத் பக்தியுடன் எந்தக்குலத்தில் பிறந்திருப்பினும் அவனது முன்னோர்கள் நூறு தலைமுறை பரியந்தம் நரகத்திலிருப்பவராயினும் மோக்ஷமடைகிறார்கள். எந்த ஜந்துவாவது எவ்விடத்திலாவது பகவானது பக்த ஜன்மமடையப் பெறின் அவைகள் உயிருள்ளகாலம் வரையில் ஜீவன் முக்தி நிலையையடைந்து அந்தியத்தில் பரமபதத்தை யடைகிறது. எனது பக்தியுள்ளவன் மனிதனாயினும் தேவன்தான். எவன் எனது குணங்களுள்ளவனும் அக்குணத்திற்குத் தகுந்த ஜீவனமுள்ளவனும் எப்பொழுதும் எனது கதைகளைக் கேட்கின்றவனும் எனது குணத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ரோமங்கள் சிலிர்சிலிர்க்கின்றவனும் ஆனந்தத்தால் வாக்குக் குழறுகின்றவனும் ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுகின்றவனும் மெய்மறக்கின்றவனும் ஆகின்றானோ அவன் சாயுச்சியம் முதலிய புருஷார்த்தங்களையும் பிரமத்தன்மையையும் அமரத்தன்மையையும் இந்திரத்தன்மையையும் மனுவாகவும் பிரமனாகவும் பிறக்கவேண்டுமென்பதையும் துர்லபமான சுவர்க்கத்தையும் கனவிலும் விரும்பான். அப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் பாரதவருஷத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பக்தனாகும் ஜன்மம் கிடைத்தல் துர்லபம். அவர்கள் எனது குணத்தைக் கேட்பதினாலும் செவிக்கின்பமான கானங்களினாலும் தினம் சந்தோஷத்தோடு கூடியிருந்து பூமியைப் பரிசுத்தஞ் செய்து முடிவில் எனது ஸ்தானத்தை யடைகிறார்கள். இவ்வாறு பக்தர்களது குறிப்பைக் கூறினவுடன் மூன்று தேவிகளும் அவ் விஷ்ணுபகவானது ஆக்ஞையின்படி நடந்தார்கள் என்றனர்.

(43–54½)

ஓம் காந்திதூதஜபாவல்யை நம:

8. பாரததேசத்தின் பாக்கியம்

நாராயணர் கூறுகின்றார்: ஸரஸ்வதிதேவி விஷ்ணுவினிடத்திலும் கங்கையின் சாபத்தினால் நதிரூபமாக பாரதவருஷத்திலும் பிரமனுக்கு மனைவியாக பிரமலோகத்திலும்வசித்தனள். ஓ நாரதரே! அவள் பாரத வருஷத்தில் வந்தபடியால் பாரதி என்றும், பிரம்மாவுக்குப் பத்தினியானதால் பிராம்மணி என்றும், வாக்குக்கெல்லாம் தேவியானபடியால் வாணி என்றும், பாவிகளுடைய பாவங்களைக் கொளுத்தும் அக்னியைப்போல் மஞ்சள் நிறமுள்ள நதியாக யாவரும் எளிதிற் காணவந்தமையால் ஸரஸ்வதி என்றும் அழைக்கப்படுகின்றாள். கங்கை ஸரஸ்வதியின் சாபத்தினால் நதிரூபமாயி

னள். அவள் பகீரதனால் வரவழைக்கப்பட்டபடியினால் பாகீரதி என்று சொல்லப்பட்டாள். பூதேவியின் பிரார்த்தனையால் கடுரமாக வரும் அப்பாகீரதியைச் சிவபெருமான் சிரசில் தரித்தனர். லக்ஷ்மி தேவி ஸரஸ்வதியின் சாபத்தினால் பாரத வருஷத்தில் பத்மாவதி நதி ரூபமாகவும் தர்மத்துவஜரிடத்தில் பெண்ணாகவும் பரிசுத்தஞ் செய்கிற துளசி விருக்ஷமாகவும் ஒவ்வொரு கலையினால் தோன்றினள். இம்மூவரும் கலியுகத்தில் ஐயாயிரம் வருஷம் சென்றபின்னர் நதி ரூபத்தைவிட்டு வைகுண்டத்தை யடையப்போகின்றனர். அவர்களோடு காசியும் பிருந்தாவனமுந்தவிர எந்தப்புண்ணிய தீர்த்தங்களும்போம். சக்தி சிவ சொரூபங்களும் சாளக்கிராமமும் ஜகந்நாதமும் பதினாயிரம் வருஷத்துக்குமேல் பரமபதத்தை யடையும். முன்சென்ற தீர்த்தங்களோடு சாதுசங்கம் சிராத்தம் தர்ப்பணம் வேதோக்தமான கர்மங்கள் தேவபூஜை தேவநாமம் தேவகீர்த்தனை வேதம் சாஸ்திரம் சத்புருஷர் சத்தியம் தருமம் கிராமதேவதை விரதம் தவம் உபவாசம் முதலான புண்ணியங்களும் நசித்துப்போம். கபட ஆசாரமுள்ளவர்களாயும் கோண வழியுள்ளவர்களாயும் துளசியில்லாத பூஜையுள்ளவர்களாயும் துஷ்டர்களாயும் குரூரர்களாயும் டாம்பீகர்களாயும் மகா அலங்காரத்தோடு கூடினவர்களாயும் திருடர்களாயும் கொலைசெய்கின்றவர்களாயும் சொத்துக்களுக்கு இவன் எஜமானன் என்கிற பேதந்தவிர ஸ்திரீகளுக்கு இந்தப் புருஷன் எஜமானன் என்கிற தருமத்தை விட்டவர்களாயும் இஷ்டம்போல் விவாகஞ் செய்கின்றவர்களாயும் புருஷர்களெல்லாம் ஸ்திரீகளுக்கு சுவாதீனர்களாயும் வீடுகள் தோறும் விபசாரத்தினாலும் மிரட்டுதலினாலும் தூஷிப்பதினாலும் தண்டிப்பதினாலும் தங்கள் பர்த்தாக்களைப் பாதிக்கின்றவர்களாயும் வீட்டிற்குத் தாமே எஜமானிகளாயும் புருஷன் வீட்டிற்கு வேலைக்காரனாயும் பிள்ளைக்குத் தந்தைகள் வேலைக்காரர்களாயும் மனையாட்டி சம்பந்தமானவரும் அபிமான ஸ்திரீ சம்பந்தமானவரும் பந்துக்கள் வீட்டிற்கு அதிகாரிகளாயும் வித்யா சம்பந்தமான பந்துக்களுடன் சம்பாஷணையேனும் இல்லாதவர்களாயும் பந்துக்களும் மற்றையரும் பழக்கத்தினளவாக முறைமை பாராட்டுகின்றவர்களாயும் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளின் ஆக்ஞையை மீறி ஒரு தொழிலையேனும் நடத்தவல்லமை யற்றவர்களாயும் நான்கு வருணத்தவரும் தத்தம் ஆசாரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் விடுத்துத் துருக்கருடைய ஆசாரத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் கைக்கொள்ளுகின்றவர்களாயும் சூத்திரர்களுக்கு அந்தணர் முதலிய மூவரும் சமையல் முதலிய வேலைக்காரராயும் சரீரத்தைக் கஷ்டப்படுத்தியோடுந்தொழிலுடையவராயும் விருஷபத்திலேறித் திரிகின்றவர்களாயும் எல்லா ஜனங்களும் சத்தியமில்லாதவர்களாயும் இருப்பார்கள். (1–25)

சந்தியாவந்தனமும் யக்ஞ சூத்திரமும் நசித்துப் போம். பூமி பயிரையும் மரங்கள் பலத்தையும் ஸ்திரீகள் பிள்ளைகளையும் பசுக்கள் பாலையும் பால் நெய்யையும் தம்பதிகள் பிரீதியையும்

கிருகஸ்தர்கள் சத்தியத்தையும் ராஜாக்கள் பராக்கிரமத்தையும் அதிகமாக வுடையவராகார். ஜனங்கள் வரிகட்ட சக்தியற்றும் பெரிய நதிகள் நடபாவி குளம் ஜலமில்லாமலும் நான்கு வருணாங் களும் தருமமும் புண்ணியமுமில்லாமலும் இருக்கும். லக்ஷத்தில் ஒருவனுவது புண்ணியவானுக இருக்கமாட்டான். புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் கெட்ட நடத்தையையும் விகாரமான உருவங்களையும் விகாரமான வார்த்தைகளையும் உடையவர்களா யிருப்பர். பட்டணங்களுள்ளும் கிராமங்களுள்ளும் சிலவற்றில் மனிதர்களே யில்லாமலும் சிலவற்றில் மனிதர்களும் சிலவற்றில் வீடுகளும் நஷ்டமாயும் சிலவற்றில் வீடுகளும் சிலவற்றில் புல் முளைத்துக் காடுசூழ்ந்தும் இருக்கும். அரண்யவாசிகள் வரி களினுல் பீடிக்கப்படுவர். குளம் ஏரி ஆறுகள் பயிரிடும் இடங்க ளாகும். உயர்ந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர் தாழ்வடைவார். பொய்யர் களும் துஷ்டர்களும் சூதாடிகளும் அதிகமாவர். விளைநிலமெல்லாம் விளைவில்லாமலும், மிக அற்பர்கள் உயர்ந்தவர்களாயும், பொரு ளுள்ளவர்களாயும் இருப்பர். தெய்வ பக்தியுள்ளவர் நாஸ்திகராயும் நகரத்திலுள்ளவர் தயையின்றி ஹிம்சிக்கின்றவராயும் மானிட ரைக் கொலைசெய்கின்றவராயு மிருப்பர். ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் குள்ளராகவும் வியாதியுள்ளவராகவும் ஆயுள் குறைந்தவராகவும் யௌவனமில்லாதவர்களாகவும் பதினுறு வயதில் நரைத்தவர்க ளாகவும் இருபது வயதில் கிழத்தன்மை அதிகரித்தவர்களாகவும் எட்டுவயதுப் பெண் ருதுவடைந்து பிள்ளைகளைப் பிரதி வருஷத் திலும் பிரசவிக்கிறவளாகவும் பதினுறு வயதில் கிழவிக ளாகவும் போவார்கள். பிள்ளைப்பேறுடையவர்கள் சிலராகவும் மலடிகள் பலராகவுமிருப்பர். நான்கு வருணத்தவரும் கன்னி கையை விக்கிரயஞ் செய்வார்கள். பெண் சகோதரி மருமகள் தாய் மனைவி இவர்கள் விபசாரத் தொழிலால் கொண்டுவரப் பட்ட அன்னத்தைப் புசிக்கப்போகிருர்கள். விஷ்ணு நாமங்களை விக்கிரயஞ் செய்வார்கள். கீர்த்தியுண்டாக வேண்டுமென்று பலர் முன் ஏற்போருக்குத் தானங்கொடுத்துப் பின் அவர்களிடத்தில் அவைகளை அபகரிப்பர். தேவாலயங்களும் பிராமணர்களும் ஆசிரி யரும் தன்னுலாவது பிறராலாவது செல்வமுடையவரா யிருப்பின் சாத்தியப்படுமானுல் பிடுங்கிக்கொள்வர். சிலர் கன்னிகையையும் சிலர் மாமியையும் சிலர் மருமகளையும் சிலர் ஜாதி பார்க்காமல் எல்லா ஸ்திரீகளையும் சிலர் சிறிய தாயார் உடன்பிறந்தார் தமையன்பெண்சாதி இவர்களையும் புணரத் தகாத ஸ்திரீகளையும் புணருவார்கள். இவ்வாறே வீடுகள் தோறும் தன் சொந்தத் தாயை விட்டு மற்றவர்களிடத்தில் மனம்போனபடியே புணருவார்கள். புருஷனுக்கு இவள்தான் ஸ்திரீ என்றும், ஸ்திரீகளுக்கு இவன் தான் புருஷனென்றும் நியமமில்லாமற் போகும். ஜனங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் இன்ன இன்ன வஸ்துக்கள்தான் உரித்தானவை என்கிற நியமம் இல்லாமற் போகும். எல்லோரும் பொய் களவு பேராசை கொலை முதலியவைகளை யுடையவராவர். நான்கு

வருணத்தவரும் பாபிஷ்டர்களாவர். திராக்ஷை லோஹம் ரஸவஸ்துக்கள் முதலியவற்றை விக்கிரயஞ் செய்வர்; பிராம்மணர் எருதின்மேல் ஏறுவர்; சூத்திரர் சவத்தை தகனம் செய்வர்; சூத்திரான்னத்தைப் புசிப்பர்; சூத்திர ஸ்திரீகளைப் புணருவர்; அமாவாசை ராத்திரியில் புசிப்பர்; சந்தி சௌசம் யக்ஞ சூத்திரம் பஞ்சயக்ஞம் இவைகளைக் கைவிடுவர். விபசாரியும் தூமக்காரியும் சமையல் செய்கின்றவராவர். அன்னத்துக்கும் அல்குலுக்கும் பிரம சரியாதி ஆச்சிரமங்கட்கும் விதித்த நியமங்கள் இல்லாமற் போம். இவ்வாருகப்போகும் அந்தணர்களேயன்றி ஏனையோரும் துருக்கராவர். (26–52)

மரங்களெல்லாம் ஒரு கையளவுள்ளனவாகும். மனிதர்களெல்லாம் ஒரு கட்டைவிர லளவுள்ளவராவார். கலியுக முடிவில் யசஸ் என்கிற பிராம்மணனுக்கு நாராயணனும்சமாக கல்கி என்னும் மகா பலமுள்ள பிள்ளை பிறந்து நீண்டவாளினுல் உயர்ந்த குதிரை மேலேறி மூன்றுராத்திரிக்குள் துருக்கர் எல்லோரையும் வெட்டி மறையப்போகிருர். பூமி அரசனில்லாமல் திருடர்களால் பீடிக்கப் படும். பிறகு மேகமானது ஆறுநாள் வரையில் ஒரு கம்பத்தினளவாக நீர்த்தாரைகளைப் பெய்து பூமியில் ஜனம் வீடு மரம் இல்லாமற் செய்துவிடும். ஓ முனிவரே! அதன் பின்னர் பன்னிரு சூரியர் உதித்து பூமியை உலர்த்திவிடுவர். கலியுகமும் முடியும். பிறகு கிருதயுகம் பிறந்து தபசு ஸத்வ குணம் ஆச்சிரமம் ஆகிய இவைகளோடு கூடின தருமம் பூரணமாய் நடக்கும். அப்போது பிராமணர் தவம் தருமசிந்தனை வேதவுணர்ச்சி முதலியவற்றையுடையவராகவும், வீடுகள்தோறும் ஸ்திரீகள் தருமத்தினின்றுந் தவருத பதிவிரதைகளாகவும், ராஜாக்களெல்லாம் க்ஷத்திரியராகவும், பராக்கிரமம் தருமவழியே செங்கோல் செலுத்துமுறைமை புண்ணியத்தில் ஆசை பிராமண விசுவாசம் இவற்றை யுடையவராகவும், வைசியர் வாணிபத்தில் ஆவலும் புண்ணியத்தில் ஆஸக்தியும், சூத்திரர் புண்ணியம் தருமம் இவற்றில் ஆவலும் மேல் வருணத்தவருக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்வதில் ஊக்கமும் உடையவராயிருப்பர். இந்த நான்கு வருணத்தவரும் தேவியினிடத்தில் பக்தியும் தேவி மந்திரத்தில் ஆஸக்தியும் உள்ளவர்களாய்த் தேவியைத் தியானித்துக்கொண்டிருப்பர். புருஷர் ருதுகால சங்கமஞ் செய்வர்; சுருதிஸ்மிருதி புராணங்களை ஆராய்ந்தறிவர். அதர்மத்தின் லேசங்கூட இல்லாமல் தருமம் பூரணமாகவும், திரேதா யுகத்தில் முக்காலாகவும் துவாபரத்தில் அரையாகவும் கலியுக முதலில் காலாகவும் முடிவில் சூனியமாகவும் நடக்கும். (53–65)

வாரங்கள் ஏழாகவும் திதிகள் பதினைருகவும் மாதம் பன்னிரண்டாகவும் ருதுக்கள் ஆருகவும் பக்ஷம் இரண்டாகவும் அயனம் இரண்டாகவும் நான்கு யாமம் ஒரு ராத்திரியாகவும் ஒரு பகலாகவும், இரவும் பகலும் கூடிய தினம் முப்பது ஒரு மாத மாகவும் கணக்குபேதத்தால் வருஷம் ஐந்துவகையாகவும் இருக்கின்றன.

இவ்வாறு யுகங்கள் வந்து போய்க்கொண்டே யிருக்கும். மனிதர்களுக்கு ஒரு வருஷம் தேவர்களுக்கு ஒரு தினம். மனிதர்களுக்கு முன்னூற்றறுபது யுகம் கழிந்தால் தேவர்களுக்கு ஒரு யுகம். எழுபத்தொரு தேவயுகம் ஒரு மன்வந்தரம். அது இந்திரனுடைய காலத்துக்குச் சமமாகும். இருபத்தெட்டு இந்திரர் காலங்கழிந்தால் பிரமனுக்கு ஓர் நாளாகும். நூற்றெட்டு வயதானால் பிரமனுக்கு ஆயுள் முடிந்துவிடும். அப்போது பிராகிருத பிரளய முண்டாகின்றது ; பூமி ஜலத்தினால் மூடப்படும். மும்மூர்த்திகளும் மஹரிஷிகளும் சகல ஞானிகளும் சத்யரூபமான சிதாத்மாவில் ஐக்கியமாகின்றனர். பிரகிருதியும் சிதாத்மாவில் லயமடையுங் காலம் தேவிக்கு ஒரு இமை கொட்டுங்காலமாம். இவ்வாறு அளவில்லாத பிரம்மாண்டங்கள் லயித்துப் போகின்றன. மறுபடி தேவி சிருஷ்டிக்கிரமத்தால் ஒரு நிமிஷ காலத்துக்குள் சிருஷ்டித்து விடுகிறாள். இப்படி சிருஷ்டி லயம் கற்பங்கள் எத்தனையோ நடந்துவிட்டன. இதன் கணக்கையும் பிரம்மாண்டங்களின் கணக்கையும் எவனறிவான்? எல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரன் பரமாத்மா ஒருவனே. சச்சிதானந்த ரூபத்தைத் தரிக்கிற பரமாத்மாவின் அம்சந்தான் பிரமனாதி சகலதேவர்களும். க்ஷுத்ரவிராட் மகாவிராட் புருஷனுடைய அம்சம் ; அவர் பரமாத்மாவின் அம்சமே. பிரகிருதி எல்லாம் க்ஷுத்ரவிராட் அம்சம். பிரகிருதியிலிருந்து அர்த்த நாரீஶ்வரர் தோன்றினர். கோலோகத்தில் இரண்டு கையுள்ளவ ராயும் வைகுண்டத்தில் நான்கு கையுள்ளவராயுமுள்ள கிருஷ்ண னும் நாராயணனும் அப்பிரகிருதி ரூபந்தான். பிரமன்முதல் துரும்பு பரியந்தமுள்ள சகல சிருஷ்டியும் பிரகிருதி சம்பந்தம். இதன் சம்பந்தமான சகலமும் நசித்துப்போகும். இவ்வாறு சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயும் சத்தியமாயும் நித்தியமாயும் அநாதி யாயும் தனதிச்சைப்படி நடக்கிறதாயுமிருக்கிற நிர்க்குணமான பரப்பிரமம் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்டது. அப்பிரமத்துக்கு ஒரு பேதமும் உருவமும் கிடையாது. அப்படியிருந்தும் பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யும் எண்ணத்தினாலேயே சர்வத்தையுஞ் சிருஷ் டித்து சங்கரிக்கிறார். அப்பிரம்மத்தின் தபசினாலும் ஞானத்தினாலும் எவற்றிற்கும் பிரபுவாய் சம்பத்துடையவராய், எல்லாமறிந்தவராய், சகல சொரூபியாய், சகல லோகத்திலும் வியாபியாய், சர்வத்தையும் ரக்ஷிப்பவராய், சகலசம்பத்தையுங் கொடுக்கிறவராய் இருத்தலாகிய ஆறு குணங்களையும் விஷ்ணுமூர்த்தி உடையவராயினர். அதனால் பகவான் என்று யாவராலும் அழைக்கப்பட்டவராய் சகலத்துக்கும் பிரபுவாயிருக்கிறார். அவரைப்போலவே அப்பரப்பிரமத்தினுடைய பக்தியினாலும் சேவையினாலும் மகாமாயா சொரூபிணியான பிரகிருதிதேவி சர்வசக்திக்கும் ஈஶ்வரியென்றும், சச்சிதானந்த சொரூபிணியான பகவதி என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறாள். அவளுடைய சேவையினாலும் தபசினாலும் சாவித்திரி தேவியும் வேத மாதாவாயும் அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும் பிராமணர்களால் பூஜிக்கத்தகுந்தவளாயும் இருக்கிறாள். சர்வ

வித்தைகளுக்கும் அதிஷ்டான தேவதையான ஸரஸ்வதிதேவியும் அவளுடைய தியான சேவைகளினுல் பண்டிதர்களால் பூஜிக்கப் பட்டிருக்கிருள். அப்படியே சர்வ கிராமங்களுக்கும் அதிபதிகளா யுள்ள கிராமதேவிகளும் பூஜிப்பவர்களுக்கு சர்வ சம்பத்தையும் கொடுக்கின்றவர்களாகவும் தோத்திரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குச் சகல அரிஷ்டங்களையும் நீக்குகின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ணனிடப்பாகத்திலுண்டாகி அவருக்கு அதிஷ்டானியாய் அவரது பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியையாயிருக்கிற ராதிகை அச்சக்தி சேவையினுல் யாவரினுஞ் சிறந்த மேன்மை சௌந்தர்யம் சௌபாக்யம் மானம் கௌரவம் முதலியவற்றை யுடையவளாய் கிருஷ்ணனுடைய வக்ஷஸ்தல வாசினியாய் அவருக்குப் பத்னி யாய் ஆயினள். அவள் முன்பு சதசிருங்கமென்னும் பர்வதத்தில் ஆயிரம் தேவவருஷம் புருஷனை அடைவதற்காகத் தவம் புரிந்து மகாதேவியின் அனுக்கிரகங் கிடைக்கப் பெற்ருள். அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி தன் மார்பில் அமர்த்தித் தன்னைப்போல் ஸ்திர மாகவும் தன்னிடம் பக்தியுள்ளவளாகவும் சௌரியம் மேன்மை பிரீதி கௌரவம் இவைகளில் தன்னிலுஞ் சிறந்தவளாகவும், தனது பிரீதிக்குப் பாத்திரையாகவும், எல்லா மனைவிகளுள் உயர்ந்தவ ளாகவும், தன்ருற் பூஜிக்கப்பட்டவளாகவும் இருத்தி, என் பிராண னுக்குச் சமானமானவளே! எப்போதும் உன் சுவாதீனமாக விருக்கின்றேன் என்றனர். (66–99)

எந்தெந்தத் தேவிகள் மகாதேவியைக்குறித்து எவ்வளவு தவஞ் செய்தார்களோ அவ்வளவான கௌரவத்தை யடைந்தார்கள். துர்க்காதேவி ஆயிரம் தேவவருஷம் இமாலயத்திலும், ஸரஸ்வதி தேவி லக்ஷம் தேவவருஷம் கந்தமாதன பர்வதத்திலும், லக்ஷ்மி புஷ்கரத்திலும், சாவித்திரி அறுபதினுயிரம் தேவவருஷம் மலயத்தி லும் தவங்கிடந்து யாவராலும் பூஜித்து வணங்கப்பட்டு எல்லா வற்றையுங் கொடுக்கும் வன்மையை யடைந்தனர். திரிமூர்த்திகள் நூறு மன்வந்தரம் தவம்புரிந்து தங்கள் தொழிலில் வல்லவரானுர்கள். கிருஷ்ணன் பத்து மன்வந்தரம் தவம்புரிந்து கோலோகமடைந்து சுகமுற்றனர். தருமன் பத்து மன்வந்தரம் தவம்புரிந்து சகலருக்கும் பிராணபூதனுய் ஆதாரனுய் பூஜிக்கத்தக்கவனுனன். இவ்வாறு சகல தேவரும் முனிவரும் மனுக்களும் பிராமணர்களும் தேவியைக் குறித்துச்செய்யும் தபசினுலேயே கௌரவமடைந்தனரென்று வேதங் கூறியவாறு எடுத்துச்சொல்லும் புராணத்தை நான் ஆசிரியரிடங் கேட்டவண்ணம் கூறினேனென்றனர். (100–110)

ஓம் கலாலாபாயை நம:

9. வசுதை உற்பத்தி

நாரதர், பிரமன் முதலிய சகல தோற்றங்களும் ஜலதத்வத்தில் ஒடுங்குங்காலமே பிரளயகாலமெனவும், அக்காலமே தேவி தனது

கண்ணிமைகொட்டும் அளவுக்குள்ளெனவுங் கேட்டுள்ளேன் ; அப்பொழுது இப்பூமி எந்த ஜலத்தில் எங்கே மறைந்திருந்து சிருஷ்டி காலத்தில் எப்படி உற்பத்தியாகின்ருள் என்றனர்.

நாராயணர் கூறுகின்ருர்:—இவ்வுலகம் சிருஷ்டியாகுந்தோறும் ஜலத்தில் மறைந்திருக்கும் ; பூமிதான் முன்னுண்டாகின்றது. இதனை மேதினி என்பர். அதற்குக் காரணம் மதுகைடபர்களைத் திருமால் கொல்லத் தொடங்குங்கால் இப்பூமி ஜலத்தில் மறைந்து கிடந்ததென்றும், அதனைக்கண்ட அவர்கள் நமக்கு மரணமில்லையென்று மகிழ்ந்திருக்கும் அச்சமயத்தில் பூமி வெளிப்படத் திருமால் அவர்களைக் கொல்லும்பொழுது அவர்கள் உடம்பிலுள்ள மேதை பூமியிற் கலந்ததென்றும், அதனுல் பூமிக்கு மேதினி எனப் பெயர் வந்தது என்றும் கூறுவர். இது எனக்குடன்பாடில்லை. எனக்குத் தருமர் சொல்லியிருக்கின்ருர் : அதாவது, இப்பூமி ஜலத்திலிருக்கும் மகாவிராட்புருஷனுடைய சரீரமெல்லாம் வியாபித்து ரோமகூபங்கடோறும் நிறைந்திருந்து வெகுகாலங் கழிந்தபின்னர் வெளிப்படுகின்ருளென்றும், இது பலமுறையென்றும், இது போலவே ஜலத்தால் மறைபட்டு வெளிப்படுவதென்றும் கூறினர். இத்தகைய பூமி சப்தத்வீபங்கள் சப்தசமுத்திரங்கள் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் மேலுங்கீழுமுள்ள உலகங்கள் இமயம் முதலிய அரிய பெரிய பர்வதங்கள் தேவர்கள் நவக்கிரகங்கள் முதலிய யாவும் தங்கியிருப்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ள சிறப்புடைத்தான தென்றும், இவளை இரணியாக்ஷசன் கவர்ந்து பாதாளத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தபோது விஷ்ணுமூர்த்தி வராஹரூபங்கொண்டு பாதாளத்திற் சென்று தாமரைப் பொகுட்டைப்போல் மேலே மிதக்கும்படிக் கொண்டுவர பிரமாதி தேவர்களெல்லாம் மகிழ்ந்தனரென்றும், அச்சமயத்தில் தனது திவ்ய சொரூபத்தோடு மகா சுந்தரியாய் அவள் நிற்க வராஹ வுருவங்கொண்ட திருமால் அவளைக்கண்டு காமாந்தகராய்த் தனதுருவெடுத்து ரதிகலையில் சமர்த்தர்களான இருவரும் தத்தம் நிலை மறந்து காமரசநிலையிலாழ்ந்து இரவு பகல் தோன்ருமல் ஒரு வருஷங் கிரீடித்தனரென்றும், கடேசன் என்னும் பிள்ளையைப் பெற்றனரென்றும், பின் தெளிவுற்று தமது முன்னுருவும் முன்னிலையும் மனதுக்குத்தோன்ற வராஹவுருக் கொண்டு தம்மால் கிரீடிக்கப்பட்ட அவளும் பூமிதேவியென்றுணர்ந்து மகிழ்ந்து அவளுக்கு வஸ்திராபரணுதிகளும் உண்பனவாகிய சுவையோடு கூடிய உணவாதிகளும் மிகுந்த உபசாரத்தோடுங் கொடுத்து அவளைப்பார்த்து, நீ எனக்கு ஸ்ரீதேவியைப் போலும் ஓர் மனையாட்டியாயினுய் என்று கூறினுரென்றும், பின்னர் அவளைப் பார்த்து, ஓ பூதேவீ ! சகலத்துக்கும் ஆதாரமாயிருந்து முனிவர்களாலும் மனுக்களாலும் தேவதானவசித்தர்களாலும் பூஜிக்கப்படுவாயென்றும், தானஞ்செய்யுந்தினத்திலும் பிரயாணகாலத்திலும் வித்தை கிருகம் நடபாவி குளம் முதலானவற்றை ஆரம்பஞ்செய்யுங் காலங்களிலும் விவசாயத்திலும் பூஜிக்கப்படுவாய் என்றும், எந்த மூடர்கள் இக்காலங்களில்

உன்னைப் பூஜை செய்கிறதில்லையோ அவர்கள் நரகினை யடையக் கடவர் என்றும் அனுக்கிரகஞ்செய்தனர். (1–37)

அதனைக் கேட்ட வசுதாதேவி, ஓ பகவானே ! உமது ஆக்ஞை யினால் வராகரூபியாய் தாவரஜங்கமங்களோடு எல்லாவுலகங்களையும் ஓர் விளையாட்டாகத் தாங்குகின்றேன். முத்து சிப்பி சிவலிங்கம் தேவி விஷ்ணுபிம்பங்கள் சங்கம் தீபம் யந்திரம் யஜ்ஞசூத்திரம் ஜபமாலை புஸ்தகம் துளசி புஷ்பம் புஷ்பமாலை மாணிக்கம் வஜ்ரம் பொன் கோரோசனம் சந்தனம் தீர்த்தம் சாளக்கிராமம் இவைகளை ஆசனமில்லாமல் வைப்பாராயின் அவைகளைத்தாங்க வல்லமையற்று நான்மிகவும் வருந்துவேன் என்றாள். பகவான், ஓ சுந்தரீ ! எந்த மூடர்கள் நீ சொல்லியவைகளை ஆசனத்தில் வைக்காமல் உன்னிடம் வைக்கின்றார்களோ அவர்கள் நூறுதேவ வருஷம் காலசூத்திரம் என்னும் நரகினையடையக்கடவர் என்றார். (38–42)

மந்திரம்–தியானம்–தோத்திரம்

இவரது ஆஜ்ஞையினால் வசுதாதேவியைக் கண்ணுவசாகையி லுள்ள **ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் கிலீம் வசுதாயை ஸ்வாஹா** என்கிற மந்திரத்தினாலும், வெண்தாமரையைப்போல் நிறமும் சரத்கால சந்திரன்போல் முகமும் சந்தனத்தினாற்றோயப்பட்ட சர்வாங்கமும் உள்ளவளாயும், ரத்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அவை களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றவளாயும், ரத்தினத்தைக் கர்ப்பத்தில் உடையவளாயும், ரத்னாகரத்தோடு கூடினவளாயும், நெருப்பினால் சுத்தமான வஸ்திரத்தை அணிந்தவளாயும், புன்சிரிப்புடையவ ளாயும், பூஜிக்கத்தக்கவளாயும் இருக்கின்ற பூமிதேவியே ! உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்கிற தியானத்தினாலும், ஜலத்தைக் கொடுக் கிறவளே ! ஜலசொரூபியா யிருக்கின்றவளே ! ஜலத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கின்றவளே ! ஜலம் போல் பரிசுத்தஞ் செய்கின்ற வளே ! யக்ஞவராஹ ரூபியான பகவானுக்குப் பத்தினியே ! ஜயத்தைக் கொடுப்பாய். ஜயத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றவளே ! மங்களங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமானவளே ! மாங்கல்யரூபமாக விருக்கின்றவளே ! மங்களத்தைக் கொடுக்கின்றவளே ! மங்களத் துக்குப் பிரபுவானவளே ! ஸம்ஸாரத்தில் மங்களத்தை எனக்குக் கொடுப்பாய். சர்வத்துக்கும் ஆதாரமானவளே ! எல்லாமறிந்த வளே ! சர்வசக்தியோடு கூடினவளே ! சர்வகாமத்தையுங் கொடுக் கின்றவளே ! ஸம்ஸாரத்தில் எனக்குச் சகல இஷ்டத்தையுங் கொடுப் பாய். புண்ணிய ரூபியாயிருக்கின்றவளே ! புண்ணியத்துக்குப் பீஜரூபமாயுள்ளவளே ! அனாதியானவளே ! புண்ணியத்துக்கு ஆச்ரயமானவளே ! புண்ணியவான்களுக்கு ஸ்தானமானவளே ! புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றவளே ! சகலபயிருக்கும் இருப்பிடமா யுள்ளவளே ! சகலபலத்தையுங் கொடுக்கிறவளே ! காலத்தில் சகல பயிர்களையும் ஹரிக்கின்றவளே ! சகலமான பயிர்வடிவங்களாக இருக்கின்றவளே ! ஓ பூதேவியே ! அரசர்களுக்குச் சகல தனரூபி

யாகவும் முக்கிய ஸ்தானமாகவும் இருப்பதோடு சுகத்தையும் பூமியையும் கொடுக்கின்றவளே! எனக்குப் பூமியைக் கொடுப்பாய் என்கிற தோத்திரத்தினுலும் முதலில் வராஹனும் பிறகு மலரோனும் மனுக்களும் முனிவர்களும் மானிடர்களும் பூஜித்தனர். (43–58)

இத்தோத்திரத்தை எவன் காலையில் படிக்கின்ருனே அவன் கோடிஜன்மம் பலவானுகவும் ராஜாதி ராஜனுகவும் பிறப்பான். ஒரு தரம் படித்த மாத்திரத்தில் தானமாகக்கொடுத்த பூமியை வாங்கிய தனுலுண்டாகும் பாபம்போய்ப் பூதானங்கொடுத்த பலன் கிடைக்கும். அன்றியும் கிணறுவெட்டுதல் பூமியை அபகரித்தல் பூமியில் வீரியத்தைவிடுதல் தீபத்தை பூமியில் வைத்தல் முதலிய பாபங்கள் நீங்கி நூறு அச்வமேத பலனே அடையலா மென்பதிற் சந்தேகமில்லை என்றனர். (59–63)

ஓம் கம்புகண்ட்யைநம:

10. பூமிக்கு அபராதம் செய்யற்க

நாரதர் பூதானத்தா லுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் பூதானத்தை அபகரித்தல் முதலிய குற்றங்களால் நேரிடும் பாபங்களேயும் அதனுல் நேரிடும் நரகங்களேயும் அக்குற்றங்களே யொழிக்கும் சாந்திகளேயும் விரிவாக உரைத்தருள வேண்டுமென்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்ருர் :

பூதானம் மிகச்சிறந்தது; வேதகர்மங்களே விடாமல் அனுஷ்டித்துவரும் சத்பிராமணனுக்குத் தனக்குள்ள பூமியில் சாணளவாயினும் தானஞ்செய்பவன் சிவலோகத்தையும் எல்லாப் பயிர்களும் விளேந்திருக்கும் பூமியைத் தானஞ் செய்பவன் அப்பூமியில் எவ்வளவு அணுக்களுண்டோ அவ்வளவுகாலம் விஷ்ணு லோகத்தையும், கிராமம் பூமி தான்யம் இவைகளேத் தானஞ் செய்பவன் தேவிலோகத்தையும், இவ்வகையான தானங்களேப் புகழ்கின்றவன் தன் குலத்தோடு வைகுண்டத்தையும் அடைகின்ருன். (1–7)

தானுவது பிறராவது தானஞ்செய்ததும் பிராமணவிருத்தியால் சம்பாதித்ததுமான பூமியை அபகரிக்கின்றவன் சந்திரசூரியருள்ளளவும் காலசூத்திர நரகத்தை யடைவதுமன்றி அவனது புத்திரபௌத்திராதியரும் பூமிசம்பத்தும் சந்ததியும் அற்று மகாதரித்திரத்தை யனுபவித்துக் கோரமான நரகங்களேயும் அடைகின்றனர். பசுக்களது வழியையடைத்துப் பயிரிடுகின்றவன் நூறு திவ்ய வருஷம் கும்பிபாகத்தையும், மாட்டுமந்தையிருக்கும் இடத்தையும் தடாகத்தையும் பயிரிடும் பூமியாக்கிப் பயிரிடுகின்றவன் பதினன்கு இந்திரர் ஆயுள்பரியந்தம் அசிபத்திர வனத்தையும், அம்புவாசியால் பூமியைவெட்டுவோன் நான்கு யுகம் கிருமிதம்சமென்னும் நரகத்தையும், இதரருடைய கிணறு புஷ்கரணி சிதிலமாக மறைந்திருக்க அதனே உத்தாரணஞ் செய்யாமல்,

வேறு கிணறு முதலியவற்றை உண்டாக்குவோர்கள் அவற்ரு லுண்டாகும் புண்ணியத்தைச் சிதிலமான கிணறு வெட்டினவனுக் குக் கொடுத்துவிட்டுப் பதினன்கு இந்திரர் ஆயுள் வரையில் தப்த குண்டத்தையும் அடைகிருர்கள். ஐந்துபிடிமண் வெளியேயெடுத்து வீசாமல் பிறன்கிணற்றில் ஸ்நானஞ்செய்கின்றவன் ஸ்நான பலனையுமிழந்து நரகினையுமடைவன். காமமிகுதியினுல் பூமியில் வீரியத்தைவிட்டவன் அந்தப் பூமியினுடைய தூள் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷகாலம் ரௌரவத்தையடைவன். பிறனது தடாகத்தில் சேற்றையெடுத்து வெளியிலிடுகின்றவன் சேற்றின் துளி ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷம் பிரமலோகத்தை அடைவன். சிராத்தஞ் செய்யும் பூமி யின் சொந்தக்காரனுக்குப் பணங்கொடாது பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டமிட்டவன் நரகினை அடைவன். பூமியில் தீபம் வைப்பவன் ஏழு ஜன்மங் குடியனுயும் புத்தகத்தை வைப்பவன் ஜன்மாந்தரத்தில் குஷ்டரோகியாயும் முத்துமுதலிய ரத்னங்களையும் பொன்னையும் வைப்பவன் ஏழுபிறப்பு குருடனுயும், சிவலிங்கம் தேவியின் பதுமை இவைகளை வைப்பவன் நூறுமன்வந்தரம் புழுக்களைத் தின்பவனு யும் பிறப்பன். சங்கு யந்திரம் புஷ்பம் துளசி முதலியவைகளையும் ஜபமாலை புஷ்பமாலை கற்பூரம் கோரோசனம் சந்தனக்கட்டை ருத்திராக்ஷம் தர்ப்பை முதலியவைகளை பூமியில் வைக்கின்றவர் மன்வந்தரகாலம் வரையில் நரகினையடைவர். யக்ஞசூத்திரத்தையும் புத்தகத்தையும் வைப்பவர் இந்த ஜன்மத்தில் பிரம்மஹத்தி செய்த பாவத்தை யடைவதுமன்றி ஜன்மாந்தரத்திலும் பிரமயோனியில் பிறவார். யாகஞ் செய்ததனுல் உண்டாகிய உஷ்ணத்தைப் பாலினுல் நனைக்காதவன் ஏழு ஜன்மம் கொதிக்கும் பூமியை யடைந்து தவிப்பான். பூகம்பகாலத்திலும் கிரகணகாலத்திலும் பூமியை வெட்டுகின்றவன் மகாபாபியாய் அங்கஹீனனுய்ப் பிறப்பான். (8–28)

இப்பூதேவி எல்லோருக்கும் ஸ்தானமாயிருத்தலால் பூமியென் றும் காசியபருக்குச் சம்பந்தமுள்ளவளாகையால் காஸ்யபிஎன்றும் சகலவிஸ்வத்தையும் தாங்குவதனுல் விஸ்பம்பரையென்றும் அள வில்லாத ரூபமுடைய வளாகையால் அனந்தையென்றும் பிருது சக்கரவர்த்தியின் புத்திரியாயும் விசாலமாய்ப் பெருத்திருப் பதினுலும் பிரிதிவி என்றுஞ் சொல்லப்படுகிருள் என்றனர். (29–30)

ஓம் கரநிர்ஜித பல்லவாயை நம:

11. கங்கையின் உற்பத்தி

நாரதர், கங்கை ஸரஸ்வதியின் சாபத்தினுல் பூவுலகில் எந்த யுகத்தில் எவனுல் பிரார்த்திக்கப்பட்டு எவனது ஆக்ஞையால் எப்படி அவதரித்தாள் என்று நாராயணரைக் கேட்க அவர் கூறுகின்ருர் :

ராஜாக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் ஸ்ரீமானுயும் சூரிய வம்சத்திற் பிறந்தவனுயுமுள்ள சகரன், வைதர்ப்பி சைப்பியை என்னும் இரண்டு மனைவியருடன் வாழுங்காலத்தில் சைப்பியைக்கு அஸமஞ்சனென்பவன் பிறந்தான். வைதர்ப்பி பிள்ளைவேண்டுமென்று சங்கரரைப் பூஜிக்க அவரது அனுக்கிரகத்தால் கர்ப்பமுண்டாகி நூறுவருஷஞ் சென்றபின்னர் மாம்ச பிண்டத்தைப் பெற்றனள். அதனைக்கண்டு சம்புவைத் தியானித்து அடிக்கடியழ, அவர் பிராமணரூபமாக வந்து அப்பிண்டத்தை அறுபதினுயிரம் பாகமாகச் செய்ய அவைகளெல்லாம் பிள்ளைகளாய் விட்டன. சூரியகாந்திபோன்ற தேகமுள்ளவர்களான அவர்கள் கபிலமுனிவருடைய சாபத்தால் பஸ்மமாய்விட்டனர். அதைக் கேட்ட அஸமஞ்சன் அழுது நெருங்கினவனத்தில் லக்ஷம் வருஷம் கங்கையைக் கொண்டுவரும் பொருட்டுத் தவம் புரிந்தும் அவ்வெண்ணம் முடியாமல் மரணமடைந்தனன். அவனைப் போலவே அவன் புத்திரனுன அம்சுமான் லக்ஷம் வருஷம் தவம் புரிந்து மரித்தான். அவன் புத்திரனுகிய பகீரதன் லக்ஷம் வருஷம் தவம்புரிந்து கிருஷ்ணபகவானைத்தியானித்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்து வம்சத்தைக் கரையேற்றும் வரத்தை அடைந்தான். பிறகு அந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி கங்கையைப் பார்த்து, ஓ சுரேச்வரீ ! இப்போது நீ ஸரஸ்வதி சாபத்தினுல் சீக்கிரமாகப் பாரதவருஷத்துக்குப் போய்ச் சகரருடைய புத்திரர்களை யெல்லாம் உன்சம்பந்தமான காற்றினுல் பரிசுத்தமாக்குவாய். அவர்கள் ஜன்மாந்தரத்தில் செய்திருந்த பாபங்களொழிந்து எனது பரிசாரகர்களாய் ஒரு துன்பமுமின்றி என் சமீபத்தில் வாழ்வார்கள் என்று சொல்லி, ஓ கங்கே ! நீ பூலோகத்தில் அளவிறந்த மகிமையோடு பூஜிக்கப்படுவா யென்று அம் மகிமைகளைக் கூறுகின்றுர் :

கோடி ஜன்மங்களில் மனிதர்களாற் செய்யப்பட்ட பாபங்களெல்லாம் உனது காற்றின் பரிசத்தால் நசிக்கும். தரிசனத்தைப் பார்க்கிலும் உனது பரிசம் பத்துப்பங்கு புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும். சாதாரண தினத்தில் மௌசல ஸ்நானமாத்திரத்தில் பிரம்மஹத்தி முதலானதும் அனேககோடி ஜன்மங்களிற் செய்ததும் புத்திபூர்வமாகச் செய்ததுமான பாவங்கள் நசித்துவிடுகிறதென்று வேதத்திற் கூறியுள்ளது. புண்ணியதினத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வதனுலுண்டாகும் பலனை வேதங்களாலுஞ் சொல்ல முடியாமையால் தங்கள் சக்திக்குத் தக்கவாறு சொல்லுகின்றன. திரிமூர்த்திகளும் தேவர்களும் முழுவதும் சொல்லமுடியாதொழிந்தனர். ஓ கங்காதேவியே ! சாமான்ய தினத்தில் சங்கல்பஞ் செய்து ஸ்நானஞ் செய்வதனு லுண்டாகும் புண்ணியம் மௌசலஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் பதின்மடங் கதிகம். சூரிய சங்கிரமண காலங்களிலும் அமாவாசையிலும் செய்யும் சங்கல்ப ஸ்நானபலன் சாதாரண தினத்திற் செய்யும் சங்கல்ப ஸ்நானபலனைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தது. தக்ஷிணுயன ஸ்நானபலன் இரண்டுபங்கதிகம். அதனைக்காட்டிலும் பதின்மடங்கதிகம் உத்தராயண புண்ணிய

காலத்திற் செய்யும் ஸ்நானம். சாதுர்மாஸ்ய பௌர்ணமாவாசையில் செய்யும் ஸ்நானபலனுக்கு அளவேயில்லை, அக்ஷயமாம்; உத்தராயண காலத்திற் செய்யும் புண்ணியத்துக்குச் சமமென்று வேதத்திற் கூறியிருக்கின்றது. மேற்குறித்த தினங்களில் ஸ்நானத்தை முன்னிட்டுச் செய்யும் தானம் சாதாரண தினத்தில் செய்யும் புண்ணியபலனைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கதிகம். மன்வந்தராதிகளிலும் மாகமாத சுக்ல பக்ஷசப்தமியிலும் பீமாஷ்டமியிலும் அசோகாஷ்டமியிலும் நவமியிலும் நந்தாதிகளிலும் செய்தால் மேற்கூறிய பலனுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாம். அவைகள் உனக்கும் துர்லபமானவை. தசராவிலும் தசராதசமியிலும் செய்தால் யுகாதியிற்செய்த பலனும் வாருணியில் செய்தால் நந்தாதிப்பலனும் மகத்பூர்வத்தில் செய்தால் மேற்கூறிய பலனைக் காட்டிலும் நான்கு பங்கு புண்ணியமும் துவிமகத் பூர்வத்தில் அதனைக்காட்டிலும் நான்கு பங்கு புண்ணியமும் கிடைக்கும். சாதாரண நாளிற் செய்யும் ஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் கோடி பங்கதிகம் சந்திரகிரகண காலத்தில் செய்யும் ஸ்நானம். அதனைக் காட்டிலும் பதின் மடங்கதிகம் சூரியகிரகண காலத்திற் செய்யும் ஸ்நானம். அதனைக்காட்டிலும் நூறுபங்கதிகம் அர்த்தோதயகால ஸ்நானம் என்று கூறினர். (23–38)

கங்காதேவி, ஓ பிரபுவே! ஸரஸ்வதி சாபத்தாலும் பகீரதன் தபசினாலும் உமது ஆக்ஞையினாலும் பாரத வருஷத்தை நான் அடைவேனால் பாபிகள் என்னிடம் ஸ்நானஞ் செய்து அளவில்லாத பாபங்களைக் கொடுக்கப்போகிறார்கள். அவைகள் என்ன உபாயத்தினால் நசிக்குமோ அதனையும், பாரதவருஷத்தில் எவ்வளவு காலமிருந்து பரமபதத்தை வந்தடைவேனோ அதனையும், எனக்கென்னென்ன அபேக்ஷைகளுண்டோ அவைகளையும் அறிந்து அதற்கேற்றவைகளையும் கூறியருளவேண்டுமென்ன, விஷ்ணுபகவான் கூறுகின்றார்:

ஓ ஈச்வரியே! உனது கோரிக்கைகளை நானறிந்தவன்தான். ஜலரூபமாக விருக்கின்ற உனக்கு லவணசமுத்திரம் கணவனாகும். அக்கடல் என்னம்சம்; நீ லக்ஷ்மி அம்சம். உலகில் மகாசமர்த்தனான புருஷன் சமர்த்தியான ஸ்திரீயோடு சேருவது மிக்க குணமுள்ளது. பாரத வருஷத்தில் ஸரஸ்வதி நதி முதலிய நதிகளைக்காட்டிலும் நீ ஒருத்தியே சௌந்தர்யமுள்ளவளா யிருப்பதினால் புணர்ச்சி காலத்தில் சமுத்திரராஜனுக்கு இனிப்பாகவிருப்பாய். ஓ தேவேச்வரீ! இதுமுதல் கலியுகத்தில் ஐயாயிரம் வருஷம் ஸரஸ்வதி சாபத்தால் பாரதவருஷத்திலிருப்பாய். நீ தினந்தோறும் சமுத்திரராஜனோடு ரகசியத்தில் ரசிக்கப்போகின்றாய்; சிருங்கார சமர்த்தியான நீ அவனுடைய புணர்ச்சி விசேஷத்தால் சந்தோஷமடையப்போகிறாய். பாரத வருஷத்தி லிருக்கிற ஜனங்களெல்லாம் பகீரதனால் செய்யப்பட்ட தோத்திரத்தினால் உன்னைத் துதித்துப் பூஜிப்பார்கள். கண்ணுவசாகையில் சொல்லிய விதிப்படி எவன் உன்னை தோத்திரஞ் செய்து துதிக்கின்றானோ அவன் அச்வமேதபலனை

யடைகிருன். எவன் நூறு யோசனை தூரத்திலிருந்து கங்கை, கங்கையென்று உன்னை ஸ்மரிக்கின்ருனே அவன் சகலபாபங்களி னின்றும் விடுபட்டு எனது லோகத்தை யடைகின்ருன். ஆயிரம் பாபிகள் ஸ்நானம் செய்வதனுலுண்டாகும் பாபம் பிரகிருதி தேவியின் பக்திமான்களுடைய பரிசத்தாலும், ஆயிரம் பாபிகளது பரிசபாபம் பிரகிருதி தேவியின் மந்திரத்தை உச்சரிப்பவன் செய்யும் ஸ்நானத்தாலும் நசித்திப்போம். இவ்வாறு பாபங்களை யெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு சிறந்த ஸரஸ்வதி நதி முதலிய நதிகளோடு ஒன்ருக பாரத வருஷத்தில் வசித்துப் பின்னர் வரப்போகின்றனை. எங்கு உனது குண கீர்த்தனங்களைச் செய்கின்ருர்களோ அவர்கள் தான் பரிசுத்தர்கள். உனது ரேணுஸ்பரிசமாத்திரத்தில் பாபி பரிசுத்தனுவான். உனது நீர்த்துளிகள் எத்தனை மனிதன் மேல் படுகின்றனவோ அவர்கள் அவ்வளவு காலம் தேவலோகத்தில் வசிப் பார்கள். எவர்கள் புத்திபூர்வகமான பக்தியோடு எனது நாமத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு உன்னிடம் மரிக்கின்ருர்களோ அவர்கள் எனது லோகத்தையடைந்து பரிசாரகர்களால் பிராகிருதிகம் என்னும் அநேக பிரம்ம பிரளயத்தைப் பார்ப்பார்கள். அனேக புண்ணியத்தைச் செய்தவனுடைய பிரேதசரீரமானது உன்னிடம் விழும். அந்தப் புண்ணியத்தால் அவனை வைகுண்டமடை வித்து பின் சுககர்மங்களை யனுபவிக்கும் சரீரத்தைத் தந்து அது முடிந்தவுடன் சாரூப்பியத்தையுங் கொடுத்து எனது சபையில் சேர்ந்தவனுகச் செய்துக்கொள்வேன். அக்ஞானியானவன் உன் ஜலசம்பந்தத்தால் பிராணனை விடுவானுயின் அவனுக்கு சாலோகங்கொடுத்து சபையிற் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். வேறெவ்விடத்திலாவது உன்னை நினைத்துக்கொண்டே மரண மடைவோனை பிரமவயது பரியந்தம் சாலோகத்தையும் அநேக பிரா கிருத லயபரியந்தம் சாரூபத்தையும் கொடுத்து சிறந்த ரத்னங்க ளிழைத்த வாகனங்களிலேற்றிப் பரிசாரகர்களோடு கோலோகத்தை யடைவித்து எனக்குச் சமமான உருவமுள்ளவனுக்குவேன். என் மந்திரத்தை உபாசிக்கின்றவர்கள் பரிசுத்தமானவிடத்தி லிருந் தாலும் அபரிசுத்தமான விடத்திலிருந்தாலும் அதனுல் குறைவும் விசேஷமுமில்லை. என் மந்திரத்தை யுபாசித்து என் நிவேதனத்தை புசித்துவருபவன் லீலையாக மூவுலகத்தையும் பரிசுத்தஞ்செய்ய வல்லமை யுள்ளவனல்லவா? எனது பக்தர்களுடைய பந்துக்களும் எவ்விடங்களில் ஞானபூர்வகமாய்த் தியானிக்கின்றவர்களும் ரத்னவிமானமூர்ந்து துர்லபமான கோலோகத்தை யடைவார்கள். எந்தெந்தவிடத்தில் என் பக்தர்களின் சம்பந்த முண்டாகிறதோ அவ்விடத்தி லிருப்பவர்களெல்லாம் ஜீவன்முக்தர்களாய் விடுகிருர் கள் என்று கங்கையைப்பார்த்துக்கூறி, பிறகு பகீரதனைப் பார்த்து, நீ கங்காதேவியைத்துதித்து பக்தியோடு பூஜையும் செய்யென்று ஆக்ஞாபிக்க அவ்வாறே பகீரதன் பூஜித்து பக்தியோடு கௌதம ரால் கூறியுள்ள தியானத்தினுலும் தோத்திரத்தினுலும் அடிக்கடி பரமாத்மாவான கிருஷ்ணபகவானை நமஸ்கரித்தான். பிறகு

யாவரும் தங்களிடத்துக்குச் சென்றூர்கள் என்றனர். நாரதர், எந்தப் பூஜாக்கிரமத்திஞல் எந்தத் தோத்திரத்திஞல் பகீரதன் கங்காதேவியைப் பூஜித்தாஞே அவைகளைக் கூறியருளுமென்ன, நாராயணர் கூறுகின்றூர். (39–70)

நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்து, கணேசர் சூரியன் அக்னி விஷ்ணு சிவன் தேவி இவர்களைப் பூஜித்த பிறகு இஷ்ட தேவதையைப் பூஜிப்பதற்கு அதிகாரியாக வேண்டும். கணேசரை விக்கினங்களை நாசஞ்செய்வதற்கும், சூரியனை ஆரோக்கியத்திற் கும், அக்கினியைப் பரிசுத்தத்திற்கும், விஷ்ணுவை சம்பத்துக்கும், சிவனை ஞானத்திற்கும், தேவியை மோக்ஷத்திற்கும் பூஜித்தால் கெடுதி நேரிடாமல் தியானம் முடியும் என்றனர். (71–75)

ஓம் கல்பவல்லீஸ்மபுஜாயை நம:

12. கங்கையின் சொரூபம்

நாராயணர் சகலபாபத்தையும் போக்கும்படியான கண்ணுவ சாகையிலுள்ள கங்காநதியின் தியானத்தை, நாரதரே! கேட்பீராக என்று கூறுகின்றூர் :

தியானம்—வெண்தாமரைபோலும் நிறமுள்ளவளாகவும், பாபங்களை நசிப்பிக்கின்றவளாகவும், கிருஷ்ணருடைய சரீரத்தில் தோன்றி அவருக்குச் சமானமானவளாகவும், பதிவிரதையா யும், வன்னிசுத்தமான வஸ்திரங்களாலும் ரத்னபூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாகவும், நூறு சரத்கால சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாகவும், புன்சிரிப்புள்ளவளாகவும், எப்போதும் விளங்கும் யௌவனமுள்ளவளாகவும், நாராயணருக்கு பிரிய முள்ளவளாகவும், சாந்தையாகவும், சௌபாக்கியத்தோடு கூடினவ ளாகவும், மாலதி புஷ்பமுள்ள கூந்தலுள்ளவளாகவும், சிந்தூரப் பொட்டிஞல் மஞேகரையாகவும், சந்தனப்பொட்டோடு கூடியிருக் கிற நாஞவிதமான கஸ்தூரிப்பொட்டை நெற்றியி லணிந்தவளாக வும், பக்குவமாய்ப்பழுத்த கோவைக்கனிபோன்ற அதரமுடையவ ளாகவும், முத்துவரிசைபோன்ற பல்வரிசையிஞல் பிரகாசிக்கின்ற முகமுள்ளவளாகவும், கடாக்ஷத்தோடு கூடின மஞேகரமான நேத் ரமுள்ளவளாகவும், கடினமாயும் வில்வப்பழம்போன்ற ஸ்தனங்க ளுள்ளவளாகவும், மென்மையான இடையுள்ளவளாகவும், வாழை மரத்தை நிந்திக்கிற தொடையுள்ளவளாகவும், பாதுகையோடு கூடிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடியுள்ளவளாகவும், குங்குமப்பூச் சும் மருதாணிப்பற்றும் உடையவளாகவும், இந்திரன் முடியிலுள்ள மந்தார புஷ்பத்தினுடைய ரசத்திஞல் சிவந்தபாத முள்ளவளாக வும், தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் சித்தர்களாலும் கொடுக்கப் படும் அர்க்கியத்தை ஏற்பவளாகவும், தபஸ்விகளுடைய சிரசாகிற வண்டுக்கூட்டங்களோடு கூடினவளாகவும், முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தையுங் காமிகளுக்கு சர்வசுகத்தையும் பக்தர்களுக்கு

அனுக்கிரகத்துடன் வரத்தையும் கொடுப்பதில் சிறந்தவளாகவும், விஷ்ணுபத (வியாபகஸ்தான)த்தில் தோன்றினவளாகவும் விஷ்ணு பதியென்னும் பெயருள்ளவளாகவும் இருக்கின்ற கங்காதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (1–11)

இந்தத் தியானத்திஞல் கங்காதேவியைத்தியானித்து ஆஸனம் பாத்யம் அர்க்கியம் ஸ்நாநீயம் அனுலேபனம் தூபம் தீபம் நைவேத் தியம் தாம்பூலம் சீதளஜலம் வஸ்திரம் பூஷணம் மால்யம் கந்தம் ஆசமனீயம் அழகாயும் மிருதுவாயுமுள்ள படுக்கை ஆகிய பதினறு உபசாரங்களைச் செய்தபின்பு தோத்திரமும் நமஸ்காரமும் செய்தல் வேண்டும். (12–16)

தோத்திரம்—பாபத்தைநசிப்பித்துப் புண்ணியத்தை விருத்தி செய்யவல்ல சிவபிரானுடைய சங்கீதத்தில் மோகமடைந்தவளாயும், கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அங்கத்திலும், ராதா தேவியினது சரீரத்திலும் ஜல ரூபமாகப் பிறந்தவளாயும் இருக்கின்ற கங்கா தேவிக்கு நமஸ்காரம். ராதா தேவியிடமிருந்து எந்தத் தேவி யினது ஜனனம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு ராசா மண்டலத்திலும் சிவ சங்கர சந்நிதானத்திலும் பூலோகத்திலும் உண்டாயிருக்கிறதோ அந்தக் கங்கா தேவியை நமஸ்கரிக்கிறேன். கோபாலர்களாலும் கோபிகா ஸ்திரீகளாலும் செய்யப்பட்ட சுபமான ராதா மகோத்ஸவ தினமாகிய கார்த்திகை பௌர்ணமியில் எந்தத் தேவி உற்பத்தி யானளோ அந்தக் கங்கா தேவிக்கு நமஸ்காரம். கோடியோஜனை விஸ்தாரமும் கோடி யோஜனை ஆழமும் லக்ஷம் கோடி யோஜனை நீளமுமுள்ளவளாய் கோலோகத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற கங்கா தேவிக்கு நமஸ்காரம். அறுபது லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கு நான்குபங் கதிகங்கொண்ட நீளமுமாக எந்தத் தேவி வைகுண்டத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனளோ அந்தக் கங்காதேவிக்கு நமஸ்காரம். முப்பது லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தாரமும் அதற்கு ஐந்து கொண்ட நீளமுமுள்ளவளாக எந்தத் தேவி பிரமனுலகிலும் முப்பது லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கு நான்கு கொண்ட நீளமுமுள்ளவளாக சிவலோகத்திலும் லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கேழுகொண்ட நீளமுமாக துருவமண்டலத்திலும் லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கைந்து கொண்ட நீளமுமாக சந்திர மண்டலத்திலும் அறுபதிஞயிரம் யோஜனை அகலமும் அதற்குப் பத்து கொண்ட நீளமுமாக சூரிய மண்டலத்திலும் லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கு ஐந்து கொண்ட நீளமுமாகத் தபோ லோகத்திலும் ஆயிரம் யோஜனை அகலமும் அதற்குப் பத்து கொண்ட நீளமுமாக ஜனர்லோகத்திலும் பத்து லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் ஐம்பது லக்ஷம் யோஜனை நீளமுமாக மகாலோகத்திலும் ஆயிரம் யோஜனை அகலமும் லக்ஷம் யோஜனை நீளமுமாக கைலா யத்திலும் நூறு யோஜனை அகலமும் ஆயிரம் யோஜனை நீளமு மாக மந்தாகினி என்னும் பெயருடன் இந்திர லோகத்திலும் பத்து யோஜனை அகலமும் நூறு யோஜனை நீளமுமாக போகவதி

என்னும் பெயரோடு பாதாளத்திலும் இரண்டு மைல் அகலமும் அதற்குக் குறைவாயும் அளகநந்தை என்னும் பெயரோடு பூமியில் கிருதயுகத்தில் பால்போலும், திரேதாயுகத்தில் சந்திரன் போலும், துவாபரத்தில் சந்தனம் போலும், கலியில் ஜலம்போலும் சுவர்க்கத்தில் எப்போதும் பால் நிறம்போலும் இருக்கின்றளோ எதன் திவலை பட்ட மாத்திரத்தில் பாபிகளுடைய பிரம்மஹத்தியாதி பாவங்கள் நீங்கி ஞானசம்பத்துண்டாகிறதோ அந்தக் கங்காதேவிக்கு நமஸ்காரம். (12–37)

இவ்வாறு பாபத்தைப் போக்கிப் புண்ணியத்தை யுண்டாக்குவதான கங்கையின் தோத்திர சம்பந்தமான இருபத்தொரு சுலோகங்கள் சொல்லப்பட்டன. இதனை எவனொருவன் ஸுரேஸ்வரியைப் பக்தியோடு பூஜித்துத் துதிக்கின்றனே அவன் பிரதிதினம் அஸ்வமேதபலனை யடைகிறனென்பதில் சந்தேகமில்லை. மனைவி புத்திரன் கீர்த்தி இவையில்லாதவன் அவ்வவற்றையும் அடைந்து கங்காஸ்நான பலனையும் அடைகிறன். ரோகி அரோகியாகின்றன். பந்திக்கப்படுகிறவன் கட்டினின்றும் விடுபடுகின்றன். மூர்க்கன் பண்டிதனுகின்றன். துர்ச்சொப்பனமெல்லாம் சுபமாய்விடும். பகீரதன் இந்தத் தோத்திரத்தினுல் கங்கையைச் சகரபுத்திராளிறந்தவிடத்துக்குக் கொண்டுபோனுன். அந்தக் கங்காதீர்த்தக் காற்றுபட்ட மாத்திரத்தில் அவர்கள் பரமபதமடைந்தனர்.

பகீரதனுல் கொண்டு வரப்பட்டமையால் அது பாகீரதியென்று பெயர் பெற்றது. இவ்வாறு புண்ணியத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கின்ற கங்கையின் உபாக்யானம் சொல்லப்பட்டது. மறுபடி என்ன கேட்க விரும்புகின்றனை என்று வினவ, நாரதர், உலகைப் பரிசுத்தஞ் செய்கிற கங்கை எங்கு எக்காரணத்தால் எப்படி திரிபதகை என்று பெயர் பெற்றனள்? அவ்விடமிருப்பவர் யாவர்? அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? எனக்கு இவற்றை விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றர்:

கார்த்திகை பௌர்ணமியில் ராதைக்கு மஹோத்ஸவம் நடந்தது. அப்போது கிருஷ்ணன் அவளைப் பூஜிக்க பிரம்மா முதலானவர்களும் சௌனகாதி ரிஷிகளும் ஆராதித்து சந்தோஷமடைந்திருந்தனர். அவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் கிருஷ்ணனுல் கட்டளையிடப்பட்ட ஸரஸ்வதி சுந்தரதாளத்தோடு வீணையினுல் மனேகரமாகப் பாடினுள். பிரமன் சந்தோஷமடைந்து சிரேஷ்டமான ரத்ன ஹாரத்தையும், ருத்திரமூர்த்தி துர்லபமான மணியையும், கிருஷ்ணன் கௌஸ்துவ மணியையும், ராதை விலையில்லாத ரத்ன ஹாரத்தையும், நாராயணர் மனேகரமான மாலையையும், லக்ஷ்மி விலையில்லாத ரத்னக்காதோலையையும், விஷ்ணு மாயையும் துர்க்கையும் நாராயணியும் மூலப்பிரகிருதியும் பகவதியும் ஈசானியுமானவர்கள் பிரம்ம பக்தியையும் தர்ம புத்தியையும், யமன் கீர்த்தியையும், வன்னி வன்னிசுத்தமான வஸ்திரத்தையும், வாயு மணிநூபுரங்களையும் கொடுத்தார்கள். (44–55)

இவ்வாறிருக்கப் பிரம்மாவினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட ருத்திர மூர்த்தியானவர் ராகோல்லாசத்தோடு கூடின சங்கீதத்தைப் பாட சகல தேவர்களும் சித்திரம்போல் மூர்ச்சித்து வருத்தப்பட்டுத் தெளிந்து எங்கும் ஜலமயமாகவும் கிருஷ்ணனும் ராதாவும் இல்லாமையாகவும் இருப்பதைக் கண்டனர். எல்லாக் கோபர்களும் கோபிகளும் தேவர்களும் அழுதனர். ராதா கிருஷ்ணன் ஜலமாய் விட்டார்களென்று பிரமன் தியானத்தினாலறிந்தனன். பிறகு பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பரமேஸ்வரனைக் குறித்து, உம்முடைய திருவுருவை காட்டும்; அது ஒன்றே நாங்கள் விரும்புவதென்று சொல்லும்பொழுது மதுரமாயும் தெளிவாயும் யாவரும் கேட்கும்படி அசரீரி கூறுகின்றது: நான் சர்வாத்மாவாயுள்ளவன். இந்தச் சக்தி பக்தானுக்கிரக காரணமான சரீரமுள்ளவள். எங்களிருவருடைய சரீரங்களால் உங்களுக்காக வேண்டியவை யாவை? மனுக்களும் முனிவர்களும் வைணவர்களும் எங்களுடைய மந்திரோச்சாரணையால் பரிசுத்தமெய்தி எங்களது பதத்தையடைவர். எங்களைப் பார்க்க விரும்புவீர்களாயின் சம்புவானவர் தேவசபையில் விஷ்ணுமாயையோடு கூடி எல்லாப் பலனையும் கொடுக்கவல்ல அபூர்வமான மந்திரங்களையும், தோத்திரங்களையும், தியான சுலோகங்களையும், பூஜாவிதிக் கிரமங்களையும், கவசங்களையும், உத்தம சாஸ்திரங்களையும், வேதாங்கங்களையும், வேதசாரத்தையும் சிருஷ்டித்து குருவாயிருந்து காப்பாற்றுகின்றேனென்று திடமான பிரதிக்ஞை செய்வாரானால் உங்களெண்ணம் நிறைவேறும். பக்தியில்லாதவர்கள் என் விஷயமான தோத்திரங்களைச் செய்யார். அவைகளை அனுஷ்டித்து உபாசிப்பவர் நூற்றிலொருவர் ஆயிரத்திலொருவரேயாம். என் மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமானவர் என்னுடைய லோகத்தை அடைவர். கோலோகத்தில் வசிப்பவரெல்லாம் மந்திர உபாசனைகளால் வந்தவரேயன்றி வேறல்லர். இம்மந்திரோபாசனை யில்லாவிட்டால் பிரமாண்டமெல்லாம் பிரயோஜனமற்றதாகும். சிருஷ்டிதோறும் மானிடர்களை ஐந்து விதமாகச் சிருஷ்டித்து சிலரைச் சுவர்க்கத்திலும், சிலரைப் பூமியிலும் வசிக்கச் செய்வாய் என்று கூறியது. (56–71)

அதனைக்கேட்ட பிரமன் ஈஸ்வரரிடஞ் சொல்ல ஞானேசனாகிய சிவபெருமான் கேட்டு எவன் கங்காஜலத்தைக் கையிலெடுத்துப் பொய் சொல்லுகின்றானோ அவன் பிரம்மாவுக்கு வயது எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் காலசூத்திர நரகையடைவன் என்று கங்காஜலத்தைக் கையிலெடுத்து அசரீரி கூறியவண்ணம் பிரதிக்ஞை செய்ய கிருஷ்ணமூர்த்தி ராதையோடும் ஆவிர்ப்பவித்தனர். அவரைத் தேவர்கள் பார்த்துப் பரமானந்தமெய்தி மீண்டும் உற்சவஞ் செய்தனர். பின்னர் சம்புவானவர் ரகசியமானதாயும் துர்லபமானதாயு முள்ள முக்திதீபமென்னும் நூலொன்று இயற்றினர்.

ஜலரூபமாய் கோலோகத்தில் வசிக்கிறவளாயும் ராதா

கிருஷ்ணர்களிடம் பிறந்தவளாயும் புக்திமுக்தியைக் கொடுக்கின்ற வளாயும் கிருஷ்ணசொரூபிணியாயுமுள்ள அந்தக் கங்கை பரமாத் மாவினால் அங்கங்குத் தாபிக்கப்பட்டு பிரமாண்டத்தில் எங்கும் பூஜிக்கப்படுகின்றாள் என்றனர். (72–79)

ஓம் கஸ்தூரீதிலகோஜ்வலாயை நம:

13. வைகுண்டத்தில் கங்காதேவி

நாரதர், ஓ ஸுரேஶ்வரரே! ஐயாயிரவருஷம் கலியில் கழியும் போது அந்தக்கங்கை எவ்விடத்திற்குப் போனாள்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்:— ஸரஸ்வதி சாபத்தினால் பாரத வருஷத்தையடைந்த கங்கை, சாப முடிவில் வைகுண்டத்தை யடைந்தனள். அவ்வாறே ஸரஸ்வதியும் பத்மாவதியும் வைகுண்டமடைந்தனர். விஷ்ணுவுக்கு கங்கை ஸரஸ்வதி லக்ஷ்மி துளசி என்று நான்கு மனைவிகள் என்றனர். நாரதர், எக்காரணத்தினால் அந்தக் கங்காதேவி விஷ்ணு பாதத்தி லுண்டானவளென்றும், பிரமன் கமண்டலத்தி லுண்டான வளென்றும், சிவபெருமானுக்குப் பிரியமானவளென்றும், நாரா யணனுக்கும் பிரியமானவளென்றும் சொல்லப்படுகிறாள் என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்: (1–6)

முன்காலத்தில் கோலோகத்தில் ராதாகிருஷ்ணனுடைய சரீரத் திலிருந்து ஜலரூபமாகவுண்டான கங்கை ராதாகிருஷ்ணாம்சமாயும், ஜலத்துக் கதிதேவதையாயும் எவ்விதத்தும் உவமை சொல்லு வதற்கரிய சர்வாங்க சுந்தரியாயும் காமத்தோடு கூடினவளா யும் கிருஷ்ணனுடைய சமீபத்தில்வந்து நாணமுடையவளாய் வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டு கண்களால் அவரது முகத்தை இமைகொட்டாமல் பார்த்து அவரது சௌந்தரிய விசேஷத்தினால் மயங்கி மோகங்கொண்டு புணர்ச்சியி லாவலுள்ள வளாய் ரோமங்கள் சிலிர்சிலிர்க்க மூர்ச்சித்தனள். அச்சமயத்தில் அங்கு ராதிகாதேவி, சம்பகமலர்போன்ற மேனியும் யானைநடை போன்ற நடையும் உடையவளாய் விலையில்லாத ரத்னங்களா லிழைக்கப்பட்ட நானாவித பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வளாய் இரண்டு பீதாம்பரங்களை இணைத்துத் தரித்தவளாய் சிந்தூரம் சந்தனம் கஸ்தூரிகளால் இடப்பட்ட மூன்று பொட் டுடையவளாய் பரிமளமிக்க பாரிஜாதமலர்நிறைந்த கூந்தலுடைய வளாய் கோடிசந்திரர் ஏககாலத்தில் தோன்றி, மேன்மையும் சிகப்பும்வாய்ந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியினால் கொடுக்கப்படும் அர்க்கிய ஜலத்தை ஏற்கும் பாதாம்புஜங்களை அடிக்கடி பையப்பைய வைத்து, சிறந்த ரத்ன விமானத்தினின்றும் இறங்கி, ரிஷிகளும் ஸ்திரீகளும் இருபக்கத்தும் சாமரை வீசவும், முப்பதுகோடி கோபிகாஸ்திரீகள் சூழ்ந்து வரவும், கோபத்தோடு கண்சிவந்து உதடுதுடிக்க கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சமீபத்தி லிருக்கின்ற

சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனள். அத்தேவியைக் கிருஷ்ணன் பார்த்து சடுதியில் எழுந்து இனியவார்த்தைகளால் இனிப் புண்டாகப்பேசிப் புன்சிரிப்போடும் புகழ்ந்துகொண்டிருக்க, அங்கிருந்த கோபிகள் மிகவும் பயந்து வணங்கிய கழுத்துடன் பக்தியோடு துதித்தனர். கங்கையானவள் சீக்கிரமா யெழுந்து குசலப்ரஶ்னஞ்செய்து தாழ்ந்த இடத்தில் நின்று பயந்தவளாய் உலர்ந்தநெஞ்சும் தாடையும் உதடுமுள்ளவளாய் கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தில் தியானத்துடன் சரணமடைந்து துதித்தாள்; கிருஷ்ண மூர்த்தி அவளுக்கு அபயங்கொடுக்க நிம்மதியான மனமுடைய வளாயினாள். (7–46)

பிறகு கோபத்துடனிருக்கும் ராதேஶ்வரியை இமைகொட்டாது கங்கைபார்த்து மனவாட்டத்தோடு நிற்க, ராதை சாந்தையாய்ப் புன்சிரிப்புடன் ஜகதீசனைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்: ஓ ஜகதீசனே! உன் முககமலத்தையும் உன்னழகையும் புன்சிரிப்போடுகண்டு மூர்ச்சையடைந்து வஸ்திரத்தினால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை அடிக்கடி பார்க்கும் இவள் யார்? நீரும் அவளைப்பார்த்துக் காமுகராய்ப் புன்சிரிப்புடனிருக்கின்றீர். நானிருக்கும்போதே இப்படிப்பட்ட துர்நடத்தையை அடிக்கடி செய்துவருகின்றீர். நான் உம்மிடம் வைத்த பிரீதியினால் பொறுமை யடைகிறேன். ஸ்திரீ ஜாதிகள் இளகிய மனமுடையவரென்றும், அல்பத்துக்கெல்லாம் ஆசைப்படுகின்றவர்களென்றும் சொல்வது மெய்யே. ஓ பிரபுவே! இனி நீர் மோகித்திருக்கும் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு இக்கோலோகத்தைவிட்டுப் போகாதிருப்பீராயின் உமக்கு நன்மை யுண்டாகாது.

நீர் முன்னர் சந்தனவனத்தில் விரஜையோடு கூடியிருக்கும் போது நான் பார்த்தேன். அப்போது தோழிகளுடைய வசனத் தால் பொறுமையடைந்திருக்க என்வரவை யறிந்து மறைந்து விட் டீர். அந்த விரஜையோ கோடியோஜனை விசாலமும் நான்குகோடி யோஜனை நீளமுமுள்ள நதிரூபமாய் விட்டாள். அவளும் இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறாள். நான் அந்தப்புரத்துக்குப் போகும்போது நீர், விரஜை! விரஜை யென்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு அழுதீர். அவ்விரஜை ஜலரூபத்தைவிட்டு அலங்காரத்தோடு கூடினவளாய் உம்மிடம் வர நீர் கூடிக்கலந்தீர். ஒருக்கால் சம்பகவனத்தில் சோபையென்னும் கோபியோடு கூடினீர்; அப்போதும் நான் காண என் சப்தத்தைக்கேட்டு மறைந்து விட்டீர். அவள் சந்திர மண்டலத்தை யடைந்து சந்திரகாந்தியாய் விட்டாள். நீர் மனவருத்தமுற்று அவளிடத்தில் வைத்த ஆசையால் அவளுடைய காந்தியை வேறு வேறாகப் பிரித்து ரத்தினம் பொன் மணி ஸ்திரீகளுடைய முகம் அரசன் தளிர்பத்திரம் புஷ்பம் பழம் பயிர் ராஜகிருகம் தேவகிருகம் கோட்டை முதலிய வற்றிற் கலந்திருக்கும்படிச் செய்து அவைகளைக்கண்டு மகிழ்ந்தீர். ஒருகாலத்தில் பிருந்தாவனத்தில் பிரபை யென்னும் கோபியோடு கூடியிருந்தீர்; அப்போதும் பார்த்தேன். நீர் என் வரவையறிந்து

மறைந்து விட்டீர். அவள் சூரியமண்டலம்போய் தேஜோ ரூபமாய் விட்டாள். அப்போதும் நீர் அவளுடைய தேஜஸைக் கண்ணிடத்திலும் அக்கினி யிடத்திலும் யக்ஷர் கிம்புருஷர் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் வைணவர்கள் சர்ப்பங்கள் பிராமணர்கள் முனிவர்கள் தபஸ்விகள் சௌந்தர்யமுள்ள ஸ்திரீகள் கீர்த்தியுள்ளவர்கள் இவர்களிடத்தில் கலந்திருக்கும்படிச் செய்தும் பார்த்தும் ஆசையடங்காது வருத்தப்பட்டீர். ஒரு காலத்தில் ராசாமண்டலத்தில் வசந்த காலத்தில் ரத்னகிருகத்தில் சாந்தியென்னும் கோபிகைக்கு ரத்ன தீபங்களோடு கூடிய புஷ்பப்படுக்கையில் நீர் சந்தனம் ரத்னுபரணம் முதலியவற்றைக் கொடுக்கவும், அவள் உமக்குத் தாம்பூலங் கொடுக்கத் தரித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் நான்வர என் சப்தத்தைக் கேட்டு மறைந்தீர். அவள் உம்மிடம் மறைந்து சற்குண சொரூபியாயினள். நீர் வருத்தத்தோடு அவளை அரண்யம் லக்ஷ்மி யமன் மந்திரோபாசனை செய்கின்றவர்கள் தபஸ்விகள் தர்மிஷ்டர்கள் இவர்களிடத்துச் சிறிது சிறிதாய் வசிக்கும்படிச் செய்தீர். ஓர்காலத்தில் க்ஷமை யென்னும் கோபியுடனிருந்தீர் ; அதையும் நான்காண நீர் என் வரவையறிந்து அந்தப்புரத்திற் சென்று அவளோடுகூட சந்தனப் பூச்சுகளாலும் புஷ்பத்தினுலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையில் மெய்மறந்து இருவருக்கும் உண்டாகிய புதிய சங்கமத்திஞல் தூங்கி விட்டீர்கள். நான் உங்களிருவரையும் எழுப்பினேன். அதனை மறந்திருப்பீர்; எண்ணிப்பாரும். எழுந்த பின்னர் நீர் அணிந்திருந்த பீதாம்பரம் முரளிவனமாலை கௌஸ்துவமணி ரத்தனகுண்டலம் இவையெல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டேன். தோழியினுடைய வார்த்தையிஞல் மீண்டும் கொடுத்து விட்டேன். அப்பொழுது நீர் மிகவும் பயந்து கிருஷ்ண வர்ணத்தை யடைந்தீர் ; வெட்கத்துடன் ஒதுங்கினீர். க்ஷமையும் தேகத்தைவிட்டு பூமியோடு கலந்து சிறந்தகுண முடையவளானுள். நீர் அழுதுகொண்டே விஷ்ணு வைணவர் தார்மிகர்கள் தருமம் துர்ப்பலர் தபஸ்விகள் தேவர்கள் பண்டிதர் இவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தீர். உம்முடைய குணத்தையும் செய்கையையும் நானறிவேனென்று சொல்லி வெட்கத்தோடு தலைவணங்கியிருக்கும் கங்கையைப் பார்த்தனள். அதையறிந்த கங்கையானவள் ஜலத்தில் மறைந்தனள். (47–80)

ராதை அந்நீரைப் பானஞ்செய்து கொப்பளிக்க யத்தனித்தாள். கங்கை கிருஷ்ணன் பாதத்தைச் சரணமடைந்து மறைந்தனள். ராதை அக்கங்கையைக் காணுமல் எங்குந்தேட ஜலாதாரமுள்ள இடமெல்லாம் ஜலமின்றியும் ஜலஜந்துக்கள் இறந்திருப்பதையும் பார்த்தனள். திரிமூர்த்திகள் முதலிய தேவர்களும் ஆதிசேஷன் முதலிய நாகலோக வாசிகளும் மனுக்கள் முனிவர் முதலிய பூலோக வாசிகளும் நெஞ்சுலர்ந்தவர்களாய் கோலோகமடைந்து பிரகிருதி பரமாயும் ராதையின் வக்ஷஸ்தலத்திலிருக்கிற பகவானையும் நமஸ்கரித்துத் துதித்து ஒருவரையொருவர் பார்த்து யாவரும் பிரமனைநோக்கி நமது அபிப்பிராயத்தைப் பிரபுவுக்குத் தெரி

வித்தீராவென்று கேட்க பிரமன், திருமால் ருத்திரருடன் பகவானைச் சமீபித்துப்பார்க்க, அவர் அநேகராகத் தெரிய, மதி மயங்கி இவருள் எவர் சேவிக்கத்தக்கவர், எவர் சேவகர் என்று நிரூபிக்கச் சக்தியற்றவரு யிருக்கும் அப்பொழுதே ஒருக்ஷணம் ராதையோடும், ஒருக்ஷணகாலம் உருவமுள்ளவராயும், ஒருக்ஷணம் தனித்தும், ஒருக்ஷணம் ராதாரூபத்தைத்தான் தரித்தும், தன்னுரு வத்தை ராதைதரித்தும் இருக்கக்கண்டு அந்தப்பகவான் இந்தப் புருஷரூபமா இந்த ஸ்திரீவுருவமா என்று நிதானிக்கவும் சக்தியற்று ஞானதிருஷ்டியினுல் இருதயகமலத்தி லிருக்கிற கிருஷ்ணனைத் தியானித்துப் பக்தியோடு துதித்தனர். அப்போது ராதையின் வக்ஷஸ்தலத்திலிருக்கிற கிருஷ்ணர் தரிசனமாயினர். அவர் பிரமன் முதலியோரது அபிப்பிராயத்தையறிந்து, நீங்களனைவரும் சுகமா? உங்கட்கு அடிக்கடி சுபமுண்டாகுகவென் ருசீர்வதித்து ராதையினுடைய பயத்தால் என் பாதத்தில் மறைந்திருக்கிற கங்கை வெளிப்படின் அவளை வாயிலுண்டுமிழ ராதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருள்; அவளை உங்களிடம் கொடுத்து விடுகிறேன்; அவளைப் பயமில்லாமல் இருக்கச்செய்யுங்க ளென்றனர். அவ் வார்த்தையைக் கேட்ட பிரமன் ராதாதேவியை நோக்கி வேத வாக்கியங்களால் துதித்து கங்கை ராசமண்டலத்தில் உங்களிருவரிட மிருந்து தோன்றின வளல்லவா? முன் ருத்திரர் பாடிய வீணுஸ் வரத்தால் மெய்மறந்து போனபோது உங்களிடத்தில் ஜலரூபமாக வெளிப்பட்டவளல்லவா? ஆகையால் இவள் கிருஷ்ணருடைய அம்சமாயிருக்கின்ற உன் பெண்ணல்லவா? இந்தக் கங்கை எந்தெந்த லோகத்தில் எந்தெந்தப் பெயருட னிருப்பினும் உன் பெண்ணேயாம்; ஆகையால் அவள் உனது மந்திரத்தைக் கிரகித்துப் பூஜிக்கக்கடவள் என்று கூற, ராதை புன்சிப்புடன் சமாதான மடைந்தனள். உடனே கங்கை கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய காலின் கட்டைவிரலி லிருந்து வெளிவந்தனள். பிரமன் அந்த கங்கா ஜலத்தில் சிறிது எடுத்து தன் கமண்டலத்தில் அடைத்துக்கொண்டு ராதிகா தேவியினது மந்திர பூஜா ஸ்தோத்திர கவசாதிகளையும் சாமவேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள புரச்சர்யாதிகளையும் உபதேசிக்க, அவைகளை கங்கை அனுஷ்டித்து விஷ்ணுலோக மடைந்தனள். ஆதலால் லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி கங்கை துளசி இந்த நால்வரும் விஷ்ணுபத்தினிகள். (80–124)

ஓ பிரமனே! இப்பொழுது ஜலப்பிரளய காலம். தேவர் முனிவர் முதலான யாவரும் என்னைக்காண இங்கு வந்திருக்கின்ற படியால் அழியாதிருக்கின்றனர். எத்தனையோ பிரம விஷ்ணுக்கள் என்னிடத்தில் லயத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். நானே பிரமனுய்ப் பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறேன். இங்கு பிரளய காலங்கள் என்று சொல்லப்படுவதாகிய காலக்கிரமங்கள் கிடையா. இன்னும் அநேகப் பிரளயங்கள் வரப்போகின்றன. இனி நீ எல்லாவுலகங்களையும் சிருஷ்டி செய்யக்கடவாய். கங்கை உன்னிடம் நான் சொன்னபடியே வருவாள் என்றனர். (125–136)

ஓம் ஹகாரார்த்தாயை நம:

14. கங்கை–விஷ்ணு தொடர்பு

நாரதர், கங்கை வைகுண்டம் போனுளென்று கூறினீரே யல்லாமல் மனேவியான விஷயத்தைக் கூறினீரில்லை என்று நாராயணரைக் கேட்க, அவர் கூறுகின்றுர் :

ஓ நாரதரே ! கங்கை வைகுண்டம் போனபோது பிரமனும் அங்கு சென்று வைகுண்டநாதரை நமஸ்கரித்து, இதோ வந்திருக்கின்ற கங்காதேவியைப் பார்த்தீரா என்று அவளைப் பற்றி கோலோகத்தில் நடந்தவைகளை விரிவாகக்கூறி அவள் மிகவும் ரசமறிந்தவள். நீரும் எங்களிலுஞ் சிறந்த ரசக்ஞர். ஆகையால் இவளை அழைத்து வந்தேன். காந்தர்வ விவாகத்திஞல் மனேவியாகக் கொள்ளவேண்டும். இவள் உமக்கு வலிதிற் கிடைத்தவள். தானே கிடைத்த கன்னிகையை ஒருவன் கொள்ளாமற் போவாஞயின் அவனிடம் லக்ஷ்மி கோபங்கொண்டு நீங்குவாள். ஏனெனில் எல்லா ஸ்திரீகளும் பிரகிருதியின் கலாம்சங்க ளாதலால் பண்டிதனுயுள்ளவன் அவமானஞ் செய்யான். ஆகையால் இவளை எவ்விதத்தும் தள்ளக்கூடாதென்று கூற, அவர் காந்தர்வவிவாகத்தால் அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் கிரீடித்தனர்.

அதனேக்கண்ட ஸரஸ்வதிதேவி துக்கமடைந்தும் லக்ஷ்மியினுல் தூண்டப்பட்டும் நாடோறும் பொருமை கொண்டும் சாபத்துக் கிடஞ்செய்து கொண்டனர் என்றனர். நாரதர், துளசியோடு நான்கு பத்னிகளென்றீரே, அவள் வரலாற்றைக் கூறவேண்டுமென்றனர். (1–23)

ஓம் ஹம்ஸகத்யை நம:

15. விருஷபத்துவஜன்

நாராயணர் கூறுகின்றுர் :—தக்ஷசாவர்ணி என்னும் மனு விஷ்ணு பக்தனுயும் அவருடைய அம்சபூதனுயுமிருந்தான். அவன் புத்திரன் பிரமசாவர்ணி ; அவன் மகன் தர்மசாவரணி ; அவன் மகன் ருத்திரசாவர்ணி ; அவன் மகன் தேவசாவர்ணி ; அவன் மகன் இந்திரசாவர்ணி ; அவன் மகன் விருஷபத்துவஜன் ; சிவபெருமானிடம் பக்தியுள்ளவன். இவனுக்கு முற்பட்டவர்கள் விஷ்ணு பக்தர்கள். மூன்று தேவயுகம் இவனது ஆச்சிரமத்தில் சிவபெருமான் வசித்திருந்தனர். இவனிடம் சிவபெருமாஞர் மிக்கபிரியமுள்ளவர். இவன் நாராயணன் லக்ஷ்மிதேவி சரஸ்வதிதேவி முதலானவர்களே மனத்திலும் நினேத்தவனல்லன். தன்னுடைய ஆளுகையில் சகல தேவர்களுடைய பூஜைகளேயும் நிறுத்திவிட்டான். புரட்டாசி மாதத்தில் வரும் மகாலக்ஷ்மியின் பூஜையையும் மாக மாதத்தில் வரும் ஸரஸ்வதி பூஜையையும் விஷ்ணுபூஜையையும் யக்ஞத்தையும்

ஒரு பொருளாக மதிக்காமலும் செய்யாமலும் இருந்தான். சூரியன் அவனிடத்தில் கோபமுடையவனாய் சிவபெருமான் அவனுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றா ரென்பதையும் எண்ணாமல் சம்பத்தில்லாத வனாகக் கடவதென்று அவனைச் சபித்தனன். (1–15)

அது கண்ட பகவானாகிய சங்கரர் சூரியனை சூலாயுதத்தால் துரத்த அவன் பிரமலோகமடைந்து பிரமன் முதலானவர்களோடு வைகுண்டஞ்சென்று நாராயணரைச் சரணடைந்து துதித்துத் தாங்கள் வந்த காரணத்தைக்கூற, அவர் அபயந்தந்து இனிச் சங்கரரால் பயமுண்டாகாது. அந்தப் பகவான் சர்வேஸ்வரர். பக்தர்களுக்குச் சுவாதீனமாயிருக்கின்றவர் ; பக்தர்களுக்கு ஆத்மா வாயிருக்கின்றவர் ! பக்தப்பிரியர் ; எனக்குப் பிராணனைக் காட்டி லும் பிரியமானவர். பிரம்மாண்டத்தில் அவரைக்காட்டிலும் தேஜஸ்வி கிடையாது. அந்த மகாதேவர் லீலையாகவே கோடி சூரி யரையும் கோடி பிரமரையும் சிருஷ்டிக்க வல்லமையுள்ளவர். அவருக்கு அசாத்தியமான காரியம் உலகத்தில் ஒன்றுங்கிடையாது. நான் அவருடைய கல்யாண குணத்தைச் சிந்தித்துக் கொண் டிருக்கிறேன். மங்களத்துக்கு அதிஷ்டானமா யிருக்கிறபடியால் சிவனென்று அவரைக் கூறுகின்றார்கள் என்று சொல்லும்பொழுது சூலஹஸ்தராய் ஈஸ்வரர் விருஷபத்தினின்றுமிறங்கி அங்குள்ள சுகாசனத்தில் வீற்றிருந்து யாவரானும் பூஜிக்கப்பட்டிருந்தனர். (16–31)

அவரை விஷ்ணுமூர்த்தி, தேவரீர் கோபத்தோடும் இங்கு வந்த காரணம் யாதோ என்றனர். சங்கரர் என் பக்தனாகிய விருஷ பத்துவஜனைச் சூரியன் சபித்தான். அவனிங்கு வந்திருக்கிற படியினால் அவனைக் கொல்ல வந்தேன். என் பக்தனை சூரிய னுடைய சாபம் என்ன செய்யும்? இவன் சாபம் போகத்தக்க செல்வத்தைப் போக்குமேயன்றி போதலையறியாத எனது பக்தியைப் போக்குமா ? என் பக்தர்களுக்குச் செல்வமிருந்தாலென், இல்லாதொழிந்தாலென் ? செல்வத்தை அவர்களே வெறுக் கின்றார்கள். அதனைக் கொடுவென்று என்னைக் கேட்பதுமில்லை என்று சொல்லவும், விஷ்ணுவானவர், தேவரீர் கூறியது உண்மையே ; தேவரீருடைய பக்தனுக்கு ஆயுள் முடிந்து தேவரீருடைய பதமடைந்தான் ; இனி அச்சூரியனைக் கொல்வதனா லென்ன பயன் ? க்ஷமிக்கவேண்டுமென்ன, அவர் வேண்டுகோளின் படியே கோபந்தணிந்து சென்றனர். நாரதரே ! பின்னர் அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி தேவர்களைப் பார்த்து, அவன் புத்திரன் ரதத் துவஜனும் அரசாண்டு மரணமடைந்தான். அவன் புத்திரன் தருமத்துவஜன் குசத்துவஜனென்னுமிருவர் செல்வத்தில் ஆசை யுடையவர்களாய் என்னுடைய பக்தர்களாய் லக்ஷ்மியைக் குறித்துத் தவம்புரிய அவள் அவர்களுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்து ஸகல சம்பத்தையும் உண்டாக்க அவர்கள் அடைவார்கள் என்றுகூறி யாவருக்கும் விடைகொடுத்து அந்தப்புரஞ் சென்றனர் என்றார். (32–51½)

ஓம் ஹாடகாபரணோஜ்வலாயை நம:

16. வேதவதி வரலாறு

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—முற்கூறிய அவ்விருவரும் உக்கிர மான தபசினால் லக்ஷ்மியைப் பூஜித்துத் தங்கள் இஷ்டப்படி வெவ்வேறு வரம்பெற்று மிக்க பிரபுவாயும் புண்ணியவான்களாயும் புத்திரவான்களாயு மிருந்தனர். குசத்துவஜன் பத்தினியான மாலாவதி லக்ஷ்மி அம்சமான புத்திரியைப் பெற்றாள். அவள் சிறிதுநேரம் சென்றபின் ஞானவதியாய் வேதசப்தத்தை ஸ்பஷ்டமா யுச்சரித்துக்கொண்டு சூதிகாகிருகத்தைவிட்டு வெளியே வந்தாள். பிறந்தபோதே வேதத்வனி செய்தபடியால் அவளைப் பண்டிதர் வேதவதி என்றழைத்தனர். அப்பெண் ஸ்நானஞ்செய்து தவஞ் செய்யக் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது பந்துக்கள் தடுத்தும் சென்று புஷ்கர க்ஷேத்திரத்தில் ஒருமன்வந்தரம் லீலையாக உக்ரமான தவம் புரிந்தனள். அவ்வாறு புரிந்தும் தேகம் இளைக்காமலும் வருந்தா மலும் யௌவனவதியாயுமிருந்தாள். அப்பொழுது அசரீரி, ஓ பெண்ணே! உனக்கு மறு ஜன்மத்தில் விஷ்ணு பர்த்தாவாக வருவர் என்று சொல்லிற்று. அதனைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து பின்னரும் கந்தமாதன பர்வதத்தில் நீண்டகாலமிருந்து தவம் புரிந்து பிறகு ஓர் க்ஷணகாலம் சிரமபரிகாரமாக சும்மா இருந்தனள். அப்போது ராவணன் அவளெதிரே வர, அவனுக்கு அதிருசியான பழமும் அதி சீதளமான ஜலமும் கொடுத்தாள். அப்பாபிஷ்டன் புசித்து உட் கார்ந்து, நீ யாரென்று கேட்டு அவளது பெருத்த பிருஷ்ட பாகத்தை யும் தனத்தையும் மற்ற அவயவங்களையுங் கண்டு மோகித்து அவ ளைக் கிரீடிக்க முயன்றான். அப்பதிவிரதை கோபங்கொண்டு அவ னைக் கைகால் திரும்பவொட்டாது தம்பிக்கச் செய்துவிட்டனள். அவன் ஊமையாய் மனத்தினால் லக்ஷ்மியைத் துதிக்க, லக்ஷ்மிதேவி மனமிரங்கி முன்போல் செய்துவிட்டனள். அதைக்கண்ட வேதவதி, நீ என்விஷயமாய் பந்துக்களோடு மரணமடைவாயென்று கூறித் தேகத்தை விட்டனள். ராவணன் அச்சரீரத்தைக் கங்கையிலிட்டு என்னவேலை செய்தேனென் றழுதுகொண்டே தன்னிடம் போனான். அந்த லக்ஷ்மி காலாந்தரத்தில் ஜனக மகாராஜனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்து சீதையென்னும் பெயரோடு அழகான ராம னைப் புருஷனாகப் பெற்று அனேக காலங் கிரீடித்திருந்தனள். அவர் பிதுர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலிக்கக் காட்டிற்குப் புறப்படும் போது சீதையும் லக்ஷ்மணனும் வர, அவர்களோடு அரணிய சஞ் சாரஞ் செய்து கடற்கரையில் வந்தனர். (1–27)

அப்போது அக்கினிதேவன் பிராமண உருவத்தோடு வந்து வருந்தும் ராமனைப் பார்த்து வருந்தி, ஓ பகவானே! சீதையை அபகரித்துக்கொண்டு போகுங்காலம் சமீபித்திருக்கிறது. தெய்வச் செயலைத் தடைசெய்ய முடியாது. தெய்வத்தைக் காட்டிலும் பல மானது வேறு கிடையாது. லோகமாதாவான தேவியை என்னிடம்

வைத்துவிடுவாய். நான் சாயாதேவியை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். நீ அவளை வைத்துக்கொள். ராவணன் செய்தி எல்லாம் முடிந்தபின் உன்னிடம் விடுகிறேன். நான் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட அக்கினிதேவன் என்று சொல்லவும், ராமர் இச்செய்தியை லக்ஷ்மணருக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அக்கினிதேவன் சொல்லியது போல் மாயையால் சீதையைக் கற்பித்து ராமருக்குக் கொடுத்து விட்டு சீதையை அவரிடம் பெற்றுக்கொண்டு போகும்போது, ஓ ராமரே! இந்த ரகஸ்யத்தை ஒருவருக்கும் சொல்ல வேண்டாமென்று கூறிப்போனான். இந்தச் செய்தி லக்ஷ்மணருக்கே தெரியாதென்றால் வேறெவர்க்குத் தெரியும்? இஃதிப்படியிருக்கப் பொன்மானைப் பார்த்து சீதையினது வேண்டுகோளை முடிக்க ஸ்ரீராமர் சீதையை லக்ஷ்மணருடைய காவலில் வைத்துவிட்டு மானின் பின்சென்று அடிக்க அது லக்ஷ்மணா! என்று கூச்சலிட்டு இறந்து விமான மூர்ந்து வைகுண்டமடைந்து துவாரபாலகருள் ஒருவனாய்விட்டது. சீதை லக்ஷ்மணரை ராமரிடம் அனுப்ப அச்சமயத்தில் ராவணன் சீதையை லங்கைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டான். ராமரும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து சீதையைத் தேடிக் காணமல் அழுதுகொண்டு காவிரிக் கரையிலிருக்கும்போது சீதையின் இருப்பையறிந்து வானரர்களைச் சகாயமாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு சமுத்திரத்தில் பாலங் கட்டி லங்கையையடைந்து ராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டு அவளை அக்கினி பரீக்ஷை செய்யும்போது அக்கினிதேவன் தான் வைத்திருந்த சீதையை வெளிவரும்படிச் செய்தான் அப்பொழுது சாயாதேவி அக்கினியையும் ராமனையும் பார்த்து யான் போகும் வழி என்னவென்று கேட்க, நீ புஷ்கரத்துக்குச் சென்று தவம் புரிந்து சுவர்க்க லக்ஷ்மியாக ஆவாய் என்று உத்தரவு கொடுக்க, அவள் மூன்று லக்ஷம் தேவவருஷம் தவஞ்செய்து சுவர்க்க லக்ஷ்மியாயினள். பிறகு அவள் நீண்டகாலங் கழித்து யக்ஞ குண்டத்திற் பிறந்து பாண்டவர்களுக்குப் பத்தினியாயினள். கிருதயுகத்தில் வேதவதியாயும், திரேதாயுகத்தில் சீதையாயும், துவாபரத்தில் திரௌபதியாயும் இருந்தபடியால் திரிஹாயணி என்று பெயர்பெற்றாள் என்றனர். நாரதர் அவள் ஐந்து புருஷரைக் கொள்வதற்குக் காரணம் என்னையோ என்று வினவினர். (28–54)

நாராயணர் கூறுகின்றார்:—சாயாதேவி சங்கரரைக் குறித்துத் தவங்கிடந்து காமமுடையவளாய் சங்கரர் பிரத்யக்ஷமானபொழுது எனக்குப் பர்த்தா கொடு, கொடு என்று ஐந்துதரம் கேட்டாள். சிவபெருமான் அவள் பிரார்த்தனையைக் கேட்டு, பெண்ணே! நீ விரும்பியவண்ணம் உனக்கு ஐந்து புருஷர்கள் வரப்போகின்றார்கள் என்று வரங்கொடுத்து மறைந்தனர்; அதனால் பஞ்சபாண்டவர்களுகுப் பத்தினியாயினள். இவள் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, ராமர் விபீஷணனுக்கு லங்கையைப் பட்டங்கட்டி சீதையோடு அயோத்திக்குச் சென்று பதினோராயிரம் வருஷம் அரசாண்டு வைகுண்டம் போனார். லக்ஷ்மி அம்சமான வேதவதி லக்ஷ்மியிடம் சேர்ந்தனள். ஓ நாரதரே! வேதவதியினுடைய சரித்திரத்தைச் சொன்

னேன். இனி தருமத்துவஜரின் பெண்ணினுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றே னென்றனர். (55–63)

ஓம் ஹாரீஹாரிகிசாபோகாயை நம:

17. துளசியின் தோற்றம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—தருமத்துவஜருடைய பத்தினியாகிய மாதவி என்பவள் அரசனோடு கந்தமாதனத்தில் புஷ்பசயனத்தில் சந்தனப்பூச்சுடன் மலர்மணங்கமழும் சந்தனக்காற்று வீச ரமித்திருந்தாள். இருவரும் சுரதக்கிரீடையில் அதிகரித்தவர்களாய் திருப்தியற்று நூறுதேவவருஷம் இரவுபகல் தெரியாதுஇருந்தனர். ஒருநாள் அரசன் அரசாக்ஷியை நினைத்து அவளைவிட்டுப்போயினன். அவள்மாத்திரம் திருப்தியடையாமல் நூறுவருஷம் கர்ப்பமாயிருந்து கார்த்திகை பௌர்ணமி சுக்கிரவாரத்தில் சுபமுகூர்த்தத்தில் ஒரு பெண்ணைப்பெற்றாள். அப்பெண்குழந்தை லஷ்மியாகையால் எல்லா அவயவங்களும் அழகிற்சிறந்து நேர்த்தியாய் விளங்கின. அவ்வாறு ஒருவிதத்தினும் ஒப்புச்சொல்வதற்கில்லாமலிருந்தபடியால் துளசி எனப் பெயர்பெற்றனள். அஃதாவது துள என்றால் - ஈடு, சி என்றால் - இல்லாதது என்பதுபொருள். பின்னர் அப்பெண் தவஞ்செய்யவெண்ணி பதரிவனஞ்சென்று மனதை நாராயணர் பர்த்தாவாகவேண்டுமென்னும் சங்கற்பத்தில் நிறுத்தி ஒருவஸ்துவையும் பாராமல் ஒரேகாலில் நின்று மழையில் நனைந்தும், வெயிலில் காய்ந்தும் பஞ்சாக்கினிமத்தியினின்று கொளுத்தப்பட்டும் இருபதினாயிரம் வருஷம் ஜலத்தையும் பழத்தையும், முப்பதினாயிரம் வருஷம் இலைகளையும், நாற்பதினாயிரவருஷம் வாயுவையும் புசித்துப் பதினாயிரம் வருஷம் நிராகாரமாய்த் தவம்புரிந்தாள். (1–19)

அவளுக்குப் பிரமன் பிரத்யக்ஷமாய், ஓ துளசியே ! உனக்கு ஹரியிடம் பக்திவேண்டுமா ? தாசத்தன்மை வேண்டுமா ? அமரத்தன்மை வேண்டுமா என்று கேட்க துளசி, நீர் எல்லாமறிந்தவராகையால் நான் வெட்கமடைய வேண்டுவதில்லை ; நான் கோலோகத்தில் கோபிகாஸ்திரீயாய் கிருஷ்ணனுக்கு இஷ்டையாயும் கிங்கரியாயும் தோழியாயும் மனைவியாயுமிருந்தேன்; அவருடைய சம்போகத்தில் திருப்தியடையாமல் மோகமடைந்திருந்த என்னை ராதை பார்த்து கோவிந்தனைமிரட்டி, நீ மானிடயோனி யடையக் கடவாயென்று சபிக்க, பகவான் என்னை நோக்கி, பூமியில் நீ தவங்கிடந்து பிரமாவின்வரத்தால் என் அம்சமும் நான்கு கையுமுள்ள புருஷனை அடைவாயென்று சொல்லிமறைந்தனர். நான் இவ்வுலகில் ஜன்மமடைந்தேன். ஆகையால் பகவானைப் பர்த்தாவாக வரங்கொடுப்பாயென்றனள். பிரமன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு கிருஷ்ணன் சரீரத்திலிருந்து பிறந்த சுதர்மனென்கிற கோபாலன் முற்காலத்தில் உன்னைப்போலவே உன்னைப்பார்த்து மோகமடைந்து அக்காமத்

தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள வல்லமையற்றவனுயினுன். அப்போது ராதைபார்த்து கோபித்து உன்னைச் சபித்ததுபோல் சபித்தாள். அதனுல் பூலோகத்தில் மனுவம்சத்தில் சங்கசூடனென்னும் பெயருள்ளவனுய்ப் பிறந்திருக்கிறுன். அவனுக்குப் பூர்வஜன்ம வாசனை தெரியும். நீயும் பூர்வஜன்ம வாசனை யுள்ளவளாகையால் நீ அவனுக்குப் பத்னியாகக் கடவாய்; பிறகு நாராயணனைப் பர்த்தாவாக அடைவாய். நீ விருக்ஷரூபமாகப் பிறக்கப்போகிறுய். நீ எல்லாப் புஷ்பங்களினுஞ்சிறந்தவளாயும் விஷ்ணுவுக்குப் பிராணனிலும் பிரியையாயும் இருக்கப்போகிறுய். நீ இல்லாமல் பூஜித்தால் சகலதேவர்களுடைய பூஜையும் வீணுகும். நீ பிருந்தாவனத்தில் பிருந்தாவனி என்னும் பெயருடனிருப்பாய். கோபாலர்களும் கோபிகாஸ்திரீகளும் உன்னுல்கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கப்போகிருர்கள். விருக்ஷத்துக்கு அதிஷ்டானரூபியாய் கிருஷ்ணனுடு எப்போதும் கிரீடிக்கப்போகிறுய் என்றனுக்கிரகஞ் செய்தனர். எனக்கு இரண்டு கரமுடைய கிருஷ்ணனிட மிருக்கிற ஆசை நான்குகரமுள்ள நாராயணனிடமில்லை; ஆனுல் பகவான் ஆஜ்ஞையினுல் இப்போது சதுர்ப்புஜனைக்கோருகின்றேன். உமது கருணையால் துர்லபமான கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாக வடைந்து என் கோரிக்கையை நிறைவேற்றிக் கொள்வேன். ராதாவினிடமிருந் துண்டான என் பயத்தை நீக்கிவிடும் என்றுள். பிரமன், பதினுறு அக்ஷரமுள்ளராதிகாமந்திரத்தை யுபதேசிக்கிறேன்; அதனுல் நீ அவளுக்குப் பிராணனுக்குச் சமானமானவளாகப் போகிறுய். உங்களிருவருக்கும் இருக்கும் சிருங்காரரசத்தை அவளறியமாட்டாள். கிருஷ்ணனுக்கும் அவளிடமிருக்கும் பிரீதி யுன்னிடமிருக்கும் என்று கூறி ராதாமந்திரத்தையும் பூஜாவிதியையும் கவசத்தையும் புரஸ்சரணை விதியையும் உபதேசித்து ஆசீர்வதித்துப் போயினர். துளசி பிரமனுடைய வரத்தினுல் லக்ஷ்மியைப்போல் சகல சித்தியையடைந்து சகல லோகத்துக்கும் துர்லபமான போகத்தை விஷ்ணுவோ டனுபவித்துத் தவத்தினு லடைந்த சிரமமொழிந்து சுகமான ஆகாரங்களை யுண்டு சந்துஷ்டையாய் புஷ்பசயனத்தில் படுத்தாள் என்றனர். (20–48)

ஓம் ஹாகிந்யை நம:

18. துளஸி—சங்கசூடன்

நாராயணர் கூறுகின்றுர்:—ரதியைப்போல் யௌவனமுள்ளவளாய் சயனித்திருக்கையில் மன்மதன் அவள்மீது பஞ்சபாணங்களையும்விட சிறிதுநேரம் மூர்ச்சித்தாள். ஒரு க்ஷணம் பயத்தையும், ஒரு க்ஷணம் சோம்பலையும், ஒரு க்ஷணம் தாபத்தையும், ஒரு க்ஷணம் சுகத்தையும், ஒரு க்ஷணம் தெளிவையும், ஒரு க்ஷணம் கலக்கத்தையும் அடைந்து படுக்கையிலிருந் தெழுந்து வெளியே திரிவாள்; மறுபடி படுப்பாள். புஷ்பத்தாலும் சந்தனத்தாலும்

செய்யப்பட்ட படுக்கை முள்ளினுற் செய்ததுபோலும், வீடு குகை போலும், வஸ்திரம் அக்கினிபோலும், சிந்தூரப்பொட்டு காயம் போலும், அவளுக்காய்விட்டது. அப்படியிருக்கும் அவள் கனவில் அழகும் யௌவனமும் புன்சிரிப்பும் உடையவனுயும் ரகசியனுயும் சந்தனப்பூச்சுடன் ரத்தினத்தினு லலங்கரிக்கப்பட்டவனுயும் மாலைதரித்தவனுயும் ஒரு புருஷன் தோன்றி தன் முகமலரை முத்த மிடுகிறவனுயும் சுரதகதையைச் சொல்லுகிறவனுயும் வெகு இனிப் பாய்ப் பேசுகின்றவனுயும் படுக்கையில் தன்னேடு ரமித்தவனுயும் மறுபடியும் கட்டிக்கொண்டு பேசுகிறவனுயும் போகின்றவனுயும் வருகின்றவனுயும் இருந்தான். (1–11)

அவனைப் பார்த்து ஓ பிராணநாதனே ! எங்குப் போகின்றீர் ? போகவேண்டாம் ; நில்லும் ! என்று கூறினுள். மறுபடி நித்திரை தெளிந்து அடிக்கடி அழுது கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது சங்கசூடனென்கிற அந்த யோகி ஜைகிஷவ்யரிடமிருந்து கிருஷ்ணமந்திரத்தைப்பெற்று புஷ்கரத்தில் சித்திசெய்து கொண்டு கவசத்தைக் கழுத்தில் தரித்துப் பிரமனது வரத்தால் கோரிக்கை நிறைவேறப்பெற்று பதரிகாவனம் வந்தான். அழகிலும் அலங்கார விசேஷங்களிலும் சிறந்திருக்கின்ற சங்கசூடனைத் துளசி பார்த்துத் தன் முகத்தை வஸ்திரத்தினுல் மூடிக்கொண்டு புன்சிரிப்போடு அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டும் புதுப்புருஷ சங்கம இச்சையால் தலைவணங்கியு மிருந்தாள். அந்த ஸ்திரீயை சங்கசூடன் பார்த்து அவள் சமீபத்தில் உட்கார்ந்து, நீ யார் ? யாருடைய பெண் ? ஸ்திரீகளுக்குள் கௌரவிக்கத் தக்கவளாயிருக்கின்றுய் ; உன்னடிமையான எனக்குப் பதில் சொல்லுவா யென்றுன். அவளதைக்கேட்டு காமத்தோடும் புன் சிரிப்போடும் முகத்தை வளைத்துக்கொண்டு கூறுகிருள் : நான் தருமத்துவஜருடைய பெண் ; காட்டில் தவஞ்செய்கிறேன். நீர்யார்? வந்தபடி போய்விடும். நற்குலத்திற் பிறந்தவள் தனியே யிருக்கும் போது நற்குலத்தில் பிறந்தவன் நீயாரென்று கேட்கக்கூடாதென்று வேதத்தில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மிக்க காமியும் நல்லகுலத்திற் பிறவாதவனும் தருமசாஸ்திர விசாரணையும் வேதாந்த சிரவணமும் இல்லாதவன்தான் அந்த ஸ்திரீயை இச்சிப்பான். மேலுக்கு அழ குள்ளவளாயும் உள்ளே மதம்பிடித்தவளாயும் புருஷனுக்கு யமரூபி யாயும், அமிர்தத்தை வாக்கு நுனியில் வைத்து உள்ளே விஷகும் பம் போலிருக்கின்றவளாயும், கத்தியின் கறுக்குப்போன்ற மனத் தோடு மேலுக்கு இனிப்பாய்ப் பேசுகின்றவளாயும், தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள எப்பொழுதும் ஆவலுள்ளவளாயும், தன் காரியம் முடியுமளவும் பர்த்தா சொற்படி கேட்கின்றவளாயும், காரிய மில்லாத சமயத்தில் தூஷிக்கிறவளாயும், மனதில் பாபகாரியத் தையே வைத்திருப்பவளாயும் இருக்கின்ற ஸ்திரீகளுடைய சரித் திரங்களை வேதபுராணங்கள் தூஷிக்கின்றன. அவர்களை யார் நம்பு வார்கள்? அவர்களுக்கு யார் இஷ்டமானவர்கள் ? யார் இஷ்டமில்லாத வர்கள் ? அவர்கள் அப்போ தப்போதும் புதிது புதிதாய்ப்

பர்த்தாக்களைத் தேடுவார்கள்; அழகான புருஷனைப்பார்த்து மனதிலிச்சிப்பார்கள். வெளியில் பதிவிரதா தருமமுடையவர்போல் பிரகடனஞ் செய்வார். அவரெல்லாம் மிக்க காமமுள்ளவர்களாயும் மன்மதனுக்கு ஸ்தானமாயுமிருப்பவராகும். அநேகர் மனதுக்குள் மைதுன இச்சையுடையவர்களாய் ரகஸ்யத்தில் தனக்கிஷ்டமான புருஷனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றவர்களாயுமிருப்பர். நான்குபேர் பார்க்கும்போது வெட்கமுடையவராயும், மைதுனம் நேரிடாமல் போனால் கோபத்தோடு சண்டையிடுகின்றவராயும், அதிக மைதுனம் நடக்கும்போது மிக்க சந்தோஷ முடையவராயும், அல்ப மைதுனத்தால் துக்கமடைகின்றவராயும், நல்ல ருசியான அன்னத்தையும் சயனத்தையும் கோருகின்றவராயும் சுந்தரனையும் சிருங்கார ரசமறிந்தவனையும் அழகாயும் யுவாவாயும் குணசாலியாயுமிருக்கிற புருஷனை இடைவிடாமல் எப்போதும் கோருவார்கள். பிள்ளையைக்காட்டிலும் அதிக சிநேகத்தை சம்போகமறிந்த புருஷனிடத்தில் வைப்பார்கள். கிழபுருஷனையும் மைதுனஞ்செய்ய வல்லமை யில்லாதவனையும் அடிக்கடி கலகஞ்செய்து கோபத்தோடு சண்டைக்கிழுப்பார்கள். சர்ப்பம் எலியை விழுங்குவதுபோல் வாக்குவசனத்தினால் புருஷனைப் பக்ஷிப்பார்கள். அசாத்தியமான வேலையைச் செய்கின்றவராயும் சர்வ தோஷத்துக்கும் ஸ்தானமாக இருக்கின்றவராயும் பிரம விஷ்ணுக்களால் சாதிக்கத்தகாத மோக முடையவராயும் தபோமார்க்கத்துக்குத் தாப்பாளாயும் மோக்ஷத் துவாரத்துக்குக் கதவாயும் பக்தியைத் தூரத்தில் ஒதுக்கினவராயும் சர்வமாயைக்கும் பாண்டமாயும் ஸம்ஸாரமாகிற ஜெயிலில் வருகின்றவருக்கு விலங்குபோன்றவராயும் இந்திரஜால சொரூபிகளாயிருக்கின்றவராயும் பொய்யே உருக்கொண்டுவந்தாற் போன்றவராயும் வெளிக்கழகா யிருக்கிறவராயும் உள்ளே விகாரமான அங்கமுள்ளவராயும் நோய்க்கிடஞ்செய்யும் மலஜலங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றவராயும் துர்க்கந்தத்தோடு கூடினவராயும் இருப்பர். இவரெல்லாம் பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பினும் முமுக்ஷுக்களுக்கு விஷமாயிருப்பர். அவர்கள் கண்ணாலும் பாரார், நினைவாலும் நினையார் என்றனள். இதனைக் கேட்ட சங்கசூடன் சிரித்து கூறப்பட்டவையெல்லாம் பொய்யல்ல; சில உண்மையாயும் சில பொய்யாயு மிருக்கின்றன. நானும் சில கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக: (12–50)

பிரமன் எல்லாவுயிர்களையும் மோகிக்கச் செய்யும்படியான ஸ்திரீரூபத்தைக் கொண்டாடத் தக்கதாகவும், தூஷிக்கத்தக்கதாகவும் சிருஷ்டித்திருக்கின்றான். லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி ராதிகா துர்க்கா சாவித்திரி இவர்கள் அம்சத்தால் சில ஸ்திரீகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களெல்லாம் உண்மையான ஸ்திரீகளென்று சொல்லப்படுவார். அவர்கள் சிலாகிக்கத் தகுந்தவராயும் சர்வ மங்களத்தையும் கொடுக்கத் தகுந்தவராயும் இருப்பவர். சதரூபை தேவஹூதி சுவதா சுவஹா தக்ஷிணை சாயாவதி ரோகிணி வாருணி சசி குபேரபத்னி அதிதி திதி லோபாமுத்திரை அனுசூயை

கோடபி அகலிகை அருந்ததி மேனை தாரை மண்டோதரி தமயந்தி கங்கை சமனஸா புஷ்டி துஷ்டி ஸ்மிருதி மேதாகலிகா வசுந்தரை ஷஷ்டி மங்களசண்டி தருமகாமினி சுவஸ்தி சிரத்தா சாந்தி காந்தி சிராந்தி நித்திரா தந்திரா க்ஷுத் (பசி) பிபாஸா (தாகம்) சந்தியா ராத்திரி திவா சம்பத்து த்ருதி கீர்த்தி கிரியா சோபா பிரபா சிவா இன்னும் இவர் போன்றவரும் தெய்வத் தன்மையுடைய உத்தம ஸ்திரீகளென்று புகழப்படுவார். விபசாரி ரூபமாய் எந்த எந்த ஸ்திரீரூபங்களிருக்கின்றனவோ அவை புகழப் படாதவை. எந்தெந்த ஸ்திரீரூபம் சத்வப்பிரதானமாக விருக்கின் றனவோ அவை மிகவும் கொண்டாடத்தக்கவை. அவையெல்லாம் சகலலோகத்துக்கும் பதிவிரதா ரூபங்களென்றும் பிரம்மாவினுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உண்மையான ரூபமென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஸ்திரீரூபம் தமோ ரூபமென்றும் ரஜோரூபமென்றும் இருவகைப் படும். ரஜோ அம்சத்திற் பிறந்தவர்கள் போகத்திலாசை உள்ளவர்களாகையால் மத்திம ஸ்திரீகளென்றும், அவர்கள் புருஷரைச் சம்போகத்தினுல் சுவாதீனஞ்செய்து கொள்வ ரென்றும், எப்போதும் தங்கள் காரியத்திலேயே ஜாக்கிரதையா யிருப்பரென்றும், மகாகபடமுள்ளவர்களாயும் மோகத்தைச் செய்கின்றவர்களாயும் தருமத்தைச் செய்யாதவர்களாயும் பதி விரதா தருமத்தைச் செய்யாது அத்தருமத்தை இழந்தவர்களாயு மிருப்பரென்றும், தமோகுண அம்சத்திற் பிறந்த ஸ்திரீகள் ஒரு வருக்கும் அடங்காதவர்களென்றும் அவர்கள் அதமஸ்திரீகளென் றும் சொல்லப்படுவார்கள். நல்ல குலத்திற் பிறந்தவனும் பண்டித னும் பரஸ்திரீயை நீ யாரென்று கேட்கமாட்டார்கள். ஜலமற்றவிடத் திலும் ஜனமற்றவிடத்திலும் ரகஸ்யத்திலும் பரஸ்திரீயைக் கேட்கக் கூடாதென்று சொல்லிப் பின் பிரம்மாவின் ஆக்ஞையால் நான் உன்னிடம் வந்தேன். காந்தர்வ விவாகத்தால் உன்னைக் கொள்ளப் போகின்றேன். நான் மனுவம்சத்திற்பிறந்த சங்கசூடனென்னும் அரசன் என்று தன்பூர்வஜன்மத்தையும் அவளுடைய பூர்வ ஜன்மத் தையும் கூறி, நான் உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன். இனி உனக்கு ராதிகையினுடைய பயம்வேண்டாம் என்றனன். (53–73)

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட துளசி புன்சிரிப்புடன் இப்படிப் பட்ட புருஷனே புகழத்தக்கவன்; இப்படிப்பட்ட புருஷனை அடையப் பிரபஞ்சத்தில் விரும்புகின்றனர் என்றுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ந்து அரசனைப் பார்த்துக் கூறுகிறுள்: இப்போது நாமிருவரும் செய்த விசாரத்தால் நானும் உம்மை ஜயித்ததாகவும், நீரும் என்னை ஜயித்ததாகவுஞ் சொல்லலாம். அதாவது இருவ ருடைய செய்திகளையும் அறிந்தோம். எவன் ஸ்திரீயினுல் ஜயிக்கப் படுகிறுனே அவன் அசுத்தனும் நிந்திக்கப் பட்டவனுமாவான்; அவனைப் பிதுர்க்கள் தேவர்கள் மனுக்கள் மானிடர் தாய் தந்தை சகோதரர்கள் நிந்திக்கின்றுர்கள். சுத்தமுள்ள பிராமணன் ஜனன மரணத் தீட்டுகளைப் பத்து தினத்திலும், அரசன் பன்னிரண்டு தினத்திலும், வைசியன் பதினைந்து தினத்திலும், சூத்திரன் ஒரு

மாதத்திலுஞ் சங்கரசாதி தாயின் சாதியை அனுசரித்தும் சுத்தி யடைகின்றனர். ஸ்திரீயினுல் ஜயிக்கப்பட்டவன் சிதா தகனகாலத் தில் சக்தியடைவானேயன்றி அவனிருக்குங் காலத்தில் சக்தியடை யான். அவன் கொடுக்கும் பிண்டதர்ப்பணுதிகளைப் பிதுர்க்கள் இனிப்பாகக் கொள்ளார். தேவர்களும் பூஜையை ஏற்றுக்கொள் ளார். ஒருவன் ஞானம் தவம் ஜபம் கோபம் பூஜை வித்தை யசசு முதலானவைகளை யுடையவனுயிருப்பினும் அவைகளால் அவ னுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? வித்தை பிரபாவம் ஞானம் இவை களையறிந்த உன்னைப் பரீக்ஷித்தேன். ஸ்திரீ புருஷனைப் பரீக்ஷித்தே தனக்குப் புருஷனுக வரிக்க வேண்டும். குணமில்லாதவனுயும் விருத்தனுயும் அக்ஞானியாயும் தரித்திரனுயும் மூர்க்கனுயும் ரோகி யாயும் குத்ஸிதனுயும் அதிகோபமுள்ளவனுயும் மிக்க துர்முகனுயும் நொண்டியாயும் அங்கஹீனனுயும் குருடனுயும் செவிடனுயும் கசட னுயும் ஊமையாயும் நபும்ஸகனுயும் பாபியாயும் இருக்கின்றவனுக்கு எவன் பெண்ணைக் கொடுக்கின்ருனே அவன் பிரமஹத்திபாவத்தை யடைகிருன். சாந்தனுயும் குணவானுயும் பண்டிதனுயும் சாது வாயுமிருக்கின்ற வரனுக்குக் கொடுக்கின்றவன் பத்துயக்ஞ பலனை யடைகிருன். எவன் கன்னிகையை ரக்ஷித்து விக்ரயஞ் செய் கின்ருனே அவன் கும்பீபாகமடைந்து கன்னிகையின் மல ஜலத்தைப் புசித்தவனுய் பதினுன்கு இந்திரபட்டம் வரையில் புழுக் களாலும் ஈக்களாலும் பிடுங்கித் தின்னப் படுவான். கடைசியில் பூமியிற்பிறந்து வியாதியோடு கூடிய ஜன்மமடைந்து மாம்சத்தைச் சுமந்து விற்றுக்கொண்டு திரிவான் என்றனன். (74–88)

அப்போது பிரமன் கூறுகிருன்: ஓ சங்கசூடனே! பேசு வானேன்? இவளைக் காந்தர்வ விவாகத்தால் விவாகஞ் செய்து கொள். நீ புருஷசிரேஷ்டன்; இவள் ஸ்திரீரத்னம். சமர்த்தனுன புருஷன் சமர்த்தையோடு கூடுவதுகுணம். தடையில்லாமல் நேர்ந்த சுகத்தை எவன் விடுவான்? எவன் விரோதமில்லாமல் வரும் சுகத்தை விடுகின்ருனே அவன் மிருகத்துக்குச் சமானமானவன். அதில் சம்சயமில்லை. ஓ பதிவிரதையே! தேவதானவர்களை நாசஞ் செய்யவல்ல மகாகுணசாலியும் அழகனுமான புருஷனை எதற் காக நீ பரீக்ஷிக்கின்ருய்? விஷ்ணுவிடத்தில் லக்ஷ்மி, கிருஷ்ண னிடத்தில் ராதிகை, என்னிடம் சாவித்திரி, சிவனிடத்தில் சிவை, வராஹனிடத்தில் பூதேவி, யாகத்தில் தக்ஷிணை, அத்திரியிடத்தில் அனுசூயை, நளனிடத்தில் தமயந்தி, சந்திரனிடத்தில் ரோகிணி, மன்மதனிடத்தில் ரதி, காசிபரிடத்தில் அதிதி, வசிஷ்டரிடத்தில் அருந்ததி, கௌதமரிடத்தில் அகலிகை, கர்த்தமரிடத்தில் தேவ ஹூதி, பிரஹஸ்பதியிடத்தில் தாரை, மனுவிடத்தில் சதரூபை, அக்னியிடத்தில் சுவாஹா, இந்திரனிடத்தில் சசி, கணேசரிடத்தில் புஷ்டி, ஸ்கந்தரிடத்தில் தேவசேனை, தருமனிடத்தில் சதி இவர்க ளெல்லாம் எப்படி சௌபாக்கிய முள்ளவர்களோ, அப்படி நீ இச் சங்கசூடனிடத்தில் சௌபாக்கிய முள்ளவளாயும் பிரியமுள்ளவளா

யும் இருப்பாய். இச்சுந்தர புருஷனோடுகூடி எந்தெந்த ஸ்தானங்களில் கிரீடிக்கவேண்டுமோ அந்தந்த ஸ்தானங்களில் கிரீடித்திருப்பாய். பிறகு கோலோகத்தில் கிருஷ்ணனை அடையப் போகிறாய். சங்கசூடன் மரித்த பிறகு வைகுண்டத்தில் சதுர் புஜனை அடைவானென்றனர். (89–100½)

ஓம் ஹல்யவர்ஜிதாயை நம:

19. துளஸி–சங்கசூடன் லீலைகள்

நாரயணர் கூறுகின்றார் :—இவ்வண்ணம் பிரமன் கூறிச் சென்றபின்னர் அரசன் அவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டான். சொர்க்கத்தில் துந்துபிவாத்தியம் கோஷித்தது. புஷ்பவருஷம் பொழிந்தது. அவன் அவளோடு கிரீடித்து மகாமோகிதர்களாய் சம்போக சுக சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவர்களாய் ஒருவிதமான ஜந்துக்களும் சஞ்சரிக்காத அரணியத்திலும் பூந்தோட்டத்திலும் நதிதீரங்களிலும் புஷ்ப சந்தனப் படுக்கையிலும் இருந்து, வித்தை அறுபத்து நான்கென்று சொல்வதுபோல் ஸ்திரீ சுகமும் அறுபத்து நான்குவிதமென்று காமநூலில் கூறியுள்ளபடி அவைகளையெல்லாம் அனுபவித்தும் திருப்தியுண்டாகாவண்ணம் பர்த்தா மனதை கிரீடையாலிழுத்துவிட்டாள்; அவனும் காமரச சுபாவமறிந்தவனைகையால் நாயகியின் மனத்தைக் கிரகித்துவிட்டான். ஓ நாரதரே! அவர்களுடைய லீலா விநோதங்களை முற்றுங்கூறமுடியாது; ஆயினும் சில கூறுகின்றேன் : (1–10)

அவனது மார்பிலணிந்திருக்கும் சந்தனத்தோடு நெற்றியிலிருக்கும் திலகம் இவள் நெற்றியிலழுந்தவும், அவளது நெற்றியிலிருக்கும் சிந்தூரத்தோடு பத்ரிகாபத்திரம்போல் அவனிடத்தில் அழுந்தவும் இரண்டுருவமாகக் காணமுடியாமல் ஒருருவமாகவே யிருப்பர். அவளுடைய தனங்களில் இவனுடைய நகக்குறிகளும் இவனுடைய இடதுபக்கத்தின் விலாப்புறத்தில் அவளுடைய அஸ்தத்தோடு ஆபரண முத்திரைகளும் இவளுடைய உதட்டில் அவனது பற்குறிகளும் அவனது இரண்டு கன்னங்களில் இவளது பற்குறிகளும் இருக்கக்கண்டு மகிழ்வார்கள். சுரதக்கிரீடை தெரிந்த அவ்விருவரும் ஆலிங்கனமும் சும்பனமும் அங்கமர்த்தனமும் ஒருவருக்கொருவர் மாறிமாறிச் செய்வர். அவ்வாடலை நிறுத்தி இருவருமெழுந்து தமக்கிஷ்டமான அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு குங்குமப்பூதிலகத்தை அவளுக்கு இவன் வைப்பான்; அவள் இவனுக்குச் சந்தனம்பூசி பரிமளமுள்ள தாம்பூலத்தைக் கொடுப்பாள். வன்னிசுத்தமான இரண்டு வஸ்திரங்களையும் பாரிஜாத புஷ்பமாலைகளையும் விரல்களில் ரத்தின மோதிரங்களையும் அணிந்துகொண்டு அவனெதிரில் நின்று, உனக்கு நான் தாசி என்று சொல்லி பரமபக்தியோடு நமஸ்கரித்துப் புன் சிரிப்போடு இமைகொட்டாது அவனைப் பிரீதியோடு மார்பின்

மேலேற்றி அணைத்துக்கொண்டு வஸ்திரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிற முகமலரையும் கண்ணையும் உதட்டையும் சும்பனஞ் செய்வாள். அதனால் இவன் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய் அவளுக்கு வருணனிடமிருந்து கொண்டுவந்த இரண்டு வஸ்திரங்களையும் மூன்று லோகத்தும் துர்லபமான ரத்தினாபரணங்களையும் சுவாஹாதேவி தரித்திருந்த இரண்டுகால் தண்டைகளையும் சாயாதேவியின் தோள் வளைகளையும் ரோகிணியின் குண்டலங்களையும் ரதியின் மோதிரங்களையும் கைவளைகளையும் விஸ்வகர்மாவினால் கொடுக்கப்பட்ட விசித்திரமான சங்கையும் நெற்றிப்பொட்டையும் படுக்கையையும் பூஷணங்களையும் கொடுத்துச் சிரித்து மங்களப் பிரதானமான பூஷணங்களில் சிலவற்றை அவளுக்கணிந்து தலையிலும் கன்னத்திலும் நெற்றியிலும் சில பொட்டுகளிட்டு சந்தனத்தால் சந்திர ரேகைபோல் மூன்றுரேகை நெற்றியிலிழுத்து அதற்குச் சுற்றிலும் குங்குமப்பூவால் சித்திரமான வேலைசெய்து நடுவே தீபம்போல் சிந்தூரத்தாலெழுதி பாதங்களிலும் கைகால்களிலும் மருதாணிப் பொட்டிட்டு காலைத் தன்மார்பில் வைத்துக்கொண்டு, ஓ தேவியே! உனக்கு நான் தாசனென்று சொல்வான். தபோவனத்தை விட்டு வேறு இடத்தையடைந்து மலையம் மேரு இமயம் கந்தமாதனம் முதலிய பர்வதங்களிலும் வேறு அழகான இடங்களிலும் புஷ்பத் தோட்டங்களிலும் தேவ உத்தியான வனங்களிலும் குகைகளிலும் துங்கபத்திரை முதலிய நதி நதங்களிலும் குளிர்ந்த காற்றுள்ள விடங்களிலும் மணற்குன்றுகளிலும் விசித்திரமான சந்தனக் காட்டிலும் சம்பகம் தாழை முல்லை மல்லிகைகளடர்ந்த இடத்திலும் ஆம்பல் தாமரைகளுள்ள குளங்களிலும் கற்பகவிருக்ஷ வனங்களிலும் ஜனமில்லாத நல்ல பூமியிலும் கிரீடித்திருந்தனர். (11–40)

அப்படி இருந்தும் இருவருக்கும் திருப்தியுண்டாகாமல் ஓமத்தில் நெய்யைவிட்டால் அக்னி அதிகரிப்பதுபோல் காமம் அதிகரித்தது. மேற்கூறிய இடங்களையெல்லாம் விட்டு அவளோடு தன்னாச்சிரமம் வந்து கிரீடித்து நானாவிதமான சுகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டு ராக்ஷசர்கள் பிசாசங்கள் கந்தர்வர்கள் யாவரையும் உள்ளடங்கி ஒரு மன்வந்திரம் அரசாண்டு வந்தனன். யாகாதிகளும் தருமங்களும் உலகிலில்லாதபடியினால் தேவர்களெல்லாம் யாசகர்களைப்போல் திரிந்து மகாவருத்தத்தோடு பிரமனையடைந்து சங்கசூடன் வரலாற்றைக் கூறியழுதார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களோடு வைகுண்டஞ் சென்று முதல் துவாரம் முதல் பன்னிரண்டு துவாரங்களிலுள்ள துவாரபாலகர்களிடங் கூற அவர்களால் உள்ளே சென்று ஆயிரம்யோசனை விஸ்தாரமுள்ள சபையில் விஷ்ணுவைத் தரிசித்துத் தாம் வந்த செய்தியைக் கூறினன். அவர் கூறுகிறார் : (41–70)

ஓ பிரமனே! நீ கூறியவை யாவும் நானறிவேன். அவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பரபக்தனான சுதாமன். அவருடன் அவனிருக்கும்போது ராதை மிரட்டினாள். அவர் வாய் மூடியிருந்

தார். அதனைக் கண்ட சுதாமன் அவள்மீது கோபித்து அவரெதிரில் அவளை மிரட்ட அவள் லக்ஷ்மி முதலான தோழிகளைப் பார்த்து அவனை வெளியே துரத்த உத்தரவு செய்தாள். அதனையறிந்த சுதாமன் நான் மிரட்டவில்லை என்று சொல்லியும் அவனிடத்துக் கோபங்கொண்டவளாய்த் தள்ளிவிட்டார்கள். இவ்வுண்மையையறியாத ராதை லக்ஷ்மி முதலான தோழிகளை சுதர்மன் அடித்தானென்று கேட்டு மகா கோபங்கொண்டவளாய், நீ ராக்ஷஸ யோனியை யடைவாயென்று சபிக்க, தூஷித்துக்கொண்டும் கிருஷ்ணமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் போயினன். அவனை ராதை கண்டு கருணையால், ஓ சுதர்மனே! நீ போகவேண்டாமென்று தடுத்தும் அவன் போக, அடா குழந்தாய்! எங்குப் போகிறாய்? போகவேண்டாமென்று அவன் பின் சென்றாள். கோபர்களும் கோபியர்களும் கண்ணீர் விட்டனர். கிருஷ்ணர் அவளைப் பார்த்து, நீங்கள் அவனைத் தடுக்கவேண்டாம். ஒரு க்ஷணத்துக்குள் சாபத்தை யனுபவித்தொழித்து இங்கு வருவான் என்று கூறி சுதர்மனைப் பார்த்து, நீ போய்வா என்றார். ஆனால் கோலோகத்தில் ஒரு க்ஷணகாலம் பூலோகத்தில் ஒரு மன்வந்தரமாம். அவன் யோகமாயை யறிந்தவன்; பலசாலி. நீ சூலாயுதத்தை வாங்கிக்கொண்டு பூலோகம் போய்வருவாய். சிவனார் இருக்கின்றார்; அவனைச் சங்கரிப்பார். அவன் கழுத்தில் மந்திர கவசத்தைத் தரித்திருக்கிறான். அதனால் எப்பொழுதும் ஜயத்தை யடைகின்றான். அவனை ஹிம்சிக்க ஒருவராலும் முடியாது. ஆனால் உன் பத்னிக்கு எப்பொழுது பதிவிரதாபங்கம் நேரிடுமோ அப்பொழுது உனக்கு மரணம் என்று அவனுக்கு வரங்கொடுத்திருக்கின்றனே. ஓ பிரமனே! அவ்வரத்தின்படி நான் முடித்துவிடப் போகிறேன். எப்படியென்றால், நான் பிராம்மண உருக்கொண்டு அவன் பத்னியிடத்தில் வீர்யத்தை விடப்போகிறேன். உடனே அவள் மரணமடைந்து பிறகு என் மனைவியாவாள் என்று விடை கொடுத்தனர். எல்லோரும் பாரத வருஷத்தை யடைந்தார்கள். (71–94)

ஓம் ஹரித்பதிஸமாராத்யாயை நம:

20. சங்கசூடன் தீரம்

நாராயணர் கூறுகின்றார்:—வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி ராக்ஷசர்களை ருத்திரமூர்த்தி சங்கரிப்பாரென்று கூறியதை உறுதியாகப் பிடித்து பிரமன் தேவர்களுடன் பூலோகத்தில் சந்திரபாகா நதிக்கரையிலுள்ள ஆலமரத்தடியில் வந்து ருத்திரமூர்த்தியைத் தியானித்தனன். அவரும் அங்கு வந்தனர். அவரிடத்தில் சங்கசூடன் செய்திகளையும் அவனைப்பற்றி விஷ்ணு சொல்லி விடுத்ததையும் விடாது சொல்லி, தேவரீர் அந்தச் சங்கசூடனை எவ்விதமாய்ச் சங்கரிக்க வேண்டுமோ அவ்விதத்தைத் தேடவேண்டுமென்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்துத் தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்தனன்.

ருத்திரமூர்த்தி சித்திரரதனென்னும் புஷ்பதந்தனுகிய ஓர் கந்தர்வனை யழைத்து, நீ சீக்கிரமாகச் சங்கசூடனிடத்தில் தூதாகப் போவாயென்று ஆக்ஞாபித்தனர். அவன் அப்படியே அவனது நகரடைந்து பார்க்கும்போது அது இந்திரலோகத்தையும் குபேர பட்டணத்தையும் கீழ்ப்படுத்தி எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டு ஐந்து யோஜனை அகலமும் பத்துயோஜனை நீளமும் உள்ளதாய் ஸ்படிகக் கல்லிறைற் செய்யப்பட்டதாய் ஏழு அகழிகளால் சூழப்பட்டதாய் ரத்னமயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதாய் நூறுநூறு வீதிகளாற் சூழ்ந்ததாயிருக்கும் அதன் மத்தியில் அரசனுடைய ஆலயத்தைக் கண்டான்.

அந்தக் கிருகமானது சத்துருக்களுக்கு நெருப்பைப்போல் கொதித்து அவர்கள் உள்ளே போவதற்கு ஒருவிதத்துங் கூடாமல் தடுத்தும், ஏனையோர்க்கு அதிக சுபமாய்ச் செல்லவிடுத்துமுள்ள நான்கு அகழிகளாற் சூழப்பட்டும் ரத்தின சிகரங்களோடு பன்னிரண்டு துவாரங்களால் பிரகாசித்தும் அவைகள் மகாவீரர்களான காவற்காரர்களால் நிரம்பப்பெற்றும் இருப்பதைக் கண்டு உள்ளே சென்று, அங்கு அதிபயங்கர ரூபியாய் சூலாயுதத்தை யேந்தி காவலாளியாயிருக்கின்ற பிங்களாக்ஷ னென்பவனைக் கண்டு தன் வரவைக் கூறினன். அவன் உள்ளே விட்டான். அங்குள்ள துவாரபாலகனைக் கண்டு, நான் யுத்தத்தை தெரிவிக்கவந்த ருத்திர தூதன். நீ உள்ளே சென்று அரசனுக்குத் தெரிவிப்பாய், தாமதஞ் செய்யவேண்டாமென்று கூறினன். அவனப்படியே சென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்து அவனுக்ஞையைப் பெற்று தூதனிடம் வந்து, நீ உள்ளே போகலாமென்று சொல்ல, தூதனும் உள்ளே சென்று முந்நூறு கோடி அசுரர்கள் சூழ்ந்து சேவித்து நிற்ப, பொற் குடை பிடிக்க சாமரைகள் அசைக்க சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கும் சங்க சூடனைக் கண்டு கூறுகின்றுன் : (1–22)

ஓ அரசனே! நான் சிவ தூதன் ; புஷ்பதந்தனென்னும் பெயருடையவன். தேவர்கட்கு ராஜ்யத்தையும் அவர்களது அதிகாரத்தையும் கொடுத்துவிடு ; அல்லது அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய். இது நிச்சயம். ருத்திரமூர்த்தி சந்திரபாகா நதிக்கரையில் ஆலமரத்தடியில் இருக்கிருர். நான் அவரிடம் என்ன சொல்வது, அதனைக் கூறுவாயென்றுன். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சங்க சூடன் சிரித்து, விடியற்காலம் நான் வருகிறேன். நீ போவாயென்ன ருத்திரரிடஞ் சென்று சங்கசூடன் வார்த்தையைக் கூறினன். அவ்வாறிருக்கையில், குமாரசுவாமி வீரபத்திரர் ஆகிய புத்திரர்களும், நந்தி மகாகாலர் சுபத்திரன் விசாலாக்ஷன் பாணன் பிங்களாக்ஷன் விகம்பனன் விரூபன் விகிருதி மணிபத்திரன் பாஷ்கலன் கபிலாக்கியன் தீர்க்கதமிஷ்டன் விகடன் தாம்பரலோசனன் முதலிய மஹா சிவகணத்தலைவர்களும், காலகண்டன் பலீபத்திரன் காலஜிஹ்வன் குடீசரன் பலோன்மத்தன் ரணச்லாகி துர்ஜயன் துர்கமன் ஆகிய அஷ்டபைரவர்களும் ஏகாதச ருத்திரர்களும் அஷ்டவசுக்களும் இந்திரனும் பன்னிரண்டு சூரியரும் சந்திரனும்

விஶ்வகர்மாவும் அஶ்வினி தேவதைகளும் காமதேனுவும் உத்ர தம்ஷ்டிரனும் உக்ரசண்டனும், கோடரனும் கைடபனும் மூன்று கோடி யோகினிகளுடன் பயங்கரமான பத்திரகாளியும், பூதப் பிரேத பிசாசுகளும் கூஷ்மாண்டவ ரென்னும் பிரமராக்ஷசர்களும் வேதாளங்களும் ராக்ஷசர்களும் யக்ஷர்களும் கின்னரர்களும் வந்து மஹாதேவரை நமஸ்கரித்துப் பக்கத்தில் நின்றனர். இவரிங்ஙன மிருக்க, சங்கசூடன் உள்ளேபோய் துளசிக்கு யுத்த சமாசாரத் தைச் சொல்ல, அவள் நெஞ்சுலர்ந்து அவனைப் பார்த்து, ஹே பிராண பந்துவே ! நாதனே ! என் மார்பின்மேல் ஒரு க்ஷண மிருப்பாய். என் பிராணனுக்கு முக்கிய தேவனே ! என்னுடைய பிராணனை ஒரு க்ஷணம் காப்பாற்றுவாய். நான் மனதில் நினைத்த சுகத்தை யனுபவிக்கக் கண்களால் உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிறேன். என் மனம் அலைகிறது ; பிராணன் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இன்று விடியற்காலம் ஒரு துச்சொப்பனம் கண் டேன் ; அதன்படியே சொல்லக் கேட்டேன் என்று அவள் சொல்ல அரசன் அதனால் வருத்தப்படாமல் ஸ்நானஞ் செய்து சாப்பிட்டு உண்மையாயும் நன்மையாயும் தகுதியாயுமுள்ள சில வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான் : (23-52)

சுகமும் துக்கமும் பயமும் சோகமும் கால சம்பந்தத்தால் உண்டாகின்றன. எவ்வாறெனின், ஓர் மரமானது தோன்றுவதும் பின் தளிர்ப்பதும் கிளைகளாகப் பிரிவதும் பூ அரும்புவதும் மலர்வதும் காய்ப்பதும் பழுப்பதும் பின் உலர்ந்து போவதும் காலத்தாலன்றி ஆகின்றதா ? இதுபோலவே பிரபஞ்சமும் கால தத்துவத்தினாலேயே தோன்றி நின்றழிகின்றன. திரிமூர்த்தி களும் காலத்தைக் கொண்டே தத்தம் தொழில்களைச் செய் கின்றார்களே யன்றி, காலத்தை விட்டுத் தாங்களே கர்த்தாக்க ளென்று அவைகளைச் செய்வதில்லை ; ஏனெனில், செய்ய முடியாது. அத்தத்துவமோ பிரகிருதியாகிய பராசக்தியினுடைய இச்சா சக்தியினால் நிர்மிக்கப்பட்டது. காலதத்துவாதீதமாயுள்ளவர் பராசக்தியும் அவள் நாயகனாகிய விஶ்வாத்மாவான பரமேஶ் வரனுமேயாம். அவர்கள் கால தத்துவத்தை நியமித்து அதன் வழியாக அந்தந்த உயிர்களைக் கொண்டே அந்தந்த உயிர்களை உண்டாக்கியும் அப்படியே ரக்ஷித்தும் அப்படியே அழித்தும் வரச் செய்கிறார்கள். அவர்களைச் சரணமடைவாய். உயிர்களேயன்றிப் பஞ்சபூதங்களும் இந்திராதி திக்பாலகர்களும் சூரிய சந்திராதி கிரகங்களும் அந்தந்தக்கால அளவின்படியே தத்தம் தொழில்களைச் செய்து வருகின்றனர். இவ்வாறு காலதத்துவத்தாற் செய்விக்கின்ற அவர்களே பந்துக்களன்றி மற்றையராகார் ; ஏனையோரை நினைப் பது அறியாமையேயாம். நீ அவர்களையே பந்துக்களாக நினைப் பாய். நீ யார் ? நான் யார் ? நம்மிருவரையுங்கூட்டியது காலதத்து வமேயன்றோ ? அது இப்போது நம்மைப்பிரிக்க வந்தது. எல்லாம் காலவயத்ததென்றறிந்த பண்டிதர் எதற்கும் அஞ்சவும் அஞ்சார், வருந்தவும் வருந்தார். இனி நீ நாராயணனை அடையுங்காலம்

வந்துவிட்டது. அவர் பதரிகாச்சிரமத்துக்கு வரப்போகின்றார். நீயும் அவருக்கு மனைவியாகப் போகிறாய். பின் நானும் என் சாபமொழிந்து அங்கு வரப்போகின்றேன்; இதில் சந்தேகமில்லை; என்ன பயமிருக்கின்றது என்று அவளைத்தேற்றி சந்தனம் பூசி பூச்சூட்டி அவளுடன் அன்று ராத்திரி புஷ்பசயனத்தில் முன்போல் கிரீடித்து இரவைப்போக்கி உதயகாலத்தில் எழுந்திருந்தான். அவள் பழையபடியே அழுத்தலைப்பட்டு ஆகாரத்தைவிட்டுச் சோகங் கொண்டாள். சங்கசூடன் தன் மார்பில் அவளை அணைத்துக் கொண்டு முன்போல் சில தத்துவஞானங்களை அவள் மனந் தெளியும்வண்ணஞ் சொல்லியும் சில திருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டியும் சமாதானப்படுத்தி அவளுக்கு ஆசையுள்ள கிரீடையில் இறங்கி அவளுக்குண்டாகவேண்டிய இன்பரசங்களையெல்லாம் உண்டாக்கித் தானும் அதனால் மகிழ்ந்தவனாய் அர்த்தநாரீஶ்வரரைப்போல ஒரே சரீரிகளாய்ப் பிரிவற்ற ஆனந்தத்தில் மயங்கி அவளுக்கு இவன் பிராணனாய், இவனுக்கு அவள் பிராணனாய்ச் சுரதலீலையில் தோல்வியற்று வெற்றியுடையவர்களாகவே யிருந்தனர் என்றனர். (53–84)

ஓம் ஹடாத்கார ஹதாஸுராயை நம:

21. சங்கசூடனும் மஹேஶ்வரரும்

நாராயணர் கூறுகின்றார்:—கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் பக்தியுள்ள சங்கசூடன், மறுநாள் மங்களகரமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஆன்னிகத்தைமுடித்து இஷ்டதேவதா நமஸ்காரஞ்செய்து நெய் தேன் பொரி இவைகளோடு பொன் மணி வஸ்திரம் முதலியவற்றை பிராமணர்களுக்கு நித்தியம் தானங்கொடுப்பதுபோல் கொடுத்து, உயர்ந்த ரத்தினங்களாலும் முத்துக்களாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களை யாத்திரா மங்களநிமித்தம் ஆசாரியருக்குத் தானமாகக்கொடுத்து, பின்னர் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, யானை குதிரை முதலியவற்றையும், வறுமையுடைய அந்தணர்களுக்கு ரத்தினங்கள் ஆயிரம் பாத்திரங்கள் இரண்டு லக்ஷம் பட்டணங்கள் நூறு கோடி கிராமங்கள் இவற்றையும் மனக் களிப்புடன் தானங்கொடுத்து, சதுரங்கசேனைகளோடு ராஜ்யசம்பத்தை மகன் வசமாக்கி, தன் மனைவியையும் பாதுகாத்துவரும்படி நியமித்து, யாவருக்கும் சொல்லவேண்டுவனவெல்லாம் சொல்லி, அதன்பின்னர் யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவனாய், தூதர்களால் அளவிறந்த சேனைகள் லக்ஷம் குதிரைகள் லக்ஷம் யானைகள் பதினாயிரம் ரதங்கள் மூன்றுகோடி வில்லாட்கள் மூன்றுகோடி கவசமுள்ளவர்கள் மூன்றுகோடி சூலதாரிகள் ஆகிய இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தசாஸ்திரத்தில் வல்ல ஒரு மஹாரதனை மூன்றுலக்ஷம் அக்ஷோஹிணிக்குச் சேனாபதியாக்கி முப்பதுகோடி அக்ஷோஹிணிசேனைகளை மூலபலமாக வைத்து, நாராயணரைத்

தியானித்து பாசறையினின்றும் வெளியே வந்து, ரத்தினவிமானத்தின்மேலேறி பெரியோர்களை யெல்லாம் நமஸ்காரஞ்செய்து புறப்பட்டு இந்தப் பரதகண்டத்தில் மேற்கு சமுத்திரத்திற்குக் கிழக்கிலும், மலையபர்வதத்துக்கு மேற்கிலும், ஸ்ரீசைலத்துக்கு வடக்கிலும், கந்தமாதன பர்வதத்துக்குத் தெற்கிலும், ஐந்துயோஜனை அகலமும், ஐந்நூறுயோஜனை நீளமுமுள்ளதாயும், ஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றதாயும் எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் ஜலப்பெருக்குடையதாயும், லவணசமுத்திரத்திற்குப் பிரியையாயுமுள்ள மனைவியாயும் சகல சௌபாக்கிய முடையதாயும் இமாலயத்திலிருந்து புறப்பட்டு சரயுநதியோடு கலந்ததாயும், கோமதி நதியை இடப் பாகத்தில் உடையதாயும், மேற்கு சமுத்திர சங்கமமுடையதாயுமுள்ள சிறந்த பத்திரா நதியால் சூழப்பட்டதாய் மனோகரமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த நதிக்கரையை வந்தடைந்து, அங்கு சித்தாஸ்ரமமாய் சித்தக்ஷேத்திரமாயுள்ள ஆலமரத்தடியில் கோடி சூரியப் பிரகாசராய், யோகாசனராய், புன்னகையோடு சுத்தஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றவராய், பிரமதேஜோரூபராய் திரிசூலதாரியாய், பக்த மிருத்யுஹரராய், சாந்தசொரூபராய், கௌரீகாந்தராய்மனோஹரராய் தவபலப் பிரதராய் சர்வசம்பத்தரராய், எளிதில் சந்தோஷிக்கின்ற எளிய கருணையாளராய், மலர்ந்த திருமுகமுள்ளவராய், பக்தானுக்ரஹகாரராய், விஸ்வநாதராய், விஸ்வபீஜராய், விஸ்வரூபராய், விஸ்வத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றவராய், விஸ்வரக்ஷகராய், விஸ்வசங்காரராய், விஸ்வதரராய், காரணகாரணராய், நரகார்ணவதாரணராய், ஜ்ஞானப்ரதராய், ஜ்ஞானபீஜராய், ஜ்ஞானானந்தராய் வீற்றிருக்கின்ற பரமேஸ்வரரைக் கண்டமாத்திரத்தில் விமானத்தை விட்டிறங்கி பக்தியோடு நான் பெறவேண்டிய பேறெல்லாம் பெற்றவனாயினேன் என்று தலையால் தண்டாகாரமாக வணங்கி, அதன்பின்னர் இடப் பக்கத்திலிருந்த பத்ரகாளியையும் ஸ்கந்தரையும் நமஸ்காரம் செய்தனன். அம்மூவரும் அவனை ஆசீர்வதித்தனர். நந்தீஸ்வரர் முதலான கணங்களெல்லாம் வந்து அவனோடு கலந்து ஒருவரையொருவர் ஆலிங்கனஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர். சங்கசூடன் யாவர்க்கும் இனியமொழி கூறி சிவபெருமான் அருகே நின்றனன். (1–30)

அப்பொழுது மஹாதேவர் அவனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே! நீ பெரிய சம்பிரதாயத்தில் வந்தவன்; உன்னுடைய வம்சத்துக்கு முதலாயிருந்தவன் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மாவினுடைய புத்திரனான மரீசி; அவன்மகன் கஸ்யபன்; அந்தக் கஸ்யபனுக்கு பதின்மூன்று பத்னிகள். அவருள் தனு என்பவளுக்கு நாற்பது பிள்ளைகள்; அவருள் ஒருவன் விப்ரஜித்து என்பவன்; அவன் மகன் தம்பன்; அவன்மகன் நீ. அவர்களும் நீயும் பராக்கிரமத்திலும் தவத்திலும் மந்திரசித்தியிலும் சகல ஐஸ்வர்யத்திலும் சமானமில்லாதவர்கள். உன்னுடைய வம்சத்தவருடைய பெருமை உலகமெல்லாம் பரவவந்த நீ கோலோகத்திலிருந்து வந்த காரணம் உனக்கே தெரியும். பூர்வஜன்ம பரம்பரையும் இனிவரப்போகிற எதிர்காலச் செய்தியும் அறியும்படியான அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றிருக்

கின்றவன். அவையெல்லாம் நானெடுத்துச் சொல்லவேண்டிய தில்லை. எந்த லோகத்திலும் நீ விரும்பத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் தேவர்களுடைய ராஜ்யத்தால் உனக்காகவேண்டிய தென்ன? அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவாயாக! உனக்கு அதனினுஞ் சிறந்தவுலகங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவை களை நீ சுகமாக ஆண்டுகொண்டிருப்பாய். தேவர்களெல்லாம் அவர்களுடைய ஸ்தானங்களில் வாழும்படிச் செய்வாய்! எந்தப் பிராணிகளுக்கும் ஹிம்சையும் செய்யவேண்டாம். ஹிம்சை செய் வதே பிரம்மஹத்தி என்று சொல்லப்படும்; ஏனெனில் எல்லா உயிர்களிடத்தும் பிரம்ம சொரூபமான பரமேஸ்வரனுன நான் நிறைந்திருத்தலால் என்க. பிரம்மஹத்தி என்று சொல்லப்படுவதா கிய அது இந்தப் பிரம்மஹத்தியில் பதினுறில் ஒருபங்குக்குகூட இணையாகாது. பிராணிகளை விரோதஞ் செய்துகொள்வதும், ஹிம்சை செய்வதும் எதற்காகவென்று நீ யோசித்துப் பார்ப்பாய்; பிறர் செல்வத்தை விரும்பியேயன்றி வேறில்லை. அச்செல்வமோ ஒருவரிடத்திலாவது நிலைபெற்றிருப்பதுண்டோ? முன்னிருந்தது மில்லை, இப்போதுமில்லை. இரண்டு காலத்தும் நிலையற்ற தன்மையே வெளிப்படுதலால் இனிப் பின்வருவோரிடம் நிலைபெற்றிருக்குமென் றெண்ணிப் பிறருக்கு ஹிம்சைசெய்வது அறிவின்மையோ, அறி வுடைமையோ? நீயே ஆராய்ந்து பார்ப்பாய்! வறுமைக்குக் காரணம் பிறர் செல்வத்தை விரும்புதலேயாம். அதனை யொழிப்பா ராயின் யாவரும் எப்போதும் செல்வமுடையவரே; செல்வமில்லா தவர் உலகில் ஒருவரும் இரார். செல்வத்தோடு சிருஷ்டியேயன்றி அது இல்லாமல் சிருஷ்டியாவதில்லை. இஃதுண்மை. இதனை யறிவோர் சிலர், அறியாதவர் பலர். மற்ருேருண்மை கூறுகிறேன்: பிரமனும் ஒரே நிலையாகத் தன்னுடைய அதிகாரச் செல்வத்தை அனுபவிக்கின்ருனே? இல்லையே. எத்தனையோ தடவை சிருஷ்டி செய்வதற்குத் தெரியாமல் மயங்குகின்ருன். அப்போதப்போது பிரகிருதிதேவியாகிய பராசக்தியின் கிருபையினுல் அம்மயக்கந் தெளிந்து சிருஷ்டிக்கத் தொடங்குவான். அப்படியே நான் செய்யும் ரக்ஷகத் தொழிலும் தடுமாறித் தடுமாறி நடந்து வருகின்றது. சந்திரனும் கலைதேய்வதும் வளர்கின்றதுமாகக் காணப்படுகின் ருனே யன்றி ஷோடசகலையோடு பிரகாசிக்கின்ற காலத்தும் ஒரு நிலையாக இருந்தானில்லை. கிரஹண காலங்களில் மறைபடுகின்ருன். சூரியனும் காலையில் மந்தவொளியாயும், நடுப்பகலில் கடுகடுத்துச் சுடும் ஒளியாயும், அந்தியில் அவ்விரண்டுமின்றி ஒளியைப்போலும் காணப்படுகின்ருன். கிரஹண காலங்களில் அம்மூவகையுமின்றி ஓர் பொன்பில்லை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ருன். குன்ருதிருப்ப தாகிய தருமமும் கிருதயுகத்தில் பூர்ணமாயும் திரேதாயுகத்தில் காற்பங்கு குறைந்தும், துவாபரயுகத்தில் அரைப்பங்கு குறைந்தும், கலியின் ஆரம்பத்தில் முக்காற்பங்கு குறைந்தும், இருப்பாயுள்ள மற்றைக் காற்பங்கும் வருஷந்தோறும் குறைந்து முடிவில் சந்திரனுக் கொருகலைபோல் தருமம் என்னும் சொல் வாசனையோ

டிருக்கும். இவ்வாறாகவே சராசரமாகவிருக்கின்ற ஒவ்வொன்றையும் பார்க்குமளவில் ஒன்றேனும் ஒரு தன்மையா யிருப்பதில்லை. இதனை ஒவ்வொருவரும் அறியலாம். செல்வத்தில் வாய்ந்த இந்திரனும், தன்னுடைய செல்வம் போதாமல் தேவசெல்வத்தை விரும்பிய பலியும், சுதலலோகத்தில் என்ன செல்வத்தோடு இப்போது இருக்கின்றார்கள்? அவனும் வாழ்ந்தானில்லை; இவனும் பெற்று ஒழிக்காதிருந்தானில்லை. இன்னும் எவ்வளவென்று சொல்லுவேன்? ஈஶ்வரனையும் பிரம்ம சொரூபமாயும் பரமாத்மாவாயும் இருக்கின்ற நானொருவனே காலவேற்றுமை யில்லாமல் ஒரு நிலையாயுள்ளேன். அதனால் பிரபஞ்சம் லயமாகுந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கின்றேன்; இன்னமும் பார்க்கப் போகின்றேன். நான் ஒரு தொழிலுஞ் செய்யாதவன். எவனொருவன் எனது நாமவைபவ குணானுபவங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்கின்றானோ அவனைத்தான் சக்திரூபி புருஷரூபி ஆத்மா ஜீவன் நானாரூபமாயிருக்கின்ற பரமாத்மா என்று சொல்லப்படும். காலரூபமாயிருக்கின்ற மிருத்யுவும் கருடனைக் கண்ட பாம்பைப்போல் அவனைக் கண்டவுடன் ஓடுவான். அவன்தான் ஜன்மம் ரோகம் பயம் ஜரை இவையெல்லாம் இல்லாதவன்; பிரம்மாவினால் சிருஷ்டியும் திருமாலால் ரக்ஷகமும் ருத்திரனால் சங்காரமும் செய்யப்படாதவன். ஓ அரசனே! நீயும் அவனைப்போலாவாயென்று கூற சங்கரூடன், சொல்லிவந்தன வெல்லாமும் மௌனியாயும் மிக விநயத்துடனும் இனிப்பாயுங் கேட்டு அந்தப் பரமேஶ்வரரை அடிக்கடி புகழ்ந்து பின்னர் தான் சில சொல்லத் தொடங்கினான்: (31–64)

ஓ கடவுளே! தேவரீரால் யாது சொல்லப்பட்டதோ அது வேறு வகையாய் எக்காலத்தும் மாறாது. ஆயினும், பலியினிடத்தில் திருமால் வஞ்சனையாகச் சென்று அவனுடைய ஐஶ்வர்யங்களைக் கிரஹித்துக்கொண்டு அவனைக் காலால் சுதலத்தி லமுத்தி விட்டார். நான் பின் அங்கிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் கொண்டுவந்தேன்; என்னைப்போல் கொண்டுவர விஷ்ணுவினாலும் முடியாது. இரண்யன்-இரண்யாக்ஷன் தேவர்களுடைய வஞ்சனையால் பிராதாவினால் கொல்லப்பட்டார்கள். சமுத்திரமதனஞ் செய்யும்போது மோகினியாய் திருமால் வந்து எங்களினத்தவரை மயக்கி அமிர்தகலசத்தை அபகரித்து எங்களை வஞ்சித்தார். இதுபோலும் எங்களினத்தில் வந்த ஒவ்வொருவரையும் தேவர்கள் மாறிமாறி வஞ்சித்துக்கெடுத்த விஷயத்தை நானிப்பொழுது சொல்லுவதென்றால் முடியுமோ? தேவர்களிடத்தில் எங்களினத்தவருக்குத் துவேஷமுண்டாய் ஹிம்சை செய்வதற்குக் காரணம் அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனைச் செயலேயாகும். கர்மபலத்துக்கீடாய் இருவருக்கும் ஜயாபஜயங்களுண்டாகின்றன. அவைகள் மாறிமாறிவரினும் அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனையும், இவர்கள் செய்யும் ஹிம்சையும் உள்ளத்தில் மாறியதில்லை. தேவர்களுடைய வஞ்சனையை பிரகிருதிதேவியே யறிவாள். அதனை நினைக்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் பதைக்கின்றது. தேவரீருக்கோ இவையெல்லாம் ஓர் கிரீடையாகும். ஓ ஸ்வாமின்!

தேவர்களுக்கு ஐச்வர்யம் வருவது அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனை யாலுமன்று; அசுரர்களுக்கு வருவது இவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தினாலுமன்று. எவரிடத்துப் பிரகிருதி தேவியின் கிருபை எதுவரையிலிருக்கின்றதோ அவர்களிடத்தில் அதுவரையி லிருக் கின்றது. இதுவரையில் சொல்லி வந்தவையெல்லாம் எங்களிரு வருக்கும் என்றுமுள்ள வழக்கு. தேவரீரோ எங்களுக்கெல்லாம் வேண்டுந்தோறும் செல்வத்தைக் கொடுத்துவந்தவரே யன்றி எங்களிடத்துள்ள செல்வத்தை அபகரிக்க வேண்டுமென்று எண்ணியதுமில்லை; வஞ்சனைச் செயலைச் செய்ததுமில்லை. அங்ஙனமிருக்க, இப்பொழுது தேவரீர் இங்குவந்து என்னிடம் தூதனையனுப்பி யுத்தத்திற்கு யழைத்த காரணம் யாதோ தெரிய வில்லை. ஆயினும் தேவரீரும் வந்துவிட்டீர், நானும் வந்துவிட் டேன். இனி யுத்தஞ் செய்யாமற் போவது தேவரீக்கு அழகுமல்ல, எனக்கும் மேன்மையுமல்ல. நாமிருவரும் யுத்தஞ் செய்யாமற் போவோமாளுல் நம்மை உலகத்தார் பிரயோஜனமற்றவரென்று பழிப்பர். ஆனால் எங்களிடத்தில் நீர் பந்து என்கிற முறைமை யில்லாமல் கடவுள் என்கிற முறைமையுடையவர். கடவுளாயிருக் கின்ற நீர் என்னோடு யுத்தஞ்செய்வதற்கு லஜ்ஜையுண்டாகும். எனக்கும் உம்மிடத்தில் கடவுளென்கிற ஞாபகமிருந்தால் யுத்தம் செய்வது எப்படியென்று எனக்கோர் யோசனை யுண்டாயிருக் கிறது. ஆகையினால் நான் கடவுளென்கிற ஞாபகத்தை உம் மிடத்தில் விட்டுவிடவேண்டும்; நீரும் என்னைப் பந்துவென் றெண்ணி யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்றான். ஆனால் யுத்தத்தின் பிரயோஜகர் நீரன்று; நானே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே ஜயாபஜயத்தைப்பற்றிய கீர்த்தி அபகீர்த்திகள் எனக்கேயா மன்றி உமக்கொன்றுமில்லை என்றான். (65–74)

இவையெல்லாங் கேட்ட முக்கண்ணர் அவன் சொல்லிவந்தவை களுக்குத் தகுதியாயும் உசிதமாயு முள்ளவைகளைக் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! நீ சொல்லிவந்தவை யெல்லாம் மிகவும் வியப்புடைத் தானதே. உன்னுடைய வம்சம் பிரம்ம வம்சமே யன்றி வேறில்லையே! அந்தப் பிரம்ம சப்தத்திற்கு நான் உரித்தானவ னல்லவா? ஆகவே, வம்சத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய நான் யுத்தஞ் செய்வதற்கு லஜ்ஜை யடையவேண்டிய காரணம் எது? இந்த நியாயங்கருதியே முன் நான் திரிபுரர் முதலியவரோடும், தேவி, சும்ப நிசும்பர் முதலானவர்களோடும் யுத்தம் செய்திருக்கின்றோம். மதுகைடபர் இரணியன் இரணியாக்ஷன் முதலானவரோடு விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் யுத்தஞ்செய்தது நீ கூறியபடி தாயாதி முறையைக்கொண்டுதான். நான் யுத்தஞ்செய்யவந்த காரணத் தைச் சொல்லிவிட்டேனாகையால் உன்னோடு போர்செய்வதில் எனக்கு லஜ்ஜை இல்லை என்பதை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள். அன்றியும் நீ எல்லாரினும் மிகச்சிறந்தவன் என்று சொல்லிச் சும்மாயிருந்தனர். இவர் ஆன்மாக்களுடைய குறிப்பறிந்து எதுவுஞ் செய்கின்றவராதலால் அப்போதும் அவன்குறிப்பை

நோக்கியிருந்தனர். சங்கசூடன் சங்கரர் ஆலமரத்தடியிலிருந்து சொன்ன குறிப்புணர்ந்து மந்திரிகளுடன் அதிவேகமாய் அப்பொழுதே எழுந்திருந்தனன் என்றூர். (75–82)

ஓம் ஹர்ஷப்ரதாயை நம:

22. சங்கசூடன் போர்

நாராயணர் கூறுகின்றூர் :—எழுந்திருந்த சங்கசூடன் சிவ பெருமானை நமஸ்கரித்து மந்திரிகளோடு விமானத்திலேறித் தன்னுடைய சேனைகளைத் தூண்டினன். இருவரும் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பஞ்செய்யவே சேனுபதிமுதலிய யாவரும் முறையே யுத்தஞ் செய்யத் தலைப்பட்டனர். எவ்வாறெனில், மஹேந்திரன் விருஷபர்வனேடும், சூரியன் விப்ரசித்தியோடும், சந்திரன் தம்பனேடும், யமன் காலேச்வரனேடும், அக்னி கோகர்ணனேடும், குபேரன் காலகேயனேடும், விச்வகர்மா மயனேடும், மிருத்யுபயங்கரன் சங்காரமயனேடும், வருணன் விகங்கணனேடும், வாயு சஞ்சலனேடும், புதன் த்ருதபிரஷ்டனேடும், சனி ரக்தாக்ஷனேடும், சயந்தன் ரத்னசாரனேடும், வசுக்கள் வர்ச்சோகணங்களோடும், அச்வினி தேவதை தீப்திமானேடும், நளகூபரன் தூம்பரனேடும், தர்மன் துரந்தரனேடும், மங்களன் உசாக்ஷனேடும், பானு சோபாகரனேடும், மன்மதன் பிடரனேடும், விச்வன் சபலாசனேடும், ஏகாதசருத்திரர் மஹாபயங்கராளென்னும் பதினெருவரோடும், மகாமாரி உக்ரசண்டன் முதலானவர்களோடும், நந்திதேவர் முதலியோர் ராக்ஷசக் கூட்டங்களோடும், பிரளயகாலத்திலும் மிக்க பயங்கரமான யுத்தத்தைச் செய்தனர். இவ்வாறு இரண்டு சேனைகளும் ஒருவரோடொருவர் யுத்தம்புரிய, சம்பு வடமூலத்தில் கால்யாசுதனேடும், சங்கசூடன் சிங்காசனத்தில் அனேக அசுரர்களோடும் வீற்றிருந்தனர். சங்கரருடைய சேனைகளும் தேவர்களும் அசுரர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் காயப்பட்டோடினர். (1–15)

அதைக்கண்ட முருகர் கோபித்து தேவர்களுக் கபயங்கொடுத்து தமது தேஜஸினுல் கணங்களுக்குச் சாந்திசெய்து வன்மையுண்டாக்கி தாஜெருவராகவே யுத்தம்புரிந்து நூறு அக்குரோணியை ஒரு க்ஷணத்தில் கொன்றனர். காளி அசுரர்களை நாசஞ்செய்து உக்கிரங்கொண்டு ராக்ஷச ரத்தத்தை உறிஞ்சியும், பத்து லக்ஷம் நூறுலக்ஷம் கோடிகோடியாய் யானைகளை ஒரு கையினுலெடுத்து முகத்தில்வைத்து வாயிலிட்டுத் தின்றுந்திரிவாள். ஓ முனிவரே! ஸ்கந்தரது பாணசமூகங்களால் அடிபட்டுப் பயந்தவர்களாய் தானவர்களோடிப் போயினர். அதுகண்ட விருஷபர்வன் விப்ரசித்து தம்பன் விகங்கணன் முதலிய யாவரும் முருகரோடு யுத்தம் புரிந்தனர். மகாமாரியும் இளையாது யுத்தஞ்செய்தனள். ராக்ஷசர்கள் கந்தரது சக்தியாயுதத்தால் மனக்கலக்கமுள்ள

வர்களா யோடினர். சுவர்க்கத்திலிருந்து புஷ்பவருஷம் பொழிந்தது. அரசன் விமான மூர்ந்து இடைவிடாமல் மழைப்பொழிவைபோல் பாணங்களைப்பொழிய எங்கும் அந்தகாரமும், பாணம் ஒன்றோ டொன்று உராய்வதினால் நெருப்பும் உண்டாயின. நந்தீசர் முதலியோரும் தேவர்களும் ஓடிப்போனார்கள். போர்க்களத்தில் கார்த்திகேய ரொருவரே நின்றார். அரசனோ ஓயாமல் ஒருவராலும் தடைசெய்யக்கூடாததாயும் பயங்கரமானதாயும் இருக்கும் பர்வத மாரியையும் சர்ப்பமாரியையும் சிலாமாரியையும் மரமாரியையும் பொழிந்தான். அதனால் இடைவிடாத பனியினால் மறைபடும் சூரியன்போல் மறைபட்டிருந்தனர். அவரது தனுசையறுத்து ரதத்தைப் பொடிபடுத்தி மயூரத்தை அலைத்து சக்தியாயுதத்தையும் விடாமற்றடுத்தான். முருகர் அவனது வெற்றிப்பாட்டைக்கண்டு வேறொரு தனுசையெடுத்து மற்றொரு ரதத்தின்மீதேறி அஸ்திர சஸ்திரங்களையெடுத்து அளவில்லாத யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கி தம்மை மறைத்திருந்த திவ்யாஸ்திரங்களையும் சர்ப்பங்களையும் மரங்களையும் மலைகளையும் இந்திராஸ்திரத்தாலறுத்து மேகாஸ்திரத் தினால் நெருப்பைத்தணிவித்து அவனது தேரையும் மிகமுயற்சி யுள்ள சாரதியையும் கிரீடத்தையும் நாசப்படுத்தி அரசன் மார்பில் வெண்மையான காந்தியுள்ள சக்தியாயுதத்தை யெறிந்தனர். அரசன் மூர்ச்சித்துப் பின்பு எழுந்து வேறு தேரேறி தனுசைப் பிடித்து மாயையினால் மழைபோல் அஸ்திரங்களைப்பொழிந்து ஸ்கந்தரை மறுபடியும் மறைத்துச் சக்தியாயுதத்தை விடுத்தான். அது மார்பிற்றாக்குவதற்குமுன் காளிகாதேவி விரைந்தோடிவந்து அவரை மார்பிலணைத்து எடுத்துக்கொண்டு குமாரனருமையறியாத அந்தப்பாவியின்முன் இருக்கலாமா என்று சிவனாரிடங்கொண்டு போனாள். (16–40)

சிவனார் அக்காளியினது அன்புக்கு மகிழ்ந்து, ஓ காளீ! என் குமாரனிடம் நீ அன்புள்ளவளா யிருந்தபடியால் இவனுடனிருந்து யுத்தஞ்செய்வாயென்று அனுப்பினர். நந்திகேசர் முதலானவரும் பின்றொடர்ந்தனர். எல்லாத்தேவர்களும் கந்தர்வ கின்னர ராக்ஷசர் களும் அநேக வாத்தியங்களும் பின்தொடர்ந்தன. காளியும் யுத்த களத்தையடைந்து சிங்கநாதஞ்செய்ய அதனால் அசுரரெல்லாம் மூர்ச்சித்தனர். அவள் அடிக்கடி அட்டகாசஞ்செய்தாள்; தேன்மத் யத்தைக் குடித்துக் கூத்தாடினாள்; பயங்கரமான கோரப்பல்லுடன் தடியும் கோடரியுந் தாங்கினவராயும் மதுபானஞ்செய்பவராயும் மோகினி டாகினிகணங்களும் வந்து சூழ்ந்தன. சங்கசூடனும் காளியைப்பார்த்து அதி சீக்கரம்வந்து ராக்ஷசர்கள் பயப்படா வண்ணம் அபயந்தந்து போருக்காரம்பித்தனன். காளியும் பிரளயாக்கினிக்குச் சமானமான நெருப்பைப் பொழிந்தாள். அதை அரசன் மேகாஸ்திரத்தினால் அணைத்துவிட்டான். காளி வருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தாள். தானவன் காந்தர்வாஸ் திரத்தினா லறுத்தான். காளி அக்கினிபோல் ஜ்வலிக்கும் மஹேஶ்வர அஸ்திரத்தைவிட்டாள். அரசன் சதாசிவாஸ்திரத்தாலறுத்துத்

தள்ளினன். காளி மந்திரபூர்வமாய் மகா வீரபத்திராஸ்திரத்தை விட்டாள். அதைக்கண்ட அரசன் ரதம்விட்டிறங்கி தண்டம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். பிரள காலாக்கினிபோன்ற அது ஆகாயத்திலே போய்விட்டது. பின்னர் காளி பிரம்மாஸ்திரத்தை மந்திரபூர்வகமாகவிடத் தானும் அதைவிட்டுத்தடுத்தான். காளி யானவள் திவ்யாஸ்திரங்களெல்லாம்விட அரசனும் அவைகளையே விட்டுத்தடுத்தான். பின்னர் ஒருயோஜனை நீளமுள்ள சக்தியை முயற்சியோடு எறிய அவன் அதனை அஸ்திரங்களால் ஒடித்தனன். தேவி கோபங்கொண்டு மஹாபாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்துவிடும் போது அசரீரி, இதனால் அரசனுக்குமிருத்யு இல்லை; அவனுடைய பத்னிக்கு எவ்வளவு காலம் பதிவிரதாதர்ம மிருக்கின்றதோ அதுவரையில் அவனுக்கு மரணமில்லையென்று பிரமன் வரங் கொடுத்திருக்கிறனென்று கூற, காளி அவனைவிடாமல் லீலையாகப் பசியினால் லக்ஷம் ராக்ஷசர்களை விழுங்கி சங்கசூடனையும் விழுங்க ஓடினள்; அவன் பாணங்களால் தடுத்துவிட்டான். பின்பு ஜொலிக்கும் கத்தியை வீச அதனையும் அஸ்திரங்களாலறுத்து விட்டான். பின்பு ஒரே விழுங்கலாய் விழுங்கிவிடுகிறேனென்று வோட மகாசித்தனை அரசன் ஓர் பேருருவங்கொண்டான். காளி கோபங்கொண்டு வேகமுள்ள முஷ்டியினால் தேரையும் சாரதியையும் நாசப்படுத்திச் சூலத்தையெறிந்தாள். அவன் அதை இடக்கரத்தால் பிடித்துக்கொண்டான். தேவியானவள் முஷ்டியால் கோபத்தோடு அடித்தாள். அவன் மூர்ச்சையடைந்து பிறகு எழுந்திருந்து தேவியோடு கைச்சண்டையிட்டு தேவி வஸ்திரத்தைப் பராக்கிரமத்தினு லறுத்துவிட்டான். மாத்ரு பக்தி யினால் பின் பாணம் விடவில்லை. தேவி கோபங்கொண்டவளாய் அசுரனையெடுத்துச் சுழற்றிச் சுழற்றி மேலெடுத்து வீச அவன் அங்கிருந்து குதித்து ஓடிவந்து பத்திரகாளியை நமஸ்கரித்து விமானத்திலேறியிருந்தனன். காளி பசியினால் ராக்ஷசருடைய ரத்தத்தைக் குடித்தும் மாம்சத்தைத் தின்றுகொண்டும் சங்கரரிடஞ் சென்று யுத்த சமாசாரம் கூறி இப்போது லக்ஷம் பேர்தான் மிருந் திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் நான் சாப்பிடும்போது சிந்திப் போனவர்கள் என்று சொல்ல; அவர் சிரித்தனர். ஓ மகாதேவரே! அவனையுங்கொல்ல பாசுபதமெடுத்தபோது அசரீரி தடுத்து விட்டது. அவனும் மகா ஞானியானபடியால் என்மீது பாணம் விடவில்லையென்றாள் என்றனர். (41-75)

ஓம் ஹவிர்போக்த்ர்யை நம:

23. சங்கசூடன் முடிவு

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஞான சொரூபரான சிவனார் கேட்டுத் தன் கணங்களோடு யுத்தத்துக்குச் செல்ல சங்கசூடன் இவரைப்பார்த்து விமானம்விட்டிறங்கிப் பரமபக்தியோடு தண்டா காரமாய் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து மறுபடியும் ரதத்தின்மீதேறி

தனுசை வளைத்து நூறு வருஷம் இருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். இருவரும் தோல்வி வெற்றியடையவில்லை. பகவானும் அரசனும் ஆயுதத்தை வைத்துவிட்டு சங்கசூடன் ரதத்தின்மீதும் சிவனுர் விருஷபத்தின்மீதும் சுகமாயிருந்தனர். சிவனுர் யுத்தத்தில் இறந்து போனவரையெல்லாம் உயிர் பெற்றெழும்படிச் செய்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் ஓர் விருத்தாப்பியமுள்ள கிழப்பிராமணன் பசியினுல் யுத்த பூமிக்கு வந்து அரசனைப் பார்த்து, எனக்குப் பிக்ஷை கொடுக்கவேண்டும்; நீ சகல சம்பத்தையுங் கொடுக்கத் தகுந்தவன். நானே அதிகமான ஆசையில்லாதவன். ஓர் பொருளில் மாத்திரம் ஆசையுடையவன்; என் மனதிலிருக்கும் அக்கோரிக்கையை மாத்திரம் நீ நிறைவேற்றவேண்டும். நான் கொடுக்கிறேனென்று சத்தியஞ்செய்து கொடுப்பையாளுல் பிறகு சொல்லுகிறேன் என்ருன். அரசன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மலர்ந்த முகத்தோடும் சத்தியத்தோடும் சத்தியஞ்செய்ய, எனக்கு உனது மந்திர கவசம் வேண்டுமென்று வஞ்சனையாகக் கூறினுன். அரசன் சொற்றவருமல் கொடுக்க, அவன் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர் சங்கசூடனுருவைத் தாங்கி துளசியிடஞ்சென்று புணர்ந்து போயினுன். சம்புவும் சங்கசூடனும் வருங்காலத்தை யறிந்த வராகையால் யுத்தம் முடியவேண்டிய முறைப்படி சங்கசூடன் போருக்காரம்பித்தான். சம்புவானவர் அவனைச் சங்கரிக்க பிரளயாக்கினி போலும் தடைசெய்யக்கூடாததாய் ஜயிக்கக்கூடாத தாய் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்யவல்லதாய் கிரீஷ்மகால சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கின்றதாய் ஆயிரம் வில் நீளமும் நூறு முழம் பருமனுமுள்ளதாய் பிராணனேடு கூடினதாய் பிரம்ம ரூபமாய் நித்தியமானதாய் வாக்கினுற் சொல்லக்கூடாததாய் பிரம்மாண்டத் தைச் சங்கரிக்க வல்லமையுள்ளதாயிருக்கிற பெரிய சூலாயுதத்தை ஓர் விளையாட்டாக எடுத்துச் சுழற்றி சங்கசூடன் மேலெறிந்தனர். அரசன் தன் கையிலிருந்த வில்லை எறிந்துவிட்டு வணங்கித் தனது இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானித்திருந்தனன். சூலமும் சுழன்று அரசன்மேல் வீழ்ந்து அவனைப் பஸ்மஞ்செய்தது. உடனே அவன் திவ்யரூபங்கொண்டு கோலோகத்திலிருந்து வந்த ரத்ன விமானத்தி லேறிக் கோலோகஞ் சென்று ராதாகிருஷ்ணருடைய பாதங்களைப் பக்தியோடு நமஸ்கரித்தான். அவ்விருவர்களும் சுதாமனைப் பார்த்து மலர்ந்த முகமுள்ளவர்களாய்ப் பிரீதியினுல் மார்பிலணைத் துக்கொண்டனர். பின் சூலாயுதம் விட்டவரிடம் சென்றது. சங்கசூடனுடைய எலும்புகள் பூவுலகில் சங்கு வடிவங்களாயின. அவை தேவார்ச்சனைக்குப் பரிசுத்தமானவைகள். சங்குஜலமானது தேவர்களுக்கு மிகவும் பிரீதியைக் கொடுக்கின்றது. சிவனுர் தவிர மற்றத் தேவர்களுக்குப் புண்ணிய தீர்த்தம்போல் பரிசுத்தமா யிருக்கிறது. சங்கு சப்தம் எங்குண்டாகிறதோ அங்கு லக்ஷ்மிதேவி வாசமாயிருக்கின்ருள். சங்கு தீர்த்தத்தால் ஸ்நானஞ் செய் கின்றவன் சர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தவனுகின்ருன். சங்கு எங்கிருக்கின்றதோ அங்கு லக்ஷ்மிதேவியும் இருக்கின்ருள்;

அமங்கலங்களெல்லாம் தூரத்தில் விலகிப்போம். எவ்விடத்தில் சங்கம் இல்லையோ அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மி பயந்தவளாய் கோபங் கொண்டு வேறிடத்துக்குச் செல்கின்றாள். சிவனார் அரசனைச் சங்கரித்துச் சந்தோஷத்தோடு விருஷபாரூடராய்க் கணங்களாற் சூழப்பட்டவராய்ச் சிவலோகஞ் சென்றனர். தேவர்களெல்லாம் பிரம்மானந்தமடைந்தனர். சுவர்க்கத்தில் துந்துபி முழங்கிற்று. கந்தர்வகின்னரர்கள் பாடினர். ரிஷிகள் போற்றினர். ஆகாயத்தில் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தது. (1–30)

ஓம் ஹார்த ஸந்தமஸாபஹாயை நம:

24. விஷ்ணு செய்த மாயம்

நாரதர், எந்தரூபத்தினால் துளசியிடம் விஷ்ணுகர்ப்பாதானஞ் செய்தார் என்றுவினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார் : பகவான் சங்க சூடனிடம் கவசத்தைப்பெற்று அவனுருக்கொண்டு சேனைகள்சூழ ஜயபேரிமுழங்கப் போயினர். துளசி அம்முழக்கத்தைக்கேட்டு மிக்க அன்போடு பலகணிவழியில் நாயகன் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தணர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்கும் அங்கஹீனர் களுக்கும் தானங்கொடுப்பித்தும், சிறைச்சாலையி லிருப்பவரை விடுவித்தும் இருந்தனள். மாயாசங்கசூடனும் நகரிற்பிரவேசித்து தன்னரண்மனைக்குள்ளே போக, துளசி எதிர்கொண்டு பர்த்தா வைப் பார்த்துச் சந்தோஷத்தோடு பாதப்ரக்ஷாளனஞ் செய்து நமஸ்கரித்து ரத்தினசிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து காமா பேக்ஷை யுள்ளவளாய் கற்பூரம் முதலிய வாசனைகள் சேர்ந்த தாம்பூலத்தைக் கொடுத்து, இப்போது யுத்தத்திற் சென்று திரும்பி வந்தபடியினால் எனது ஜன்மமும் பிழைப்பும் சபலமாய்விட்டது. ஓ பிரபுவே! சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் சங்கரிப்பவரான சங்கர ரிடம் உனக்கு எப்படி ஜயமுண்டாயிற்று என்றுகேட்க, விஷ்ணு சிரித்து, ஓ மனைவியே! எங்களிருவருக்கும் ஒரு வருஷம் பூரண மானயுத்த முண்டாயிற்று. அவர்ளெல்லாம் இறந்தனர். பிரமன் எங்கள் இருவரிடம் பிரீதியுடையவனாய் என்னை வேண்டியவாறே தேவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து வந்துவிட்டேன். சிவனார் தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்தன ரென்றுகூறி, அவளுடன் சுக போகத்தை யனுபவிக்கும்போது அத்துளசி தன்நாயகனுடைய செயலுக்கு மாறாக எல்லாக் கிரீடைகளுமிருப்பதால் சந்தேகங் கொண்டு அவரைப் பார்த்து, நீ யார்! அதனைச்சொல். நான் உன்னுடைய சுகத்தை அனுபவித்து என் பதிவிரதா தருமத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டேன்; அது மிகவுந் தூரத்திலோடிப் போயிற்று. இவ்வா றென்னைக் கெடுத்த வுன்னைச் சபிக்கிறே னென்று சொன்னாள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட விஷ்ணு சாபத் துக்கஞ்சி தனது நீலமேகம்போல் பிரகாசிக்கும் உண்மைத் திரு வுருவைக்காட்ட, அவள் அவ்வுருவைக்கண்டு மிகவும் மனங்கூசி

மூர்ச்சித்து பின்தெளிந்து கூறுகின்றாள் : ஓ விஷ்ணுவே ! நீ என்ன காரியஞ்செய்தாய் ! உன்னிடம் தயையென்பது சிறிதுமில்லாமற் போயிற்றே ! சலிப்பில்லாத எனது கற்பைச் சலிக்கும்படிச்செய்து என்னை வஞ்சித்து விட்டனை ; என்னுடைய பதிவிரதா தருமத்தை அறியாமற்போயினை ; உனக்கறிவில்லை. உனதுநெஞ்சம் என்னைக் கெடுக்கும் விஷயத்தில் வன்மைபெற்றிருந்தபடியால் கல்லாகக் கடவாய் ! எவர்கள் உன்னைச் சாதுவாகச் சொல்லுகின்றார்களோ அவர்கள் பிரமையடைந்தவர்க ளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. நீ தேவர்கள் பொருட்டு இப்படிச் செய்தேனென்பாய் ; அவர்களுக்கு நன்மையைத் தேட எண்ணியதுபோல் எனக்கு எண்ணினையா ? கற்புப்போனால் மீண்டும் வருமா ? மற்றவையெல்லாம் போகலாம், வரலாம் ; இந்த அருமைகளில் ஒன்றேனும் எண்ணு தொழிந் தனையே என்று வருந்தும்பொழுது அந்த விஷ்ணு அவளுக்கு உண்மையைச் சொல்லத் தொடங்கினார் :

அஃதாவது, ஓ பெண்ணே ! பாரதவருஷத்தில் என்னைப்பற்றி நீ நீண்டகாலம்வரையில் தவஞ்செய்தாய். சங்கசூடனும் உனக் காகத் தவஞ்செய்தான். அதனால் அவன் உன்னை விவாகஞ்செய்து கொண்டு சுகித்தான். நீ என்னைக்குறித்துச் செய்த தவத்துக்குப் பலன் கொடுக்கும் சமயம் வந்து விட்டது. அதனால் நானும் வந்து விட்டேன். நீ இந்தச்சரீரத்தை விட்டு திவ்யதேகமெடுத்து என்னு டன் ரமிக்கப்போகின்றாய். உன்னுடம்பு பரதகண்டத்தில் கண்டகி என்னும் புண்ணிய நதியாய் மனிதர்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்யும். உன் னுடைய ரோமங்கள் விருக்ஷங்களிற்சிறந்த துளசி என்னும் புண் ணிய விருக்ஷமாய் மூன்றுலகிலும், கோவுலகிலும், விரஜாநதிதீரம், ராதா மண்டலம், பிருந்தாவனம், பாண்டீரம், சம்பகவனம், சந்தனவனம், மாதவி தாழை முல்லை மல்லிகை மாலதி இவைகள் நிறைந்துள்ள வனம் ஆகிய இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கும். அத்துளசியின் மகிமையை இன்னமும் சொல்லுகிறேன் அவை களைக் கேட்டுப் பதிவிரதா பங்கத்தை நான் செய்தேனென் றும் நீ அப்படியே ஆனையென்றும் படும் மனக்கவலையை விடுவா யாக. (28–36)

புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் துளசிச் செடி இருக்குமாயின் அதனடியில் நான்முதல் எல்லாத் தேவர்களும் குடியிருப்போம். அதனடியிற் றங்கும் ஜலம் சகலபுண்ணிய தீர்த்தமென்று சொல்லப் படும். அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவருக்குச் சகல தீர்த்த பல னுண்டாகும். எனக்கு ஆயிரம் பாற்குடங்களால் ஸ்நானஞ் செய்வ தால் எவ்வளவு திருப்தியுண்டாகுமோ அவ்வளவு திருப்தி துளசி தீர்த்த அபிஷேகத்தால் உண்டாகும். எவர்கள் துளசிதீர்த்தத்தை மரண காலத்தில் பானஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் சர்வ பாபத் தினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகப் பிராப்தராய் அங்குள்ளவ ரால் பூஜிக்கப்படுவர். தீர்த்தங்களில் பிராணனை விடத்துணிந் தவன் கையிலாவது உடம்பிலாவது வைத்துக்கொண்டு விடுவா

ளுயின் அவனும் விஷ்ணுபதத்தை யடைவான். துளசி தீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணினவரும் துளசிக்கட்டையை மணிபோலாக்கி மாலையாகத் தரித்துக்கொண்டவரும் லக்ஷம் அஸ்வமேத பலனை யடைவர். துளசியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எதைச் செய்கிறேனென்று எவன் பிரமாணஞ் செய்கிருனே அதைச் செய்யானுயின் அவன் காலசூத்திர நரகினை யடைகிருன். துளசிமரத்தடியில் போய்ச் சத்தியம் செய்பவன் பதினன்கு இந்திரர் வரையில் கும்பிபாகத்தை யடையான். பௌர்ணமி அமாவாசை துவாதசி மாதப்பிறப்பு நடுப்பகல் இரவு இரண்டு சந்திக்காலங்கள் தீட்டுக் காலங்கள் அசுசியா யிருக்குங் காலங்கள் எண்ணெயிட்டுக்கொண்டிருக்குங் காலம் இக்காலங்களில் துளசியை எடுத்தால் என்னுடைய தலையை அறுத்தவராவர். துளசி மூன்று நாளைக்கு உபயோகப்படும் ; எடுத்துவைத்த அந்தத் துளசி சிராத்தம் விரதம் பிரதிஷ்டை தேவதார்ச்சனை முதலிய காலங்களிலும் தானகாலங்களிலும் சுத்தமானதென்று கொள்ளத்தகும். பூமியிலாவது ஜலத்திலாவது வீழ்ந்திருந்தாலும் அதனை ஜலத்தாற் சுத்திசெய்து உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். (37–52)

ஓ துளசி என்னும் பேருடையாய் ! நீ துளசிச் செடி யாவதாலுண்டாகும் விசேஷங்களெல்லாங் கேட்டனையன்றோ? இதுபோலும் உனது ரூபமாகிய நதியும் சமுத்திர ராஜனுக்குப் பத்னியாகப் போகின்றது. நீ கோலோகத்திற்குப் போய் கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கப் போகின்ருய். என்னைக் கல்லாகச் சபித்தனையல்லவா ? அதனுல் கண்டகி நதிக்கரையில் மலையாகப் போகின்றேன் ; அந்தக் கல்லை கோரப் பற்களோடு கூடிய கொடிய கீடங்கள் கோடிகோடியாய் வந்து துளைத்துத் துவாரமாக்கி உள்ளேசென்று தங்களுடைய கோரப் பற்களால் குக்குடாண்டம்போல் அனேகமாகக் கொத்திக் கொத்தித் திரட்டி அவற்றுள் ஒவ்வொன்றை சக்கரம் முதலிய அடையாளங்கள் உள்ளதாகக் கொத்திக் கொத்தி என்னுடைய அவதார மூர்த்தங்களென்று சொல்லும்படிச் செய்யும். அவற்றுள் ஒரு துவாரத்துள் நாலு சக்கரமும் மேலே வனமாலையும் அனேக விசித்திரமாகக் காணப்படும் ரதாகாரமும் நீர் கொண்ட மேகம்போல் நிறமுள்ளதும் லக்ஷ்மீநாராயணரென்றும், வனமாலையில்லாமல் மற்றவை யுள்ளது. லக்ஷ்மீஜனுர்த்தனர் என்றும், இரண்டு துவாரத்துள் நான்கு சக்கரமும் வனமாலையில்லாமல் ரதாகாரமாகவும் செய்யப்பட்டுள்ளது ரகுநாதரென்றும், மிகச் சிறியதாய் இரண்டு சக்கரம் மாத்திரம் உள்ளது வாமனரென்றும், மிகச் சிறியதாய் வனமாலையோடு இரண்டு சக்கரமுள்ளது ஸ்ரீதரரென்றும், இனி மனிதர்களுக்குச் சம்பத்தைக் கொடுப்பதென்றும், பெரிதாகவும் விருத்தாகாரமாகவும் இரண்டு சக்கரமாத்திரமாகவுமுள்ளது தாமோதரரென்றும் நீளமும் மிகப் பெரிதும் மிகச் சிறிதுமில்லாமல் மத்திமமாயும், ஏழு சக்கரமும் சரத்பூஷணத்தோடு கூடியுமுள்ளது ராஜராஜேஸ்வரரென்றும், அது ராஜ சம்பத்தைக் கொடுப்பதென்றும், மத்தியமாயும், விருத்தாகாரமாயும்,

இரண்டு சக்கரத்தோடு அம்பருத்தூணியும் பாணஅடியும் உடைத் தாயுள்ளது ரணராமரென்றும், பதினைந்து சக்கரத்தோடு பெரியதாயும் நீர்கொண்ட மேகம்போன்றதாயு முள்ளது ஆதி சேஷரென்றும், அது புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதென்றும், சக்கராகாரமாயும் இரண்டு சக்கரத்தோடும் கோஷ்பதத்தோடு மேக காந்தியும் மத்திமமாகவுமுள்ளது மதுசூதனரென்றும், ஒரு சக்கர முள்ளது சுதர்சனரென்றும், மறைபட்ட சக்கரமாய்த் தோன்று வது கதாதரரென்றும், இரண்டு சக்கரத்தோடும் ஹயக்ரீவரூப மாகக் காணப்படுவது ஹயக்ரீவரென்றும், இரண்டு சக்கரமும் திறந்த வாயும் பயங்கர ரூபமும் உள்ளது நரசிங்கரென்றும், அது வைராக்கியத்தைக் கொடுக்குமென்றும், இரண்டு சக்கரமும் பெரிய வாயும் வனமாலையுமுள்ளது லக்ஷ்மீ நரசிம்மரென்றும், இது கிருகஸ் தர்களுக்குச் சுகங் கொடுப்பதென்றும், துவார முகப்பில் இரண்டு சக்கரமும் சமமான ஆகாரமும் பிரகாசமுமுள்ளது வாசுதேவரென் றும், அது சகல்காம பலத்தையும் கொடுப்பதென்றும், சூக்ஷ்மமான சக்கரமும் ஒரு ரந்தரத்துக்குள் அநேக ரந்தரமும் நீர்கொண்ட மேகம்போலுமுள்ளது பிரத்யுமனரென்றும், அது கிருகஸ்தர்களுக் குச் சுகங் கொடுப்பதென்றும், துவார மத்தியில் இரண்டு சக்கரமும் பிருஷ்டபாகம் பெருத்தும் உள்ளது சங்கர்ஷணமூர்த்தி என்றும், அது மனிதர்களுக்குச் சுகங் கொடுப்பதென்றும், விருத்தாகாரமா யும் அழகுள்ள செம்பட்டு நிறமாயும் உள்ளது அநிருத்தரென்றும், அது கிருகஸ்தர்களுக்குச் சுகங் கொடுப்பதென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த சாளக்கிராமங்களில் லக்ஷ்மியோடு விஷ்ணுவானவர் சாந்நித் தியமாயிருப்பர். பூஜை செய்வோருக்கு சாளக்கிராமம் சத்ராகார மாயிருந்தால் அது ராஜ்யத்தையும், விருத்தமாயிருந்தால் அது மகா சம்பத்தையும், சகடம்போலிருந்தால் அது துக்கத்தையும், சூல நுனிபோலிருந்தாலும் மூர்த்தி பின்னப்பட்டிருந்தாலும் அவை மரணத்தையும், விகார முகமாயின் தரித்திரத்தையும், பிங்கள வர்ணமாயிருந்தால் அது ஹானியையும், சக்கரம் பிளவுபட்டிருந் தால் அது வியாதியையும் உண்டாக்கும். (53–74)

சாளக்கிராமங்கள் உற்பத்திக்கிடமாயிருக்கும் அம்மலையின் கற்கள் ஒன்றோடொன்று கூடிப் புணர்ந்து கிரீடித்துக் கொண்டிருக் கும். அருகிலுள்ள கண்டகி நதியில் வீழ்கின்ற கற்கள் சாளக்கிரா மங்களாய் உலகினருக்குப் பூஜாயோக்கியமாகின்றன. அவை சூரிய தாபத்தினால் பிங்கள நிறமாயும் பெரிதாயும் ஆகின்றன.

இந்தச் சாளக்கிராம பூஜையுடையோர்க்கு அதன் சம்பந்த மான தீர்த்தஸ்பரிசமே சகல தீர்த்தஸ்நானமென்றும், அந்தப் பூஜை செய்வதே சகல யாகமும் செய்வதாமென்றும், யாகதீக்ஷை பெற்றதாமென்றும், விரதங்களாலும் தவங்களாலும் வேதபாரா யணங்களாலும் உண்டாகும் புண்ணியமாமென்றும், அதன் அபி ஷேக தீர்த்த பானமே தேவானுக்கிரகத்தை யடைவிக்குமென்றும், அவருடைய ஸ்பரிசத்தைத் தீர்த்தங்களெல்லாம் விரும்பும்படிச் செய்யுமென்றும், பரிசுத்தமான ஜீவன் முக்தருக்கு விஷ்ணு

பதத்தை யடையச்செய்து அவர் அதிகாரத்தையுஞ் செய்யச் செய்யுமென்றும், செய்திருந்த பாவங்களெல்லாம் கருடனைக் கண்ட பாம்பைப்போல் நடுங்கும்படிச் செய்யுமென்றும், அவரது அந்த ஜன்மம் வரையிலுள்ள லக்ஷம் பிதுர்க்களைக் கரையேற்றச் செய்யுமென்றும் அவருடைய பாததூளி மூதேவியையும் புனிதமாக்குமென்றும், அத்தூளி பட்டவனையும் விஷ்ணுபாதத்தில் ஐக்கியஞ் செய்யுமென்றும், சாளக்கிராமத்தை வைத்துக்கொண்டு பொய் சொல்லுகிறவன் லக்ஷ மன்வந்தரம் வரையில் அசிபத்திரவன மென்னும் நரகத்தை யடைவானென்றும், சாளக்கிராமத்தின் மேலிருக்கும் துளசியை எடுக்கிறவன் ஜன்மாந்தரத்தில் ஸ்திரீயைப் பிரிவானென்றும், சங்கத்திலிருக்குந் துளசியை எடுக்கிறவனுக்கு ஏழு ஜன்மம் வரையில் மனையாட்டி வந்து வந்து இறப்பாளென்றும், சங்கத்தையும் துளசியையும் சாளக்கிரமத்தையும் ஒன்றாக வைத்துப் பூஜிப்பவன் மஹாஜ்ஞானியாய் விஷ்ணுவுக்குப் பிரியனாய் விடுகிறான் என்றும் சொல்லப்படும். ஓ பெண்ணே! நம்மிருவருக்கும் சாபத்தாலுண்டாகும் வடிவங்களால் உலகிற்கு வரும் நன்மை தீமைகளைச் சொன்னேன்.

ஓ துளசீ! நல்ல புருஷனோடு ஒரு நாள் சுகமனுபவித்த ஸ்திரீயானவள் அவனைவிட்டுப் பிரிவதென்றால் அவளுக்கு எவ்வளவோ துக்கமும் கஷ்டமும் உண்டாகின்றன. ஒரு மன்வந்தரம் வரையில் அளவில்லாத சுகத்தை யனுபவிப்பதற்குரியனாயிருந்த அவனிறந்து விட்டானென்றால் உனக்குண்டாகும் கஷ்டத்துக்களவேது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே துளசி தேகத்தைவிட்டு திவ்ய ரூபத்தோடும் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய வக்ஷஸ்தலத்தில் வசித்திருக்கும் வாழ்வு பெற்றுய்ந்தனள். சங்கசூடனாய் வந்த நாராயணரும் தம்மிடம் போயினர். ஓ நாரதரே! துளசி விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியான காரணங் கூறினேன் என்றார். (75–101)

ஓம் ஹல்லீஹாலாஸ்ய ஸந்துஷ்டாயை நம:

25. துளஸீ பூஜா விதானம்

நாரதர், துளசியானவள் வைகுண்டத்திற் சென்றபின்னர் அங்கு நடந்த விசேஷங்களையும், அவளுடைய பூஜாஸ்தோத்திரங்களையும், அவளைப் பூஜித்தவர் இன்னார் என்பதையும் அறிய விரும்புகிறேனென்ன, நாராயணர் கூறுகின்றார்: துளசி திவ்ய சுந்தர ரூபிணியாய் வைகுண்டம்போனபோது அங்கிருந்த லக்ஷ்மி கங்கை ஸரஸ்வதி என்னும் மூவரும் கண்டனர். அவருள் இருவர் பொறுமையற்றிருந்தனர். ஸரஸ்வதி அவளுடைய ரூபலாவண்ய சௌந்தரியங்களைக்கண்டு பொறாதவளாய் பகவான் சமீபத்திலிருந்தும் அவரையும் எண்ணாமல் கோபங்கொண்டு கையாலடித்தனள். துளசி நாணமுற்றவளாய் அங்கிருந்த பகவானுக்குந் தெரியாமல் மறைந்து பூலோகத்தில் துளசிவனத்தில் வந்திருந்

தனள். ஹரியானவர் அவளது பிரிவாற்ருது ஸரஸ்வதிக்கு மனங் குளிருமாறு சரசசல்லாபத்துடன் துளசியினது நன்மைகளைக்கூறி அவளிடம் விடைபெற்று, துளசிவனம்போய், **லக்ஷ்மீ மாயா காம வாணீ பீஜபூர்வம் தசாக்ஷரம் - பிருந்தாவனீதி ஜேந்தஞ்ச வன்னிஜாயாம் தமேவச** இப்படிக்கூட்டப்பட்ட மந்திரத்திஞல் சந்தன புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூஜித்து தூபமும் நெய்த்தீபமுங் காட்டி நைவேத்யாதி உபசாரங்கள் செய்து பிருந்தையென்பது மரங்கள் நெருங்கி அடர்ந்திருப்பதற்குப் பொருளாகலின் பண்டிதர்கள் என் மனைவியாகிய துளசி ஓரிடத்தில் நெருங்கி யிருக்கின்ற துளசிவனத்தில் இருந்தபடியிஞல் அவளைப் பிருந்தையென்று சொல்லுகிருர்கள் ; அவளை நான் பஜிக்கின்றேன் ; முற்காலத்தில் எந்தத்தேவி பிருந்தாவனந்தோறும் இருந்ததஞல் பிருந்தாவனீ என்று பெயர் பெற்ருளோ அவளை நான் பஜிக்கின்றேன் ; எவள் சகல பிரபஞ்சத்திலும் பூஜிக்கப்பட்டு விஶ்வபூஜிதை என்று பெயர் பெற்ருளோ அவளை நான் பஜிக்கின்றேன் ; அளவில்லாத பிரபஞ்சம் உன்ஞல் பரிசுத்தஞ் செய்யப்பட்டமையால் விஶ்வ பாவனி என்று பெயர் பெற்ற உன்னை நான் விரகத்தால் நினைக்கின்றேன் ; புஷ்பங்களில் பிரியமுள்ள தேவர்களும் அவைகளால் சந்தோஷத்தையடையாமல் உன்ஞல் சந்தோஷமடைகின்றபடியால் புஷ்பஸாரை என்று பெயர் பெற்றனை ; ஆதலால் எனக்கும் நீ சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கவேண்டு மென்று உன்னை விரும்புகிறேன் ; அடைந்த மாத்திரத்தில் ஆனந்தத்தை யுண்டாக்குந் தன்மையால் நந்தனி என்று பெயர்பெற்ற துளசியே ! உன்ஞல் நானும் ஆனந்தத்தையடைய நினைக்கின்றேன் ; எவ்வுலகத்திலும் உனக்குச் சமானமான ஸ்திரீகளில்லாதபடியிஞல் துளசி எனப் பெயர்பெற்ற உன்னை நானும் சரணடைகின்றேன் ; கிருஷ்ண மூர்த்தி உன்ஞல் உருக்கொண்டு ஜீவிக்கின்றபடியால் கிருஷ்ண ஜீவனி என்று பெயர்பெற்றிருக்கின்றனை யாதலால் நானும் உன்ஞல் ஜீவிக்க உன்னைப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றேன் என்று அவளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து உன்னைக் காணுமல் நான் வருந்துகின்றேன் ; நான் காணும்படி நீ வருவாயாக வென்று அவளுடைய மந்திரத்தை யுச்சரித்தனர். துளசி சந்தோஷித்தவளாய் வெளிப்பட்டு வந்து ஹரியை வணங்கினள். அவர் மகிழ்ந்தவராய் யாவராலும் புகழும் பூஜையும் தோத்திரமும் அவளுக்குண்டாகுமாறு பல ஆசிகள் கூறி அவளை யழைத்துக்கொண்டு தன்னிடம் போயினர். அங்குப் போனவுடன், ஹரி ஸரஸ்வதியினுடைய அனுமதியைப்பெற்று பின் அவளழைக்க வந்தவளாகையால் ஸரஸ்வதிதேவி கோபம் ஒழிந்தவளாய் எதிரேவந்து அவள் கையைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டுபோய் தன்பக்கலில் உட்கார வைத்துக் கொண்டாள். அப்படியே லக்ஷ்மியும் கங்கையும் இழுத்திழுத்து தங்கள் தங்கள் பக்கங்களில் வைத்துக்கொண்டு பின்னர் யாவரும் ஒன்ருய் அந்தப்புரம்போய் சுகமாய் வாழ்ந்தனர். (1–31)

நாரதரே ! இவ்வண்ணம் அந்த ஹரி புகழ்ந்து போற்றியபடியி

ஞல்தான், துளசிவனத்தில் மறைந்திருந்த அந்தத் துளசி ஸரஸ்வதி யினுல் அடிபட்ட அவமானத்தையும் துக்கத்தையும் மறந்து அவரடி யில் வீழ்ந்து நமஸ்கரிக்கத் தக்கவளாயினுள்; காண்போமென்று வந்த இவரும் காணப்பெற்றுர். அவர் புகழ்ந்த * பிருந்தா, பிருந்தா வனீ, விச்வபூஜிதா, விச்வபாவினீ, புஷ்பஸாரா, நந்தனீ, துளசீ, கிருஷ்ணஜீவனீ இந்த எட்டு நாமங்களும் காரண நாமங்களாகை யால் இதனைப் படனஞ்செய்வோர் அச்வமேத பலனையடைவர். இவளுடைய ஸ்தோத்திரம் கண்ணுவசாகையிற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

துளசி பூஜைக்குத் துளசி விருக்ஷமே முக்கிய ரூபமானது. ஆவாகனுதிகள் அதிற் செய்யாமலே ஏனைய சந்தன புஷ்ப தூப தீப நைவேத்யாதி உபசாரங்கள் செய்யலாம். அவள் புஷ்பசார மாயும் பதிவிரதையாயும் எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ் செய்கின்ற வளாயும் மனேஹரையாயும் செய்யும் பாபங்களைக் கொளுத்துகின்ற அக்னி ஜ்வாலையாயும் உள்ளவளென்று சாத்திரங்களிற் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றபடியினுலும் அவளுடைய பூஜைக்கு ஆவாகனம் வேண்டியதில்லை. பூஜித்தபின்னர் அந்தப்பத்திரத்தை சிரசில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அது சர்வகாமபலத்தையும் ஜீவன் முக்தியையும் விதேகமுக்தியையும் கொடுக்கும். முன்னே சொல்லிய தோத்திரத்தையும் பூஜையையும் கார்த்திகைமாசம் பௌர்ணமி அவள் ஜன்மதினமாகையால் அன்று செய்வாராயின் அவரவர் குறைதீர்ந்து இஷ்டகாமங்களைப் பெறுவர் என்றனர். (32–44)

ஓம் ஹம்ஸ மந்த்ரார்த்த ரூபிண்யை நம:

26. சாவித்திரி பூஜாவிதி

நாரதர், வேதமாதாவான சாவித்திரி பிறந்த காரண மென்னை? யாரால் பூஜிக்கப்பட்டாள் என்று வினவ, நாராயணர் கூறு கின்றுர்: ஓ முனிவரே! சாவித்திரிதேவி பிரமனுலும் வேதகணங்க ளாலும் பண்டித கணங்களாலும் பாரதவருஷத்தில் அச்வபதி என்னும் அரசனுலும் பின்னர் நான்கு வருணத்தாராலும் பூஜிக்கப் பட்டாள். இவருள் அச்வபதி என்னும் அரசன் பத்திரதேசத்தில் பகைவர் பலத்தையும் மித்திரர்களது துக்கத்தையும் நாசஞ்செய் கின்ற வல்லமையுள்ளவனு யிருந்தனன். அவனது மனைவியாகிய மாலதி என்பவள் வசிஷ்ட ருபதேசத்தால் சாவித்திரி தேவியினது ஆராதனத்தைப் பத்தியோடுசெய்தும் அந்தத்தேவி பிரத்யக்ஷ மாகாமையால் மனக்கவலையுடன் மனைவந்து சேர்ந்தனள். கண வன் அதுகண்டு அத்தேவியைத் தான் பூஜிக்கவெண்ணி புஷ்கர

*பிருந்தா பிருந்தாவநீ விச்வபூஜிதா விச்வபாவநீ,
புஷ்பஸாரா நந்தநீச துளசீ கிருஷ்ணஜீவனீ ।
ஏதந் நாமாஷ்டகஞ் சைவஸ்தோத்ரம்நாமார்த்த ஸம்யுதம், ய: படேத் தாஞ்சஸம்பூஜ்ய ஸோச்வமேத பலம்லபேத் ।

க்ஷேத்திரத்தில் நூறு வருஷம் தவம்புரிந்து வந்தனன். அவனும் அத்தேவியைக் காணுது மனம் வருத்தமடைந்திருக்கும்போது லக்ஷம் காயத்திரிஜபம் செய்யும்படி அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அச்சமயத்தில் பராசரமுனிவர் வர அவரை அரசன் வணங்கிநிற்க, முனிவர் கூறுகின்றுர் : காயத்திரியை ஒருதரம் ஜபித்தால் ராப் பகல் செய்த பாவமும், நூறுதரஞ் ஜபித்தால் ஒருமாதஞ் செய்த பாபமும், ஒருலக்ஷஞ் ஜபித்தால் இந்த ஜன்மத்திற் செய்த பாபமும், பத்துலக்ஷம் ஜபித்தால் வேறு ஜன்மத்திற் செய்த பாபமும் போம். பிராமண ரிவ்வாறு பத்துத்தரஞ் ஜபித்தால் முக்தியுண்டாகும். இந்த ஜபத்தைத் தீர்த்தத்திலாவது தேவாலயத் திலாவது கிழக்குமுகமாக உட்கார்ந்து உடம்பை அசைக்காது வணங்கும் தலையோடும் கையைப் பாம்பின் படம்போலும் வைத்துக் கொண்டு அநாமிகையின் மத்யரேகையிலிருந்து கீழ்முகமாய் வல மாகத் தர்ஜனி அடிரேகைவரையில் செய்யவேண்டும். இவ்வா றன்றி வெண்தாமரைக் கொட்டையினுலாவது ஸ்படிகத்தினுலாவது ஜபமாலையாகச் செய்துகொண்டு அதனைக் கோரோசனத்தாற் பூசி அரசிலையிலாவது தாமரையிலையிலாவது வைத்து நூறுரு காயத் திரியை ஜபித்து பஞ்சகவ்யத்தினுலாவது கங்காதீர்த்தத்தினுலா வது அபிஷேகித்துப் பூஜித்து அந்த மாலையை எடுத்து காயத் திரியை பத்துலக்ஷம் ஜபித்தால் சாவித்திரிதேவி பிரத்தியக்ஷ மாவாள் ; மூன்று ஜன்மத்திற்செய்த பாபமும் ஒழியும். (1–16)

ஓ அரசனே ! சந்திசெய்யாதவன் சர்வகர்மத்திலும் அருகனல் லன். அதனைச் செய்யாமற்போனுல் பகலிற்செய்த சந்திகர்மபலனைக் கொடுக்காது. எவன் காலைமாலைகளிற் சந்தியைச் செய்யவில்லையோ அவன் சூத்திரன்போல் பிராமணகர்மத்திலிருந்து வெளியேதள்ளத் தக்கவனுவன். எவன் பிழைத்திருக்கும் வரையில் மூன்று சந்திகளை யும் செய்கின்றுனே அவன் தேஜஸினுலும் தவத்தினுலும் சூரிய னுக்குச் சமானமாவன். எவன் சந்தியால் சுத்தமானவனே அவன் தான் ஜீவன்முக்தன் ; தேஜசுள்ளவன். அவன் சம்பந்த மாத்திரத் தில் தீர்த்தங்களும், அவன் பாததூளியினுல் பூமியும் சுத்தமாய் விடும். அவனுடைய பாபங்கள் கருடனைவிட்டுச் சர்ப்பங்கள் நீங்கு வதுபோல் விலகுகின்றன. சந்தியைவிட்டவனிடம் பிதுர்க்கள் பிண்டத்தையும் தேவர்கள் பூஜையையும் பெற்றுக்கொள்வார். மூலப் பிரகிருதிக்குப் பக்தனுகாதவனும், அதன் மந்திரத்தை ஜபிக் காதவனும், அத்தேவி உற்சவத்தைச் செய்யாதவனும், முச்சந்தி களைச் செய்யாதவனும், ஏகாதசி விரத மில்லாதவனும், பகவா னுக்கு நிவேதனஞ் செய்யாமல் புசிக்கிறவனும், விருஷபத்தின்மே லேறுகின்றவனும், சூத்திரான்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், சூத்திர சவத்தைக் கொளுத்துகிறவனும், சூத்திர ஸ்திரீக்குப் பர்த்தாவான வனும், சூத்திரனுக்குச் சமையல் செய்கின்றவனும், அவனிட மிருந்து தானம் வாங்குகின்றவனும், அவனுக்கு யாகஞ் செய் கின்றவனும், கத்தியினுல் ஜீவிக்கின்றவனும், கன்னிகையையும் ஹரிநாமத்தையும் வித்தையையும் விற்பவனும், பிள்ளையும் பர்த்தா

வும் இல்லாதவளது அன்னத்தைப் புசிக்கிறவனும், ருதுஸ்நானஞ் செய்த பெண் அன்னத்தைப் புசிப்பவனும், வட்டியில் ஜீவிப்ப வனும், சூர்யோதய காலத்தில் தூங்குகின்றவனும், மச்சம் சாப்பிடு கிறவனும், பூஜை முதலியவைகளை விட்டிருக்கிறவனும் விஷ மில்லாத பாம்புக்குச் சமானமானவன் என்று கூறிப் பின் சாவித்திரி தேவியினது ஜபம் முதலியவைகளை உபதேசித்து அரசனை இஷ்டசித்தியாம்படி ஆசீர்வதித்து பராசரமுனிவர் தன்னுச்சிரமத்துக்குப் போயினர். (17–40)

ஓ நாரதரே ! இவ்விரதத்தை ஜேஷ்டகிருஷ்ணத் திரயோதசி யாகிய சுத்த காலத்தில் ஆரம்பித்து சதுர்த்தசியில் பக்தியோடு பதினன்கு வருஷம் பதினன்கு வகைப்பட்ட பழங்களோடும் பதி னன்கு வகைப்பட்ட நிவேதனங்களை விதிப்படிச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். எவ்வாறெனின், பிராமண முகமாக முன்னர் கணேச னையும் தினேச (சூரிய)னையும் வன்னியையும் விஷ்ணுவையும் சிவனையும் சிவையையும் பூஜித்துப் பின்னர் தேங்காய் மாவிலை யுடன்கூடிய மங்களமான கடத்தைத் தாபித்து சாவித்திரி தேவியை உருக்கிவிட்ட பொன்னிறமுள்ளவளாயும், பிரம்மதேஜ ஸினுல் ஜொலிக்கின்றவளாயும், கிரீஷ்மகால (ஆனி-ஆடி) மத்தியா னத்திலிருக்கும் ஆயிரஞ் சூரிய காந்தியைப்போலு முள்ளவளா யும், புன்னகையரும்பும் பிரசன்ன முகமுள்ளவளாயும், ரத்ன பூஷணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாயும், வன்னி சுத்தமான வஸ்திரதாரியாயும், பக்தானுக்கிரக சரீரமுடையவளாயும், சுகத்தை யும் முக்தியையும் கொடுக்கிறவளாயும், சாந்தையாயும், காந்தை யாயும், பிரம்மபத்னியாயும், சர்வசம்பத் சொரூபிணியாயும், சர்வ சம்பத்தைக் கொடுக்கிறவளாயும், வேதத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும், வேதசாஸ்திர சொரூபிணியாயும், வேதபீஜ சொரூபிணியாயும் இருக்கிற அந்தச் சாவித்திரியைப் பஜிக் கின்றேன் என்கிற தியானத்தினுல் தியானித்து நைவேத்தியத் தைக் கொடுத்துத் தன் சிரசில் கையை வைத்துக்கொண்டு மறுபடி யும் தியானித்து கடத்தில் ஆஸனம் பாத்யம் அர்க்யம் ஸ்நாநீயம் அனுலேபனம் தூபம் தீபம் நைவேத்யம் தாம்பூலம் குளிர்ந்த ஜலம் வஸ்திரம் பூஷணம் மாலை கந்தம் ஆசமனீயம் மனேகரமான படுக்கை என்னும் ஷோடசோபசாரத்துடன் வேதோக்த மந்திர பூர்வமாகப் பூஜித்துத் துதித்து விதிப்படி நமஸ்கரிக்க வேண்டும். கடத்தில் பூஜிப்பதேயன்றி தாருவினுலாவது பொன்னினுலாவது பிம்பங்களை யமைத்துப் பூஜிக்கலாம்; அதுவும் மிக்க புண்ணியத் தைக் கொடுக்கும். பரிசுத்தமான ஜலமும் பாத்யஜலமும் அறுகும் புஷ்பமும் சேர்ந்த அர்க்கிய ஜலமும் சங்குஜல அபிஷேகமும் புண்ணியத்தையும் பிரீதியையும், சுகந்தமான கந்தோதக அபிஷேகம் ஸ்நேகத்தையும் பரிமளத்தையும், கந்தத்திரவியம் பிரீதியையும் திவ்யகந்தத்தையுங் கொடுக்கும். ஓ தேவியே ! என்னுல் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்நாநீயமும் கந்தோதக ஸ்நானமும், சர்வமங்கள ரூபமாயும் சர்வமங்களத்தையும் புண்ணியத்தையும்

கொடுக்கிறதாயும் நல்ல பரிமளத்தோடு கூடியதாயும் சுகத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள தூபமும், ஜகத்தைப் பார்ப்பதற்குக் காந்தியையுண்டு பண்ணி அந்தகாரத்தை நாசஞ் செய்கிறதாயு முள்ள தீபமும், பசியைப் போக்கிச் சந்துஷ்டியையும் வலுவையும் இன்பத்தையும் செய்யவல்ல ருசியோடுகூடிய நைவேத்தியமும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். கற்பூரம் முதலியவற்ருல் பரிமளிப்ப தாயும் ரம்யமாயும் துஷ்டியையும் புஷ்டியையும் செய்வதாயு மிருக்கிற சிறந்த தாம்பூலமும், மிகவும் குளிர்ந்து தாகநாசத் தைக் செய்கிறதாயும் உலகத்துக்கெல்லாம் பிராணரூபமாயு மிருக்கிற குளிர்ந்த ஜலமும், சபைக்கும் தேகத்துக்கும் அழகை யும் பிரகாசத்தையும் உண்டு பண்ணும் பஞ்சினுலும் பூச்சி யினுலும் உண்டானதாயுமுள்ள வஸ்திரமும், பொன்னுற் செய்யப்பட்டதாயும் புண்ணியம் ஐச்வர்யம் இவற்றைக் கொடுக் கிறதாயுமிருக்கிற ரத்தின பூஷணங்களும், பலவித விரு க்ஷங்களில் பலவித ரூபமாகவுள்ள பழ வர்க்கங்களும், சர்வ மங்களரூபமாயும் சர்வமங்களத்துக்கெல்லாம் மங்களமாயும் அதிக காந்தியோடு கூடினதாயும் பிரீதியைக் கொடுக்கிறதாயுமுள்ள பல விதமான புஷ்பமாலைகளும், புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் பரிமள முள்ள கந்தமும், பால்ய சோபையை விருத்தி செய்கிற அழகிய சிந்தூரமும், சுத்தமான கிரந்தியோடு கூடிய புண்ணியமான நூலினுல் செய்யப்பட்டதாயும் வேதமந்திரத்தால் பரிசுத்தஞ் செய்யப்பட்டதாயு மிருக்கிற யக்ஞோபவீதமும் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் அங்கீகரித்தல் வேண்டுமென்று மூலமந்திரத்தினுல் கொடுத்துத் துதிக்கவேண்டும். விரதத்தில் பிராமணனுக்குத் தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும். லக்ஷ்மிமாயாகாம பீஜங்களைப் பூர்வத்திலும் சதுர்த்தி யந்தமான சாவித்திரியை நடுவிலும் ஸ்வா: என்பதை அந்தத்திலும் உள்ளதை அஷ்டாக்ஷரமந்திர மென் கின்றனர். மத்தியான்னத்தில் சொல்லப்படும் சாவித்திரி தோத்திரம் சர்வகாமபலத்தையுங் கொடுக்கும். அது பிராமணனுக்கு ஜீவன ரூபமாயும் கோலோகத்தில் கிருஷ்ணனுல் பிரமனுக்குக் கொடுக் கப்பட்டதாயுமுள்ளது. கிருஷ்ணன் ஆக்ஞையால் பிரமன் அதைத் துதிக்க சாவித்திரி சந்தோஷித்து அவனைப் பர்த்தாவாக இச்சித்து சத்தியவுலகில் பிரம்மனேடிருக்கிருள். அத்தோத் திரத்தைக் கேட்பீராக: ஓ ஸச்சிதானந்த ரூபையே! மூலப் பிரகிருதி ரூபிணியே! இரண்ணிய கர்ப ரூபிணியே! பிரசன்ன மாகக் கடவாய். தேவஸ்வரூபிணியே! பரமானந்த ரூபிணியே! நித்தியையானவளே! நித்யமான புருஷனுக்குப் பத்னியான வளே! நித்யானந்தசொரூபிணி யாயிருக்கின்றவளே! பிராமண ஜாதி சொரூபமாக விருக்கின்றவளே! ஜ்வலிக்கும் அக்னி போன்றவளே! அவர்களாற் கூறப்படும் சகல மந்திர ரூப மாக இருக்கின்றவளே! பராத்பரமானவளே! மோக்ஷத்தையும் பிரம்ம தேஜஸையும் கொடுக்கிறவளே! பிரசன்னமாகக் கட வாய்! மனேவாக்குக் காயங்களினுல் செய்யப்படும் பாவங்க

ளெல்லாம் உன்னை ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் பஸ்மமாய்விடும் என்று கூறி, பிரம்மா அச்சபையில் நிற்கும்போது சாவித்திரி மகிழ்ந்து பிரமனுலகடைந்தனள். இத்துதியை அஸ்வபதி துதித்து தன் மனோபீஷ்டத்தை யடைந்தான். எவன் சந்தியாவந்தனத்தின் பின் இதனை வாசிக்கின்றானோ அவன் நான்கு வேதங்களையும் படித்தபலனை அடைகிறான் என்றனர். (41–87½)

ஓம் ஹானோபாதான நிர்முக்தாயை நம:

27. யம தரிசனம்

நாராயணர் கூறுகின்றார்: அஸ்வபதியானவன் இந்தத்துதியால் பூஜிக்க, தேவி பிள்ளையைப் பார்த்துச் சொல்லுவதுபோல் அரசனை அன்புடன் நோக்கி, ஓ மகாராஜனே! உன் பத்னி பெண்ணையும், நீ புத்திரனையும் பெறப் பிராத்திக்கின்றீர்கள். அவ் வபீஷ்டம் காலக்கிரமமாக உண்டாகுமெனச் சொல்லி பிரம்மனுலகடைந்தாள். அரசன் வீட்டுக்குப் போனபின் சிலகாலங்கழித்து ஓர் பெண் பிறந்தது. அதற்குச் சாவித்திரி எனப் பெயரிட்டான். அக் குழந்தை சுக்லபக்ஷ சந்திரன்போல் வளர்ந்து யௌவனமடைந்து சத்யசந்தனையும் குணவானையுமுள்ள துயுமத்சேனன் புத்திரனாகிய சத்தியசேனனைப் பர்த்தாவாகக் கோரினள். அவளெண்ணப்படியே அரசன் சுவர்ணபூஷிதையாய் விவாகஞ்செய்து வைத்தனன். சத்தியசேனனும் சந்தோஷமாய்த் தன்வீடுசேர்ந்து ஒருவருஷங் கழித்துத் தன்தகப்பன் ஆக்ஞையால் கட்டைவெட்டி வரவும் பழம்பறித்து வரவும் காட்டுக்குப்போக, சாவித்திரியும் தெய்வவசமாய்க் கூடவேசென்றாள். சத்தியசேனன் தற்செயலாய் மரத்திலிருந்து வீழ்ந்துயிர் துறக்க, அவனை யமன் அங்குஷ்ட அளவான சரீரமுள்ளவனாகக் கட்டிக்கொண்டு போக, சாவித்திரியும் பின்னே போயினள். சாதுக்களுக்குள் சிறந்த யமன் தன்பின் வரும் சாவித்திரியைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்:

மனுஷ்ய தேகத்தோடு எங்கு வருகின்றனை? வரவிருப்பமிருந்தால் தேகத்தைவிட்டு வருவாய். மனிதன் பஞ்சபூதசரீரத்தோடு என் லோகத்தை அடைய வல்லமையுள்ளவனல்லன். இந்தத் தேகம் எனது உலகத்தில் எப்பொழுதும் அழியுந்தன்மையுடையது. ஓ பதிவிரதையே! உன் பர்த்தாவுக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டது. அவன் தான்செய்த கர்மத்தை யனுபவிக்க இப்போது என் லோகத்துக்கு வருகிறான். எந்தவுயிர்களும் கர்மத்தினலுண்டாகி கர்மத்தினலேயே நசித்துப்போகின்றன. சுகம் துக்கம் பயம் சோகம் முதலியன வெல்லாம் கர்மத்தினலேயே அடைவிக்கப்படுகின்றன; கர்மத்தினல் தான் இந்திராதி சரீரங்களைப் பெறுவதுமாம். எவன் ஈஸ்வரனுக்கு அடிமையாகின்றானோ அவன் இப்பிறப்பினின்றும் விடுபடுகின்றான். இது நிச்சயம். உயர்ந்த பிராம்மணாதி ஜாதித் தன்மைகளும், இழிந்த ஜாதித்தன்மைகளும், சராசராதி சரீரத்

தன்மைகளும், ராஜபோகாதிகளும், சகலசித்திகளும், சிவசாரூபாதி பதப்பிராப்திகளும், அவரவர் செய்யும் கர்ம பேதங்களால் அடையப்படுவனவேயாம், இதில் ஐயமில்லை என்று சொல்லுகிறுர் பெரியோர் என்று யமன் கூறினுன் என்றனர். (1–25)

ஓம் ஹர்ஷிண்யை நம:

28. சாவித்திரியும் யமனும்

நாராயணர் கூறுகின்றுர் :—சாவித்திரி யமன் வார்த்தையைக் கேட்டுப்பரமபக்தியோடு அவனைப்பார்த்து, கர்மம் என்றுல் என்னே? எதனுல் அது உண்டாகின்றது? அக்கர்மத்துக்கு ஏது எது? தேஹி யார்? தேகம் எது? எவன் கர்மத்தைச் செய்விக்கிறவன்? தியானம் என்றுல் என்னே? புத்தி என்றுல் என்னே? பிராணிகளுக்குப் பிராணன் எது? இந்திரியங்கள் எது? அவைகளின் இலக்கணங்களென்னே? தேவதைகள் யார்? அவைகளைப் புசிப்பிக்கின்றவன் யார்? புசிக்கின்றவன் யார்? போகமாவ தென்னே? பிராயச்சித்தமாவ தென்னே? ஜீவன் யார்? பரமாத்மா யார்? இவைகளையெல்லாம் நீர் நன்றுகத் தெரிவிக்கத்தக்கவரா யிருக்கின்றீர் என்றுள். தருமராஜன் கூறுகின்றுன்: வேதத்தில் எந்தக் கருமம் சொல்லப்பட்டதோ அதுதான் சிறந்த சுபகரமான கருமம். வேதாங்கீகாரமல்லாத அவைதிக கர்மங்கள் அசுபகரமான கருமமாம். சங்கற்பமற்றதான பூஜை கர்மத்தை நசிப்பித்துப் பரமபக்தியையுண்டாக்கும். அதனையுடையவன் கருமத்தை யனுபவிக்கிறதில்லை. அவனுக்குச் சுக துக்க ரூபமான ஸம்ஸார சம்பந்தமுண்டாகிறதில்லை. எவன் பிரம்மபக்தி யுடையவனே அவன் ஜன்மம் மிருத்யு ஜரை வியாதி சோகம் பயம் இவைகளற்ற முக்தனென்று வேதங்கூறுகின்றது. ஓ பதிவிரதையே! வேதத்தினுற் கூறப்பட்டதும் சகலருக்குஞ் சம்மதமானதுமான பக்தி நிர்வாண பக்தி எனவும், விஷ்ணு ரூபபக்தி எனவும் இருவகை. அவற்றுள் வைணவர்கள் உருவபக்தியையும், பிரம்மவித்துக்களும் யோகிகளும் நிர்வாணபக்தியையும் விரும்புகின்றனர். பரமாத்மாவாகிய பிரகிருதியானவள் கர்மத்தை விளைவிக்கும் பீஜரூபமாயும் எப்பொழுதும் அந்தக் கர்மபலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் கர்மரூபமாகிய சூத்திரங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு பின் தான் அந்தக் கர்மரூபிணியாய் அவ்வக் கர்மத்துக்குத் தக்க சராசரமாகிய சரீரங்களைப் பஞ்ச பூதங்களாலாக்கி அச்சரீர சம்பந்தங்களால் ஆன்மாக்களுக்குண்டாகும் அறிவின் பேதத்தால் அனுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்களை அனுபவிக்கும் வண்ணஞ் செய்து அவ்வனுபவ தசையில் கர்மானுபவ நீக்கமுடையவர்களை முக்தியிலும் அஃதுடையவர்களை மீண்டும் பிறப்பிலுஞ் சேர்ப்பிக்கின்றுள். எங்ஙனமெனின், பத்தான்மாக்களைப் பஞ்ச பூதகாரியமாயும் பஞ்சவாயுக்களாலும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளாலும் பஞ்சேந்திரியங்களாலும் இயங்கப்பட்டு அனுபவிக்கப்படும் கருவி

யாயும் வாயுவாலும் பிராணனாலும் வன்மை மென்மை பெற்றுள்ள சரீரவாசிகளாகச் செய்தும் பின் சரீர நீக்கத்தில் இவ்வுலகினின்றும் வேறுபடுத்தி சூரியமண்டலம் வாயுமண்டலம் முதலிய இடங்களில் வசிக்கச்செய்து பின் பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து வரும்படி யாகவும் முக்தான்மாக்களை மீண்டும் பிறத்தற்கேதுவாகிய பதங் களில் தங்கச்செய்யாது பரம வியாபகமாயும் நிர்க்குண பரப்பிரம்ம மாயும் சர்வகாரண காரணராயும் இருக்கின்ற பிரம்மசொரூபத்தோடு ஒன்றாய்க் கலக்கும்படியாயுஞ் செய்கின்றாள். இவ்வுண்மை யறிந்த வர் ஞானிகளாய் மோக்ஷசுகத்தையும், அறியாதார் அஞ்ஞானி களாய்ப் பிறவித் துன்பத்தையும் அநுபவிக்கின்றன ரென்றறியக் கடவாயென்றனன். இவையெல்லாம் கேட்ட சாவித்திரி வினவு கிறாள் :

நான் கேட்கவேண்டியவை சிலவுளவாகலின் பர்த்தாவையும் ஞானக்கடலாகிய உம்மையும் விட்டு நான் எவ்விடத்திற்குப் போவேன்? இது நிச்சயம். நான் எந்தெந்தக் கேள்வியைக் கேட்கின்றேனோ அவைகட்கெல்லாம் நீர் உத்தரம்சொல்லவேண்டும். ஜீவர்கள் எந்தெந்தக் கருமபேதத்தினால் யோனி பேதங்களையும் சுவர்க்க நரகங்களையும் மேலான குருபக்தியையு மடைகின்றனர்? எந்தெந்தக் கர்மத்தினால் யோகிகளாயும் ரோகிகளாயும் ஆகின் றனர்? எந்தக் கர்மத்தினால் தீர்க்காயுளையும் அற்பாயுளையும் துக்கத்தையும் சுகத்தையும் அடைகின்றனர்? எந்தெந்தக் கர்மத் தினால் அங்கஹீனம் குருடு செவிடு கைகால் முடம் புத்திப் பிரமம் பேராசை சோரத்தனம் முதலியவற்றை யடைகின்றனர்? எந் தெந்தக் கர்மத்தினால் சித்தியும் சாலோகம் முதலிய பதவிகளும் ப்ரம்மத்துவமும் தபஸ்வித்தன்மையும் சுவர்க்கம் முதலிய சுகமும் வைகுண்டமும் கோலோகமும் பெறுகின்றனர்? நரகம் எத்தனை விதம்? என்னென்ன பொருளுள்ளவை? யார் யார் எந்தெந்த நரகினையடைந்து அவைகளில் எவ்வளவு காலம் இருக்கின்றனர்? எந்தக் கர்மத்தினால் வியாதியுண்டாகின்றது? ஓ தருமரே! நான் விரும்பியவெல்லாம் கேட்டேன். அவைகட்கு விடைகூறவேண்டும் என்று வினவினள் என்றனர். (22–30)

ஓம் ஹரி ஸோதர்யை நம:

29. யமன் உபதேசம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—தருமராஜன் சாவித்திரியின் வார்த்தையைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து சிரித்து, ஓ குழந்தையே! அரசன் தவத்தினாலும் சாவித்திரியின் வரத்தாலும் அத்தேவியின் ஓரம்சமாய்ப் பிறந்தவளாகையால் நீ பன்னிரு வயதுள்ளவளா யினும் உனது ஞானமானது பெரிய ஞானிகளுடைய ஞானத்தினும் சிறந்திருக்கிறது. விஷ்ணுவின் மார்பிலிருக்கும் லக்ஷ்மியைப் போலும், சிவபெருமானது சரீரத்திலிருக்கும் பார்வதியைப்

போலும், மற்றைய கற்புடைய ஸ்திரீகளைப்போலும் சௌபாக்கிய வதியாய் சத்தியவானிடத்திலிருப்பாய்! இன்னமும் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயென்ன, சாவித்திரி எனக்கு நூறு ஔரச புத்திரர்களும் என் தந்தைக்கு நூறு பிள்ளைகளும் என் மாமனுருக்குக் கண்களும் ராஜ்யலாபமுமுண்டாகவேண்டும். லக்ஷம் வருஷம் கழிந்தபின்னர் எனது நாயகனோடு நான் பரமபதத்தை யடைய வேண்டுமென்றனள். யமன், ஓ பெண்ணே! இப்போது நீ வேண்டியவை யன்றி உன் மனதிலுள்ள யாவையும் அடைவா யென்றான். (1–12)

அவள் மகிழ்ந்து, கர்மவேற்றுமைகளும், அவை தோன்றுமிடமும், அவற்றைச் செய்வோர் இவரென்பதும், அனுபவிப்போர் இவரென்பதும், ஈஸ்வரன் இவ்வுலகினைப் பரிபாலித்து வருகிற முறைமையும் கேட்க விரும்புகின்றேன் என்று கூற யமன் கூறுகிறான்: ஓ நல்லாய்! கர்மம், சுபம் அசுபம் என இருவகைப் படும். அவை தோன்றுதற்கிடமாக இருப்பதோடு அவற்றின் சேஷங்களையும் அனுபவிக்கும் இடமாகவுமிருப்பது இப்பரத கண்டமேயாம். ஏனைய உலகமெல்லாம் அவை தோன்றுவதற்கு இடமாகா; அவற்றைப் பெருக்கமாக அனுபவித்தற்கு இடங்களாம். அவற்றைச் செய்வோரும் அனுபவிப்போரும் சுரர் தைத்தியர் கந்தர்வர் தானவர் ராக்ஷசர் மனிதர் முதலியவர்களாம். கர்மங்கள் தோன்றுமிடத்தில் தோற்றுவிப்பதும், அவற்றைச் செய்வோரைச் செய்விப்பதும், செய்தவற்றை அனுபவிக்கச் செய்வதும், அவ்வனுபவத்தை மாறாது அவ்வவ்விடங்களில் அனுபவிக்கச் செய்வதுமே ஈஸ்வரன் பரிபாலிக்கின்ற முறைமையாம் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகின்றான்: அறிவுடையாளே! இதனால் கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஜீவர்களே அந்தக் கர்மானுபவங்களைத் தாங்களே வகுத்து எண்ணிய இடங்களில் அனுபவிக்க அறியாரென்றும் எல்லாம் செய்வோன் ஈஸ்வரனென்றும் ஜீவர்களோ பரதகண்டத்தில் சுபாசுப கர்மங்களைச் செய்வதும் அக்கர்மானுபவங்களை சுவர்க்க நரகங்களில் மாறிமாறிச் சுழன்று ஓயாது அனுபவிப்பவருமாக விருப்பரென்றும், இவ்வகையாய் சுவர்க்க நரகங்களில் மொத்துண்டுழலச் செய்யும் சுபாசுபகர்மங்களை நிர்மூலம் செய்வது முற்கூறியுள்ள நிர்வாணபக்தி, பிரகிருதிபக்தி என்னும் இரண்டுமேயாமென்றும் அறியக்கடவாய். (13–19)

இவ்வாறு அலைகின்ற ஆன்மாக்கள் சுகமுற்று இன்பமடையும் வண்ணம் தர்மாதர்ம புண்ணியபாவ பலப் பிரயோஜனங்களை எடுத்துக்காட்டுவது புராணங்களும் ஸ்மிருதிகளுமேயாம். அவற்றுள் பரதகண்டம் ஒன்றே தருமம் முதலியவை செய்தற்குரிய இடமெனவும், அவை செய்தற்கு வர்ணாஶ்ரமாதிகள் எல்லை எனவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. வருணம் நான்கனுள் பிராம்மண ஜாதியான் மானிட சாதிகளுக்குள் சிறந்தவனென்றும், அதற்குக்காரணம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை விடாமற்செய்யும் யோக்கியனாகலினென்றும், அவர்களில் சகாமன் நிஷ்காமன் என இருவகையின ரென்றும், அவருள் நிஷ்காமனை பிரம்மநிஷ்டன் மிகச் சிறந்தவ

னென்றும், சகாமன் செய்யுங் கர்மத்துக்குரிய பலனை விரும்புகின்றவன் என்றும், அப்பலனை யடையத்தக்கவன் என்றும் சொல்லப்படும். நிஷ்காமன் பலனை விரும்பி எந்தக் கருமத்தையும் செய்யாது செய்யுங்கடமையாகச் செய்கின்றவன். அவன் தேகம் நீங்கும்பொழுது யாதொரு துன்பத்தையும் அடையான்; மீண்டும் பிறவான்; பிரம்மபதத்தை யடைவான். சகாமர்கள் அந்த அந்த கர்மத்துக்குரிய பதங்களையடைந்து மீண்டும் பரதகண்டத்திற் பிறந்து காலக்கிரமத்தால் நிஷ்காமராகின்றனர். வைணவர்கள் என்றும் சகாமர்கள்; அவர்களுக்கு நிர்மலமானபுத்தி யுண்டாவதில்லை. ஸ்வதர்மத்திலும் தீர்த்தயாத்திரையிலும் மேலான தவத்திலும் ஆசையுள்ளவர்கள் பிரமலோகத்தை யடைகின்றனர். சத்கர்மத்தில் ஆசையும் பக்தியும் உடையவர் சூரியலோகத்தை யடைகின்றனர். பிரகிருதியாகிய தேவியினிடத்திலும், சிவன் கணபதி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட தேவர்களிடத்திலும் எவர்கள் பக்தியைச் செய்கின்ருர்களோ அவர்களெல்லாம் மணித்வீபம் முதலிய அந்தந்த தெய்வங்களுடைய பதவிகளை யடைகின்றனர். இவர்களெல்லாம் தேவபதங்களையடையினும் மீண்டும் பரத கண்டத்தில் வந்து பிறப்பர். பிறவியெடுத்தல் ஒழியாது. எப்பொழுது நிஷ்காமசித்தி யுண்டாகின்றதோ அப்பொழுது பிறவாநெறியாகிய முக்தி சித்திக்கும். (20–40)

இனிக் காமியத்தை எண்ணிச் செய்வோரடையும் பயனைக் கேட்பாயாக: சுதர்மபரிபாலகர் சுதர்மபரிபாலகனை பிராம்மணனுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்தவர்களும், பலாபேக்ஷையுடையவர்களும் பதினுன்கு இந்திரர் வரையிலும், பொன் வெள்ளி முதலியவைகளையும் வஸ்திரங்களையும் நெய் முதலியவற்றையும் பிராம்மணர்களுக்குத் தானங்கொடுக்கின்றனவர்கள் ஒரு மன்வந்திரம் வரையிலும் சந்திரலோகத்தில் வசிப்பர். பொன் தாமிரம் பசு இவற்றைத் தானஞ்செய்வோர் சூரியனுலகில் பதினுயிரம் வருஷம் ரோகமின்றி சுகமாய் வாழ்வர். பூமியையும் விசேஷமாகத் தனத்தையும் தானஞ் செய்வோர் விஷ்ணு லோகத்திலும் ஶ்வேத த்வீபத்திலும் சந்திர சூரியர்கள் உள்ளவரையில் சுகமாய் வாழ்வர். எவரெவர்கள் எந்தெந்தத் தேவதைகளை யுத்தேசித்துப் பூதானமும் உப்பரிகை முதலிவற்ரோடு கூடிய கிருகதானமும் கிராமதானமும் செய்கின்ருர்களோ அவரவர்கள் அந்தந்தத் தேவதைகளுடைய பதங்களை யடைகின்ருர்கள். தடாகப்பிரதிஷ்டை செய்வோன் ஜனலோகத்தில் ஒரு துகள் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷமாக வாழ்கின்ருன். சத்பிராமணனுக்கு ஓர் கன்னிகையைத் தானஞ் செய்தவன் நாலாயிரம் வில்லளவுள்ளதும் அதிற் சிறிது குறைவுள்ளதுமான பத்து நடபாவியைத் தானஞ்செய்த பலனையடைகிருன். தடாகத்தை ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்தாலும், சேறு முதலியவற்றை எடுத்தாலும் நூதனமாய்ச் செய்த பலனுண்டாகும். அரசமரத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தவன் தபோலோகத்தையடைகிருன். நந்தவனத்தைத் தானஞ்செய்தவன் துருவலோகத்தையடைந்து பதினுறு வருஷம் சுகமாய் வாழ்

கின்றான். ஆலயத்துக்கு விமானதானஞ் செய்கின்றவன் பரம பதத்தையடைந்து ஒரு மன்வந்தரம் வாழ்கின்றான். சித்திரமமைந் துள்ள விமானதானஞ் செய்கின்றவன் நான்கு பங்கதிகமாயும், சிவிகை தானஞ் செய்தால் அதிற்பாதியும், டோலிதானஞ் செய்தால் நூறு மன்வந்தரமும் வாழ்வான். பகவான் உலாப்போதற்குரிய வீதியை மாளிகைகளோடு இருக்கச்செய்கின்றவன் பதினாயிரம் வருஷம் இந்திரலோகத்திலிருப்பான். எவரெவர் எந்தெந்தச் சுகத்தை விரும்புகின்றார்களோ அவரவர் அதற்குரிய திரவியங் களைப் பிராமணர்களையாவது தேவர்களையாவது உத்தேசித்துத் தானங்கள் செய்வாராயின் அந்தந்தச் சுகத்தை யடைகின்றனர்; செய்யாதவரடையார். அஃதாவது எந்தப்பொருள் வேண்டுமோ, அந்தப்பொருளைத் தானங்கொடுத்தால்தான் அப்பொருள் கொடுத்த வனுக்கு வருமென்பதாம். சுவர்க்காதி சுகங்களை யனுபவித்தவன் மீண்டும் பாரத வருஷத்தில் பிராம்மணனாகவே பிறந்து வீட்டு நெறிகூட முயலுவான்; முயலானாயின் மீண்டுஞ் சுவர்க்கத்தை யடையப் போவான். க்ஷத்திரியர் முதலானவர்களும் பிரம்மசித்தி வேண்டுமானால் பிராம்மணராகவே பிறத்தல் வேண்டும்; அப் பிறப்பும் கூடுதல் அரிது. அது ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த புண்ணிய பலத்தால் வரத்தக்கது. ஓ பதிவிரதையே! இதுவரையில் யான் சொல்லி வந்ததால் புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டென்றும், அந்தக் கர்மாக்கள் தான் அவரவர்களுக்குச் சுகதுக்கங்களைக் கொடுப் பதென்றும், அந்தக் கர்மங்களை ஜீவர்கள் செய்யாமலிருப்பதில்லை என்றும், அஃதேபோல் அந்தக் கருமங்களும் அனுபவத்திற்கு வராமல் போவதில்லை என்றும், துக்கானுபவத்தாலுண்டாகும் கஷ்டம் தெய்வசகாயத்தாலும் தீர்த்த ஸ்நான விசேஷத்தாலும் ஞானிகளுடைய தேகபரிசத்தாலும் நீங்கிவிடுமென்றும், ஆசார தருமங்களையும் பிறர்க்கீதலையும் நிராசையையும் விட்டவர்கள் நரகினையடைவாரென்றும் பெரியோர் சொல்லுவர் என்றறிவாயாக என்றனன். (41–70½)

ஓம் ஹாஹா ஹூஹூ முகஸ்துதியாயை நம:

30. தானதருமங்கள்

சாவித்திரி, யமனை நோக்கி தானதருமாதிகளுடைய விசேஷங் களைக் கேட்க விரும்புகின்றேன் என்று கூற யமன் கூறுகின்றான்: பரதகண்டத்தில் அன்னதானத்தைச் செய்கிறவன் ஓரன்னத்துக்கு ஒரு வருஷமாகச் சிவலோகத்தில் வாழ்வான். அன்னதானத்துக்கு மேல் தானமென்பது ஒன்று முன்னுமில்லை, இப்போதுமில்லை, இனியுமில்லை. அத்தானத்துக்கு அந்தணரே யன்றி ஏனைய ஜாதி யாரும் உரியவராவர். இதற்கு யோக்கியர் அயோக்கியரென்பது மில்லை; கால நியமமும் இல்லை. நல்ல பாலுள்ள பசுவை வேதிய ருக்குத் தானஞ்செய்கிறவன் கோலோகத்திலும், புண்ணிய தீர்த்தக்

கரையில் செய்தவன் அவ்வுலகில் நூறு வருஷமும், தேவாலயத்தில் செய்தவன் கோடி வருஷமும், காமியார்த்தமாய்ச் செய்தவனும், சயனதானஞ் செய்தவனும் சந்திரலோகத்திலும், இரண்டு முக முடைய பசுவைத் தானஞ் செய்தவன் ஒருவருஷம் விஷ்ணு லோகத்திலும் வாழ்வார். வெண்மையான குடையைத் தானஞ் செய்தவன் ஆயிரம் வருஷம் வருணலோகத்திலும், வஸ்திரதானஞ் செய்தவன் பதினாயிரம் வருஷம் வாயுலோகத்திலும், சாளக்கிராமத் தோடு வஸ்திரதானம் செய்தவன் சூரிய சந்திரர் உள்ளவரையில் வைகுண்டத்திலும், ஜீவதானம் செய்தவன் அக்னிலோகத்திலும், கஜதானஞ் செய்தவன் இந்திரனோடு அவனது அர்த்தாசனத்திலும், அச்வமும் சிவிகையும் தானஞ்செய்தவன் பதினான்கு இந்திர னுடைய காலமளவு வருணலோகத்திலும், நல்ல தோட்டத்தைத் தானஞ் செய்தவன் ஒரு மன்வந்தரமும், வெண்சாமரை யைத் தானஞ் செய்தவன் பதினாயிரம் வருஷம் வாயு லோகத்திலும் வாழ்வர். தானியத்தையும் ரத்தினத்தையுந் தானஞ் செய்தவர்கள் புத்தி சூக்ஷ்மத்தையும் சிரஞ்சீவித் தன்மையையும் அடைவர்; ஏற்போரும் வைகுண்டத்தை யடைவர். பௌர்ணமியில் டோலோற்சவம் செய்கிறவன் ஜீவன் முக்தனாய் இவ்வுலக சுகத்தையும் அனுபவித்து தேகாந்தத்தில் பரம பதத்தையும் அடைகிறான். அந்த உற்சவத்தை உத்தர பல்குனி நக்ஷத்திரத்தில் செய்தால் இருநூறு மன்வந்தரம் விஷ்ணுபதத்தில் வாழ்வான். தாமிர பாத்திரத்தில் திலதானஞ் செய்கிறவன் ஒரு எள்ளுக்கு ஒருவருஷம் சிவலோகத்தில் வசித்து, பின்னர் பூலோகம் வந்து, உத்தம ஜாதியிற் பிறந்து சுகியாயும் சிரஞ்சீவியாயு மிருப்பன். பதிவிரதைக்குரிய நற்குண நற்செய்கைகளும், ரூபலா வண்ணிய விசேஷங்களும் நிறைந்துள்ள கன்னிகையை சர் வாபரணத்தோடு அவள் போலும் உத்தம குணம் வாய்ந்துள்ள அந்தணனுக்குத் தானஞ் செய்கிறவன் பதினான்கு இந்திரர்கள் வரையில் சந்திரலோகத்தில் தேவதாசிகளோடு கூடிக்கலந்து சுகித் தும், பின் கந்தர்வலோகத்தில் ஊர்வசியோடு பதினாயிரம் வருஷம் கிரீடித்திருந்தும், அதன்பின் ஆயிரஞ் ஜன்ம பரியந்தம் நல்ல உத்தம ஸ்திரீயோடும் கூடி இல்லறதருமத்தில் வழுவாது வாழ்ந்தும் சுகித்திருப்பன். நல்ல மதுரமான கனிகளைத் தானஞ்செய்கிறவன் கனி ஒன்றுக்கு ஓர் வருஷமாக இந்திரலோகத்தில் வாழ்ந்துப் பின் நல்ல மனையாட்டியையும் நன்மக்களையு மடைந்து நற்கனிகள் நிறைந்துள்ள சிருங்கார உத்தியான வனத்தில் வாழ்வன். சாதாரணமான கனிகளைத் தானஞ்செய்கிறவன் சுவர்க்கத்தில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து பரதகண்டத்தில் பிறக்கின்றான். நானா விதமான பல வர்க்கங்களாலும் பல திரவியங்களாலும் நிறைவித்து கிருஹதானஞ் செய்கின்றவன் நூறு மன்வந்திரம் வரையில் சுவர்க் கத்தில் வசித்துப் பின் பரதகண்டத்திற் பிறந்து மஹாதான புருஷ னாக வாழ்வான். நல்ல விளைநிலத்தைப் புண்ணிய க்ஷேத்திர வாசிக்குத் தானம்செய்கிறவன் நூறு மன்வந்தரம் வைகுண்டத்தில்

வாழ்ந்து பின் பரதகண்டத்தில் வந்து சக்கரவர்த்தியாகின்றான். அவனைப் பூமிதேவியும் நூறு ஜன்மம் வரையில் அரசனாகவே வைத்துத் தன்னை யாளும்படிச் செய்வாள். (1–38)

சகல பிரயோஜனத்தையும் கொடுக்கும் ஓர் கிராமத்தைத் தானஞ்செய்கின்றவன் லக்ஷம் மன்வந்தரம் வைகுண்டத்தில் வாழ்ந்து, பின் பரதகண்டத்தில் நல்ல குலத்தில்வந்து லக்ஷம் கிராமத்துக் கதிகாரியாகின்றான்; அவனைப் பூமிதேவியும் லக்ஷம் ஜன்மம் அப்படியே வாழச்செய்வள். நல்ல ஜனங்களோடும் நல்ல பல விருக்ஷங்களோடும் நல்ல கொடிவகைகளோடும் நல்ல தாமரைத் தடாகங்களோடும் கூடியுள்ள அரிய நகரத்தைத் தானஞ் செய்கின்றவன் பத்துலக்ஷம் இந்திரர் வரையில் கைலாசத்தில் வாழ்ந்து, பின் பரதகண்டத்தில் ராஜேந்திரனாய் லக்ஷங் கிராமங் களை யுடையவனாய் லக்ஷம் வருஷம் வாழ்வானென்பதிற் சந்தேக மில்லை. அப்படிப்பட்ட நல்ல நூறு கிராமத்தைத் தானஞ் செய்கின்றவன் கோடிமன்வந்தரம் வைகுண்டத்தில் வசித்துப் பின் பரதகண்டத்தில் வந்து ஜம்பு த்வீபத்துக் கதிபதியாய் இந்திர சம்பத்துடையவனாய் ராஜராஜாக்களெல்லாம் அடிபணியத்தக்க வனாய் கற்பாந்தபரியந்தம் வாழ்கின்றான். பூமிக்குரிய சர்வாதிகாரத் தோடு பூதானஞ்செய்கிறவன் அதற்கு நான்கு பங்கதிகமாய்ப் பெறுவான். ஜம்பு த்வீபத்தையே நல்ல தபஸ்விக்குத் தானங் கொடுக்கின்றவன் சர்வக்ஷேத்திர வாசபலனையும், சர்வதீர்த்த ஸ்நானபலனையும், சர்வதான பலனையும் அடைகின்றான்; அவனடையாத தொன்றுமில்லை. தேவி பக்தனாகின்றவனுக்கு அம்மையிலும் இம்மையிலும் அடையப்படுவதொன்றில்லை; ஸ்ரீ தேவியின் சிறந்த ஸ்தானமாகிய மணித்வீபத்தில் நீங்காது வாசஞ்செய்யப்பெறுவதே அவன் பெறத்தகும் பேறாகும்; மீண்டும் பிறப்பதென்பதையறியான்; பிரமர்களுடைய இறப்பையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பன். தேவி மந்திரத்தை யுபாசிக்கின்ற வர்கள் பிறவியெடுக்கும் அல்லலைவிட்டு திவ்ய விபூதிமான் களாய்த் தேவியினது சாரூப்பியமாகிய திவ்யரூபத்தைப்பெற்று அத்தேவியினது பாதசேவையைச் செய்துகொண்டிருப்பர். சேதனா சேதனங்கள் எத்தனைமுறை அழிவெய்தினும் அவர்கள் அழிவெய் தார். கார்த்திகை மாதத்தில் துலாதானஞ் செய்கின்றவர் மூன்று யுகம் விஷ்ணுபதத்தில் சுகித்திருந்துப் பின் பூமியிற் பிறந்து ஜிதேந்திரியர்களாய் ஈஸ்வரபக்தியடைவர். அருணோதயகாலத்தில் கங்கை மத்தியில் ஸ்நானஞ்செய்கின்றவர் அறுபதினாயிரம் வருஷம் விஷ்ணுலோகத்தி லிருந்துப் பின் பூவுலகில் நல்ல ஜன்மமடைந்து விஷ்ணுமந்திரத்தை ஜபித்து முன்போல் விஷ்ணுலோகத்தை யடைகின்றார். அதுபோல் நித்தியமும் ஸ்நானம் செய்கின்றவர் பரிசுத்தர்களாய் ஒவ்வோரடிக்கு ஒவ்வோர் அஸ்வமேத பலனை யடைகின்றனர்; அவரது பாததூளியினால் பூதேவி பரிசுத்தமடை கின்றாள். அவர் சூரிய சந்திரர் உள்ளவரையில் பரமபத வாசி

யாகிப் பின் நற்குலத்திற்பிறந்து ஈச்வர பக்தி யுடையவராய் ஜீவன் முத்தராய் ரிஷிகளுக்குள் சிறந்த பிரம்ம தேஜோ ரூபராய் சர்வதர்மத்திலும் ஆசையுள்ளவராய் பண்டிதராய் இந்திரிய நிக்ரகராய் வாழ்வர். சூரியன் மீனம் கடகம் இந்த ராசிகள் நடுவிலிருக்கும்போது பரிமளமுள்ள நல்ல தீர்த்த மாத்திரமாயினும் சுத்தாத்மாக்களுக்குக் கொடுக்கின்றவன் கைலாயத்தில் பதினான்கு இந்திரர்வரையில் வாழ்ந்திருந்து, பின் நல்லகுலத்திற் பிறந்து ரூபவானாய் சுகமுள்ளவனாய் சிவபக்தனாய் வேதவேதாந்த முணர்ந்தவனாய் வாழ்கின்றவனாவான். வைகாசி மாதத்தில் மா தானஞ்செய்கின்றவன் அந்தமாவின் ஒரு துகளுக்கு ஒரு வருஷமாகச் சிவலோகத்திலிருந்துப் பின் பூலோகத்தில் வந்து சிவபக்தியுடையவனாய் பண்டிதனாய் புத்திரபாக்கிய முடையவனாய் சீமானாய்ப் பூமிமானாய் வாழ்கின்றவனாவான். சித்திரையிலாவது மாகமாசத்திலாவது சங்கரனைப் பூஜித்துக் கையில் பிரம்பெடுத்துக்கொண்டு பக்தியோடு இரவும் பகலும் ஒரு மாதமாவது அதிற்பாதியாவது பத்துநாளாவது ஏழுநாளா வது இரண்டுநாளாவது நிருத்தஞ்செய்கின்றவன் சிவலோகத்தில் வசிப்பன். ஸ்ரீ ராமநவமியை அனுஷ்டிக்கின்றவன் ஏழுமன்வந்தரம் விஷ்ணுலோகத்திலிருந்து பின்பிறந்து ராமபக்தனாய் செல்வ வானாய் வாழ்கின்றவனாவான். பிரகிருதி தேவிக்கு சரத்காலசம்பந்த மான பூஜையை எருமை வெள்ளாடு முதலான நைவேத்தியங்களா லும் தூபதீப நிருத்தகீதாதி உபசாரங்களாலும் பலவிதமான மங்களத்தையுஞ் செய்கின்றவன் சிவலோகத்தில் ஏழுமன்வந்தரம் சுகமடைந்து மீண்டும் பிறந்து நிர்மலமான புத்தியையும் நிகரற்ற சம்பத்தையும் புத்திர பௌத்திராதி விருத்தியையு மடைவதுமன்றி யானை குதிரைகளோடு கூடியவனாய் ராஜாக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாய் மகாபிரபாவத்தோடு வாழ்வான். ஒரு வருஷம் பிரதி சுக்கிலாஷ்டமியிலும் பாரத வருஷத்தில் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் ஷோடசோபசாரத்துடன் மகாலக்ஷ்மியைப் பூஜிக்கின்றவன் கோலோகத்தில் பதினான்கு இந்திரர் வரையில் வசித்து நற்குலத் திற்பிறந்து ராஜராஜேச்வரனாவன். (39–84)

கார்த்திகை பூரணையில் ராஜமண்டலஞ் செய்து நூறு கோபர் களையும் நூறு கோபிகைகளையுங் கூட்டி மண்ணிலாவது கல்லி லாவது ராதாகிருஷ்ணரை எழுதி ஷோடசோபசாரத்துடன் பக்தி யோடு பாரத வருஷத்தில் பூஜிப்பவன் பிரமனாயுள் பரியந்தம் கோலோகத்தில் வசித்துப் பின் பாரத வருஷத்தில் வந்து கிருஷ்ண பக்தனாய் கிருஷ்ண மந்திரத்தைப் பெற்று கோலோகமடைந்து கிருஷ்ணசாரூபத்தையடைந்து கணங்களுக்கதிபதியாவான்; அவ னுக்குப் பிறப்புண்டாகாது. சுக்ல கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசியில் விஷ்ணுவைக் குறித்து ஆராதிக்கின்றவன் வைகுண்டத்தில் பிரம னாயுள் வரையில் வசித்துப் பின் பிறந்து கிருஷ்ணபக்தனாய் தேகத்தைவிட்டு கோலோகத்தை யடைகிறான். பாத்திரபத சுக்ல பக்ஷ துவாதசியில் இந்திரனை உபாசிக்கின்றவன் அறுபதினாயிரம்

வருஷம் இந்திரலோகத்தில் சுகித்திருப்பன். ஆதிவாரத்திலும் மாசசங்கிரமணத்திலும் சுக்லபக்ஷ சப்தமியிலும் சூரியனைக் குறித்து ஹவிசான்னம் உபயோகிக்கின்றவன் சூரியலோகத்தில் பதினான்கு இந்திரர் வரையிலிருந்துப் பின் பிறந்து அரோகியாய்ச் சம்பத்துடன் வாழ்வான். ஜேஷ்டமாச கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் சாவித்திரியைப் பூஜிப்பவன் ஏழுமன்வந்தரம் பிரமலோகத்திலிருந்து பின் பூமியில் வந்து அளவில்லாத பராக்கிரமமும் ஆயுளும் ஞானமும் சம்பத்தும் உள்ளவனாகின்றான். மாகமாத சுக்ல பஞ்சமியில் ஸரஸ்வதியை ஷோடசோபசாரத்துடன் பூஜிப்பவன் மணித்வீபத்தில் பிரமனாயுள் வரையில் பூஜ்யனாயிருந்துப் பின்பு சக்ரேஸ்வரனாகப் பூமியில் வாழ்வான். பசு பொன் முதலானவைகளைத் தானஞ் செய்கிறவன் பசுவின் ரோமம் ஒன்றுக்கு இரண்டு வருஷமாக விஷ்ணுலோகத்திலிருந்துப் பின் பிறந்து புத்திர மித்திர களத்திர சம்பத்திற் குறைவற்றவனாய் ராஜராஜேஸ்வரனாய் வாழ்வன். பரிசுத்தமான மிருஷ்டான்னத்தைக் கொடுக்கின்றவன் அவனது ரோமம் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷமாக விஷ்ணு லோகத்திலிருந்துப் பின் சுகமுள்ளவனாயும் தானஞ் செய்கின்றவனாயும் சிரஞ்சீவியாயும் சம்பத்துள்ளவனாயும் நிகரற்ற பராக்கிரமமுள்ளவனாயும் பிறந்தனுபவிப்பன். ஹரிநாமத்தைக் கூறுகின்றவன் நாமம் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷம் விஷ்ணுலோகத்தில் வசித்துப் பின் இவ்வுலகிற் பிறந்து சுகமுற்றவனாய் தான்யவானாயிருப்பன். அதனை நாராயண க்ஷேத்திரத்திலிருந்து கூறின் கோடி பங்கு அதிகமும் கோடி உரு ஜபிப்பின் சர்வபாப நிவிர்த்தியும் ஜீவன்முக்தியும் விஷ்ணு சாரூபமும் வைகுண்ட வாழ்வுமுண்டாகும். பார்த்திவலிங்கத்தை மரணபரியந்தம் பூஜிப்பவன் சிவலோகத்தில் ஒரு தாளுக்கு ஒரு வருஷமாகவிருந்துப் பின் பிறந்து ராஜராஜேந்திரனாவன். சாளக்கிராம சிலையைப் பூஜித்து அதன் தீர்த்தத்தைப் பானஞ் செய்கின்றவன் வைகுண்டத்தில் நூறு பிரமன் வரையிலிருந்துப் பின் பிறந்து ஹரிபக்தனாய் கிருஷ்ணலோகஞ் சென்றிருப்பன். எல்லா விரதங்களையும் தபசுகளையும் செய்தவன் வைகுண்டபதத்தில் பதினான்கு இந்திரர் வரையில் சுகமுள்ளவனாயிருந்துப் பின் பாரத வருஷத்தில் ராஜேந்திரனாய்ப் பிறந்து முக்தனாவான். சகல தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து பிரதக்ஷிணஞ் செய்கின்றவன் மோக்ஷமடைகின்றான்; அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. பாரத வருஷத்தில் அஸ்வமேதஞ் செய்கின்றவன் குதிரையின் ரோமம் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷமாக இந்திரன் அர்தாசனத்தில் வீற்றிருப்பான். ராஜசூய யாகத்தினால் நான்கு பங்கு பலன் கிடைக்கும். (85–119)

தேவி யக்ஞம் எல்லா யாகங்களினும் சிறந்தது. அதற்குச் சமானமானது மூவுலகிலும் கிடையாது. அதனைத் திரிபுரசங்கார சமயத்தில் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கள் செய்தார்கள். தக்ஷனும் இந்த யாகத்தைச் செய்து தக்ஷபிரஜாபதியாய்த் தானெண்ணியவாறே யாவுமடையும் ஆற்றலுடையவனாய்த் தேவியைத் தன் மக

ளென்றழைக்கும் பாக்கியம் பெற்றனன். இவ்வாறே தர்மராஜன் கச்யபர் ஆதிசேஷன் கர்த்தமப் பிரஜாபதி சுவாயம்புவமனு பிரிய விரதன் சனத்குமாரர் கபிலர் முதலிய யாவரும் செய்தனர். தேவி யாகம் ஒன்றைச் செய்தால் ஆயிரம் ராஜசூயயாக பலனையடை கிறான். தேவி யக்ஞத்தைப்போல் அதிபலனைத் தரத்தக்கது ஒன் றேனுங் கிடையாது. ஆகையால் இதைச் செய்தவன் நூறு வருஷம் சிரஞ்சீவியாய் ஜீவித்து ஜீவன்முக்தனாய் ஞானப்ரகாச னாய் வாழ்வான். தேவர்களில் மஹாதேவரும், ரிஷிகளில் நாரதரும், சாஸ்திரங்களில் வேதமும், நான்கு வர்ணங்களில் பிராமண வர்ண மும், புண்ணிய தீர்த்தங்களில் கங்கையும், பரிசுத்த வஸ்துக்களில் விபூதியும், விரதங்களுக்குள் ஏகாதசியும், புஷ்பங்களுக்குள் துளசியும், நக்ஷத்திரங்களுக்குள் சந்திரனும், பக்ஷிகளில் கருட னும், ஸ்திரீகளுக்குள் பிரகிருதி ராதை வாணி பூமி இவர்களும், கர ணங்களுக்குள் மனமும், பிரஜாபதிகளுக்குள் பிரமனும், பிரஜை களுக்குள் அரசனும், வனங்களுக்குள் பிருந்தாவனமும், வருஷங் களுக்குள் பாரதவருஷமும், சம்பத்துகளுக்குள் லக்ஷ்மியும், வித்வான்களுக்குள் ஸரஸ்வதியும், பதிவிரதைகளுக்குள் துர்க்கை யும், சௌபாக்கியவதிகளுக்குள் ராதிகையும் எப்படிச் சிறந்த வர்களோ அப்படி சர்வயக்ஞத்திலும் தேவீயக்ஞம் சிறந்ததாம். நூறு அச்வமேதத்தால் இந்திரபதமும் ஆயிரம் அச்வமேதத்தால் விஷ்ணுபதமுங் கிடைக்கின்றன. அப்படியே பிரிதிவி என்பவன் ஆயிரம் அச்வமேதஞ்செய்து வைகுண்டமடைந்தனன். தேவி யினது பதம் சகல விரதங்களையும் தவங்களையும் வேதசிரவணங் களையும் பூ பிரதக்ஷணங்களையும் செய்து முற்றுப்பெற்றவர்க்கே கிடைக்கும். தேவியினது பாதகமலபூஜையே வேதபுராண இதிகாசங் களின் சாரமானதாகும். அதனால் தேவிவர்ணனையும் தியானமும் நாமமும் குணகீர்த்தனமும் தோத்திரமும் ஸ்மரணமும் சேவிப்பதும் ஜபமும் பாதோதக பானமும் நைவேத்தியபக்ஷணமும் பிரதி தினமும் செய்வதில் யாவரும் ஆசையாயும், சர்வசம்மதமாயும் இஷ்டமாயுமிருக்கின்றனர். ஆகையால் நீ அந்த நிர்குணமான பரப்பிரகிருதிரூபமாக விருக்கின்ற பரப்பிரம்மரூபிணியைப் பிரதி தினமும் சேவிப்பாய். ஓ குழந்தையே! இனி நீ உன் பர்த்தாவைப் பெற்று வீட்டிற்குச்சென்று சுகமாக வாழக்கடவாய். மனிதர்களு டைய கர்மவிபாகத்தை உனக்குக் கூறினேன். யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதாயும் விரும்பப்பட்டதாயும் உள்ள கர்மவேற்றுகளை யறிகின்றவர்களுக்குத் தத்வக்ஞானம் உண்டாகுமென்றறிவாயாக என்றனர். (120–140)

ஓம் ஹானிவ்ருத்தி விவர்ஜிதாயை நம:

31. யமாஷ்டகம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—யமனிடம் சாவித்திரி தேவி சங் கீர்த்தனத்தைக் கேட்டுக் கணணீரரும்பிப் புளகாங்கிதங்கொண்டு

ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றுள்: ஓ தருமராஜனே! சக்தியின் உத்கீர்த்தனம் யாவரையும் உத்தரிக்கச்செய்யுங் காரணமாயுள்ளது. கேட்போருக்கும் சொல்வோருக்கும் பிறப்பிறப்பு முதலிய யாவும் நீங்கும். தானவர் சித்தர் தபஸ்விகளாலும் செய்யப்பட்டது அதுவேயாம். வேதவாக்கியங்களால் புகழ்வதுவும் அவளது சேவையே எனப்படும். அதுவேதான் தவமும் யோகமும், அவற்றுலடையும் பதமுமாம். மோக்ஷமும் அமரத்துவமும் சர்வ சித்தியும் ஆகிய இவையெல்லாமும் சக்தி கீர்த்தனஞ்செய்யும் சேவகனுடைய ஒரு கலைக்குச் சமானமாகாது. ஆகலான் அத் தேவியினது கீர்த்தன விதியைக் கூறும். ஓ தருமராஜரே! மனிதர்களது சுபகர்மத்தைக் கூறியதுபோல் அசுபகர்மத்தையுங் கூற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து யமாஷ்டகத்தால் அவனைத் தோத்திரஞ் செய்கிருள். (1–6)

முன் சூரியன் தபசினுல் தர்மத்தை யாராதித்து உம்மைப் பெற்றதனுல் தருமராஜனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சர்வ சாக்ஷியாயிருக்கின்ற உமக்குச் சர்வப் பிராணிகளிடத்திலும் சமத்துவம் இருக்கின்றதனுல் சமனெனப் பெயர் பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். பிரபஞ்சத்தில் சர்வப் பிராணிகளுக்கும் நாசமுண்டாக்குவதனுல் யமனென்று பெயர் பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். காலத்துக்குத்தக்கவாறு சர்வப் பிராணிகளையும் நாசஞ்செய்கின்றபடியால் கிருதாந்தகனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். பாபிகளைச் சுத்தி செய்யத் தண்டாயுதத்தைத் தரித்திருக்கிறபடியால் தண்டதரனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தபஸ்வியாயும் பிரம்ம நிஷ்டராயும் ஜிதேந்திரியராயும் ஜீவர்களுக்குக் கர்மபலத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் இருக்கிறபடியால் யமனெனப் பெயர் பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தம்முடைய ஆத்மாவையே தோட்டமாகவுடைத்தானவராயும் சர்வக்ஞராயும் பாபிகளுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் புண்ணியமித்திரராயும் இருப்பதால் புண்ணிய மித்திரனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன்; பிரம்மாவின் அம்சத்தாலும் பிரம்மதேஜசினுலும் பிரகாசித்து பிரம்மத்தை தியானிக்கின்ற ஈசராகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

ஓ முனிவரே! இந்த அஷ்டகத்தை பிராதக்காலத்தில் படிக்கின்றவனுக்கு யமபயம் போவதோடு சகலபாபங்களும் போம். மகாபாபியானவன் இதனைப் படிப்பானுயின் அப்பாவத்தாலனுபவிக்கப்படும் தேகதண்டனையாதிகளும் அவனுக்கு யமனுல் செய்யப்படா என்றுர். (7–17½)

ஓம் ஹையங்கவீன ஹ்ருதயாயை நம:

32. நரககுண்டங்கள்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—பிறகு தருமராஜன் மாயாபீஜமான மகாமந்திரத்தை விதிப்படி உபதேசித்து, ஓ பெண்ணே! ஆன்மகோடிகள் செய்யும் புண்ணியபாவ கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு சுவர்க்க நரகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் புண்ணிய பேதங்கள் எத்தனையுண்டோ அத்தனைவிதமாக சுவர்க்க லோக சுகானுபவ பேதங்களும், பாவபேதங்கள் எத்தனையுண்டோ அத்தனை விதமாகத் துக்கானுபவ நரகபேதங்களும் உண்டாக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகலான் புண்ணிய கர்மாவையே செய்தவர் நரகினையும், அஃதேபோல் பாபகர்மாவைச் செய்தவர் சுவர்க்கத்தையும் அடையார். இரண்டையுஞ்செய்தவர் அந்தந்தக் கர்மாக்களின் பலாபலத்துக்குத் தக்கபடி முன்பின்னாக இரண்டையும் அடைகின்றனர். இப்பேதங்களை இவ்வுலகிலுங் காணலாம். சிலர் பிறந்தநாள்தொட்டு இறக்குமளவும் சுகத்தையே அனுபவித்தும், சிலர் துக்கத்தையே அனுபவித்தும், சிலர் முன்னே சுகத்தையும் சிலர் பின்னே துக்கத்தையும் சிலர் முன்னே துக்கத்தையும் பின்னே சுகத்தையும் அனுபவித்தும் வருகின்றனர். சுவர்க்க நரகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்விடங்களைப்போலவே இங்கும் சுகத்தையே கொடுக்கின்ற இடங்களும், அப்படியே ஊர்வன நீர்வாழ்வன விலங்கு பறவைகள் முதலிய சரீரபேதங்களும் காணப்படுகின்றன. அச்சரீரங்கள் துன்பஞ் செய்வனவாயும், செய்யாதனவாயும், துக்கத்தை யனுபவிப்பனவாயும், சுகத்தை யனுபவிப்பனவாயும், தாவரங்களும் உபயோகப்படத்தக்கவையாயும், படாதவையாயும் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் சுவர்க்க நரகானுபவங்கள் உண்டென்றறிதற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள அடையாளங்களேயாகும். அன்றியும் சுவர்க்க நரக அனுபவ விசேஷங்களை அனுபவிப்பாரும் இங்குளராகலின் அவர்களுக்காகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன வென்று அறிவாயாக. (1–6)

இனி, புராணபேதங்களால் நாமபேதப்பட்டிருக்கின்ற நரகங்களின் பெயர்களைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக :—வன்னி குண்டம், தப்தகுண்டம், க்ஷார (உப்பு) குண்டம், மலகுண்டம், மூத்திரகுண்டம், சிலேஷ்மகுண்டம், விஷகுண்டம், தூஷிகா (கண்மல) குண்டம், வஸா (சிலைநீர்க்) குண்டம், சுக்லகுண்டம், ஸ்ருக் (ரத்த) குண்டம், அச்ரு (கண்ணீர்க்) குண்டம், காத்ரமல (தேகஅழுக்கு) குண்டம், கர்னவிட் (காதுகுரும்பி) குண்டம், மஜ்ஜா குண்டம், மாம்ச குண்டம், நககுண்டம், லோமகுண்டம், கேச குண்டம், அஸ்தி குண்டம், தப்ததாம்ர குண்டம், லோஹ குண்டம், சர்மகுண்டம், நன்ருய்க்காய்ச்சின கட்குண்டம், முட் குண்டம், விஷநீர்க்குண்டம், விஷகுண்டம், காய்ச்சின எண்ணெய்க் குண்டம், இடித்துக்கொண்டே யிருக்கும் உலக்கைக்

குண்டம், புழுக்குண்டம், பூய (ஆவியோடின அவிந்த) குண்டம், சர்ப்ப குண்டம், கொசுகுகுண்டம், பயங்கரமான விஷகுண்டம், வஜ்ர தம்ஷ்டிரகுண்டம், தேள்குண்டம், சர (பாண) குண்டம், சூலகுண்டம், பயங்கரமான கத்திக்குண்டம், கோளகுண்டம், முதலைக்குண்டம், காககுண்டம், மந்தானகுண்டம், பீஜகுண்டம், வச்சிரகுண்டம், தப்தபாஷாணகுண்டம், தீக்ஷ்ணபாஷணகுண்டம், லாலா (சொள்) குண்டம், மஸீகுண்டம், சூர்ணகுண்டம், சக்கர. குண்டம், வக்கிரகுண்டம், கூர்மகுண்டம், மகோல்பணம், ஜ்வாலா குண்டம், பஸ்மகுண்டம், தப்த (கொளுத்துங்) குண்டம், தப்தசூசி (காய்ச்சியிருக்கும் ஊசி), அசிபத்திரவனம், க்ஷுரதாரம் (கத்திக் கறுக்கு) ஆட்டுமுகம், கோகாமுகம் நக்ரமுகம் (முதலை), கஜதம்சம், (யானைக்கடி), கோமுகம், கும்பீபாகம், காளசூத்திரம், மத்சி யோதம், கிருமி கந்துகம், பாம்ஸு போஜ்யம் (தூளியைச் சாப்பிடுதல்), பாசவேஷ்டம் (கயிற்றால் கட்டிப்போடல்), சூலப் ரோதம் (சூலத்தில் கோர்த்தல்), பிரகம்பனம் (அசைத்தல்), உல்காமுகம் (கொள்ளிக்கட்டை), அந்த கூபம், வேதனம் (குத்தல்), தாடனம் (அடித்தல்), ஜாலரந்திரம் (ஜன்னல்சந்து), தேக சூர்ணம் (தேகத்தைப் பொடிப்படுத்தல்), தலனம் (பிளத்தல்), சோஷணம் (வற்றச்செய்தல்), கஷம் (தேய்த்தல்), சூர்ப்பம் (முறம்), ஜ்வாலா முகம், தூமாந்தம் (புகையிருட்டு), நாகவேஷ்டனம் (பாம்புசுற்றிக் கொள்ளுதல்) இவ்வகைத்தாய் துக்கிதர்களுக்குத் துக்கத்தையும் கிலேசத்தையும் கோரமான பயங்கரத்தையும் இழிவையும் கொடுக் கத்தக்க நரகங்கள் எண்பத்தாறுள்ளன. பதிவிரதையான ஓ சாவித்திரீ ! இவைகள் பாபிகளுக்குக் கஷ்டத்தைக் .கொடுக்கின்ற வர்களாயும் மதமத்தர்களாயும் பயங்கரர்களாயும் தண்டபாச கதா சூலஹஸ்தர்களாயும் குரூரர்களாயும் தமோகுண முடையவர்களா யும் தயையற்றவர்களாயும் தேஜசுள்ளவர்களாயும் பயமற்றவர்களா யும் சிவந்தும் பச்சையாயுமுள்ள கண்ணுடையவர்களாயும் யோகத் தோடும் சித்தியோடும் கூடினவர்களாயும் பலவித ரூபத்தைத் தரித் தவர்களாயும் எல்லாத் தொழில்களையும் அஞ்சாது செய்கின்ற பாபி களால் மரணகாலத்தில் காணப்பட்டவர்களாயும், தன் கர்மத்தி லேயே பிரீதியுள்ளவர்களாயும் சாக்தர்களாலும் சௌரர்களாலும் காணபத்தியர்களாலும் புண்ணியஞ் செய்தவர்களாலும் சித்தர் களாலும் யோகிகளாலும் சுதந்தரமற்றவர்களாலும் காணத்தகாத வர்களாயும், பலவான்களாலும் பயமற்றவர்களாலும் சொப்பனத் தில் காணப்படுகிறவர்களாயு மிருக்கிற படர்களாலும் பதினு யிரம் கிங்கரக் கூட்டங்களாலும் எப்போதும் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றன வாய் இருக்கின்றன. இனி எவரெவர்கள் எதிலெதில் வசிக்க வேண்டுமோ அதனையுங் கேட்பாயாக என்றனர். (7–28)

ஓம் ஹரிகோபாருணும்துகாயை நம:

33. நரகதண்டனைகள் (1)

தருமராஜன் கூறுகின்ருர் :—ஈஶ்வரசேவையில் பிரீதியுள்ளவனும், சுத்தமானவனும், யோகசித்தனும், விரதமுள்ளவனும், தபஸ்வியும், பிரமசாரியும், நரகினையடையார்; இது நிச்சயம். இளைத்திருக்கும் பந்துக்களைச் சுடுசொல்லால் சுடுகின்றவன் வன்னி குண்டத்தில் அவன் தேக ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வருஷ காலமிருந்துப் பின் பாபிகளா லுயிருடன் கொளுத்தப்படும் மிருக ஜன்மத்தை மூன்றுதரம் அடைகின்ருன். பசி தாகத்தால் மிகவும் வருத்தப்பட்டுத் தன் வீட்டுக்கு வந்த பிராமணனைப் புசிப்பிக்காதவன் துக்கத்தைச் செய்கிற தப்தகுண்டத்தில் தன் ரோமத்துக்கு ஒரு வருஷமாக நீர் வறண்ட இடத்தில், நெருப்பினுல் கொளுத்தப்பட்ட இடத்தில் ஏழு ஜன்மம் பக்ஷியாகப் பிறக்கின்ருன். ஞாயிற்றுக்கிழமை மாதப்பிறப்பு அமாவாசை சிராத்த தினம் இக்காலங்களில் வஸ்திரங்களுக்கு அழுக்குப்போக உப்பைச் சேர்க்கின்றவன் க்ஷாரகுண்டத்தில் நூறுக்கு ஒரு வருஷமாக இருந்துப் பின் ஏழு ஜன்மம் வரையில் வண்ணுனைகப் பிறக்கின்ருன். மூலப்பிரகிருதியையும் வேதசாஸ்திர புராணுதிகளையும் பிரம விஷ்ணு சிவ பார்வதி ஸரஸ்வதி முதலியவர்களையும் நிந்திக்கின்றவர்கள் பயங்கரமான மேற்கூறிய குண்டத்தில் அநேக கற்பகாலமிருந்துப் பின் கர்ப்பயோனியை யடைகிருர்கள். தேவி நிந்தாபராதமான குற்றத்துக்குப் பிராயச்சித்தங் கிடையாது. ஒருவன் தானேயல்லாமல் தன்னுலும் பிறராலும் உண்டாக்கப்பட்ட விருத்திகளை அவர்களுக்குப் பயன்படுத்தாமல் ஒருவனே அபகரிக்கின்றவன் அறுபதினுயிரம் வருஷம் மலகுண்டத்தில் மலத்தைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டேயிருந்து பின் மலத்தில் புழுத்த புழுவாகின்ருன். ஜீர்ணமான தடாகத்தைப் புதுக்காது நூதனமாகத் தடாகமெடுப்பவன் மூத்திரகுண்டத்தையடைந்து வெட்டுமண் தூளிக்கு ஒருவருஷம் அதனையேயுண்டு நூறுவருஷம் விருஷபமாய்ப் பிறக்கின்ருன். பக்ஷயபோஜ்யத்தோடு கூடின அன்னத்தை உண்பவருடனிருந்துண்ணுமல் ஒருவனுய்ப் புசிக்கின்றவன் சிலேஷ்ம குண்டத்திலிருந்து நூறுவருஷம் அதனையே புசித்துப் பாரதவருஷத்தில் நூறுவருஷம் பிரேதமாயிருந்து சிலேஷ்மத்தையும் மூத்திரத்தையும் சிலைத்தண்ணீரையும் புசித்துப் பிறகு சுத்தியாவான். தாய்தந்தை குருபத்தினி பிள்ளை பெண் நாதனற்றவள் இவர்களைப் போஷிக்காதவன் விஷ (கர) குண்டத்திலிருந்து அதை நூறு வருஷம் புசித்துப்பின் நூறுவருஷம் பூதயோனியையடைந்து பிறகு சுத்தியாகின்ருன். அதிதியைப்பார்த்து கண்ணைக் கோணல் செய்கின்ற பாபியினுற் கொடுக்கப்படும் தர்ப்பணஜலத்தை தேவர்களும் பிதுர்க்களும் கிரகியார். பிரம்மஹத்தி முதலான பாபங்களைச் செய்கின்றவர்கள் தூஷிகாகுண்டத்திலிருந்து நூறுவருஷம் அதனையே புசித்துப்பின் நூறுவருஷம் பூதயோனியையடைந்து பின்பு சுத்தி

யாகிறூர். பிராமணனுக்குத் திரவியங்கொடுத்து மறுபடியும் வாங்கி மற்றொருவருக்குக் கொடுக்கின்றவன் வஸாகுண்டத்தில் நூறுவருஷ மிருந்து அதனையே புசித்துப் பாரதத்தில் ஏழுதரம் ஓணுகைப் பிறந்து பின் குரூரனுயும் அற்பாயுளுடையவனுயும் தரித்திரனுயும் பிறப்பான். புருஷனை ஸ்திரீயாவது ஸ்திரீயைப் புருஷனுவது சுக்லத்தைக் குடிக்கும்படிச் செய்கின்றவர்கள் சுக்ல குண்டத்தி லிருந்து நூறு வருஷம் அதனையே குடித்து நூறு வருஷம் புழு வாய்ப் பிறந்துப் பின் சுத்தியாகின்றனர். குருவையும் பிராமண னையும் ரத்தம் வரும்படி அடிக்கிறவன் ரத்தகுண்டத்தில் வீழ்ந்து நூறு வருஷம் அதனையே குடித்துப் பின் பாரதத்தில் ஏழுதரம் புலி ஜன்மமடைந்து புனிதனுகின்ருன். பகவானது சங்கீர்த்தனஞ் செய்தும் நிருத்தஞ் செய்தும் பகவானது குணத்தைப் பாடியும் இருக்கின்ற பக்தனைப் பார்த்துக் கண்ணீர்வரச் சிரிக்கின்றவன் கண்ணீர்க்குண்டத்திலிருந்து நூறு வருஷம் அதனையே உண்டு மூன்று ஜன்மம் சண்டாளனுய்ப் பிறந்து சுத்தனுகின்ருன். சிநேக னிடம் பிரதி தினம் விரோதிக்கின்றவன், தேகத்திலுண்டாகும் அழுக்குக் குண்டத்தில் நூறு வருஷமிருந்து மூன்று ஜன்மம் கழுதையாயும் நரியாயும் பிறந்து சுத்தனுகின்ருன். செவிடனைப் பரிகசிக்கின்றவன் காதுகுறும்பி குண்டத்தில் நூறு வருஷம் அதனையே புசித்துப் பின் ஏழு ஜன்மம் தரித்திரனுயும் ஏழு ஜன்மம் அங்கஹீனனுயும் பிறக்கின்ருன். லோபத்தினுல் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காக ஒருவன் ஜீவனத்தைக் கெடுக்கின்றவன் மஜ்ஜாகுண்டத்தில் லக்ஷம் வருஷம் அதனைப் புசித்துப் பின் ஏழு வருஷம் முயலாகவும் ஏழு வருஷம் மீனுகவும் மூன்று வருஷம் பன்றியாகவும் ஏழு வருஷம் கோழியாகவும் பிறந்துப் பின் மான் முதலான ஜன்மங்களையுமடைந்து சுத்தியடைகின்ருன். தன் கன்னிகையைக் காப்பாற்றித் திரவியாபேக்ஷையினுல் விற்பனை செய்கின்ற மூடன் மாம்சகுண்டத்தில் கன்னிகையின் ரோமத்துக் கொரு வருஷமாக அதனையே புசித்து நூறு வருஷமிருந்து எனது தூதர்கள் அடிக்கும் அடியைப் பெற்று பூமியில் பிறந்து ரத்த மாம்சங்களைத் தலையிற் சுமந்து அதனின்றும் பெருகும் ரத்தத்தைப் பசியினுல் நக்கிப் பிறகு அறுபதினுயிரம் கன்னிகைகளின் மலத்திற் புழுவாயும் ஏழு ஜன்மம் வேடனுயும் மூன்று ஜன்மம் பன்றியாயும் ஏழு ஜன்மம் கோழியாயும் ஏழு ஜன்மம் தவளையாயும் ஏழு ஜன்மம் அட்டையாயும் ஏழு ஜன்மம் காக்கையாயும் பிறந்து சுத்தி யடைவான். விரதம் சிராத்தம் முதலிய புண்ணிய தினங்களில் சங்கமஞ் செய்கின்றவனும், க்ஷவர கர்மஞ் செய்துகொள்ளுகின்ற வனும், சர்வ கர்மத்திலும் அசுத்தனுயிருக்கின்றவனும், இவரெல் லாம் நகம் லோம(ரோம)ம் நிறைந்துள்ள குண்டங்களிலிருந்து பாவஞ் செய்கிற தினம் ஒன்றுக்கு ஒரு தேவமான வருஷம் அவை களையே தின்பவராய்த் தடியினுலடிக்கப்படுவர். மயிரோடு கூடிய மண்ணினுற் செய்த பார்த்திப லிங்கத்தைப் பூசிக்கின்றவன் லிங்கத்தின் தூள் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷமாக கேசகுண்டத்தி

லிருந்து கடைசியில் சிவபெருமானுடைய கோபத்தால் துருக்க ஞய்ப் பிறந்து நூறு வருஷத்துக்கு மேல் ராக்ஷச ஜன்மமடைந்து சுத்தியாகின்ருன். பிதுர்க்களுக்கு விஷ்ணுபாதத்தில் பிண்டங் கொடுக்காதிருக்கின்றவன் ரோமத்துக்கு ஒரு வருஷமாக அஸ்தி குண்டத்திலிருந்து பின்பு நாயாய் ஏழுதரம் பிறந்து எலும்பைக் கடித்துத் தின்று, பிறகு மகா தரித்திரனாய்ப் பிறந்து தேகசுத்தி யடைகின்ருன். கர்ப்பிணியான ஸ்திரீயை அநுபவிக்கின்றவன் தகிக்கப்பட்ட தாம்பரகுண்டத்தில் நூறு வருஷமிருக்கின்ருன். பிள்ளையும் பர்த்தாவுமில்லாதவள் ருதுஸ்நானம் செய்தவள் இவர்களிடம் அன்னம் புசிக்கின்றவன் லோஹ குண்டத்தில் நூறு வருஷமிருந்து வண்ணனாகவும் பின் ஏழு ஜன்மம் காக்கையாகவும் ரணமுள்ளவனாகவும் தரித்திரனாகவும் பிறந்து சுத்தியாகின்ருன். * தேவதிரவியத்தை † தோல் கையினால் தொடுகின்றவன் நூறு வருஷம் சர்மகுண்டத்திலிருக்கின்ருன். சூத்திரனால் உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டவனாய்ச் சூத்திரான்னத்தைப் புசிக்கின்றவன் நூறு வருஷம் நன்ருய்க் காய்ச்சப்பட்ட கள்குண்டத்திலிருந்து, பிறகு ஏழு ஜன்மம் சூத்திர சிராத்தான்னத்தைப் புசிக்கின்றவனாகப் பிறந்து சுத்தனாகின்ருன். வாக்கினால் துஷ்டனாய்க் கொடுமையாகப் பேசுகின்றவனும் பிரபுவை அடிக்கின்றவனும் தீக்ஷ்ணமான முட்குண்டத்தில் அதனையே தின்பவனாய் இவனடித்த அடியினும் நான்கு பங்கதிகமாக என் தூதரால் அடிக்கப்பட்டவனாய், பிறகு சிரேஷ்டமான குதிரை ஜன்மமெடுத்து சுத்தியாகின்ருன். மானிடனைக் கொல்லுகின்றவன் விஷகுண்டமடைந்து அதனையே ஆயிரம் வருஷமுண்டு பிறகு மானிடனைக் கொல்லுஞ் சுபாவமுடையவனாயும் ரணமுடையவனாயும் நூறு ஜன்மமடைந்து பிறகு ஏழு ஜன்மம் குஷ்டரோக முள்ளவனாவன். பசுவையாவது எருதையாவது பாரத வருஷத்தில் தானாவது வேலைக்காரனைக் கொண்டாவது தடியினால் அடிக்கின்றவன் நான்கு யுகம்வரையில் நன்ருய்க் காய்ச்சப்பட்ட தைலகுண்டத்தில் அம்மாடுகளின் ரோமத்துக் கொருவருஷமாக இருந்து எருதாய்ப் பிறப்பான். பிராணிகளைக் குந்தாயுதத்தாலாவது நெருப்பினால் காய்ச்சிய லோகத்தினாலாவது கொல்லுகின்றவன் குந்த குண்டத்தில் பதினாயிர வருஷமிருந்துப் பின் நல்ல யோனியையடைந்து வியாதியுடையவனாகக் கஷ்டப்பட்டு சுத்தமாகின்ருன். வீணாக மாம்சத்தைத் தின்னும் பிராமணனும் ஈஸ்வர நிவேதனமாகாத அன்னத்தைப் புசிப்பவனும் கிருமி குண்டகத்தை யடைந்து, தன் ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் அதனையே புசித்து, மூன்று ஜன்மம் துருக்கனாகப் பிறந்துப் பின் பிராமணனாகப் பிறக்கின்ருர். சூத்திரனுக்கு யாகஞ்செய்விக்கின்றவனும், சூத்திரான்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், சூத்திர சவத்தைக் கொளுத்துகின்றவனும் பூய குண்டகத்தில் தங்கள் ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வருஷ

* சந்தனம் புஷ்பம் பழம் முதலானவை.

† தன் தேகம் முதலியவைகளைத் தொட்டம் கை.

காலமிருந்து அதனையே புசித்து யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டவர் களாய், பின்பு ஏழு ஜன்மம் சூத்திரராயும் மகா ரோகிகளாயும் தரித்திரர்களாயும் செவிடராயும் ஊமையாயும் பிறக்கின்றார்கள். சிரசில் பத்மமிருக்கிற சர்ப்பத்தைக் கொல்லுகின்றவன் தன் ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வருஷகாலம் சர்ப்பகுண்டத்தில் சர்ப்பங்களினால் கடிக்கப்பட்டும் யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டும் சர்ப்பத்தின் மலத்தைப் புசிக்கின்றவனாயிருந்து பின் சர்ப்பமாய்ப் பிறந்து, பிறகு அசுரனாயும் சர்ப்பத்தினால் கடிபடுகின்றவனாயும் அற்பாயுள்களில் கஷ்டமான மரணத்தை அடைகின்றவனாயு மிருப்பன். தெய்வத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விருத்தியைக் கொண்டு ஜீவிக்கின்றவர்களும் சுவல்ப ஐந்துக்களைக் கொல்லு கின்றவர்களும் அவர்களால் எத்தனை ஐந்துக்கள் மரணமடைந் தனவோ அவ்வளவு காலம் தப்த குண்டத்தும் கொசுகு குண்டத்தும் அவைகளால் புசிக்கப்பட்டவராய் ஆகாரமில்லாதவராய் யமதூதர் களால் கை கால்கள் கட்டப்பட்டு அடிக்கப்பட்டவராய்ப் பிறகு அற்ப ஐந்துக்களாகவும் துருக்கராகவும் அங்கங் குறைவுள்ள வராகவும் பிறந்து சுத்தராகின்றார். தேனீக்களைக் கொன்று தேனைப் புசிக்கின்ற மூடன், விஷகுண்டத்தில் ஒரு ஜீவனுக்கொரு வருஷமாக விஷத்தைத் தின்று விஷத்தினால் கொளுத்தப்பட்டு யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டு, பிறகு ஈ ஜன்மமடைந்துப் பின் சுத்தனாகின்றான். தண்டனைக் குரியவனல்லாதவனைத் தண்டிக் கின்றவனும், பிராமணனைத் தண்டிக்கிறவனும், வஜ்ர தம்ஷ்டிர மென்னும் புழுகுண்டத்தையடைந்து ரோமத்துக்கொரு வருஷ மாகப் புழுக்களால் கடிபட்டவனாய் கூவுகின்றவனாய் யமதூத ராலடிக்கப்பட்டு அழுகின்றவனாய், பிறகு ஏழுதரம் பன்றி ஜன்ம மடைந்து, பின் மூன்று ஜன்மம் காக்கையாய்ப் பிறந்து சுத்தமா கின்றான். பணத்திலுள்ள ஆசையினால் பிரஜைகளைத் தண்டிக் கின்ற அரசன் தேள் குண்டத்தில் தண்டனையடைந்த மனிதர் களுடைய ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் இருந்து ஏழு ஜன்மம் தேளாகவும் பின்பு அங்கஹீனனாகவும் வியாதியுள்ள வனாகவும் பிறந்து சுத்தனாகின்றான். ஆயுதங்களை எடுத்து இதரர்களைத் துரத்துகின்ற பிராமணன், சந்தியாவந்தனஞ் செய்யா திருக்கின்றவன், ஈஸ்வரபக்தி யில்லாதிருக்கின்றவன், தங்கள் ரோம அளவு காலம் சராதி குண்டங்களிலிருந்து யமதூதர்களால் அடிக்கடி அடிக்கப்பட்டு சுத்தராகின்றார்கள். ஜனங்களை இருட்டறையில் இடுகின்ற அரசன் சேற்றோடும் காய்ச்சப்பட்ட ஜலத்தோடும் இருளோடும் தீக்ஷ்ணமான பற்களுள்ள புழுக்க ளோடுங்கூடிய கோளகுண்டத்தை யடைந்து தண்டிக்கப்பட்டவ னுடைய ரோமத்துக்கு ஒரு வருஷமாக வசித்துப் புழுக்களால் கடிக்கப்பட்டவனாய்ப் பின்பு வேலைக்காரனாகப் பிறந்து, கிரமமாகச் சுத்தியடைகிறான். முதலை முதலானவர்களைக் கொல்லுகின்றவன் முதலை முள்ளுக்கொரு வருஷமாக முதலை குண்டத்திலிருந்து பின் முதலையாகப் பிறந்து சுத்தியடைகின்றான். பரஸ்திரீயினுடைய

மார்பையும் சுரோணிதபாகத்தையும் தனத்தையும் முகத்தையும் பார்க்கின்றவனும், புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் காமத்தினுல் காமமுள்ள ஸ்திரீயைப் பார்க்கின்றவனும், காக குண்டத்தில் வசித்து காக்கைகளால் பிடுங்கப்பட்ட கண்களையுடையவனுய் தனது ரோமத்துக்கொரு வருஷமாக வசித்துப் பின்பு மூன்று ஜன்மம் கொளுத்தப்பட்டவனுவன். தேவர்களுடையதும் பிராமணர்களுடையதுமான சுவர்ணத்தைத் திருடுகின்றவன் மந்தான குண்டத்தில் ரோமத்துக்கொரு வருஷம் வசித்துத் தூதர்களாலடிக்கப்பட்டவனுய் மத்தினுல் குத்தப்பட்டவனுய்த் தன் மலத்தையே புசிக்கின்றவனுய்ப் பின் மூன்று ஜன்மம் துருக்கனுயும் ஏழு ஜன்மம் தரித்திரனுயும் மகா குரூரனுயும் பாபிஷ்டனுயும் பிறந்து பின் தட்டானுயும் சொர்ணத்தை விற்பனை செய்கின்றவனுயும் பிறப்பான். தாம்பரத்தையாவது வேறு லோகத்தையாவது திருடுகிறவன் தன் ரோமத்துக் கொருவருஷமாக பீஜகுண்டத்தில் வசித்துப் பீஜ மலத்தைப் புசித்து யமதூதர்களா லடிக்கப்பட்டு சுத்தியாகின்ருன். தேவ விக்கிரகங்களையும் தேவ திரவியத்தையும் அபகரிக்கின்றவன் தாண்டமுடியாத வஜ்ரகுண்டத்தில் ரோமத்துக் கொருவருஷமாக வசித்துக் கொளுத்தப்பட்ட தேகமுடையவனுய் ஆகாரமில்லாதவனுய் யமதூதர்களாலடிக்கப்பட்டுக் கூச்சலிடுகின்றவனுய்ப் பின்பு சுத்தியாகின்ருன். பிராமணர் தனத்தையும் பால் தயிர் நெய் முதலியவைகளையும் வஸ்திரங்களையும் திருடுகின்றவன் பாஷாணகுண்டத்தில் தன் ரோமத்துக் கொருவருஷம் வசித்து மூன்று ஜன்மம் வெள்ளை ரூபமுடையவனுயும் ஒரு ஜன்மம் வெள்ளைக்குறி யுடையவனுயும் பிறகு வெள்ளைப் பக்ஷியாயும் பிறந்துப் பின் ரத்தவிகாரமுள்ளவனுயும் சூலை ரோகமுள்ளவனுயும் பின் ஏழு ஜன்மம் அற்பாயுளுள்ளவனுயும் பிறந்து சுத்தியடைகிருன். வெள்ளிமயமாயும் வெண்கலமயமாயும் இருக்கும் பாத்திரத்தைத் திருடுகிறவன் தீக்ஷ்ணமான பாஷாண குண்டத்தில் ரோமத்துக் கொருவருஷம் வசித்து ஏழு ஜன்மம் குதிரையாயும் அதிகமான அவயமுள்ள பாதரோகியாயும் பிறந்து சுத்தியாவான். விபசாரி அன்னத்தைப் புசிப்பவன் அவளுடைய ஜீவனத்தினுல் ஜீவிக்கின்றவன் ரோமத்துக் கொருவருஷம் சொள்ளுகுண்டத்தில் வசித்து யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டவனுய் துக்கமடைந்து கண் ரோகமும் சூலைநோயு முடையவனுய்ப் பின் சுத்தமடைகின்றனன். மிலேச்சனிடம் தொழில் செய்கின்றவனும் சிரமஜீவியும் உருக்கி விட்ட ஈயக்குண்டத்தில் ரோமத்தினளவாக வசித்து யமதண்டனையோடு அதையேயுண்டு வசித்துப் பின் மூன்று ஜன்மம் கறுப்புப் பசுவாயும் மூன்று ஜன்மம் கறுப்பு ஆடாயும் பின் பனைமரமாயும் பிறந்து சுத்தியடைகின்றனன். தேவர்கள் பிராமணர்களுடைமைகளைத் திருடுகின்றவன் சூர்ணகுண்டத்தை யடைந்து நூறு வருஷம் வசித்து யமதூதராலடிக்கப்பட்டு பின் ஆடாகவும், ஏழு ஜன்மம் கோழியாகவும், பின் குரங்காகவும், பின் காசவியாதியுள்ளவனுகவும், பின் வம்சஹீனனுகவும், தரித்திரனுகவும், அற்பாயு

ளுடையவளுகவும் பிறந்து சுத்தியாகின்ருன். பிராமணர்களுக்குச் சக்கராங்கிதஞ் செய்கிறவனும் ஹத்தியிஞல் திரவியத்தைச் சம்பாதிக்கிறவனும் நூறுவருஷம் சக்கரகுண்டத்தில் வசித்து யமதண்டனையடைந்து மூன்று ஜன்மம் வாணியளுகவும் பின் வியாதியுள்ளவளுகவும் ரோகமுள்ளவளுகவும் பிறந்து சுத்தி யடைகின்ருன். பசுவினிடத்தும் பிராமணனிடத்தும் வக்ரத் தன்மையைக் காட்டுகின்றவன் வக்ரகுண்டத்தில் நூறு யுகமிருந்து பிறகு ஏழு ஜன்மம் வக்ரமான அங்கமுள்ளவளுயும் தரித்திரளுயும் வம்சமற்றவளுயும் பாரியையற்றவளுயும் பிறந்து சுத்தியடைகின்ருன். கூர்ம மாம்சத்தைப் புசிக்கிற பிராமணன் கூர்ம குண்டத்தில் நூறு வருஷம் அவைகளால் கடிக்கப்பட்டு பின் மூன்று ஜன்மம் ஆமையாகவும் பூனையாகவும் பன்றியாகவும் மயிலாகவும் பிறந்து சுசியாகின்ருன். பிராமணனது தயிர் நெய் திருடுகின்றவன் ஜ்வாலா குண்டத்தையும், பஸ்மகுண்டத்தையும் அடைந்து நூறு வருஷமிருந்து எண்ணெயிஞல் காய்ச்சப்படுகிறவளுய் ஏழு ஜன்மம் மீளுகவும், எலியாகவும் பிறந்து பிறகு சுத்தமடைகின்ருன். சுகந்த தைலத்தையாவது நெல்லிக்காயையாவது வேறெந்த வாசனை திரவியத்தையாவது புண்ணிய க்ஷேத்திரமான பாரத வருஷத்தில் திருடுகின்றவன் தக்த (காய்ச்சிய) குண்டத்தில் இராப்பகலுந் தன் மயிருக்கொரு வருஷங் கொளுத்தப்பட்டு ஏழு ஜன்மம் மூஞ்செலியாயும், மூன்று ஜன்மம் கஸ்தூரி மிருகமாயும், ஏழு ஜன்மம் புனுகு பூனையாயும் பிறந்து பிறகு மனிதளுவான். பாரத வருஷத்தில் தகப்பஞர் காலமுதலாக அனுபவித்துவரும் பூமியைத் தன் பலத்திஞலாவது கபடத்திஞலாவது ஹிம்சையிஞலாவது அபகரிப்பவன் தக்த சூசி (காய்ச்சிய ஊசி) குண்டத்தில் இராப்பகலுந் தபிக்கின்றவளுய்க் காய்ச்சிய எண்ணெயில் விழுந்த ஜீவன் துடிப்பது போல் துடித்து ஆகாரமற்றவளுய்க் கூவிக்கொண்டு யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டு அறுபதிஞயிர வருஷம் மலப்புழுவாயிருந்துப் பின் பூமியில் தரித்திரளுகப் பிறந்து துன்பமனுபவித்து மீண்டும் அந்தச் சூசிகுண்டத்திலேயே ஏழு மன்வந்தர பரியந்திரம் தபிக்கப்பட்டவளுயிருந்து பிறகு பூமியற்ற தரித்திரளுய்ப் பிறந்து துன்பத்தையனுபவித்து சுத்தளுய் பிறகு தன்னுடைய ஜன்மத்தையடைந்து சுயதர்மத்தைச் செய்யத் தொடங்குவான். கர்மானுபவ தேகமுள்ளவர் எவ்வளவு ஹிம்சையடைந்தாலும் நசிப்பதேயில்லை.

(1–127)

ஓம் லகாரார்த்தாயை நம:

34. நரகதண்டனைகள் (2)

தருமராஜன் கூறுகின்ருன் :—தயையற்றவளுய் ஜீவனைக் கத்தியிஞல் துண்டிக்கின்றவனும் பண ஆசையிஞல் மனுஷ்யனைக் கொல்லுகின்றவனும் அசிபத்ர (கத்திபோன்ற இலையுள்ள) வனத்

தில் பதினன்கு இந்திரர் பரியந்தம் வசிப்பான். அந்தப் பாபி களுக்குள் எவர்கள் பிராம்மணனைக் கொன்ருர்களோ அவர்கள் நூறுமன்வந்தரம் வரையில் மேற்சொன்ன அசிபத்திர வனத்தில் கத்தியினுடைய கறுக்கினல் எப்பொழுதும் வெட்டப்பட்டவராய் ஆகார மற்றவர்களாய் எம தூதர்களா லடிக்கப்பட்டவராய் நூறு ஜன்மம் புனுகு பூனையாயும், நூறு ஜன்மம் பன்றியாயும், ஏழு ஜன்மம் கோழியாயும், ஏழு ஜன்மம் நரியாயும், ஏழு ஜன்மம் புலி யாயும், மூன்று ஜன்மம் செந்நாயாயும், ஏழு ஜன்மம் தவளையாயும் பிறந்து தூதர்களால் அடிக்கப்பட்டவராய், கடாவாய்ப் பிறந்து சுத்தியடைகின்றனர். பட்டணத்தையாவது கிராமத்தையாவது கொளுத்துகின்றவன் க்ஷுரதாரமென்னும் (கத்திக்கறுக்கு) குண்டத் தில் விழுந்து மூன்று யுகபரியந்தம் பாபத்தை யனுபவித்துப் பிறகு கொள்ளிவாய்ப் பிசாசாகப் பிறந்து உலகமெல்லாம் அலைந்து திரிந்து பிறகு ஏழு ஜன்மம் மலத்தைப் புசிக்கும் ஜந்துவாகவும் ஏழு ஜன்மம் புழுவாகவும் மகாசூலை நோயுடையவனுகவும் ஏழு ஜன்மம் குஷ்டரோக முடையவனுகவும் பிறந்துப் பின்னர் சுத்தி யாவான். பிறனொருவன் காதில் முகத்தை வைத்துப் பிறநிந்தை செய்கின்றவனும் பிறரது தோஷத்தை வெளியிடுவதிற் சந்தோஷ முடையவனும் தேவதைகளையும் பிராமணர்களையும் நிந்திக்கிற வனும் சூசிமுக (ஊசிநுனி) குண்டத்தில் மூன்று யுகபரியந்தம் வசித்துப் பிறகு தேளாயும் பாம்பாயும் ஏழு ஜன்மம் வஜ்ரகிரீடப் புழுவாயும் ஏழு ஜன்மம் பஸ்மகீடப் புழுவாயும் பின்பெருவியாதி யுள்ளவராயும் பிறந்து சுத்தியடைகின்ருர். கிருகஸ்தர் வீட்டில் ஆடுமாடுகளையாயினும் ஏனைய வஸ்துக்களையாயினும் திருடுகின்ற வன் கோகாமுகத்தில் மூன்றுயுகம் தூதர்களா லடிக்கப்பட்டுப் பின் ஏழு ஜன்மம் வியாதியோடுகூடிய பசுவாகவும் மூன்று ஜன்மம் ஆடாகவும் மூன்று ஜன்மம் செம்மறியாடாகவும் நித்ய தரித்திரனுகவும் பந்து பாரியை இல்லாதவனுகவும் மனஸ்தாப முள்ளவனுகவும் பிறந்து சுத்தனுகின்ருன். சாதாரண திரவி யத்தைத் திருடுகின்றவன் நக்ரமுக நரகினையடைந்து மூன்று வருஷ மிருந்து ஏழு ஜன்மம் ரோகமுள்ள பசுவாகவும் பின் மகா ரோகமுள்ள மனிதனுகவும் பிறந்து சுத்தியாகின்ருன். பசு யானை குதிரை மரம் இவைகளைக் கொல்லுகின்றவன் மூன்று யுகம் கஜதம்சம் என்னும் நரகில் தூதரால் அங்குசத்தாலடிக்கப்பட்டு மூன்று ஜன்மம் யானை குதிரையாயும் பின் துருக்கனுயும் பிறந்து சுத்தியாகின்ருன். ஜலத்தை அருந்தும் பசுவைத் தடைசெய் பவன் கோமுகாகார (கோமுகத்தின் ஆகார) முள்ளதும் புழுகுடன் காய்ச்சப்பட்ட ஜலமுள்ளதுமான நரகடைந்து ஒருமன்வந்தரம் தபிக்கப்பட்டு பசுமாடில்லாதவனுகவும் தரித்திரனுகவும் ஏழு ஜன்மம் பறையனுகவும் பிறந்து பின் சுத்தியடைகின்ருன். கோஹத்தி பிரம்மஹத்திக்குச் சமானமான பாபங்களைச் செய்கின்ற வன் புணரக்கூடாத ஸ்திரீயைப் புணருகின்றவன் ஸ்திரீஹத்தி செய்கின்றவன் பிச்சையெடுப்போனைக் கொல்லுகின்றவன் கர்ப்

பத்தைச் சிதைக்கின்றவன் பதினன்கு இந்திரபதம் வரையிலும் கும்பீபாகத்தில் வசித்துத் தூதராலடிக்கப்பட்டு நெருப்பிலும் முள்ளிலும் காய்ச்சப்பட்ட எண்ணெயிலும் கொதிக்கும் ஜலத்திலும் இரும்பிலும் தாம்பரத்திலும் ஒவ்வொரு க்ஷணகாலமிருந்து ஆயிரம் ஜன்மம் கழுதையாகவும் நூறு ஜன்மம் பன்றியாகவும் ஏழு ஜன்மம் காக்கையாகவும் ஏழு ஜன்மம் சர்ப்பமாகவும் அறுபதினயிர வருஷம் புழுவாகவும் பல ஜன்மம் குஷ்டரோகியாகவும் தரித்திரனுகவும் பிறப்பான் என்றனன். (1–23)

சாவித்திரி வினவுகின்ருள் :—பிரம்மஹத்திக்கும் கோஹத்திக்கும் சமமான பாவங்களெவை? எந்த ஸ்திரீ மானிடரால் அடையத் தகாதவள்? எவன் சந்தியைவிட்டவன்? அதீக்ஷிதனை புருஷன் யார்? தீர்த்தப் பிரதிக்கிரகம் செய்யும் பிராமணன் யார்? கிராம யாஜி யார்? விப்பிரன் யார்? தேவலகன் யார்? சூத்திரர்களுக்குச் சமையல் செய்கின்றவனும் அவர்களை மதிக்கின்றவனும் சூத்திர ஸ்திரீக்குப் பர்த்தாவாகின்றவனும் ஆகிய இவர்களுடைய அடையாளங்கள் எவை? இவைகளை விரித்துச் சொல்லுவீரென்ருள். பரப்பிரம்மத்தினிடத்தும் அவருடைய வேறு அர்ச்சாபிம்பத்தினிடத்தும் சிவம் சிவலிங்கம் சூரியன் சூரியகாந்தக்கல் கணபதி துர்க்காதேவி இவர்களிடத்தும் குரு இஷ்டதேவதை தாய் இவர்களிடத்தும், பிரம்மஞானிகளிடத்தும் விப்ரபாததீர்த்தம் சாளக்கிராம தீர்த்தங்களிடத்தும், சிவ விஷ்ணு நைவேத்தியங்களிடத்தும், சர்வேசனிடத்தும் சர்வேசரான கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தும், சர்வகாரணத்துக்கும் காரணமாயும் யாவருக்கும் முற்பிறந்தவராயும் சகல தேவர்களுக்குந் தலைவராயும் சர்வாந்தர்யாமியாயும் மாயையால் அநேக ரூபமுள்ளவராயும் நிர்க்குணராயும் ஏகரூபராயும் இருக்குங் கடவுளிடத்தும், சக்தி பக்தர்களிடத்தும் சக்திசாஸ்திரங்களிடத்தும் பேதபுத்தி செய்கின்றவரும், வேதப் பிரதிபாத்யமான பிதுர்க்கர்மங்களையும் தேவதா பூஜைகளையும் விடுகின்றவரும், பரிசுத்தமான வஸ்துக்களில் பரிசுத்தமாயும் ஞானனந்த ஸ்வரூபியாயும் அநாதியாயும் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் இருக்கின்ற ஈஸ்வரனைப் பூஜிக்காதவரும், நிந்திக்கின்றவரும், சர்வகாரணரூபிணியாயும் காரணப்பிரம்ம ஸ்வரூபிணியாயும் சர்வசக்திசொரூபிணியாயும் யாவருக்கும் மாதாவாயும் இருக்கும் பிரகிருதிமகாதேவியை நிந்திக்கின்றவரும், கிருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமி ஸ்ரீ ராமநவமி மஹாசிவராத்திரி ஏகாதசி ஞாயிற்றுக்கிழமை பஞ்சபருவம் இவைகளில் விரதானுஷ்டானங்களை விட்ட சண்டாளராகிய மகாபாபிகளும், அம்புவாசியால் பூமியை வெட்டுவோரும் ஜலத்தில் சௌசம் முதலியவற்றைச் செய்வோரும் குரு தாய் தந்தை பதிவிரதையான மனைவி பிள்ளை பெண் இவர்களைப் போஷிக்காதிருக்கின்றவரும், கலியாண மாகாதவரும், பிள்ளையின் முகத்தைப் பாராதவரும் ஈஸ்வரபக்தி யில்லாதவரும், ஈஸ்வரபூஜை செய்யாதவரும், ஈஸ்வரருக்கு நிவேதனமாகாத அன்னத்தைப் புசிப்பவரும், ஈஸ்வரபக்தியைச் செய்யாதவரும்,

புண்ணியமான பார்த்திவலிங்கபூஜை செய்யாதவரும், பிரம்மஹத்தி செய்தவனுக்கு ஒப்பாவர். பசி எடுத்தவனை நிவாரணஞ் செய்த வனும், பசுமத்தியிலும் பிராமணமத்தியிலும் போகின்றவனும், எருதின்மீது ஏறுகின்றவனும், கோவுக்கு எச்சிலைக்கொடுக்கின்ற வனும், அதனைத் தடியாலடிக்கின்றவனும் காலாலுதைக்கின்ற வனும், எருதின்மேலேறுகின்றவனைப் புசிப்பிக்கின்றவனும், எருதின்மேலேறுகின்றவனது அன்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், சூத்திரனுக்கு யாகஞ் செய்விக்கின்றவனும், அவனுடைய அன்னத்தை புசிக்கின்றவனும், நெருப்பில் பாதங்களைக் காய்ச்சு கின்றவனும் காலை அலம்பாமல் வீட்டில் நுழைகின்றவனும், எண்ணெயுள்ளகாலோடு புசிக்கின்றவனும், காலில் எண்ணெய்பூசிக் கொண்டு சயனிக்கின்றவனும், சூரியோதயத்தில் புசிக்கின்றவனும், பிள்ளையும் பர்த்தாவும் இல்லாதவளது அன்னத்தைப் புசிக்கின்றவ னும், மூன்றுசந்திகளை அனுஷ்டிக்காமலிருக்கின்றவனும், பர்த்தா விடத்திலும் தேவதையிடத்திலும் பேதத்தை நினைக்கின்ற ஸ்திரீயும், குரூரமான வார்த்தையோடு பர்த்தாவை யடிக்கின்றவளும், பசுக் கள் வருவதற்கு வழியில்லாமல் பயிரிடுகின்றவனும், தடாகத்தைக் கெடுத்துப்பயிரிடுகின்றவனும், கோட்டையில் பயிரிடுகின்றவனும், கோவதைசெய்வதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாதவனும், பாதுகாப்பதற்குப் புத்திரனில்லாமையாலாவது அக்ஞானத்தினு லாவது கோவை மாற்றிவிடுகின்றவனும், பசுவைப்படைத்து அரச னாலும் தெய்வத்தாலும் வரும் ஆபத்துக்காலங்களில் அதனைக்கா வாது துன்பத்தைச் செய்கின்றவனும், தேவபிம்பங்களையும் பிராணி களையும் அக்னி ஜலம் நைவேத்தியம் புஷ்பம் அன்னம் இவைகளை யும் தாண்டுகின்றவனும், ஸம்வன் நாஸ்தி என்று வாதிக்கின்றவ னும் வஞ்சிக்கின்றவனும், பொய்யை உண்மையென்று வாதிக்கின்ற வனும், அந்தணர்களையும் குருவையும் துவேஷிக்கின்றவனும், வஞ்சிக்கின்றவனும், தெய்வரூபமான பிம்பங்களையும், குருவையும், பதிவிரதையையும் கண்டவுடன் நமஸ்காரஞ் செய்யாதிருக்கின்ற வனும், நமஸ்கரிக்கின்றவனுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்யாத பிராம் மணனும், வித்தியார்த்திக்கு வித்தியாதானஞ் செய்யாதிருக்கின்ற வனும் கோஹத்திசெய்தவர்க்குச் சமானமானவரென்றறிவாயாக.

அன்றியும் மனிதர்கள் தங்கள் தங்கள் வருணத்துக்குரிய ஸ்திரீகளை அடையவேண்டுமென்று வேதவித்துக்களாலும் வேதங் களாலும் நியமனஞ்செய்திருக்க அதையெண்ணாது மாறிச்செய் வதும், சூத்திரர்கள் பிராம்மண ஸ்திரீகளையும், பிராம்மணர்கள் சூத்திரஸ்திரீகளையும் அடையக்கூடாதென்று நியமனஞ்செய்திருக்க அதை எண்ணாது அதைச்செய்வதும், செய்யக்கூடாதென்ப வற்றைச் செய்வதும் கோஹத்திசெய்த பாவத்தைக்கொடுக்குமென பெரியோர் கூறுவர். சூத்திரன் பிராம்மணஸ்திரீயை யடைந்தாலும் பிராம்மணஸ்திரீ சூத்திரனையடைந்தாலும் நூறு பிரம்மஹத்தி பலனையடைந்து இருவரும் கும்பீபாகத்தையடைவர். சூத்திரஸ்திரீ யைப் பிராமணனடைவானாகில் அவன் சூத்திரனே என்றும், அவன்

பிராமணனாலும் பறையனிலும் நீசனாகக் கருதப்படுகிறானென்றும், பிதுர்க்களுக்கும் மற்றைய தேவர்கட்கும் அவன்கொடுக்கும் பிண்டம் விஷ்டைக்கு (அமேத்தியத்துக்குச்) சமமானதென்றும் அவன் செய்யும் தர்ப்பணம் மூத்திரத்துக்குச் சமானமென்றும், அவனாற் கொடுக்கப்பட்டவை யெல்லாம் பிதுர்க்களையும் தேவர்களையும் அடைவதில்லை என்றும், கோடிஜன்மமாய்த் தேவதார்ச்சனையாலும் தபசினாலும் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியமானது சூத்திர ஸ்திரீயினிடம் வைத்தமோகத்தினால் நசித்தேபோகின்றதென்றுஞ் சொல்லுவர். இதிற் சம்சயமில்லை. சுராபானஞ்செய்த பிராமணன் மலத்தைப் புசித்தவனாவானென்றும், சூத்திரனுமாவானென்றும், தப்த முத்திரையினாலும் தப்தசூலத்தினாலும் கொளுத்தப்பட்ட தேகத்தையுடையவனும் ஏகாதசியில் புசிக்கின்றவனும், கும்பீபாகத்தை யடைவானென்றும், குருபத்னி ராஜபத்னி மாற்றாந்தாய் மகள் மருமகள் மாமி கர்ப்பஸ்திரீஉடன்பிறந்தாள் சகோதரன்பத்னி மாமன்பெண்சாதி தகப்பனைப்பெற்றபாட்டி தாயைப்பெற்ற பாட்டி அவளுடைய சகோதரிகள் பிதாக்களுடைய கன்னிகை சிஷ்யை சிஷ்யன்பத்னி பிள்ளையினுடைய பெண்சாதி சகோதர புத்திரனுடைய மனைவி இவர்களெல்லாம் அடையத் தகாதவரென்று பிரமதேவர் கூறுகின்றபடியால் அவர்களைக் கூடுகின்றவனும், நூறு பிரம்மஹத்தியின் பலனை யடைவானென்றும் வேதங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவரெல்லாம் ஒரு கர்மத்துக்கும் அருகரல்லர்; தொடத்தகுந்தவருமல்லர். உலகத்தாராலும் வேதத்தாலும் நிந்திக்கப்படுவர்; சிறிதேனும் கடத்தற்கரிதான கும்பீபாகத்தில் வீழ்வர். எந்தப்பிராமணன் சந்தியை அசுத்தமாகச் செய்கின்றானோ, அல்லது செய்யாமலே விடுகின்றானோ, அவன் சந்தியா ஹீனனென்று சொல்லப்படுகின்றான். வைஷ்ணவம் சைவம் சாக்கியம் சௌரம் காணபத்தியம் முதலிய சம்ஹிதைகளை அகங்காரத்தினால் சிறப்புச் செய்யாதவர்களும் மந்திரத்தை அகங்காரத்தினால் கிரகிக்காதவர்களும் அதீக்ஷிதர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். பிரவாகத்தில் நாலு முழம்வரையில் எல்லையாகவைத்துக்கொண்டு நாராயணர் வசிக்கின்றபடியால் அந்த நாராயண க்ஷேத்திரத்தில் இறந்துபோகின்றவன் விஷ்ணுபத மடைகின்றான். காசி பதரிகாஸ்ரமம் கங்கை சமுத்திரத்தோடு சேருமிடம் புஷ்கரம் ஹரிஹரக்ஷேத்திரம் பிரபாசம் காமரூபஸ்தலம் ஹரித்துவாரம் கேதாரம் மாத்ருபுரம் ஸரஸ்வதி நதிதீரம் பிருந்தாவனம் கோதாவிரி கௌசிகிநதி திரிவேணி இமாசலம் ஆகிய இந்தத் தீர்த்தங்களிலும் ஏனையதீர்த்த கட்டங்களிலும் ஆசையினால் தானம் வாங்கிக்கொள்பவன் கும்பீபாகத்தை யடைகின்றான். சூத்திரனிடம் ஊழியஞ்செய்கின்றவனும் யாகஞ்செய்கின்றவனும் கிராமபுரோகிதனும் கிராமயாஜியும் தேவதையினால் ஜீவிக்கின்றவனும் தேவலகனும் சூத்ரபாகத்தினால் சாப்பிடுகின்றவனும் சூபகாரன் என்று சொல்லப்படுவான். சந்தியக்ஷும் பூஜனம் இவைகளற்றவர் பிரமத்தர் பதிதரெனப்படுவார். ஓ நல்லபெண்ணே!

சூத்திரஸ்திரீ சம்பந்தம் செய்தவனுடைய குறிகளைக் கூறினேன். குலடை முதலானவரது சாபத்தை இனிக் கூறுகின்றேன் என்றனர். (24–191)

ஓம் லதாபூஜ்யாயை நம:

35. நரகதண்டனைகள் (3)

தருமராஜன் கூறுகின்றான்:—கர்மநாசம் தேவசேவை இன்றி உண்டாகாது. சுத்தகர்மத்தினால் சுத்தமான சுவர்க்காதி பலனும் குத்ஸிதமான கர்மத்தினால் நரகமுமுண்டாகின்றன. ஓ பதிவிரதையே! பும்ஸலி அன்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், இதர ஸ்திரீயை அடைகின்றவனும், காலசூத்திர நரகில் நூறு வருஷமிருந்துபின் பிறந்து ரோகியாய் அந்தக்கருமத்தை யனுபவித்து சுத்தராகின்றனர். கணவன் ஒருவனோடிருப்பவள் பதிவிரதையென்றும், இருவரோடிருப்பவள் குலடை என்றும், மூவரோடிருப்பவள் தர்ஷணிஎன்றும், நால்வரோ டிருப்பவள் பும்சலிஎன்றும், ஐவரோடும் அறுவரோடும் இருப்பவள் வேசிஎன்றும் எழுவரோடும் எண்மரோடும் இருப்பவள் யுங்கி என்றும், அதற்குமேற்பட்டவரோடு இருப்பவள் மஹாவேசி என்றும் சொல்லப்படுவர். பதிவிரதை தவிர மற்றவர்களையடைந்தவன் மச்யோதநரகினையும், இங்ஙனங் கூறிவந்தமுறைப்படி குலடை முதலிய ஸ்திரீகளை அனுபவிக்கின்றவர் முறையே நூறு நானூறு அறுநூறு எண்ணூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷங்களாக கும்பீபாகத்தில் வீழ்ந்து யமதூதர்களால் கொடுமையான வேதனையை யடைகின்றனர். அவ்வாறனுபவிப்பதுமன்றி குலடையை யடைந்தவன் தித்திரிபக்ஷியாகவும், தர்ஷணியை யடைந்தவன் காக்கையாகவும், பும்சலியை யடைந்தவன் கோகிலமாகவும், வேசியையடைந்தவன் செந்நாயாகவும், புங்கியை யடைந்தவன் பன்றியாகவும் ஏழுஜன்மம் வரையில் பிறந்துவருவார்; மகாவேசியை யடைந்தவன் இலவம் பஞ்சுமரமாகப் பிறக்கின்றான். சந்திரசூரிய கிரஹணகாலங்களில் புசிக்கின்றவன் அன்னத்துக்கு ஒரு வருஷமாக கிருமிகந்துகம் என்னும் நரகிற்கிடந்து பூமியில் வயிற்றுநோயுள்ள பிராமணனாயும், குன்ம வியாதியுள்ளவனாயும், குருடனாயும் பல்லில்லாதவனாயும் பிறந்து பாபநிவிர்த்தியடைகின்றான். ஒருவனுக்கு வாயினால் கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன கன்னிகையை மற்றொருவனுக்குக் கொடுக்கின்றவனும், அவளைப் பெற்றுக்கொண்டவனும், பாம்ஸகுண்டத்தில் வீழ்ந்து அதையே புசித்து நூறுவருஷம் யமதூதர்களால் அடிக்கப்படுவார். பக்தியோடு பார்த்திவலிங்கத்தைப் பூஜிக்காத பிராமணன் எனது தூதரால் அடிபட்டு சரசை என்னும் நரகில் வசித்து சிவனது கோபத்தினால் சூலப்புரோதமென்னும் நரகினையடைந்து அதில் நூறு வருஷங்கிடந்து ஏழுஜன்மம் துஷ்ட மிருகங்களாகவும், அதன்பின் ஏழு ஜன்மம் கூலிக்குச்செய்யும் தேவபூஜகனாகவும் பிறந்து சுத்தியடை

ரமணனை மிரட்டி அடங்கச்செய்கின்றவனும், பயத்
செய்கின்றவனும், பிரகம்பனமென்னும் நரகில் ஒரு
ருவருஷமாக வசிப்பர். பர்த்தாவை மிக்க கோபத்
ன்றவளும் கடுமையாய்ப் பேசுகின்றவளும், உல்
ல் ஒரு ரோமத்துக்கொரு வருஷமாக இருந்து எனது
வாயில் கொள்ளிக்கட்டை வைக்கப்பட்டும் தலையில்
பட்டும் பெருந்துன்பத்தை அனுபவித்து ஏழு
பில் அமங்கலியாய்ப் போதலாகிய வைதவ்யத்தை
தியோடிருந்து பின் சுத்தியாகின்றனர். சூத்திரனை
பிராம்மண ஸ்திரீயானவள் நன்ருய்க் காய்ச்சப்பட்ட
டைத்தானதாயும், இருளடைந்ததாயும் இருக்கும்
ன்னும் கிணற்றில் கிடந்து இரவும் பகலும் அதி
க்குடித்து தூதரா லடிக்கப்பட்டு இவ்வண்ணம்
திரர் வரையில் அனுபவித்து, பின் ஆயிரம் ஜன்மம்
ாகவும், பின் நூறு நூருகப் பெண்பன்றியாகவும்,
ும், பெட்டைக்கோழியாகவும், அதன்பின் எவ்வேழு
ட புருவாகவும், பெண்குறங்காகவும், அதன்பின்
ரீயாகவும், வண்ணுத்தியாகவும் க்ஷயரோகமுள்ள
சலியாகவும், குஷ்டரோக முள்ளவளாகவும், பின்
ும் பிறந்து சுத்தியாவாள். வேசி வேதனம் என்னும்
தாடனம், தண்டம் என்னும் நரகிலும், மஹா
மென்னும் நரகிலும், குலடை தேவசூர்ணத்திலும்,
நடக்கின்றவ ளென்னும் சுவைரிணி தனனமென்
தர்ஷணி சோஷ்பனம் என்னும் நரகிலும் கிடந்து
க்கப்பட்டு ஒருமன்வந்தரம் வரையில் மலமூத்திரங்
ர லக்ஷம் வருஷம் மலப்புழுக்களாய்ப் பிறந்து சுத்தி
கு வருணத்தவரும் தத்தமக்குரிய வருணத்திலேயே
கூடினவர் கஷம் என்னும் நரகிற்றள்ளப்பட்டு,
ருஷம் அந்நீரைக் குடித்துப் பின்னர் சுத்தியாவார்
லவே ஸ்திரீகளும் தத்தம் வருணத்தில் பரபுருஷரை
ாயின் அவர்களும் அந்தக்கதியையே யடைவார்கள்.
ர் பிராம்மண ஸ்திரீயை விரும்புவார்களாயின் அவர்
ணர்ந்த பாபிகளைப்போலாகிப் பதினுன்கு இந்திரர்
நரகிற்கிடந்து சூர்ப்பாகாரமான புழுக்களால் கடிக்
சிய மூத்திரத்தைக் குடித்து என் தூதரால் அடிக்கப்
டந்து பின் ஏழு ஜன்மம் பன்றியாயும் ஏழு ஜன்மம்
றந்து சுத்தியாவார். கையில் துளசியை வைத்துக்
ஜ்ஞை செய்ததைத் தவறிப் பொய்ச் சத்தியம்
ம், கங்காஜலத்தையாவது, தேவதா பிம்பத்தையா
சிலையையாவது கையில் வைத்துக்கொண்டு
சய்தபடி செய்யாது விட்டவனும், வலக்கையால்
சு நெருப்பு இவைகளைத் தொட்டும் தேவாலயத்தி
ஜ்ஞை செய்ததைக் காப்பாற்ருதவரும், மித்திரத்

துரோகிகளும், நன்றி மறந்தவர்களும், நம்பியிருந்தவரைக் கொல்லுகின்றவரும், ஜ்வாலாமுகி என்னும் நரகிற் பதினன்கு இந்திரர் வரையிற் கிடந்து நெருப்புத்தழலால் கொளுத்தப்பட்டு தாதராலடிக்கப்படுவர். துளசியைத்தொட்டுச் சபதஞ்செய்து அதைத் தவறினவர் ஏழு ஜன்மம் சண்டாளராகவும் அதேபோல் கங்கையைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஐந்து ஜன்மம் துருக்கராகவும் தேவசிலையைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஏழு ஜன்மம் மலப்புழுவாகவும், தேவபிம்பத்தைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஏழு ஜன்மம் பிரமர கிருமியாகவும், வலக்கையைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஏழு ஜன்மம் சர்ப்பமாகவும், தேவாலயத்தில் சத்தியத்தைச் சொல்லித் தவறினவர் ஏழு ஜன்மம் கூலிக்குத் தேவபூஜை செய்கிறவராகவும், பிராமணன் முதலானவர்களைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஏழு ஜன்மம் புலியாகவும், மூன்று ஜன்மம் செவிடாகவும், ஊமையாகவும், பந்துக்கள் பரம்பரையும் வம்சபரம்பரையும் அற்றவராகவும் பிறந்து சுத்தராகின்றனர். மித்திரத்துரோகஞ் செய்தவன் கீரிப்பிள்ளையாகவும், நன்றிமறந்தவன் முட்செடியாகவும், விசுவாசமுடையவனைக் கொன்றவன் ஏழு ஜன்மம் புலியாகவும், பொய் சாக்ஷிசொன்னவன் ஏழு ஜன்மம் தவளையாகவும் பிறந்து சுத்தமடைகின்றனர்.

நித்திய கர்மத்தை விட்டவன் தனது குலத்தில் முன்னேழு சந்ததிகளையும், பின்னேழு சந்ததிகளையும் கெடுக்கின்றவனும் ஜடத்தன்மையனும்க் காணப்படும் பிராம்மணனும் வேதவாக்கியங்களில் நம்பிக்கையற்றவனும் விரதாதிகளை விட்டவனும் சத்புருஷாளுடைய சொற்களை நிந்திக்கின்றவனும் வீணுகச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனும் பிறரைக் காரணமில்லாமல் தூஷிக்கின்றவனும் உலகிற்றடுமாறித் திரிந்து பின் தூமாந்த நரகில் நூறுவருஷம் வீழ்ந்து கிடந்து அங்கு புகையைத்தின்று மறுபடி நூறுஜன்மம் மீன் முதலான ஜலஜந்துக்களாகப் பிறந்து சுத்தியடைவான். தேவப்பிராமணனைப் பரிகசிக்கின்றவன் தன் குலத்திலிருந்த பத்து தலைமுறை முன்னோர்களையும் பத்து தலைமுறை பின்னோர்களையும் நரகிற்றள்ளினவனும்த் தானும் புகையினுலிருளடைந்த முற்கூறிய நரகத்தையடைந்து புகையினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் அதனையே புசிக்கின்றவனும் நானூறு வருஷம் வசித்து ஏழு ஜன்மம் எலியாய்ப்பிறந்து பலவித பக்ஷி புழு விருக்ஷம் மிருகங்களாகவும் பிறந்து பின் மனிதனைகப் பிறக்கின்றான். பிராமணனைகப் பிறந்து சோதிஷத்தினுலும் வைத்தியத்தினுலும் அரக்கு முதலிய லோகங்களையும் பழரசங்களையும் விற்பதினுலும் ஜீவிக்கின்றவன் நாகவேஷ்ட நரகில் சர்ப்பங்களால் சுற்றப்பட்டவனும் ரோமத்துக்கொருவருஷம் வசித்துப் பின் பக்ஷிகளாய்ப் பிறந்து ஏழு ஜன்மம் கணக்கனைகவும், வைசியனைகவும், இடையனைகவும், வேலைக்காரனைகவும் பிறந்து பின் சுத்தியாகின்றான். ஓ பதிவிரதையே! பிரசித்தமாயிருக்கின்ற நரககுண்டங்களையும் அதில் வீழத்தக்க பிரசித்தமான பாபிகளையுங் கூறினேன். இன்னும் பிரசித்தியற்ற அநேக சிறு

குண்டங்களுள. அவைகளில் பிரசித்தியற்ற பாபகர்மங்களைச் செய்தவர்கள் வீழ்ந்து துக்கமனுபவித்துப் பலவித ஜன்மமெடுக்கிருர்கள். வேறு என்ன கேட்க விரும்புகின்றனை யென்ருர். (1–59½)

ஓம் லயஸ்தித்யுத்பவேஶ்வர்யை நம:

36. யமபாதையற்றவர்

சாவித்திரி வினவுகின்ருள் :—ஓ மஹானுபாவனே! வேத வேதாந்தங்களின் கரையறிந்த தருமராஜனே! எது புராண இதிகாசங்களின் சாரமாயும், யாவருக்கும் இஷ்டமாயும், கர்மத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கதாயும், புகழத்தக்கதாயும், சுகத்தையும் சர்வாபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கத்தக்கதாயும், சர்வமங்களத்தையுமுண்டாக்கத் தக்கதாயும் உள்ளதோ, எதனுல் மனிதர் பயத்தையும் துக்கத்தையும் காணுர்களோ, முற்கூறிய நரகங்களில் வீழார்களோ, அவற்றைப் பார்க்கவு மாட்டார்களோ, ஜன்மம் மிருத்யு முதலியன நேரிடாவோ அவைகளையும், நரக குண்டங்கள் எவ்விதமாக நிர்மிக்கப்பட்டனவோ, பாவிகள் அந்நரகங்களை எவ்வித ரூபங்கொண்டு அனுபவிக்கின்ருர்களோ, இவ்வுலகில் மனிதர் பஸ்மமாகும்போது வேறு லோகத்தை எப்படி யடைகின்றனரோ, அங்கு எந்தச் சரீரத்தால் சுபாசுபதர்மங்களை யனுபவிக்கின்றனரோ, நீண்டகாலந் துக்கம் அனுபவித்தும் எது நசிக்கிறதில்லையோ, நரகத்தை அனுபவிக்கும் அத்தேகம் எவ்விதமானதோ அவைகளையும் விரித்துக் கூறவேண்டுமென்று சொல்ல, தருமராஜன் பகவானை ஸ்மரித்து வேதம் முதலிய சகலகலைகளிலுஞ் சொல்லப்பட்டதாயும், பக்திவிருக்ஷத்தை முளைக்கச்செய்வதாயும் கர்மரூபமான விருக்ஷத்தை வெட்டிச்சாய்ப்பதாயும், மோக்ஷலோகத்துக்கேறும் சோபானங்களாயும், சாலோக சாமீப்ய சாரூப்ய சார்ஷ்டி முதலானவைகளைக் கொடுப்பதாயும் உள்ளவற்றைக் கூறுகின்றேன். கணேசாதி பஞ்சதேவதாபூஜை, பகவதி நாமசங்கீர்த்தனம், தேவியினிடம் மறவாத பக்தி, புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானம், பகவானது நித்தியபூஜை, திரிசந்தியிலும் செய்யப்படுங் கர்மங்கள், தேவி சேவையில் சிரத்தை, தனது வருண தருமத்திலும், ஆஶ்ரம தருமத்திலும் தவருமை, சிவோபாசனை, சிவாதி தேவதா மந்திரோபாசனை, எல்லாத் தெய்வங்களிலுஞ்சிறந்த தேவி மந்திரோபாசனை, தேவதா பூஜைகளில் அடிக்கடி மதுபர்க்க நிவேதனஞ் செய்தல் முதலியனவாம். இவற்றை விடாமற் செய்து வருகின்றவர்கள் கிங்கரர்களால் தண்டிக்கப்படார், எனது லோகத்தை யடையார். சித்திரகுப்தர் அவர்களுடைய பாவபுண்ணியங்களை எழுதுவதற்கும் அஞ்சுவர். அவர்கள் போகுமிடம் பிரமனுலகத்திற்கு மேம்பட்ட இடம். அவர்களுடைய பரிசமாத்திரத்தில் சகல பாபங்களும் நசித்துப்போம். ஆயிரங்குலத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்யத் தக்கவர்களான அவர்கள்தான் பாக்கியவான்கள். சுடர்விட்டெரி

கின்ற நெருப்பில் உலர்ந்த கட்டைகளையும் சருகுகளையும் இட்டால் அவை எப்படிப் போமோ அப்படி அவர்களைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் பாவங்களெல்லாம் போம். காமக்குரோதாதிகளெல்லாம் அவர்களை அவற்றையுடையார்பால் போய்ச் சேரும். மிருத்யு பயம் ரோகம் ஜரை சோகம் காலம் அசுபம் சந்தோஷம் முதலியவெல்லாம் அவர்களைக் காணப்பெற்றால் ஒளித்துக் கொள்ளும்.

இனி, தேகத்தினுடைய விவரணத்தைக் கேட்பாயாக :— பிரிதிவி முதலிய பஞ்சபூதத்தினின்றும் தேகங் காரியப்பட்டதாகும். பூதங்கள் நாசமுடைத்தானதாகலின் அவற்றின் காரியமாகிய தேகரூபமும் நாசமடையும். ஆகலான் தேகி தேகத்தை விட்டுப் போமாயின் அது நாசத்தையடைந்து பஸ்மமாய்ப் போகின்றது. பூதசம்பந்தமா யிருக்கிற இந்த ஸ்தூல தேகத்தை விட்ட தேகி அங்குஷ்ட அளவாயுள்ள சூக்ஷ்மதேகத்தோடு யம லோகத்தையடைந்து அங்கு அக்னிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் யாதனை சரீர வாசியாவான். அச்சரீரத்தின் வன்மையால் அங்கு செய்யப் படும் முன்சொல்லிய தண்டனைகளாலும் நரககுண்ட வேதனைகளாலும் உண்டாகும் சகிக்கக்கூடாத பெருந் துன்பங்களெல்லாம் பொறுத்து அனுபவிக்கும்படி யானவனாகின்றான்; எவ்வளவு துன்பங்கள் அவைகளாலுண்டானாலும் அனுபவிக்குமே யல்லாமல் அவைகளால் அச்சரீரம் நாசமடைகிறதில்லை. இனி நரககுண்ட லக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக வென்றான். (1–33½)

ஓம் லாஸ்யதர்சன ஸந்துஷ்டாயை நம:

37. நரக குண்ட அளவைகள்

தருமராஜன் கூறுகின்றான் :—பிரளய ஆரம்பம் வரையில் நசியாதிருக்க ஈஸ்வரனால் நியமிக்கப்பட்ட நரக குண்டங்கள் பூர்ண சந்திர மண்டலாகாரம்போல் வ்ருத்தாகாரமாயும், ஆழ்ந்த பள்ளமுடையனவாயும், பற்பல பேதமாயுள்ள பாஷாணக் கற்களால் நெருப்பைப் போல் எரிப்பனவாயும், பாவிகள் பார்த்தமாத்திரத்தில் கிலேசத்தையுண்டு பண்ணுவனவாயு முள்ளன. அவற்றுள் அக்னி குண்டம் இரண்டு மைல் தூரம் விசாலமானதாயும் நூறு முழம் உயரம் தணலையுடையதாயும் நாற்புறமும் அண்டினவரைக் கொளுத்துகின்றதாயும் பெருஞ்சத்தத்தோடு கூடியிருக்கிற பாபிகளால் நிரம்பினதாயும் அடிக்கிற தூதர்களால் சூழ்ந்து காக்கப் பட்டதாயு மிருக்கிறது. தப்தகுண்டம் ஒரு மைல் விசாலமாயும் காய்ச்சப்பட்ட ஜலத்தோடும் துஷ்ட ஜந்துக்களோடும் திடமான அடியிலுண்டாகும் கோரமான கா கூ என்கிற சப்தத்தோடும் இருக்கின்றது. க்ஷாரகுண்டம் ஒரு மைல் விசாலமாயும் காய்ச்சிய உப்பு நீரால் நிறைக்கப்பட்டதாயும் காக்கைகளால் சூழப்பட்டதாயும் தூதர்களால் அடிபட்டு அதனால், காப்பாற்றுவீர்! காப்பாற்றுவீர் என்று கூக்குரலிடுகின்ற பாபிகளால் நிரம்பப்

பட்டதாயு முள்ளது. மலகுண்டம் இரண்டு மைல் விசாலமுள்ள தாயும், துர்க்கந்தத்தோடு கூடியதாயும், தூதர்களால் அடி பட்டு அதனையே புசிக்கின்ற குரூரமான பாபிகளோடு அதிலுள்ள புழுக்களால் தின்னப்பட்ட பாவிகளும் நிரம்பினதாயிருக்கின்றது. மூத்திரகுண்டம், நான்குமைல் விலாசமுள்ளதாயும், காய்ச்சப்பட்ட மூத்திரத்தாலும் கிருமிகளாலும் நிரம்பி, அக்கிருமிகளால் புசிக்கப் படுகின்றவர்களாய், உலர்ந்த தாடை கண்டம் உடையவர்களாய்த் தூதர்களாலடிபட்டுக் கூவுகின்றவர்களாயுள்ள பாவிகளால் நிரம்பப்பட்டிருக்கின்றது. சிலேஷ்ம குண்டம்-சிலேஷ்மத்தாலும், புழுக்களாலும், பாபிகளாலும், நிறைந்திருக்கின்றது. விஷ குண்டம்-ஒரு மைல் அகலமுள்ளதாயும் விஷத்தை யுண்டும் விஷப் பூச்சிகளால் உண்ணப்பட்டும் சர்ப்பம்போன்ற ஆகாரத்தோடு வஜ்ரம்போன்ற பற்களுமுள்ள பாபிகளால் நிரம்பப்பட்டதாய் இருக்கின்றது. நேத்ர மலகுண்டம்-ஒரு மைல் அகன்று புழுக்க ளோடிருக்கின்றது. வஸாகுண்டம்-நான்கு மைல் அகன்று சகிக்கக் கூடாத சிலே நீரால் நிரம்பி அதனையே யுண்கிற பாபிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. சுக்லகுண்டம் - ஒரு மைல் விலாசமுள்ள தாய்ச் சுக்லத்தோடும் புழுக்களோடும் அப்புழுக்களால் பக்ஷிக்கப் படும் பாவிகளோடும் நிறைந்திருக்கின்றது. ரத்தகுண்டம்-மிகவும் ஆழமான ஓர் நடபாவியாய் ரத்தத்தாலும் அதனைக் குடிக்கும் பாபிகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. கண்ணீர்க்குண்டம் - நான்கு நடபாவி அளவுடன் புழுக்களோடும் அவைகளால் உண்ணப் பட்டு அழுகின்ற பாவிகளோடும் நிறைந்துள்ளது. காத்ரமல குண்டம்-மனிதசரீரத்தின் மலத்தினுலும், தூதராலடிபட்டு மனக் கவலேயுடன் இருக்கின்றவர்களாலும், புழுக்களால் தின்னப்பட்ட பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. கர்ணமலகுண்டம்-நான்கு நட பாவி அளவுள்ளதாய் கர்ணமலத்தினுலும் பெரிய புழுக்களாலும் அப்புழுக்களால் உண்ணப்படுகின்ற பாவிகளாலும் நிறைந் துள்ளது. மஜ்ஜாகுண்டம் - நான்கு வாபி அளவினதாய் வெள்ளே மாம்சங்களால் நிறைந்ததாய்த் துர்க்கந்தத்தோடிருக்கிறது. மாம்ச குண்டம் - ஒரு வாபி அளவுள்ளதாய், இளகிய மாம்சமுடையதாய், அதனேயே புசிக்கின்றவர்களாலும், புழுக்களால் புசிக்கப்படு கின்றவர்களாலும், கன்னிகையை விக்ரயஞ்செய்த பாபிகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. நக, லோம, கேச, அஸ்தி குண்டங்கள் - நான்குவாபி அளவுள்ளவைகளாய் பயங்கரமான தூதர்களால் அடிக்கடி அடிக்கப்படும் பாவிகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. தாம்பர குண்டம் - நான்கு மைல் விசாலமுடையதாயும், நன்ருய்ச் சுடர் விட்டெரியும் கொள்ளிக்கட்டைகளே மேலே யுடைத்தாயும், லக்ஷக் கணக்கான காய்ச்சிய பதுமைகளோடுங் கூடியதாயும், அப்பது மைகளொவ்வொன்றையும் தழுவிக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருக் கும் பாபிகளேயுடைத்தாயு மிருக்கிறது. லோஹகுண்டம் - நான்கு மைல் விஸ்தீரணமுடையதாயும், நன்ருய்க் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பை ஆதாரமாகவுடையதாயும், ஜ்வலிக்கும் நெருப்புத்தணலே

யுடையதாயும், இருப்புப்பதுமைகளால் தழுவப்பட்டு அழுது கொண்டிருக்கும் பாவிகளை யுடையதாயும் இருக்கிறது. சர்ம குண்டமும் தப்த சுராகுண்டமும் - அரைவாபி அளவினவாயும், தூதர்களால் அடிக்கப்பட்டு அவைகளையே புசிக்கும் பாவிகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. சான்மலிகுண்டம் - லக்ஷம் புருஷப் பிர மாணம் ஆழமாயும், இரண்டுமைல் அகலமாயும், வில்போலும் வளைந்த கூரிய முட்களால் சூழப்பட்டுப் பிரகாசிப்பதாயும், காயப் பட்டவர்களாயும், தூதர்களால் மரத்தினின்றுந் தள்ளப்பட்டு கீழே விழுகின்றவர்களாயும், ஜலங்கொடுப்பீர்களா! ஜலம் கொடுப்பீர்களா என்று கூவுகின்றவர்களாயும், நெஞ்சுலர்ந்தவர் களாயும், அதிபயத்தினால் மிக நடுக்கினவர்களாயும், தடிகளாற் பிளக்கப்பட்ட தலையுடையவர்களாயும், ஓடுகிறவர்களாயும், காய்ச்சப்பட்ட எண்ணெயைக்குடித்து ஜீவிப்பவர்களாயும் இருக் கிற பாவிகளால் நிரம்பியதாயிருக்கிறது. விஷநீர்குண்டம் - தக்ஷசர்ப்பங்களுடைய விஷஜலங்களால் நிரம்பப்பட்டதாயும், இரண்டு மைல் அகலமுள்ளதாயும், அவ்விஷ நீரையே குடித்து எனது தூதர்களால் அடிக்கப்பட்ட பாபிகளால் நிறைந்ததாயு மிருக்கிறது. தைலகுண்டம் காய்ச்சிய எண்ணெய்நிறைந்து தள தள என்கிற தணல்களால் சுத்தப்பட்டிருப்பதுமன்றி பயத்தினால் விகர்ரமாய்க் கூவுகின்றவர்களாயும், தூதர்களா லடிபட்டு ஓடு கின்றவர்களாயும், உள்ள பாபிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. குந்த குண்டம் - இரண்டு மைல் அகலமுள்ளதாயும், காடாந்தமான இருட்டோடு கூடியதாயும், பயத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுப்ப தாயும், சூலாகாரமாயும் கூர்மையான நுனியுள்ளதாயும், இருப்பா யுதங்களால் நிறைந்ததாயும், கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் செய்த படுக்கைரூபமாயும், பாபிகளால் நிறைந்ததாயும் இருக்கின்றது. கிருமிகுண்டம் - எட்டு மைல் விசாலமுள்ளதாயும், கட்டுத்தரியன் பாம்புபோலும் நீண்டும் பயங்கரமாயும் தீக்ஷ்ணமான பற்களுடைய தாயும், விகாரமாயு மிருக்கிற புழுக்களும், தூதர்களால் அடிக்கப் பட்டு கண்டமும் தாடையும் உலர்ந்துள்ள பாபிகளும் நிறைந்தாயிருக்கின்றது. பூயகுண்டம்-எட்டு மைல் அகலமுள்ள தாயும், அதனையே பக்ஷிக்கின்ற பாவிகளால் நிறைந்ததாயும் இருக் கிறது. சர்ப்பகுண்டம்-பனைமரம் அளவுள்ள கோடிகோடி சர்ப்பங் களாற் சுற்றப்பட்ட சரீரமுடையவர்களாயும் அச்சர்பத்தினால் பக்ஷிக்கப்பட்டும் தூதர்களாலடிக்கப்பட்டும் கூவுகின்றவர்களாயு முள்ள பாபிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. மசககுண்டம் தப்த குண்டம் விருஷகுண்டம் - இம்மூன்றும் ஒவ்வொன்றும் அரை குரோசம் அளவினையுடையதாய், கொசுகு முதலியவைகளால் நிறைந்துள்ளதாய் தூதர்கள் கைகால்களைக் கட்டி அடிக்கும் அடி யால் பீரிட்டு வரும் ரத்தவெள்ளத்தால் மூழ்கி ஆஹா என்று கூச்ச லிடும் பாபிகளால் நிறைந்துள்ளன. வஜ்ரதம்ஷ்ட்ர விருச்சிக குண்டங்கள்-அரைவாபி அளவுள்ளனவாய் பாபிகளால் நிறைந் துள்ளன. பாணம் சூலம் கத்தி என்னும் மூன்று குண்டங்கள்

ஒவ்வொன்றும் அரைவாபி அளவுள்ளதாய் அவ்வவ்வாயுதங்களால் நெருக்கப்பட்டுள்ளதாய் ரத்த மயமான சரீரங்களையுடைய பாவி களால் நிறைந்துள்ளது. கோளகுண்டம்-அரைவாபி அளவுள்ள தாய்க் காய்ச்சிய நீரும் பாவிகளைத் தின்னும் புழுக்களும் இருளும் நிறைந்துள்ளது. நக்ரகுண்டம் ஒரு குரோசம் அளவுள்ளதாயும் அநேக முதலைகளால் நிறைந்து துர்க்கந்தமுடையதாயும் பாவி களுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ளது. காககுண்டம்-அரை வாபி அளவுள்ளதாயும் மலமூத்திர - சிலேஷ்மங்களாலும் அவை களைத் தின்பவர்களாய் காக்கைகளால் குத்தப்பட்டு விகாரமுள்ள சரீரத்தை யுடையவர்களாயுள்ள பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. மந்தானகுண்டமும் பீஜகுண்டமும்-நூறு வில்லளவுள்ளனவாய் அவைகளையே தின்று கூச்சலிடுகின்ற பாவிகளால் நிறைந்துள்ளன. வஜ்ரகுண்டம்-நூறுவில்லளவுள்ளதாய் இருளும் வஜ்ரப் பூச்சி களும் அவைகளால் தின்னப்படும் பாவிகளும் நிறைந்துள்ளது. தப்தபாஷாண குண்டம்-இரண்டுவாபி அளவுள்ளதாய், சிவந்த நெருப்புத்தணலை வீசும் கற்களாலும் அதில் துடிக்கும் பாபி களாலும் நிறைந்துள்ளது. தீக்ஷ்ணபாஷாணகுண்டம்-கத்திமுனை போன்று கூர்மையான சுடுங் கற்களாலும் மகாபாபிகளாலும் நிறைந்துளது. லாலாகுண்டம்-ஒரு குரோசம் அளவினையுடையது. மசீகுண்டம்-நூறுவில்லளவுள்ளதாய் காய்ச்சப்பட்ட மையாலும் அதில் வீழ்ந்துகிடக்கும் மலைபோலும் கறுத்தபாவிகளாலும் நிறைந் துளது. சூர்னகுண்டம்-ஒரு குரோசம் அளவுள்ளதாய் அதனையே தின்னும் பாபிகளால் நிறைந்துளது. சக்கரகுண்டம்-குலாலன் சக் கரம்போல் பதினறு வட்டைகளோடும்அதில் அகப்பட்டுத்தூள்படும் பாவிகளோடும் எப்போதும் சுழன்றுகொண்டேயிருக்கும். வக்ர குண்டம்-இரண்டு - கவ்யூதி அளவுள்ளதாய் ஆழ்ந்து அநேக வளை வுள்ள குகை ரூபமாய்ச் சுடுநீரும் பாவிகளைத் தின்னும் புழுக்களும் நிறைந்துள்ளது. கூர்மகுண்டம்-பளபளப்பாயும் பயங்கரமாயும் பாவிகளைத்தின்று கூச்சலிடுகின்றதாயுமுள்ள அநேக ஆமைகளால் நிறைந்துள்ளது. ஜ்வாலாகுண்டம்-ஒரு குரோசம் அளவுள்ளதாய் அதில்வீழும்பாபிகள் கிலேசப்பட்டு கூக்குரலிடும் துக்கவோசையால் நிறைந்துள்ளது. பஸ்மகுண்டம்-ஒரு குரோசம் ஆழமும் சுடுசாம்ப லும் அதனையே புசிக்கும் பாபிகளும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றுளது. தக்தகுண்டம்-சுடுகின்ற கற்களும் இரும்பும் அதில் நன்ருய்க் காய்ச்சப்பட்ட பாவிகளும் நிறைந்ததாயும் ஒருகுரோசம் அளவுள்ள தாயும் இருளோடு கூடியதாயும் பயங்கரமாயும் காத்ரமாயுமுள்ளது. தப்தசூசி-இரண்டுகவ்யூதி அளவுள்ளதாய் நன்ருய்க் காய்ச்சப்பட்ட உப்புநீரையுடையதாயும் இருளடர்ந்ததாயும் ஜலஜந்துக்களையும் அவைகளால் தின்னப்படும் பாவிகளையுமுடையது. அசிபத்திர குண்டம்-அரைகுரோசம் அளவுள்ளதாய் யானை வணங்கி என்னும் மரத்தினடியிலிருப்பதாய் அதனின்றும் வீழும் கத்திபோன்ற இலை களால் வருந்துகின்ற பாவிகளாலும் அம்மரத்தின் நுனியினின்றுந் தள்ள, காப்பாற்றுவீர்! என்று கூக்குரலிடும் பாவிகளாலும்

நிறைந்துள்ளது. க்ஷுரதாரம்-நூறு வில்லளவுள்ளதாய் கத்திமுனை போன்ற ஆயுதங்களையுடையதாய் அதில்வீழ்ந்து ரத்தத்தில் மூழ்கின பாவிகளையுடையதா யிருக்கின்றது. சூசிமுகம் - ஐந்துவில் அள வுள்ளதாய் ஊசிமுனையுள்ளதாய் மிக்க கிலேசத்தைக் கொடுப்பதா யுள்ளது. கோகாமுகம்-இருபது வில்லளவுள்ளதாய் வாயைத் திறந்து கொண்டிருக்கும் கோகா என்னும் ஜந்துக்கள் நிறைந்த கூப ரூபமாய் மகா கிலேசத்தைக் கொடுப்பதா யுள்ளது. நக்ரமுகம்-பதினாறு வில்லளவுள்ளது. கஜதம்சம்-நூறு வில்லள வுள்ளது. கோமுகம்-முப்பது வில்லளவுள்ளது. கும்பீபாகம்- இரண்டுகவ்யூதி அளவுள்ளதாய், காலசக்கிரத்தோடு கூடியதாய், சட்டி போன்றதாய், லக்ஷம் புருஷப் பிரமாணம் ஆழமும், அகலமு முள்ளதாய், மற்றக் குண்டங்களினும் நான்கு மடங்கு அதிகமான துன்பத்தைக் கொடுப்பதாய், எல்லாக் குண்டங் களினும் பெரியதாயுள்ளது. கால சூத்திரகுண்டம்-தூதர்களால் கட்டப்பட்டு அதில் தள்ளப்பட்டு மூர்ச்சித்து பிரக்ஞை தப்பாவண் ணம் மீண்டு மீண்டும் எடுக்கப்பட்டும் தள்ளப்பட்டும் கிலேசமுள்ள பாவிகளால் நிறைந்துள்ளது. மச்யோதம் - ஒருகூப அளவுள்ள ஆழமும், இருபத்துநான்கு கிணற்றகலமுள்ளதாய், ஜந்துக்களால் தின்னப்பட்டு மிகுந்தவர்களை யுடைத்தானதாய், தொட்டமாத்திரத் தில் எல்லா வியாதிகளையும் உண்டாக்கும் சுட்ட நீருடையதாயுள் ளது. கிருமிகந்துகம் - நூறு வில்லளவுள்ளதாய் அருந்துதம் என் னும் பெயருடையதாய், பாவிகளை பக்ஷிக்கிற புழுக்களோடும் ஆஹா என்னும் சத்தத்தோடுங் கூடியுள்ளது. பாம்சுபோச்யம் - நூறு வில்லளவுள்ளதாய் உமித்தழல் போன்ற வறுத்த மணலாலும், அதைப் புசிக்கிற பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. பாசவேஷ்டம் - ஒரு குரோசம் அளவுள்ளதாய், பாபிகள் வீழ்ந்த மாத்திரத்தில் கட் டுப்படுவதாயுள்ளது. சூலப்புரோதம்-இருபது கூப அளவுள்ளதாய், சூலநோயை யுண்டாக்குவதாயுள்ளது. பிரகம்பனம் - அரைகுரோ சம் அளவுள்ளதாய், பனிஜலத்தினாலும், அதில் வீழ்ந்து நடுங்குஞ் சரீரமுள்ள பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. உல்காமுகம் - இரு பது வில்லளவுள்ளதாய், பாவிகளின் முகத்தை அநேகக் கொள்ளிக் கட்டைகளால் சுடுவதாயுள்ளது. அந்தகூபம் - லக்ஷம் புருஷப் பிரமாண நீளமும், அகலமும், நூறுவில்லளவு ஆழமுமுள்ளதாய் ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாத மிக்க இருளோடு கூடியதாயும் புழுக்களால் தின்னப்படும் பாபிகளால் நிறைந்துள் ளது. வேதனம் - இருபது வில்லளவுள்ளதாய், நானாவித ஆயுதங் களால் அடிபடுகிற பாபிகளால் நிறைந்துள்ளது. தாடனம் - பதி னாறு வில்லளவுள்ளதாய், தண்டத்தினால் அடிபடுகிற பாவிகளால் நிறைந்துள்ளது. ஜால ரந்தரம் - இருபது வில்லளவுள்ளதாய், மீன் வலையில் அகப்படுவதுபோல் அகப்பட்டு வருந்தும் பாவிக ளோடு கூடியது. தேகசூரணம் - இருபதுவில் அகலமும், கோடி புருஷப் பிரமாணம் ஆழமுமுள்ளதாய், இருளோடு கூடியதாய், சரீரத்தைப் பொடிபடுத்துவதா யுள்ளது. தலனம் - பதினாறு வில்

லளவுள்ளதாய், தூதர்களால் பிளந்தெறியப்படுகின்ற பாவிகளால் நிறைந்துள்ளது. சோஷணம் - முப்பது வில்லளவுள்ளதாய், நூறு புருஷப் பிரமாண ஆழமுள்ளதாய் இருட்டோடும் வறுத்த மண லோடும் கூடியதாயுள்ளது. கஷம் - நூறு வில்லளவுள்ளதாய், நானாவிதமான சர்மங்களை யுடையதாய், அதையே புசிக்கிற பாவி களால் நிறைந்துள்ளது. சூர்ப்பம் - பன்னிரண்டு வில்லளவுள்ள தாய் வறுத்த இருப்புப் பொடியோடு கூடியதாய் தூதர்களால் அடிக் கப்படும் பாவிகள் நிறைந்துளது. ஜ்வாலாமுகம் - இருபது வில் லளவுள்ளதாய் உள்ளும் புறம்பும் நெருப்பை வீசுவதாய் வீழ்ந்த மாத்திரத்தில் மூர்ச்சையடையச் செய்வதாயுள்ளது. தூமாந்தம் - அரைவாபி அளவுள்ளதாய் நூறு வில்லளவு ஆழமுள்ளதாய் இடிந் திருக்கிறதாய் புகையோடு கூடியதாயிருக்கிறது. நாகவேஷணம்- நூறு வில்லளவுள்ளதாய் நாகங்கள் நிறைந்ததாயுள்ளது. பாபிக ளில்லாத நரகங்களும் இனிவரும் பாபிகளுக்கு இடமில்லாத நரகங் களுமில்லை. ஓ சாவித்திரீ! எண்பத்தாறு நரக குண்டங்களின் லக்ஷணத்தைக் கூறினேனென்றனன். (118)

ஓம் லாபாலாப விவர்ஜிதாயை நம:

38. தேவீ பக்தியின் சிறப்பு

சாவித்திரி கூறுகின்றாள்:—சாரத்துக்கெல்லாம் சாரமான தேவி பக்தியை எனக்குக் கொடும். அது புருஷர்களடைய வேண்டிய முக்தி மார்க்கத்துக்கு பீஜமாயும், சாரமாகிய முக்திக்குக் காரண மாயும் நரகார்ணவத்தைத் தாண்டச் செய்வதாயும், சர்வாரிஷ்டத் தையும் நசிக்கப் பண்ணுவதாயும், கர்ம விருக்ஷத்தை யறுப்பதா யும், நாடோறும் செய்கிற பாவங்களை அரிப்பதாயும் இருப்பதால் எனக்குக் கொடுமென்கிறேன். ஓ தருமரே! தேவியினது பக்தி சேவையை விருத்தி செய்யுஞ் சாதனமென்று சொல்லுவதால் அதன் லக்ஷணமென்னை? அது எத்தனை வகைப்படும்? அந்தப் பக் திக்கு விரோதமான செய்கைகளைக் கண்டிக்கவேண்டிய கண்டனங்க ளெவை? அவைகளையும் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், பிரம்மா வினால் ஸ்திரீ ஜாதியானது தத்துவ ஞானமில்லாமல் சிருஷ் டிக்கப் பட்டிருப்பதால் எனக்கு அச்சாரமான ஞானத்தை அவசியமாகச் சொல்லவேண்டும். தானம் யஜ்ஞம் விரதம் தவம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்வதனால் வரும் புண்ணிய மானது அக்ஞானிக்கு உபதேசஞ் செய்கிற புண்ணியத்தில் வரும் பதினாறு பங்கில் ஓர் பங்கினுக்கும் ஈடாகமாட்டாது. ஓ ஐயா! தந்தையைக் காட்டிலும் தாயையும், தாயைக் காட்டிலும் ஞானோப தேசஞ் செய்கிற குருவையும் நூறுபங் கதிகமாகச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் நீர்தான் எனக்குத் தெய்வமென்றாள். தருமன் கூறுகின்றான்: ஓ சாவித்திரி! நீ முன் கேட்ட வரங்களைக் கொடுத்தேன். இப்போது கேட்பவன் கூறுபவன்

பிரம்னை செய்பவன் ஆகிய இவர்களுடைய குலத்தை உத்தரிக்கச் செய்வதான தேவியினது குணகீர்த்தனங்களேயுங் கேட்க விரும்புகின்றாய். உனக்கு அத்தேவியினிடத்தில் மேன்மேலும் பக்தியுண்டாகுக! தேவியினது குணகீர்த்தனங்களை ஆயிரமுகமுடைய ஆதிசேஷனுலும் ஐந்துமுகமுடைய மிருத்யுஞ்ஜயராலும் ஆறுமுகமுடைய முருகனுலும் நான்குமுகமுடைய பிரமனுலும் நான்கு வேதங்களாலும் விஷ்ணுமூர்த்தியினுலும் கணேசராலும் யோகீந்திரர்களாலும் சாரபூதமான சாஸ்திரங்களாலும் மற்றும் எவர்களாலும் பதினறு பங்கில் ஒருபங்கேனும் சொல்ல முடியாது. கலைமகளும் சொல்லச் சக்தியற்று அறிவில்லாத ஜடம்போலாயினள். பிரமபுத்திரர்களும் தருமசீலருமான சனத்குமாரர் சநந்தனர் சநாதனர் ஜனகரென் றெண்ணப்பட்டவரும் கபிலரும் சூரியமூர்த்தியும் எடுத்துச் சொல்லச் சக்தியற்றவர்களாய் அசக்தராயினர். இவரெல்லாம் இவ்வாருயினுரென்ருல் நானெருவனே சொல்ல வல்லவனுவேன்? பிரமனுதி மும்மூர்த்திகளும் தேவியினது பாதாம்புஜங்களைத் தியானிக்கின்ருர்களே யல்லாமல் அவளது குணுனுபவங்களைச் சொல்லத் துணிந்தாரல்லர். தேவியினது குணுனுபவங்களைச் சொல்லச் சக்தியற்று அவளை யாரொருவர் தியானிக்கின்ருர்களோ அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகாத பொருள் ஒன்றும் கிடையாது; தியானஞ் செய்யாதவர்கள் யாரோ அவர்களுக்குத்தான் ஒரு பொருளுஞ் சாத்தியமாகமாட்டாது. இதனை வேதவித்துக்களாகிய பிரமஞானிகள் சிறிதறிவார்கள். அவர்களினும் பிரமதேவர் அவரினும் கணேசர் அவரினும் ஞானகுருவாகிய ஸ்கந்தமூர்த்தி அவரினும் சர்வஜ்ஞரான சம்பு அதிகமா யறிவார். அச்சம்பு தருமருக்கும் அவர் சூரிய மூர்த்திக்கும் உபதேசித்தனர். என் தந்தையாகிய அவர் தேவியைப் பூஜித்து தவத்தின் பலத்தையடைந்தார். ஓ சாவித்திரீ! பூர்வத்தில் நான் நகரத்தைவிட்டு விஷயங்களில் ஆசையற்று வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டு தவஞ் செய்யத் தொடங்க என் தந்தை நீ வினவிய தேவியினது குணகீர்த்தனங்களைக் கூறினர். அவைகளைக் கூறுகின்றேன்: (1–22)

தேவியானவள் தன் குணவிசேஷங்களைத் தானே யறிந்தாள். (எனவே அறிவிக்கத் தக்கவளாகிய அவளே அறிவிக்கத் தொடங்குவாளாயின் அது அவளுக்கும் அடங்காதென்றபடி) இங்ஙனமான அருமையுடைத்தாமாயின் அவளது குணகீர்த்தனங்களை வேறு யாவரறிய வல்லுனராவர்? ஆகாயத்தை யளக்கத் தொடங்கினுல் அது இவ்வளவென்று அளக்க முடியுமோ? அதுபோல் தேவியினுடைய குணகீர்த்தனங்களை மனம் அளக்கத் துணியினும் முடியாதென்க. இவ்வரிய பெரிய தன்மையை யுடைய சக்தியானவள், சர்வாத்மாவாயும் சர்வபகவானுயும் சர்வகாரண காரணராயும் சர்வேஶ்வரராயும் சர்வாத்ய(முதல்வ)ராயும் சர்வவித்தாயும் சர்வபரிபாலகராயும் நித்யரூபியாயும் நித்யதேகியாயும் நித்யானந்தராயும் நிராகிருதராயும் நிரங்குச(தடையில்லாதவ)ராயும் நிராசங்கராயும் நிர்க்குணராயும் நிராமயராயும் நிர்லிப்த(கர்மபந்தமில்லாதவ)

ராயும் சர்வசாக்ஷியாயும் சர்வாதாரராயும் பராத்பரராயுமிருக்கின்ற சர்வேஸ்வரருக்கு மாயா விசிஷ்ட பிரகிருதி சக்தியாயிருக்கின்ருள். அங்ஙனம் சக்தியாயிருப்பதுமன்றி அந்த சர்வேஸ்வரரான புருஷ ருகவுமிருக்கின்ருள். எதுபோலெனின், அக்னியும் அவ்வக்னிக்கு வேருகத் தனித்து நில்லாத உஷ்ண சக்திபோலும் புருஷனும் பிரகிருதியுமாகப் பேதமின்றி யிருக்கின்றனள். அந்தப் பிரகிருதி சக்திதான் சச்சிதானந்த ரூபையான மகாமாயை. உருவம்போல் காணக்கூடாத சச்சிதானந்தத் தன்மையுடைய அச்சக்தி பக்தா னுக்கிரக காரணர்த்தமாய் உருவங் கொண்டிருக்கிருள். ஓ சௌந் தரியமுள்ளவளே! அனுக்கிரக காரணியாயிருக்கின்ற அந்தச் சக்தி யானவள் முதலில் ராதாரூபமான ஓர் அழகிய ஸ்திரீயையும் கிருஷ்ணரூபமான ஓர் புருஷனையும் சிருஷ்டித்தாள். அந்தப் பகவானைப் பக்தர்கள் தியானித்து வழிபடுகின்றனர்.

அந்த ராதாகாந்தனைப் படைத்தவளாகிய அந்தத் தேவியினது ஆஜ்ஞாபயத்தினுல் பிரமதேவன் எல்லாவுயிர்களையும் படைத்து அவரவர் கர்மானுசாரத்தை யனுசரித்து அவரவர் அனுபவிக்க வேண்டியவற்றை அவரவர் தலையிலெழுதிவிடுகிருன். விஷ்ணுமூர்த் தியானவர் அவரவர் செய்யும் தவம்முதலிய செயல்களுக்குரிய பலன் களைத் தேவியினது உத்தரவைப் பெற்றுக் கொடுத்து வருகின்ருர். அதுபோலவே காலாக்கினிருத்திரரும் சங்காரத் தொழிலைச்செய்து வருகின்ருர். மிருத்யுஞ்சயனுகிய சிவபெருமான் பரமானந்தயுக்த ருய்ப் பக்தி வைராக்கியத்தோடுகூடிய யோகியைப்போலிருந்து போகிகளுக்கு ஞானுனுக்கிரத்தைச் செய்யும் பிரபுவாயிருக்கின்ருர். வாயுதேவன் அதிவேகமாய்ச் சுழன்றும், சூரியன் எப்பொழுதும் தாபத்தைச் செய்தும், இந்திரன் மழையைப் பெய்வித்தும், மிருத்யு எல்லா வுயிர்களிடத்தும் பிரவேசித்தும், அக்னி எல்லாவற்றையுந் தஹித்தும், வருணன் சீதளத்தைச் செய்தும், திக்பாலகர்கள் திக்குகளைக் காத்தும் வருகின்றனர். ராசிச் சக்கிரமும் கிரகங் களும் சுழன்றும், விருக்ஷங்களெல்லாம் புஷ்ப பலத்தைக் கொடுத் தும் காலதத்துவமானது வெவ்வேறு பேதபட்டும் வருகின்றன. ஜலத்திலும் பூமியிலுமுள்ள உயிர்கள் ஜீவித்தும் யுத்தமுகத்தாலும் விஷங்களாலும் காலா காலங்களில் மரித்தும் வருகின்றன. பர்வதம் முதலியவைகளோடுகூடி கடலால் சூழப்பட்டுள்ள இப்பூமி அனந்த ருலும் அதன் கீழ் கூர்மத்தாலும் அதன்கீழ் ஜலத்தாலும் வாயு வாலும் அந்தத் தேவியின் ஆக்ஞா பயத்தினுலேயே தாங்கப்பட்டி ருக்கிறது. இருபத்தெட்டு இந்திரர்கள் முடிந்தால் பிரமனுக்கு ஓர் இரவும் பகலுமாகிய ஓர் நாளாம். அவ்வாறு முப்பது நாளாயின் ஒரு மாதம்; அவ்வாருன இரண்டு மாதம் ஒருருது; பன்னிரண்டு மாதம் ஒரு வருஷம்; அப்படி நூறு வருஷமானுல் பிரமனுயுள் முடியும். அவன் முடிவு கிருஷ்ணனுக்கு ஓர் கண்ணிமை கொட்டுங் காலமாம். இது பிராகிருதபிரளய மெனப்படும். அப்பிரளயத்தில் சகல தேவர்களும் சராசரங்களும் பிரமனும் கிருஷ்ணமூர்த்தியி னுடைய நாபிக்கமலத்திலும், பாற்கடலிலும் வைகுண்டத்திலு

மிருக்கிற சதுர்ப்புஜனை விஷ்ணு இடப்பாகத்திலும், தியாஞை தீசஞக ருத்திரன் ஞானத்திலும் லயமடைகின்றனர். நாராயண அம்சமான ஸ்கந்தர் அவர் மார்பிலும் கிருஷ்ணும்சமான கணேசர் தோளிலும் மறைகின்றனர். துர்க்கா தேவியான விஷ்ணு மாயை யிடம் சகல சக்திகளும், அந்த மாயாதேவியும் கிருஷ்ணன் புத்தி யிலும் மறைந்து புத்திக்கதிஷ்டான தேவியாகவிருக்கிருள். லக்ஷ்மி யம்சமான யாவரும் கோபிகளும், தேவஸ்திரீகளும் ராதையிடம் மறைகின்றனர். அந்த ராதாதேவி கிருஷ்ணனுடைய பிராண னிலும், சாவித்திரி ஸரஸ்வதியினிடத்திலும் வசிக்கின்றனர். சர்வ வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் ஸரஸ்வதிதேவியிடம் லயமாகின்றன. அவள் பரமாத்மாவாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி நாவிலும், கோபாலர் அவர் ரோமத்திலும், யாவருடைய பிராணன்கள் பிராணனிலும், அக்னி ஜாடராக்கினியிலும், வருணன் நாநுனியிலும், பக்தர்க ளெல்லாம் பாதாரவிந்தத்திலும் விராட் அம்சமானவர்க ளெல்லாம் உருவத்திலும் ஐக்கியமாகின்றனர். அவரது ரோம கூபங்களில் உலகங்களிருக்கின்றன. இமை கொட்டுங் காலத்தில் கண்ணைத் திறக்கும்போது இவ்வுலகம் சிருஷ்டியையும், மூடும்பொழுது பிரளயத்தையும் அடைகின்றபடியால் இவ்வளவு பிரமப் பிரளய மானதென்று சொல்லமுடியாது. பூமியின் தூள் எவ்வளவோ அவ்வளவென்று சொல்லமுடியும். அவர் பிரளயத்தில் பிரகிருதி தேவியிடம் லீனமாகின்ருர். அப்பிரகிருதியாகிய பராசக்தி ஒருத்தியே சேஷித்திருக்கின்ருள். நிர்க்குணனை பரமபுருஷன் என்று சொல்லப்படுகின்றவரும் அவளே. அந்தப் பிரகிருதியே சத்ரூபமாய் ஆதியிலிருந்தாளென்று வேதவித்துக்களறிந்து சொல்லுகின்றனர். அவ்வாறு அவ்யக்தையாயும் அவ்யாக்ரதை யாயும் ஆதியிலும் அந்தத்திலு மிருக்கிற சித்ரூபியான அவள் பெருமையை யாவர் சொல்ல வல்லவராவர்? ஆகலான் அவளுக்குப் பக்தி செய்வதுதான் சிறந்தது. நான்கு வேதங்களிலும் கூறப் பட்டிருக்கிற சாலோக சாமீப சாரூப நிர்வாணங்களும் சிறந்த தன்று. ஆகவே பக்தர்கள் அப்பரமாத்மாவின் சேவையையே விரும்புகிருர்களல்லாமல் பிரமத் தன்மையாவது அமரத்தன்மை யாவது திவ்யரூபந் தரிப்பதையாவது சுகமான மோக்ஷத்தை யாவது விரும்புகின்ருர்களில்லே. ஏனெனில், அவைகள் பரமாத் மாவின் சேவையில்லாதன. பக்தியே அப்பரமாத்மாவின் சேவையை விருத்தி செய்கிறது. இதுதான் முக்தியினுலுண்டாகும் இன்பத் திற்கும் பக்தியினுலுண்டாகும் இன்பத்திற்குமுள்ள பேதம். இனி நிஷேதகண்டனஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பக்திக்கு நிஷேத மானது போகங்களே விரும்பிச் செய்யுங் கர்மங்களேயாம். ஆகலான் அக்கர்மங்களைவிட்டு விபுவாகிய பரமாத்மாவினது சேவை செய்வதே மேலான சுபகருமமும் தத்வஞானமுமாம். இனி நீ உன் பர்த்தாவுடன் உன்னிடத்தை யடைவாயென்று ஆசி கூறி அவள் புருஷனை உயிர்ப்பித்துத் தான் தன்னிடம்போக

எத்தனிக்கும்போது சாவித்திரி யமனது பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு பிரிவாற்றுமையால் கூக்குரலிட்டுத் துக்கித்தழுதாள். (23–79)

யமன் அவளழுகையைக் கண்டு மனமிரங்கிக் கூறுகின்றான்: ஓ சாவித்திரீ! நீ பாரத வருஷத்தில் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் லக்ஷம் வருஷம் நல்ல சுகமனுபவித்து முடிவில் தேவி லோகத்தை யடைவாய். நீ உன் வீட்டிற்குப் போய் சாவித்திரி விரதத்தை அனுஷ்டிக்கக் கடவாய். அதனைப் பதினன்கு வருஷம் அனுஷ்டித்தால் ஸ்திரீகளுக்கு மோக்ஷம் சித்திக்கும். அவ்விரத தினம் ஜ்யேஷ்டமாசம் சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தசி. பாத்ரபதமாசம் சுக்லபக்ஷ அஷ்டமிதிதி மகாலக்ஷ்மி யின் விரததினம். அது பதினறு வருஷம் செய்யவேண்டியது. எவள் அதனை யனுஷ்டிக்கிறளோ அவள் விபுவினுடைய பாதார விந்தத்தை யடைவாள். மங்களத்தைக் கொடுக்கிற மங்கள சண்டிகையை பிரதி மங்களவாரத்திலும், சஷ்டிதேவியைப் பிரதி சுக்லபக்ஷசஷ்டியிலும், எல்லா சித்தியையுங் கொடுக்கவல்ல ராதா தேவியை ஆஷாடசங்கிராந்தியிலும், கார்த்திகை மாத சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியிலும், துக்கத்தைப்போக்கடிக்கும் துர்க்காதேவியான பிரகிருதிதேவியைப் பிரதி சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியிலும் உபவாசமிருந்து பூஜிக்கவேண்டும். தனத்தையாவது சந்தானத்தையாவது விரும்புகின்றவள் சங்கல்பஞ்செய்து கொண்டு இப்பிரகிருதி தேவியைப் புருஷன் புத்திரனுள்ள பதிவிரதையினிடத்திலாவது யந்திரத்திலாவது பிம்பங்களிலாவது ஆவாகித்து விதிப்படி பூஜிப்பாளாயின் விரும்பியவற்றைப்பெற்று இம்மையில் சுகமடைந்து மறுமையில் தேவியின் பதத்தையடைவாள். பரமேஶ்வரி எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தக்கவளாயும், எல்லாதேவி ரூபமாயும் இருக்கிறபடியால் எந்தத்தேவியைப் பூஜித்தாலும் அப்பூஜை அவளையே யடைகிறது என்றுகூறி தர்மராஜன்செல்ல சாவித்திரியும் தன் நாயகனுடன் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்து விரதங்களை அனுஷ்டித்துப் புத்திரர்களைப்பெற்று லக்ஷம் வருஷம் சுகத்தோடிருந்து முடிவில் புருஷனுடன் தேவிபதத்தையடைந்தனள். சாவித்திரி தகப்பன் காலக்கிரமமாய்ப் புத்திரனையும் அவள் மாமன் ராஜ்யத்தையும் கண்களையும் அடைந்தனர். சாவித்திரி சூரியனுக்கும் மந்திரங்களுக்கும் அதிஷ்டானதேவதை யாகலின் சாவித்திரிதேவி யெனப் பெயர்பெற்றனள். ஓ நாரதரே! சாவித்திரி வரலாறும் ஜீவகர்மப்பிரிவுகளுங் கேட்டீரன்றே? இனி கேட்க விரும்புகின்றது யாதென்று வினவினர். (80–96)

ஓம் லங்க்யேத ராஜ்ஞாயை நம:

39. மகாலக்ஷ்மி மகிமை

நாரதர், ஓ பிரபுவே! மகாலக்ஷ்மியின் சரித்திரம் யாது? அத்தேவியை யார் பூஜித்தது? அவள் எவ்வாறிருந்தாள்? அவளது குண கீர்த்தனமென்ன என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்:

சிருஷ்டிக்கு ஆதியில் பரமாத்மாவின் இடதுபாகத்திற்றோன்றிய பெண்ணுருவம், நிறம் தேஜஸ் வயது காந்தி யசஸ் வஸ்திரம் ஆகாரம் பூஷணம் குணம் புன்சிரிப்பு கடாக்ஷம் பிரீதி இனிய வார்த்தை முதலானவற்றில் சமானமுடைத்தாய் வலப்பக்கத்தில் ராதிகாதேவியாயும், இடப்பக்கத்தில் லக்ஷ்மிதேவியாயும், இரண்டுருவங் கொண்டதென்று முதல் அத்தியாயத்தில் கூறியிருக்கிறேனல்லவா? அந்த லக்ஷ்மி மகாலக்ஷ்மியெனப்படுவாள். லக்ஷ்மி என்றால் கருணையுடன் பார்க்கின்றவள் எனப் பொருள்படும். அத்தேவி சுத்ததத்துவ சொரூபிணியாயும், கோபாலர்களாலும் கோபிகைகளாலும் சூழ்ப்பட்டு சதுர்ப்புஜனாகிய விஷ்ணுவுடன் வைகுண்டமடைந்து அவருக்கு நாயகியாயிருந்து சுவர்க்கத்தில் இந்திரசம்பத்து ரூபமான சுவர்க்க லக்ஷ்மியாயும் பாதாளத்தில் நாகலக்ஷ்மியாயும், ராஜாக்களிடத்தில் ராஜ்யலக்ஷ்மியாயும், கிருகஸ்தனிடத்தில் கிருகலக்ஷ்மியாயும், யக்ஞத்தில் தக்ஷிணரூபையாயும், தாமரையில் சோபாரூபையாயும், சந்திரனிடத்தில் சந்திரிகையாயும், சூரியனிடத்தில் காந்தியாயும், பூஷணம் பழம் ரத்னம் ஜலம் அரசன் அரசபத்தினி திவ்யஸ்திரீ கிருகம் சமஸ்தமான பயிர் வஸ்திரம் சுத்தி செய்யப்பட்டஸ்தானம் தேவபதுமை அழகான பாத்திரம் மாணிக்கம் முத்துமாலை வஜ்ரமணி பால் சந்தனம் மரத்தின்கிளை புதிதான மேகங்கள் முதலானவைகளிடத்தில் வசித்து அதனால் விளையத்தக்க சௌபாக்கியமாயு மிருக்கின்றாள். அத்தேவியை விஷ்ணுமூர்த்தி பாற்கடலில் சித்திரை தை புரட்டாசி முதலிய மாதங்களிலும், மங்களவாரங்களிலும், பிரமன் புரட்டாசிமாத சுக்கிலாஷ்டமியிலும், மனு வருஷமுடிவிலும், மகரசங்கராந்தியிலும், மாக சங்கராந்தியிலும் பூஜித்தனர். மஹேந்திரன் கேதாரன் நீலன் சுபலன் நளன் துருவன் உத்தானபாதன் பலி காசிபர் தக்ஷன் கர்த்தமன் விவஸ்வன் (சூரியன்) பிரியவிரதன் சந்திரன் குபேரன் வாயு யமன் வன்னி வருணன் முதலானவர்களாலும் மனித சிரேஷ்டர்களாலும் ரிஷிகளாலும் சத்புருஷர்களாலும் கிருகஸ்தர்களாலும் காந்தர்வர்களாலும் நாகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கின்றனள். இவ்வாறு எல்லாவிடத்திலும் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்டு எல்லா சம்பத்துக்கும் அதிஷ்டான தேவதையாயும் சம்பத்ரூபமாயு மிருக்கிறாள் என்றனர். (1–32)

ஓம் லாவண்ய ஶாலின்யை நம:

40. துர்வாசர் சாபம்

நாரதர் நாராயணரை நோக்கி லக்ஷ்மிதேவி பாற்கடலில் எவ்வாறு பிறந்தனளென்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்: ஓர் காலத்தில் இந்திரன் மதுபானத்தினால் மதத்தவனாய் மிக்க காமத்தோடு ரம்பையுடன்கூடி காமாந்தகனாய் அரணியத்தில் கிரீடித்திருக்கும்போது கைலாயத்தை நோக்கி வருகின்ற துர்வாசர் அவ்வழியாய்வர இந்திரன் அவரையும் அவருடன்வந்த சிஷ்யர்களையும் நமஸ்கரித்துத் துதிக்கும்போது முனிவர் சிஷ்யருடன் ஆசீர்வதித்துத் தமது கையிலுள்ள பரப்பிரம்ம சொரூபமாம் பகவானது பிரஸாதமாகிய பாரிஜாதமாலையைக் கொடுத்தனர். இந்திரன் அதனையேற்று யானையின் மத்தகத்தின்மீது வீசினன். அது பட்ட மாத்திரத்தில் யானையானது ரூபத்திலும் குணத்திலும் தேஜசிலும் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமாய் இந்திரனைவிட்டு காட்டுக்குத் தவஞ் செய்யச் சென்றது; அதைப் போகவொட்டாமல் தடுக்க இந்திரன் வல்லமையற்றவனாயினான். துர்வாசர் அதனைக்கண்டு கோபங்கொண்டு கூறுகின்றார்: அடா! நீ சம்பத்தினால் கர்வமடைந்திருக்கின்றனை; அதனால் நான் கொடுத்த புஷ்பமாலையை யானையின்மீதெறிந்தனை. பரமபதியாகிய பகவானுக்கு நிவேதித்த நைவேத்தியம் பலம் புஷ்பம் ஜலம் எதுகிடைக்கினும் அப்போதே அவைகளைக் கிரகித்துப் பக்தியுடன் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளாதவன் பிரம்மஹத்திக்குப் பாத்திரனாய் சம்பத்தழிந்து புத்தியும் மாறி ஸ்தானப் பிரஷ்டத்தையும் அடைவன். பூர்வ புண்ணியத்தால் கிடைக்கும் நிவேதனத்தைப் புசிக்கின்றவன் ஜீவன்முக்தனாவன். எவன் நிவேதனத்தைப் புசித்து நமஸ்கரிக்கின்றானோ அல்லது துதிக்கின்றானோ அவன் ஈஶ்வரனுக்குச் சமானனாவன். அவனது ஸ்பரிசமாத்திரத்தில் தீர்த்தங்களெல்லாம் பரிசுத்தமாகின்றன. ஓ மூடனான இந்திரனே! அவனது பாததூளியினால் பூமி பரிசுத்தமடைகின்றது. நரககுண்ட பதனயோக்ய பாபலக்ஷணங்களுடைய பாபிகளாயினும் நிவேதனத்தை உண்ணப் பெறுவராயின் சுத்தியாகின்றனர். இத்தகைய ஈஶ்வர பிரசாதமான மலர்மாலையை அவமதித்தபடியினால் லக்ஷ்மி உன்னைவிட்டு வைகுண்டமடையக்கடவாளாக என்று சபித்து, ஓ இந்திரனே! ஈஶ்வரனுக்கு ஆட்பட்ட நான் உனக்கும் உன்னையொத்த தேவர்களுக்கும் பயப்படமாட்டேன். உங்கட்கே பயப்படாத யான் மற்றவர்களை லக்ஷ்யஞ் செய்வேனோ? உன் தகப்பனாராகிய காசிபரும் குருவாகிய பிரகஸ்பதியும் என்னை என்ன செய்வார்கள்? ஈஶ்வர பிரசாதத்தை யாவர் கிரகித்துப் போகின்றார்களோ அவர்கள்தான் என்னால் போற்றப்படும் ஐஶ்வரியவான்கள்; அவரைப் பூஜிப்பதுதான் நலம். நீ என்னால் போற்றப்பட்டவனன்றென்று இகழ்ந்தனர். அப்பொழுது இந்திரன் அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்தழுது, ஓ முனிவரே! மாயையைப் போக்க

வல்லவரே ! எனக்குத்தகுந்த சாபங்கொடுத்தீர் ; நான் இப்போது நஷ்டமான சம்பத்தைக் கேட்கவில்லை; ஞானத்தைக் கேட்கின்றேன். ஐச்வர்யம் ஆபத்துக்கும் அக்ஞானத்துக்கும் காரணமாயும் முக்திமார்க்கத்துக்குத் தாப்பாளாயும் பக்தியைத் தூரத்தில் விலக்கு வதாயுமுள்ளது என்பதை இன்றுகண்டேன் என்று சொல்லவே, முனிவர் கூறுகிறார் : ஜன்மம் மிருத்யு ரோகம் ஜரை சோகம் இவைகளுக்குப் பீஜமாயிருக்கும் சம்பத்தாகிற இருட்டால் மறைக் கப்பட்ட மனிதன் முக்திமார்க்கத்தைக் காணான். சம்பத்தினாலும் சுராபானத்தினாலும் மதத்தவர்கள் மூடர்களே ; இவர்களை ஞான வான்கள் சூழ்ந்திரார் ; பாவத்துக் கேதுவானவரே சூழ்ந்திருப்பர். சம்பத்தால் மதத்தவன் விஷயசுகத்திற் பரவசனாய் மகாகாமியாய் ராஜஸிகனாய் சத்வமார்க்கத்தைக் காணான் ; விஷயத்தில் மூடர் களாயிருப்பவர்கள் ராஜஸர்களென்றும் தாமஸர்களென்றும் இரு விதமாயிருக்கிறார்கள். சாஸ்திரமறியாதவன் தாமஸ விஷயாந்தகன் என்றும் அறிந்தவன் ராஜஸ விஷாந்தயாந்தகன் என்றும் சொல்லப் படுவார்கள். சாஸ்திரம் பிரவிர்த்திபீஜம் நிவிர்த்திபீஜம் என்று இருவழி காட்டுகின்றது. மதுவேண்டுமென்று தேனீ சஞ்சரிக் கின்றதுபோல் ஆதியில் ஆத்மாக்கள் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தில் சுகம் வேண்டுமென்று சஞ்சரிக்கின்றார்கள். சுக பலம்வருங்காலத்தில் மனதுக்கு ஆயாசம் ஜரை மிருத்யு ஜன்மம் இந்தரூபமான சங்கடங் கள் நேரிடுகின்றன. நேரினும் ஆன்மாக்கள் கர்மப்படி நானாவித மான யோனிகளிற் பிறந்து சந்தோஷமான காரியத்தைச் சாதிக் கிறதுபோல் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களில் ஆயிரத்தி லொருவனையோ நூற்றிலொருவனையோ கடவுள் தன் கடாக்ஷத்தால் சத்சங்கத்தை யடைவித்துப் பிறகு தத்வஞானமாகிற ஓடத்திலேற்றி முக்திமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கின்றார். அப்போது ஜீவன் ஸம்ஸாரபந்த சாகரத்தைத்தாண்ட தபசிலும் யோகத்திலும் முயலு கின்றான். மகாசுகத்தைக் கொடுக்கிற முக்திமார்க்கத்தை நிர்விக்ன மாய்ப்பார்க்கின்றான். ஓ இந்திரனே ! இவ்வுண்மைகளை நீ உன் குருமுகமாகக் கேட்டதில்லையா என்று சொல்லிப்போயினர். (1–59)

பிறகு இந்திரன் தினம் தினம் வைராக்கிய விருத்தியடைந்த வனாய் ஓர் நாள் அமராவதிக்குச் சென்று அங்குப்பயமற்றுச் சொல்லமுடியாத உபத்திரவஞ்செய்கின்ற அசுரர் கூட்டம் நெருங்கி யிருப்பதையும் தன்னுடைய கூட்டத்தார் பந்துக்கள் சூன்யமா யிருப்பதையும் பார்த்து, மந்தாகினிக் கரைக்குத் திரும்பிவந்து பரப்பிரம்மத்தைத் தியானிக்கின்றவராயும் கங்கா நதிக்கரையில் நின்று கிழக்கு முகமாய்ச் சூரியனைப் பார்க்கின்றவராயும் ரோம புளகாங்கிதத்தோடும் பரமானந்தத்தோடும் கூடினவராயும் தரும சிரேஷ்டராயும் பந்துவர்க்கங்களிற் சிறந்தவராயும் சகோதரர்களிற் பெரியவராயும் அசுரர்களுக்கு அரிஷ்டரூபராயுமிருக்கிற குருவைப் பார்த்து தூரத்தில் நின்று ஜபமுடிவில் எழுந்த அவரை நமஸ்கரித்து கூக்குரலிட்டழுது தனக்கு நேர்ந்ததைக் கூறி யழ, பிரகஸ்பதி பகவான் கோபங்கொண்டவராய்ச் சொல்லுகின்றார் : (60–68)

ஓ சுரசிரேஷ்டனே! நீ ஏன் அழுகின்றனே? நீதியறிந்தவன் விபத்துண்டான காலத்திலும் பயப்படமாட்டான். ஏனெனில் சம்பத்தும் விபத்தும் ஸ்திரமானவையல்ல. அவை முன்ஜன்மங் களில் செய்த கர்மத்துக்குத்தக்கபடி நேரிடும். மேலும் சம்பத்தும் விபத்தும் தங்களாலேயே ஜன்மாந்தரத்தில் செய்யப்பட்டவையாம். வண்டிச்சக்கரமானது உருளும்போது அதன் இலைகள் மாறிமாறி எவ்வாறு உருண்டுவருகின்றனவோ அவ்வாறே நன்மைதீமை மாறிவரும். அவ்விஷயத்தில் அழுகையென்ன? பாரதவருஷத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டு வருவதெல்லாம் தன்னால் செய்யப்பட்ட கர்ம மல்லவா? அது சுபமாகவிருந்தாலும், அசுபமாகவிருந்தாலும், கற்பகோடிகாலமானாலும், அனுபவிக்காமல் முடியாது. அவசிய மாகத் தாங்கள் செய்த கர்மத்தை அனுபவித்தே தீரவேண்டு மென்று சாமவேத சாகையில் பரமாத்மாவானவர் பிரமனுக்கு உபதேசித்திருக்கின்றார். கர்மம் செய்கிறவர்களுக்கு கர்மசேஷ மிருக்குமானால் அதற்குத் தக்கபடி பாரதவருஷத்திலாவது வேறிடத் திலாவது ஜன்மம் கிடைக்கிறது. கர்மத்தினாலேயே பிரமசாபமும் ஆசீர்வாதமும் லக்ஷ்மிவாசமும் தரித்திரமும் வந்து அடைகின்றன. கோடிஜன்மத்திற்கு முன் செய்த பாபமாயினும் அது பிராணிகளை நிழல்போல் பின்றொடர்ந்து வருகின்றது; அனுபவித்தாலன்றிப் போகாது. காலபேதத்தாலும் தேசபேதத்தாலும் பாத்ரபேதத் தாலும் கர்மங்களுக்குக் குறைவும் ஆதிக்யமும் உண்டாகின்றன. வஸ்துக்களின் தானத்தினாலுண்டாகும் புண்யம் அந்தந்தத் தினங் களுக்குத் தக்கவாறு பலத்தைக் கொடுக்கும். சிலதினம் கோ பலனை அதிகமாகக்கொடுக்கும்; காலதேசபாத்திரங்கள் சமமாகவிருந்தால் சமமான பலத்தையும், தேசம் பேதமாயிருக்குமானால் கோடிபங்கு அதிகமானபலத்தையும், பாத்திரம் சமமாயிருந்தால் சமமான பலத் தையும், பாத்திரம் விசேஷமாயிருந்தால் நூறுபங்கு அதிகமான பலத்தையும் கொடுக்கிறது. பயிர்களை விருத்திசெய்கிறவன் மகிமை, க்ஷேத்திரத்தின் மகிமை, தீர்த்தத்தின் மகிமையாகிய இவைகளுக் குத்தக்கபடி உலகில் உழவினாலுண்டாகும் பிரயோஜனம் உண்டா கின்றது. சாதாரண தினத்தில் தானஞ்செய்தால் சாதாரண பலத்தைக் கொடுக்கும். அமாவாசையிலும் மாசப்பிறப்பிலுஞ் செய்தால் நூறு பங்கு பலன் அதிகமாயும், சாதுர்மாஸ்ய பௌர்ணமியில் அளவில்லாத பலனையும், சந்திரகிரகணத்தில் ஒன்றுக்குக் கோடிபங்கு பலனையும், சூரியகிரகணத்தில் அதனினும் பத்துப்பங்கு அதிகமான பலனையும், அக்ஷயம் என்னும் புண்ணியகாலத்தில் அக்ஷயமான பலத்தையுங் கொடுக்கிறது. இவ்வாறு தினத்துக்குத்தக்கபடி புண்யபலன் கிடைக்கிறது. தானத்தில் எப்படியோ அப்படியே ஸ்நானம் ஜபம் முதலிய புண்ணியகிருத்தியங்களுக்கும் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு மனுஷ்யா ளுடைய புண்ணியகர்மங்களை யறியவேண்டியது. குயவன் தண்ட சக்கரங்களாலும் சுழற்றுவதனாலும் எப்படி கடத்தைச் செய் கின்றானோ அப்படிப் பிரமன் கர்மசூத்திரத்தினால் பலத்தைக்

கொடுக்கின்ருன். எவருடைய ஆக்ஞையால் சகலப்பிரபஞ்சமும் சிருஷ்டியாகின்றதோ அவரை நமஸ்கரியுங்கள். அவர் பிரமனையுஞ் சிருஷ்டித்தவர், அவர் சகலத்தையும் ரக்ஷிக்கின்றவர், சங்கரிக் கின்றவர். ஆபத்து ரூபமான ஸம்ஸாரத்தில் பகவானை நினைப்ப வன் ஆபத்தில் நின்றும் சம்பத்தை யடைகிருன் என்று சங்கரர் கூறுகின்ருர் என்றுகூறி ஆசீர்வதித்தனர். (69–92)

ஓம் ஸகுஸித்திதாயை நம:

41. பாற்கடல் பெற்ற பாவை

பின்பு இந்திரன் குருவுடன் பிரமசபைச்குச்சென்று நமஸ் கரித்து நடந்ததைச் சொல்ல, பிரமதேவன் தேவராஜனை நோக்கிக் கூறுகின்ருர் : நீ என்வம்சத்தில் பேரனுக்குப் பிள்ளையாகவும், மகாசமர்த்தனுகவும், பிரகஸ்பதிக்குச் சிஷ்யனுகவும், தேவர்களுக் குப் பிரபுவாகவும் இருக்கின்ருய். என் புத்திரனுகிய தக்ஷப்பிரஜா பதி உன் தாயின் தந்தையாகவு மிருக்கின்ருன். மூன்று குலமும் எவனுக்குச் சுத்தமாக விருக்கின்றதோ அவனுக்கும், எவன் தாய் பதிவிரதையோ எவன் தந்தை ஜிதேந்திரியனுன சுத்தனே அவ னுக்கும், எவனுக்கு மாதாமகனும், தாயுடன் பிறந்தவனும் சுத்தரா யிருப்பாரோ அவனுக்கும் அகங்காரம் எவ்வாறிருக்கும்? உலகில் மனிதன் தகப்பன் தோஷத்தாலும், தாயைப்பெற்றவன் தோஷத் தாலும், குருதோஷத்தாலும் தோஷமுள்ளவனுகின்ருன். சர்வாந்த ராத்மாவான பகவான் எல்லா தேகத்திலும் பிரவேசித்திருக்கிருன். அவன் எப்போது வெளியே போகின்ருனே, அப்போது இச்சரீரம் பிணமாய்விடுகிறது. மனசுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் நான் பிரபு; சங்கரன் ஆன்மாவின் ஞானரூபன், விஷ்ணு பிராணன், பிரகிருதி தேவி புத்தி, பிரகிருதிதேவியின் கலைகளான சகலசக்திகளும் நித்திரை முதலான சக்திகள். சரீரத்துள்ளடங்கிய ஜீவனுக்கு அச் சக்திமயமா யிருக்கின்ற சரீரத்தைப் போகார்த்தமாகக் கொடுக்கப் பட்டது. ஆன்மாவுக்கு ஈசனுனவன் தேகத்தைவிட்டு வெளிப்படும் போது ராஜாவெளிப்பட்டால் மற்றவர்களும் வெளிப்படுவது போல் பிராணன் முதலானவைகளும் வெளிப்படுகின்றன. அதுபோல் துர்வாசரால் கொடுக்கப்பட்ட ஈஶ்வரப் பிரஸாதம் உன்னிடம் இருப்பதற்கில்லாமல் எப்போது போய்விட்டதோ, அப்போதே லக்ஷ்மியும் அவள் சம்பந்தமான சகல சம்பத்துக்களும் உன்னை விட்டுப் போய்விட்டன. நீ தெய்வத்தினுல் வஞ்சிக்கப்பட்டவ னுயினை. தெய்வமோ மிக்க பலமுள்ளது. பாக்யஹீனத்தினுல் மூடனுயிருப்பவனை எவன் ரக்ஷிக்கவல்லமையுள்ளவனுவன் என்று கூறி, பிரமன் தேவர்களோடும் பிரகஸ்பதியோடும் வைகுண்டம் போய் லக்ஷ்மீபதியைப் பார்த்துச் சேவித்துத் துதித்து இந்திரன் குறையைக் கூறினன். (1–24)

திருமால் பூஷணம் வாகனம் சோபை காந்தி சம்பத்து இவை

களில்லாமலும் பயந்திருக்கிற அவர்களைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்: தேவர்களே! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். நானிருக்க உங்களுக் கென்ன குறை? சகல ஐச்வர்யத்தைங் கொடுக்கிற லக்ஷ்மியைக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் இக்காலத்துக்குத் தகுந்ததாயும் நன் மையை யுண்டுபண்ணுவதாயும் சத்தியமாயும் சாரமாயும் முடிவில் சுபத்தைச் செய்வதாயுமுள்ள ஒரு வார்த்தையைக் கூறுகின்றேன், கேளுங்கள்: அளவில்லாத இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஜனங்க ளெல்லாம் என் சுவாதீனர்களா யிருக்கின்றார்கள். நான் ஈச்வர பக்தர்களுக்குச் சுவாதீனனாயிருக்கின்றேன். ஆகையால் அவர் களுக்குக் கோபம் வரும்படிச் செய்கின்றவருடைய கிருகத்தில் நான் வசியேன், இது நிச்சயம். ஆகையால் சங்கரருக்குச் சமானரான துர்வாசருக்கு நீ கோபம்வரும்படிச்செய்து அவரால் சாபமேற்றிருக்கிற படியால் லக்ஷ்மி நீங்கிவிட்டாள். எவ்விடத்தில் சகல சம்பத்துடன் சிவார்ச்சனையும், பிராமண போஜனமு மில்லையோ அங்கு லக்ஷ்மி இருக்கமாட்டாள். ஓ தேவர்களே! ஈச்வர பக்த நிந்தனை எங்கிருக்கின்றதோ, அங்கிருந்து மகாலக்ஷ்மி கோபமாய் வந்துவிடுகிறாள். அன்றியும் விரத தினங்களில் புசிக்கின்றவன், ஈச்வர நாமத்தை விக்ரயஞ் செய்கின்றவன், தனது கன்னிகையை விக்கிரயஞ் செய்கின்றவன், அதிதியைப் பசியாய்ப் போகச்செய்கின்றவன், பாபிகள் வருகின்ற வீட்டிலிருப்பவன், சூத்திரசிராத்தான்னத்தைப் புசிப்பவன், சூத்திர சம்பந்தமாக எவ்வித காரியங்களையும் செய்கின்ற பிராமணன், விருஷபத்தை வாகனமாக வைத்திருப்பவன், அசுத்த மன முடையவன், மகாகுரூரமான நெஞ்சும் ஹிம்சிக்கிற செயலும் உடையவன், பிராம்மண நிந்தனை செய்கின்றவன், பர்த்தாவும் பிள்ளையுமில்லாத ஸ்திரீ அன்னத்தைப் புசிப்பவன், திரணத்தை நகத்தினால் கிள்ளுகின்றவன், பூமியை நகங்களாற் கீறுகின்றவன், சூரியோதயத்தில் போஜனமும் பகலில் நித்திரையும் மைதுனமும் செய்பவன், ஆசாரத்தைக் கைவிட்டவன், சூத்திரனிடம் பிரதிக் கிரகம் செய்கின்றவன், தீக்ஷையில்லாதவன், ஈரக்காலோடும் அரை யில் வஸ்திரமில்லாமலும் சயனிக்கிறவன், அடிக்கடி சிரிப்பும் வீண்வார்த்தையு முடையவன், தலையில் எண்ணெயிட்டுக்கொண்டு வேறு உறுப்புகளைத் தொடுகிறவன், தன் சரீரத்தில் வாத்தியமடிக் கிறவன், விரதம் உபவாசமில்லாம லிருப்பவன், சந்தியாவந்தன மின்றி அசுசியாயிருப்பவன், எப்போதும் துவேஷிக்கிறவன், ஜீவ ஹிம்சை செய்கிறவன், தயையில்லாமலிருப்பவன், இவர்களுடைய வீட்டிலிருந்து லக்ஷ்மி விலகிவிடுவாள். அவரவரிடங்களில் அவரவர் களுடைய இஷ்டதேவதா பூஜை, கீர்த்தனை, பிரசம்ஸை, பக்த பிரசம்ஸை, சங்கத்தொனி, பகவான் சேவை, தியானம் முதலான வைகள், சிவலிங்கார்ச்சனம், சிவநாம கீர்த்தனம், துர்க்காதேவி யர்ச்சனை, பிராமணபோஜனம் நடக்கின்றனவோ அவ்விடங்களி லெல்லாம் லக்ஷ்மி வசிப்பாள் என்று கூறி, லக்ஷ்மியைப் பார்த்து, ஈச்வரானுக்கிரகத்தால் பாற்கடல் கடைய வருங்காலத்தில் நீ ஒரு

கலையால் அங்குப் பிறக்கவேண்டியதென்று ஆக்ஞாபித்துப் பிரமனை நோக்கி விடை கொடுத்தனர். தேவர்கள் வெகுகாலங் கழித்து ஈச்வரானுக்கிரகம் பெற்றுப் பாற்கடலைக் கடைந்து தன்வந்திரி அமிர்தம் உச்சைச்ரவம் ஐராவதம் நானாவிதரத்னம் சுதர்சனம் லக்ஷ்மி வனமாலை முதலியன உண்டாகப்பெற்று மகிழ்ந்தனர். லக்ஷ்மியும் தேவர்களிடம் இந்திரன் காணக் காக்ஷி கொடுத்துச் சம்பத்துண்டாகும்படிச் செய்தனள். ஓ நாரதரே! நீர் இன்னமும் என்னகேட்க விரும்புகின்றீரென்று வினவினர். (25–59)

ஓம் லாக்ஷாரஸ ஸவர்ணாபாயை நம:

42. மகாலக்ஷ்மி ஸ்தோத்ரம்

நாரதர், இந்திரன் செய்த லக்ஷ்மியின் பூஜாவிதியும் தோத்ர முஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க நாராயணர் கூறுகின்றார்: இந்திரன் ஸ்நானஞ் செய்து இரண்டு வஸ்திரந் தரித்துப் பாற் கடலின்கண்சென்று பஞ்சாயதன பூஜை செய்து கடத்தைத் தாபித்து அதில் பரமேச்வரியான லக்ஷ்மியை ஆவாகித்து, சந்தனத் திற்றோய்ந்த பாரிஜாத புஷ்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு,

ஸஹஸ்ரதளபத்மஸ்த கர்ணிகாவா ஸினீம்பராம்
ஶரத்பார்வண கோடீந்துப்ர பாமுஷ்டிக ராம்பராம்
ஸ்வதேஜஸா ப்ரஜ்வலந்தீம் ஸுகத்ருஶ்யாம் மனோஹராம்
ப்ரதப்த காஞ்சனநிப சோபாம் மூர்த்திமதீம்ஸதீம்
ரத்ன பூஷண பூஷாட்யாம் சோபிதாம்பீதவாஸஸா
ஈஷத்தாஸ்ய ப்ரஸன்னாஸ்யாம், சஶ்வத்ஸு ஸ்திரயௌவனாம்
ஸர்வஸம்பத் ப்ரதாத் ரீஞ்சமஹா லக்ஷ்மீம்பஜேஶுபாம்

என்று தியானித்து பக்தியோடு ஒவ்வொரு மந்திரத்தினாலும் ஷோட சோபசாரஞ்செய்து சிறந்தும் உயர்ந்துமிருக்கின்ற நானாவித வஸ்துக்களையும், விலையுயர்ந்த ரத்னத்தையும் ஆசனத்தையும், ஓ மகாலக்ஷ்மியே! பெற்றுக்கொள்வாயாக; சுத்தமான இந்த கங்கா தீர்த்தத்தைக் கிரகித்துக்கொள்வாயாக; புஷ்பம் சந்தனம் அறுகு முதலானவற்றோடு கூடிய சங்கமத்தியிலிருக்கின்ற அர்க்கிய ஜலத் தையும் கிரகிப்பாயாக; நல்ல சுகந்த புஷ்ப தைலத்தையும் நல்ல தேகசுந்தரத்தைக் கொடுக்கின்ற நெல்லிக்கனியையும் அங்கீகரிப் பாய். நல்ல பட்டுவஸ்திரத்தையும், பஞ்சுவஸ்திரத்தையும், ரத்ன பூஷணத்தையும், சுவர்ண பூஷணத்தையும், நல்ல கந்தத்தோடு கூடிய சந்தனத்தையும் வாங்கிக்கொள்வாயாக. மரத்தினது மெழுக் குப்போன்ற கந்தத் திரவியங்கலந்த தூபத்தையும், உலகத்துக்கு நேத்ர சொரூபமாயும், பரிசுத்தமாயும், இருட்டைப் போக்குகின்ற தாயும், சுகத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள தீபத்தையும் பெற்றுக் கொள்வாயாக. நானாவித உபகரணங்களோடு கூடியதாயும், நானா வித ரஸத்தோடு மிருக்கின்ற நைவேத்தியத்தைப் பெற்றுக்கொள்

வாயாக. பிரம ஸ்வரூபமாயும், பிராண ரக்ஷண காரணமாயும், துஷ்டியும் புஷ்டியுங்கொடுக்கின்ற அன்னத்தைப் பெற்றுக்கொள் வாயாக. சாலியன்ன சம்பந்தமாயும், நன்ருய்ப்பக்குவமாயும், சர்க் கரைபாலோடு கலந்ததாயும் இருக்கின்ற பரமான்னத்தைப்பெற்றுக் கொள்வாயாக. சர்க்கரைபாலோடு கூடியதாயும் மனோகரமாயும் ருசியாயுமிருக்கின்ற சுவஸ்திகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. நாஞுவிதமான பக்குவான்னங்களையும், காமதேனுவின் ஸ்தனத்தில் பெருகியிருக்கிற மனுஷ்யாமிர்தத்தையும் பெற்றுக்கொள்வாயாக. கரும்பிலிருந் துண்டானதாயும், அக்கினியில் பக்குவப்பட்டதாயு முள்ள வெல்லத்தைக் கிரகிப்பாயாக. யவை கோதுமை இவை களின் மாவிலுண்டானதும், நெய் வெல்லம் கலந்ததுமான க்ஷீராமு தத்தைக் கிரகித்துக்கொள்வாயாக. அரிசிமாவோடுகூடினதாயும் பக்குவமாயும் சுவஸ்திகம் முதலானதோடு கூடியிருக்கின்ற என்ஞல் கொடுக்கப்பட்ட நிவேதனத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. குளிர்ச்சி யான காற்றைக் கொடுப்பதாயும், ஒடுக்கமான காலத்தில் சுகத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிற விசிறியும், சாமரமும் ஒப்புக்கொள்வா யாக. பச்சைக்கற்பூரம் முதலானவைகளால் பரிமளிக்கப்பட்டதாயும், நாவினுடைய அரோசிகத்தைப் போக்குவதாயுமிருக்கிற தாம்பூலத் தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. நன்ருய் பரிமளம் ஏற்பட்டதாயும், குளிர்ச்சியாயும், தாகத்தைத் தணிக்கும் சக்தியுள்ளதாயும் சகல பிராணிகளுடைய பிழைப்புக்குக் காரணமாயுமிருக்கிற தீர்த்தத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. தேகத்தின் சௌந்தர்யத்தை விருத்தி செய்வதான பஞ்சினுலுண்டான வஸ்திரத்தையும் பட்டுவஸ்திரத் தையும் பெற்றுக்கொள்வாயாக. தேகத்துக் கலங்காரஞ்செய்யத் தக்க சுவர்ண பூஷணங்களையும், ரத்னபூஷணங்களையும் பெற்றுக் கொள்வாயாக. சுகத்தையும் சர்வமங்களத்தையுங் கொடுக்கிற கந்தத்தை ஆக்ராணஞ்செய்வாயாக. புண்ணிய தீர்த்தத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இந்த ஆசமனீய தீர்த்தத்தைப் பெற்றுக் கொள் வாயாக. ரத்னஹாரங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் புஷ்பபந்தனங் களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. பூமியில் எந்தெந்த வஸ்துக்கள் அபூர்வமாயும் துர்லபமாயுமிருக் கின்றனவோ அவைகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்வாயாகவென்று மூலமந்திரத்தாற் கொடுத்து விதிப்படி அம்மந்திரத்தைப் பத்து லக்ஷம் ஜபித்தான். அதனுல் அவனுக்கு மந்திரசித்தியுண்டா யிற்று. பிரமாவினுல் கொடுக்கப்பட்டதாயும் வைதிக சம்பந்தமாயும் மந்திர ராஜமாயும் பிரசித்தமாயும் கற்பவிருக்ஷமாயும் இருக்கிற சுவாஹா என்பதஞேடுகூடியிருக்கிற இம்மந்திரத்தினுல் குபேரன் பரமைச்வர்ய மடைந்தான்; பிரபுவான தக்ஷஸாவர்ணிமனுவும், மங்களனும், சப்ததீபங்களுக்கும் பிரபுவாயிருந்தனர். பிரியவிரதன் உத்தானபாதன் கேதாரன் இவர்கள் சர்வசித்தியுமடைந்தனர். இம் மந்திரத்தால் இந்திரனுக்கு இஷ்டசித்தியுண்டாகும்போது லக்ஷ்மி தேவி சிறந்த விமான மூர்ந்து சப்த த்வீபத்தோடு கூடின பூமியைத் தனது காந்தியினுல் மறைக்கின்றவளாய், வெண்சம்பகப்பூ

நிறமுடையவளாய், ரத்னபூஷணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாய், பிரசன்னமான முகமுடையவளாய், பக்தானுக்கிரகத்தில் ஆவலுள்ளவளாய், கோடிசந்திர பிரகாசமுள்ள ரத்னமாலையைம் தரித்தவளாய், வரங்கொடுப்பவளாய் வந்தனள். சர்வலோகத்திற்கும் தாயாயும், சாந்தையாயு மிருக்கின்ற அந்தத்தேவியை இந்திரன்பார்த்து ரோம புளகாங்கிதமுடையவனும், ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிந்து கைகூப்பிப் பிரம்மாவினால் கூறப்பட்ட சிறந்த தோத்திரத்தைச் செய்தனன் : (1–50)

கமலவாசினியின் பொருட்டு நமஸ்காரம். நாராயண பத்தினியின் பொருட்டு நமஸ்காரம். கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியமான மகாலக்ஷ்மியின்பொருட்டு நமஸ்காரம். தாமரைமலர்போன்ற கண்ணையும் முகத்தையுமுடைய தேவியின்பொருட்டு நமஸ்காரம். பத்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளாயும், பத்மம் கையிலுள்ளவளாயும், விஷ்ணுவின் பத்தினியாயுமிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வசம்பத் சொரூபிணியாயும், சர்வராலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவளாயும், ஹரிபக்தியையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கிறவளுமான உனக்கு நமஸ்காரம். கிருஷ்ணன்மார்பில் வசித்து கிருஷ்ணனைப் புருஷனாகவுடைய உனக்கு நமஸ்காரம். சந்திரகாந்த சொரூபிணியான உனக்கு சம்பத்துக் கதிஷ்டமான தேவதையாயும், மகாதேவியாயு மிருக்கின்ற உனக்கு விருத்திசொரூபையாயும், விருதித்தைக் கொடுக்கின்றவளாயு மிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். வைகுண்டத்தில் எந்த லக்ஷ்மியுண்டோ பாற்கடலில் எந்த லக்ஷ்மியுண்டோ, இந்திர கிருகத்தில் எந்த ஸ்வர்க்க லக்ஷ்மியுண்டோ நீ அந்தந்தலக்ஷ்மி சொரூபமாயிருக்கிறவள். ராஜகிருகத்தில் ராஜலக்ஷ்மியாயும், கிருகஸ்தருடைய கிருகத்தில் கிருகலக்ஷ்மியாயும் கிருகதேவதையாயும், சமுத்திரத்திற் பிறந்த காமதேனுவாயும், யக்ஞத்துக்குப் பத்தினியான தக்ஷிணையாயும், தேவமாதாவான அதிதியாயும், தாமரைக் குளத்தில் தாமரைப் பூவாயும், அவிசுஹோமத்தில் சுவாஹாகாரமாயும், கவ்யஹோமத்தில் சுவதாவாயும், விஷ்ணுஸ்வரூபமாயும், சகலருக்கும் ஆதாரமான பூமி சொரூபமாயும், சுத்த தத்வ சொரூபமாயும், நாராயணனை முக்கியமான ஸ்தானமாக உள்ளவளாயு மிருக்கின்றாய். கோபம் ஹிம்சை முதலானவைகளால் விடப்பட்டவளாயும், வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும், ஸரஸ்வதி சொரூபமாயும், பரமார்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும், விஷ்ணு பக்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயு மிருக்கின்றாய். நீ இல்லாவிட்டால் உலகம் பஸ்மமாய்விடும் ; சகலப் பிரபஞ்சமும் மரித்தபிராயமாய்விடும். எல்லோருக்குஞ் சிறந்த தாயாயும், பந்துரூபியாயும், புருஷார்த்தங்களுக்குக் காரணமாயு மிருக்கின்றாய். குழந்தைக்குத் தாய் எப்படிப் பால்கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றாளோ, அப்படிச் சகலரையும் ரக்ஷிக்கின்றாய். தாயில்லாத குழந்தை தெய்வாதீனமாய்ப் பிழைக்கிறது ; நீ யில்லாமல் ஒருவனும் பிழைக்கமாட்டான். இது நிச்சயம். பிரசன்ன சொரூபியான நீ என் விஷயத்தில் தயை செய்வாயாக. ஓ தேவியே! என்னுடைய

ஸ்தானங்களெல்லாம் சத்ருக்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நீக்கி எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும். உன்னைவிட்டு நான் எப்போது விலகி விட்டேனோ, அதுமுதல் பந்துஹீனனாயும், பிக்ஷுகனாயும் சர்வசம்பத்ஹீனனாயு மிருக்கின்றேன். தேவியே ! ஞானத்தையும், தருமத்தையும், சகல சௌபாக்கியத்தையும் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பிரபாவத்தையும், பிரதாபத்தையும், சர்வாதிகாரத்தையும், யுத்தத்தில் ஜயத்தையும், ஐஸ்வர்யத்தையும் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சகலதேவர்களோடும் துதித்துக் கண்ணீர் பெருக சிரசினால் நமஸ்கரித்தான். ஏனைய தேவரும் தங்கள் வேண்டுகோளின்படி வேண்டிப் போற்ற, யாவர்க்கும் வரங் கொடுத்து அழகான புஷ்பமாலையை இந்திரனுக்கு அனுக்கிரகித்து மறைந்தனள். தேவர்கள் தங்கள் தங்களிடஞ் சென்றனர். இத் தோத்திரத்தை எவன் முக்காலமும் படிப்பானோ அவன் சகல அரசர் களுக்குள் பிரபுவாய், குபேரனுக்குச் சமானமாவன் ; இத்துதியை ஐந்து லக்ஷம் ஜபித்தால் சித்தியாய் விடும். அப்படிச் சித்தி யானவன் ஒருமாதம் ஒழிவின்றிக் கூறுவானானால் மகா சுகியாகவும், சிறந்த ராஜாவாகவும் ஆகின்றான் என்றனர். (51–75)

ஓம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ பூஜிதாயை நம:

43. சுவாஹா சக்தி

நாரதர் வினவுகின்றார் :—ஓ மகானுபாவரே ! உருவத்தினாலும், குணத்தினாலும், ஹரிக்குச் சமானமான நாராயண முனிவரே ! தபஸ்விகள் முனிவர்கள் வேதவித்துக்கள் சித்தர்கள் யோகிகள் என்று சொல்லப்பட்டவர்களுள் நீரே சிறந்த முனிவர். லக்ஷ்மி தேவியினது வரலாற்றை எனக்குக் கூறினீர். இனி ஒருவருக்குந் தெரியாவண்ணம் பாதுகாக்கத் தக்கதும், சகல காரியத்துக்கும் உபயோகமாகத் தக்கதும் வேதபுராணங்களில் கூறப்பட்டதுமான உபாக்கியானத்தைக் கூறவேண்டும் என்று கேட்க நாராயணர், நாரதரே ! புராணங்களில் அப்பிரகாசமாயுள்ள வேதோக்த தர்ம சம்பந்தமான பல உபாக்யானங்கள் நான் கேட்டிருக்கின்றேன் ; அவற்றுள் நீர் எதனை விரும்புகின்றீர் என்றனர். நாரதர், சர்வ கர்மங்களிலும் செய்யப்பட்ட அவிசு ஹோமங்களில் சுவாஹா தேவியும், பிதுர் ஹோமத்தில் சுவதாதேவியும், தக்ஷிணாதேவியும் சகலவிடங்களிலும் புகழப்பட்டிருக்கின்றார்கள் ; இவர்கள் சரித் திரத்தையும், ஜன்ம பலத்தையும், பிராதான்யத்தையும் கேட்க விரும்புகின்றேன் என்றனர். அவ்வார்த்தையை நாராயணர் கேட்டுச் சிரித்து சிருஷ்டிக்காதியில் சகலதேவர்களும் பிரமலோகத் திற்குப்போய் தங்கள் ஆகாரத்தைப்பற்றி விண்ணப்பிக்க, பிரமன் யஜ்ஞரூபியான விஷ்ணுவைத் தியானித்தனர். அவர் ஒரு கலை யால் யக்ஞரூபமாக அவதரிக்க அந்த யக்ஞத்தில் பிராமணர்கள் பலவிதமான அவிசைக் கொடுத்தார்கள். கொடுத்தும் அவைகளைத்

தேவர்கள் அடையவில்லை. அதனால் தேவர்கள் மீண்டும் பிரம தேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய பிரமன் கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சரணமடைந்து அவராக்ஞையால் பிரகிருதிதேவியைப் பிரார்த்திக்க அவள் தனது கலையினால் சர்வசக்திரூபமாயும், அதி சுந்தரமாயும், கறுத்த நிறமுள்ளவளாயும், மனோகரையாயும், புன்சிரிப்புள்ள முகமுள்ளவளாயும் பக்தானுக்கிரகையாயும் பிரமனை நோக்கி என்ன வேண்டுமென்றனள். அதற்கவன் கூறுவான் : அக்னிக்குக் கொளுத்துஞ் சக்தி யில்லாமையால் நீ அவனுக்குக் கொளுத்துஞ் சக்தியாகவேண்டும். உன்நாமத்தை உச்சரித்துத் தேவர்களுக்கு அவிசு ஹோமஞ் செய்வார்களாயின் அதை அவர்கள் அடைந்து ஆனந்தமடையும்படிச் செய்யவேண்டும். அக்னிக்குச் சம்பத்தாக வும், கிருகலக்ஷ்மியாகவும் இருக்கின்ற உன்னைத் தேவரும் மனித ரும் பூஜிப்பார்கள். அதனைக்கேட்ட சுவாஹாதேவி துக்கித்து, நான் கிருஷ்ணமூர்த்தியை யடையப்போகின்றேன். அவனைத் தவிர மற்றவர்களையடையக் கனவிலும் எனக்கு இஷ்டமில்லை. நீ யும் ருத்திரரும் ஆதிசேஷனும் யமனும் மற்றுமுள்ளாரும் செய்து வரும் தொழில்களெல்லாம் அவருடைய கிருபையினாலல்லவா? ஆகலான் நானும் அவரையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறி பத்மநாபனைக்குறித்து லக்ஷம் வருஷம் ஒற்றைக்காலில் நின்று தியானித்துத் தவம்புரிந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தரி சித்துக் காமத்தினால் மூர்ச்சித்தனள். சர்வக்ஞனான கிருஷ்ணன் அவளபிப்பிராயமறிந்து அவளைக் கையினால் எடுத்து நிறுத்திக் கூறுகிறார் : நீ வராஹ அவதாரத்தில் உன் அம்சத்தால் என் பத்தி னியாகக் கடவாய். அப்போது நீ நக்னிஜிதன் புத்திரியாய்ப் பிறந்து நாக்னிஜிதீ என்று பெயருள்ளவளாவாய். இப்போது அக்னிக்குத் தஹனசக்தியாயிருந்து அவனுக்குப் பத்தினியாகவும் மந்திரங்களுக்கெல்லாம் அங்கமாகவும் பூஜிக்கத்தக்கவளாகவும் இருக்கக்கடவாய். உன்னை அக்னி மிக்க விஸ்வாசத்தோடு கௌர வித்துப் பத்தினியாக்கிக்கொண்டு உனக்குத் திருப்தியுண்டாகும்படி ரமிப்பானென்றுகூறி மறைந்தனர். (1–33)

பிறகு பிரமாவின் உத்தரவின்படி அக்னிதேவர், பயத்துடன் சாமவேதத்தில் கூறியுள்ள தியானத்தினால் ஜகதம்பிகையைத் தியா னித்துத் துதித்து, மந்திரபூர்வகமாய் சுவாஹாதேவியை மணந்து, ஆயிரம் தேவவருஷம் ரமித்திருக்க அவள் கருப்பமடைந்து பன்னிரண்டு வருஷஞ் சென்றபின்னர் தக்ஷிணாக்னி காருஹபத்யம் ஆஹவனீயம் என்னும் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றனள். ரிஷி களும் முனிவர்களும் பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் சுவாஹா என்பதை யீற்றிலுடைய மந்திரத்தை யுச்சரித்து அவிர்த்தானஞ் செய்தனர். தேவர்களும் அவிசை யடைந்தார்கள். சுவாஹாவோடு கூடின மந்திரங்களெல்லாஞ் சபலமடைந்தன. சுவாஹாவோடு கூடினமந்திரத்தை எவன் உச்சரிக்கின்றானோ அவனுக்குச் சர்வ சித்தியுமுண்டாகும். விஷமில்லாத சர்ப்பம்போலும் வேதமில்லாத பிராமணன் போலும் பர்த்தாசேவையில்லாத ஸ்திரீபோலும்

வித்தையில்லாத புருஷன்போலும் பழமுள்ள கிளையில்லாத விருக்ஷம் போலும் சுவாஹாவோடு கூடாத மந்திரமானது நிந்திக்கத்தக்கது; ஹோமஞ்செய்தாலும் பலனுண்டாகாது. சாமவேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தியானமும், துதியும், பூஜாவிதியுங் கூறுகின்றேன். எல்லா யக்ஞமும் ஆரம்பிக்குஞ் சமயத்தில் கடத்தில் சுவாஹாதேவியைப் பூஜித்துச் செய்தால் பலன் சித்திக்கும். மந்திரத்துக்கு அங்கமாயிருக்கின்றவளாயும் மந்திரசித்தி சொரூபையாயும், சித்தியாயும், சித்திதையாயும், கர்மபலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் தியானித்து மூலமந்திரத்தினால் பாத்யம் முதலானவைகளை கொடுத்து பூஜிக்கின்றவன் எல்லாப் பலத்தையுமடைவான். இது நிச்சயம். சுவாஹா, வன்னிப்ரியா, வன்னிஜாயா, சந்தோஷகாரிணி, சக்தி, கிரியா, காலதாத்ரி, பரிபாககரி, த்ருவா (ஸ்திரமானவள்) நராணும்சதாகதி (மனிதர்களால் சதாசரண மடைகின்றவள்), தாஹிகா (கொளுத்துகிறவள்), தஹனக்ஷமா (கொளுத்துவதில் வல்லமையுடையவள்), ஸம்ஸார சாரரூபா, கோரஸம்ஸாரதாரிணீ (கோரமான ஸம்சாரத்தினின்று கரையேற்றுகின்றவள்) தேவஜீவனரூபா, தேவபோஷணகாரிணி என்கின்ற இப்பதினாறு நாமங்களையும் எவனொருவன் பக்தியோடு படிப்பானோ அவன் இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் சர்வசித்தி யடைவான். அவனுடைய எல்லாக் கர்மங்களும் அங்கஹீனமாகமாட்டா. புத்திரஹீனன் புத்திரனையும் பத்னிஹீனன் அரம்பைக்குச் சாமானமான சுந்தரஸ்திரீயையும் அடைவர் என்றனர். (34–54)

ஓம் லப்யேதராயை நம:

44. சுவதா தேவி

நாராயணர் கூறுகின்றார் : இனிச் சுவதா உபாக்கியானத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. இது பிதுர்க்களுக்குத் திருப்தியையுண்டாக்கும் சிராத்த காலத்தில் அதிகமான பலத்தைக் கொடுக்கும். பிரமன் சிருஷ்டிக்காதியில் நான்கு சரீரமுள்ள பிதுர்க்களையும், மூன்று தேஜோரூபமான பிதுர்க்களையும் சிருஷ்டித்து, சுகரூபராயும் மனோகரராயுமுள்ள அவர்களுக்கு ஆகாரமாக சிராத்தத்தில் செய்யும் தர்ப்பணத்தையும் ஸ்நான காலத்திற் செய்யும் தர்ப்பணத்தையும் தேவபூஜையை முன்னிட்ட சிராத்தத்தையும் கற்பித்தனர். முச்சந்தியிலும் செய்யவேண்டிய ஆன்னிகமாகிய அனுஷ்டான கர்மங்களைப் பிராமணன் செய்யவேண்டியதென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் எந்தப் பிராமணன் தினம் சிராத்த தர்ப்பணமும் முச்சந்தியும் பலியும் வேதத்தொனியும் செய்யாமலிருக்கின்றானோ அவன் விஷமில்லாத பாம்புபோல் யாவராலும் அவமதிக்கத் தக்கவனாவான். தேவி சேவையில்லாதவனும், ஈஶ்வரனுக்கு நிவேதிக்காமல் புசிக்கின்றவனும் சாம்பராகும் மரணகாலம் வரையில் சுத்தியடையமாட்டான் ; அவன் ஒரு கர்மத்துக்கும்

உபயோகப்படமாட்டான். பிரமன் பிதுர்க்கள் நிமித்தம் சிராத்தாதி களை நியமித்திருக்கின்றபடியால் பிராமணன் முதலானவரும் அவ்வாறே சிராத்தாதிகளைக் கொடுத்துவந்தனர். ஆனால் அதனைப் பிதுர்க்கள் அடையச் சக்தியற்றவர்களாய் பசியடைந்து பிரம னிடம் விண்ணப்பித்தனர். அவர் மானசிகமாக ஓர் மனோகரமான கன்னிகையை உருவம் யௌவனம் நூறுசந்திரனுக்குச் சமான மான காந்தியுள்ள முகம் வித்தை குணம் முதலியன உள்ளவ ளாயும், பிரகிருதிதேவியின் அம்சமாயும் பதிவிரதையாயும் வெண் சம்பகப்பூ நிறமும் ரத்ன பூஷணாலங்கிரதமும் சுத்தமும் புன் சிரிப்பும் வரமளிக்குஞ் சக்தியும் சுபகரமும் நல்ல நடையும் சுவதா என்னும் பெயரும் உள்ளவளாயும், லக்ஷ்மியின் லக்ஷணமுடையவ ளாயும், நூறுதளமுள்ள தாமரை மலரில் பொருந்திய பாதங்க ளுடையவளாயும், பிதுர்தேவதைகளுக்குப் பத்னியாயும் தாமரை போன்ற முகமும், நேத்திரமுமுடையவளாயுஞ் சிருஷ்டித்து அவர் களுக்குக் கொடுத்து சுவதாவோடு கூடின மந்திரத்தைப் பிதுர்க் களைத் திருப்தி செய்யவேண்டுமென்று பிராமணர்களுக்கு ரகசியத் தில் உபதேசித்தனர். அவ்வாறே அவர்களும் கிரமப்படிச் செய்து வந்தனர். தேவர்களுக்கு சுவாஹாமந்திரமும் பிதுர்க்களுக்கு சுவதா மந்திரமும் சிறந்தன. தக்ஷிணை எல்லா கர்மங்களிலுஞ் சிறந்தது. அஃதில்லாத யாகம் நாசமாகும். பிதுர்க்கள் தேவர்கள் பிராமணர்கள் முனிவர்கள் மனுக்கள் முதலிய யாவரும் சுவதாதேவியைப் பூஜித்துத் துதித்தார்கள். இந்த சுவதாவின் வரலாறு யாவருக்குஞ் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கும். வேறெதைக் கேட்கவிரும்புகின்றனை என்றனர். (1–18)

நாரதர் சுவதாதேவியின் பூஜாவிதியும் தியானமும் துதியுங் கேட்க விரும்புகின்றேன் என்றனர். நாராயணர் கூறுகிறார்: ஓ நாரதரே! நீர் கேட்டவைகள் வேதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவைஎல்லா மங்களத்தையும் உண்டாக்கும். நீ எல்லா வேதங்களை யும் அறிந்திருக்கின்றனை. மீண்டும் ஏன் அதனைக் கேட்கவிரும்பு கின்றனை? சரத்கால கிருஷ்ணபக்ஷதிரயோதசி மகநக்ஷத்திரத் திலும் சிராத்ததினத்திலும் சுவதாதேவியைப் பூஜித்துப் பிறகு சிராத்தத்துக்காரம்பிக்க வேண்டியது. அகங்காரத்தினால் இத் தேவியைப் பூஜிக்காமல் எவன் சிராத்தத்துக்கு ஆரம்பிக்கின்றானோ, அவன் சிராத்ததர்ப்பண பலன்களை யடையமாட்டான். பிரமாவின் மனதிற்பிறந்த கன்னிகையாயும், எப்போதும் ஸ்திரமான யௌவன முடையவளாயும் பூஜ்யர்களான பிதுர்தேவதைகளுக்கும், சிராத்தங் களுக்கும் பலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயுமுள்ள சுவதாதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று தியானித்து மங்களமான கலசத்தில் ஆவாகித்து மூலமந்திரத்தால் பாத்யாசமனாதிகளைக் கொடுத்து **ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் க்லீம் ஸ்வதா தேவ்யை ஸ்வாஹா** என்றுச்சரித்துப் பூஜித்து நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று வேதத்தில் கூறியிருக் கின்றது.

இனிப் பிரமதேவனால் கூறப்பட்டதாயும், மனிதர்கள் இச்சிக்

கும் சகல சுகத்தையுங் கொடுப்பதாயுமுள்ள துதியைக் கூறு கின்றேன் கேட்பீராக : சுவதா என்றுச்சரித்த மாத்திரத்தில் புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நான பலமும் சர்வபாப நிவிர்த்தியும் வாஜபேய பலமும் உண்டாகும். மூன்றுதரம் உச்சரித்தால் சிராத்தம் பலி தர்ப்பணம் இவைகளின் பலம் உண்டாகும். சிராத்ததினத்தில் சுவதாவின் தோத்திரத்தைச் சாவதானமாய்க் கேட்கின்றவன் சிராத்தஞ்செய்த பலனையடைகிருன். சந்தேகமில்லை. சுவதா என்று மூன்றுதரம் மூன்று காலங்களிலும் உச்சரிக்கின்றவன் பதி விரதா தருமமும் வணக்கமும் புத்திரப்பேறும் நற்குணங்களும் உடையவளாகிய மனைவியை யடைகிருன். ஓ ஸ்வதாதேவியே ! பிதுர்க்களுக்குப் பிராணனுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றனே ; பிரா மணர்களுக்கு ஜீவனரூபியாயிருக்கின்றனே. சிராத்தத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயிருக்கின்றனே. பலத்தைக் கொடுக் கின்றவளாயிருக்கின்றனே. புண்ணிய ரூபிணியாயிருக்கின்றனே. நித்யையாயும், சத்யரூபிணியாயும், சிருஷ்டிகாலத்தில் ஆவிர்ப்ப வித்தவளாயும், பிரளயகாலத்தில் மறைகின்றவளாயும் இருக் கின்றனே. ஓம் ஸவஸ்தி: நம: ஸ்வாஹா சுவதா தக்ஷிணு இம் மந்திரமெல்லாம் வேதத்தில் கர்மபூர்த்திக்காக ஈஸ்வரனுல் நிர்மிக்கப் பட்டன என்று இவ்வாறு சொல்லி முடிக்கும்போது சுவதாதேவி ஆவிர்ப்பவித்தாள். அவளைப் பிரமன் பிதுரர்களுக்குக் கொடுத் தான் ; பிறகு சகலரும் தங்களிடஞ் சென்றனர். எவன் இத்துதி யைக் கேட்பானே அவன் சகல தீர்த்த யாத்திராபலத்தையும், தன் மனதிலெண்ணும் கோரிக்கைகளையும் அடைவான் என்றனர்.

(19–36½)

ஓம் லப்தபக்தி ஸுலபாயை நம:

45. தக்ஷிணு தேவி

நாராயணர் கூறுகின்ருர் :—இனித் தக்ஷிணேபாக்கியானங் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக : முற்காலத்தில் கோலோகத்தில் கிருஷ் ணனுக்குப் பிரியமானவளாயும், ராதாவுக்குச் சமானமானவளாயும், யாவராலும் பூஜிக்கத் தக்கவளாயும், மனேகரையாயும், சுந்தரியா யும், நல்ல காந்தியான பற்கள், வித்தை, குணம், ரூபம், மிருது வான சரீரம் முதலியவைகளை யுடையவளாயும், மேகலையணிந்த வளாயும், தாமரை மலர்போன்ற கண்ணுள்ளவளாயும், யௌவன முள்ளவளாயும், சிறிது புன்சிரிப்புள்ள முகமுள்ளவளாயும், ரத்ன பரணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாயும், வெண் சம்பகப்பூ நிற முள்ளவளாயும், கோவைப்பழம் போன்ற உதடுள்ளவளாயும், மான் போன்ற கண்ணுடையவளாயும், அன்ன நடையுள்ளவளாயும், காம சாஸ்திரத்தில் சமர்த்தையாயும், சுபாவமாய் ஆசையுள்ளவளாயும், பிறருடைய அபிப்பிராயமறிந்தவளாயும், ரஸக்ஞையாயும், ரசிக ராசிகளுக் கிருப்பிடமாயும் ரசிக நாயகியாயும் ரஸிக சுகத்தையறிந்

தவளாயுமுள்ள சுசீலை என்னும் ஓர் கோபி ராதையின் எதிரில் கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய மார்பின் வலப்பாகத்தில் வசித்திருந்தாள். அப்பொழுது கிருஷ்ணமூர்த்தி கோபிகளுக்குள் சிறந்த ராதையைப் பார்த்துப் பயந்து தலைகுனிந்து நிற்ப, ராதை கண் சிவந்து உதடு துடித்து அவர் சமீபத்தில் வருவாளாயினள். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவள் வருகையைக் கண்டு மறைந்தோடினர். ஓடிப்போகிற கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சுசீலை முதலியவர்கள் பார்த்துப் பயந்து நடுங்கினர். சுதாமன் முதலான மூன்று லக்ஷம் கோபர்களும் லக்ஷங்கோடி கோபிகா ஸ்திரீகளும் பயந்து கைகூப்பி வணங்கின கழுத்துடையவர்களாய் எங்களை ரக்ஷிப்பாயென்று சரணமடைந்தனர். பரமேச்வரியான ராதிகாதேவி சுசீலையை நோக்கி, இனி நீ கோலோகத்துக்குள் வருவையாயின் பஸ்மமாகக் கடவையென்று சபித்தனள். பிறகு ராதை அந்த ராஸக்கிரீடையில் கிருஷ்ணமூர்த்தியை அழைக்க அவன் வாராமையால் க்ஷணகாலத்தைக் கோடியுகமாக நினைத்துக் கூறுகிருள் : (1–16)

ஓ பிராணநாதனே! வாரும். என் பிராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவனே! நீ யில்லாமல் என் பிராணன் போகின்றது. ஸ்திரீயின் கர்வமும் சுகமும் புருஷ பாக்கியத்தினுல் விருத்தியடைகின்றன. ஆதலால் ஓ பகவானே! நான் உன்னை எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கிறேன் குல ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன்தான் பந்து, தெய்வம், வழி, சம்பத்து முதலியவைகள். தருமத்தையும் சுகத்தையும் பிரீதியையும் அரிஷ்ட நிவிர்த்தியையும் சன்மானத்தையும் கௌரவத்தையும் ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுக்கிறவன் பர்த்தாதான். நாயகன்தான் சாராத்சாரமான பிரபு. அவன்தான் பந்துக்களை விருத்தி செய்கிறவன். பந்துக்களுள் பர்த்தாவுக்குச் சமானமான பந்து கிடையாது. பரிக்கிறபடியால் பர்த்தாவென்றும், பரிபாலிக்கின்றபடியால் பதியென்றும், சரீரத்துக்குப் பிரபுவானபடியால் சுவாமி என்றும், காமத்தைக் கொடுக்கிறபடியால் காந்தனென்றும், சுகத்தை விருத்தி செய்கிறபடியால் பந்துவென்றும், பிரீதியைக் கொடுக்கிறபடியால் பிரியன் என்றும், ஐச்வர்யத்தைக் கொடுக்கின்றபடியால் ஈசன் என்றும், பிராணனுக்குப் பிரபுவாக இருக்கின்றபடியால் பிராண நாயகனென்றும், ரதியைக் கொடுக்கின்றபடியால் ரமணன் என்றும் சொல்லப்படுகிருன். பர்த்தாவைக் காட்டிலும் பிரியமான பொருள் ஒன்றேனுங் கிடையாது. புத்திரன் பர்த்தா சுக்லத்திலிருந்து பிறந்தபடியால் சுதனுயிருக்கின்ருன். நல்ல குல ஸ்திரீகளுக்கு நூறு பிள்ளைகளிருப்பினும் அவர்களைக் காட்டிலும் பர்த்தாவே பிரியமானவன். நற்குலத்திற் பிறக்காத ஸ்திரீ பர்த்தாவையறிந்துகொள்ள வல்லமையுள்ளவளாகாள். எல்லாப் புண்ய தீர்த்த ஸ்நானமும், தக்ஷிணையோடு கூடிய எல்லா யக்ஞமும், எல்லா பூபிரதக்ஷிணமும், எல்லாத் தபசுகளும், விரதங்களும், உபவாசங்களும், இன்னும் அநேகவிதமான புண்ணியகர்மங்களும், குருசேவை பிராமணசேவை தேவசேவையாதிகளும் கணவன் பாத சேவைக்குப் பதினுறில் ஒரு பங்குகூட சமானமாகாது. குரு, சிறந்த பிராம

ணன், தேவர்கள் இவர்களைக்காட்டிலும் பர்த்தாவே சிறந்தவன். புருஷர்களுக்கு வித்யாதானஞ்செய்த குரு எப்படிச் சிறந்தவரோ, அப்படி நல்ல குடியிற்பிறந்த ஸ்திரீகளுக்கு புருஷனே சிறந்தவன். லக்ஷங்கோடி கோபிகாஸ்திரீகளுக்கும், லக்ஷங்கோடி கோபாலர்களுக்கும், அளவில்லாத பிரமாண்டங்களுக்கும், கோலோகப்பிரபுக்களுக்கும், என் கணவனுகிய உனது அனுக்கிரகத்தால் நான் ஈஸ்வரியாயிருக்கின்றேன். ஸ்திரீசுபாவமாகையால் நீ இங்கிருக்கின்ருய் என்பதையறியாமல் இருக்கிறேன் என்றுகூறி கிருஷ்ண மூர்த்தியைப் பக்தியினுல் தோத்திரஞ்செய்து, நாதனே! நாதனே! எனக்குத் தரிசனத்தைக்கொடும். நான் உம் பிரிவால் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றழுதாள். (17–35)

பிறகு சுசீலை என்கிற தக்ஷிணுதேவி கோலோகத்தைவிட்டுப் பூலோகத்திற்குவந்து நீண்டகாலந் தவம்புரிந்து லக்ஷ்மியின் சரீரத்தில் பிரவேசித்தாள். அக்காலத்தில் தேவர்கள் ஒரு பெரிய யாகத்தைச்செய்து அதன் பலனையடையாமற்போயினர். அக்காரணத்தை பிரமனிடஞ்சென்று கேட்க, அவர் கிருஷ்ணனைத் தியானிக்க, அவர் மகாலக்ஷ்மி தேகத்திலிருந்து மானிடலக்ஷ்மியைப் பிரித்தெடுத்து, பிரமாவுக்குத் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தார். பிரமன் அவளைக் கர்மபூர்த்திக்காக யக்ஞமூர்த்திக்குக் கொடுத்தனர். யக்ஞமூர்த்தி அவளுடைய செளந்தர்யாதி விசேஷங்களைக்கண்டு மோகித்து மூர்ச்சையடைந்து பிறகு அவளையே விவாகஞ் செய்து கொண்டு மானிட சஞ்சாரமற்ற விடத்தில் நூறு திவ்யவருஷம் கிரீடித்திருந்தனர். அத்தேவி பன்னிரண்டு வருஷம் கர்ப்பந் தரித்து சர்வ கர்மாக்களுக்கும் பல ரூபமான பிள்ளையைப் பெற்றனள். அப்பிள்ளையை யக்ஞம் செய்கின்றவர்களுக்கு யக்ஞமூர்த்தி கொடுத்தனர். தேவர்கள் அதனுல் சந்தோஷமும் பரிபூரணமான மனோரதமு முடையவர்களாய்த் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். இச்செய்தி தருமரால் நான் கேட்டிருக்கின்றேன். கர்த்தா கருமத்தைச்செய்து சீக்கிரமாகத் தக்ஷிணையைக் கொடுத்தால் பலனடைவான் என்று வேதத்தில் கூறியிருக்கிறது. ஓ முனிவரே! கர்த்தா கர்மபூர்த்தியாகும்போது தெரியாமையாலாவது கர்மவசத்தாலாவது பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணையைக் கொடுக்காமலிருந்தால் அக்கர்மம் பலனைக் கொடுப்பதில்லை. ஒரு முகூர்த்தங் கழிந்தால் இரண்டு பங்கும், ஒரு ராத்திரி கழிந்தால் நூறு பங்கும், மூன்று ராத்திரி கழிந்தால் அதற்கு இரண்டு பங்கும், ஒரு மாதங்கழிந்தால் லக்ஷம் பங்கும், ஒரு வருஷங்கழிந்தால் மூன்றுகோடி பங்குமாக அந்தக்கர்மபலம் நஷ்டத்தையடைகின்றது. இவ்வாறு பிராமணசொத்தை யபகரித்தவன் ஒரு கர்மத்துக்கும் அதிகாரியல்லாதவனுயும் பின்பு தரித்திரனுயும், வியாதியுள்ளவனுயும் பிறப்பான். அவன் வீட்டிலிருந்து கொடியதான சாபத்தைக் கொடுத்து லக்ஷ்மி நீங்கிவிடுகின்ருள். அவனுல் கொடுக்கப்பட்ட தர்ப்பணம் சிராத்தம் இவைகளைப் பிதுர்க்கள் கிரகிக்கமாட்டார்கள். இவ்வாறே தேவர்கள் பூஜைக்கும் அக்னி ஆகுதிக்கும் தானங்

கொடுப்பதற்கும் யாசிப்பதற்கும் யோக்கியனுகான். எஜமானனு யிருந்து தக்ஷிணையைக் கொடாதிருக்கிறவனும், யாசித்தும் கொடாமலிருக்கிறவனும் ஆகிய இருவர்களும் கட்டியகயிறு அறு பட்ட யானையைப்போல் கும்பீபாக நரகில்வீழ்ந்து லக்ஷம் வருஷம் யமதூதர்களால் அடிபட்டு வருந்தி பின்பு சண்டாளனுயும் வியாதி யுள்ளவனுயும் தரித்திரனுயும் பிறப்பான். அதுவு மல்லாமல் முன்னேழு பின்னேழு பிதுர்க்களையும் நரகில் தள்ளி விடுவான். (36–63)

ஓ நாரதரே! தக்ஷிணையின் மகிமையைக் கூறினேன். இனி எதனைக் கேட்க விரும்புகின்றீர் என்று கேட்க, நாரதர் தக்ஷிணை யில்லாமல் செய்கிற யக்ஞத்தின் பலனை யார் அடைகிறது? முற் காலத்தில் யக்ஞமூர்த்தியால் செய்யப்பட்ட தக்ஷிணு பூஜாவிதி எப்படி? இவ்விரண்டையும் கூறும் என்று சொல்ல நாராயணர் கூறுகின்ருர்: தக்ஷிணையில்லாத கர்மத்துக்குப் பலன் ஏது? தக்ஷிணையோடு கூடிய கர்மத்துக்கே பலனுண்டு. தக்ஷிணை யில்லாத கர்மம் பலிச்சக்கிரவர்த்தியை யடைகிறது. சந்தேக மில்லை. ஏனெனில் பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் பொருட்டு வாமனுவதா ரஞ்செய்த பகவான் அவனை நோக்கி யார் தக்ஷிணையில்லாமற் செய்கின்ருர்களோ அந்தக் கர்மமும் வேதமறியாத பிராமணர் களுக்குக் கொடுத்த போஜனமும், சிரத்தையில்லாத தானமும், சூத்திர ஸ்திரீயை விவாகஞ்செய்துகொண்ட பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்த பூஜாத்திரவியம் முதலானதும், அசத் பிராமணனுல் செய்யப்பட்ட யக்ஞமும், அசுசியானவன் செய்கிற பூஜையும், குரு பக்தியில்லாதவனுடைய கருமமும் உன்னை அடையக்கடவது என்று கூறினுர். (64–70)

இனித் தக்ஷிணுதேவியினுடைய தியானமும், துதியும், பூஜா விதியும், கண்ணுவசாகையில் கூறியிருக்கிறமுறையே கூறு கின்றேன். கர்மத்தில் சமர்த்தையான அத்தக்ஷிணுதேவியை யஜ்ஞ மூர்த்தியடைந்து அவளது ரூபத்தினுல் மோகித்துத் துதிக்கத் தொடங்கினுர்:

ஸ்தோத்திரம்

முற்காலத்தில் கோலோகத்தில் சிறந்த கோபிகா ஸ்திரீயாயும், ராதைக்குச் சமானமாயும், தோழியாயும், கிருஷ்ணனுக்கு இஷ்ட மான மனைவியாயுமிருந்தனை! கார்த்திகை பௌர்ணமியில் ராதா மகோற்சவமான ராஸக்கிரீடையில் லக்ஷ்மியினுடைய தக்ஷிண புஜத் திலிருந்து பிறந்தனை. அதனுல் தக்ஷிணுதேவியென்று பெயரெய் தினை. அதற்குமுன் சுசீலையென்று பெயர் பெற்றிருந்தனை. ராதா சாபத்தினுல் கோலோகத்திலிருந்து வீழ்ந்து என் பாக்யத்தால் என்னிடம் வந்து சேர்ந்தனை. என்னிடம் தயை செய்து என்னையே பர்த்தாவாகச் செய்துகொள்வாய். கர்மிகளுக்கும் கர்மங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பவளாயிருக்கின்ருய். நீ யில்லாமற்போனுல்

யாவருடைய கர்மமும் வீண்தான். மும்மூர்த்திகள் திக்பாலகர்கள் முதலான சகல தேவர்களும் நீ இராத கர்மத்துக்குப் பலன்கொடுக்க வல்லமையுடையவர்களல்லர். பிரமன் கர்மரூபியாயும் மஹேஶ்வரன் பலரூபியாயும், விஷ்ணு யஜ்ஞரூபியாயும் இருக்கின்றனர். நீ இம் மூவருக்கும் சாரரூபியா யிருக்கின்றனே. பரப்பிரம்ம சொரூபியாயும், நிர்க்குணமாயுமிருக்கிற பராசக்தியும், கிருஷ்ணனும் உன்னே பலத் தைக் கொடுக்கிற சக்தியாகச் செய்திருக்கிறுர்கள். ஓ அழகான பெண்ணே! நீ எனக்கு ஜன்மங்கள்தோறும் சக்தியாயிருக் கின்றனே. நான் உன்னுடு கூடியிருப்பேனுல் சகல காரியங் களிலும் வல்லமையுள்ளவனு யிருக்கிறேன். (71–80)

என்றிவ்வாறு துதித்து எதிரே நிற்க, தேவி சந்தோஷத்தோடு அவனேயடைந்தாள். இத்துதியை ஒருவன் ராஜசூயயாகம், வாஜபேயம், கோமேதம், நரமேதம், அஶ்வமேதம், லாங்கல (கலப்பை) யாகம், கீர்த்தியையுண்டுபண்ணுகிற யாகம், தனத்தைக் கொடுக்கிற யாகம், பூமியைக் கொடுக்கிற யாகம், கஜமேதம், லோகயஜ்ஞம், சொர்ணயஜ்ஞம், ரத்னயஜ்ஞம், தாம்ரயஜ்ஞம், சிவயஜ்ஞம், ருத்திரயஜ்ஞம், விஷ்ணுயஜ்ஞம், இந்திரயஜ்ஞம், சத்துருவை ஹிம்சிக்கின்ற வருணயஜ்ஞம், பாபத்தைப் போக்கு கின்ற யஜ்ஞம், சுசியஜ்ஞம், தர்மயஜ்ஞம், கர்மயஜ்ஞம், பத்ரகம் என்னும் யோனியாகம் ஆகிய இவைகளேத் தொடங்குகின்ற காலத் தில் படிப்பானுயின் அவன் கர்மம் தடையில்லாமல் முடியும்.

பூஜாவிதி

இனித் தியானமும் பூஜா விதியுங் கூறுகின்றேன்: கலசத் தில் லக்ஷ்மியின் வலது தோளில் லக்ஷ்மியின் கலாசொரூபமாய்ப் பிறந்தவளாயும், சர்வகாரியங்களிலுஞ் சமர்த்தையா யிருக்கின்ற வளாயும், விஷ்ணுசக்தி சொரூபிணியாயும், சுத்தியைக் கொடுக் கின்றவளாயும், சுத்திரூபமா யிருக்கின்றவளாயும், சுசீலேயென்னும் பெயருள்ளவளாயும் இருக்கின்ற தக்ஷிணுதேவியை நமஸ்கரிக் கின்றேன் என்று தியானித்து மூலமந்திரத்தினுல் ஆவாகித்து தாமரைப் புஷ்பம் முதலானவைகொண்டு வேதோக்தப்படி ஓம் ஶ்ரீம் க்லீம் ஹ்ரீம் தக்ஷிணுயை சுவாஹா என்று சமர்த்தனை புருஷன் பூஜிக்கவேண்டும். பிரீதியையும் எல்லா கர்மபலன்களேயும் கொடுப்ப தாயுள்ள தக்ஷிணேபாக்யானத்தை எவன் கேட்பானே அவன் கர்மங்கள் அங்கஹீனமாயிருப்பினும் பூர்ணபலமுள்ளதாய் விடும். புத்திரனில்லாதவன் நல்ல புத்திரனேயும், பாரியை யில்லாதவன் சிரேஷ்டமான அங்கமுள்ளவளாயும் வணக்கமுள்ளவளாயும் இனிப் பாய்ப் பேசுகின்றவளாயும், பதிவிரதையாயும் சுத்தையாயும் நற்கு லத்திற் பிறந்தவளாயும் உள்ள பாரியையை யடைவான். வித்தை யில்லாதவன் வித்தையையும், தன மில்லாதவன் தனத்தையும், பூமியில்லாதவன் பூமியையும், சந்ததி யில்லாதவன் சந்ததியையும் அடைவார்கள். சங்கட காலத்திலும் பந்துவைவிட்டுப் பிரிந்திருக்

கும் காலத்திலும் ஆபத்துக் காலத்திலும் எவன் கேட்பானே அவன் அச்சசங்கடங்களிலிருந்து நீங்கிவிடுவான்; இதிற் சம்சயமில்லை. என்றனர். (81–98)

ஓம் லாங்கலாயுதாயை நம:

46. ஷஷ்டிதேவி

நாரதர் கூறுகின்ருர் : அநேக தேவர்களுடைய உபாக்கியானங்களைக் கேட்டேன். அஃதேபோல் பிரகிருதியின் கலைகளாயுள்ள ஷஷ்டிதேவி, மங்களசண்டிகை, மனஸாதேவி இவர்களுற்பத்தியையும் கேட்க விரும்புகின்றேனென்று கூற நாராயணர் கூறுகின்ருர் : ஷஷ்டிதேவி பிரகிருதிதேவியின் ஆருவது அம்சத்திற் பிறந்தவளாகையால் ஷஷ்டியெனப் பெயர் பெற்றனள். அவள் குழந்தைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாய்ப் பக்தர்களுக்குப் புத்திரப் பேற்றைத் தருபவளாய் அப்பாலர்களுக்கு ஆயுளைக் கொடுப்பவளாய் எப்போதும் குழந்தைகள் பக்கலிலிருந்து காக்கின்றவளாயிருக்கின்ருள். இவள்தான் ஸ்கந்தருக்குப் பிராணப் பிரியையான தேவசேனை யென்பவள். நான் தருமரிடம் கேட்ட வண்ணம் கேட்பவர்களுக்குப் புத்திரோற்பத்தியை யுண்டு பண்ணும் அவளது பூஜா விதியையும் இதிகாசத்தையுங் கூறுகின்றேன் : (1–7)

சுவாயம்புவமனுவுக்குப் புத்திரனை பிரியவிரதன் யோகீந்திரனய் விவாகமில்லாமல் தவம்புரிய, பிரமதேவன் முயற்சியால் மாலினி என்பவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு நீண்டகாலம் புத்திரப்பேறின்றி வருந்திக் காசிபரால் புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ் செய்து அந்த யக்ஞ அவிசை மாலினிக்குக் கொடுத்தான். அவள் அதனைப் புசித்து கருப்பமடைந்து பன்னிரண்டு தேவ வருஷம் சென்றபின் சுவர்ணம் போல் பிரகாசமும் கண் திறந்தும் உயிரிழந்து மிருக்கிற ஓர் பிள்ளையைப் பெற்ருள். அச்சிசுவை சகல பந்துக்களும் பார்த்து அழுதார்கள். தாய் மூர்ச்சித்தனள். ஓ முனிவரே! அரசன் குழந்தையை மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய் மார்பில் வைத்துக்கொண்டு கதறினன். பின்பு அரசன் அக் குழந்தையை விடாமல் தன் பிராணனைவிட முயற்சித்தான். இவ்வாறு புத்திர சோகத்தால் ஞானயோகத்தையும் மறந்து நிற்குஞ் சமயத்தில் ஆகாயத்தில் நிர்மல ஸ்படிகம்போலும் சிரேஷ்டமான ரத்தினங்களால் நிர்மிக்கப்பட்டதாயும், தேஜசினல் ஜொலிப்பதாயும், வெண்பட்டினல் சூழப்பட்டதாயும், நானவித புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் இருக்கிற விமானத்தையும், அதில் பார்க்குந்தோறும் பிரீதியை யுண்டு செய்கின்றவளாயும், மனேக்ஞையாயும், வெள்ளைச் சம்பக மலர்போன்ற நிறமுள்ளவளாயும், நிலையுள்ள யௌவன முள்ளவளாயும், புன்சிரிப்புடையவளாயும், அனேக கோடி ரத்தின பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், கருணைக் கடலாயும், யோகத்தினல் சாதிக்கத்

தக்கவளாயும், பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வதில் ஆவலுள்ள வளாயுமுள்ள தேவியையும் பார்த்து பிரீதியோடு துதித்து குழந்தை யைக் கீழேவிட்டுப் பூஜையில் சந்துஷ்டியுடைய தேவியை நோக்கி, நீ யார்? யாருடைய பத்னி? யாருடைய மகள்? ஸ்திரீ களுக்குள் புண்ணியசாலியாயும் பூஜிக்கத்தக்கவளாயு மிருக்கின்றீ ரென்று கேட்க, தேவசேனை அரசனைப் பார்த்து, முன் தேவாசுரர் களுக்கு யுத்தம் நடக்கும்போது நான் சேனாபதியா யிருந்தமையால் தேவசேனையென்று பெயர் பெற்றேன். நான் பிரமாவின் மானசிக புத்திரி; என் நாயகன் ஸ்கந்தமூர்த்தி; மாத்ருகைகளில் பிரசித்தி பெற்றவள். பிரகிருதியின் ஷஷ்டாம்சத்திற் பிறந்தவளாகையால் ஷஷ்டிதேவி என்று பெயர் பெற்றுள்ளேன். பிள்ளையில்லாதவர் களுக்குப் பிள்ளையையும் பத்னியில்லாதவர்களுக்குப் பத்னியை யும் தரித்திரர்களுக்குத் தனத்தையுங் கர்மிகளுக்கு அவரவர்கள் கர்மத்தையுங் கொடுக்கிறவள். சுகம் துக்கம் பயம் சோகம் சந்தோஷம் மங்களம் சம்பத்து விபத்து எல்லாம் கர்மத்தினு லுண்டாகின்றன. வம்ச க்ஷயமும், இறந்தவர் பிழைக்கிறதும், சிரஞ்சீவியாயும், குணவானையும், அங்கங் குறைந்தவனையும், ஸ்திரீ யில்லாதவனையும், ரூபவானையும் தர்மிஷ்டனையும், வியாதியாள னையும் ஆரோக்கியமுள்ளவனையும் இருப்பதெல்லாம் கர்மத்தினு லன்றி வேறில்லை. ஆதலால் கர்மம் சிறந்ததென்று சொல்லப் படும். (8–31)

ஓ நாரத முனிவரே! இவ்வாறு கூறி குழந்தையை யெடுத்து லீலையாகப் பிழைப்பு மூட்டினள். அக்குழந்தை எழுந்து சிரித்தது. அதனை அரசன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அத்தேவி எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் போக முயற்சித்தனள். மீண்டும் அரசன் துக்கத்தினால் நெஞ்சுலர்ந்தவனாய்த் துதித்தான். அந்தத் துதியால் சந்தோஷ மடைந்து தேவி அரசனைக் நோக்கி வேதத்தில் கூறியிருக்குங் கர்மத்தை யுபதேசித்தாள்; ஓ அரசனே! நீ சுவாயம்புவமனுவின் புத்திரனாகையால் மூன்று லோகத்திலும் பிரசித்தி பெற்றவனா யிருக்கின்றாய்; என் பூஜையை யாவரையும் செய்யச் செய்து நீயுஞ் செய்வாயானால் உன் குழந்தை யைக் கொடுக்கிறேன். இவன் குணவானையும், நல்ல பண்டிதனையும் பூர்வஜன்ம உணர்ச்சியுடையவனையும், யோகீந்தரனையும், நாரா யண கலாஸ்வரூபனையும், நூறு யாகஞ் செய்கிறவனையும், க்ஷத்திரியர்களுக்குட் சிறந்தவனையும், அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப் பட்டவனையும், மதம் பிடித்த லக்ஷம் யானையின் பலமுள்ளவனையும், தனவானாகவும், சுத்தனையும் வித்வான்களுக்குப் பிரியனையும், யோகி களுக்கும் தபஸ்விகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் சித்தியைக் கொடுக் கின்றவனையும், லோகத்தில் கீர்த்தியுள்ளவனையும், சகலசம்பத்தை யுங் கொடுக்கிறவனையும் சுவ்விரதன் என்னும் பெயருள்ளவனையும் வாழ்வான் என்றுகூறி குழந்தையைக் கொடுத்தாள். பிரியவிரதனும் பூஜைசெய்வதைப்பற்றி ஒப்புக்கொண்டான். தேவியும் ஆசீர் வதித்துத் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தாள். அரசனும் மந்திரிகளோடு

வீடு வந்து யாவருக்கும் நடந்த செய்தியைக் கூறினன். யாவரும் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்தனர். பின்பு அரசனும் தேவியைப் பூஜித்து பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து குழந்தைபிறந்த ஆரும்நாளில் பிரசவ அறையில் தேவியின் பூஜை செய்வித்து இருபத்தொன்ரும் நாளில் பாலகர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய சுபகிருத்தியங்களைச் செய்வித்து ஒவ்வொரு சுக்லபக்ஷம் ஷஷ்டி யில் உற்சவம் நடத்தினன். (32–47)

பூஜாவிதி

இனி கௌதமரால் தருமருக்குக் கூறப்பட்ட பூஜா விதியைக் கூறுகின்றேன்: கலசத்திலாவது சுவரில் எழுதப்பட்ட சித்திரத்தி லாவது புத்திரனைக் கொடுப்பவளாயும், கருணைக்கடலாயும் ஜகன் மாதாவாயும் வெண்சம்பக நிறமுடையவளாயும் ரத்தின பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், பரிசுத்தமானவ ளாயும், தேவசேனையென்னும் பெயருள்ளவளாயுமிருக்கிற தேவியை நமஸ்கரிக்கிரோமென்று தியானித்து, ஆவாகித்து தன் சிரசில் புஷ்பத்தை வைத்து மறுபடியும் மூன்று மந்திரத்தை ஜபித்து பாத்யம் ஆசமனம் அர்க்கியம் கந்தபுஷ்ப தூபதீபநைவேத்யம் அழகான பழங்கள் முதலானவைகளால் பூஜிக்கவேண்டும். ஓம் ஹ்ரீம் ஷஷ்டீதேவ்யை சுவாஹா என்னும் மந்திரத்தைத் தன் சக்திக்குத் தக்கபடி ஜபிக்கவேண்டும். பின்பு சாமவேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸ்தோத்திரத்தினல் துதித்துப் பக்தியோடு நமஸ்கரிக்கவேண்டியது. அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தினல் லக்ஷம் உரு ஜபித்தால் அவன் நல்ல புத்திரனை யடைவான் என்று பிரம தேவன் கூறுகின்ருன். புத்திரப் பேற்றையும் அவரவர் விரும்பும் விருப்பங்களையும் தரும் தோத்திரம் வேதத்தில் மறைந்திருக்கிறது. இதனல் பிரியவிரதன் துதித்துப் புத்திரனை யடைந்தான். எவன் இத்தோத்திரத்தை ஒரு வருஷங் கேட்கின்ருனே அவன் நீண்ட காலஞ் ஜீவித்திருக்கும் புத்திரனைப் பெறுவான். எவன் தேவியைப் பூஜித்து ஒரு வருஷம் கேட்கின்ருனே அவன் மனைவி மலடி யாயினும் பிரசவிக்கிருள். அக்குழந்தையானவன் வீரனையும் குணவானயும் வித்யாவானயும் யசஸ்வியாயும் தீர்க்காயுள் உள்ளவ னயும் பிறப்பான். வந்தியை மிருதவத்ஸவந்தியை என்னுமவர்கள் ஒருவருஷம் கேட்பார்களானல் புத்திரனைப் பெறுவார். குழந்தை களுக்கு ரோகம் நேரிட்டிருக்கும்போது தாய் தந்தையர் கேட்பார்க ளானல் ஒரு மாதத்துக்குள் ரோகம் நீங்கும் என்றனர். (48–73)

ஓம் லக்னசாமரஹஸ்த ஸ்ரீசாரதா பரிவீஜிதாயை நம:

47. மங்களசண்டிகை

நாராயணர் கூறுகின்ருர்:—ஓ பிரமபுத்திரரே! இனி வேதப் பிரசித்தமானதும் வித்வாம்சர்களால் அறியப்பட்டதுமான மங்கள சண்டி உபாக்கியானத்தைக் கூறுகின்றேன். எந்தத்தேவி மிக்க

சமர்த்தையாயும், மகாகோபமுள்ளவளாயும், கலியாண காரியங்களில் மங்களையாயு மிருப்பவளோ அவள் மங்கள சண்டியென்று சொல்லப்படுகிருள். மனுவம்சத்திற் பிறந்து ஏழுத்வீபங்களுக்கும் அரசனுயிருந்த மங்களனென்பவனுல் பூஜிக்கத்தக்கவளாய் அவனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்தபடியால் மங்கள சண்டிகை யென்று சொல்லப்படுகிருள்; மூர்த்திபேதத்தால் துர்க்காதேவி யாயும் மூலப்பிரகிருதியாயு மிருக்கிருள். கருணைக்கடலாயும் ஸ்திரீகளுக்கு இஷ்டதேவதையாயு மிருக்கிருள். திரிபுர சங்கார காலத்தில் விஷ்ணு முதலான சகல தேவர்களும் திரிபுரஜய முண்டாகும் பொருட்டுச் சகல திரவியங்களாலும் பூஜித்துப் போற்றும்போது மங்களசண்டி துர்காஸ்வரூபிணியாய் அமரர் களைப் பார்த்து, நீங்களஞ்ச வேண்டாம். ருத்திர மூர்த்தியால் திரிபுரஜயம் உண்டாகு மென்று அனுக்கிரகஞ் செய்து மறைந் தனள். திரிபுர சங்காரமான பின்னர் விஷ்ணு முதலானவர்கள் அந்த மங்கள சண்டிகையை அருக்கியம் பாத்யம் ஆசமனங்களாலும், பரமான்னம் மாப்பண்டங்களாலும், தேன் பால் பழங்களாலும் திருப்தியாகும்படிச் செய்து பின்னர் நிருத்த கீதவாத்தியங் களாலும், நாமகீர்த்தனங்களாலும், தியானங்களாலும், திருப்தி யுண்டாக்கி மேற்கூறிய பூஜைகளுக்கெல்லாம் ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் க்லீம் ஸர்வ பூஜ்யே தேவீமங்களசண்டிகே ஹூம் ஹூம் பட் ஸ்வாஹா என்னும் இருபத்தொரு அக்ஷரங்களாலாகிய மூல மந்திரத்தையே கொண்டு முடித்தனர். சகல காமத்தையுங் கொடுக்கும் இதனைப் பத்து லக்ஷஞ் ஜபித்தால் மந்திரம் சித்தி யாகும். ஓ நாரதரே! வேதத்திலுள்ள தியானத்தைக் கேட்பாயாக. பதினறு வயதுள்ளவளாயும், ஸ்திரமான யௌவனமுள்ளவளாயும், கோவைப்பழம் போன்ற அதரமுள்ளவளாயும், அழகான பற்க ளுள்ளவளாயும், சரத்காலத் தாமரை போன்ற முகமுள்ளவளாயும், வெண்சம்பகப்பூ நிறமுள்ளவளாயும், கருநெய்தல் போன்ற கண் ணுள்ளவளாயும், சகலலோகத்தையும் தரிக்கிறவளாயும், சகலருக் கும் சகலசம்பத்தையும் கொடுப்பவளாயும், ஸம்ஸார அந்தகாரத் திற்குத் தேஜோரூபமாயும் விளங்குகின்ற தேவியை நமஸ்கரிக் கின்றேன் என்பதாம். ஓ முனிவரே! தோத்திரத்தைக் கேட்பாயாக: (1–25)

ஸ்தோத்ரம்

ரக்ஷரக்ஷ ஜகன்மாதர் தேவிமங்கள சண்டிகே
ஹாரிகே விபதாம் ராசே ஹர்ஷமங்களகாரிகே
ஹர்ஷ மங்கள தக்ஷேச ஹர்ஷமங்கள தாயிகே
சுபேமங்கள தக்ஷேச சுபேமங்கள சண்டிகே
மங்களே மங்களார்ஹேச ஸர்வமங்கள மங்களே
ஸதாம்மங்களதே தேவி ஸர்வேஷாம் மங்களாலயே
பூஜ்யே மங்களவாரேச மங்களா பீஷ்டதேவதே
பூஜ்யேமங்கள பூபஸ்ய மனுவம்சஸ்ய ஸந்ததம்

மங்களாதிஷ்டாத்ரு தேவி மங்களானுஞ்ச மங்களே
ஸம்ஸார மங்களாதாரே மோக்ஷ மங்களதாயிநீ
ஸாரேசமங்களா தாரே பாரேச ஸர்வகர்மணும்
பிரதிமங்கள வாரேச பூஜ்யேமங்க ஸுகப்ரதே

என்று பிரதிமங்கள வாரத்திலும் மங்களசண்டிகையைத் துதித்து ருத்திரமூர்த்தி சர்வமங்களத்தையும் பெற்றுச் சென்றனர். இவ்வாறே அங்காரகனும் மங்களன் என்னும் அரசனும் ஸ்திரீகளும் மங்களத்தை விரும்பும் புருஷர்களும் தேவர் முனிவர் மனுக்கள் மனிதர்கள் முதலிய யாவரும் பூஜித்துத் தத்தமக்கு வேண்டிய மங்களத்தைப் பெற்றனர். இத்துதியைச் சாவதானமாகக் கேட்கின்றவர்களும் புத்திரமித்திராதிகளோடு மங்களத்தைப் பெறுவர்; அமங்களத்தை என்றும் பெறூர். (26–38)

மனஸாதேவி உபாக்கியானம்

இனி மனஸாதேவியின் உபாக்கியானத்தைக் கூறுகின்றேன். காசிபமுனிவரால் மனதால் உற்பத்தியானவளாகலினுலும், பரமாத்மாவான ஈஶ்வரனை மனதால் தியானிக்கின்றவளாகலினுலும் மனஸா தேவி எனப்படுகின்றுள். பரமாத்மாவுக்கு ஸ்தானமாயும் விஷ்ணு சம்பந்தமாயும் சித்தயோகினியாயும் இருக்கிற அவள் மூன்று யுகம் தவம் புரிந்தபோது பரமாத்மா கட்டைபோலிருக்கிற அவளைப் பார்த்து, ஜரத்காரு என்றழைத்து அவள் கோரிக்கையை யனுக்கிரகித்து, அத்தேவிக்குச் சகலரும் பூஜிக்கும்படியாகவும் செய்வித்துத் தானும் மேன்மை பாராட்டினபடியால் ஜரத்காரு என்றும், விஶ்வ பூஜிதா என்றும் பின்பு சகலலோகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்டவளாய் ஜகத்கௌரி என்றும் பிரசித்தியான பெயரை யடைந்தனள். சிவ சிஷ்யையானபடியால் சைவை என்றும், விஷ்ணுப் பிரியை யானபடியால் வைஷ்ணவி என்றும், பரீக்ஷித்தினுடைய யாகத்தில் சர்ப்பங்களையெல்லாம் ரக்ஷித்தபடியால் நாகேஶ்வரி என்றும், நாக பகினி என்றும், விஷத்தைப் போக்கடிக்க வல்லமை யுள்ளவளாகையால் விஷஹரி என்றும், ஈஶ்வரரிடஞ் சித்தயோகமடைந்தபடியால் சித்தயோகினி என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறுள். (39–47)

அந்தத் தேவியை மகாஞான சொரூபையாயும், யோகஸ்வ ரூபையாயும், மிருத சஞ்சீவினி ஸ்வரூபையாயும், மஹா ஞானத்தோடு கூடினவளாயும், பண்டிதர் கூறுகின்றனர். ஆஸ்திக முனிவருக்குத் தாயானபடியால் ஆஸ்திகமாதாவென்றும், ஜரத்காரு முனிவருக்குப் பிரியையாகையால் ஜரத்காருப்பிரியை என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறுள். ஜரத்காரு ஜகத்கௌரீ மனஸா சித்தயோகிநீ வைஷ்ணவீ நாகபகினீ சைவீ நாகேச்வரீ ஜரத்காருப்பிரியா ஆஸ்தீகமாதா விஷஹரீ விஶ்வ பூஜிதா இப்பன்னிரு நாமங்களையும் எவன் பூஜா காலத்தில் படிப்பானே அவனுக்கும் அவன் வம்சத்துக்கும் சர்ப்ப பயமில்லை. சர்ப்பமேறியிருக்கும் படுக்கையிலும் பாம்பிருக்கும் வீட்டிலும், போரிலும், பாம்பு சுற்றப்பட்ட சரீரத்திலும் இத் துதி

யைப் படித்தால் சர்வாபத்தும் நீங்கும்; சந்தேகமில்லே. எவன் தினம் படிப்பானே அவனேப் பார்த்தால் சர்ப்பமெல்லாம் ஓடிப் போகும். பத்துலக்ஷம் ஜபித்தால் சித்தியாகும். சித்தியானவன் விஷத்தைப் புசிக்க வல்லமையுள்ளவனுவன்; சர்ப்பங்களேப் பூஷணமாகப்பூண்டு சர்ப்பத்தின் மேல் ஏறுகின்றவனுவன்; சர்ப் பத்தின்மீது படுத்துச் சித்தபுருஷன் போலிருப்பான். கடைசியில் விஷ்ணுவுடன் கிரீடிப்பான் என்றனர். (48–58)

ஓம் லஜ்ஜாபத ஸமாராத்யாயை நம:

48. மனஸாதேவி

நாராயணர் கூறுகின்ருர்: ஓ முனிவரே! சாமவேதத்திற் கூறியுள்ள தியானமும், பூஜாவிதியும், என்னிடம் கேட்டுக் கொள்வீர். வெண்சம்பகப்பூ நிறமுள்ளவளாயும், பத்திரபுஷ்பங் களாலலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும், வன்னி சுத்தமான வஸ்திரத்தை தரிக்கிறவளாயும், சர்ப்பத்தை மாலேயாக அணிந்தவளாயும், மகா ஞாபகத்தோடு கூடினவளாயும், ஞானிகளுக்குட் சிறந்தவளாயும், சித்தர்களுக்கதிஷ்டான தேவதையாயும், சித்தியுள்ளவளாயும், சித்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயு மிருக்கின்ற தேவியை நமஸ்கரிக் கின்றே னென்று தியானித்து நிவேதனங்களாலும், தூபங் களாலும், புஷ்பங்களாலும் வேதோக்தமான மூலமந்திரங்களாலும் பூஜித்தல் வேண்டும். ஓ முனிவரே! பக்தர்களுடைய கோரிக்கை யைக் கொடுக்கும்படியான ஓம் ஹ்ரீம் ஶ்ரீம் க்லீம் ஐம் மனஸா தேவ்யை ஸ்வாஹா என்னும் பன்னிரண்டு அக்ஷரமுள்ள இது, கற்பக விருக்ஷம்போல் கேட்டதையெல்லாங் கொடுக்கத்தக்கது. எவனுகிலும் ஐந்துலக்ஷம் உரு ஜபிப்பானுனல் மந்திர சித்தி யுண்டாகும். அவனுக்கு விஷம் அமிர்தத்துக்குச் சமானமாக இருக்கும். அவன் தன்வந்திரிக்குச் சமானனுவன். எவன் ஸ்நானஞ்செய்து ரகஸ்யமான ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்து மிக்க முயற்சியோடு தேவியைப் பக்தியுடன் பூஜிப்பானே அவன் தன்வந் திரியாய்விடுவன். எவன் பஞ்சமியில் தேவியைத் தியானித்துப் பலியை நடத்துவானே அவன் தனவானுயும் புத்ரவானுயும் கீர்த்தி மானுயுமிருப்பான். முன்னெரு காலத்தில் மனிதர்கள் சர்ப்ப பயமுள்ளவர்களாய்க் காசிபரைச் சரணடைய அவர் பிரமனேடு கூடி அநேக மந்திரங்களேச் சிருஷ்டித்தனர். வேத பீஜங்களுக்குத் தகுந்தாற்போல பிரமன் உத்தரவின்படி தேவியை மனத்தினுல் சிருஷ்டித்தார். அதனுல் அவள் மனஸாதேவி என்று சொல்லப் பட்டாள். அத்தேவி கைலாயத்தை யடைந்து ஆயிரம் திவ்ய வருஷம் சந்திரசேகரரைப் பக்தியோடு பூஜித்துச் சேவித்து வந்தாள். அதிசீக்கிரத்தில் சந்துஷ்டியடைகிற சிவபெருமான் மகிழ்ந்து மஹாஞானத்தைக் கொடுத்து மிகப்பிரீதியோடும் படிப் பித்து அஷ்டாக்ஷரமாகிய லக்ஷ்மிமாயா காமபீஜத்தோடு சேர்ந்தங்

கூடிய கிருஷ்ணமந்திரத்தை உபதேசித்து புரச்சரணைக் கிரமத்தையும் பூஜை முதலியவைகளையுங் கற்பித்து புஷ்கர க்ஷேத்திரத்துக்குத் தவம்புரிய அனுப்பினுர். அங்கு மூன்று யுகம் தவம்புரிந்து கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து அவருடைய கருணையினுல் சித்தியடைந்தனள். சிறுபெண்ணுகவும் இளைத்த சரீரமுள்ளவளாகவு மிருக்கின்ற அவளைக் கருணைக்கடலான கிருஷ்ணமூர்த்தி பார்த்து வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து ஆதரித்து ருத்திரர் காசிபர் முதலியவர்கள் ஆதரிக்கவும் மனுக்கள் முனிவர்கள் நாகங்கள் மானிடர்கள் பூஜிக்கவும் செய்தனர். பின்பு ஜரத்காரு முனிவர் யாசிக்கப்படாதவராய் பிரமாவின் ஆக்ஞையால் விவாகஞ்செய்து கொண்டு நீண்டகாலந் தவம்புரிந்து தபசினுல் சிரமமடைந்தவராய் மனைவியின் தொடையில் தலையை வைத்து ஆலமரத்தடியில் ஈஶ்வரனை நினைத்துக்கொண்டுறங்கினர்.

அப்போது சூரியாஸ்தமனகாலம் நெருங்க பதிவிரதையான அந்த ஸ்திரீ எவனுெருவன் நித்தியமான சாயங்கால சந்தியைச் செய்யாமலிருக்கின்றுனே அவன் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களையடைகிறுனென்றும், எவன் காலைமாலை சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாமலிருக்கின்றுனே அவன் அசுசியாய் பிரம்மஹத்தியாதி பாவங்களுக்குரித்தானவனுகின்றுன் என்றும் வேதத்தில் கூறியிருக்கின்றபடியால் நம் புருஷன் பாவத்தை யடைவாரென்று தர்மலோப பயத்தால் எழுப்பிவிட்டனள். ஓ முனிவரே! அவர் எழுந்து மிக்க கோபங்கொண்டு, ஓ பெண்ணே! நான் தூங்கும்போது நீ அதனைக் கெடுத்தனை! எந்த ஸ்திரீ பர்த்தாவுக்கு அபசாரஞ் செய்கின்றுளோ அவளாற் செய்யப்படும் அனுஷ்டானம் விரதம் தபசு தானம் எல்லாமும் வீண்தான்; எவள் பர்த்தாவைப் பூஜிக்கின்றுளோ அவள் ஈஶ்வரனைப் பூஜித்தவளாவள். பதிவிரதை பூஜைக்காகவே பரமாத்மா பர்த்தா ரூபங்கொண்டிருக்கிறுர். எல்லாத் தானமும் எல்லா யக்ஞமும் எல்லா தீர்த்தஸ்நானமும் எல்லாவிரதமும் எல்லாத் தபசும் எல்லா உபவாசமும் எல்லாத் தருமமும் எல்லாப் பூஜையும் சத்யமும் புருஷன் பூஜைக்குப் பதினுறிலொரு பங்குக்கீடாகாது. எவள் புருஷனைவிடாது பூஜிக்கின்றுளோ அவள் புருஷனுேடு பரமபதத்தில் பரமாத்மாவின் பாதத்தையடைகிறுள். பர்த்தாவுக்கு விரோதமான வேலை செய்கின்றவளாயும் இஷ்டமில்லாத வார்த்தையை இஷ்டம்போல் சொல்லுகிறவளாயும் இருப்பவள் அசுரர் குலத்திற் பிறந்தவள்தான். அவள் சந்திர சூரியருள்ள வரையில் கும்பீபாகத்திலிருந்து பிறகு புத்திரனும் பர்த்தாவுமில்லாத சண்டாள ஸ்திரீயாகப் பிறப்பாளென்று கூறவே, மனஸா தேவி பயந்து, நான் சந்தியாலோப பயத்தினுல் நித்திராபங்கஞ் செய்துவிட்டேன்; துஷ்டையான என் விஷயத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும். சிருங்காரம் ஆகாரம் நித்திரை இவைகளுக்கு எவன் பங்கஞ்செய்வானே அவன் சந்திரசூரியருள்ளவரையில் காலசூத்ர நரகையடைவானென்று கூறிப் பர்த்தாவின் பாதத்தில் வீழ்ந்து பக்தியோடு கதறி அழுதாள். (27–43)

சூரியனைச் சபிக்க முயற்சி செய்கிற அம்முனிவரைச் சூரியன் சந்தியா தேவியோடு வந்து கண்டு, ஓ பிராமணரே! நீர் தேவியைச் சபிப்பது உசிதமல்ல; அஸ்தமன காலத்தைப் பார்த்து தருமலோப பயத்தினால் உம்மை எழுப்பினாள். எழுந்த நீர் கோபிக்கச் சரணை அடைகின்றாள். பிராமணர்களுடைய இருதயம் எப்போதும் நவநீதத்துக்குச் சமானமாகவிருக்கும். அவர்களுக்கு அரைக்ஷணந்தான் கோபமிருக்கும். ஆனால் அதற்குள் உலகமெல்லாம் பஸ்மமாய்விடும். மறுபடியும் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவல்லவன் பிராமணனைக்காட்டிலும் தேஜஸுள்ளவன் ஒருவனுங்கிடையாது. பிராமணர் பிரமாவின் அம்சமாகையால் பிரமதேஜஸினால் ஜொலித்துக்கொண்டு பரப்பிரம்ம மூர்த்தியைத் தியானித்துக்கொண்டிருப்பாரென்றனர். அதனைக்கேட்ட முனிவர் சந்தோஷித்துத் தன் பிரதிக்ஞையைப் பூர்த்திசெய்ய அழுது கொண்டிருக்கும் மனஸா தேவியை விட்டுத் தன்னிடம் போயினர். அவள் மனவருத்த மடைந்து தன் குருவான சம்புவையும் இஷ்டரான பிரம விஷ்ணுக்களையும் ஜன்மத்தைக்கொடுத்த காசிபரையும் தனக்கு ஆபத்துக்காலமாகிய அக்காலத்தில் நினைக்க எல்லோரும் வந்தனர். அவர்களையெல்லாம் நமஸ்கரித்துத் துதித்து குசல பிரச்னை செய்தனள். அச்சமயத்தில் பிரமன் அவள் வார்த்தையைக் கேட்டு விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து, இவளுடைய பர்த்தா புத்திரோற்பத்தி செய்யாமல் எப்படி ஸ்திரீயை விடலாம்? ஆகையால் தர்மமாக புத்திரோற்பத்தி செய்யவேண்டும். எவன் புத்திரோற்பத்தி செய்யாமல் வைராக்யமடைந்து மனைவியை விடுகிறானோ, அவன் புண்ணியமெல்லாம் சல்லடையில் ஜலம் ஒழுகுவதுபோலாகுமென்றனர். அதனைக்கேட்ட முனிவர், மந்திர பூர்வகமாக அவள் நாபியைத் தொட்டுக் கூறுகின்றனர்:—ஓ மனஸா! இக்கர்ப்பத்தால் உனக்குப் புத்திரனுண்டாவான். அவன் சிறந்த ஜிதேந்திரியனாயும், தர்மிஷ்டனாயும், பிராமண சிரேஷ்டனாயும், தேஜஸுள்ளவனாயும், தபஸ்வியாயும், கீர்த்திமானாயும், குணவானாயும், வேதமறிந்தவனாயும், ஞானிகளுக்குள்ளும் யோகிகளுக்குள்ளும் தலைவனாயும், ஈஶ்வரபக்தியுள்ளவனாயு மிருப்பான்; அவன் குலத்தைக் கடைத்தேற்றிவிடுவான். அவன் ஜனன மாத்திரத்தில் பிதுர்க்கள் நிருத்தனஞ்செய்யப் போகின்றார்கள். எவள் நல்லொழுக்க முள்ளவளோ அவள் பதிவிரதை. எவள் பிரியமாய்ப் பேசுகின்றனளோ அவள்தான் பிரியை. எவள் பிள்ளை பெற்றவளோ அவள்தான் தர்மிஷ்டை. எவள் குலத்தை ரக்ஷிக்கிறாளோ அவள்தான் குலஸ்திரீ. ஈஶ்வரபக்தியைக் கொடுக்கிறவன் பந்து; இஷ்டமான சுகத்தைக்கொடுக்கிறவன் பந்து வல்ல. தெய்வ சம்பந்தமான கவசத்தைக் கொடுக்கிறவன்றான் பிதா. எவள் கர்ப்ப வாசத்தை மகனுக்கு நீக்குகின்றாளோ அவள்தான் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கிறவள்; தயாரூபமானவளும் அவள் தான்; சகோதரியும் அவள்தான்; யமபயத்தை விடுவிக்கிறவளும் அவள்தான். எவன் பரமாத்மாவின் பக்தியையும், பரமாத்ம மந்திரத்தையும் உபதேசிக்

கிருன்ே எவன் ஞானத்தைக் கொடுக்கிருன்ே அவன் தான் குரு. பரமாத்மாவை நினைப்பதுதான் ஞானம். ஆப்பிரம்மஸ்தம்ப பரியந்தமான பிரபஞ்சம் எவனிடத்தில் உற்பத்திநாசம் அடைகிறதோ அவனை யறிவதைக் காட்டிலும் ஞானம் வேறென்ன விருக்கிறது? வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யக்ஞங்களெல்லாம் ஈஸ்வரசேவையேயாம். தத்வங்களுக்குள் சிவதத்வம் மிகவும் சாரமானது. இதர தத்துவங்களெல்லாம் பலமில்லாதவை. என்றல் உனக்கு ஞானேபதேசம் சொல்லப்பட்டது. எவன் ஞானேபதேசஞ் செய்கின்ருன்ே அவன்தான் சுவாமி. எவன் ஞானத்தையடைந்தும் ஸம்ஸாரபந்தம் விடாமலிருக்கின்ருனே அவன் பந்தத்துக்குக் காரணம் ஆகின்ருன். அவன்தான் சத்துரு. ஈஸ்வரபக்தியோடு கூடிய ஞானத்தை எந்தக்குரு வுபதேசஞ் செய்யாமலிருக்கின்ருன்ே அந்தக்குரு சிஷ்யனைச் சங்கரித்தவனுகின்ருன். ஏனெனில் அவன் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கா திருக்கின்ருனல்லவா? ஜன்ம கிலேசத்தினின்றும் யமவாதனையினின்றும் விடுவிக்கா திருக்கின்றவன் எப்படி குரு ஆவான்? எப்படித் தந்தையாவான் எப்படி பந்து ஆவான்? பரமானந்தரூபமாயும் ஸ்திரமாயுமிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய இடத்தை எந்தக் குருவானவன் காட்டாமலிருப்பான்ே அவனெப்படிக் குருவாகவும் பந்துவாகவுமிருப்பான்? ஆதலால், ஓ பதிவிரதையே! நிர்க்குணனும் பரப்பிரம்மசொரூபியாயும் பக்தர்களைக் கைவிடாதவனுயு மிருக்கிற பரமாத்மாவைச் சரணடைவாய். அப்பரமாத்மாவினுடைய சேவையினல் சகலகர்மங்களும் நசித்துப் போகின்றன. உன்னை நான் ஓர் காரணத்தால் விட்டேன். நான் விட்டேனென்னும் குற்றத்தை நீ பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பொறுமையுள்ள பதிவிரதைகளுக்கு ஸத்வகுண ஆதிக்யத்தினல் கோபங்கிடையாது. நான் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று தவம்புரியப்போகின்றேன்; நீ உன்னிஷ்டப்படி போகலாம். ஆசையில்லாதவர்களுடைய மனமானது பரமாத்மாவின் பாதாரவிந்தத்தையே சம்பந்தித்திருக்கும் என்றனர். இவ்வாறு கூறிய ஜரத்காருவின் வார்த்தையைக்கேட்டு துக்கபீடிதையான மனஸாதேவி பிராணநாயகனைப் பார்த்துக் கூறுகின்ருள்: (44–73)

குருவே! பிரபுவே! நான் நித்ராபங்கஞ்செய்ததில் என்னை விடும்படியான தோஷமேயில்லை. எங்கு உம்மை நான் நினைப்பேன்ே அங்கு நீர் தரிசனங்கொடுக்கவேண்டும். பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பது மகாசங்கடத்தை யுண்டுபண்ணும்; புத்திர விரகம் அதைக்காட்டிலும் பெரிது. பர்த்தாவைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது பிராணனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதைக்காட்டிலும் பெருந்துக்கம். பதிவிரதா ஸ்திரீகளுக்கு நூறுபிள்ளைகளைக் காட்டிலும் பர்த்தா அதிகமானவர். எல்லாவஸ்துக்களினும் புருஷன் பிரியமான வஸ்து ஆகையால் பிரியனென்று சொல்லப்படுகிருன். புத்திரவான்களுக்கும் பிள்ளைகளிடத்தும், வைஷ்ணவர்களுக்கு விஷ்ணுவினிடத்தும், ஒற்றைக் கண்ணனுக்குக் கண்ணிடத்தும், தாகமெடுத்தவனுக்கு ஜலத்தினிடத்தும், பசித்தவர்களுக்கு அன்னத்தி

னிடத்தும், காமுகர்களுக்கு மைதுனத்தினிடத்தும், திருடர்களுக்குப் பிறர் தனத்தினிடத்தும், குத்ஸிதஸ்திரீகளுக்குப் பரபுருஷர்களிடத்தும், வித்வான்களுக்குச் சாத்திரத்தினிடத்தும் வர்த்தகர்களுக்கு வியாபாரத்தினிடத்தும், மனம் சம்பந்தித்திருப்பதுபோல் பதிவிரதைகளுக்குப் பர்த்தாவினிடத்திலேயே சம்பந்தித்திருக்கும் என்றுசொல்லி பர்த்தாவின் பாதத்தில் வீழ்ந்தாள். கருணைக்கடலான அவர் அவளை மார்பிலணைத்து கண்ணீரினுல் முழுகச்செய்தனர். அவளும் அவருடைய மார்பைக் கண்ணீரினுல் மூழ்கச்செய்தாள். அப்போது அவ்விருவரும் பரமேஶ்வரன் பாதாரவிந்தத்தைத் தியானித்து ஞானத்தினுல் சோகம் நீங்கினுர்கள். ஜரத்காரு தம் பத்தினியிடம் உத்தரவுபெற்றுக் கொண்டு தவம் புரியச்சென்றனர். மனஸாதேவி மஹா பக்தியோடு தனது குருவான ருத்திரரிடஞ் சென்றனள். பார்வதிதேவி அவளைப் பார்த்து சமாதானப்படுத்தி இரக்கமுற்று ருத்திரமூர்த்தியினுல் ஞானுபதேசஞ்செய்வித்து சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும்படி செய்தனர். சில நாள் சென்றபின் ஓர் சுபதினத்தில் சத்புத்திரனைப் பெற்றனள். அந்தப் புத்திரன் கர்ப்பத்திலேயே தாயுடன் ஞானுபதேச முணர்ந்தவனுதலால் ஞானப்பிரகாசனுய்க் காணப்படுவதைக்கண்டு ஞானிகளும் யோகிகளும் போற்றினர். ருத்திரமூர்த்தியும் அவனுக்கு ஜாதகர்மம் செய்வித்துத் தானங்களை அளவில்லனவாகக் கொடுப்பித்துப் பின்னர் அங்கங்களோடுகூடிய நான்கு வேதங்களையும் அத்யயனஞ் செய்வித்தனர். அவன் மிருத்யுஞ்சயனே பரன் என்னும் ஞானத்திலும் ஆசார்ய பக்தியிலுஞ் சிறந்தவனுயிருத்தலால், ஓ பார்வதீ ! இவன் ஆஸ்திகனென்னும் பெயருடையவனுகக்கடவன் என்று ஆக்ஞாபித்தனர். பின்பு சில நாள் கழிந்து ருத்திர மூர்த்தியிடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்று புஷ்கரத்துக்குப்போய் மூன்று லக்ஷவருஷம் தவங்கிடந்து மறுபடி ருத்திர மூர்த்தியிடம் வந்து சில காலம் வசித்து அப்பெருமானிடம் விடைபெற்று மனஸாதேவியோடு காசிபரிடம் வந்தனன். காசிபர் மிகவும் சந்தோஷித்து நூறுலக்ஷம் ரத்னம் பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து போஜனமுஞ் செய்வித்தார். குழந்தையின் தேஜஸை அதிதியும் திதியும் இன்னும் வேறுஸ்திரீகளும் கண்டு சந்தோஷிக்க வாழ்ந்திருந்தனன். அப்போது பரீக்ஷித்து மகனுன ஜனமேஜயன் தன் பிதா சர்ப்பத்தால் இறந்த காரணத்தால் பகைகொண்டு சர்ப்பயாகஞ் செய்யத்தொடங்கினன். அப்போது எல்லாச் சர்ப்பங்களும் அந்த யாகத்தீயில் வந்து வீழ்கின்றபோது பரீக்ஷித்தைக் கொன்ற தக்ஷகன் இந்திரனைச் சரணடைந்து அவன் காவலிலிருக்கும்போது அச்செய்தியைப் பிராமணர்கள் அறிந்து இந்திரனேடு தக்ஷகனைச் சங்கரிக்க எத்தனித்தார்கள். இந்திரன் முதலானவர்கள் பயந்தவர்களாய் மனஸாதேவியிடம் போய்ப் போற்றினுர்கள். அவள் தன் மகனைக்காட்ட அவன் குறிப்புணர்ந்து யாவரும் ஆஸ்திகரை அடைந்து எங்கட்குப் பிராணபிக்ஷை தர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவர் பிராமணர்களுடைய

அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரித்து அவர்கள் வேண்டியபடி வரங் கொடுத்து யக்ஞத்தை முடித்து யாவருக்கும் தக்ஷிணைகொடுத்து விடைகொடுத்தனர். இந்திரன் முதலியோர் மனஸா தேவியை யடைந்து பூஜித்துத் துதித்தனர். அப்பூஜாவிதியையும் கூறு கின்றேன் கேட்பாயாக : (74–116)

விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து இரண்டு வஸ்திரந்தரித்துக் கொண்டு அனுஷ்டானத்தை முடித்து ரத்தின சிங்காதனத்தில் தேவியை வீற்றிருக்கச்செய்து பக்தியோடு ரத்தினகும்பத்தில் கங்காஜலத்தைக்கொண்டுவந்து அபிஷேகித்து வன்னிசுத்தமான வஸ்திரம் சந்தனம் புஷ்பாதிகளால் அலங்கரித்து அர்க்கியங் கொடுத்து பஞ்சாயதன பூஜையைச்செய்து, பின்பு மனஸா தேவியைப் பூஜித்து, **ஸ்ரீ மனஸா தேவ்யை ஸ்வாஹா:** என்னும் மந்திரத்தினல் அர்க்கியபாத்ய ஆசமனுதிகளைக்கொடுத்து ஷோட சோபசாரங்களைச் செய்து வாத்யகோஷங்களைச் செய்வித்து புஷ்பங்களைமாரிபோல் புஷ்பாஞ்சலிபுரிந்து புளகாங்கிதங்கொண்டு பதிவிரதைகளில் சிரேஷ்டமான உன்னைத் தோத்திரஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன். பராத்பரையான உன்னைத் துதிக்க எனக்கு வல்லமையில்லை. வேதத்தில் தோத்திரலக்ஷண குணத்தை விவரித் துச் சொல்லியிருக்கிறது. பிரகிருதத்தில் அவைகளை எண்ணிச் சொல்லுதற்கு எனக்குச் சக்தியில்லை. நீ சுத்ததத்வ சொரூபையா யிருக்கின்றவள். கோபம் ஹிம்சை இவைகளை விட்டிருப்பவள். ஆதலால் அந்த ஜரத்காருமுனிவர் உன்னிடம் உண்மையில் தோஷம் வைப்பதற்கின்றி உன்னை யாசித்துக் கேட்டுக்கொண்டார். அப்படிப்பட்ட நல்லொழுக்க முள்ளவளான நீ எனக்குத் தாயான திதியைப்போல் பூஜிக்கப்பட்டாய். தயாரூபமான நீ எனக்குச் சகோதரியாயிருக்கின்றனை. க்ஷமாரூபமான நீ எனக்குத் தாயா யிருக்கின்ருய். உன்னல் ஏன் பிராணன்களும் புத்திர களத்திராதி களும் காக்கப்பட்டன. நான் உன்னைப் பூஜிக்கின்றேன். என்னிடம் உனக்குப் பிரீதி விருத்தியடையவேண்டும். சகலலோகத்துக்கும் தாயாரான தேவியே ! நீ சகலராலும் பூஜிக்கத் தக்கவளாயிருந்தா லும் நான் அந்தப்பூஜையை விருத்திசெய்கின்றேன். எவர்கள் ஆஷாடசங்கிரமணத்திலாவது ஆஷாடபஞ்சமியிலாவது மாதமுடி விலாவது தினந்தோறுமாவது பூஜை செய்வார்களோ அவர்களுக் குப் புத்திர பௌத்திராதிகளும் தனமும் விருத்தியாகும் ; கீர்த்தி புகழ் வித்தை குணம் உள்ளவர்களாயும் இருப்பார்கள். எவர்கள் உன்னைப் பூஜிக்காமலும் நிந்திக்கின்றவர்களாகவும் இருக்கின்ருர் களோ அவர்கள் சம்பத்தில்லாதவர்களாகவும் சர்வபயமுள்ளவர்க ளாகவும் ஆவார்கள். வைகுண்டத்தில் லக்ஷ்மி விஷ்ணுவோடிருப் பதுபோல் ஜரத்காருமுனிவரை நீ யனுசரித்திருக்க உன்னை உனது தந்தை சிருஷ்டித்தார். என்னைக்காக்க நீ மனஸா என்கிற பெயருள்ளவளாக இருக்கின்றனை. சக்தியினுடைய அம்சத்தால் நீ மனஸாதேவியாக அவதரித்தாய். இப்போது சித்தயோகினியா யிருக்கின்றனை. அதனல் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும் நமஸ்கரிக்கப்

பட்டவளாயுமிருக்கின்றனே. எதனால் தேவர்கள் மனோபக்தியினால் பூஜிக்கின்றார்களோ அதனால் உன்னை மனஸாதேவி என்கிறார்கள். நீ சத்திய சொரூபமாக இருக்கின்றாய். எவன் உன்னை மனதினால் தியானிக்கின்றானோ அவன் உன்னை அடைவான், என்றிவ்வாறு துதித்துப் பாலினால் அபிஷேகஞ்செய்து மிகப்பிரீதியோடு பூஜிக்கவும் அத்தேவி துர்லபமான ஞானத்தை உபதேசித்தனள். இத்துதியைத் தேவியைப் பூஜித்துப் படிக்கின்றவனுக்கும் அவன் வம்சத்தோர்க்கும் சர்ப்ப பயமில்லை; விஷம் அமிர்தம்போலிருக்கும். இத்துதி சித்தியாக ஐந்துலக்ஷம் ஜபிக்கவேண்டும் என்றனர். (117–145)

ஓம் லம்படாயை நம:

49. சுரபி

நாரதர், ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே! கோலோகத்திலிருந்துவந்த சுரபி என்னும் தேவி யார்? அவளது சரித்திரம் என்ன என்று வினவ, நாராயணர் கோக்களுக்கு அதிஷ்டானமானவளும், கோக்களை முதலில் பெற்றவளும், பிரதானமானவளும், கோலோகத்தில் சிருஷ்டிக்கு முன்பிறந்தவளுமான சுரபியின் சரிதையைக் கூறுகின்றார்:

பிருந்தாவனத்தில் கோபிகாஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவராய் கிருஷ்ண ராதிகையோடு ரகஸ்யத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் பாலைக்குடிக்க எண்ணங்கொண்டவராய் லீலையாகத் தன் பக்கலில் சுரபியை மனோரதமென்னுங் கன்றோடும் சிறந்த பாலோடும் சிருஷ்டித்தார். ஸ்ரீதாமா என்பவள் புதியபாத்திரத்தில் அமிர்தத்தைக்காட்டிலும் ருசியாயும், ஜனனமிருத்யு முதலானவைகளை நீக்குவதாயும் இருக்கிற அப்பசுவின் பாலைக் கறந்தாள். அதனை அந்தக் கோபிகாபதி பானஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில் பால் பாத்திரம் உடைந்து நூறுயோசனை சுற்றளவு ஓர் குளமாய் நிறைந்துவிட்டது. பூலோகத்தில் இதனை க்ஷீர சரஸ் என்று வழங்குகின்றனர். அது கோபிகளுக்கும் ராதைக்கும் கிரீடாசரஸாகி ரத்னங்களால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. காமதேனுவின் ரோமங்களிலிருந்து லக்ஷங்கோடி கோபாலர்களோடு லக்ஷங்கோடி காமதேனு பிறந்தன. பின்னர் அந்தப்பசுக்கள் அநேகமாகச் சந்ததி விருத்தியடைந்தன. அதனால் சகல லோகமும் காமதேனுவைப் பூஜிக்கத் தொடங்கிற்று. அப்பூஜை சாயங்காலத்தில் தீபத்தோடு செய்யத்தக்கது என்று தருமர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதற்குரிய மூலமந்திரம் தியானம் துதி பூஜாவிதி முதலியவைகளையுங் கூறுகின்றேன், கேட்பீராக: (1–15)

பிரணவத்தை முதலாகவும், நம: என்பதை இறுதியாகவுமுடைய சுரப்யை என்னும் ஆறு அக்ஷரத்தாலாகிய மந்திரத்தை லக்ஷம் உரு ஜபித்தால் சித்தியாகும். பக்தர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷமாயிருப்பது. யஜுர்வேதத்திற் கூறப்பட்ட தியானமும்

பூஜையும் பக்தியையும் விருத்தியையும் முக்தியையும் சகலகாமங் களையுங் கொடுக்கும். லக்ஷ்மி சொரூபிணியாயும், ராதைக்குத் தோழியாயும், கோக்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும், பசுக் களுக்குத் தலைமையாயும் தாயாயும் பரிசுத்தமான ஆகாரமுள்ள தாயும், பக்தர்களுக்கு சர்வகாமத்தையுங் கொடுப்பதாயும், சகல பிரபஞ்சத்தையும், பரிசுத்தஞ்செய்கிறதாயுமுள்ள சுரபிதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று தியானித்து கலசத்திலாவது, கம்பத்திற் செய்யப்பட்ட கோசிரசிலாவது, பிரத்யக்ஷமான கோசிரசிலாவது, ஜலத்திலாவது, அக்னியிலாவது, காமதேனுவைப் பிராமணன் பூஜித்தல்வேண்டும். மறுதினம் முற்பகலில் தீபத்தோடு பூஜித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு எவனொருவன் செய்வானோ அவன் எல்லா ராலும் பூஜிக்கப்படுவான். (16–21)

முன்னொரு காலத்தில் விஷ்ணுமாயையால் காமதேனு பாலை யடக்கத் தேவர்கள் சிந்தாகுலமுற்று பிரமலோகத்தையடைந்து பிரமனைத்துதிக்க அவருடை ஆக்ஞையால் இந்திரன் காமதேனுவை

நமோதேவ்யை மஹாதேவ்யை ஸுரப்யைசநமோநம:
கவாம்பீஜஸ்வரூபாயை நமஸ்தே ஜகதம்பிகே
நமோராதா ப்ரியாயைச பத்மசாயை நமோநம:
நம: கிருஷ்ணப்ரியாயைச கவாம்மாத்ரே நமோநம:
கல்பவிருக்ஷஸ்வரூபாயை ஸர்வேஷாம் ஸததம்பரே
க்ஷீரதாயை தனதாயை புத்திதாயை நமோநம:
ஶுபாயைச ஸுபத்ராயை கோப்ரதாயை நமோநம:
யஶோதாயை கீர்த்திதாயை தர்மதாயை நமோநம:

என்று துதித்தான். துதித்தவுடன் லோகமாதாவான சுரபி சந்தோஷ மடைந்து எதிரேவந்து வரத்தைக்கொடுத்து கோலோகம் போய்ச் சேர்ந்தது. தேவர்களும் தங்களிடம் சேர்ந்தார்கள். அப்போது பசுக்கள் பாலைக் கறக்கத்தொடங்கின; அப்பாலிலிருந்து தயிர் நெய் யுண்டாயிற்று. அதனால் யாகங்களைச் செய்யத் தேவர்கள் திருப்தியடைந்தார்கள். இத்துதியை எவன் படிப்பானோ, அவன் கோசம் பத்துள்ளவனாகவும், தனவானாகவும், கீர்த்திவானாகவும் இருப்பான். அவன்தான் சகலபுண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தவன். அவன்தான் யக்ஞத்திலும் தீக்ஷைசெய்து கொண்டவன். அவன் இம்மையில் சுகமடைந்து மறுமையில் பிரம பதத்தை யடைவன். அவன் மீண்டும் பிறவாது பிரமபுத்ரனாவன் என்றனர். (22–33)

ஓம் லகுளேஶ்வர்யை நம:

50. ராதிகா தேவி ஆராதனை

நாரதர், ஸம்ஸாரபந்த நிவிர்த்தியைச் செய்வதும் வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதுமான ராதா துர்க்காதேவிகளுடைய சரித்திரத்

தைச் சொல்லவேண்டும்; பரா்சக்திகளான அவ்விருவருடைய மகிமைகளைக் கேட்டு எவனுடைய மனத்தில் பக்தியுண்டாகாமலிருக்கும்? இப்பிரபஞ்சம் யாருடைய அம்சமோ, எல்லாப் பிரபஞ்சமும் யாருடைய ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டிருக்கிறதோ யாருடைய பக்தியால் முக்தியுண்டாகுமோ அதனையும் கூறியருளுவீரென்ன நாராயணர் கூறுகின்றார்:

வேதத்தில் கூறப்பட்ட ரகஸ்யத்தைக் கூறுகின்றேன். அது வெகு ரகசியமாயும் சாராத்சாரமாயும் பராத்பரமாயும் உள்ளதாகையால் சாதாரணமானவர்களுக்கு வெளியிடக்கூடாது. உலகமுண்டாகுங் காலத்தில் சம்வித் சொரூபமான மூலப்பிரகிருதிதேவி, பிராணன் புத்தி இவைகளுக் கதிஷ்டானையாய், ரக்ஷை சிக்ஷை செய்துகொண்டிருக்கின்றனள். அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள்களாயுள்ள விராட்புருஷன் முதலான சகல ஜீவர்களும், அச்சக்திகளுக்குச் சர்வசுவாதீனமாக விருக்கின்றனர். அவர்களுடைய அனுக்கிரகப் பிரசாதமின்றி மோக்ஷங் கிடைப்பதரிது. ஆதலால் பிரசாதமுண்டாவதற்கு நாடோறும் அவர்களுடைய சேவையைச் செய்துவர வேண்டும். அது மந்திரமன்றியில் செய்யக்கூடாதாகையால் பராத்பரரூபமாயும், திரிமூர்த்திகளால் சேவிக்கப்பட்டதாயும் உள்ள ராதிகாமந்திரத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக:
(1–9)

மந்திரம் ஸ்ரீராதா என்பதாம். அதனைச் சதுர்த்தியந்தமாகவும் அதன்பின் அக்னிபத்தினியின் பெயரையும் சேர்க்க ஆறு அக்ஷரமாகின்றது. அம்மகாமந்திரம் தருமம் முதலிய புருஷார்த்தங்களைத் தரத்தக்கதாயும், மாயைக்குப் பீஜமாயும், சிந்தித்தவற்றைக் கொடுக்கும் சிந்தாமணி போன்றதாயும் உள்ளது. இம்மந்திர மாகாத்மியத்தை ஆயிரங்கோடி முகமும், நூறுகோடி நாக்கும் படைத்தாலும் சொல்லமுடியாது. முதலில் கிருஷ்ணமூர்த்தி பக்தியோடு மூலதேவியினால் உபதேசிக்கப் பெற்றார். அந்த கிருஷ்ணர் விஷ்ணுமூர்த்திக்கும், அவர் பிரமனுக்கும், அவர் விராட்டுக்கும் உபதேசித்தனர். அம்மந்திரத்தை நான் ஜபித்து ரிஷியானேன். பிரம்மா முதலான சகலமான தேவர்களும் ராதிகையைப் பூஜிக்கின்றனர். ராதா பூஜையில்லாமல் கிருஷ்ணன் பூஜை உபயோகமில்லை. ஆதலால் சகல பக்தர்களும் ராதிகையைப் பூஜித்தல் வேண்டும். கிருஷ்ணனுக்குப் பிராணனும் அவருடைய ராஸக் கிரீடைக்கு எஜமானியாயும், கிருஷ்ணனைத் தன் சுவாதீனத்தில் வைத்திருப்பவளாயும், அவரும் அவளை விட்டு ஒரு க்ஷணமும் நீங்காதவராயும் இருக்கின்றார். ராதனம் என்றால் புருஷார்த்தத்தைச் சாதிப்பது என்று பொருள். பக்தர்களுக்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கின்றபடியால் ராதையென்று சொல்லப்படுகிறாள். அம்மந்திரத்துக்கு நான் ரிஷி, சந்தஸ் காயத்ரி, தேவதை ராதிகா; சக்திபீஜமும் சக்திஸ்வரூபமும் முன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மூலமந்திரா வர்த்தியினால் அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசம் செய்து, பிறகு சாமவேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தியானத்தை முன்

சொல்லியபடி வெண்சம்பக நிறமுடையவளாயும், சரத்கால சந்திரன் போன்ற முகமுடையவளாயும், அச்சந்திரன் போன்ற நேத்திரமுடையவளாயும், கோடிசந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், கோவைப்பழம் போன்ற உதடுள்ளவளாயும், பெருத்த பிருஷ்டமுடையவளாயும், ஒட்டியாணத்தோடு கூடிய நிதம்பமுடையவளாயும், குந்தமொக்குக்குச் சமானமான தந்தமுடையவளாயும், வன்னி சுத்தமான வெண்பட்டைத் தரித்தவளாயும், புன்சிரிப்புள்ள முகமுள்ளவளாயும், யானையின் மத்தகம்போன்ற தனமுடையவளாயும் எப்போதும் பன்னிரண்டு வயதுள்ளவளாயும், ரத்னபூஷணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாயும், சிருங்கார ரசரூபமான ரசிகையாயும், பக்தர்களை அனுக்கிரகிக்கும் ஆவலுள்ளவளாயும், மல்லிகை மாலதி முதலிய புஷ்ப மாலையைச் சூடியகூந்தலால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், மிருதுவான சரீரமுள்ளவளாயும், ராஸமண்டலமத்தியில் வசிக்கிறவளாயும், வரதாபயங் கொடுக்கின்றவளாயும், சாந்தையாயும், எப்போதும் ஸ்திரமான யௌவனமுள்ளவளாயும், ரத்னசிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளாயும், அநேக கோபிகளுக்கு எஜமானியாயும், கிருஷ்ணப்பிரியையாயும், வேதத்தில் துதிக்கப்பட்டவளாயும், பரமேஸ்வரியாயு மிருக்கின்றவளென்று ராதாதேவியைத் தியானித்து கலசத்திலாவது, எட்டுதள யந்திரத்திலாவது, ஆவாகித்து விதிப்படி ஆசமனம் முதலான உபசாரங்களை மூலத்தாற் கொடுத்து மதுபர்க்கத்தையும் பால் கொடுக்கும் பசுவையுங் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு ஸ்நானவேதிகையில் தேவியை எழுந்தருளச் செய்து, அப்யங்கனம் முதலான ஸ்நானங்களைச் செய்து வஸ்திரம் சந்தனம் துளசி பாரிஜாதம் தாமரை முதலிய நாநாவித புஷ்பம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்து அக்னி ஈசானியன் நிருதி வாயு இவர்கள் மத்தியில் திக்பூஜை செய்யவேண்டும். பின்பு பிரதக்ஷிணமாக கிழக்குமுதல் ஈசானியம் ஈருகவுள்ள எட்டு தளங்களில் மாலாவதி மாதவி ரத்னமாலை சுசீலகை சசிகலை பாரிஜாதை பராவதி பிரியகாரிணி ஆகிய இவர்களையும், அவர்களுக்கு வெளிப் பக்கத்திலும் அதற்குப் புறம்பிலும் பிரமன் முதலான திக்பாலகர்களையும், வஜ்ரம் முதலிய ஆயுதங்களையும் பூஜித்து ராஜோபசாரங்களைச் செய்து, ஸஹஸ்ரநாமங்களால் அருச்சித்து தேவியைச் சந்தோஷப்படுத்தி தேவீமந்திரத்தை ஆயிரம் உரு ஜபிக்க வேண்டும். ராதைக்குப் பிரியமான தேவியை எவன் இவ்வாறு பூஜிப்பானோ அவன் கோலோகத்தில் சுகமாய் பரமாத்மாவுக்குச் சமானமாயிருப்பான். கார்த்திகை பௌர்ணமியில் ராதாஜன்மோற்சவத்தைச் செய்கின்றவனுக்கு ராதாதேவி எப்போதும் சாந்நித்தியத்தைத் தருகின்றாள். ஏதோவொரு காரணத்தால் கோலோகத்தில் பிருந்தாவனத்தில் ராதாதேவி விருஷபானு மகளாகப் பிறந்து நிலையாக வசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இங்குச் சொல்லியிருக்கும் மந்திரங்களுடைய அக்ஷரக்கணக்கின்படி புரச்சரணை செய்ய வேண்டும். ஜபத்தில் பத்திலொருபாகம் ஹோமமும் எள்ளினால் மூன்று ஹோமமுஞ் செய்யவேண்டும் என்றனர். (10–45)

நாரதர் நாராயணரை நோக்கி, ஓ முனிவரே! தேவி எதனால் சந்தோஷமடைவாளோ அந்தத் துதியைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, நாராயணர் கூறுகின்றார் :

நமஸ்தேபரமேசாநி ராஸ மண்டலவாஸிநி
ராஸேச்வரிநமஸ்தேஸ்து கிருஷ்ணப் பிராணாதிகப்ரியே
நமஸ் த்ரைலோக்ய ஜநநி ப்ரஸீத கருணார்ணவே
பிரஹ்ம விஷ்ண்வாதி பிர்தேவைர் வந்த்யமானபதாம்புஜே
நம: ஸரஸ்வதீ ரூபே நம: ஸாவித்ரிசங்கரீ
கங்கா பத்மாவதீ ரூபே ஷஷ்டி மங்களசண்டிகே
நமஸ்தே துளஸீ ரூபே நமோ லக்ஷ்மீஸ்வரூபிணி
நமோ துர்கே பகவதீ நமஸ்தே ஸர்வரூபிணி
மூலப்ரக்ருதி ரூபாந்த்வாம் பஜாம: கருணார்ணவாம்
ஸம்ஸார ஸாகராதஸ்மாநு த்தராம தயாம்குரு.

இத்துதியை எவன் முக்காலத்திலும் ராதையைத் தியானித்து வாசிப்பானோ அவனுக்குக் கிடைக்காத பொருளொன்றுமில்லை; தேகமுடிவில் கோலோகராஜ மண்டலத்தில் வசித்திருப்பான். இந்த ரகசியத்தை எவனுக்குஞ் சொல்லக்கூடாது. (46–52)

இனி நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லா ஆபத்துக்களையும் நீக்குபவளாயும் உலகில் யாவராலும் வணங்கப்பட்டவளாயும், எல்லோராலும் உபாசிக்கத் தகுந்தவளாயும், சிவசக்தி சொரூபமாயும், அற்புதமான மகிமையுடையவளாயும், சகலருடைய புத்திக்கும் அதிதேவதையாயும், அந்தர்யாமி சொரூபமாக இருக்கின்றவளாயும், துக்கமென்னுஞ் சங்கடத்தை நீக்குகிறபடியால் துர்க்கையென்று பிரசித்தி யடைந்தவளாயும், வைணவர் சைவர் இருவர்களாலும் உபாசிக்கப்பட்டவளாயும், மூலபிரகிருதி ரூபையாயும், முத்தொழிலைச் செய்கின்றவளாயும் இருக்கின்ற துர்க்காதேவியினது விதானத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக :

பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கள் ரிஷிகளாகவும், காயத்திரி உஷ்ணிக், அனுஷ்டுபு இவைசந்தஸ்ஸுகளாகவும், மகாகாளி மகாலக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி இவர்கள் தேவதைகளாகவும் ரக்ததந்திகா, துர்ஸ்கா பிராமரி மூவரும் பீஜங்களாகவும், நந்தா சாகம்சரி பீமா மூவரும் சக்திகளாகவும், தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்கள் விநியோகமாகவும் சொல்லப்படும். இவைகளை சிரசு முகம் இருதயம் ஸ்தனம் இவ்விடங்களில் முறையே நியசிக்கவேண்டும். மூன்று பீஜங்களிலாவது, நான்கு பீஜங்களிலாவது, இரண்டு பீஜங்களிலாவது, எல்லாப்பீஜங்களிலாவது, சிகை கண் காது நாசி முகம் புஜம் இவ்வாறங்கங்களில் நியாசஞ் செய்யவேண்டியது. கட்கம் சக்கரம் கதை பாணம் சாபம் பரிகம் சூலம் பிஜுண்டி சிரசு சங்கம் இவைகளைத் தரித்திருக்கின்றவளாயும், மஹாகாளி ஸ்வரூபமாயும், முக்கண்ணுடையவளாயும்

நானுவித பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், கறுத்த மேகராசியைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், பத்துமுகம் பத்துக் காலுள்ளவளாயும், மதுகைடப நாசத்துக்காகப் பிரமாவிஞல் தியானிக்கப்பட்டவளாயு மிருக்கிற தேவியைத் தியானிக்கின்றேன் என்று மஹாகாளியையும்; ஜபமாலை பரசு கதை பானம் குலிசம் கமலம் தனுசு குண்டிகை தண்டம் சக்தி கத்தி கவசம் மணி சுரா பாத்திரம் சூலம் பாசம் சுதரிசனம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு சிவந்த காந்தியோ டிருக்கிறவளாயும், செந்தாமரைப் பூவை அடைந்திருக்கிறவளாயும், மாயாசொரூபிணியாயும், மகிஷாசுரனை நாசஞ் செய்தவளாயும் இருக்கின்ற மகாலக்ஷ்மியைத் தியானிக் கின்றேன் என்று மகாலக்ஷ்மியையும்; மணி சூலம் கலப்பை சங்கு உலக்கை சக்கரம் தனுசு பாணம் இவைகளைக் கரங்களிலேந்தின வளாயும், சும்பன் முதலானவர்களை ஜயித்த வாணிபீஜஸ்த ரூபிணியாயும், சச்சிதானந்த சொரூபிணியாயும் இருக்கிற மஹா ஸரஸ்வதியை தியானிக்கின்றேன் என்று மஹா ஸரஸ்வதியையுந் தியானிக்கவேண்டும். இனி யந்திர பூஜையைக் கூறுகின்றேன்: மூன்று ஆறுகோணங்களோடும், எட்டு தளபத்மம் இருபத்து நான்கு தளபத்மங்களோடும், பூகிரகத்தோடும் கூடியிருக்கிற யந்திரத்தைச் சிந்தித்து கலசத்திலாவது யந்திரத்திலாவது, பதுமை களிலாவது, பாணலிங்கத்திலாவது, லிங்கத்திலாவது, சூரியனிடத் திலாவது, அநந்நியமாகத் தியானித்துப் பின்னர் ஜயாதி சக்தி களோடு கூடிய பீடபூஜையைச் செய்யவேண்டும். (53–75)

பிறகு முக்கோணத்துள் பூர்வகோணத்தில் ஸரஸ்வதியோடு கூடிய பிரமனையும், நைருதிகோணத்தில் லக்ஷ்மியோடு கூடின விஷ்ணுவையும், வாயுகோணத்தில் பார்வதியோடு கூடிய சம்புவை யும், தேவிக்கு வடபக்கத்தில் சிம்மத்தையும், வாமபாகத்தில் மகிஷ னையும், ஷட்கோணத்தில் நந்தை ஜயை ரக்ததந்தை சாகம்பரி துர்க்காதேவி பிராமரிதேவியையும், அஷ்டதளபத்மத்தில் பிராம்மி மாகேஶ்வரி கௌமாரி வைஷ்ணவி வராஹி நாரசிம்மி ஐந்திரி சாமுண்டா இவர்களையும், இருபத்து நான்கு தளபத்மத்தில் முதலில் விஷ்ணுமாயை சேதனை புத்தி நித்திரை க்ஷுதை சாயா சக்திபரா திருஷ்ணு க்ஷாந்தி ஜாதி லஜ்ஜை சாந்தி சிரத்தை கீர்த்தி லக்ஷ்மி திருதி விருத்தி சுருதி ஸ்மிருதி தயை துஷ்டி புஷ்டி மாதா பிராந்தி ரதி இவர்களையும், பூபுரகோணத்தில் கணபதி க்ஷேத்ரபாலகர் வைரவர் யோகினிகள் இவர்களையும், யந்திரத்திற்கு வெளியில் இந்திரன் முதலானவர்களையும் வஜ்ராதி ஆயுதங்களை யும் பூஜித்துப் பின் தேவிக்கு ராஜோபசாரஞ் செய்யவேண்டும். பின் வாக்பவம் ஶம்புவனிதா காமபீஜம் சாமுண்டா என்பவை களை சதுர்த்தியந்தமான துர்க்கா நாமத்தோடுகூட்டி உச்சரிப்ப தாகிய நவாவர்ண மந்திரத்தை அர்த்தந் தெரிந்தவனாய் ஜபித்து சப்தஸதி தோத்திரத்தைப் படிக்கவேண்டும். மூவுலகிலும் இத் துதிக்குச் சமானமில்லை.

இதில் சந்தோஷிப்பதுபோல் தேவி வேறெவைகளிலும் சந்

தோஷிப்பதில்லை. இவ்வண்ணம் தினந்தோறும் மஹாதேவியைப் பூஜித்தால் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமாய் விடுகிறான். எதனால் சகலகாரியமும் சித்தியாகுமோ அந்தத் துர்க்கா பூஜையை இப்போது சொன்னேன். பிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், லக்ஷ்மி முதலிய சகல தேவிகளும் ஞானிகளும் யோகிகளும் ஆச்ரமிகளும் சிவையைத் துதிக்கிறார்கள். துர்க்காதேவியின் ஸ்மரணையிருந்தால்தான் ஜனன மெடுத்தற்குப்பலன். பதினான்கு மனுக்களும், சகலமான தேவர்களும், தேவிபாதாரவிந்தத்தைத் தியானித்தே தங்கள் தங்கள் பதவிகளை யடைந்தனர். அதிக ரகசியமான பிரகிருதிதேவியின் பஞ்சகத்துவமும் அவரவர் அம்சமும் சொல்லப்பட்டன. இதனைக்கேட்ட மனிதன் புருஷார்த்தங்களையும் புத்திரனில்லாதவன் புத்திரனையும் வித்யார்த்தி வித்தையையும், இவைபோலும் எவரெவர் எதை எதையடைய விரும்புகின்றனரோ அவரவர் அவ்வவைகளையும் அடைகின்றனர். இதனை நவராத்திரியில் தேவிசந்நிதியில் பாராயணஞ் செய்தால் சந்தோஷமடைவாள். எவன் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தை நாடோறும் படிப்பானோ அவனுக்குத் தேவி சுவாதீனமாய் விடுவாள் ; தேவிக்கு இஷ்டன் அவனைப்போல் ஒருவனுமில்லை.

இவ்விஷயத்தில் பரீக்ஷையும் பார்க்கலாம். எவ்வாறெனில் ; ஓர் கன்னிகையின் கையிலாவது, ஓர் பிள்ளையின் கையிலாவது ஓர் புஷ்பத்தைக்கொடுத்துத் தன் கோரிக்கையை நினைத்துக்கொண்டு புத்தகத்தின்மேல் புஷ்பத்தை வைக்கச்செய்து தெரிந்துகொள்ளலாம். புத்தகத்தையும் மாயா தேவியையும் பூஜித்து நன்றாக ஸ்நானஞ்செய்த சுத்தமான கன்னிகையை வரவழைத்துப் பூஜித்துப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட ஓர் ஈர்க்கை நடுவே நாட்டி பரீக்ஷை செய்தால் சுபமோ அசுபமோ எவ்வாறிருக்கின்றதோ அவ்வாறே நடக்கும். இது நிச்சயம். மத்யமாகவந்தால் மத்யமாகவே யிருக்கும் என்றனர். (76–100)

ஒன்பதாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

பத்தாம் ஸ்கந்தம்

तुङ्गाभिरामकुचभर शृङ्गारितमाश्रयामिकाञ्चिगतम्
गङ्गाधरपरतन्त्रं शृङ्गाराद्वैत तन्त्रसिद्धान्तम् ॥

துங்காபி ராம குசபர ம்ருங்காரித மாம்ரயாமி காஞ்சிகதம்
கங்காதர பரதந்த்ரம் ம்ருங்கா ராத்வைத தந்த்ர ஸித்தாந்தம்.

ஓம் லப்தமானுயை நம:

1. சுவாயம்புவன் தவம்

நாரதர் கூறுகின்றார் : ஓ நாராயணரே! பூமிக்கெல்லாம் ஆதாரமா யிருக்கின்றவரே ! தேவரீரால் சகல ரக்ஷணைகட்குங் காரணமாயும் சகல பாபங்கட்கும் நாசகரமாயுமுள்ள தேவியினது சரித்திரஞ் சொல்லக்கேட்டுள்ளேன் ; தேவியானவள் எல்லா மன்வந்தரங்களிலும் எந்த வுருவமா யுள்ளவள்? எந்தெந்த வுருவங்களாகத் தோன்றுகின்றவள் ? பக்தவத்ஸலையாகிய அத்தேவி எந்தெந்தப் பக்தர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாய்த் தோத்திரஞ் செய்யப் பட்டவளாய் அவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்திசெய்திருக்கின்றாள் ? அந்த மஹிமையோடு கூடிய சரித்திரங்களைக் கிருபா சமுத்திரமா யுள்ள தாங்கள், கேட்கும் ஆவலுள்ள எனக்குச் சொல்லி யருளுமென்றனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார் : ஓ மஹரிஷியே ! பக்தர்களது பாபத்தை நாசஞ்செய்கிறதாயும் அவர்கட்குப் பக்தியை யுண்டு பண்ணுவதாயும் அவர்களுக்கு வேண்டிய மகா சம்பத்துக்குக் காரணமாயு மிருக்கின்ற அந்தத் தேவியினது சரித்திரங்களைக் கேட்பாயாக. பூர்வத்தில் உலகைப்படைத்தற்குக் காரணராகிய பிரமதேவர் நாராயணரது நாபிக்கமலத்திலிருந்து வெளியே வந்தனர். அவருடைய மனத்திலிருந்து சுவாயம்புவமனுவும் அவர் பத்னியாகிய சதரூபையுந் தோன்றினர். பின்னர் அம்மனுவானவர் மிகவும் பரிசுத்தமான திருப்பாற்கடற் கரையின்கண் மகாபாக்கிய பலப்பிரதையான தேவியை மிருத்திகையினுற் பிரதிஷ்டைசெய்து உண்ணத்தக்க ஆகாரங்களை யொழித்துச் சுவாசத்தை யடக்கி நியமமாகக் கொண்ட விரதங்களால் சரீரம் இளைக்கப் பெற்றுக் காமக் குரோதாதிகளை யடக்கிப் பூமியில் ஓர் காலையூன்றி அசைவறநின்று தேவியினது பொன்னடிகளை உள்ளக்கமலத்தில் வைத்து வாக்பவமென்னும் மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு நூறு வருஷம் ஸ்தாவரம்போ லிருந்தனர். (1–12)

அப்பொழுது தேவியானவள் வெளிப்பட்டுவந்து, ஓ அரசனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்றாள். ஆனந்தத்தை விளைவிக்கும் அந்த வாக்கை அரசன் கேட்டுத் தன் மனதி லெண்ணியவாறு தேவர்களாலும் அடைதற்கரிதான இவ்வரத்தைக் கேட்க

னற்றனன்: ஓ விசாலமான கண்ணுடையாளே! யாவருடைய உள்ளத்திலும் வாசஞ்செய்கின்றவளே! யாவராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவளே! எல்லா உலகங்களையுந் தரிக்கின்றவளே! எல்லா மன்வந்தரங்கட்கும் மங்களமானவளே! நீ நன்ருய் விளங்கவேண்டும். உனது கடாக்ஷ வீக்ஷிண்யத்தாலன்ரோ பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களைச் செய்து வருகின்றனர்? உனது ஆக்ஞையினலன்ரோ இந்திரன் மூன்றுலகத்திற்கும் அதிபதியாயிருக்கின்ருன்? பிரேத நாயகனுகிய காலன் பிராணிகளைத் தண்டிக்கிருன்? ஜலஜந்துக்களுக் கதிபதியாகிய வருணன் எம்போன்றவர்களை ரக்ஷிக்கின்ருன்? குபேரன் நிதிபதியாயிருக்கிருன்? அக்னி நிருதி வாயு ஈசானன் உன் அமிசத்திற் பிறந்து உன் பக்தியினல் விருத்தியடைகின்றனர். ஒ தேவியே! அவர்கட்கெல்லாம் வரங்கொடுத்ததுபோல் சுவர்க்க காரியத்தில் பிரவேசித்திருக்கும் எனக்கும் இப்போது வரங்கொடுக்கத் தகுமானல் என்னை நோக்கிவரும் இடையூறுகளெல்லாம் இடையூறுபட் டொழியும். சித்ரூபையே! என்னல் ஜபிக்கப்பட்ட வாக்பவ மந்திரத்தை எவர்கள் ஜபிக்கின்ருர்களோ அவரது காரியங்கள் சீக்கிரத்தில் சித்தியாகவும், இச்சம்வாதத்தைப் படிக்கின்றவர்களுங் கேட்கின்றவர்களும் புத்தி முக்திகளை எளிதாகவடையவும், இவற்ருேடு யாவர்க்கும் இன்பத்தை விளைவிக்கும் இன்சொல்லும் புத்திர பௌத்திராதி விருத்தியும் ஞானசித்தியும் கர்ம மார்க்க சித்தியும் பூர்வ ஜன்ம ஞானமும் உண்டாகவும் அருள்செய்ய உன்னைச் சேவித்துப் பிரார்த்திக்கின்றேன் என்றனர். (13–24)

ஓம் லப்த ரஸாயை நம:

2. நாரதர் கோள்

விஷ்ணு சகோதரியாயும் வரதேஸ்வரியாயும் சர்வலோக பூஜ்யையாயு முள்ள தேவி அனுக்கிரகிக்கிருள்: பூமியைப் பரிபாலிக்க வல்ல ஓ அரசனே! சுவாயம்புவமனுவே! உன்னல் பிரார்த்திக்கப்பட்ட யாவும் உண்டாகும்படி நான் அனுக்கிரகஞ் செய்தேன். அசுர நாசனியாயும் மதித்தற்கரிய அளவிறந்த பராக்கிரம சாலினியாயுமிருக்கின்ற நான் வாக்பவ மந்திரத்தோடு நீ செய்து வந்த தவத்தினல் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்குச் சத்துரு வில்லாத ராஜ்யமும், வம்ச விருத்தியைச் செய்யவல்ல புத்திரர் களும், என்னிடத்தில் திடமான பக்தியும், தேகாந்தத்தில் மீண்டும் பிறவாநெறியாகிய மோக்ஷமு முண்டாகக்கடவ தென்று கூறி அரசன் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போதே, அவள் திருவுருக் கரந்து சூரியன் செல்லுங்கதியைத் தடுத்தும் அகஸ்திய முனிவரால் அடங்கப்பெற்றதுமான விந்தியமலையை யடைந்தனள்.

ரிஷிகள் வினவுகின்றனர்: ஓ சூதரே! விந்தியமலை என்பது யாது? அது யாது காரணமாய் ஆகாயத்தி லெழுந்து சூரியன்

செல்லத்தக்க மார்க்கத்தைத் தடுத்தது? அகஸ்தியர் மேலோங்கி இறுமாந்திருந்த அப்பர்வதத்தை எவ்வாறு அடக்கினர்? அதை யனைத்தும் எங்கட்கு விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். ஓ சாந்த சீலரே! தேவரீர் திருமுகத்தினின்றும் பெருகாநின்ற தேவீ சரித்திர மென்னும் அமுதத்தை நாங்கள் பானஞ் செய்தும் திருப்தி யடைந்தோமில்லை. இன்னமும் அந்த அமுதத்தினிடத்து ஆசையே வளருகின்றது என்றனர்.

சூதர் கூறுகின்றார் :—விந்தியம் மலைகளுக்குட் சிறந்தது. பல பருப்பதங்களால் பூஜிக்கத் தகுந்த மேம்பாடுடையது. அநேக விதமான விருக்ஷங்களால் நெருங்கியுள்ள அரண்யங்களாலும் மலர்கள் நெருங்கியுள்ள புதர்களாலும் நதிநதங்களாலும் சூழப் பட்டது. மான் பன்றி புலி வேங்கை வானரம் நரி முதலிய விலங் கினங்கள் தன்னிடத்து உல்லாசமாக உலாவப் பெற்றது. கின்னர கிம்புருஷர்களாலும் அப்ஸர ஸ்திரீகளாலும் நிறையப்பெற்றது. இத்தகு சிறப்புடைய அவ்விந்திய மலையை நோக்கித் தன்னிச்சை வழி எவ்வுலகத்தும் உலாவவல்ல நாரதர் மிக்க பிரீதியோடு தற்செயலாய் வந்தனர். அவர் வருகையைக் கண்ட அவ்விந்திய மலை திடுக்கிட்டு விரைந்தெழுந்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதி களைக் கொடுத்து சுகமாய் ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து பூஜித்து அவரைப் பார்த்து, ஓ உத்தமரே! இங்கு யாது காரணங் கருதி வந்தீர்! தேவரீ ரிங்கு வரப்பெற்றதனால் எனது கிருகம் விலை மதிக்கக் கூடாததாயிற்று. சூரியனுடைய சஞ்சாரமானது எப்படித் தேவர்களுக்கு நன்மையைத் தருவதோ அப்படியே தேவரீரது சஞ்சாரமும் தேவர்கட்டு நன்மையைத் தருவதன்றோ? அபூர்வமான சங்கதி ஏதேனு மிருக்குமானால் அதனைச் சொல்லுமென்று கேட்க, நாரதர் கூறுகின்றனர் : (1–17)

இந்திரனுக்கு வைரியாயுள்ள விந்தியமே! நானிப்போது பொன் மலையாகிய மேருவினின்றும் வருகின்றேன். அதில் லோக பாலகர் களான இந்திராதியர்கள் வசிக்குங் கிருகங்களை அவரவர் வசித்தற் குரிய உலகங்களைப்போற் கண்டேனென்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டனர். விந்தியமலை, ஓ முனிபுங்கவரே! நீர் பெருமூச்சுவிடுங் காரணத்தைக் கூறு மென்ன, அவர் கூறுகிறார் : ஓ விந்தியமே! மேருமலை இப்போது கொண்டிருக்கும் இறுமாப்பை என்னென்று சொல்லுவேன்! இமயபர்வதம் பார்வதியாருக்குத் தந்தையான படியால் சிவபெருமானுக்கு மாமனாராய் அவ்விசேஷத்தால் யாவ ராலும் பூஜிக்கும் பெருமையை யடைந்தது. ஸ்ரீ கைலாயமும் சிவபெருமான் தன்னிடம் நீங்காது வீற்றிருக்கப்பெற்ற காரணத் தால் யாவராலும் வணங்குந் தன்மையைப் பெற்றது. நிஷத நீல கந்தமாதனம் முதலிய பருப்பதங்களும் ஒவ்வோர் காரணத்தால் சிறப்படைந்திருக்கின்றன. மேரு, தான் ஆயிரங் கிரணங்களோடு கூடிய சூரியன் சகல கிரகங்களோடும் நக்ஷத்திரங்களோடும் நாடோறும் வலம்வரப் பெற்றுள்ள தென்றும் அதனால் தனக்குச் சமானமானதும் மேம்பட்டதும் உலகில் ஒரு மலையுமில்லை யென்

றும் தானே சிறந்ததென்றும் அகங்கரித்திருக்கின்றதை இன்று கண்டேனாகையால் பெருமூச் செறிந்தேன். ஆனால் தவஞ்செய் வோனாகிய யான் ஒருவரடைந்திருக்கும் அகங்காரத்தைச் சிந் திக்கவேண்டியது மில்லை; பிறரிடத்திற் சொல்லவேண்டியது மில்லை. நீ என்னைப் பார்த்து அபூர்வமான சங்கதி ஏதேனுமிருக்கு மானால் அதனைச் சொல்லுமென்று கேட்டபடியினால் வார்த்தைமேல் வார்த்தையாய்ச் சொல்லவந்தது. இனி யான் என்னிடம் போய் வருகின்றேனென்று பிரமனுலகம் போயினர். (18–28)

ஓம் லப்த ஸம்பத் ஸமுந்நத்யை நம:

3. விந்தியன் வழியை மறித்தான்

சூதர் கூறுகின்றார் :—நாரத முனிவர் சென்றபின் மேரு மிக்க இறுமாப் படைந்திருக்கிறதென்று கேள்வியுற்ற விந்தியமலை சிந் தாகுலமடைந்து, நாம் அந்த மலையைக் கர்வபங்கஞ் செய்யாமற் போவோமாயின் நமக்கென்ன சிறப்பிருக்கின்றது? நாம் அதனை எப்படி வெல்வோம்? வெல்லாதொழியின் நமது மனம் எப்படித் தணியப்போகின்றது? நமது வன்மையையும் ஆண்மையையும் நெருப்பிற்றான் சுடவேண்டுமென் றெண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போதே மேரு மலையின் இறுமாப்பை யடக்கத் தான் செய்ய வேண்டிய காரியமிதுவென்று தெளிவாய் அதன் மனதிற் றோன் றிற்று. அது யாதெனின், மேரு, சூரியன், கிரகாதி நக்ஷத்திரங்க ளோடு நாடோறுந் தன்னை வலம் வருகின்றானென்கிற இவ்வொன் றினாலன்றோ அளவில்லாத அகங்காரங் கொண்டிருக்கிறது? இன்று நமது கைகளால் அந்தச் சூரியன் வரும் மார்க்கத்தைத் தடைசெய் வோமாயின் அவனெப்படி அதை வலம் வரப்போகின்றான்? அவ் வாறு வலம் வாரானாயின் அந்த மேரு கர்வபங்க மடையுமென்பதில் சந்தேகமுண்டோ என்று நிச்சயித்தேயாம். அவ்வாறே அக்கணமே உன்னதமான தனது சிகரங்களால் ஆகாயத்தை யளாவிச் சென்று சூரியனெப்போது உதயகிரியி லுதிக்கப்போகின்றான்; நாமெப்போது தடுக்கப்போகின்றோம் என்றெண்ணிக்கொண்டே அவ்விரவெல்லாம் கீழ்த்திசையை நோக்கியிருக்கும்போது, பிரான்ன (முதற்பகல்) அபரான்ன (பிற்பகல்) மத்யான்ன (நடுப்பகல்) என்று மூன்று காலங்களைக் காட்டி அக்காலங்களால் தேவர்களுக்கு அவ்யத் தையும் பிதுர்க்களுக்குக் கவ்யத்தையும் ஏனைய பூதபலி முதலிய வற்றையும் செய்விக்கின்றவனும், உலகிலுள்ளார் யாவரையும் தத்தம் தொழில்களில் முயல்விக்கின்றவனும், தாமரை மலரவும் ஆம்பல் குவியவும் செய்கின்றவனுமாகிய சூரியன் உதித்து, பிரி வரும் தன் பிரிய நாயகன் தன்னை நெடுநாட் பிரிந்திருக்க அதனாலுண்டாகிய விரகநோயைத் தனது காக்ஷியால் தணிப் பவன்போல் கிழக்குத் திக்கையும் அக்னி திக்கையும் பிரகாசப் படுத்தி சமாதானமாக்கித் தக்ஷிண திக்கை நோக்கிச் செல்லும்

போது ரதத்திற் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகள் செல்லுவதற்கு வழி தெரியாது மயங்கி யிடர்ப்பட்டன. அதுகண்ட அருணனென்னுந் தேர்ப்பாகன் சூரியனைப் பார்த்து, ஓ அர்க்கமூர்த்தியே! விந்திய மலை இப்போது மேருமலையோடு பகைத்து அம்மலையை நீர் வலம் வராவண்ணம் தடுப்பதற்குத் தான் மேலோங்கி நாம் போக வேண்டிய மார்க்கம் தெரியாவண்ணஞ் செய்திருக்கின்றதென் றனன். அதுகேட்ட அருக்கனும் கூறுகின்றான்: (1–16)

ஆஹா! இச்செய்கை மிக ஆச்சரியமாகவிருக்கின்றது! தெய் வத்தின் செயல் இப்படியுமிருந்ததா? அதன் செயலே செயல். வீரனுயுள்ளவன் துர்மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்பானாயின் அவன் எந்தக் காரியத்தைத்தான் செய்யத் துணியான்? அதுபோல் இந்த விந்தியம் செய்துவிட்டது. அந்தோ! குதிரைகள் போவதற்கு வழி காணுமல் தத்தளிக்கின்றனவே! நாம் ராகுவினுல் விழுங்கப்பட்டு ஒளி மழுங்குங் காலத்திலும் தடையின்றிப் போய்க்கொண்டிருக் கின்றோம். அப்படிப்பட்ட நாம் இன்று இந்த மலை தடுப்பதனு லுண்டாகிய இருளை நமதொளியாலோட்டிக் குதிரைகளுக்குப் போகும்படியான மார்க்கத்தைக் காட்டுவதற்கில்லாமற் போயிற்றே! இந்த மலை இப்படியே வழிவிடாமல் தடை செய்துகொண்டிருந் தால் நாமென்செய்ய வலியுடையோம்? ஊழின் வலியே வலி என்றனன். இவ்வாறு வியசனித்து தேவர்களாவது இதனைக் கண்டு எவனைச் சரணமடைய வேண்டுமோ அவனைச் சரண டைந்து வழி தேடினரில்லை; இன்னது செய்யலாமென்று நமக்கும் நிச்சயப் படவில்லையென்று சித்ரகுப்தனுதியர்களும் கால நிர்ண யத்தை யறிவிக்கவல்ல சூரியனும் கவலையுற்றனர். ஓ ரிஷிகளே! தெய்வ சங்கற்பத்தால் இவ்வண்ணம் சூரியன் தடைப்பட்டு நிற் கவே தேவபிதுர்க்களுக்குச் செய்வதாகிய சுவாகாகாரமும் சுவதா காரமும் நின்றுவிட்டன. அவை நிற்கவே அநேகமாக உயிர்கள் நசித்துப் போயின. தென்றிசையில் இருளடைந்து அங்குள்ளா ரெல்லாம் கண்ணைத் திறப்பதற்கு மின்றி மூடிக்கொண்டனர். உத்தர திக்கிலும் கிழக்குத் திக்கிலும் சூரியனுடைய ஒளி மிகுந்து எரிக்கத் தொடங்கியபடியினுல் அநேகர் இறந்தனர்; அநேகர் வாடிப் போயினர்; அநேகர் ஆவென்று ஓடிப்போயினர். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பயமுற்று என் செய்வோமென்று ஏங்கினர். (17–25)

ஓம் ஹ்ரீங்காரிண்யை நம:

4. தேவர் அவதி (1)

சூதர் கூறுகின்றார்: என் செய்வோமென் றேங்கிய இந்திராதி தேவர்கள் பிரமனை யழைத்துக்கொண்டு தேவதேவனுயும் கிரிஜாபதி யாயும் சந்திரசேகரனுயு மிருக்கின்ற ருத்திரமூர்த்தியிடஞ் சென்று

அவரது பிரபாவத்தைக் காட்டவல்ல தோத்திரங்களாலும் அடிக்கடிச் செய்யும் நமஸ்காரங்களாலும் வழிபடத் தொடங்கினர். ஓ கணுத் யக்ஷரே! பார்வதி தேவியாரால் கொண்டாடத் தக்கவரே! அன்பர் களுக்கு அஷ்டமா சித்தி விபூதியைக் கொடுக்கின்றவரே! மஹா மாயா விலாசத்துக்கு ஸ்தானமாயுள்ளவரே! பரமாத்ம சொரூபரே! விருஷபாரூடரே! அமரேசரே! கைலாசவாசரே! அக்னிஸ்வரூபரே! யோகஸ்வரூபரே! யோகிகளுக்குப் பதியானவரே! உமக்கு நமஸ் காரம். யோகிகளுக்கு ஈசரே! உமக்கு நமஸ்காரம். யோகத்துக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றவரே! தீனர்களுக்குத் தானஞ் செய் கின்றவரே! கிருபா சாகர மூர்த்தியே! பக்தர்களது பீடையைப் போக்கடிக்கின்றவரே! உக்ரமான வீரியமுடையவரே! குண மூர்த்தியே! விருஷபத்வஜரே! காலஸ்வரூபரே! காலகாலரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்று துதித்து வணங்கியபொழுது சிவ பெருமான் தேவர்களைப் பார்த்து, நீங்கள் செய்த உத்தமமாகிய தோத்திரத்துக்கு மகிழ்ந்தேனென்று நகைத்துக்கொண்டே உங் களது மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றேன், வேண்டுவது யாதென்று கேட்க, தேவர்கள் கூறுகின்றார்: ஓ சர்வதேவேசரே! சந்திரமௌளியே! துக்கிகளுக்குச் சுகங் கொடுக்கின்றவரே! மகா பலமுள்ளவரே! எங்களுக் கிப்போது சுகத்தைக் கொடுத்தருளும். விந்தியமலையானது மேருவோடு துவேஷங்கொண்டு சூரியனுடைய மார்க்கத்தைத் தடுக்கும்பொருட்டு மேலோங்கி வளர்ந்து யாவருக்குந் துக்கத்தை விளைவித்துவிட்டது. ஆகையால் தேவரீர் அந்த மலையை யடக்கிச் சுகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். சூரியனைத் தடை செய்துவிட்டால் காலநிர்ணயம் எப்படி ஏற்படும்? ஸ்வாஹா ஸ்வதா என்கிற மந்திரங்களாற் செய்யத்தகும் கிரியைகள் கெட்டிருக் கும் இவ்வுலகிற்கு எவன் புகலிடமாவான்? பயமுற்றிருக்கும் எங்க ளுடைய துக்கங்களைத் தொலைக்கத் தக்கவர் நீரென்றே காண்கின் றோம். ஓ கிரிஜாபதியே! தயைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தனர். அப்பொழுது ருத்திரமூர்த்தி சிரித்துத் தேவர்களைப் பார்த்து, சக்திகளிலே ஒருவரா யெண்ணப்பட்டவராயும் பிரபுவாயும் உங்களால் பூஜிக்கத் தக்கவராயும் இருக்கின்ற விஷ்ணு மூர்த்தி அவ் விந்தியமலையினது விருத்தியை அடக்கவல்லவர். ஆதலால் அவர்தான் உங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கவராவர் என்று கூறவே, பிரமனாதி தேவர்கள் வைகுண்டத்தை யடைந் தனர். (1–19)

ஓம் ஹ்ரீங்காராத்யாயை நம:

5. தேவர் அவதி (2)

சூதர் கூறுகின்றார்:—வைகுண்டத்துக்குப் போன தேவர்க ளெல்லாம் பிரபுவாயும் லக்ஷ்மீ பதியாயும் ஜகத்குருவாயும் கமலாக்ஷராயும் காந்தி ஸ்வரூபராயும் விளங்கும் விஷ்ணு

மூர்த்தியைப் பார்த்துப் பக்தியோடு வாய்குழறிக்கொண்டே, ஓ ஸ்ரீயப்பதியே! மஹா புருஷரே! அசுரசங்காரரே! மன்மதனைப் படைத்தவரே! சர்வகாம பலப்ரதரே! கோவிந்தரே! மஹாயக்ஞ சொரூபரே! ஜகதோற்பத்தி காரணரே! மத்ஸ்யாவதாரரே! வேதோத்தாரணஞ் செய்தவரே! சத்யவிரதரே! பூதநாயகரே! உமக்கு நமஸ்காரம். தேவ காரியங்களை முடிக்கின்றவரே! அமரர்களுக்கு அமிர்தமுண்டாகும் பொருட்டு கூர்ம ரூபமெடுத்தவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். அசுர சங்காரத்தின் பொருட்டு வராஹ நரசிம்மவாமனவதாரங்களை யெடுத்தவரே! பக்தர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்கப் பெண்ணுருவெடுத்தவரே! உம்மைக் காட்டிலுந் தயையுள்ளவர்கள் யாவரிருக்கின்றனரென்று தோத்திரஞ் செய்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தனர். அவர்கள் செய்த தோத்திர நமஸ்காரங்களை யேற்றுக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி பிரசன்னமாய், ஓ தேவர்களே! உங்கள் தோத்திரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தோம்; உங்களுடைய சகிக்கொணாத துன்பத்தைத் தொலைத்துவிடுகிறோம்; பெறுதற்கரிய இவ்வரத்தை யென்னிடம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; இப்போது நீங்கள் செய்த துதியை யென்னிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் படனம் பண்ணுவார்களானால் அவர்கள் இம்மை மறுமைகளில் எய்தவேண்டிய வெல்லாச் சுகங்களும் பெற்று வாழக்கடவர் என்றனுக்கிரகிக்க மறுபடியுந் தேவர்கள் சில சொல்லத் தொடங்கினர். (1–27½)

ஓம் ஹ்ரீம் மத்யாயை நம:

6. அகஸ்தியர் அபயம்

சூதர் கூறுகின்றார் :—விஷ்ணுமூர்த்தி அனுக்கிரகம் பெற்ற தேவர்கள் கலங்கிய மனந் தெளிந்தவராய்க் களிப்படைந்து, ஓ தேவதேவரே! மஹாவிஷ்ணுவே! விந்தியமலை சூர்யமார்க்கத்தைத் தடைப்படுத்தி யிருக்கின்றதனால் உலகில் நடக்கவேண்டிய எல்லாக் கருமங்களுங் கெட்டு நாங்களுஞ் சுகமிழந்து திக்கற்றவர்களானோம். நாங்கள் எவ்விடத்திற்குச் செல்வோம்? என்ன செய்வோம் என்றனர். திருமால் கூறுகிறார்: ஓ தேவர்களே! எந்தத் தேவி எல்லாவுலகையும் படைத்தனளோ ஆதியானவளோ குலவர்த்தினியோ அந்தத் தேவியாகிய பகவதியை மிக்க அன்புடன் பூஜித்தவரான மஹாதேஜஸுள்ள அகஸ்தியமுனிவர் காசி க்ஷேத்திரத்திலிருக்கின்றனர். அவரே விந்திய பர்வதத்தின் பலத்தையடக்கச் சக்தியுள்ளவர். ஆதலால் பிராமண சிரேஷ்டரான அவரைச் சந்தோஷப்படுத்த வாரணாசிக்குச் செல்வீர்களென்றார். விஷ்ணுவினால் கூறக்கேட்ட தேவர்கள் மிக்க சந்தோஷமும் வணக்கமும் உள்ளவர்களாய்க் காசியையடைந்து மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ் செய்து தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் தர்ப்பணஞ் செய்து பல விருக்ஷங்கள் நிறைந்துள்ளதாயும் மயில் சாரசம் ஹம்சம் சக்கிர

வாகம் முதலிய பக்ஷிகள் வாழப்பெற்றதாயும், பெரும்பன்றி முள்ளம்பன்றி புலி மான் மரை வேங்கை முதலிய மிருகங்கள் உலாவத் தக்கதாயுமுள்ள பெரிதான அகஸ்தியர் ஆச்சிரமத்தையடைந்து பிரம்மதேஜஸினால் பிரகாசிக்கிற அம்முனிவரைக் கண்டு பூமியில் தண்டம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துக் கூறுகிறார்கள் :—பிராம்மணர்களுக்கெல்லாஞ் சிரேஷ்டரே! பூஜிக்கத்தக்கவரே! பூமிக்குத் தேவரானவரே! வாதாபிபலத்தை நசிக்கச் செய்தவரே! கலசத்திற் பிறந்தவரே! லோபாமுத்திரைக்கு பர்த்தாவானவரே! மித்ரா வருணனிடம் உற்பத்தியானவரே! சர்வவித்தைக்கும் இருப்பிடமானவரே! அகஸ்திய முனிவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். யாருடைய உற்பத்தி மாத்திரத்தினால் ஜலம் தெளிந்து போகின்றதோ அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். நாணற்புஷ்பம்போல் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனி யுடையவரே! லங்காவாசப் பிரியரே! சடைமுடியுடைய சிஷ்யர்களை யுடையவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கத்தகுந்த சத்குணராசியாயுள்ளவரே! வரிஷ்டரே! உமது பத்தினியோடு உமக்கு நமஸ்காரம். உம்மைச் சரண்புகுந்தோம். ஓ சுவாமின்! மகா மகிமையுள்ளவரே! விந்தியத்தினாலுண்டாயிருக்கிற பீடையினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். அதாவது விந்திய பருவதத்தால் சூரிய மார்க்கம் தடைப்பட மூவுலகும் கோலாகலமாய்விட்டது. உம்முடைய தபோபலத்தினால் அம்மலையின் வேகத்தை யடக்குவீராக. உமது மகிமையினால் அம்மலை யடங்கிவிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று தாம் வந்த காரியத்தை விண்ணப்பித்தனர். (1–19)

பரமதார்மிகரான அகஸ்தியர் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து சிரித்த முகத்தோடுந் தேவர்களை நோக்கி, நீங்கள் சிறந்தவர்கள், மூவுலகுக்கும் பிரபுவானவர்கள்; திக்பாலகர், மகாமஹிமையுள்ளவர், சிக்ஷிப்பதிலும், ரக்ஷிப்பதிலும் சமர்த்தர்; எவன் அமராபதிக்குப் பிரபுவோ எவனுக்கு வஜ்ரம் ஆயுதமோ எவனுடைய வாசலில் அணிமா முதலான அஷ்டசித்திக ளிருக்கின்றனவோ அவனே உங்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருக்கின்றான்; அவ்யகவ்யங்கள் வகுக்கின்றவனும் சர்வதேவர்களுக்கும் முகமாயிருக்கின்றவனுமாகிய அக்னி பகவானுக்கு ஆகாதது யாது? ராக்ஷஸ கணங்களுக்குப் பிரபுவும் எல்லாருடைய கர்மங்களுக்குச் சாக்ஷியுமாகிய சூரியனுக்கு இயலாதது யாது? ஓ தேவர்களே! பாச தண்டத்தைக் கையிலேந்திய இந்த யமனுக்கு யாது முடியாதது? ஆயினும் இக்காரியம் என் சக்தியாலாகவேண்டுமெனில் அப்படியே முடிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்று முனிவர் கூற தேவர்கள் சந்தோஷித்தவர்களாய்த் தத்தம் இடங்களுக்கேகினர் என்றனர். (20–27½)

ஓம் ஹ்ரீம் ஶிகாமணயே நம:

7. விந்தியன் அடங்கினுன்

சூதர் கூறுகின்ருர் :—பிராமண சிரேஷ்டரான அகஸ்திய முனிவர் தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஓ தேவர்களே ! உங்கள் வேண்டுகோளின்படியே யான் செய்கிறேனென்று கூற, அதனைக்கேட்ட தேவர்களும் பிராமண சிரேஷ்டர்களும் உய்ந்தோமென்று சந்தோஷித்துத் தத்தமிடம் போய்ச்சேர, பின்னர் அகஸ்திய முனிவர் தம் பத்தினியைப் பார்த்து, ஓ ராஜபுத்திரியே ! இப்போது தேவர்கள் நம்பால்வந்து விந்தியமலை சூரியன் செல்லும் மார்க்கத்தைத் தடைப்படுத்திய தென்றும் அத்தடை என்னுலொழிய வேண்டுமென்றும் பிரார்த்திப்பதாகிய பிரார்த்தனை நாம் காசியில் வாசஞ்செய்ய விரும்பிய விருப்பத்துக் கிடையூருக ஏற்பட்டதென்று நினைக்கிறேன். பூர்வம் உண்மையறிந்த முனிவர்கள் மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவர்களால் அவிமுக்தஸ்தானமாகிய காசிவாசம் விடத்தக்கதென்றும் அங்ஙனம் வசிப்பாராயின் அவர்களுக்கு விக்னம் அவசியம் நேரிடுமென்றும் கூறியிருக்கின்றனர் ; அது போலவே இப்போது தடைவந்துவிட்டது ; இதற்கு நானென்ன செய்வது ? என் அன்புள்ள மனைவியே என்று மனம்வருந்தி, மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து விஶ்வநாதனைத் தரிசித்து தண்டபாணியைப் பூஜித்து காலராஜனையடைந்து, ஓ காலராஜனே! நீண்ட கையுள்ளவனே ! பக்தர்களது பயத்தைப் போக்குபவனே ! காசிப்பட்டணத்தி லாசையோடு ,வசிக்கும் என்னை எதற்காகத் தூரத்தில் துரத்திவிடுகின்றனை ? நீ காசியில் வசிப்பவர்களுக்கு வரும் விக்னங்களை நாசஞ்செய்கின்றவனல்லவா ? இங்குள்ள பக்தர்களுடைய பீடையைத் தொலைத்து ரக்ஷிக்கின்ற நீ காசியினின்றும் என்னை விலக்கி மனவருத்தத்தை யுண்டாக்குகின்றனையே ! நான் பிறர்மேற் கூறும் அபவாதத்தினைக் கேட்டதுமில்லையே! கோளும் பொய்யும் சொன்னதுமில்லையே! இப்படிப்பட்ட பாபச்செயல்களைச் செய்யாத என்னை எந்தப் பாவகர்மஞ் செய்ததாக காசியினின்றும் விலக்குகின்றனை என்றனர். இவ்வாறு அகஸ்திய முனிவர் காலராஜனைத் துதித்துப் பிரார்த்தித்துப் பின்னர் சர்வவிக்னத்தையும் நாசஞ்செய்பவரான ஸ்ரீ சாக்ஷிவிக்னேஶ்வரரை யடைந்து தரிசித்துப் பூஜித்துப் பிரார்த்தித்து பட்டணத்தை விட்டு விலகித் தென்திசை நோக்கிச் சென்றுக் காசியை நினைந்து நினைந்து மனைவியுடன் மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டே ஆகாயத்தை யளாவிய விந்தியகிரியினெதிரில் ஒரு க்ஷணத்திற்போய் அதனைப்பார்த்து நின்றனர். (1–16)

அந்த மலை இவரைக்கண்டதும் ஒழியாத அகங்கார மொழிந்து மெய்நடுங்கி சிற்றுருக் கொண்டுவந்து அவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் நிற்க, அதனைப்பார்த்து அகஸ்தியர்,

ஓ குழந்தாய்! யான் தென்திசைக்குப்போக இச்சையுடையேனு யுள்ளேன். நீ யுயர்ந்திருப்பையாயின் நானெவ்வா றுன்னைக் கடப்பேன்? இப்போது நீ இருத்தல்போல் நான் வருமளவு மிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறி அம்மலைமீதேறி அதனைக்கடந்து தென்றிசை யடைந்து ஸ்ரீசைலத்தைத் தரிசித்துப் பொதிய மலைக்குப்போய் அவ்விடத்தில் வசித்திருந்தனர். ஓ மஹரிஷிகாள்! விந்தியமலையின் செய்தியிதுவாகும். அந்தமலை அகஸ்திய பகவா னால் அடக்கப்பெற்ற மகிமையுள்ளதாகலின் அம்மகிமை எக்காலத் தும் விளங்கும்பொருட்டுத் தேவியும் அதில் வாசஞ்செய்கின்றாள். ஆதலால் விந்தியாசலவாசினி யென்று உலகில் அவளுக்கோர் நாமமு முண்டாயிருக்கின்றது.

ஓ முனிவர்களே! இச்சரிதத்தை நால்வகைப்பட்ட வர்ணாச்சிர மிகள் கற்றாலுங் கேட்டாலும் ஞானம் வெற்றி தனம் தானியம் என்பவற்றையும் அறம் பொருள் இன்பம் என்பவற்றையும் முறையே பெறுவர்.

ஓ ஸ்வாயம்புவே! இது விந்தியபர்வதத்தின் சரித்திரமென்று சொல்ல, அம்மனுவானவன் சந்தோஷித்துத் தேவியைப் பக்தி யோடு பூஜித்துத் தனது மன்வந்தரத்துக்குட்பட்ட ராஜ்யத்தை யடைந்தனன். இன்னமும் உனக்குக் கூறவேண்டுவது யாதென்றனர். (17–27)

ஓம் ஹ்ரீங்கார குண்டாக்னி ஶிகாயை நம:

8. மனுக்கள் (1)

சௌனகமுனிவர் கூறுகின்றார்:—சூதபகவானே! தேவரீர் முதல் மனுவாகிய சுவாயம்புவைப்பற்றிக் கூறியருளினீர். இதுபோலவே ஏனைய மனுக்களுடைய விருத்தாந்தங்களைக்கேட்க ஆவலுடையவனா யிருக்கின்றேன், சொல்லு மென்றனர். சூதமுனி வர், ஓ சௌனகரே! நாரதரும் நாராயணரை அப்படியே கேட்டிருக் கின்றார்; அம்முறையே நானுங் கூறுகின்றேன், கேட்பீராக வென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

நாரதர் நாராயணரைநோக்கி மனுக்களுடைய உற்பத்தியைக் கூற வேண்டுமென்று கேட்க, நாராயணர் கூறுகிறார்: ஓ மகாமுனி வரே! முதல் மனுவாகிய சுவாயம்புவமனு தேவி பூஜாவிசேஷத் தால் பகையில்லாத ராஜ்யத்தையடைந்து தானெண்ணியபடி சகல தருமங்களையும் விருத்திசெய்தனன். அவனுக்குப் பிரியவிரதன் உத்தானுபாதன் என்று இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்து பிரசித்தி பெற்றிருந்தனர். அவருள் மூத்தோனாகிய பிரியவிரதனுக்கு சுவா ரோசிஷன் என்னும் புத்திரன்பிறந்து இரண்டாவது மனுவாயினன். அவன் காளிந்தி நதிக்கரையில் ஓர் பர்ணசாலை யமைத்து அதி லிருந்து உலர்ந்த சருகுகளைப் புசித்துக்கொண்டு தேவியினது

திருவுருவத்தை மண்ணினலமைத்து மிக்க பக்தியுடன் பன்னிரு வருஷம் பூஜித்து அரிய தவம்புரிந்து வந்தனன். அப்போது தேவி ஆயிரம்சூரிய ருதித்தாற்போல் அவன் முன்றேன்றி அவனைத் தமது திருக்கண்களால் கருணையுடனேக்கி, ஓ சுவாரோசிஷனே! உனக்கு சர்வ மன்வந்தரங்களுடைய ஆதிபத்யத்தையும் கொடுத்தே னென்றனுக்கிரகஞ்செய்தனள். அதனல் அம்பிகை ஜகத்தாத்ரி, தாரிணி என்னும் நாமங்களால் பிரசித்தியடைந்தனள். இவ்வாறு சர்வ சத்ருக்களாலும் விடப்பட்ட ராஜ்யத்தை அந்த சுவாரோசிஷ னடைந்து சகல ராஜ்ய தர்மங்களையும் ராஜ்யங்களையும் தனது குமாரனிடம் ஒப்புவித்துத் தான் சுவர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்த னன். அதன்பின்னர் பிரியவிரதன்மகனுகிய உத்தமன் மூன்ருவது மனுவாகிக் கங்கைக்கரையில் தவங்கிடந்து வாக்பவ மந்திரத்தை மானசிகமா யுச்சரித்து மூன்று வருஷம் உபவாசமாயிருந்து தேவி யனுக்கிரஹத்தைப்பெற்று, பக்தியுடன் சிறந்த தோத்திரங்கள் செய்து சத்துருபயமற்ற ராஜ்யமும் பெருகிய சந்ததியு முடை யனுய் ராஜ்யசுகத்தையும் தர்மசுகத்தையும் குறைவின்றி யனுப வித்து ராஜரிஷிகளடையும் கதியையடைந்தனன். அதன் பின்னர் பிரியவிரதன் மகனுகிய தாமசன் நான்காவது மனுவாகி நர்மதா நதியின் தென்கரையில் காமராஜ கூடத்தை ஜபித்து ஜகத்சொரூ பிணியான தேவியை வசந்தகாலத்திலும் சரத்காலத்திலும் நவராத் திரி பூஜையினல் ஆராதித்துச் சந்தோஷிப்பித்து அவளது கருணையையடைந்து தோத்திரஞ்செய்து சத்துருபாதையில்லாத ராஜ்யத்தையடைந்து மகாபலசாலிகளாயும் சூரராயுமுள்ள பத்துப் பிள்ளைகளைப்பெற்று தனது பத்னியுடன் சுவர்க்கத்தை யடைந்த னன். அதன் பின்னர் சவன் சகோதரனை ரைவதன் ஐந்தாவது மனுவாகிக் காளிந்தி நதிக்கரையில் வாக்பலத்தைக்கொடுப்பதாயும் வெகுசாதகமாயு மிருக்கிற காமபீஜத்தை ஜபித்து அதனல் சகல சித்தியைக் கொடுப்பதான பலத்தையும் பெற்றுத் தன் ராஜ்யத்தை யடைந்து நெடுங்காலமழியாத சந்ததிப்பெருக்குடையவனுய்த் தர்மத்தை ஸ்தாபித்து நானவித போகங்களை யனுபவித்து சுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். (124½)

ஓம் ஹ்ரீங்கார ஶஶிசந்த்ரிகாயை நம:

9. மனுக்கள் (2)

நாராயணர் கூறுகின்றர் :—ஓ நாரதரரே! இன்னமும் உத்தம மாகிய தேவீமகாத்மியத்தை உனக்குச் சொல்ல நான் ஆவலுள்ள வனயிருக்கின்றேன். பூர்வத்தில் அங்கராஜனுடைய புத்திரன் தேவி யின் உபாசனையால் ராஜ்யமடைந்ததைக் கேளும். அவ்வங்கராஜ புத்திரன் ஆருவது மனுவாகிப் புலகரிஷியை நமஸ்கரித்து, ஓ மகரிஷியே! சரணமடைந்தவர் பீடையைப் போக்கவல்ல தவசீலரே! உம்மைச் சரணடைந்தேன். எதைக் கைக்கொண்டு நான் சம்பத்தையடையப் பெறுவேனே அதனை யடியேனுக்கு உணர்த்து

வதுமன்றி அகண்ட பூமண்டலாதி பத்தியமும் ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத புஜபலமும் அஸ்திர சஸ்திரப் பிரயோக சாமர்த்தியங்களும் நீண்டகால மிருக்கும் சந்ததியும் இகபோகமும் முடிவில் மோக்ஷமும் எப்படிக் கிடைக்குமோ அந்தவுபாயத்தையும் எனக்குபதேசிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, புலகமுனிவர், ஓ அரசனே! நீ தேவியைப் பூஜிப்பையாயின் அவளனுக்கிரகத்தால் எல்லா முண்டாகு மென்றனர்.

அரசன் தேவிபூஜை எப்படிப்பட்டது, அதனைச் செய்யும் விதமெப்படி யென்ன, முனிவர் நீ தேவியினது மந்திரங்களிற் சிறந்த வாக்பவ மந்திரத்தை எப்பொழுதும் ஜபித்துவருவாயாக. அது சித்தி புத்திகளைக் கொடுக்கத்தக்கது. அதனினுஞ் சிறந்த மந்திரங் கிடையாது. ஸகலசித்தியையுஞ் சீக்கிரத்தில் கொடுக்கும். இம்மந்திர ஜபத்தினாலேயே மும்மூர்த்திகளும் முத்தொழில்களைச் செய்யும் வல்லபத்தைப் பெற்றனர். ஏனைய லோகபாலகர்களும் நிக்ரஹானுக்கிரகங்களைச் செய்ய வல்லவராயினர். ஆகையால் நீ அந்தத்தேவியைப் பூஜித்து அந்த மந்திரத்தை ஜபித்து மஹதைஶ்வர்ய மடையக் கடவாயென் றருசிபுகன்றனர். (1–16)

அந்த அங்கபுத்திரன் அவ்வாசியை யேற்று விரஜாநதிக் கரையையடைந்து முதல் வருஷந் தளிர்களையும் இரண்டாம் வருஷம் ஜலத்தையும் மூன்றும்வருஷம் வாயுவையுமாகப் பன்னிரண்டு வருஷம் மாறிமாறிப் புசித்து வாக்பவமந்திரத்தை முக்காலத்தும் தவறாது ஜபித்து அரிய தவஞ்செய்து வந்தனன். அந்த ஜபதப விசேஷத்தால் அவனுக்கு முன்னர் சுபகரமான மனமுண்டாயிற்று. அஃதுண்டான பின்னர், சகலதேவ சொரூபிணியாய் தேஜோரூபிணியாய் தேவி எதிர்நின்று, ஓ அரசனே! உனக்கென்ன அபேக்ஷை யிருக்கின்றதோ அதனைக் கேட்பாயாக வென்றாள். அரசன் ஆனந்த பரவசனாய், ஓ தேவதேவேஶ்வரீ! நீ சர்வசராசரங்களிலும் அந்தர்யாமியா யிருக்கின்றபடியால் என் மனக்கருத்தை நீயே யறிவாய்; ஆயினும் சகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட நீ என் பாக்கியவசத்தால் தரிசனந்தந்து என்னை யாது வேண்டுமென்று வினவுகின்றமையால் ஆளப்பட்டு வருகின்ற இந்த ராஜ்யத்தை நான் ஆளச்செய்வாயென்று பணிந்தனன். தேவி, அன்பனே! அப்படியே நீ யாளக்கடவாய்; அன்றியும் உன்னினும் எட்டுப்பங்குப் பலமுள்ள புத்திரர்கள் பிறப்பர். ராஜ்யமும் சத்ரு பயமில்லாமலிருக்கும்; முடிவில் நீ மோக்ஷமும் பெறுவாயென் றனுக்கிரகஞ் செய்து திருவுருக் கரந்தனள். ஓ முனிவரே! சாக்ஷுஷமனுவானன் தேவியினுடைய அனுக்கிரக பலத்தால் மகாபலவான்களாயும் அனேக காரியங்களைச் சாதிக்கவல்ல மகா சூரர்களாயும் தேவியிடத்தில் மறவாத பக்தியுடையவர்களாயும் செல்லுமிடங்கடோறுஞ் சிறப்பினையடையத் தக்கவர்களாயுமுள்ள புத்திர சம்பத்தோடு ராஜ்ய சம்பத்தையும் யாதொரு குறைவின்றி யனுபவித்துத் தேவியினது பதத்தை யடைந்தனன் என்றனர். (17–29)

ஓம் ஹ்ரீங்கார பாஸ்கர ருச்யை நம:

10. மனுக்கள் (3)

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரதமுனிவரே! இனி ஏழாவது மனு வைவஸ்வத மனுவாகும். அவன் தேவியினது அனுக்கிரகப் பிரசாதத்தால் மன்வந்தராதிபதியாய், பரமானந்த திருப்தனாய், சர்வத்ர பூஜ்யனாய் வாழ்ந்திருந்தனன். இவனைப்போலவே அவனுக்குப்பின் எட்டாவது மனுவாகிய சாவர்ணிமனு என்பவன் ஜன்மாந்தரத்தில் தேவியை யாராதித்துப் பெற்றுவந்த வரத்தால் அவனும் மன்வந்தராதிபதியாய் சர்வராஜ பூஜ்யனாய் மஹா பராக்கிரமசாலியாய் மஹா தீரனாயிருந்தன னென்றனர்.

அப்போது நாரதர், ஓ நாராயணரே! அந்த வைவஸ்வதமனு பூர்வ ஜன்மத்திற் செய்த பூஜையின் விசேஷம் எப்படிப்பட்டதென்று அறிய ஆவலுள்ளவனாயிருக்கின்றேனென்று கூற நாராயணர், ஓ முனிவரே! பூர்வத்தில் அவன் சைத்ர வம்சத்திற்பிறந்து சுரதனென்னும் பெயருடையனாய் தனுர்ப்பாணியாய் குணைக்ர கண்யனாய் தனுர்ஜிதனாய் யாசகபோஷகனாய் சத்ருநாசகனாய் பெருமையிற் சிறந்தவனாய் சர்வசாஸ்திர பாரங்கதனாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனன். சிலகாலங் கழிந்தபின்னர் இவன் பகைவனாகிய சுரதனென்பவன் வல்லவனாய்ச் சதுரங்க சேனைகளோடும் போருக்கு வர இவன் வெல்லும் வலியற்று ஊழின்வலியால் அவனுக்கு மெலிவுற்றுத் தோல்வியடைந்தனன். அடையவே அப்பகைவன் இவனது ராஜ்யாதி சகல சம்பத்துக்களையுங் கொள்ளைகொண்டு இவனையும் துரத்திவிட்டனன். அப்போது அந்த வைவஸ்வதன் யாதொரு துணையுமின்றி ஓர் குதிரைமீதேறிக்கொண்டு மானிட சஞ்சாரமில்லாத அரணியத்துட் பிரவேசித்து அங்குமிங்கும் உலாவித்திரிந்துவருநாளில் ஓர் நாள் ஓராஶ்ரமத்தைக்கண்டு அதனுள் நுழைந்தனன். அங்கு நுழைந்தபோதே இவனுக்கு மனவுபசாந்தியுண்டாயிற்று. அவ்வாஶ்ரமத்தில் அநேக சீடர்களோடும் தீர்க்க திருஷ்டி என்கிற முனிவர் இருக்கக்கண்டு களிப்படைந்தவனாய் அவரைச் சரணமடைந்து அவருடைய சீடர்களில் தானும் ஒருவனாக இருந்துவர ஒரு நாள் அம்முனிவர் தமது நித்ய பூஜைமுடித்து அங்கிருக்குந் தருணத்தில் மிக்க விநயத்துடன் அவரடிபணிந்து, ஓ முனிபுங்கவரே! தேவரீரால் பிரபஞ்ச சுகம் மித்தையென்று அறிந்தவனாயிருந்தும் என் ராஜ்யத்தைச் சத்துருக்கள் கொள்ளையிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி என் மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது. ராஜ்யத்தை யடையவேண்டுமென்னும் ஆசையும் நானென்னும் அகங்காரமும் என்னை விடவில்லை. இதற்கு நானென்செய்வேன்? நானென்னகதியாய்ப் போவேன்? எவ்வழியாய்ச் சுகமடைவேன்? இப்போது வேதவித்தாய் பரம சிரேஷ்டராயிருக்கின்ற உமதனுக்கிரகத்தால் இவ்விசாரத்தைப் போக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன் என்றான். முனிவர், ஓ அரசனே! நீ கவலைகொள்ளற்க; தேவியினுடைய மஹிமையினால் சகல காமங்களும் சித்திக்கும்; நீ ஐயுற

வேண்டாம். அதுநிற்க, எனக்கோர் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. என்னெனின் மஹா மாயாசொரூபிணியாகிய அந்தத் தேவியானவள் சர்வப் பிராணிகளுடைய மனத்தையுந் தன் மாயாவசமாக்கிப் பிரபஞ்சத்தில் துக்கமொன்றே தோன்றவுஞ்செய்து அத்துக்கத் திற்றுனே மோகத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றனளே, இதனினும் ஆச்சரியமான தொன்றுண்டோ? சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் பிரம ரூபிணியாகச் சிருஷ்டித்தும் விஷ்ணுரூபிணியாக ரக்ஷித்தும் ருத்திர ரூபிணியாகச் சங்கரித்தும் வருகிறாள். மகாமாயையாய்ச் சகல காமங்களைக் கொடுக்கிறாள்; காலராத்திரியாய் சகலத்தையுஞ் சங்கரிக்கிறாள். லக்ஷ்மி தேவியாயிருக்கிறாள்; அவளிடம் சகலப் பிரபஞ்சமும் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. முடிவில் அவளிடத்தி லேயே லயமடைகிறது. ஆகையால், அவளே பராத்பரரை. ஓ அரசனே! அவளனுக்கிரகம் எவனுக்குண்டாகிறதோ, அவன் மோகத்தைத் தாண்டுகிறான்; இல்லாவிடில் முடியாது. (1–25)

ஓம் ஹ்ரீங்காராம்போத சஞ்சலாயை நம:

11. மஹாகாளி

அரசன் கூறுகின்றான் :—ஓ முனிபுங்கவரே! தேவரீரால் சொல்லப்பட்ட தேவியானவள் யாவள்? ஆன்மாக்களை மோகப் படுத்துகின்றவள் யாவள்? அவள் என்ன காரணத்துக்காக மோகப் படுத்துகிறாள்? எதற்காகத் தோன்றுகின்றாள்? அவள் உருவ மென்ன? அவள் சுபாவமென்ன? இவை எல்லாம் எனக்குக் கருணையுடன் சொல்லியருளுமென்றான். முனிவர், ஓ பூபதி! அப்படியே சொல்லுகின்றேன்.

முன்னொரு யுகத்தில் சங்காரகாலத்தில் நாராயணர் சமுத்தி ரத்தில் சேஷசாயியாய் நித்திராதேவிக்குச் சுவாதீனராய் யோக நித்திரை செய்யும்போது அவர் காதிலுள்ள மலத்திலிருந்து கோர ரூபிகளாய் மதுகைடபரென்னும் அசுரர் இருவர் தோன்றி பிரம தேவனைக் கொல்வதற்கெண்ணிச் சென்றார்கள். அவர் வருகை யைப் பிரமன் கண்டு பயமுற்று, ஓ நித்திரை செய்கின்ற நாரா யணரே! பகவானே! அசுரர்களைக் கொல்வதற்கு நீர் வரவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன். (1–6)

பிரார்த்தித்ததும் அவர் வராமையைக் கண்டு, அந்தோ! அவர் என் செய்வார்? அவர் நித்திராதேவியின் வசப்பட்டிருக்கின்று ரன்றோ என்று சிந்தித்து அவரைத் தன்வசப் படுத்திக்கொண்டிருக் கும் நித்திரா தேவியைத் துதிப்போமென் றெண்ணி, ஓ தேவதேவீ! ஜகத்தாத்ரீ! பக்தாபீஷ்ட பலப்பிரதே! ஜகன்மாயே! மஹாமாயே! சமுத்திரசயனே! சிவே! உன்னுடைய ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டு யாவரும் தந்தந்தொழிலைச் செய்து வருகின்றனர். ஓ காலராத்ரீ! மஹாராத்திரீ! மோஹராத்திரீ! மதோத்கடே! வியாபிநீ! வசகா

(யாவர்க்குஞ் சுவாதீனமானவளே)! மான்யா (யாவராலும் கௌர விக்கத்தக்கவளே)! மஹானந்தத்திற்கு ஸ்தானமா யிருக்கின்றவளே! மஹநீயா! மஹாராரர்த்யா! மாயாமதுமதீ! மஹீ! பராபரே (சர்வப் பிராணிகளுக்கும் பரமாத்மாவா யிருக்கின்றவளே)! லஜ்ஜா! புஷ்டீ! க்ஷமா! கீர்த்தீ! காந்தீ! காருண்யவிக்ரஹா! கமநீயா! ஜகத்வந்தியா! ஜாக்ரதாதிஸ்வரூபிணி! பரமா! பரமேசாநீ! மஹாநந்தா! பராயணு! ஏகானேகஸ்வரூபா! அத்விதீயா! த்வயாத்மிகா! திரயீ! திரிவர்க்க நிலயா! துரீயா! துர்யபதாத்மிகா! பஞ்சமீ! பஞ்சபூதேசீ! ஷஷ்டீ! ஷஷ்டேஶ்வரீ! சப்தமீ! சப்தவாரேசீ! சப்த சப்த வரப்ரதா! அஷ்டமீ! வசுநாதா! நவக்ரஹ மயீஶ்வரீ! நவராக களாரம்யா! நவசங்கியா! நவேஶ்வரீ! தசமீ! தசதிக் பூஜ்யா! தசாஸ்யா! வ்யாபினீரமா! ஏகாதஶாத்மிகா! ஏகாதசருத்ரநிஷேவிதா! ஏகாதசி திதிப்ரீதா! ஏகாதச கணுதிபா! துவாதசீ! துவாதசபூஜா! துவாதசாதித்யஜன்மபூ! திரயோதசாத்மிகாதேவீ! திரயோதச கணப்ரியா! திரியோதசாபிதா பின்ன! விஶ்வேதேவாதி தைவதா! சதுர்த் தஶேந்திர வரதா! சதுர்த்தஶ மனுப்ரசூ! பஞ்சாதிக தசீவேத்யா! பஞ்சாதிக தசீதிதி! ஷோடசீ! ஷோடச புஜா! ஷோடசேந்துகலாமயீ! ஷோடசாத்மக சந்திராம்சு வியாப்ததிவ்யகளேபரா (சந்திரனது பதினாறு கலையின் வியாப்தமான திவ்யசரீரமுள்ளவளே)! ஓ தேவேசீ! நிர்க்குணே! தர்மசோதயே என்று துதித்து விஷ்ணுமூர்த்தி உன்னல் கிரகிக்கப்பட்டவராயிருக்கின்றார். மதுகைடபர்களாகிய இவ்வசுரர்களோ மகா கோபத்தோடு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களைச் சங்கரிக்கப் பரமாத்மாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை நித்திரையினின்றும் எழுந்திருக்கச் செய்வாயாக வென்று பிரமன் வேண்டினன். (7–25)

அந்தத் தாமசி தேவியாகிய நித்திரா தேவியானவள் கருணையுடையவளாய் அந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை விட்டு நீங்கி அவ்வசுரர்கள்பாற்சென்று அவர்களை மோகிக்கச் செய்தனள். விஷ்ணுமூர்த்தி நித்திரையினின்று நீங்கி எழுந்திருந்து அசுரர்களைப் பார்த்து அவர்களோடு போர்புரிய வெண்ணி மஹா பராக்கிரமத்தோடும் ஐயாயிரம் வருஷம் யுத்தஞ் செய்தனர். அங்ஙனஞ் செய்தும் அவர்கள் சாதலின்றி மேலிட்டு வருதலைக்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி உபாயத்தாற் கொல்லக்கருதி அவர்களைப் புகழ்ந்து சந்தோஷமூட்டி எனக்கொரு வரங்கொடுக்க வேண்டுமென்றனர். அவர்கள் இவருடைய வஞ்சத்தை யறியாமல் அப்படியே தருகின்றேமென்றார்கள். அவ்விஷ்ணு, இதுதான் நல்ல சமயமென்றெண்ணி, நீவிர் என்னால் இறக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அவர்கள் எங்களை ஜலமில்லாத விடத்திற் கொல்லக்கடவாயென்று வரங்கொடுத்தனர். பின்னர் விஷ்ணுமூர்த்தி தன் தொடையின்மீது அவர்கள் தலைகளைவைத்துக் கொன்றனர்.

ஓ அரசனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட தேவி மதுகைடபரை யழிக்கும்பொருட்டு பிரமன் தோத்திரஞ்செய்ய அக்காலத்தில் மஹா

காளியாயும் சர்வயோகேஶ்வரேஶ்வரியாயுந் தோன்றினளென்று அறியக்கடவாய். இனி மஹாலக்ஷ்மியின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகின்றேன். (24-34)

ஓம் ஹ்ரீங்கார கந்தாம் குரிகாயை நம:

12. மகாலக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி

முனிவர் கூறுகின்றார் :—மகிஷாசுரன் சகல லோகங்களையும் சகல திக்பாலகர்களையும் வென்று ஆண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் தேவர்கள் பிரமதேவரை யழைத்துக்கொண்டு சங்கரரும் விஷ்ணுவும் இருக்குமிடஞ்சென்று மகிஷனுடைய கொடுமைகளைக்கூறி அவனை வெல்லும் உபாயம் யாதென்று சிந்தாகுலப்பட, விஷ்ணுமூர்த்திக்கு அதிக கோபமுண்டாயிற்று. அதுபோலவே ருத்திரமூர்த்திக்கும் பிரமனாதி ஏனையதேவர்களுக்கும் அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு யாவரிடத்தும் உண்டாகிய கோபாக்னியானது ஒவ்வோரொளியாய் வெளிவரலாயிற்று. அவ்வொளிகளுள் ஆயிரம் சூரியப் பிரகாசமுள்ள சம்புவினொளி முகமாகவும், யமனுடைய ஒளி தலைமயிராகவும், விஷ்ணுவினுடைய ஒளி கைகளாகவும், சந்திரனொளி ஸ்தன்யங்களாவும், இந்திரனொளி இடையாகவும், வருணனொளி முழங்கால்களாகவும், பூதேவியினொளி நிதம்பமாகவும், பிரமனொளி பாதமாகவும், சூரியனொளி கால்விரல்களாகவும், வசுக்கள் ஒளி கைவிரல்களாகவும், குபேரனொளி நாசியாகவும், பிரஜாபதியினொளி பற்களாகவும், அக்னியினொளி மூன்று நேத்ரமாகவும், சாத்தியர்கள் ஒளி இரண்டு புருவமாகவும், வாயுவின் ஒளி இரண்டு காதுகளாகவும் ஆயின. இவ்வாறு சகல தேவர்களுடைய தேஜோரூபங்களே ஒருருவாய் மகிஷனைச் சங்கரிக்க மஹாதேவி, மஹாலக்ஷ்மி யென்னுந் திருநாமத்துடன் தோன்றினள். பின்னர் சிவன் சூலமும், விஷ்ணுமூர்த்தி சக்கரமும், வருணன் சங்கமும், அக்னி சக்தியும், வாயு வில்லும் பாணமும், இந்திரன் வஜ்ரம் ஐராவதம் கண்டாமணியும், யமன் காலகண்டமும், சூரியன் காந்திமாலையும், காலன் கடகமும் கவசமும், சமுத்திர ராஜன் ஹாரம் வஸ்திரம் குண்டலம் சூடாமணி தோள்வளை சர்ப்பாபரணம் அட்டிகை நூபுர முதலியனவும், விஶ்வகர்மா மோதிரமும், ஹிமவான் நானாவிதமான ரத்னங்களும் சிம்மமும், குபேரன் சுராபான பாத்திரமும், ஆதிசேஷன் நாகஹாரமும் கொடுத்து மகிஷாசுரனைக் கொல்ல வேண்டுமென்று போற்றி வாழ்த்தினர். தேவி சந்தோஷித்து கர்ஜித்து மகிஷனோடு யுத்தஞ்செய்வதற்குவர அவ்வசுரன் சிக்ஷுரன் துர்த்தரன் துன்முகன் பாஷ்கலன் தாம்பிரகன் பிடாலன் முதலானவர்கள் சூழ எதிர்த்துவந்து போர் செய்தனன். தேவி அவர்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்து மகிஷனையும் பாசத்தினாற்கட்டி கத்தியினால் சிரசை வெட்டித் தொலைத்தனள். அதுகண்டு தேவர்க

ளெல்லாம் போற்றி வாழ்த்தினர். இவ்வாறு மகாதேவி மகிஷனைக் கொல்ல மகாலக்ஷ்மியாய்த் தோன்றினளென்று அறிவாயாக. (1–34)

புண்ணியசீலனாகிய அரசனே! இனி ஸரஸ்வதி தேவியினது உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறேன். சும்பன் நிசும்பன் என்னும் இரண்டசுரர்களைக்கொல்ல ஹிமகிரியில் தேவரெல்லாந் தேவியைத் தியானித்து பக்தரது பீடையைத் தொலைக்க வல்லமையுள்ள தேவியே! தானவர்களைச் சங்கரிக்கும் உருவமுள்ளவளே! ஜராமரண வர்ஜிதையே! சர்வோத்கிருஷ்டையே! சர்வ தேவர் களுக்கும் ஈஸ்வரியே! பக்திக்குச் சுலபமானவளே! மகாபல பராக்கிரமமுள்ளவளே! திரிமூர்த்திகள் முதலிய சகல தேவருடைய ஸ்வரூபியே! அளவில்லாத பராக்ரமமுள்ளவளே! முத்தொழில் செய்கின்றவளே! காந்தியைக் கொடுக்கின்றவளே! தாண்டவத்தில் பிரியமுள்ளவளே! சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! ஓ மாதவீ! கருணைக்கடலே! தயை செய்வாயாக, நிசும்ப சும்பர் களுடைய பயத்தை நீக்கிவிடுவாயாக வென்று தோத்திரஞ்செய்ய, தேவியின் கோசத்திலிருந்து கௌசிகையென்னுந் தேவிதோன்றித் தேவர்களைப் பார்த்து நான் அவ்வசுரர்களைக் கொன்றுவிடுகிறேன்; நீவிரஞ்சற்க என்று கூறி பொன்மயமான குகையில் நுழைந்து விட்டனள். சண்டன் முண்டன் இருவரும் அவ்வம்பிகையைப் பார்த்து சும்ப நிசும்பர்களிடம் சென்று நாங்கள் ஒரு ஸ்திரீ ரத்னத்தைப் பார்த்தோம். அவள் உன் சம்போகத்துக்குரியவள். அவளைப்போலும் ஒரு ஸ்திரீ மூன்று லோகத்துங்கிடையாது என்று சொல்ல, அவன் சுக்கிரீவனைத் தூதாகத் தேவியினிடம் அனுப் பினன். அவன் தேவியினிடஞ்சென்று சும்பனுடைய பிரபாவங் களில் ஒன்றேனும் விடாமற் கூறி, நீ அவனுக்கு மனையாட்டியாவா யென்ருன். தேவி, நீ சொல்வது வாஸ்தவந்தான்; ஆனல் எனக்கொரு பிரதிக்ஞை யுண்டு; அஃது யாதெனில், எவன் என் மதத்தையும் பலத்தையும் போக்குவானே, என்னெதிரில் எவன் நின்று யுத்தஞ் செய்வானே அவன் என்னை மனைவியாக யனுப விக்கவேண்டும் என்பதேயாம். இவ்வாறு உங்கள் அரசனை நீ யுத்தஞ் செய்யச் செய்வையாயின் என் பிரதிக்ஞையை நான் முடித்துவிடுவேன் என்று கூறியனுப்பினள். அவன் அப்படியே அவனுக்குக்கூற, அவன் கோபங்கொண்டு தூம்பரனென்பவனைப் பார்த்து, ஓ தூம்பரனே! இந்தச் சுக்ரீவனல் சொல்லப்பட்ட வளிடம் சென்று அவள் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வருவாயாகவென்று ஏவினன். அவன் அறுபதினயிரம் சேனையோடுசென்று தேவியைப்பார்த்து, எங்கள் எஜமானனை நீ புருஷனக அடைவாய்; இல்லாவிடில் உன் மயிரைப் பிடித் திழுத்துப் போவேனென்ருன். தேவி அப்படியே செய்வாய் என்று நகைத்துக் கூறி ஓர் ஹுங்காரஞ் செய்து அவனைக் கொன்றனள். அவன் சேனைகளை அவளது ஊர்தியாகிய சிம்மம் கொன்றுவிட்டது. இதனைக் கேட்ட சும்பன், சண்டன் முண்டன் ரக்தபீஜன் என்னும்

இவர்களை முறையே யேவினன். அவர்களைத் தேவி சூலத்தினுல் கொல்லப் பின்னர் சும்ப நிசும்பர்கள் போருக்குவந்து நீண்டகாலம் யுத்தஞ்செய்து மாண்டார்கள். பின்னர் தேவரெல்லாம் போற்றி வாழ்த்தினர். ஓ அரசனே! மஹாதேவி சும்ப நிசும்பர்களைக் கொல்ல மஹாஸரஸ்வதி திருவுருவங் கொண்டனளென் றறிவாய். இதுகாறும் முத்தேவிகளின் உற்பத்தியுங் கூறப்பட்டதென்க. (35–81)

பரமேஸ்வரியான தேவி சர்வலோகத்தையும் முத்தொழிற் படுத்தி அவரவர் வேண்டுவனவான் கோரிக்கைகளைக் கடாக்ஷிக் கின்ருள். ஆகையால் ஜகன்மோகினியாகிய அவளை யடைவாய். அவள் உனது காரியத்தை நிறைவேற்றுவாளென்று சொல்ல, அரசன் முனிவர் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சகலத்தையுங் கொடுக்குந் தேவியைத் தியானிக்கின்றவனுய் மிருத்திகையினுல் தேவியைத் தாபித்துப் பக்தியோடு பூஜித்துவந்தனன். பூஜை முடிவில் தன் சரீரத்திலிருந்து உதிரத்தை யெடுத்துப் பலிகொடுத் தான். தேவி சந்தோஷித்து பிரத்யக்ஷமாய் வேண்டியதைக் கேளென்ருள். அரசன் தன் அக்ஞான நாசத்தையும் உத்தமமான ஞானத்தையும் சத்ருபாதையில்லாத ராஜ்யத்தையும் கேட்டனன். தேவி, ஓ அரசனே! இச்சன்மத்திலேயே வேண்டியதைத் தந்தேன். மறு ஜன்மத்தில் சூரியனிடத்திலிருந்து சாவர்ணி மனுவாகவும் அந்த மன்வந்தரத்துக்கு நீயே பிரபுவாகவும் ஆகப்போகிருய்; அதிகமான சந்ததியும் அடையப்போகிருயென்று கூறி மறைந் தனள். அவனும் பிறகு தேவி அனுக்கிரகித்தபடியே மனுவாயினன். மஹரிஷிகாள்! நீவிர் வேண்டியவாறு சாவர்ணிமனுவின் விருத் தாந்தங் கூறினேன். இதைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் தேவி அனுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரமாவார்களென்று அறிவீர்களாக. (82–93)

ஓம் ஹ்ரீங்காரைக பராயணையை நம:

13. பிராமரி பெருமை

நாராயணர் கூறுகின்ருர்: ஓ நாரதரே! விசித்திரமான மற்ற மனுக்களுடைய சரித்திரங்களையுஞ் சொல்லுகிறேன். அவைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் தேவிபக்தி யுண்டாகும். கரூஷன் ப்ரஷத்ரன் நாபாகன் லிஷ்டன் சரியாதி திரிசங்கு என்று வைவஸ்வத மனு வுக்கு மகா பலசாலிகளாகிய ஆறு புத்திரர்களிருந்தனர். இவர்கள் உத்தமமான காளிந்திநதிக்குச் சென்று நிராகாரராய் வெவ்வேருக மஹீமயீ மூர்த்தியாகிய தேவியைத் தாபித்து நானுவிதமான உப சாரத்தால் பூஜித்தும், சருகு ஜலம் வாயு புகை காந்தி முதலிய வைகளைக் கிரமமாய்ப் புசித்துந் தவம்புரிந்துவர, இவ்விரண்டு வகையான சாதனத்தால் அரிய நிர்மலமான புத்தியுடையவர் களாயும் அவ்வறிவால் சர்வமோக விநாசினியாகிய தேவியினது

திருவடியைவிட்டு நீங்காத சிந்தனையுடையவர்களாயும் அச்சிந்தனு விசேஷத்தால் பரமாத்மாவைவிட்டு இவ்வுலகெல்லாம் இல்லை என்கிற ஞானமுடையவர்களாயும் பன்னிரண்டாண்டு தவம்புரிந்து வந்தனர். ஓ மஹேஸ்வரீ! ஈசானீ! ஜயஜயே! கருணாலயே! வாக்பவாராதன ப்ரீயே! வாக்பவப்பிரதிபாதிதே! க்லீங்கார விக்ரகே! தேவீ! க்லீங்கார ப்ரீதிதாயினீ (க்லீங்காரத்தினலே பிரீதியைக் கொடுப்பவளே)! காமராஜ மனோமோததாயினீ (காம ராஜ மந்திரத்தினல் மனதுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவளே)! ஸ்வரதோஷிணீ (ஸ்வரத்தில் சந்தோஷப்படுகின்றவளே)! மகா மாயே! மோதபரே (சந்தோஷத்தையே ப்ரதானமாக உள்ள வளே)! மகா சாம்ராஜ்யதாயினீ! விஷ்ணு அர்க்க ஹர ஶக்ரா ஸ்வரூபே (விஷ்ணு சூரியன் ருத்திரன் இந்திரன் இவர்கள் சொரூப மாக விருக்கின்றவளே)! போகவர்த்தினீ (போகத்தை விருத்தி செய்கிறவளே)! ஜயஜய! என்று துதிக்க, தேவி மலர்ந்த முகத் துடன் அரசகுமாரர்களைப் பார்த்து, ஓ மஹான்களே! நீவிர் நிஷ்கல் மஷமான சித்தத்தோடு என்னைத் தியானித்து உபாசித்துச் செய்த தவத்தினல் சந்தோஷமடைந்தேன். நீங்கள் மனசில் எண்ணி யிருக்கும் அபீஷ்டங்களைக் கொடுப்பதற்கே நான் பிரசன்னமா யிருக்கின்றேனுதலால் அவற்றைக் கேளுங்களென்ருள். அக்குமாரர் கள், ஓ தேவீ! சத்துருபாதையில்லாத ராஜ்யமும் நெடுங்காலம் ஜீவித்திருக்கும் சந்ததியும் இடையே அழிவெய்தாத போகமும் காந்தியும் கீர்த்தியும் பக்தியும் ஆகிய இவையெல்லாம் எக்காலத்தும் நீங்காமலிருக்கச் செய்வதுவே எங்கட்கு இதமான வரமாகுமென்ருர். பரமேஶ்வரி, நீங்கள் வேண்டியபடியே தீர்க்க சந்ததியும் தீர்க்க சம்பத்தும் தீர்க்கானுபவமும் தீர்க்க லாபமும் தீர்க்க ஐஶ்வர்யமும் தேஜஸும் எனது அனுக்கிரகத்தாற் கிரமமாய்ப் பெறுவதுமன்றி நீங்கள் மன்வந்தரங்களுக்கும் அதிபதிகளாக விருக்கக் கடவீர்க ளென்று பிராமரியாகிய ஜகதம்பிகை திருவாய் மலர்ந்து மறைந் தனள். இவ்வாறு வரம்பெற்ற அவ்வுத்தமமான ராஜபுத்திரர்கள் அச்சன்மத்தில் அகண்ட பூமண்டலாதிபதிகளாய் மகாபோகானு பவ புருஷர்களாய் சந்ததிப் பெருக்குடையவர்களாய் வாழ்ந்து மறுமையில் சாவர்ணியென்னும் பட்டப்பெயருடைய மனுக்க ளாயினர். (1–24)

இனி அம்மனுக்கள் வந்த முறைமையைக் கூறுகின்றேன்: தாக்ஷசாவர்ணி என்பவன் ஒன்பதாம் மனுவாயும், மேருசாவர்ணி என்பவன் பத்தாம் மனுவாயும், சூர்யசாவர்ணி என்பவன் பதி ஞேராம் மனுவாயும், சந்திரசாவர்ணி என்பவன் பன்னிரண்டாம் மனுவாயும், ருத்ரசாவர்ணி என்பவன் பதின்மூன்ரும் மனுவாயும், விஷ்ணுசாவர்ணி என்பவன் பதிநான்காம் மனுவாயுமாயினர். இவ ரெல்லாம் பிராமரியினுடைய அனுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரர்களாக வும் அவளுடைய ஆராதனத்தை மறவாதவர்களாகவும் மஹாபல பராக்கிரமசாலிகளாகவும் யாவராலும் போற்றத்தக்கவராகவு மிருந் தன ரென்ருர்.

இதனைக்கேட்ட நாரதமுனிவர், ஓ ஐயா ! பிராமரியென்னுந் தேவி யார் ? அத்தேவியுண்டான காரணமென்னை ? அவ்வம்பிகை யெப்படி யிருப்பாள் ? சோகநாசமாயும் விசித்திரமாயுமுள்ள அச் சரிதையைச் சொல்லுமென்று கேட்க, வியாசர் கூறுகின்றார் : ஓ நாரதனே ! தம்மக்களிடத்துக் காரணங்கருதாது தாய்க்குண்டாகும் இரக்கத்தைப்போல் அம்பிகை கருணையினாற் கொண்ட அந்தப் பிராமரி தேவியினுடைய திருவுருவ வரலாறு முதலியவற்றைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. (25–34)

பூர்வம் அருணன் என்னும் அசுரன் மஹாபலசாலியாய்த் தேவர்களிடத்துத் துவேஷமுடையவனாய் பாதலத்தில் தன்னினத் தவர் வசிக்கும் ஸ்தானத்திலிருந்து சில நாள் கழித்து தேவர்களை யழிக்கவேண்டுமென் றெண்ணி இமயமலையை நோக்கிச் சென்று கங்கைக் கரையில் ஓர் பர்ணசாலை யமைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து காயத்திரியை ஜபித்துப் பதினாயிரம் வருஷம் ஜலபானஞ் செய்தும் பதினாயிரம் வருஷம் வாயுபக்ஷணஞ்செய்தும் பதினாயிரம் வருஷம் யாதுமின்றி நிராகாரனாயிருந்தும் தவம் புரியும்போது அவன் சரீரத்தினின்றும் ஓரக்கினி எழுந்து சகலலோகத்தையும் பஸ்மீகரப் படுத்திற்று. அப்போது தேவர்களெல்லாம் இதுவென்ன வென்று நடுக்கமுற்று பிரமனிடஞ்சென்று சரணடைந்து தங்கட்குண்டாகிய நடுக்கத்தைக் கூற, பிரமதேவன் அதனைக்கேட்டு காயத்திரி தேவி சமேதனாய் அன்னவாகனாருடனாய் அவ்வசுரனிடஞ்சென்று அசுரன் சரீரத்தில் பிராணன்மாத்திர மிருப்பதையும், சரீரமெல்லாம் ஒட்டை ஒட்டையா யிருப்பதையும் வயிறு உலர்ந்திருப்பதையும் கண்கள் தியான நாட்டத்தோடிருப்பதையும் இரண்டாவது அக்னிபோல் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து, ஓ குழந்தாய் ! என்னவரம் வேண்டும், கேளென்ன, அவன் கண்ணைத்திறந்து காயத்திரியோடும் நான்கு வேதங்களோடும் கமண்டலம் ஜபமாலை இவைகளுடன் பிரமசொரூப மாகப் பிரகாசிக்கின்ற பிரமனைப்பார்த்து எழுந்து நமஸ்கரித்துப் போற்றி, ஓ பிரமதேவரே ! யான் மரணமடையாதிருத்தல் வேண்டு மென்று உம்மைப் பிரார்த்திக்கின்றே னென்றான். பிரமன் அவனை இனிது நோக்கி, ஓ அரசனே ! யான் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவாதி சகல தேவர்களும் மரணத்துக் குட்பட்டுள்ளோமென் றால் ஏனையோர்க்குச் சொல்லவேண்டுமா ? ஆகையால் என்னால் கொடுக்கக் கூடுமான வரமெதுவோ அதனைக் கேட்பாயாக. நீ புத்திமானாகையின் கோபங்கொள்ளற்க என்றான். அசுரன், ஓ சிருஷ்டிகர்த்தாவே ! எனக்கு யுத்தத்தாலும், அஸ்திர சஸ்திரங் களாலும், புருஷர்களாலும், ஸ்திரீகளாலும், இரண்டுகால் நான்கு காலுள்ள ஜந்துக்களாலும் மரணமுண்டாகாமல் வேறெந்த விதத்திலாவது மரணம் வந்தால் வருக ; இப்போது தேவர் களை யெல்லாம் வெல்வதற்கான அளவில்லாத பலத்தைக் கொடுப் பாயாகவென்று கேட்டனன். பிரமன் அப்படியே யாகுகவென்று கூறித்தன்னிடம் போயினன். பின்னர் அசுரன் கர்வமடைந்து பாதாளத்திலிருக்கும் அசுரர்களையெல்லாம் வெளியே யழைத்து

வந்து ஒருவனை நோக்கி, அமராவதிக்குச் சென்று இந்திரனைக்கண்டு யான் யுத்தத்தை விரும்பியுள்ளேனென்று சொல்வாயாகவென்று தூதனுப்ப அவன் அதுபோல் சென்று இந்திரனுக்குச் சொல்ல, அதனைத் தேவேந்திரன் கேட்டுப் பயமுற்றுப் பிரமதேவரையடைய அவரும் விஷ்ணுவினிடம் போக அவரும் பிரமனுதியர்களோடு ருத்திரரிடம்போய் ஆலோசித்தனர். இவர்கள் செய்தி யிங்ஙன மிருக்க, அசுரன் சுவர்க்கலோகத்துக்குத் தூதனுப்பியபின் சூரியன் யமன் அக்னி முதலானவர்களை யோட்டித் தானே அவ்வவர்களைப் போல் உருக்கொண்டு அவ்வத்திக்குகளிலிருந்து மூவுலகையும் ஆண்டுவந்தனன். சூரியன் முதலானவர்கள் கைலைக்குச்சென்று சிவபெருமானைச் சரணடைந்து தத்தம் குறைகளைக் கூறும் பொழுது தேவர்கள் மிகவும் வருத்தமுற்று, அந்தோ! அவன் யுத்தத் திலும் அஸ்திர சஸ்திரங்களினுலும் விலங்கு முதலியன வற்றுலும் மரணமடையாத வரத்தைப் பிரம்மாவினிடம் பெற்றிருக் கின்றனனே! நாங்கள் என்செய்வோமென்று ஏங்குங்கால், நீங்கள் தேவியையடையுங்கள்; அவள் உங்களிஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய் வாள்; அசுரன் செய்யும் காயத்திரி ஜபத்தைச் செய்யாது விடுவா னுல் மிருத்யுவுக் காளாவான் என்று அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அவ்வாக்கை இந்திரன் கேட்டு அக்கணமே தன்னுசிரியரை அழைத்து, என்னுசிரியரே! தேவர்கள் படுந் துன்பத்தை தேவரீர றிவீ ரன்ரே? அதனையொழிப்பார் தேவரீரன்றி யாவருள்ளார்? ஆகலான் எங்களை வருத்தும் அந்த அருணன் என்னும் அசுரனிடஞ்சென்று அசரீரிவாக்கின்படி அவன் தேவி காயத்திரி ஜபத்தைச் செய்யாம லிருத்தற்கு எவ்விதஞ் செய்யவேண்டுமோ அவ்விதஞ் செய்யும்; நாங்களும் தியான யோகத்தினுல் தேவியைப் பிரார்த்திக்கின்ருேம். அவள் உமக்கு அங்கு சகாயஞ்செய்வாள் என்று கூறி ஜாம்பூந தேஶ்வரியை யடைந்து மாயாபீஜத்தை ஜபித்துப் பூஜையில் ஆவ லுள்ளவர்களாயிருந்தனர். தேவ குருவும் அக்கணமே அருண னிடம் போக அசுரன் அவரைப் பார்த்து, ஓ முனிவரே! நீர் ஏன் வந்தீர்? உம்மிடத்தில் நான் பிரீதி வைத்தது போலவே பிரீதி வைத்தவன் என் சத்ருவல்லவா எனக்கூறத் தேவகுரு, ஓ அசுரனே! என்னுல் பூஜிக்கப்பட்ட தேவியை நீ பிரதிதினம் பூஜித்துவருகின்ற தனுல் நீ என்னிடம் பக்ஷம் வைத்தவனல்லவோ? ஆகலான் நான் உன்னைப் பார்க்கவந்தேன் என்ருர். அவ்வொரு சொல்லானே அசுரன் மகிழ்ந்தவனுய் தான்செய்துவரும் ஜப விசேஷத்தை யெண்ணிச் செருக்குற்ருன். அதனுலும் தேவ மாயையினுலும் பரம மந்திரமான திரிக்பாத ஜபத்தை மறந்தனன். மறக்கவே அவன்பா லுள்ள தேஜஸூம் ஒழிந்துபோயிற்று. தேவகுரு தான் வந்த காரியம் முற்றுப்பெற்றதென்று இந்திரனிடம் போய்ச்சொல்ல அவன் சந்தோஷித்து மஹேஶ்வரியைத் தேவர்களோடு பூஜித்துவந்தனன். அனேக காலங் கழிந்தபின் ஒருநாள் உலகமாதாவாயும் உலகங்கட் கெல்லாம் மங்களத்தைக் கொடுப்பவளாயும் சகல வேதங்களாலும் புகழப்பட்டவளாயும், சர்வாத்மிகையாயும் சர்வஜநநியாயும் சர்வேஶ்

வரியாயும் கோடி சூரியப் பிரகாசையாயும் கோடி மன்மத சௌந்தரியமுடையவளாயும் விசித்திரமான சந்தனப் பூச்சுடையவளாயும் விசித்திரமான வண்டுகள் மொய்த்திருப்பது போலுள்ள நவமணி மாலைகளைத் தரித்தவளாயும் அதுபோலவே பல விசித்திரமான வண்டுகளோடு கூடின புஷ்பமாலையைத் தரித்தவளாயும் அளவில்லாத பெண் வண்டுகள் ஹ்ரீம் என்கிற மனுவைப் பக்கத்துக்குக் கோடிகோடி சப்தித்துக்கொண்டு தொடர்ந்து வரப்பட்டவளாயும் சிங்கார வேஷங்களெல்லாம் நிறையப் பெற்றவளாயும் வரதாபயமுடையவளாயும் சாந்தையாயும் கருணாமிர்த சாகரையாயும் சர்வ வேதங்களாலும் எடுத்தாளப்பட்டவளாயும் சர்வாத்மிகையாயும் சர்வ மங்கள ரூபிணியாயும் சிவையாயும் எல்லாமாயுமுள்ள தேவி பிரசந்நமாயினள். அத்தேவியை சகல தேவர்களுஞ் சந்தோஷம் நிறைந்த மனத்துடன் களிப்போடுங் கண்டு வணங்கித் துதிப்பாராயினர் : (35–86)

ஓ தேவியே! ஓ மகாவித்யா ஸ்வரூபிணியே! சிருஷ்டி ஸ்திதிலயங்கட்குக் காரணியே! உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப்பூ போன்ற கண்ணுடையவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். சகலத்துக்கும் ஆதாரமாக விருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். விஶ்வ தைஜஸ பிராக்ஞையரயும் விராட் சொரூபிணியாயும் ஸூத்ராத்மிகையாயும் இருப்பவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். அவ்யாக்ருத சொரூபிணியே! கூடஸ்தரூபிணியே! உனக்கு நமஸ்காரம். ஹே துர்க்காதேவியே! சிருஷ்டியில் அகப்படாதவளே! துஷ்டரைச் சங்கரிக்கின்றவளே! சரீரமில்லாதவளே பிரேமகம்ய மானவளே! பர்கஸ்வரூபிணியாகிய தேவியே உனக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீ காளிதேவியாகிய தாயே! உனக்கு நமஸ்காரம். நீல ஸரஸ்வதியே! உனக்கு நமஸ்காரம். பயங்கரமான கருவிழியுள்ளவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். பயங்கரமான ரூபமுள்ளவளே! உன்னை தினந்தோறும் நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்! பீதாம்பரதாரீ! திரிபுரசுந்தரீ! பைரவீ! மாதங்கீ! தூமாவதீ! உனக்கு நமஸ்காரம். அறுபட்ட தலையுள்ளவளே! பாற்கடலின்கண் வீற்றிருக்குங்கன்னீ! சாகம்பரீ! ரத்ததந்தமுள்ளவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். நிசும்ப சும்பர்களைச் சங்கரித்தவளே! ரக்தபீஜனை நாசஞ்செய்தவளே! தூம்பரலோசனனை நாசஞ்செய்தவளே! விருத்திராசுரனைச் சங்கரித்தவளே! சண்டமுண்டாதி தானவர்களைச் சங்கரித்தவளே! சிவே! உனக்கு நமஸ்காரம். விஜயே! கங்கே! சாரதே! பிருத்வீரூபே! தயாரூபே! தேஜோரூபே! உனக்கு நமஸ்காரம். பிராணரூபே! பூதரூபே! உனக்கு நமஸ்காரம். விஶ்வமூர்த்தே தயாமூர்த்தே தர்மமூர்த்தே நமோநம: ஜ்யோதிர்மூர்த்தே தேவமூர்த்தே ஞானமூர்த்தே உனக்கு நமஸ்காரம். காயத்ரீவரதே! தேவீ! சாவித்திரீ! ஸரஸ்வதீ! சுவாஹே! சுவதே! தக்ஷிணே! உனக்கு நமஸ்காரம் என்று கூறி எந்தத்தேவி சகல வேதங்களாலும் அகப்படவில்லை அகப்படவில்லையென்று சொல்லப்படுகின்றுளோ அப்படிப்பட்ட தேவியைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டோமல்லவா? பிரமரங்களால் சூழப்பட்டிருப்ப

தனால் பிராமரி என்று சொல்லப்படுகிற உன்னை நித்தியம் நமஸ்கரிக்கிறோம். உன்னை இருபக்கத்திலும் நமஸ்கரிக்கிறோம். முன்னும் பின்னும் நமஸ்கரிக்கிறோம். மேலுங்கீழும் நமஸ்கரிக்கிறோம். எல்லாவிடத்தும் நமஸ்கரிக்கிறோம். மணித்வீபத்தில் வசிக்கின்ற மகாதேவியே! அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்ட நாயகியே! ஜகன்மாதாவே! தயை செய்வாயாக. பராத்பரையே! சகலபுவனத்துக்கும் ஈஶ்வரியே! உத்தமத்துக்கெல்லாம் உத்தம மானவளே! ஜயே! சிறந்த கல்யாண குணத்துக்கு ஸ்தானமாகவிருக்கின்றவளே! புவனேஶ்வரியே! பரமேஶ்வரியே! எங்கட்கு பிரசன்னமாவாய் என்றனர். (87-103)

இவ்வாறு துதிக்கிற தேவர்கள் துதியைக்கேட்டு லோகமாதாவான தேவி குயிலொலித்தலைப்போலும் தேவர்களைப் பார்த்து, ஓ தேவர்களே! நீங்கள் வேண்டும் வரங்களைக் கொடுக்க சித்தமாயிருக்கின்றோம், கேளும் என்றாள். தேவர்கள் தாங்கள்படும் துக்கத்துக்குக் காரணமான அசுரன் செய்தியைச்சொல்ல, தேவி கேட்டுத் தன் திருக்கரங்களிலிருக்கும் பிரமரங்களையும் தன்னை எப்பக்கத்துஞ் சூழ்ந்திருக்கும் பிரமரங்களையும் நானாவிதரூபமெடுக்கச் செய்து அவைகளை அசுரனிடம் ஏவினாள். அவ்வண்டுகள் மூவுலகமும் நிறைந்து குருவிக் கூட்டங்களைப்போல் தொகை தொகையாகப் புறப்பட்டு ஆகாயமுற்று மறைத்து பூமியிலிருளுண்டாக்கி எங்கும் பிரமரமயமாய் ஜனங்களெல்லாம் பிரமித்து ஆச்சரியமடையச்செய்து ராக்ஷசக் கூட்டங்கள் எங்கெங்கிருக்கின்றனவோ அங்கங்கு சென்று அவர்கள் மார்பைத்துளைத்து அங்கங்கே மரணமடையச் செய்தன. அந்தோ! பாணங்கள் மார்பைத்துளைப்பதுபோல் வண்டுகள் துளைத்ததை நோக்குங்கால் யுத்தமுகத்தில் வீரர்களாலும் செய்தற்கரிது. அன்றியும் யுத்த முகத்தில் வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சில்லாமலே ஒரு க்ஷணகாலத்தில் சகலரிடத்தும் மரணவோசையுண்டாய்விட்டது. பின்னர் பிரமரங்கள் அசுரர்களை முடித்து விட்டு தேவியினிடம் போய்ச் சேர்ந்தன. இதனைக் கண்ணுற்ற அமரரெல்லாம், ஜகன்மாதாவின் செயல்! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம் என்றதிசயித்துச் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கிப் பிரமராம்பிகையை நானாவித உபசாரங்களாலும் திரவியங்களாலும் பூஜித்து ஜயசப்தத்தோடு புஷ்பத்தை வாரிவாரித் திருமேனியின் மேற்றூவி துந்துபிமுதலிய வாத்தியங்களை முழக்கி அப்ஸரஸ்திரீகளை நடிக்கச் செய்தனர். முனிவர்களெல்லாம் வேதகோஷஞ் செய்தனர். கந்தர்வர்கள் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தனர். மணி சங்கு முதலியவற்றின் த்வனிகள் மூன்றுலோகமும் நிறைந்தன. ஏனையரெல்லாம் நானாவித தோத்திரஞ் செய்து சிரமீது கைகளைக் கூப்பி, ஜய மாதா! ஜய ஈசானீ! என்று பிரதாபங்கள் கூறினர்.

இவ்வாறு யாவரும் செய்யுஞ்செயலைத் தேவிகண்டு சந்தோஷமடைந்து ஒவ்வொருவருக்கும் வரமளித்து அவரவர்களால் பிரார்த்

திக்கப்பட்ட தன் பக்தியையும் கொடுத்து மறைந்தனள். ஓ முனிவரே ! பிராமரி சரித்திரம் நீர் விரும்பியவண்ணஞ் சொன்னேம் இதனைப் படிப்பவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் சகல பாவமும் நாசமாம். கேட்ட மாத்திரத்தில் ஆனந்தத்தையும் பின் ஸம்ஸார நாசத்தையும் உண்டாக்கும். இதுவேயுமன்றி இந்த ஸ்கந்தத்தில் சகல மனுக்கள் சரித்திரமும் சொல்லப்பட்டது. தேவிமகாத்மியத்தைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் பயங்களினின்றும் விடுபட்டவர்களாய்த் தேவிசாயுஜ்யமடைவார்கள். (104–127)

பத்தாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாம் ஸ்கந்தம்

काञ्ची रत्नविभूषां कामपि कंदर्पसूतिकापाङ्गीम्
परमां कलामुपासे परशिववामाङ्कपीठिकासीनाम् ॥

காஞ்சீ ரத்நவிபூஷாம் காமபிகந்தர்ப்ப ஸூதிகா பாங்கீம்
பரமாங் கலாமுபாஸே பரசிவ வாமாங்க பீடிகாஸீநாம்.

ஓம் ஹ்ரீங்கார தீர்கிகாஹம்ஸ்யை நம:

1. சதாசாரம்

நாரதமுனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ நாராயணரே! ஓ ரக்ஷக மூர்த்தியே! உம்மால் சொல்லப்பட்ட தேவியினது சரித்திரங்கள் மிகவும் ஆச்சரியகரமாயும் பரமோத்தமமாயும் இருக்கின்றன. இப்பொழுது சொல்லிவந்த சரித்திரங்களில் தேவியினது அவதார விசேஷங்கள் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனைக்கீடாக அசுரர்களைச் சங்கரிப்பதற்காகக்கொண்ட கோலங்களென்றும் அவரது சகலாதி கார பிரபுத்வ விசேஷங்களெல்லாம் உயிர்களிடத்து வைத்த பூரண கிருபையென்றும் வெளியாயிற்று. ஓ நாராயணரே! பக்தர்க ளிடத்து கருணைகரியாகிய தேவி எந்தச் செய்கையில் சந்தோஷ மடைந்து அனுக்கிரகிப்பாள்? அவளுக்கு எப்பொழுதும் பிரியமா யுள்ளது எது? அந்த ஆசாரத்தைச் சொல்லுமென்று கேட்க, நாராயணர் கூறுகின்றார்:

ஓ தத்வக்ஞராகிய நாரதரே! விதிக்கிரமமாயுள்ள சதாசார அனுஷ்டானமே தேவிக்கு எப்பொழுதும் பிரீதியாயுள்ளது. ஆகலான் அஃதொன்றே போதுமான சாதனமென்றறிவாய். எந்த ஆசாரங்களையும் நடத்திக்காட்ட வேண்டியவன் பிராமணனுகை யால் அவன் தனக்கென்று ஏற்பட்ட கர்மானுஷ்டானங்களை காலையிலெழுந்து செய்யவேண்டும். அவனப்படிச் செய்தால்தான் உபகாரமாகும். உதயம் முதல் அஸ்தமிக்கிறவரையில் எந்தெந்த கர்மங்கள் தனக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றையே அவன் செய்யவேண்டும். வேறொன்றுஞ் செய்யலாகாது; அக்கர் மங்கள் நித்தியம் நைமித்திகம் நிந்திக்கப்படாத காமியம் எனச் சொல்லப்படும். அவற்றால் தன் (ஆத்ம) க்ஷேமத்தை விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும்.

தாய் தந்தை புத்திரன் புத்திரி மனைவி ஞாதி இவரெல்லாம் இம்மூவித கர்மங்களைப்போலும் ஆத்மக்ஷேமத்தைச் சிறிதேனும் விருத்தி செய்யமாட்டார்கள். ஆகையால் அம்மூவகையான சத்கர் மங்கள்தான் சகாயமாயும் நாடோறும் ஏறும் சஞ்சிதத்தைத் தடுப் பதற்கு சாதகமாயும் உள்ளவை. இக்கர்மானுஷ்டான மில்லாமற் போனால் கடத்தற்கரிய அக்ஞானந்தகாரத்தை ஒருவிதத்துங் கடக்கமுடியாது. ஆசாரமென்பதும் இதுவே. இவைதான் பிரதம

தர்மமென்று சொல்லப்படும். அது சுருதியுக்த தர்மமென்றும், ஸ்மிருதியுக்த தர்மமென்றும் இருவகைப்படும். சுருதியினுலும் சுருதி சம்பந்தமான ஸ்மிருதியினுலுஞ் சொல்லப்பட்டவைதான் மிகவுஞ் சிறந்தன. ஆகலான் அவ்விரண்டையுமே அந்தணன் உரிமையாகக் கைக்கொண்டு, தினந்தோறும் ஆசாரதருமத்தில் ஆவலுள்ளவனு யிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் ஆசாரமே சகல சுபங்கட்கும் காரணமா யுள்ளது; ஆயுள் விருத்தி செய்வது; சந்ததிப்பெருக்கை யுண்டாக்குவது; குறைவின்றி எக்காலத்தும் அன்னத்தைக்கொடுப்பது; பாபத்தை நாசஞ்செய்வது; இகபரங்களில் மிக்க சுகத்தை யுண்டுபண்ணுவது; அஞ்ஞானத்தால் மோஹிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்குத் தருமரூபமான ஒரு மகா தீபமாயுள்ளது; முக்திமார்க்கம் இதுவாமென்று காட்டுவது; சிரேஷ்டத்தன்மையை விளைவிப்பது. சத்கருமமும் சத்கருமத்தால் ஞானமும் உண்டாகுவதாகலான் ஆசாரந்தான் சிறந்தது; இதனினுஞ் சிறந்தது ஒன்றில்லை. இவ்வண்ணமே மனுவினுலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுள்ள ஆசாரமொன்று இருக்குமாகுல் எல்லாப் பொருளையும் எளிமையாயடையலாம். எந்தப் பிராமணன் ஆசாரமில்லாமலிருக்கின்றுனே அவன் சூத்திரனைப்போல வெளியில் ஒதுக்கி வைக்கத்தக்கவன். ஏனெனின் ஆசாரமுடைமையே பிராமணத்துவமும் அஃதின்மையே சூத்திரத்துவமும் ஆகலான், சாதியினுல் சமமாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. சூத்திரனெப்படியோ அப்படியே அவனும். ஓ நாரதரே! இப்பொழுது சொல்லிவந்த ஆசாரமானது சாஸ்திரீயமென்றும் லோகரீதி என்றும் இரண்டுவிதமாம். சாஸ்திரீயமான தர்மம் அறியாதவன் லோகரீதியான தருமத்தை யறிந்து அவ்வழி நிற்றல்வேண்டும். சுகத்தைக் கோரத்தக்கவன் இவ்விரண்டிலொன்றை அனுஷ்டித்தல்வேண்டும். லோகரீதியான தருமமாவன: கிராமதருமம் ஜாதிதருமம் தேசதருமம் குலதருமம் என்பன. இவ்விதமாகிய ஆசாரங்களைவிட்டுத் துராசாரமாயிருக்கிற புருஷன் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படும் நிந்தனைக்குப் பாத்திரனுகவும் எப்போதுந் துக்கத்தையடைகிறவனுகவும் வியாதியினுல் பீடிக்கப்பட்டவனுகவும் இருப்பான். அறத்தை விட்டவனிடத்துப் பொருளும் இன்பமும் பொருந்தாவாம். ஓ நாரதரே! வேதமொழிந்த ஏனைய நூல்களில் கூறப்பட்டவை தருமமாலுைம் அசுகத்தைகொடுப்பதனுல் அதை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது என்று கூறவே, நாரதர், ஓ முனிவரே! தருமங்களைப் பல சாஸ்திரங்கள் பலவகையாகக் கூறுகின்றபடியால் அவைகளில் செய்வன தவிர்வன இவையாமென்று எப்படி நிச்சயித்துச் செய்யக்கூடும் என்று கேட்டனர். (1–20)

நாராயணர் கூறுகின்றுர்:—ஓ நாரதரே! சுருதி ஸ்மிருதி என்னும் இரண்டும் இரண்டு கண்களாகும்; புராணம் ஹ்ருதயமாகும். இம்மூன்றில் சொல்லப்பட்டவையே தருமங்களாம். இம்மூன்றுக்கும் விரோதமாகச் சொல்லப்பட்டவை தருமமாகா. மூன்றி

லும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் உண்டாகுமானால் வேதத்திற் சொன்னவையே பிரமாணமெனக் கொள்ளல்வேண்டும். வேதத்திற் சொல்லப்பட்டவையும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்குமானால் இரண்டு தருமத்தையுங் கொள்ளவேண்டும். அவற்றைவிடுதல் கூடாது. ஸ்மிருதியில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிருக்குமானால் அதை வேறு வேறு விஷயங்கட்கென்று பிரித்துவிடவேண்டும். புராணங்களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான தருமமிருக்குமானால் அதைக் கொள்ளக்கூடாது. எந்தத் தருமங்களும் வேதத்துக்கு விரோதமில்லாதிருக்குமாயின் அவைகளைக் கிரகிக்கலாம். பிரத்தியக்ஷமாய் வேதத்துக்கு விரோதங் காணப்படுமாயின் அவை பிரமாணமாகமாட்டா. எவ்விதத்தாலும் வேதம் தருமமார்க்கத்தைக் காட்டவந்ததாகலான் அதற்கு விருத்தமில்லாமலிருக்கிற தருமங்களே பிரமாணமாகும்; மற்றவைகள் பிரமாணமாகமாட்டா. எவன் வேதபிராமாண்யத்தைவிட்டு மற்றைப் பிரமாணத்தைப் பிரமாணமாக எண்ணியனுஷ்டிக்கின்றானோ அவனைச்சிக்ஷிக்கவே யமலோகத்தில் நரககுண்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் சர்வப்பிரயத்தனத்தாலும் வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களையே யனுஷ்டிக்க வேண்டுமன்றி அதிற்சொல்லப்படாதன ஸ்மிருதியாகவிருந்தாலும் புராணமாகவிருந்தாலும் வேறு தந்திரங்களாக விருந்தாலும் வேறு சாஸ்திரங்களாகவிருந்தாலும் அனுஷ்டித்தல்கூடாது. ஏனெனில், சுருதிக்கு விரோதமானவை பிரமாணமாகமாட்டா. சாஸ்திரமென்று பெயர் பெற்றனவெல்லாம் பிரமாணங்களாமென்று ஒரு சாஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு எவர்கள் அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்கள் தலைகீழாக நரகப்பெருக்கில் மூழ்கிவிடுகிறார்கள்; அவர்களாவார் வாமாசாரர்களும் பாசுபதர்களும் லிங்கதாரிகளும் தப்தமுத்ராங்கிதர்களும் வைகானசர்களுமாம். இவர்களெல்லாம் வேதமார்க்கத்திற்குப் புறம்பாயுள்ளவராதலால் இவர்களெல்லாம் நரகமடைதல் திண்ணம். இதனால் மானிடன் வேதாங்கீகாரமாகிய தருமங்களையே அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்க, நானிப்போது எழுந்தெழுந்து அடிக்கடி சொல்லவந்தது என்னை யெனின், எதை யடிக்கடி செய்யவேண்டுமோ கொடுக்கவேண்டுமோ எதையொருவனுக்குக் கொடுப்பிக்கவேண்டுமோ மிருதுவான எந்த வாக்தருமம் செய்யவேண்டுமோ அவையெல்லாம் என்னாலேயே போதிக்க வந்தனவல்லவென்று உலகினர்க்கு அறிவித்தற்கேயாம். எனவே நூல்களில் என்னால் விதிக்கப்பட்டனவாகக் காணப்பட்டனவெல்லாம் என்னால் விதிக்கப்பட்டனவன்று, அநாதியாயுள்ள வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டனவேயாமென்று அறிதற்கேயாம். (21–31)

இனி ஒருவனுக்கு உபபாதகம் மகாபாதகங்களெல்லாம் நேர்ந்திருந்தபோதிலும் அவன் ராத்திரியில் ஒருஜாமகாலம் பிரமத்தியானஞ் செய்யவேண்டும். அந்தத்தியானம் எவ்வாறு செய்ய வேண்டு மெனின் ஸத்துவகுண முள்ளவனாய் தொடையின்மேல் கால்களுடையவனாய் மார்பைப் பார்க்கும்படி முகத்தைச் சிறிது

உயரப்படுத்திக் கண்ணைமூடினவனும் பற்கள் ஒன்றுக்கொன்று படாதவனும் இரண்டு தாடைகளிலும் சரிக்காத நாவுடைய வனும் மூடினவாயுடையவனும் அசையாத சரீரமுடையவனும் சிறிது உயரமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவனும் இரண்டு பங்காவது மூன்று பங்காவது பிராணயாமத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் இருதயவாசியாய் இருதயத்தில் தீபம் போல் பிரகாசிக்கும் பகவானைத் தியானித்து அப்பகவானிடத்தில் ஆத்மாவைப் பொருந்தியிருக்கச் செய்யவேண்டும். இதுதான் தியான முறையாகும். (32–38)

இனிப் பிராணயாமம் சதூமம் விதூமம் சகர்பம் அகர்பம் சலக்ஷ்யம் அலக்ஷ்யமென ஆறுவகைப்படும். இந்தப் பிராணயாமத் துக்குச் சமானமான சாதனம் வேறொன்றில்லை. அதற்கதுவே சாதனமானது. அந்தப் பிராணயாமம் ரேசகபூரக கும்பகங்களால் செய்வதாகும். இது மூன்று வர்ணரூபமா யிருக்கும். இந்தப் பிராணயாமம் தன்மயத்தைச் செய்யுந் தன்மையுடைத்தான தாகையால் இதனைப் பிரணவமென்றும் கூறப்படும். இடைகலை யினால் வாயுவைப் பூரித்து உதரத்தில் கும்பித்து அந்த வாயுவைப் பதினாறு மாத்திரை யளவுகாலம் மெதுவாகப் பிங்கலையினால் ரேசித்தலே சதூமப் பிராணயாமம் எனப்படும்.

இவ்வாறு பிராணயாமம் செய்து,

ஆதாரேலிங்கநாபி பிரகடித ஹ்ருதய தாலுமூலே லலாடே
த்வேபத்ரே ஷோடசாரே துவிதச தசதளத்வாசர்தே சதுஷ்கே
வாஸாந்தே பாலமத்யே டபகடஸஹிதே கண்டதேசே ஸ்வராணாம்
ஹம் க்ஷம்தத் வார்த்த யுக்தம் ஸகலதளகதம் வர்ணரூபம் நமாமி

என்று தியானித்து செந்தாமரையில் வசிக்கின்றவளாயும் அச் செந்தாமரைத் தூள்போன்ற நிறமுள்ளவளாயும் ஈச்வரனால் நியமிக்கப்பட்ட சின்ன முடையவளாயும் தாமரைநூல் போன்ற ஆகாரமுள்ளவளாயும் சூரியன் அக்னி சந்திரன் இவர்களுக்குச் சமானமான முகமுள்ளவளாயும் ஸ்தனங்களால் பிரகாசிக்கின்ற வளாயும் உள்ள தேவியை எவன் மனதில் க்ஷணகாலம் நினைக் கின்றானோ அவன் முக்தன். அவன் தான் இருப்பதாகிய இருப்பு தேவியின் இருப்பே ; நடை தேவியின் யாத்திரையே. அவனுடைய புத்தி தேவி சிந்தையே, பேசுவது தேவியின் தோத்திரமே, அவன் ஸர்வாத்மகமாக விருக்கின்ற தேவிஸ்வரூபமே. சகல தேவர் களுடைய அருச்சனை தேவியின் அருச்சனையே, நான் தேவி, நான் தேவியைக் காட்டிலும் வேறானவனல்ல, நான் தேவிஸ்வ ரூபமான பிரமனே, நான் சோகத்துக்குப் பாத்திரனல்ல, நான் சச்சிதானந்தரூபனா யிருக்கின்றேன் என்று தன்னை நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். முதல் பிரயாணத்தில் பிரகாசிக்கிறவளாயும், பிரதி பிரயாணத்தி (திரும்புகாலி)ல் அமிர்தம் போலிருக்கிறவளா யும், பிறகு ஹ்ருதயத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஆனந்தமயமா யிருக்கிறவளாயுமுள்ள ஸ்திரீ ரூபமான சக்தியைச் சரணமடை

கிறேன் என்று தியானித்து பிறகு ஈஸ்வர சொரூபமாகவுள்ள நிஜ குருவை பிரமரந்திரத்தில் தியானித்து விதிப்படி ஷோடசோபசாரங் களாற் பூஜித்து ஜிதேந்திரியனாய்,

குருபிரிஹ்மோ குரோர்விஷ்ணு குருர்தேவோ மஹேஸ்வர:
குருஸ்ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம தஸ்மைஸ்ரீ குருவேநம:

என்று துதித்து வெளியே புறப்படவேண்டும். (39–49)

ஓம் ஹ்ரீங்காரோத்யான கேகின்யை நம:

2. சௌசம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—அந்தணன் வேதங்களை நன்று யறிந்திருப்பினும் ஆசார ஹீனனாயிருப்பானாயின் அவனை அவ் வேதங்கள் பரிசுத்தஞ் செய்யாவாம். அன்றியும் ஓர் கூட்டி லிருக்கிற பக்ஷியானது ரக்கை முளைத்தவுடன் பறந்தோடுவதைப் போல் மரண காலத்தில் உடம்பாகிய கூட்டைவிட்டு இவன் ஓடும் போது இவனிடத்தில் வாழ்ந்திருந்த வேதங்களும் இவனைவிட்டு ஓடிப்போம். இஃதுண்மையாகலின், ஓ நாரதரே ! அந்த ஆசாரத் தைக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக.

பிராமணன் பிராம்மி முகூர்த்த காலத்தில் எழுந்திருந்து அது முதல் செய்யவேண்டியவை யெல்லாம் நன்குணர்ந்து ஒன்றே னும் விடாமற்செய்து வரவேண்டும். ஓ அரசனே ! அவையாவை யெனின், இரவு பிற்பாகத்து நான்காம் ஜாமத்தில் எழுந்து வேதாத் யயனஞ் செய்தல்வேண்டும். அதன்பின் சிறிதுகாலம் தனது இஷ்ட தெய்வத்தைச் சிந்தித்தல்வேண்டும். யோகியானவல் பூர்வஞ் சொல்லியவாறு பிரம்மத்தியானஞ் செய்தல்வேண்டும். அத் தியானத்தால் எப்பொழுதும் ஜீவப்பிரம்மைக்கிய முண்டாம். அங்ஙனமான அவ்வைக்கிய தியானத்தை நாடோறுஞ் செய்து வருவானாயின் அந்தக்ஷணத்திலேயே அவன் ஜீவன் முக்தநிலையை யடைவன். (1–4)

இனிப் பிராமி என்னுங் காலம் யாதெனின், ஓர் நாளுக்குரிய நாழிகை அறுபதில் ஐம்பத்தாறுவது நாழிகைமுதல் அறுபது நாழி பரியந்தத்துக் குள்ளாகிய ஐம்பத்தைந்து நாழிகையாகுமாயின் அது பஞ்ச பஞ்ச உஷத்காலமாம். ஐம்பத்தேழு நாழிகையாகு மாயின், அது அருணோதய காலமாம். ஐம்பத்தெட்டு நாழிகையாகு மாயின் அது பிராதக்காலமாம். அதற்குமேல் சூரியோதயகாலமாம். அக்காலத்தில் கிருகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு நிருதி திசைக்கண் சென்று ஓர் கணைவிடுதூரத்திற்கு அப்புறம்போய் உழுதபூமி போகும்வழி சுடுகாடு மலை இடிந்தகோயில் பள்ளமுள்ளவிடம் ஜல முள்ளவிடம் சூளைபோட்டவிடம் புற்றிடம் புல்படர்ந்தவிடம் மலவிசர்ஜனஞ் செய்திருந்தவிடம் ஏதேனுஞ் ஜந்துக்க ளிருக்கு மிடம் ஆகிய இவ்விடங்களல்லாத விடங்களில் யாகத்துக்கு உதவாத புற்களையாவது இலைகளையாவது போட்டு தேவர்களையும் ரிஷி

களையும் பைசாசங்களையும் ராக்ஷசர்களையும் சர்ப்பங்களையும் அப்புறம் போகவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு பிரம்மசாரி யாயின் பூணூல் முழுவதும், கிருகஸ்தனுயின் ஓர் சுற்றும் காதில் சுற்றிக்கொண்டும் வானப் பிரஸ்தனுயின் பின்புறமாய் விட்டுக் கொண்டும், வஸ்திரத்திஞல் சிரசைச்சுற்றி மூடிக்கொண்டும் மௌனமாய் மூச்சுவிடாமலும் எச்சில் உமிழாமலும் காற்று அக்னி பிராம்மணன் சூரியன் ஜலம் பசுக்கள் இவைகளைப் பாராமலும் பகலில் வடக்குமுகமாயும், இரவில் தெற்குமுகமாயும், மலஜல விசர்ஜனம் செய்தல்வேண்டும். அதன்பின் எழுந்திருந்து அவற்றை உலர்ந்தபுல்லாலாவது சருகுகளாலாவது மறைத்து தண்ணீ ரிருக்குமிடத்துக்குப் போய் பாத்திரத்தில் தண்ணீரை முகந்து கொண்டு வேறிடத்துக்குப் போய் பிராமணன் வெள்மண்ணையும் ஏனையோர் சிவப்பு மஞ்சள் கறுப்பு மண்களையும் ஒவ்வொரு தரத்துக்கும் பச்சை நெல்லிக்காயளவுக்குக் குறையாமல் ஆண் குறிக்கு இரண்டுதரமும், குதத்துக்கு ஐந்துதரமும், கைகளுக்குப் பத்துத்தரமும், இரண்டு கைகளையுஞ் சேர்த்து ஏழுதரமும், முன்னர் இடக்காலுக்கு நான்குதரமும், பின்னர் வலக்காலுக்கு நான்குதரமும் சுத்திசெய்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணம் மண்ணுற் செய்யப்படும் சுத்தியை கிருகஸ்தன் இரண்டு பங்கும், பிரம்மசாரி மூன்றுபங்கும், வானபிரஸ்தனும் சந்நியாசியும் நான்கு பங்கும் செய்தல்வேண்டும். இது பகற்காலத்தில் செய்யவேண்டியவிதி. இரவில் இதிற்பாதி. வியாதியாளர்க்கும் பதிதர்களுக்கும் வழிப் போக்கர்களுக்கும் பாதியேதான். ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் சக்தியில்லாதவர்களுக்கும் இவ்வளவென்றில்லை; நாற்றம் போமளவும் செய்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் கூறிவந்த விதிப்படி எல்லா வருணத்தவரும் சௌசஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது. அதற்குக் குறைந்து ஒரு காலத்தும் கொள்ளக் கூடாது. எந்தத்தேசத்தில் எந்த நிறமுள்ள மண் அகப்படுமோ அதனையுங் கொள்ளலாம். ஆனுல் ஜலத்துள் இருக்கிற மண்ணும் தேவாலயமண்ணும் புற்றுமண்ணும் எலியறுத்தமண்ணும் குப்பை மண்ணும் சௌசஞ்செய்த மண்ணும் ஒருவன்செய்து மிகுந்த மண்ணும் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. மூத்திர விசர்ஜனத்தைக் காட்டிலும் மல விசர்ஜனத்திற்கு இரண்டுபங்கும், மைதுனத்தில் மூன்றுபங்கு மண்ணுமாகக் கொள்ளவேண்டியது. மூத்திர சௌசத் திற்கு குறிக்கு ஓர் பங்கு மண்ணும் கைக்கு மூன்றுபங்கு மண்ணும் இரண்டு கையும் ஒன்றுசேர்த்து இரண்டுபங்கு மண்ணுமாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்விதி மலசௌசத்திற்குக் கொள்ளவேண்டு மென்று மனுவால் விதிக்கப்பட்டதாகும். (5–28)

ஓ நாரதரே ! கொப்பூழின்கீழ் செய்யவேண்டிய சுத்திக்கு இடக் கையும், அதற்கு மேலிடத்தில் செய்யவேண்டிய சுத்திக்கு வலக்கை யும் நியமித் திருக்கின்றபடியால் அந்நியமத்தின்படியே செய்ய வேண்டியதன்றி மாறிச்செய்தல் கூடாது. சுத்தி செய்வதற்குக்

கொண்டுபோவதாகிய ஜலபாத்திரத்தை மலமூத்திர விஸர்ஜனஞ் செய்வதற்குமுன் கொண்டுபோக வேண்டுமே யன்றி விசர்ஜனஞ் செய்தபின்னர் கொண்டுபோதல் கூடாது. மலஜலமோசனம் செய்தபின்னர் உடனே சுத்திசெய்து கொள்ளவேண்டுமேயன்றி அஞ்ஞானத்தினுலாவது மந்தமதியினுலாவது சிலநேரம் பொருத் திருந்து செய்தல்கூடாது. இப்போது எதுஎது செய்தல் தவறென்று கூறியதோ அவைகளை அலக்ஷியமாகவெண்ணி மனம்போற் செய்வராயின் அவர்கள் விதித்திருக்கும் பிராயச்சித்தத்தை அவசியம் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். அஃதாவது, மூன்றுநாள் வரையில் ஆகாரத்தைவிட்டு நீரைமாத்திரம் உண்டு இரவும் பகலும் நீங்காமல் மந்திரஜபஞ்செய்து பரிசுத்த மடைதலாம்.

இனி மலவிசர்ஜனம் செய்தால் பன்னிரண்டுதரமும், மூத்திர விசர்ஜனஞ் செய்தால் நான்குதரமும் நீரால் வாய் கொப்பளித்தல் வேண்டும். இதற்குக் குறைந்து செய்தால் அது சுத்தியாகாது. நீர் உமிழும்போது தலைகுனிந்து இடதுபக்கம் உமிழ்தல் வேண்டும். வாய் சுத்திசெய்து கொண்டபின் ஆசமனஞ்செய்து தந்தசுத்தி செய்தல் வேண்டும்.

அசுத்தியின் விதியாதெனின்: தந்தசுத்திக்குக் கொள்ளப் படும் காஷ்டத்தை முள்மரம் பாலுள்ள மரம் முதலியவைகளிற் கொள்ளாமல் கரஞ்சம், அத்தி, மா, கடப்பை, சம்பகம், இலந்தை முதலிய மரங்களையடைந்து ஆயுள்விருத்தி பலம் புகழ் காந்தி சந்தானவிருத்தி கோவிருத்தி தனவிருத்தி பிரமக்ஞானம் புத்தி ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வனதேவதையைப் பிரார்த்தித்து கனிஷ்டிகை விரலளவு பருமனும் பன்னிரண்டங்குல நீளமுள்ளதாகவும் கொள்ளல் வேண்டும். இவை நேரிடாத தினங் களிலும், அமாவாசை பிரதமை ஷஷ்டி நவமி ஏகாதசி முதலிய திதிகளிலும், சங்கிரமண காலங்களிலும் காஷ்டத்தால் தந்தசுத்தி செய்யாமல் நீரால் பன்னிரண்டுதரம் வாய் கொப்பளித்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் விலக்கிய தினங்களில் காஷ்டத்தால் ஒருவன் தந்தசுத்தி செய்வானுயின் அவன் சூரியனைப் பக்ஷித்தவனுயும் தன் குலத்தைத் தானே நாசஞ்செய்தவனுயும் ஏழு தலைமுறை பிதுர்க்களை ஹத்தி செய்தவனுயும் ஆய்விடுவன். ஆகையால் விலக்கிய காலங்களில் காஷ்டத்துக்கும் தந்தத்துக்கும் சம்பந்தஞ் செய்வது ஒழிந்து நீரால் ஆசமனஞ்செய்து இரண்டுதரம் அதரத்தைத் துடைத்து தர்ஜனி அங்குஷ்டங்களைச் சேர்த்து நாசித்துவாரங்களையும், அங்குஷ்ட அநாமிகைகளைச் சேர்த்து இரண்டு கண்களையும் இரண்டு செவிகளையும், கநிஷ்ட அங்குஷ்டங் களைச் சேர்த்து நாபியையும் இருதயத்தையும், எல்லா விரல்களைச் சேர்த்து சிரசையும் நியசிக்க (தொடல்) வேண்டும்.

ஓ நாரதனே! தந்தசுத்தி செய்யுங்காலம்—சந்தியாகாலங்கள் ஜபகாலங்கள் போஜனகாலங்கள் தேவ பிதுர்க்காரியங்கள் செய்யும் மத்தியகாலங்கள் ஸ்திரீசங்கம காலங்கள் யாகம் தானம் பிரம்மயஜ்

ஞாதிகளியற்றும் காலங்கள் ஆகிய இக்காலங்களிலும், ஜபஞ் செய்யும் ஸ்தானம் குருசந்நிதானம் ஆகிய இவ்விடங்களிலும், மலஜல மோசனங்களிலும் செய்தலாகாது; நின்றுகொண்டேனும் நடந்து கொண்டேனும் செய்தலுங்கூடாது.

இங்ஙனங் கூறிவந்த விதிகளில் பிரமாணபுத்தியும் சிரத்தையு முள்ளவன் தேசம் காலம் சக்தி தேகநிலைமை ஆகிய இவைகளை யறிந்து யுக்தம்போல் செய்யலாமென்றும், பிரமாணபுத்தியும் சிரத்தையும் இல்லாதவன் செய்யாதொழியின் குற்றமாகுமேயன்றி உள்ளவன் செய்தல் குற்றமாகாதென்றுங் கூறினர். (29-42)

ஓம் ஹ்ரீங்காராரண்ய ஹரிண்யை நம:

3. ஸ்நானம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரதனே! முன் கூறியவாறு மலஜல விசர்ஜனமும் தந்த சுத்தியும் விதிப்படிச் செய்துமுடித்த பின்னர் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டியது. இதுவும் இன்றியமையாத ஒழுக்கமாதலால் அவ்விதியைக் கேட்பாயாக.

இந்தத் தேகமானது மிகவும் மலினத்தோடு கூடியிருப்பதாக லானும், ஒன்பது துவாரங்களிலும் மலமே ஒன்பது விதமாக வசித்துக் கொண்டிருத்தலினானும், இம் மலசுத்திக்காகப் பிராதக் காலத்தில் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் சங்கமம் செய்யக்கூடாத ஸ்திரீயோடு சங்கமஞ்செய்த பாவமும், தானம் வாங்குவதனாலுண்டாகும் பாவமும், ரகசியமாய்ச் செய்யும் பாவமும், ஸ்நானஞ் செய்வதனாற்றொலைந்து போதலினாலும், ஸ்நானஞ் செய்யாமல் செய்யும் நித்திய கர்மங்களெல்லாம் நிஷ்பலமாய்ப் போம் ஆதலினாலும், பிராதக் காலத்தில் தினந்தோறும் தீர்த்த ஸ்நானம் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஏழுநாள் தர்ப்பை யுக்தனாய்ச் சந்தியாவந்தனாதிகளை யுத்தேசித்து காலையில் ஸ்நானஞ் செய்யாதவனும், மூன்றுநாள் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாதவனும், பன்னிரண்டுநாள் அக்னிஹோத்ரமில்லாதவனும் சூத்திரத் தன்மையையடைவான். பிராதக்கால ஸ்நானத்தை விட்டவனுக்கும் அக்னிஹோத்திர காலந்தவறினவனுக்கும் காயத்திரியின் ஜபபலன் இம்மையேயன்றி மறுமையினும் கிடைத்தலரிது.

ஓ நாரதனே! பிராமணனானவன் ஸ்நானத்தாலுண்டாகும் சுத்தியையும் பலத்தையும் எண்ணிப் பிராதக்காலத்தில் நதிதீரத்திற் சென்று ஓங்காரத்தோடு கூடிய காயத்திரியை ஸ்மரித்து சிகையை முடித்து முன் ஆசமனஞ் செய்து ஹ்ருதயம் தோள் கண்டம் இவ் விடங்களை நியசித்துப் பிராணாயாமஞ் செய்தல் வேண்டும்.

அக்னியும் வருணனும் தேவர்களும் சந்திர சூரியர்களும் வாயுவும் காதுகளில் வசிக்கின்றார்களாதலால் பதிதனோடு பேசினாலும் பொய் சொன்னாலும் தும்மினாலும் எச்சிலுமிழ்ந்தாலும் வலக்

காதைக் கையினுல் தொட்டால் சுத்தமுண்டாம்; ஆதலால் அதனைத் தொடல்வேண்டும்.

தேவரிஷி பித்ருக்களைச் சந்தோஷப்படுத்துவதான தர்ப்பணங் களைச் செய்து ஜலத்தினின்றும் வெளியே வந்து சுத்தமான வஸ்திர தாரணமும், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணமு முடையனுதல் வேண்டும். (1–16)

கர்மயோகசாதகன் எப்போதும் ஜபத்துக்கு அவசியமாகக் கொள்ளும் ருத்திராக்ஷதாரணம் முறைமை யாதெனின் : கண்டத்தில் முப்பத்திரண்டும் சிரசில் இருபதும் இரண்டு காதுகளில் தனித் தனி ஆறும் இரண்டு கைகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும் இரண்டு புஜங்களில் தனித்தனி பதினறும் மார்பில் நூற்றெட்டும் சிரசில் ஒன்றுமாகத் தரித்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணம் தரிக்கப்பெற்ற வன் நீலகண்டனுய்ப் பிரகாசிப்பன். சிகை காது கண்டம் கரம் உதரம் உபவீதம் முதலியவிடங்களில் தரிக்கும் ருத்திராக்ஷமாலை களைப் பொன்னினுலாவது வெள்ளியினுலாவது கட்டி பூஷணம் போலும் அணிந்துகொள்ளலாம். அணிந்துகொள்ளும்போது பஞ்சாக்ஷரத்தையாவது பிரணவத்தையாவது உச்சரித்துப் பக்தி யுடன் அணிதல் வேண்டும். சிவஜ்ஞானத்துக்கு ருத்திராக்ஷ தாரணம் சாக்ஷாத் சாதனமென்று சிகையில் தரிப்பானுயின் அவ னைத் தாரகதத்வமாகவும் இரண்டு காதில் அணிந்தவனை தேவிதேவ னுகவும், யஜ்ஞோபவீதத்திலணிந்தவனைப் பிரமனுகவும், கைகளில் தரித்தவனைத் திக்தேவதையாகவும் பாவித்துப் போற்றவேண்டும். இந்த ருத்திராக்ஷதாரணத்துக்கு பிராமணுதி நான்கு ஜாதிகளும் பிரமசரியாதி நான்காஶ்ரமிகளும் அதிகாரிகளேயாவர்.

பிராம்மணன் ருத்திராக்ஷத்தை மந்திரம் உச்சரித்தே தரித்தல் வேண்டும். ஏனையோர்க்கவ்விதியில்லை. எவரெவர் எப்படியா யினுந் தரிக்கப்பெற்ருல் அவரவர் ருத்திரராவதிற்றடையில்லை. காணப்படாததைக் காண்பதனுலும், கேட்கப்படாததைக் கேட்பத னுலும், நினைக்கப்படாததை நினைப்பதனுலும், முகரப்படாததை முகர்வதனுலும், உண்ணப்படாததை உண்பதனுலும், சொல்லப் படாததைச் சொல்வதனுலும், செய்யப்படாததைச் செய்வதனுலும், நடக்கப்படாததை நடத்துவதனுலும், கொடுக்கப்படாததைக் கொடுப்பதனுலும் வரப்பட்ட பாவபேதங்களெல்லாம் ருத்திராக்ஷ தாரணத்தால் ஒழிந்துபோம். ருத்திராக்ஷதாரணமுடையோன் புசிப்பானுயின் அது ருத்திரனுகிய மஹாதேவன் புசிப்பதே. அது போலவே அவன் பருகுவனவற்றைப் பருகினுலும் வேறு எதனை யனுபவித்தாலும் அவையெல்லாம் அந்த ருத்திரமூர்த்தியே யனுப விப்பதாகும். இங்ஙனமான சிறப்புடைய ருத்திராக்ஷத்தை எவன் தரிப்பதற்கு நாணமடைகின்ருனே அவன் கோடி ஜன்ம பரியந்தம் ஸம்ஸார துக்கத்துக்காளாயிருப்பனேயன்றி மோக்ஷ · சாதனத்துக்கு ஆளாகான். எவன் ருத்திராக்ஷதாரி யைக் கண்டு பரிகாசஞ் செய்கின்ருனே அவன் ஸங்கர சாதியிற் பிறந்தவனென்று நிச்சயமாய் நினைக்கத்தக்கவனுவன்.

எவன் ருத்திராக்ஷதாரிகளைக் கண்டு வஸ்திரமாவது தானியம் முதலியவைகளாவது கொடுக்கின்றானோ அவன் சகல பாபங் களினின்றும் விடுபட்ட புண்ணிய சீலனென்று உலகினரால் நினைக் கத்தக்கவனாய் முடிவில் சிவலோகமடையப் பெறுவான். பிதுர்த் திவசங்களில் ருத்திராக்ஷதாரி அறுசுவையோடு உண்பிப்பராயின் பிதுர்க்களெல்லாம் நாங்கள் பிழைத்தோம், பிழைத்தோமென்று சந்தோஷிப்பார்கள். எவன் ருத்திராக்ஷதாரியினது பாதத்தைப் பிரக்ஷாளனம் (சுத்தி) செய்து அதனைத் தீர்த்தமாகவெண்ணி மேலே புரோக்ஷி(தெளி)த்துக்கொள்ளுகிறானோ அவன் சகலபாபங் களினின்று நீங்கிச் சிவலோகமடைகின்றான். ருக்திராக்ஷத்தை யணிந்து ருத்திரத்தன்மையைப்பெற்று ருத்திரனென்று பெயர்பெறு கின்றனர். அஃதேபோல் ருத்திராக்ஷத்தையணிந்து பிரம்மத்வத்தை யடைந்து பிராம்மணனாகின்றான்; ஆகலான் ருத்திராக்ஷத்தை எவ்வகையான ஆபரணங்களிலும் சேர்த்துத் தரித்தல் வேண்டும்; அதனிலும் சிறப்புடைய தொன்றுமில்லை. ஆகலான் எந்தச் சாதி யிற் பிறந்த எந்த மானிடனாவது சாதாரணமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய ருத்திராக்ஷத்தை எந்த அங்கத்திலாவது மந்திரத்தோடாவது மந்திரமின்றியாவது பக்தியோடாவது அஃதின்றியாவது வெட்கப் பட்டாவது தரிப்பானாயின் அந்தமானிடன் சர்வபாபவிமுக்தனாய் சிவஜ்ஞானத்தை யடைகிறான். இன்னமும் இதன்மகிமையைச் சொல்ல எனக்குச் சக்தியில்லை. ஓ நாரதனே! இதுகாறும் நான் சொல்லிவந்த பலக்காரணங்களாலும் பலமகிமைகளாலும் சத்புருஷ னாயுள்ளவன் சர்வப்பிரயத்தனத்தினாலும் ருத்திராக்ஷதாரணம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

இனி முன் ஸ்நான ஆரம்பத்தில் காயத்திரி மகாமந்திரத்தைத் தியானிக்கவேண்டுமென்று கூறினேனன்றோ? அந்தக்காயத்திரி யின் மகிமையைக் கேட்பாய்: கானம் செய்கின்றவர்களைக் காக் கின்ற படியால் காயத்திரி எனப்பெயர்பெற்றது. அது ஓங்கார மந்திரத்தோடும் மூன்று வியாகிருதியோடும் கூடியிருப்பது. இது தான் வைதிகமந்திரம். இதனை வேதசம்பன்னனான பிராம்மணன் வைதிகதர்மத்தில் புத்தியையுடையவனாய் எப்பொழுதும் ஜபித்தல் வேண்டும். லௌகிகமந்திரங்களால் வரப்பட்ட பலன் கோசிருங் கத்தில் கடுகு எவ்வளவுகாலம் நிற்குமோ அவ்வளவு பலன்றான் கிடைக்கும். ஆதலால் இந்த லௌகிகமந்திரத்தினால் நூறு ஜபஞ் செய்தாலும் அது பிதுர்க்களைக் கரையேற்றமாட்டாது.

வைதிகமந்திரம் ஜபத்தோடுகூடியது சகர்ப்பம் என்றும் தியானமாத்திரமாயிருப்பது அகர்ப்பமென்றும் சொல்லப்படும் என்றனர். (17–37)

ஓம் ஹ்ரீங்காராவாலவல்லர்யை நம:

4. ருத்திராக்ஷம் (1)

நாரதர் ஓ, நாராயணரே! இப்போது உம்மால் ருத்ராக்ஷ மகிமை கூறப்பட்டதன்றே? அந்த ருத்திராக்ஷத்துக்கு அவ்வளவு மகிமையும் பூஜ்யதையும் வருதற்குக்காரணம் யாது, கூறுமென்ன, நாராயணர் கூறுகிறுர்:

ஓ முனிஸ்ரேஷ்டனே! நீ கேட்டபடியே பூர்வத்தில் கிரீசப் பிரபுவாயிருக்கின்ற மஹாருத்திரரை ஷண்முகக்கடவுள் வினவ, அம் மஹாதேவர் தமது குமாரனுகிய ஷண்முகக்கடவுளைக் கருணையுடன் பார்த்து அந்த ருத்ராக்ஷத்தின் உண்மையைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாகவென்று கூறத்தொடங்கினுர்:

ஓ குழந்தாய்! பூர்வத்தில் திரிபுரரென்னும் அசுரர் ஒருவராலும் ஜயிக்கக்கூடாதவராயிருந்ததுமன்றித் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களும் அவ்வசுரரால் அடிக்கப்பட்டவராயினர். அதனுல் அவர்கள் எம்மிடம்வந்து தங்கள் குறைகளைக் கூறினர். அக்குறைகளைக் கேட்ட யாம் வேருெரு சிந்தனையற்று மனேகரமாயும் சகல தேவஸ்வரூபமாயும் அக்கினிபோற் சுடர்விட்டெரிப்பதாயும் பயங்கரமான ரூபமுள்ளதாயும் சர்வவிக்னங்களையும் நிவிர்த்தி செய்வதாயும் துக்க சிந்தனைகளைப் போக்கடிப்பதாயும் அகோரமென்னும் பெயருள்ளதாயும் பிரகாசிக்கின்ற மகாஸ்திரத்தை ஆயிரந் திவ்யவருஷம் கண்களை மூடிக்கொண்டு சிந்தித்திருந்து பின்னர் விழித்தோம். அப்பொழுது எமது மூன்றுகண்களிலிருந்து ஜலபிந்துக்கள் விழுந்தன. அதினின்றும் மஹா ருத்திராக்ஷ விருக்ஷங்களுண்டாயின. ஓ ஷண்முகனே! எமது ஆக்ஞையால் யாவருக்கும் நன்மையுண்டாக்கும் பொருட்டு அவ்விருக்ஷங்களினின்றும் முப்பத்தெட்டு பேதமாயுள்ள ருத்திராக்ஷங்களுண்டாயின. அவற்றுள் வலக்கண்ணுகிய சூரியநேத்திரத்திற் றேன்றியவை கபில நிறமுடையனவாய்ப் பன்னிரண்டு பேதமாயும், இடக்கண்ணுகிய சோமநேத்திரத்திற் றேன்றியவை வெண்ணிற முடையனவானுய்ப் பதினுறுபேதமாயும், அக்னி நேத்திரத்திற்றேன்றியவை கறுப்புநிற முடையனவாய்ப் பத்துப் பேதமாயும் உள்ளன. இவற்றுள் வெண்ணிறமுள்ளது பிராமண ஜாதியென்றும், செந்நிறமுள்ளது க்ஷத்திரியஜாதியென்றும். மிச்ர (கலந்த நிறமுள்ளது) வைசியஜாதியென்றும், கருமைநிறமுள்ளது சூத்திரஜாதி என்றுஞ் சொல்லப்படும். இனி அம்மணிகளுடைய முகங்கள் இத்தனையென்பதும் அவற்றின் சொரூபங்கள் இனைத்தென்பதும் அவற்றுலுண்டாகும் பிரயோஜனங்கள் இவையென்பதுங் கேட்பாயாக. (1–11)

ஒரு முகமுள்ள ருத்திராக்ஷம் சாக்ஷாத் சிவசொரூபம்; பிரமஹத்தியைப்போக்கும். இரண்டுமுகமுள்ளது தேவதேவிசொரூபம்; அது புத்திபூர்வம் அபுத்திபூர்வம் என்றிரண்டு விதமாயுள்ள பாவங்களைப்போக்கும். மூன்றுமுக முள்ளது சாக்ஷாத் அக்னி சொரூபம்;

அது ஸ்திரீ ஹத்தியை ஓர் க்ஷணத்திற் போக்கும். நான்குமுக முள்ளது பிரம்மசொரூபம்; அது நரஹத்தியைப் போக்கும். ஐந்து முகமுள்ளது காலாக்னி ருத்திர சொரூபம்; அது புசிக்கக்கூடாதன வற்றைப் புசித்ததனுலும் சங்கமஞ் செய்யக்கூடாத ஸ்திரீயைச் சங்கமஞ் செய்ததனுலும் உண்டாகிய பாவங்களையும் இவைபோன்ற பாவங்களையும் போக்கும். ஆறுமுகமுள்ளது சுப்பிரமணிய சொரூ பம் ; அது பிரம்மஹத்தியாதி பாவங்களைப் போக்கும் ; இது வலக் காதில் அணியத்தக்கது. ஏழு முகமுள்ளது மன்மதசொரூபம் ; அது பொன் முதலியவற்றைக் களவு செய்த பாவங்களைப் போக்கும். எட்டுமுகமுள்ளது விநாயக சொரூபம். அது அன்னகூடம் தூலகூடம் சுவர்ணகூடம் துஷ்குலஸ்திரீசங்கமம், குருபத்தினி சங்கமம் முதலானபாவங்களையும் சர்வ விக்கினங்களையும் போக்கி சகலகுணங்களையும்கொடுத்து அந்தியத்தில் பரமபதத்தைக்கொடுக் கும். ஒன்பதுமுகமுள்ளது பைரவஸ்வரூபம் ; அது புத்திமுத்தி களையும் எமக்குச் சமானமான குணத்தையும் கொடுக்கும். ஆயிரம் புரூணஹத்தியையும் நூறு பிரம்மஹத்தியையும் போக்கி அந்தியத்தில் எம்மையடைவிக்கும் ; இது இடத்தோளில் அணியத் தக்கது. பத்துமுகமுள்ளது விஷ்ணுசொரூபம்; அது கிரகதோஷங் களையும் பூதபேதாள பைசாச பிரம்ம ராக்ஷசாதி பீடைகளையும் சர்ப்பவிஷங்களையும் போக்கும். பதினொருமுகமுள்ளது ஏகாதச ருத்ரசொரூபம் ; அது ஆயிரம் அஶ்வமேதம் நூறுவாதுஜபேயம் கோடிகோதானம் செய்த பலனைக் கொடுக்கும். இதுசிகையி லணியத்தக்கது. பன்னிரண்டுமுகமுள்ளது துவாதசாதித்த சொரூபம் ; அதுகோமேத அஶ்வமேதங்கள் செய்தபலன்களைக் கொடுக்கும் ; கொம்புள்ள மிருகங்களாலும் ஆயுதபாணிகளா யிருக்கின்றவர்களாலும் புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களாலும் உண்டாகும் பயகம்பனுதிகளும் தேகவியாதிகளால் உண்டாகும் துன்பங்களும் யானை குதிரை மான் பூனை சர்ப்பம் எலி தவளை கழுதை நாய் இவைகளைக் கொன்றதனு லுண்டாகும் பாவங்களும் போகும் ; இது காதுகளில் அணியத்தக்கது. பதின்மூன்று முக முள்ளது ஷண்முகக்கடவுளுக்குச் சமானமானது ; அது தாய் தந்தை சகோதரன் முதலியோர்களைக் கொன்றபாவங்களைத் தொலைக்கும்; சர்வகாமங்களையுங் கொடுக்கும். ரசம் ரசாயனம் முதலிய சகல போக்ய பதார்த்தங்களையும் நினைத்தவண்ணங் கொடுக்கும் ; இதிற் சந்தேகமில்லை. பதினுன்கு முகமுள்ளது எவனுக்குக் கிடைக்கிறதோ, எவன் தரிக்கின்ருனே அவன் சிவ பெருமானுக்குச் சமானமானவனுய்த் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு மோக்ஷத்தையடைகிருன் ; அதன் மகிமை சொல்லமுடியாது. இந்த ருத்திராக்ஷ மஹிமையையும் அதனை யணிவதனுலுண்டாகும் பயன் களையும் அடிக்கடிசொன்னுலும் என்னுசையடங்குமோ? ருத்திராக்ஷ தாரியே பரகதியையடையத்தக்கவன். அவனே எப்போதும் தேவர் களால் பூஜிக்கத்தக்கவன். ஆகலான் பிராம்மணன் பக்தியோடு ஒரு ருத்திராக்ஷத்தை சிரசில்தரித்திருத்தல் வேண்டும்.

சிரம் முதலியஅங்கங்களில்அணியும் ருத்திராக்ஷ மாலைகளுக்கு இருக்கவேண்டிய மணிகளின் விதி யாதெனில், சிரமாலைக்குமணி கள் இருபத்தாறும், மார்புமாலைக்கு ஐம்பதும், தோட்களுக்குப்பதி னறும், மணிக்கட்டுகளுக்குப் பன்னிரண்டுமாம். நூற்றெட்டு ஐம்பது இருபத்தேழு என்னும் எண்களோடுகூடிய ருத்திராக்ஷ மாலைகளைத் தரிக்கப்பெற்றாலும் ஜபிக்கப்பெற்றாலும் அவனுக்கு ஒவ்வொரு க்ஷணத்துக்கு ஒவ்வொரு அச்வமேதபலனுண்டாவ தோடு இருபத்தொரு குலத்தை உத்தாரணஞ்செய்த பலனும் எப்பொழுதும் சிவலோகமே வாழுமிடமாக விருந்து பூஜ்யமாய் வாழும் வாழ்வும் உண்டாகும் என்றனர். (12-40)

ஓம் ஹ்ரீங்கார பஞ்ஜரசுக்யை நம:

5. ருத்திராக்ஷம் (2)

சிவபெருமான் கூறுகின்றார் :—ஓ ஷண்முகனே ! இனி உனக்கு ஜபமாலையின்விதியைக் கூறுகின்றேன், கேட்பாயாக : ருத்திராக்ஷத்தின் மேற்பக்கமாகிய முகம் பிரம்மா, கீழ்ப்பக்கமாகிய பிருஷ்டம் விஷ்ணு, நடுக்கண்டமாகிய வட்டவடிவம் ருத்திரன். இவ்வாறு திரிமூர்த்தி சொரூபமாயிருத்தலால் போகமோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகும். இது வெண்மை செம்மை கருமை என்னும் மூன்று நிறத்தையும், முட்போன்ற வடிவத்தையும், பஞ்சமுகத்தை யும் உடையது. இதனை ஜபமாலையாகக் கோர்த்துக் கொள்ளுங் கால் முகத்தோடு முகமும் பின்னோடு பின்னுமாகப் பசுவின் வாலைப்போல் இருபத்தைந்து மணிகளைக் கயிற்றிற் கோர்த்துச் சேர்த்து அதில் மேருவாகக் கோர்க்கும் ருத்திராக்ஷத்தின் முகம் மேல்நோக்கியிருக்க நாகபாசத்தாற் சேர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டும். ஜபமந்திரம் சித்தியாதற்பொருட்டு அந்த ஜபமாலையைப் பஞ்ச கவ்யத்தானும் சந்தனதீர்த்தத்தானும் அபிஷேகஞ்செய்து பின்னர் சிவசக்திமந்திரங்களால் நியசித்து அஸ்திர மந்திரத்தால் தொட்டு கவசத்தால் அவகுண்டனஞ்செய்து மூலத்தால் அபிமந்திரித்து சத்யோதாதிகளால் புரோக்ஷித்து மூலமந்திரம் நூற்றெட்டுரு ஜபித்து சுத்தபூமியில்வைத்து சகலகாரணனாகிய பரமசிவனை உமையோடு பிரதிஷ்டை செய்தல்வேண்டும். அது சர்வகாமபலத் தையுங் கொடுக்கும். எந்தத் தெய்வத்துக்கு எந்த மந்திரமோ அந்த மந்திரத்தால் பூஜித்தல் வேண்டும். ஜபமாலையைச் சிரசிலா வது கழுத்திலாவது காதிலாவது தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும் ; ஜிதேந்திரியனாய் ருத்திராக்ஷ மாலையைத் தரித்துக்கொண்டே ஜபஞ்செய்யவேண்டும்.

கண்டத்திலும் சிரசிலும் மார்பிலும் காதுகளிலும் தோள்களி லும் விதிப்படி ருத்திராக்ஷங்களை மிகபக்தியோடு தினமுந் தரித்தல் வேண்டும். ஸ்நானம் ஜபம் ஹோமம் வைச்வதேவம் சிவார்ச்சனை பிரயாச்சித்தம் சிராத்தம் தீக்ஷை முதலியவைகளைச் செய்கின்ற

காலத்து ருத்திராக்ஷதாரணம் விசேஷமெனப் புகழ்ந்து விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் வைதிககர்மங்களை அறிவின்மையால் ஒருவன் ருத்திராக்ஷதாரணமின்றிச் செய்வானாயின் அவன் நரக மடைவதிற் சந்தேகமில்லை. (1–14)

ருத்திராக்ஷத்தைக் கயிற்றிற்கோர்த்து சிரசிலும் கண்டத்தி லும் தரிக்கவேண்டும். ருத்திராக்ஷத்தைப் பொன் மணி இவைக ளோடு சேர்த்துக் கோர்ப்பது சுபமாகும். மற்றவைகளோடு சேர்ப் பது அசுபமாகும். அசுசியாய் எப்போதும் ருத்திராக்ஷம் தரித்தல் கூடாது. ருத்திராக்ஷ மரத்திலுண்டான காற்றிலகப்பட்ட திரண முங்கூட மறுபடியும் திரும்பாத புண்ணியலோகத்தை யடைகிறது. ஓ ஷண்முகனே ! ருத்திராக்ஷந்தரிக்கப்பெற்றவன் பாபஞ்செய்பவ னானாலும் அவன் அப்பாவத்தினின்றும் விடுபடுகிறானென்று ஜாபா லோபநிஷதங் கூறுகின்றதல்லவா ? இவ்வண்ணங் கூறியதே யல்லாமல் நாற்கால் ஜந்துக்களும் ருத்திராக்ஷந் தரிக்கப்பெருமா னால் அவைகளும் ருத்திரத்தன்மையை யடைகின்றனவென்றால் மனிதர்கள் ருத்திராக்ஷ மாலிகையைத் தரிக்கப்பெறுவார்களாயின் அவர்கள் ருத்திரத்தன்மையை யடைவார்களென்பதைச் சொல்ல வேண்டுமா ? ருத்திராக்ஷமொன்றைச் சிரசில் எப்போதும் தரித்துக் கொண்டிருந்தால் அது சகல பாவத்தையும் சகல துக்கத்தையும் நாசஞ்செய்யும். யாவர் ருத்திராக்ஷத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு சம்பு நாமத்தை யுச்சரிக்கின்றார்களோ அவர்கள்தான் பாகவதோத்தம ரென்று சொல்லப்படுவார். எந்தவிதமான சிரேயசை விரும்புகின்ற வர்களும் ருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்துகொள்ளல்வேண்டும். சிகை கண்டம் காது கை வயிறு இந்த விடங்களில் தரித்துக்கொண்டால் அது சகல நன்மைகளையும் கொடுக்கும். திரிமூர்த்திகளும் அவர் களுடைய விபூதியாகவிருப்பர். ஆதலால் இதர தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுடையவர்களாயிருந்தாலும் ருத்திராக்ஷந்தரித்தல் வேண்டும். (இவ்வுண்மையையுணர்ந்தே) சப்தரிஷிகளும் ஏனைய ரிஷிகளும் இவர்களுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர்களும் சிரௌதகர்மங்களை யனுஷ்டிக்கின்றவர்களும் ருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்துகொண்டு சுகத்தை யடைகின்றனர். இதைத் தரிப்பதில் சிரத்தை யில்லா தவர்களுக்கு உண்மையான வேதசித்தியும் மோக்ஷமும் உண்டாகிற தில்லையென்றும், ஒருவனுக்கு அநேக ஜன்மமுடிவில் மகாதேவனுடைய அனுக்ரகத்தால் ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிக்க இச்சை யுண்டாகிறதேயன்றி தன்னுடைய சுபாவ அறிவால் உண் டாகிறதில்லை என்றும் ஜாபால உபநிஷதங் கூறுகின்றதல்லவா ?

ஓ புத்திரனே ! ருத்திராக்ஷ மகிமையையுணர்ந்த முனிவர்களும் அப்படியே கூறுகின்றனர். இந்த ருத்திராக்ஷத்தினால் உண்டாகும் பிரயோஜனம் மூவுலகினும் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்றது. கனி ரூபமாயிருக்கின்ற ருத்திராக்ஷத்தைக் கண்ணினாற் கண்டால் மகா புண்ணியமும், கையினால் தொட்டால் அதனினும் கோடி பலனும், உடம்பில் தரித்துக் கொண்டால் அதனினும் நூறுகோடி புண்ணியமும் உண்டாகும். அந்த ருத்திராக்ஷத்தில்

நாடோறும் ஜபஞ் செய்துவந்தால் அதனினும் ஆயிரத்து நூறு லக்ஷங்கோடி பலனுண்டாம் என்பதிலும், சிரம் கண்டம் காது மார்பு கைகள் இந்த அங்கங்களில் எவன் தரித்துக் கொள்ளுகிருனே அவன் ருத்திரசொரூபி என்னும் விஷயத்திலும் சந்தேகமில்லை.

இந்த ருத்திராக்ஷதாரியானவன் இப்பூவுலகில் சகலப்பிராணி களாலும் துன்பம் அடையப்படாதவனுய் சம்புவைப்போல் திரிந்து கொண்டிருப்பன். இதுவுமன்றி சுராசுரர்களால் எவ்வண்ணம் சிவபெருமான் சேவிக்கத்தக்கவரு யிருக்கின்ருரோ அவ்வண்ணமே இந்த ருத்திராக்ஷதாரியும் யாவராலும் சேவிக்கத்தக்கவனு யிருப்பன். யாவரினுந் தாழ்ந்த கீழ்மகனுயிருந்தாலும் தன்சாதித் தொழிலைவிட்டு வேறுசாதித் தொழிலைச் செய்பவனுயிருந்தாலும் சகல பாவங்களோடு கூடினவனுயிருந்தாலும் ருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்துகொள்பவனு யிருப்பானுயின் அவன் பாவத்தினின்றும் விடுபட்டவனுய் மேலான தொழிலைச்செய்யும் மேன்மகனுகின்ருன். நாயாயிருந்தாலும் கழுத்தில் ருத்திராக்ஷந் தரிக்கப்பெறுமானல் அதுவும் முக்தியடையுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபோது மானிட னுக்கு என் சொல்லவேண்டும்? ஒருவன் ஜபத்தியானங்களில்லாத வனுய் ருத்திராக்ஷம் மாத்திரம் தரிப்பவனுயிருப்பின் அவன் சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனுய் மேலான கதியை யடைகிருன். ஆகலான் ஒரு ருத்திராக்ஷத்தையாவது எத்தனத்தோடு தரிக்க வேண்டும். அப்படித்தரிக்கின்றவன் இருபத்தொரு தலைமுறைகளை உய்வித்து சிவலோகத்தில் பூஜிக்கப்பட்டவனுய் யிருப்பன். ஓ ஷண்முகனே! இன்னமும் ருத்திராக்ஷ விதியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக வென்ருர். (15–36)

ஓம் ஹ்ரீங்காராங்கண தீபிகாயை நம:

6. ருத்திராக்ஷம் (3)

ஈஶ்வரர் கூறுகின்ருர்: ஓ ஷண்முகனே! குசக்கிரந்தி புத்திர வரம் என்று சொல்லப்பட்ட அனேக மணிகளில் ஒன்றேனும் ருத்திராக்ஷத்தின் பதினுறி லொருபங்குக்கும் ஒப்பாகாது. புருஷர் களில் விஷ்ணுவும் கிரகங்களில் சூரியனும் நதிகளில் கங்கையும் ரிஷிகளில் காசிபரும் குதிரைகளில் உச்சைஶ்ரவமும் தேவர்களில் மஹாதேவரும் தேவிகளில் கௌரியும் எவ்வாறு சிறப்புடையவர் களோ, அவ்வாறே மணிகளில் ருத்திராக்ஷமணி சிறப்புடை.யது. இதனைத் துதிப்பதைக் காட்டிலும் துதியும் அணிவதைக் காட்டிலும் விரதமும் தானஞ்செய்வதைக் காட்டிலும் குறைவற்ற தானமும் வேறில்லை. ஆகலான் சாந்தியுள்ள சிவபக்தர்களுக்கு உத்தமமான ருத்திராக்ஷத்தைத் தானஞ்செய்யவேண்டும். இத்தான புண்ணிய பலத்தின் முடிவை என்ருற் சொல்லிமுடியாது. ருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டத்திற் றரிகின்றவனுக்கு எவன் அன்னங்கொடுக்கிருனே அவன் தனது இருபத்தொரு தலைமுறைகளைக் கடைத்தேறச்

செய்து சிவலோகமடைகிறான். எவனது நெற்றியில் விபூதியில்லையோ, எவனது சரீரவுறுப்புகளில் ருத்திராக்ஷதாரண மில்லையோ, எவனது கிருகத்தில் சிவபூஜையில்லையோ, அவன் பிராம்மணனாயினும் சக்கிலியினும் அதமனாவான். ருத்திராக்ஷம் ஒருவனது சிரசில் இருக்குமாயின் அவன் மாமிசத்தைப் புசித்தாலும் மதுபானஞ் செய்தாலும் சண்டாள சம்பந்த மடைந்தாலும் அவ்வப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். சகலவேதங்களையும் அப்பியாசஞ் செய்து சகல யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் தானங்களையுஞ் செய்தால் எந்தப் பலனுண்டாகுமோ அந்தப் பலமும் நான்கு வேதங்களையும் புராணங்களையும் சர்வவித்தைகளையும் படித்தால் எந்தப் பயனுண்டாகுமோ அந்தப் பயனும் தீர்த்தயாத்திரை செய்வதனால் எந்தப் புண்ணியமுண்டாகுமோ அந்தப் புண்ணியமும், ருத்திராக்ஷம் தரிப்பதனால் அப்போதே யுண்டாகும். ஒருவன் மரண காலத்தில் ருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு இறப்பானாகில் அவன் சிவத் தன்மையடைந்து மீண்டும் பிறவா நெறியைப் பெறுகின்றான். ருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டத்திலாவது கரத்திலாவது அணிந்து கொண்டு ஒருவன் இறப்பானாகில் அவனது தலைமுறையைப் புனிதமாக்கி சிவலோகத்தை யடைகின்றான். பிராமணரானாலும் சண்டாளரானாலும் குணமுள்ளவரானாலும் குணமில்லாதவரானாலும் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பாராயின் அவர் சிவத்தன்மையை யடைவர். சுத்தராகவிருந்தாலும் அசுத்தராகவிருந்தாலும் உண்ணுதனவற்றை உண்பவரானாலும் மிலேச்சரானாலும் சண்டாளரானாலும் சகல பாவங்களோடு கூடினவரானாலும் அவர்கள் ருத்திராக்ஷ தாரணமாத்திரத்தில் ருத்திரமூர்த்திகள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சிரசில் தரித்தால் ஒரு கோடி பங்கும், காதுகளில் தரித்தால் பத்து கோடி பங்கும், கண்டத்தில் தரித்தால் நூறு கோடி பங்கும், உச்சியில் தரித்தால் ஆயிரங் கோடி பங்கும், உபவீதத்தில் தரித்தால் பதினாயிரங் கோடி பங்கும், தோளில் தரித்தால் லக்ஷங் கோடி பங்குமான பலனும் மணிக்கட்டில் தரித்தால் மோக்ஷ சாதனமும் உண்டாகும்.

ருத்திராக்ஷத்தை யணிந்தவன் வைதிக கர்மத்தைச் சிறிது செய்வானாயினும் அவன் பக்தியோடு முற்றுஞ் செய்த பலனை அடைகின்றான். பக்தியில்லாதவனாயும் பாவங்களை நாடோறும் செய்பவனாயும் உள்ள மனிதனேயாயினும் அவன் கண்டத்தில் ருத்திராக்ஷந் தரிப்பானாயின் சர்வ பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தனாகின்றான். எவன் ருத்திராக்ஷத்தில் மனமுள்ளவனோ எவன் அதைத் தரிக்கின்றானோ அவன் மஹேசலோகத்தில் லிங்கமூர்த்தியைப்போல் யாவராலும் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவனாகின்றான். வித்தையில்லாதவனாயினும் வித்தை யுடையவனாயினும் ருத்திராக்ஷந் தரிப்பானாயின் அவன் கீகடதேசத்துக் கர்த்தபம் (கழுதையைப்) போல் சிவலோகமடைகிறான் என்று கூறினார். (1–21)

ஸ்கந்தமூர்த்தி, ஓ பிரபுவே! கழுதை எந்தக் காரணத்தால் ருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்து சிவலோகமடைந்தது? அதனை அருள்

செய்யவேண்டுமென்றனர். சிவபெருமான், அப்பனே! விந்திய பர்வதத்தில் ஓர் கழுதை உலாவிக்கொண்டிருந்தது. அதன் முதுகின்மேல் வியாபாரி யொருவன் ருத்திராக்ஷ மூட்டையைச் சுமத்தி நடத்திக்கொண்டுபோக அது அதிக பாரத்திஞல் அம்மூட்டையைச் சுமக்கலாற்ருது வருத்தமுற்று பூமியில் வீழ்ந்து உயிர்விட்டது. அப்போதே அது திரிநேத்திரமும் திரிசூலமும் உடைய சிவரூபமடைந்து என் சமீபத்தை யடைந்தது என்று கூறி மறுபடியும் ருத்திராக்ஷ மகிமையைக் கூறத் தொடங்கினர் :

தரிக்காமல் சுமந்ததற்கே சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுக்கும் அரிய மகிமையுடைய ருத்திராக்ஷத்தை ஒருவன் தரிப்பாஞைல் அவன் ருத்திராக்ஷத்தில் எத்தனை முகம் இருக்கின்றதோ அத்தனை முகத்திற்கும் ஒவ்வொரு யுக அளவாக சிவலோகத்தில் பூஜிக்கப் படுகிருன்.

இதுபோன்ற அநேக மகிமைகளைக் கூறத் தொடங்குவோர் தங்கள் சீடர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமேயன்றி, சீடராகாதவர்க்கும் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களில் பக்தியில்லாதவர்களுக்கும் பஸ்மம் இத்தன்மைத்தென்றும் அறியப்பெருத மூடர்களுக்கும் ஒரு பொழுதும் சொல்லக்கூடாது.

ஓ குமாரனே! ருத்திராக்ஷதாரண புண்ணியத்துக்கு எவ்வகைத்தான புண்ணியம் சமமாகும்? ஆகையால் உண்மையை யறிந்த முனிவர்கள் ருத்திராக்ஷந் தரிப்பதையே பெரிய விரதமாகச் சொல்லுவர். எவன் நியமமுள்ளவஞய் ஆயிரம் ருத்திராக்ஷந் தரிப்பானே அவன் ருத்திர மூர்த்தி எப்படியோ அப்படியேதான். அவனைத் தேவர்களெல்லாம் வணங்குவர். ஆயிரம் ருத்திராக்ஷம் கிடைக்காமற்போமாயின் தோள்களில் தனித்தனி பதினறும், மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், மார்பில் நூற்றெட்டும், கண்டத்தில் முப்பத்திரண்டும், உச்சியில் ஒன்றுமாக எவன் தரிப்பானே அவன் ருத்திரமூர்த்தியைப்போல் பூஜிக்கப் படுகிருன். முத்து பவளம் ஸ்படிகம் வெள்ளி வைடூரியம் பொன் இவைகளோடு கலந்து தரிப்பவன் சிவனேயாய் விடுவான். ருத்திராக்ஷம் மாத்திரம் தரிப்பாஞயின் சூரியனைக் கண்ட இருள்போல் அவனைப் பாவங்கள் விட்டுப்போம்.

ருத்திராக்ஷ மாலையைக்கொண்டு ஜபிக்கிற மந்திரமானது அளவில்லாத பலனைக் கொடுக்கும். அநேக புண்ணியங்களைக் கொடுக்கத்தக்க ருத்திராக்ஷங்களில் ஒன்றேனும் தரிக்கப் பெருதவனது ஜன்மம், பஸ்மத்திஞல் திரிபுண்டரம் அணியப்பெருதவனது சரீரம் எவ்வாறு வீஞகுமோ, அவ்வாறு வீஞனதாகும். எவன் ருத்திராக்ஷத்தைச் சிரசில் தரித்து ஸ்நானஞ் செய்கிருனே அவனுக்கு கங்கா ஸ்நான பலன் உண்டாவதில் சந்தேகமில்லை. ஒரு முகம் ஐந்து முகம் பதினெரு முகம் பதினன்கு முகம் உள்ள ருத்திராக்ஷங்கள் சங்கரஸ்வரூபமென உலகினரால் தியானித்துப் பூஜிக்கப்பட்டு வருகின்றன. தரித்திரன் ருத்திராக்ஷமணியி

னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுய்த் தரிப்பானுயின் அவன் உலகாளும் அரசனுவன். இதற்குப் புராண சம்மதமான ஓர் இதிகாசங் கூறு கின்றேன் கேட்பாயாக : (22–39)

கோசல தேசத்தில் தர்மாத்மாவாயும் வேத வேதாந்தங்களை அறிந்தவனுயும் கிரிநாதன் என்னும் பெயரோடு ஓர் பிராமண னிருந்தான். அவனுக்கு அழகான உருவமுள்ளவனுய் யௌவன வயதுள்ளவனுய் மன்மதன்போல் அழகுள்ளவனுய் யாகஞ் செய்ப வனுய் அதனுல் தீக்ஷிதனென்று அழைக்கப்பட்டவனுய் குணநிதி யென்னும் பெயருடையவனுய் ஓர் புத்திரனிருந்தான். அவன் சுதீக்ஷ்ணன் என்னும் தனது ஆசிரியனுடைய முக்தாவளி என்னும் பத்தினியைத் தனது சௌந்தர்யத்திலுைம் யௌவனத்தி லுைம் மதகர்வத்திலுைம் மோகிக்கச் செய்து சிலகாலம் அவளுடன் கலந்து குருவினிடத்துள்ள அச்சத்திலுல் அவருக்கு விஷங் கொடுத்துக் கொன்று பின் யாதொரு அச்சமுமின்றி குருபத்னி யுடன் புணர்ந்திருந்தனன். இதனை அவனது தாய் தந்தையர்க ளறிய, அதனை இவனறிந்து அவ்விருவருக்கும் விஷங்கொடுத்துக் கொன்று தன் கையிலுள்ள பொருளெல்லாவற்றையும் அழித்துப் பின்னர் அந்தணர்களுடைய கிருகத்தில் திருடுவதற்காரம்பித்த னன். அதுவுமன்றி கட்குடியனுய் ஒருவரையும் மதியாது திரிந்து கொண்டிருந்தனன். இவனது செய்தியெல்லாம் ஞானிகள் அறிந்து அவனைப் பயமுறுத்தி ஊரிலில்லாவண்ணம் துரத்த, அவன் அவ் விடம்விட்டு குருபத்தினியோடு ஓர் பெருங்காடு அடைந்து அம் மார்க்கத்தில் வரும் அந்தணரிடத்துள்ள பொருளைக் கொள்ளை யிட்டு அநேக நாள் கழித்து வந்தனன். அப்போது அநேக யமபடர்கள் ஓர் புறமும் சிவகணங்கள் ஓர் புறமும் வந்து இவனைக் கொண்டுபோக முயன்றனர். அக்காலத்தில் யமதூதர் சிவதூதர் களைப் பார்த்து, இவன் என்ன புண்ணியஞ் செய்தானென்று இவனைக் கொண்டுபோக வந்தீர்கள் என்று கேட்க சிவ தூதர்கள், ஓ யமபடர்களே! இறந்துபோன இவ்விடத்துக்குப் பத்து முழ தூரத்தில் ருத்திராக்ஷமிருக்கின்றதல்லவா? இவ்வளவு சமீபத்தில் இறக்கப்பெற்ற இவன் எப்படிப் பாவியாவான்? நீவிர் ருத்திராக்ஷ மகிமையை நன்குயறிந்திருப்பீர்களாயின் இவனைக் கொண்டு போவதற்குத் துணிந்து இங்கு வருவீர்களா வென்று கூறி, அவனுக்குத் திவ்யரூபங் கொடுத்து திவ்ய விமானத்தி லேற்றிச் சிவ சந்நிதியிற் சேர்த்தனர். இவ்வண்ணம் பாபத்தை நசிக்கச் செய்து மகா புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயுள்ள ருத்திராக்ஷ மகிமையைச் சுருக்கமாய்க் கூறினே னென்றனர். (40–54

ஓம் ஹ்ரீங்காரகந்தராஸிம்ஹ்யை நம:

7. ருத்திராக்ஷம் (4)

ஓ நாரதரே! இவ்வண்ணம் ஷண்முகக் கடவுள் தமது தந்தை பால் ருத்திராக்ஷ மகிமையைக் கேட்டு மகிழ்வெய்தியதைக் கூறி

னேன். இனி ஸதாசார வழியினல் அதனது லக்ஷணத்தையும் மந்திர விந்யாசத்தையும் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக :

ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிசனஞ் செய்தால் லக்ஷம் பங்கும், பரிசித்தால் கோடி பங்கும், தாரணஞ் செய்தால் கோடி கோடி பங் கும், ஜபஞ்செய்தால் நூறு லக்ஷங் கோடி பங்கும், தாரணத்தோடு ஜபஞ் செய்தால் ஆயிர லக்ஷங் கோடி பங்குமாகப் புண்ணியமுண் டாம். ருத்திராக்ஷமணி தாரணத்தினுலும் மகா புண்ணியமுண்டு. நெல்லிக்காயளவுள்ள ருத்திராக்ஷம் உத்தமம்; இலந்தைக் கனி யளவுள்ளது மத்திமம் ; கடலை யளவுள்ளது அதமம் என்று சொல் லப்படும்.

உலகின்கண் பிரமக்ஷத்திரியாதி நான்கு ஜாதிகளும் தங்கள் தங்களுக்குரிய ருத்திராக்ஷங்கள் இது இதுவா மென்று அறிந்து அணிந்து சுகமாகும்பொருட்டு சிவாஜ்ஞையினல் வெண்மை செம்மை பொன்மை கருமை நிறமுள்ள நான்கு ஜாதிகளாக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சமானமாயும் மேனியையுடையதா யும் திடமானதாயும் முள்ளோடு கூடினதாயும், உள்ள மணிகள் சுபமானவை. புழுக்களினல் அடிபட்டதும் அறுக்கப்பட்டதும் முள்ளில்லாததும் காயத்தோடும் கூடினதும், மேற்பரணியில்லாதது மான மணிகள் நீக்கத்தக்கவை. இயற்கையில் துவாரமுள்ளவை சிறந்தன. மனிதரால் துவாரஞ்செய்யப்பட்டவை மத்திமம். சமமாயும் மேனியாயும் திடமாயும் குண்டாயுமுள்ள ருத்திராக்ஷ மணிகளைப் பட்டு நூலால் கோர்த்துத் தரித்தல்வேண்டும். பக்க முற்றிலும் ஒரே பருமனுயும் மிக லக்ஷணமாயும் பொன்னைப்போல் மாற்றுடையதாயு முள்ள ருத்திராக்ஷங்கள் சிரேஷ்டமானவை களாம். அம்மணிகள் சிவபூஜையில் அணியத்தக்கவைகளாம்.

அணியும் முறைமை எங்ஙனமெனின், சிகையில் ஒன்றும், சிரசில் முப்பத்திரண்டும், கண்டத்தில் முப்பத்தாறும், கண்டத் தடியில் ஐம்பதும், தோள்களில் தனித்தனி பதினுறும், மணிக்கட்டு களில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், உதரபந்தனமாக ஐம்பதும், உப வீதமாக நூற்றெட்டும் அணிதல்வேண்டும். கண்டத்திலணியும் மாலை இரண்டாகவும் மூன்ருகவும் அணிதல் வேண்டும். இவ்வா றணிதலேயன்றி குண்டலம் கிரீடம் கர்ணபூஷணம் முத்தாரம் தோள்வளை கடகமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆபரணங்களைப் போலும் செய்து அணிதல்வேண்டும். (1–18)

அக்காலமன்றி தூங்கும்போதும் ஏதேனும் பானஞ்செய்யும் போதும் மற்றெத்தொழிலைச் செய்யும்போதும் ருத்திராக்ஷதாரணம் இல்லாதிருத்தல் கூடாது. அம்மாலையினளவு யாதெனின், முப்பது மணிகள் ஐந்நூறு மணிகள் ஆயிரமணிகள் இம் மூவகையும் முறையே அதமம் மத்திமம் உத்தமம் எனச்சொல்லப்படும்.

சிரசில் ஈசான மந்திரத்தாலும், காதுகளில் தத்புருஷ மந்திரத் தாலும், நெற்றியிலும் இருதயத்திலும் அகோர பீஜமந்திரத்தாலும், வயிற்றில் வாமதேவமந்திரத்தாலும், ஏனைய அங்கங்களில் அங்க

மந்திரங்களாலும் ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிக்கவேண்டும். ருத்திரா க்ஷத்தைக் கயிற்றில் மூலமந்திரத்தால் கோர்க்கவேண்டும். பரத்து வத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிற ஏகமுக ருத்திராக்ஷத்தைத்தரிப்ப வனுக்குப் பரதத்வம் பிரகாசிக்கும். அர்த்தநாரீசமாகிய இரண்டு முக ருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு அவ்வீஶ்வரனுடைய பிரீதி யுண்டாகும். திரேதாக்கினி சொரூபமாகிய மூன்றுமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு ஸ்திரீஹத்தி நீங்கி அக்னி தேவனுடைய சந்தோஷங் கிடைக்கும். பிரமனது சொரூபமாகிய நான்கு முக ருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு சம்பத்தும், ஆரோக்கியமும், ஞானசம்பத்தும், தேக சுத்தியும் உண்டாகும். பஞ்சப்பிரம்ம சொரூபமாகிய ஐந்து முக ருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு மஹேஶ்வரனுடைய சந்தோஷங் கிடைக்கும். சுப்பிரமண்ய சொரூபமான ஆறுமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு அவரது அனுக்கிரகங் கிடைக்கும். இந்த ஆறுமுக ருத்திராக்ஷத்துக்கு விநாயகரையுந் தெய்வமாகக் கூறுவர். சப்த மாத்ருக்களைத் தெய்வமாகவுடைய ஏழுமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்ப வனுக்கு மகாசம்பத்தும், ஆரோக்கியமும், ஞானசம்பத்தும் பரி சுத்தத்தன்மையு முண்டாகின்றன. இதற்குச் சூரியனையும் தெய்வ மாகச் சொல்லுவர். அஷ்டவசுக்களைத் தெய்வமாகவுடைய எட்டு முக ருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு அஷ்டவசுக்கள் கங்கை இவர் களுடைய பிரியமும் சத்தியத்வமு முண்டாகும். யமனைத் தெய்வ மாக வுடைய ஒன்பதுமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு யமபய முண்டாகாது. தசதிக் தேவதா சொரூபமாகிய பத்துமுக ருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு அந்தந்த தேவதா பிரீதி யுண்டாகும். ஏகாதச ருத்திர சொரூபமாகிய பதினொருமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்குச் சகலசௌக்கியமும் உண்டாகும். இதற்கு இந்திரனையும் தெய்வமாகக் கூறுவர். விஷ்ணு ஸ்வரூபமான பன்னிருமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு அவர் பிரீதியுண்டா கும். இதனைப் பன்னிரு சூரிய சொரூபமெனவும் கூறுவர். மன்மத சொரூபமான பதின்மூன்றுமுக ருத்திராக்ஷந் தரிப்ப வனுக்கு அவனது பிரீதியும் காமசித்தியும் சுகமும் உண்டாகும். ருத்திரமூர்த்தி சொரூபமாகிய பதினான்குமுக ருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்குச் சர்வவியாதிகளும் நீங்கி ஆரோக்கிய முண்டா கும். மத்யம் மாம்சம் வெண்காயம் பூண்டு முருங்கை சிலேஷ் மாதகம் விட்வராகம் இவைகளை ருத்திராக்ஷந்தரிப்பவன் நீக்கவேண்டும். கிரகணகாலம் விஷு சங்கிரமணகாலம் உத்த ராயணம் தக்ஷிணயனம் அமாவாசை பௌர்ணமி இவைபோன்ற புண்ணிய தினங்களில் மனிதன் தரிப்பானுயின் அவன் சர்வ பாவத்தினின்றும் விடுபடுகிருன் என்றனர். (41)

ஓம் ஹ்ரீங்காராம் புஜபிருங்கிகாயை நம:

8. பூதசுத்தி

நாராயணர் கூறுகின்றார் : ஓ நாரதரே! பூதசுத்திக் கிரமத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக : குண்டலினி என்னும் பரதேவதையை மூலாதாரத்திலிருந் தெழுப்பி சுழும்நை மார்க்கத்தை யடைந்து பிரமரந்திரத்தைப் பொருந்தியிருப்பதாக ஸ்மரித்துப் பின் ஹம்ச மந்திரத்தினால் ஜீவனைப் பரப்பிரம்மத்தில் சேர்த்து அதன் பின் பிரிதிவி மண்டலத்தை, பாதம் முதல் முழங்கால்வரைக்கும் நாற் கோணமாயும் வஜ்ரரூபமாயும் **லம்** என்னும் பீஜமுடையதாயும் பொன்வர்ணமுடையதாயும், அப்பு மண்டலத்தை முழங்கால் முதல் நாபி வரையில் அர்த்த சந்திரனைப்போன்றதாயும் கோகநத ரூப மாயும் **வம்** என்னும் பீஜமுடையதாயும் வெண்ணிறமுடையதாயும், அக்னிமண்டலத்தை நாபிமுதல் ஹ்ருதயம் வரையில் முக்கோண மாயும் சுவஸ்திகத்தோடு கூடினதாயும் **ரம்** என்னும் பீஜமுடைய தாயும் ரத்தவர்ண முடையதாயும், வாயுமண்டலத்தை ஹ்ருதயம் முதல் புருவமத்தி வரையில் விருத்தமான ஆறுபிந்துக்களை அடை யாளமாக உடையதாயும் **யம்** என்னும் பீஜமுடையதாயும் தூம்பர நிறமுடையதாயும், ஆகாயமண்டலத்தை புருவமத்தி முதல் பிரமரந் தரம் வரையில் வ்ருத்தமாயும் நிர்மலமாயும் மனோகரமாயும் **ஹம்** என்னும் பீஜமுடையதாயும் ஸ்மரிக்கவேண்டியது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு பூதத்தையுஞ் சிந்தித்துத் தனித்தனியாகப் பூமியை ஜலத்திலும், ஜலத்தை அக்னியிலும், அக்னியை வாயுவிலும், வாயுவை ஆகாயத்திலும் ஒடுக்கி, ஆகாயத்தை மகா அகங்காரத் திலும், அதை மஹத்தத்துவத்திலும், அதைப் பிரகிருதியிலும், அதை மாயையிலும், அதை ஆத்மாவிலும் ஒடுக்கி யாவும் சுத்த ஞான சொரூபமானதாகச் சிந்திக்கவேண்டும். (1–9)

பின்னர் பாவபுருஷனை வயிற்றின் இடதுபக்கத்தி லிருக்கின்ற வனாகவும் கரியநிறமுள்ளவனாகவும் அங்குஷ்டபரிமாண முள்ளவ னாகவும் பிரம்மஹத்திரூபமான சிரசுள்ளவனாகவும் பொன்னைத் திருடிய பாவமாகிய கையையுடையவனாகவும், சுராபானபாவமே இருதயமாகவும் குருபத்தினியைப் புணர்ந்த பாவமே இடையாகவும் உபபாதகங்களே இரண்டு கால்களாகவும் கட்கமிருகத்தினுடைய தோலைத் தரித்தவனாகவும் துஷ்டனாகவும் கீழ்நோக்கிய முகமுடைய வனாகவும் காணச் சகிக்கக் கூடாதவனாகவும் சிந்தித்து வாயு பீஜத்தை ஸ்மரிக்கின்றவனாய் வாயுவைப் பூரித்து பாபரூபத்தை வற்றச்செய்ய வேண்டும். பின்னர் அதனையும் சரீரத்தையும் வன்னிபீஜத்தால் தகித்துச் சாம்பராக்கிக் கும்பகஞ்செய்து வாயு பீஜத்தால் ரேசித்து அந்தப் பஸ்மத்தை வெளிப்படுத்தி அமிர்த பீஜத்தால் நனைத்து பிரிதிவிபீஜத்தால் பொன்னண்டம்போல் திரட்டி முகுளாகாரமாகப் பாவித்து ஆகாயபீஜத்தால் முன்போல் கடினமாக்கி சிரசுமுதல் பாதபரியந்தமான அங்கங்களை ஏற்படுத்தி அதில் ஐம்பூதங்களை பிரவேசிக்கச் செய்து, பின்னர் **ஸோஹம்**

என்னும் மந்திரத்தால் ஆத்மாவை இருதயகமலத்தில் சேர்த்து சிவத்தோடு கூடியிருக்கிற சுதாமயமாகவிருக்கும் குண்டலினி சக்தியை இருதயகமலத்தில் ஸ்தாபித்து மூலாதாரத்தையடைந்த வளாகப் பாவித்து ரத்த சமுத்திரத்தில் ஓர் பெரிய கப்பல்போல் பிரகாசிக்கின்ற செந்தாமரை மலரில் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், தாமரைமலர்போன்ற கரங்களில் சூலம் கரும்புவில் அங்குசம் பஞ்சபாணம் இவைகளை அடையாளமாகத் தரித்தவளாயும், சிருக்கையும் கபாலத்தையும் தரித்தவளாயும் முக்கண்ணுடையவ ளாயும் பெரிய ஸ்தனகும்பங்களுடையவளாயும், பாலசூரியனைப் போன்ற நிறமுள்ளவளாயும், சிரேஷ்டமாயுமுள்ள பிராணசக்தி எங்கட்குச் சுகத்தைச் செய்யட்டும் என்று பரமாத்ம சொரூபிணி யான பிராணசக்தியைத் தியானித்து சர்வாதிகார சித்திக்காக பஸ்மதாரணஞ் செய்யவேண்டும். இனிச்சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பஸ்மதாரண விதியையும் அதன் பலத்தையுங் கூறுகின்றேன் என்றனர். (10–29)

ஓம் ஹ்ரீங்கார ஸுமஞோமாத்வ்யை நம:

9. சிரோவிரதம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—சிரோவிரதமென்கிற பஸ்மவிர தத்தை எந்தப் பிராமணர்கள் விதிப்படி அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு அக்ஞானத்தைப் போக்கடிப்பதாகிய பிரம்ம வித்தையை உபதேசித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் சிரோவிரதத்துக் குரிமையாகாதவர் பிரம்மவித்தைக்கும் உரியராகார். இதில் சிரத்தை யற்றவர் சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட ஆசாரங் களையுடையவராயினும் அவை அவர்களுக்கு யாதொரு பயனையுஞ் செய்யமாட்டா. இந்த விரதமானது பூர்வீகர்களால் பூர்வீகமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தச் சிரோவிரதத்தினாலேயே பிரமனாதி தேவர்களெல்லாம் தெய்வத்தன்மையடைந்து தேவர் களானார்களேயன்றி வேறெவ்வாற்றானும் ஆனார்களில்லை. அவர்கள் தமக்கு அக்ஞான சம்பந்தத்தாலும் அசுராதி யுத்தங்களாலும் வரும் சகல பாபதோஷ பிரம்மஹத்தியாதிகளை அவ்விரத மொன்றானே நீங்கப்பெற்றுச் சுகமடைகின்றனர்.

இந்த மகிமையறிந்த புத்திமான்கள் சிரோவிரதத்தை விதிவத் தாக அனுஷ்டித்து வருகின்றனர். இந்தப்பஸ்ம விரதத்தைச் சிரோவிரதமென்று அதர்வசிரசால் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் எல்லாவிரதங்களுக்கும் சிரசாயிருக்கின்ற இந்தப் பஸ்மவிரதத்தை யாரொருவர் அனுஷ்டிக்காமற் போகின்றார்களோ அவர்களுக்கு வேறு எந்தவிதமான விரதங்களாலும் புண்ணியம் கிடைத்தலரிது.

இந்தச் சிரோவிரதமானது வேதத்தினுடைய சாகாபேதங் களால் அநேகவிதமான பெயர்பெற்று வழங்கிவருகின்றது. சார்த் தூலமென்னும் சாகையில் இதனைச் சிறப்பாகச்சொல்லப்பட்டிருக்

கிறது. சிவபெருமானுக்கு எப்பொழுதும் நீங்காதுள்ள சித்குண சமூகங்களில் ஒவ்வொரு குணவிசேஷத்தை ஒவ்வொரு பெயரிட்டு வேதசாகைகள் கூறினும் அவ்வக்குண விசேஷங்களைக் காட்டும் அவ்வப் பெயர்களெல்லாம் அச்சிவபெருமானையே குறிப்பிப்பது. போல் பஸ்மவிரதமும் சாகாபேதங்களால் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெற்றுவழங்கிவரினும் அவையெல்லாம் பஸ்மவிரதமாகிய அச்சிரோ விரதத்தையே குறிப்பிப்பதாகும். சிரோவிரதத்தைக் கொள்ளாதவன் ஏனைய விரதங்களையெல்லாம் கொண்டானாயினும் கொள்ளாதவனேயாவன். சிரோவிரதத்தைக் கைக்கொண்டவன் எல்லாவிரதங்களையும் எல்லாவித்தைகளையும் உடைய அதிகாரியே யாவான். இதிற் சந்தேகமில்லை. இவ்விரதம் பாவக்காட்டைக் கொளுத்தும் நெருப்பாகவிருத்தலானும் சகலவித்தைகளையும் பெறுதற்குச் சாதனமாகவிருத்தலானும் அதர்வணமானது சூக்ஷ்மமாகவும் சூக்ஷ்மார்த்தமாகவும் பிரகாசப்படுத்தி யிருத்தலானும் மிகப்பிரீதியோடு இதனை நாடோறும் அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். (1–11)

இச்சிரோவிரதத்தின் விதி யாதெனில், சுத்தமாகிய பஸ்மத்தை அக்னிரிதி என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய மந்திரங்களை யுச்சரித்து சகல அங்கங்களிலும் பொருந்தச் சரீரமுற்றும் உத்தூளனஞ் செய்துகொள்ளுதலேயாம். சந்தியாகாலத்தில் இவ்வாறு சரீர முற்றும் பூசிக்கொள்ளுதல் விசேஷமாம். அன்றியும் ஞானோதய மானது எவ்வளவு காலத்தில் உண்டாகும்படியான பரிபாகம் வருமோ அவ்வளவு காலம் உத்தமனானவன் இவ்விரதத்தைவிடாது அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். கால நிர்ணயம்செய்து சங்கற்பித்துக் கொள்ளவேண்டுமாயின் பன்னிரண்டு வருஷமாவது, ஒரு வருஷமாவது, ஆறுமாதமாவது, மூன்றுமாதமாவது, இவ் விரதத்தை யனுஷ்டிக்கிறேனென்று சங்கற்பித்துக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு ஞானோதயத்தை யுத்தேசித்து காலத்தை நிச்சயித்து சங்கற்பமுஞ் செய்து சிரோவிரதமெனப்படும் பஸ்மஸ்நானத்தை விதிப்படிவிடாது அனுஷ்டித்து வருபவன் எவனோ அவனுக்கு எந்த குருவானவன் உபதேசிக்காமலிருக்கின்றானோ அவனுடைய வித்தையும் குணமும் நசித்துப் போகுமல்லவா ? சம்பத்சொரூப மாகிய சர்வேஶ்வரன் காருண்யமுடையவரல்லவா ? அவ்வாறே பிரமவித்யா குருவும் கருணையுடையவராக இருத்தல் வேண்டு மல்லவா ? ஏனெனில் ஆயிரம் ஜன்மங்களில் எவர்கள் வேதகர்மங் களை அனுஷ்டித்து வருகின்றார்களோ அவர்களுக்கு சிரோவிரதத் தில் சிரத்தையுண்டாகுமே யன்றி ஏனையோர்க்கு ஒருபோதும் உண்டாகாதல்லவா? அநேக ஜன்மங்களில் வேதகர்மங்களை அனுஷ் டிக்காதவனுக்கு அஞ்ஞானம் மேலிட்டு அதனால் சிரோவிரதத்தில் துவேஷமுண்டாகுமேயன்றி சிரத்தையுண்டாகாது. அத்துவேஷத் தால் அவனுக்கு ஆத்மஞானம் உண்டாகாது. ஆகலான் எவர்கள் சிரோவிரத ஸ்நானஞ் செய்தவர்களோ அவர்களே பிரம்மவித்யோப தேசத்துக்கு நேரான அதிகாரிகள். ஏனையோர்கள் அதிகாரிக

ளாகார். இப்படியே வேதத்திலும் எந்தப் பிராமணர்களால் பாசுபத விரதம் அன்போடு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே பிரம்மோபதேசம் செய்யத் தக்கதென்று சாசனஞ் செய்திருக் கின்றது. வேதாந்தங்களிலும் எவன் பசுவோ அவன் பசுத் தன்மையை இவ்விரதத்தினுலேயே நீக்கிக் கொள்வான் ; அதனுல் அவன் மீண்டும் பசுத்தன்மையடையும் பாபிஷ்டனுகான் என்று* நிச்சயித்திருக்கிறது. (12–21)

திரியம்பகமந்திரத்தாலும் தாரகத்தோடு கூடிய சிவமந்திரத் தாலும் திரிபுண்டரதாரணம் தினந்தோறுஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஜாபாலோப நிஷதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் கிருகஸ்தன் மூன்றுவர்த்தி ஓங்காரத்தோடும் ஹம்ஸமந்திரத்தாலும் பிக்ஷுகன் திரியம்பக மந்திரத்தாலும், பிரணவத்தாலும், சிவமந்திரத்தாலும், பிரமசாரி – மேதாவீமுதலிய மந்திரங்களாலும், தினம் திரிபுண்டரந் தரித்தல் வேண்டும். பிராமணன் நெற்றியில் குறுக்காக விதிப்படிப் பிறந்த பஸ்மத்தினுல் தினந்தோறும் திரிபுண்டரந் தரிக்க வேண்டும். ஆதியாயுள்ள பிராமணன் திரிபுண்டரம் எப்போதும் பஸ்மத்தினுலேயே தரிக்கவேண்டும். ஓ முனிவர்களே ! எவர்கள் திரிபுண்டரம் தரிப்பார்களோ, அவர்களே பிராமணர்கள். வேத சித்தமான திரிபுண்டரதாரணத்தையும் தேவ குண்டனத்தையும் சிவலிங்க பூஜையையும் மோகத்தினுலும் விடக்கூடாது. சந்நியா சிகள் திரியம்பகமந்திரத்தாலும் தாரகத்தோடு கூடின பஞ்சாக்ஷரத் தாலும் பிரணவத்தாலும் நெற்றியிலும் இருதயத்திலும் இரண்டு கைகளிலும் திரிபுண்டரம் தினந்தரிக்கவேண்டும். பிரமசாரி கௌண பஸ்மாவை திரியாயுஷ மந்திரத்தாலும் மேதாவீ மந்திரத்தாலும் திரிபுண்டரமாகத் தினம் தரிக்கவேண்டும். சூத்திரன் நாமோந்த மான சிவமந்திர மொன்றினுலேயே உத்தூளமும் திரிபுண்டரமும் பக்தியுடன் தரிக்கவேண்டும். எல்லாத் தருமங்களிலும் இதுவே மேலானதென்று சிரேஷ்டமான திரிபுண்டரதாரணமும் உத்தூளன மும் நாடோறும் பக்தியோடு தரித்தல்வேண்டும். (22–35)

அக்னிஹோத்திர பஸ்மத்தையாவது விரஜாஹோம பஸ்மத்தை யாவது ஆதரவுடன் எடுத்துச் சுத்தமான பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டு கைகால்களைச் சுத்திசெய்து சுத்தமான விடத்திலிருந்து ஆசமனஞ்செய்து மனதைச் சுவாதீனஞ்செய்து கொண்டவனுய் பஞ்சபிரம்ம மந்திரத்தால் சிறிது சிறிதாகவும் மெதுவாகவும் எடுத் துக் கொண்டு மூன்றுவர்த்தி பிராணுயாமஞ் செய்து அக்னிரிதி முதலிய ஏழு மந்திரங்களால் மூன்றுவர்த்தி மந்திரித்து ஓமாபோஜ் யோதி என்கிற மந்திரத்தை யுச்சரித்து தியானித்து அக்னிரிதி

---

* பல விரதங்களிலும் பாசுபத விரதமொன்றே வேதாந்த உபதேசத் துக்கு சாக்ஷாத் சாதனமென்று வேதமும், அந்த சிரோவிரதமே பசுத் தன்மையை யொழித்து சிவத்தன்மையைக் கொடுக்கும் ஆற்றலுடைய தாகலான் அவனுக்கு ஞானசாதனமாகக் கூறும் சிரவண நிதித்யாசனுதிகள் வேண்டாமென்று வேதாந்தமும் அறுதியிட்டுப் பிரமாண பூர்வகமாய்க் கூறியுள்ளன வென்க.

முதலிய மந்திரங்களைச் சொல்லி முதலில் வெண்மையான பஸ்மத்தால் சரீரத்தை உத்தூளனஞ் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு செய்பவன் விரக்தனும் பாபமில்லாதவனுகின்றான். அவ்விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. பின்னர் ஜலாதிபனும் ஜகன்னுதனுமான விஷ்ணு மூர்த்தியைத் தியானித்து பஸ்மத்தை ஜலத்தோடுகலந்து அக்னிரிதியாதி மந்திரத்தால் குழைத்து சாம்பவமூர்த்தியைத் தியானித்து ஊர்த்துவசிரசில் ஊத்தூளனஞ் செய்து, அந்தத் தியானத்தினுலேயே பிரமசொரூபமாகிய வெண்ணீற்றினுல் நெற்றி மார்பு தோள் இந்தவிடங்களில் ஆச்சிரமத்துக்குத் தக்கபடி மத்திமை அநாமிகை அங்குஷ்ட விரல்களினுல் திரிபுண்டரத்தை அனுலோம விலோமமாக மூன்று காலமும் பக்தியோடும் தரிக்கவேண்டும். (36–43)

ஓம் ஹ்ரீங்கார தருமஞ்ஜர்யை நம:

10. கௌண பஸ்மம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—வேதமறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்த பிரம்மரிஷியே! அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் ஞானசாதகமாக விருக்கின்ற கௌணபஸ்மம் நித்தியாக்னி விரஜாக்னி ஔபாசனுக்னி சமிதாக்னி பசனுக்னி தாவாக்னி முதலிய பல அக்னிகளில் உண்டாகிறபடியால் பல பெயர்களைப் பெறும். ஓ முனிவரே! நித்தியாக்னியாகிய அக்னிஹோத்திரத்திலுண்டானதும் விரஜாக்னியிலுண்டானதுமான பஸ்மம் அந்தணர் முதலிய மூன்று வருணத்தவர்களும், ஔபாசனுக்னி பஸ்மம் கிருகஸ்தர்களும், சமிதாக்னிபஸ்மம், பிரமசாரிகளும், பரம்பரையாய் வேதாத்தியயனஞ் செய்துவரும் அந்தணரது வீட்டிலுள்ள பசனுக்னிபஸ்மம், சூத்திரர்களும், தாவாக்னி என்னும் காட்டுத் தீயிலுண்டாகிய பஸ்மம் ஏனைய வருணத்தவர்களும் தரித்தல்வேண்டும்.

இங்ஙனம் கூறியவைகளில் விரஜாக்னி பஸ்மோத்பத்தி எவ்வாறெனில், தீக்ஷிதன் சித்ராபௌர்ணமிக்கு முன் வரும் திரயோதசி திதியில் தன்னிருப்பிடத்திலாவது புண்ணியக்ஷேத்திரத்திலாவது பூந்தோட்டத்திலாவது வனத்திலாவது ஸ்நானஞ்செய்து நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆசாரியரையடைந்து அவரைப் பூஜித்து நமஸ்கரித்து அனுக்ஞை பெற்று நித்திய பூஜையை விசேஷமாகச்செய்து பின்னர், சுக்லாம்பரதரம் என்பதாதிகளால் விக்நேஸ்வரரைப் பிரார்த்தித்து சுத்தயக்ஞோபவீதத்தையும் வெண்மையான புஷ்பமாலையும் அணிந்துகொண்டு கிழக்கு முகமாகவாவது வடக்கு முகமாகவாவது தர்ப்பாசனத்திலிருந்து தர்ப்பையோடு கையை முஷ்டியாகப் பிடித்து மூன்றுதரம் பிராணுயாமஞ் செய்து மஹாதேவரையுந் தேவியையுந் தியானித்து அவர்களிடம் இவ்விரதத்தைச் சரீரமுள்ளவளவாவது பன்னிரண்டு வருஷமாவது ஆறு வருஷமாவது மூன்று வருஷமாவது ஒரு வருஷமாவது ஆறு மாதமாவது மூன்று மாதமாவது ஒரு மாதமாவது

பன்னிரண்டு நாளாவது ஆறு நாளாவது மூன்று நாளாவது ஒரு நாளாவது செய்கிறேனென்று விக்ஞாபன வழியாகச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு பின்னர் விரஜாஹோமகரணமாய் விதிப்படி அக்னியைக் கொண்டுவந்து நெய்யாலும் சமித்தாலும் சருவாலும் பல மந்திரத்தால் ஹோமஞ் செய்ய, தத்துவ சுத்தியைத் தன்னிடம் மனசினுல் செய்து மந்திரங்களெல்லாம் தனது தேகத்தைச் சுத்தி செய்யவேண்டுமென்று ஸ்மரிக்கவேண்டும். அதாவது : பிரிதிவ்யாதி பூதங்களும் சப்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகளும் வாக் முதலிய கன்மேந்திரியங்களும் சுரோத்ரம் முதலிய ஞானேந்திரியங்களும் துவக்கு முதலிய சப்த தாதுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரங்களும் சத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களும் மூலப் பிரகிருதியும் புருஷன் ராகம் வித்தை கலே நியதி காலம் மாயையும், சுத்தவித்தை ஈஸ்வரன் சதாசிவன் சக்திசிவன் முதலிய தத்துவங்களும் எனது தேகத்தில் சுத்தியடைய வேண்டுமென்று சிந்தித்து விரஜா மந்திரங்களால் ஓமஞ்செய்து சுத்தனுய் விடுதலாம். பின்னர் கோமயத்தைக் கொண்டுவந்து பிண்டமாகச் செய்து அபிமந்திரித்து அக்னியில் வைத்து அத்தினத்தில் அந்த அக்னியை ரக்ஷித்து விடியற் காலத்தில் சதுர்தசியில் முன்சொல்லியவாறு ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்து அன்று ஆகாரமில்லாதவனுய் மிகுந்த காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியது. பௌர்ணமி உதயத்தில் முன்போல ஓமஞ்செய்து ஓமாந்தத்தில் சிவாக்னியை உபசங்காரஞ் செய்தலாகும். இந்த விரஜாக்னிபஸ்மத்தை எத்தனத்தோடு எடுத்து சடையுடையவனுயினும் முண்டிதனுயினும் சிகையுடையவனுயினும் ஸ்நானஞ் செய்து நாணமில்லாமலிருப்பானுகில் திகம்பரனுகவாவது காஷாய தாரியாகவாவது கிருஷ்ணசர்மதாரியாகவாவது ஏகவஸ்திர முள்ளவனுகவாவது நார்மடி தரித்தவனுகவாவது தண்டமுள்ளவனுகவாவது முஞ்சியுள்ளவனுகவாவது இருத்தல்வேண்டும். பின்னர் பாதங்களேச் சுத்திசெய்து இரண்டுதரம் ஆசமித்து தனது சரீரத்தை ஸங்களீகரஞ் செய்து மேற்படி விரஜாக்கினியாலுண்டான அந்தப் பஸ்மத்தை எடுத்து அக்னிரிதி முதலிய மந்திரங்களாலும் அதர்வண மந்திரங்களாலும் முறையாக சிரசு முதல் பாதபரியந்தமான அங்கங்களேத் துடைத்து அம்மந்திரங்களாலேயே அவ்வங்கங்களேத் தொட்டுப் பின்னர் பிரணவத்தாலாவது சிவ மந்திரத்தாலாவது உத்தூளனஞ் செய்து திரிபுண்டரத்தை திரியாயுஷ மந்திரத்தால் அணிந்து சிவபாவனேயையடைய வேண்டும்.

இவ்வண்ணமான இப்பாசுபத விரதத்தை மூன்று காலத்திலேயும் செய்ய வேண்டும். இந்த விரதமானது புத்திமுக்தியைக் கொடுத்து பசுத்வத்தை நிவிர்த்தி செய்யுமாதலால் பாசுபத விரதத்தைச் செய்து பசுத்துவத்தை விட்டு மகாதேவரும் லிங்க மூர்த்தியுமாகிய சதாசிவ மூர்த்தியைப் பூஜித்தல் வேண்டும். இந்த பஸ்ம ஸ்நாநமானது மஹா புண்யகரமாயும் சர்வசௌக்கியகரமாயும் ஆயுஷ்கரமாயும் திடகரமாயும் ஆரோக்யகரமாயும் சம்பத்தை

விர்த்தி செய்கிறதாயுமிருக்கின்றது. ஆதலால் சகல சம்பத்தும் விருத்தியடைவதற்காகவும் ரக்ஷார்த்தமாகவும் மங்களார்த்தமாகவும் பஸ்மத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அதைத் தரிப்பவர்களுக்கு மகாமாரி பயமில்லை. இப்பஸ்மம் மூன்றுவிதம். இனி அதனைக் கூறுகிறேன் கேட்பீராக என்றனர். (1–33)

ஓம் ஸகாராக்யாயை நம:

11. மூவகை பஸ்மம்

நாரதர் கூறுகின்றார் : ஓ தேவரிஷியே ! பஸ்மம் மூன்றுவிதம் என்றது எப்படி ? அதனைக்கேட்க மிக்க ஆசையுடையவனாக இருக்கின்றேன் என்று சொல்ல, நாராயணர் மகாபாதகங்களை நாசஞ் செய்கிறதாயும் மகாகீர்த்தியை உண்டு பண்ணுவதாயுமுள்ள பஸ்மம் சாந்திகம் பௌஷ்டிகம் காமதம் என மூவகைப்படுமென்று அவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார் :

சாந்திகபஸ்மம் - பசுவின் யோனிசம்பந்தமாகவே கோமயத்தைக் கையிலெடுத்து பிரம்ம மந்திரத்தால் தகிப்பதாம். பௌஷ்டிக பஸ்மம் - பசுவின் யோனியிலிருந்து பூமியில் விழுவதற்கு முன் பிடித்து ஷடங்கமந்திரத்தால் தகிப்பதாம். காமதபஸ்மம்-பசுவின் யோனியின்றும் கீழேவிழுந்து பூமிசம்பந்தப்பட்ட கோமயத்தைக் கையிலெடுத்து பிரசாத மந்திரத்தால் தகிப்பதாம்.

இந்தக் காமத பஸ்மத்தின் விதியாவதுயாதெனின் பௌர்ணமி அமாவாசை அஷ்டமி முதலிய திதிகளில் பிராதக்காலத்திலெழுந்திருந்து பரிசுத்தனாய் தொழுவத்தில்போய் கோக்கூட்டத்தை நமஸ்கரித்து பிராமணன் முதலிய நான்கு வருணத்தவருக்கும் முறையே உரிமையாகச் சொல்லப்பட்ட வெண்மை செம்மை கபிலம் கறுப்பு என்னும் நிறமுள்ள பசுக்களின் கோமயங்களைப் பிரசாத மந்திரத்தினாலெடுத்து இருதய மந்திரத்தினால் உருட்டி சூரிய கிரணத்தால் உலர்த்தி மனோகரமாயும் பரிசுத்தகரமாயுமுள்ள விடத்தில் உமியோடாவது பதரோடாவது பிரசாதமந்திரத்தால் வைத்து அரணியினாலுண்டான அக்னியினாலாவது ஸ்ரோத்திரியினுடைய வீட்டிலுள்ள அக்னியினாலாவது சிவபீஜ மந்திரத்தினால் தகித்துப் பின்னர் அவ்வக்னி குண்டத்திலிருந்து அப்பஸ்மத்தை யெடுத்து புதிய பாத்திரத்தில் வைத்து அதனோடு தாழம்பூ பாடலிபுஷ்பம் வெட்டிவேர் சந்தனம் குங்குமப்பூ பச்சைக்கர்ப்பூரம் முதலியவைகளை சத்யோஜாத மந்திரத்தால் சேர்க்கக்கடவன். இந்தப் பஸ்மத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்பவன் முன் ஜலஸ்நானஞ்செய்து செய்யவேண்டும். ஜலஸ்நானஞ்செய்ய அசக்தனாயின் பஸ்மஸ்நானமொன்றையே செய்யலாம். எவ்வாறெனில், கைகால்களை ஜலத்தினால் சுத்தி செய்துகொண்டு ஈசானமந்திரத்தால் சிரசையும், தற்புருஷ மந்திரத்தால் நெற்றியையும், அகோரத்தால் இருதயத்தையும், வாமதேவத்

தால் நாபியையும், சத்யோஜாதத்தால் மற்ற அங்கங்களையும் பஸ் மத்தினுல் உத்தூளனஞ்செய்து முன் உடுத்திருந்த வஸ்திரங்களைக் கழித்து சுத்தமான வஸ்திரந்தரித்து கைகால்களை அலம்பிக் கொண்டு ஆசமனஞ்செய்து உத்தூளனமில்லாமல் தர்ஜனி மத்திமை அநாமிகை என்னும் மூன்றுவிரங்களால் முற்பகலில் ஜலத்தோடும், பிற்பகலில் ஜலமின்றியும் தலை நெற்றி கழுத்து இருதயம் தோள் முதலிய இடங்களில் திரிபுண்டரந்தரித்தல் வேண்டும். ஐந்துவிரலால் சிரசில் பிரசாதமந்திரத்தாலும், மூன்று விரலால் நெற்றியில் சிரோமந்திரத்தாலும், மத்திமை விரலால் வலக்காதில் சத்யோஜாத மந்திரத்தாலும், இடக்காதில் வாமதேவ மந்திரத்தாலும், கழுத்தில் அகோர மந்திரத்தாலும், மூன்றுவிரலால் இருதயத்தில் இருதய மந்திரத்தாலும், வலக்கையில் சிகாமந்திரத் தாலும், இடக்கையில் கவச மந்திரத்தாலும், மத்திமைவிரலால் நாபி யில் ஈசானமந்திரத்தாலும் தரிக்கவேண்டும்.

மூன்றுரேகைகளில் கீழ்ரேகை பிரம்மாவென்றும் மத்தியரேகை விஷ்ணுவென்றும் மேல்ரேகை மஹேஶ்வரன் என்றுஞ் சொல்லப் படும். ஒரு ரேகைக்கு ஈஶ்வரனே தேவதையாம். சிரோமத்யத்தில் பிரமனும், நெற்றியில் ஈஶ்வரனும், காதுகளில் அஶ்வினி தேவதை களும், கண்டத்தில் கணேச தேவதையுமாம். பிராமணன் தவிர மற்ற மூவர்கள் உத்தூளனஞ்செய்தல் கூடாது. மற்றைச்சாதியார் மந்திரமின்றிப் பஸ்மந்தரிக்க வேண்டும் என்றனர். (1–27)

ஓம் ஸமரஸாயை நம:

12. பஸ்ம மகிமை (1)

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ தேவரிஷியே ! இனி சர்வகாம பலத்தையுங்கொடுக்கும் அதிரகஸ்யமான பஸ்மோத்தூளன பலத் தைக் கேட்பீராக. காராம் பசுவினுடைய சாணத்தைப் பூமியில் விழுவதற்குமுன் எடுக்கவேண்டும். கீழேவிழுந்திருக்குமாயின் இளகலாயும் மிகவுங்கடினமாயும் துர்க்கந்தமாயும் விழுந்து நேரமாகி யும் இல்லாமலிருக்குஞ் சாணத்தை மேலுங்கீழுங்கழித்து மத்தியி லிருக்குங் கோமயத்தையெடுத்து உருண்டையாகவுருட்டி சிவாக்னி முதலிய அக்னிகளில் மூலமந்திரத்தாலிட்டு அக்னியிலிருந்தெடுத்து நன்ருகச் செய்யப்பட்டதாயும் திடமான பொன் முதலிய லோகங் களினுலாவது மரத்தினுலாவது வெண்பட்டினுலாவது சுத்தமான வஸ்திரத்தினுலாவது வேறேதேனும் சுத்தமானவைகளினுலாவது திடமானதாயும் சுத்தமானதாயும் சுத்தி செய்யப்பட்டதாயும் புரோக்ஷிக்கப்பட்டதாயும் சுபகரமாயு முள்ள பாத்திரத்தில் மந்திரத் தினுல் அபிமந்திரித்து பஸ்மாவை வைத்துத் தனத்தைப் போல் காப்பாற்றவேண்டும். எங்கேனும் பிரயாணமாகும்போது பஸ்மத் தைத் தானுவது பரிசாரகனுலாவது எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதனை அயோக்கியனுடைய கையில் கொடுத்தலும், அசுசியான

விடத்தில் வைத்தலும், நீசனுடையபரிசம் நேரிடுதலும், வீசியெறிதலும், தாண்டுதலுங்கூடாது. கல்பங்களில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி பஸ்மத்தை யெடுத்து மந்திரித்து உபயோகப்படுத்தவேண்டும். என்ருல் சொல்லப்பட்டதும் ஸ்மிருதிசம்பந்தமானதுமான பஸ்ம விரதத்தைச் செய்கின்றவன் சிவதுல்யனுவான் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. வேதோக்த கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறவர்களான சைவர்கள் சிவசந்நிதியில் பக்தியோடு பிரார்த்தித்துச் சம்பாதித்த பஸ்மத்தையும், தாந்திரீக பூஜகர்களால் தந்திரோக்த மார்க்கத்தால் சித்தித்த பஸ்மத்தையும் தரிக்கவேண்டுமேயன்றி ஏனையவிடங்களில் பஸ்மங்கொடுக்கப்படுமாகில் வைதிகர்கள் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. சாதாரணமான பஸ்மாவை சூத்திரர்களும் காபாலிகர்களும் பாஷண்டர்களும் மற்றுமுள்ள வேதபாஹ்யர்களும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். திரிபுண்டரத்தைப் பக்தியோடு தரிக்கவேண்டும்; உல்லங்கனஞ் செய்யக்கூடாது. எது வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதைவிட்டவன் பதிதனுய்விடுவான். பக்தியோடு திரிபுண்டரதாரணத்தையும் தேகமுற்றும் பஸ்மத்தை உத்தூளனஞ் செய்வதையும் பிராமணன் மந்திரத்தால் செய்யவேண்டும். அதை விட்ட அந்தணன் பதிதனுய்விடுவான். உத்தூளனத்தையும் திரிபுண்டரத்தையும் எவர்கள் பக்தியோடு தரிக்கவில்லையோ அவர்களுக்குக் கோடிகோடி ஜன்மங்களாலும் ஸம்ஸாரநிவிர்த்தி உண்டாவதில்லை. எவர்கள் சொல்லப்பட்ட விதியோடு பஸ்மதாரணஞ் செய்யாமலிருக்கின்ருர்களோ அவர்கள் ஜன்மம் பன்றி ஜன்மம் போலென் றறிவாய். மானிடர்களுடைய சரீரமாவது திரிபுண்டரத்தை விட்டிருக்குமாருல் அந்தத்தேகம் ஸ்மசானத்துக்குச் சமானமானதாய்ப் புண்ணியவான்களால் பார்க்கத்தகாததாய் விடும். பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச் சுடு; சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைச்சுடு; சிவார்ச்சனமில்லாத ஜன்மத்தைச்சுடு; சிவாஸ்ரயமில்லாத வித்தையைச்சுடு என்று வேதங்கூறுகின்றது. எவர்கள் திரிபுண்டரத்தை நிந்திக்கின்ருர்களோ அவர்கள் சிவபெருமானை நிந்தித்தவர்களாவர்; எவர்கள் பக்தியோடு தரிக்கின்ருர்களோ அவர்கள் சிவனையே தரிக்கின்றவர்களாவர். எப்படி அக்னியில்லாமல் பர்வதம் பிரகாசிக்கிறதில்லையோ அப்படி சிவார்ச்சனம் எல்லாத் திரவியங்களையுமுடையதாய்ப் பஸ்மம்மாத்திரம் இல்லாததாயின் அது பிரகாசமில்லாததாகும். எவர்கள் திரிபுண்டரமும் உத்தூளனமும் செய்கிறதில்லையோ அவர்களால் முன்செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களெல்லாம் விபரீதமாகமுடியும். பஸ்மத்தைத் திரிபுண்டரமாக வேதமந்திரங்களால் தரிக்கவேண்டும். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தை யனுஷ்டிக்காமற்போவது ஸ்மார்த்தவிதிக்கு அனர்த்தகாரணமாகின்றது. எவன் திரிபுண்டரத்தைத் தரிக்காமற்போகின்ருனே அவனுற் செய்யப்பட்டனவெல்லாம் செய்யப்படாதனவாயும் கேட்கப்பட்டனவெல்லாம் கேட்கப்படாதனவாயும் படிக்கப்பட்டன வெல்லாம் படிக்கப் படாதனவாயும் போவதுமன்றி அவனுக்கு வேதயக்ஞம் தவம் விரதம் உபவாசம் முதலிய யாவும் வீணுய் முடியும். எவன்

பஸ்மத்தைவிட்டு முக்தியை விரும்புகின்றுனே அவன் விஷபானத்திஞல் தனக்கு நித்யத்துவத்தை ஆசைப்படுகின்றவனுக்கு ஒப்பாவன். பிரம்மா சிருஷ்டியினுலும் திரிபுண்டரதாரணத்தைக் காண்பித்திருக்கின்றனர். எவ்வாறெனில், அவர் நெற்றியைக் குறுக்காயும் ஊர்த்துவமாயும் சிருஷ்டித்திருக்கின்றுரல்லவா ? விருத்தமாகச் சிருஷ்டித்தாரில்லையல்லவா ? மானிடருக்கேயல்லாமல் சர்வப் பிராணிகளுக்கும் நெற்றியில் திரியக் ரேகைகள் காணப்படுகின்றனவல்லவா ? அப்படிக் காணப்பட்டும் மூடமனிதர்கள் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்கிறதில்லை. திரியக்புண்டரம் அன்றி பிராமணனுல் எது அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ அது தியானசாதனமுமல்ல, மோக்ஷசாதனக் கிரியையுமல்ல ; தானமுமல்ல ; தபசுமல்ல. வேதாத்யயனத்தில் சூத்திரன் எப்படியதிகாரியாகானே அப்படியே திரிபுண்டர தாரணமன்றி பிராமணன் சிவபூஜைக்கதிகாரியாகான்.

பிராமணன் கிழக்குமுகமாக இருந்து கைகால்களைச் சுத்தி செய்து பிராணுயாமமும் சங்கல்பமும் பண்ணி அக்னிஹோத்திரத்தால் உண்டான பஸ்மத்தை எடுத்து ஈசான மந்திரத்தால் சிரசிலும் தற்புருஷத்தால் முகத்திலும், அகோரத்தால் இருதயத்திலும், வாமதேவத்தால் நாபியிலும், ஸத்யோஜாதத்தால் பாதங்களிலும் தரித்து பின்னர் பிரணவத்தால் சர்வாங்க உத்தூளனஞ் செய்யவேண்டும். இதனைப் பிரமரிஷிகள் ஆக்நேயஸ்நான மென்று சொல்லுகிருர்கள். இதனைச் சர்வகர்மசித்திக்காக முதலில் அறிவுள்ளவன் செய்து பிறகு கைகால்களைச் சுத்திசெய்துகொண்டு திரியக்புண்டரத்தை விதிப்படி நெற்றி மார்பு கண்டம் முதலியவிடங்களில் பஞ்சப்பிரம மந்திரத்திஞலேயே தரித்தல்வேண்டும். இப்படி திரிபுண்டரம் தரிக்கப்பட்டால் அது சர்வகர்மங்களுக்கும் பரிசுத்தகரமாயிருக்கும். சூத்திரரிடத்தும் அந்நிய சாதியாரிடத்தும் பஸ்மம் வாங்கத்தக்கதன்று. அக்னிஹோத்திரபஸ்மத்திஞல் பூசப்பட்டவனுய் கர்மங்களையனுஷ்டிக்கவேண்டும். அவ்வாறன்றி அனுஷ்டித்த கர்மங்கள் பலிக்கமாட்டா. எவன் திரிபுண்டரந் தரிக்கவில்லையோ அவனுடைய சத்தியமும் சௌசமும் ஜபமும் ஹோமமும் தீர்த்த யாத்திரையும் தேவாதிபூஜையும் வீணுகும். எவன் பஸ்ம ருத்திராக்ஷந்தரிக்கின்றுனே அவனது ரோகம் பாவம் வியாதி துர்பிக்ஷம் திருடு முதலியவை நாசகரமாய் எந்தப் பரப்பிரம்மத்தினிடமிருந்து ஜீவன் திரும்புவதில்லையோ அந்தப்பிரமத்தை யடைகிருன் ; பக்திபாவனனை விப்பர பிராமணனுலும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனுவன். சிராத்தத்திலும் யக்ஞத்திலும் ஜபத்திலும் ஹோமத்திலும் வைஸ்வதேவத்திலும் சிவார்ச்சனையிலும் திரிபுண்டரந்தரிக்கிற மானிடன் பரிசுத்தனுய் மிருத்யுவை ஜயிக்கிருன். இன்னமும் பஸ்மமாகாத்மியத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக என்றனர். (1–41½)

ஓம் ஸகலாகம ஸம்ஸ்துதாயை நம:

13. பஸ்ம மகிமை (2)

நாராயணர் கூறுகின்றார்: ஒரு நாளாவது ஒருவன் பஸ்மந் தரிப்பானாயின் அவனுக்குண்டாகும் புண்ணியபலத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக: என்னேயெனின் அவன் மகாபாதகங்களைச் செய்திருப்பின் அவைகளும் வேறுபாதகங்களும் நசித்துப்போம். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! சந்தேகமில்லை. வைதிக சுருதியானது பஸ்மத்தை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவும் தரித்தால் சந்நியாசி ஞானமும், வானப்பிரஸ்தன் விரக்தியும், கிருகஸ்தன் இல்லற தருமவிருத்தியும், பிரம்மசாரி வேதாத்யயனசித்தியும், சூத்திரன் புண்ணிய விருத்தியும், ஏனையோர் பாவநாசமும் அடைவரென்று ஓரிடத்திலும், பஸ்மோத்தூளனமும் திரிபுண்டரதாரணமும் சர்வப் பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும், பஸ்ம உத்தூளனத்தின் பொருட்டும் திரிபுண்டர தாரணத்தின் பொருட்டுமே வேதங்களில் யஜ்ஞங்களை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று ஓரிடத்திலும், பஸ்மோத்தூளனமும் திரிபுண்டரமும் சர்வதர்ம சித்தியின் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும், அவை மகேஶ்வர சொரூபமாகிய சிவலிங்கார்ச்சனத்தின் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும், யாவருக்கும் விக்ஞானார்த்தம் உண்டாகும் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருமூர்த்திகளாலும் இரண்யகர்ப்பனாலும் வருணன் முதலியவர்களாலும் உமை லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதி என்னும் மூவராலும் ஏனைய தேவதா ஸ்திரீகளாலும் யக்ஷ ராக்ஷஸ கந்தர்வ சித்த வித்தியாதர்களாலும் முனிவர்களாலும் பஸ்மோத்தூளனமும் திரிபுண்டரமும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; நான்கு வருணத்தாராலும் ஸங்கரசாதிகளாலும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பஸ்மோத்தூளனத்தையும் திரிபுண்டரத்தையும் தரிக்கின்றவர்களே சிரேஷ்டர்களும் வித்வான்களுமாவர். அவை தரிக்கப் பெறாதவர் சிரேஷ்டர்களுமாகார்; வித்வான்களுமாகார்.

முக்தி என்கிற ஸ்திரீயை வசீகரஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியவனுக்கு சிவலிங்கம் ருத்திராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் பஸ்மம் என்னும் இவைகள் ஔஷதங்களாம். பஸ்மோத்தூளன முள்ளவன் மூர்க்கனானாலும் பண்டிதனானாலும் அவன் எவ்விடத்தில் புசிக்கின்றானோ அவ்விடத்தில் ரிஷபக்கொடியுடைய பரமேஶ்வரன் தேவியோடு புசிக்கின்றான். சரீரமுற்றும் விபூதியினால் மறையப் பெற்றவனது பின்னே தொடர்ந்து போகிறவன் மஹாபாதகனாயினும் அவன் அப்பாதகத்தினின்றும் நீங்கினவனாய் மானிடரால் பூஜிக்கத் தக்கவனாகின்றான். அப்படியே சர்வாங்க பஸ்மதாரியை பக்தியோடு தோத்திரஞ் செய்கின்றவன் பாதகனாயினும் அவன் விமுக்தனாய் யாவராலும் தோத்திரஞ் செய்யப்படுவான். திரிபுண்டர தாரணஞ் செய்தவனுக்கு ஒருவன் அன்னம் மாத்திரங் கொடுப்பானானாலும் அவன் மேலான சகல சத்கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்தவனாவா

னென்று சொல்லப்படுவான். எந்தப் பிராம்மணன் சிரசில் திரி புண்டரந் தரித்திருக்கின்ருனே அவன் கீகடதேசத்தில் வசித்தாலும் அந்த க்ஷேத்திரத்தை மானிடர்கள் காசி க்ஷேத்திரத்துக்குச் சமான மாக நினைத்து நாடோறும் வசித்தல் வேண்டும். ஆசாரமுடையவ ஞனுலும் அநாசாரமுடையவனுலும் யோகவானுலும் தரித்திர வானுலும் பூதிசாதனமுடையவனுயிருப்பின் அவனை எனது புத் திரனுகக் கருதிப் பூஜித்தல் வேண்டும். ஐஶ்வரமாகிய விபூதி சாத னத்தைக் கபடத்தினுலாவது ஒருவன் அணிவானுயின் அவனடை யுங் கதியை நூறு யாகஞ் செய்தவனும் அடையான். விளையாட்டி னுலாவது பயத்தினுலாவது ஒருவன் பஸ்மதாரியைத் தொடுவானு னுல் அவன் விதிப்படி பஸ்மத்தைத் தரித்தவனேயாய் என்னைப் போல் பூஜிக்கத் தக்கவனுமாவான். திரிபுண்டர தாரணமானது திரிமூர்த்திகளுக்கும் பார்வதி தேவிக்கும் லக்ஷ்மி தேவிக்கும் ஸரஸ் வதி தேவிக்கும் திருப்தி காரணமாயுள்ளது. திரிபுண்டர தாரணத் தினுல் அடையும் புண்ணியம்போல் தானம் யாகம் குரூரமான தவம் தீர்த்த யாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்தாலும் அடையமுடியாது. மேற்கூறிய தானம் முதலியவைகளும் தியானுதிகளும் திரிபுண்டர தாரணத்தின் பதினுறில் ஒரு பங்குக்கு ஒப்பாகா. அரசன் தனது அடையாளந் தரிக்கப் பெற்றவனைத் தன்னவனுக எப்படி எண்ணு கிருனே, அப்படியே மஹாதேவரும் தன்னுடைய அடையாளமாகிய பஸ்மத்திரிபுண்டரங்களை யணிபவனைத் தன்னவனுகவே எண்ணு கிருர். பிராம்மணனுலும் அன்னியனுலும் சித்தசுத்தியுடைய வனுய் பஸ்மதாரியாயிருப்பானுயின் அவன் சிவபெருமானைச் சுவா தீனஞ் செய்துகொண்டவனுவன். சகல ஆஶ்ரம தருமங்களையும் சகல அனுஷ்டான தருமங்களையும் செய்யாதுவிட்டு திரிபுண்ட ரத்தை மாத்திரம் ஒருதரம் அணிவானுயின் அவன் ஸம்ஸார தாபத் தினின்றும் விடுபடுவான். பஸ்ம திரிபுண்டரங்களை யணிந்தவனது குலத்தை ஞானமுடையதா, விரதாசாரமுடையதா என்று பரீக்ஷித் தல் கூடாது. அவனது குலம் பூஜ்யமான குலமேயாகும். சிவ மந்திரத்தைக் காட்டிலும் மேலான மந்திரமும், சிவாசாரத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆசாரமும், சிவபரத்தைக் காட்டிலும் மேலான பரமும், சிவார்ச்சனையின் புண்ணியத்தைக் காட்டிலும் மேலான புண்ணியமும், பஸ்மஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் மேலான தீர்த்த ஸ்நானமும், சிவாக்னி வீரியத்தைக் காட்டிலும் மேலான வீரியாக் னியும் எப்படியில்லையோ, அப்படியே பஸ்மதாரணத்தைக் காட்டி லும் வேறு மேலான தாரணமில்லை.

சண்டாளனு யிருந்தாலும் மூடனுயிருந்தாலும் அதமனுயிருந் தாலும் பண்டிதனுயிருந்தாலும் சகலதுக்கத்தையும் துவம்சம் பண்ணத்தக்கதாயும் சகல பாபத்தையும் போக்கடிக்கத்தக்கதாயும் உள்ள பஸ்மத்தைத் தரித்தவனுய் எந்தத்தேசத்தில் நித்தியம் வசிக் கின்ருனே அந்தத்தேசத்தில் சதாசிவமூர்த்தி உமாதேவியோடும் சகலபூதகணங்களோடும் சகலதீர்த்தங்களோடும் எப்போதும் சாந்நித்தியமாயிருப்பர்.

பஞ்சபிரம்ம மந்திரத்திலுல் பவித்திரமா யிருக்கின்ற பஸ்ம மானது காமதகனராகிய மஹேஸ்வரரது திருமேனியில் பூஜ்யமா யிருப்பதாகலின் யாவரும் தங்களுடைய நெற்றியை பஸ்மத்துக் கிடமாக்கி சகலபீடா நிவாரணமாகத் திரிபுண்டரத்தைப் பொருந்தத் தரித்தல் வேண்டும் என்றனர். (1–35)

ஓம் ஸர்வவேதாந்ததாத்பர்யபூம்யை நம:

14. பஸ்ம மகிமை (3)

நாராயணர் கூறுகின்றார்: பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட சரீரமுள்ள வனுக்கு எவனொருவன் சந்தோஷத்தோடு தனத்தைக் கொடுக்கின் ருனே அவனுடைய சகலபாபங்களும் நசித்துப்போகின்றன; இதிற் சந்தேகமில்லை. சுருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் எல்லாப்புராணங் களும் பூதிமகிமையையே கூறுகின்றன. ஆதலால் பிராமணன் சிதாபஸ்மத்தைத் திரிசந்திகளிலும் திரிபுண்டரமாகத் தரிப்பானு யின் சகல பாபங்களினின்றும் நீங்கிச் சிவலோகமடைகின்ருன். யோகியானவன் பாதாதிகேசபரியந்தம் திரிசந்திகளிலும் பஸ்மத்தி னுல் ஸ்நானஞ்செய்வானுயின் சீக்கிரத்தில் யோகத்தையடைகிருன். மகாபுருஷனுனவன் பஸ்மஸ்நானத்திலுல் குலத்தை உத்தாரணஞ் செய்கின்றவனுகிருன். இந்த ஸ்நானமானது ஜலஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் அளவில்லாத குணமுள்ளது. சர்வதீர்த்த ஸ்நானங் களினுலும் எந்தப்பலனுண்டோ எந்தப் புண்ணியமுண்டோ அவை யெல்லாம் இந்தப் பஸ்மஸ்நானம் செய்பவன் அடைவன். அவன் மகா பாதக உபபாதகங்களோடு கூடினவனுனுலும் அவைகளைக் கட்டையைக்கொளுத்தும் அக்கினியைப்போல் கொளுத்தப்பட்ட வனுமாகின்ருன். இதிற் சந்தேகமில்லை.

ஆகலான் பஸ்ம ஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் சுத்தமானஸ்நானம் வேறில்லை, இல்லையென்று சிவபெருமான் ஆதியில்கூறி, தானும் பஸ்மஸ்நானஞ் செய்திருக்கின்றனர்; பிரமன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் செய்திருக்கின்றனர். ஆதலால் ஆக்னேயமென்னும் சிரோவிரதஸ்நானமாகிய பஸ்மஸ்நானத்தைச் சர்வப்பிரயத்தனத் தாலும் செய்யவேண்டியது. அவ்வாறு எவன் செய்கின்ருனே அவன் மாம்சமயமான இந்த நாற்றமுடைய சரீரியாயிருந்தாலும் சிவரூபியேயாவன். அதற்குச்சந்தேகமில்லை. யார் பஸ்மதாரிகளைப் பார்த்து சந்தோஷமடைகின்ருர்களோ அவர்கள் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் நித்தியம் பூஜிக்கத்தக்கவராகின்றனர். அதற்குச் சந்தேகமில்லை. சர்வாங்கமும் பஸ்மந் தரித்தவனைப் பார்த்து எவ னெழுந்திருக்கின்ருனே அவனை இந்திரன் பார்த்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்கிருன். ஒருவன் பஸ்மதாரண யுக்தனுய் உண்ணப் படாதனவற்றைப் உண்டாலும் அதனுல் அவனைத் தோஷமுடையவ னுக எண்ணிப் பெரியோர்கள் விசாரித்தல் கூடாது. பிரம்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் என்னும் மூவரும் முன்னர் ஜலத்தில்

ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர் பஸ்மஸ்நானம் செய்வாராயின் அவர்கள் சகலபாவத்தினின்றும்விடுபட்டவர்களாய் சிறந்தகதியை யடைகின் றனர். சந்நியாசிகளுக்கு ஆக்னேயபஸ்மஸ்நானஞ் சிறந்தது.

ஜலஸ்நானத்தை பிரகிருதிஎன்றும், பந்தமென்றும் சொல்லு வர். பிரகிருதியாகிய பந்தத்தைத் தொலைப்பதற்கே இந்த பஸ்ம ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரக்ஷிணைக்கும், மங்களகரத்துக் கும், பரிசுத்தத்துக்கும் எந்தப் பதார்த்தம் உள்ளதென்று தேவர்கள் பூர்வத்தில் யோசித்துபார்த்து பஸ்மந்தானென்றறிந்து தேவிக்குப் பிரியம் உண்டாகும்படியாய் அதனைக் கொடுத்தார்கள். ஆகையால் ஆக்னேய ஸ்நான மென்னும் சிரஸ்நானத்தை யாதொருவன் செய்கின்றானோ அவன் பிறவிக்குக் காரணமாகிய பாசத்தினின்றும் நீங்கி சிவலோகத்தில் பூஜ்யனாய் வாழ்கின்றவனாகின்றான். அன்றி யும் இந்த ஸ்நானத்தால் ஜ்வரம் பிரம்மராக்ஷசு பிசாசம் பூத சேஷ்டைகள் குஷ்டம் குன்மம் பகந்தர முதலிய அறுபத்துநான்கு வாதரோகங்களும், சிலேஷ்ம ரோகங்களும், வியாக்ரம் முதலிய துஷ்ட பயங்கர மிருகங்களும், சோராதி பயங்களும் சிங்கத்தைக் கண்ட யானையைப்போல் நசித்துப்போம். எவன் பஸ்மத்தை சுத்த மான சீதள ஜலத்தினால் குழைத்துத் திரிபுண்டரமாக அணி கின்றானோ அவன் பரப்பிரம்ம சொரூபத்தையடைகிறான். அதற்குச் சந்தேகமில்லை. விதியுக்தமாகிய வன்னி வீரியத்திலுண்டாகிய பஸ்மத்தைத் தரித்தால் அது நெற்றியிலெழுதியிருக்கும் யமசம்பந்த மான எழுத்தைத் தொலைத்துவிடும். இது நிச்சயம். இதுபோலும் கண்டத்தில் தரிப்பதால் கண்டத்திலுண்டாகும் பாபமும், கைகளில் தரிப்பதால் கைகளாற்செய்த பாபமும், மார்பில் தரிப்பதால் மனசினாற்செய்த பாபமும், நாபியில் தரிப்பதால் ஆண்குறியினால் செய்த பாபமும், பிருஷ்ட பாகத்தில் தரிப்பதால் அதனாற் செய்த பாபமும், பக்கங்களிற்றரிப்பதனால் பரஸ்திரீகளை ஆலிங்கனாதிகள் செய்த பாபமும் நசித்துப்போம். ஆகலின் எல்லாவிடங்களிலும் மூன்று குறியுள்ள பஸ்மதாரணம் புகழத்தக்கதேயாம். எவ்வா றெனில், முன்கூறிய பஸ்மம் பிரம்ம விஷ்ணு மகேஸ்வரராகிய மூவரையும் மூவுலகினையும் மூன்று அக்கினிகளையும் முக்குணங்களை யும் குறிக்கிறதாயிருக்கின்றது. இவ்வகைத்தான பஸ்மம் பூசிய வித்வானாகிய பிராம்மணன் மகாபாதங்களால் உண்டானதோஷங் களினின்றும் க்ஷணத்தில் விடுபடுகின்றான். இவ்விஷயத்தில் சம் சய மில்லை. பஸ்மநிஷ்டா சம்பந்தமுடையவனது தோஷங்கள் பஸ்மமென்னும் அக்னி சம்பந்தத்தினாலே கொளுத்தப்படுகின்றன. பஸ்ம ஸ்நானத்தினால் சுத்தாத்மாவான புருஷன் ஆத்மக்ஞான முடையவனென்று சொல்லப்படுகின்றான். பஸ்மம் பூசிய எல்லா அவயவங்களுடையவனையும், பஸ்மத்தினால் பிரகாசிக்கும் திரிபுண்டர முடையவனையும், பஸ்மத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனையும் இருக்கிற புருஷன் பஸ்மநிஷ்ட (பஸ்மத்தில் ஸ்திரமான விசுவாச முடையவ) னென்று சொல்லப்படுகின்றான். பூதம் பிரேதம் பிசாசம் இவை முதலான கிரகங்களும் சகிக்கமுடியாத ரோகங்களும்

பஸ்ம நிஷ்டனுடைய சந்நிதானத்திலே ஓடிப்போகின்றன. பாசித்த (பிரகாசித்த) லினலே பசிதமென்றும், கல்மஷத்தைப் பக்ஷிப்பதினல் பஸ்மமென்றும், ஐஸ்வர்யத்தை யுண்டாக்குவதனல் பூதியென்றும், ரக்ஷிப்பைச் செய்கின்றபடியினல் ரக்ஷையென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. திரிபுண்டரதாரணத்தைப் பார்த்து பூதப் பிரேதம் முதலானவையெல்லாம் சிவபெருமானை நினைத்த மாத்திரத்தில் பாவம் எப்படி நசித்துப்போகின்றதோ அப்படி பயந்து நடுங்கி நசித்துப்போகின்றன. பஸ்ம ஸ்நானம் செய்கின்றவன் செய்யக்கூடாத காரியம் ஆயிரஞ்செய்தவனயிருந்த போதிலும் அப்பாபத்தை அப்பஸ்மம் வனத்தைக் கொளுத்தும் அக்னியைப்போல் கொளுத்திவிடுகின்றது. எந்தப் பிராமணன் ஈடில்லாத பாபங்களைச் செய்து மரணகாலத்தில் பஸ்ம ஸ்நானஞ் செய்கின்ருனே அவன் அப்பாவங்களினின்றும் சீக்கிரம் விடுபடுகின்ருன். எவன் பஸ்ம ஸ்நானத்தினல் சுத்தாத்மாவாயும் குரோதத்தை ஜயித்தவனயும் இந்திரியங்களை யடக்குகின்றவனயும் இருக்கின்ருனே அவன் சிவனது சமீபத்துக்கு வந்து மறுபடியும் திரும்பிப்போகிறதில்லை. சந்திரன் வனஸ்பதியையடைகிற காலத்தில் பஸ்மத்தை உத்தூளனஞ் செய்துகொண்ட சரீரமுடையவனய் சிவபெருமானைப் பூஜித்துத் தரிசிப்பானயின் அவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்ருன். ஆயுள், சம்பத்து, மோக்ஷம் இவைகளை விரும்பின பிராமணன் நாடோறும் பஸ்மத்தைத் தரித்துவரல் வேண்டும். பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு சிவாத்மகமாக விருக்கின்ற திரிபுண்டரமானது பரமபுண்ணியத்தைக் கொடுக்கிறது. எந்தக் கோரமான ராக்ஷசர்களுண்டோ எந்தப் பிரேதம் முதலிய பைசாசங்களுண்டோ எந்த அற்ப ஜந்துக்களுண்டோ அவைகளெல்லாம் திரிபுண்டரந் தரித்திருக்கின்றவனைப் பார்த்து விலகிப்போகின்றன. இதிற் சந்தேகமில்லை. சௌசம் முதலான கர்மங்களைச் செய்து பின்னர் நிர்மலமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பாதம் முதல் சிரசு பரியந்தம் பஸ்மத்தினல் உத்தூளனஞ் செய்யவேண்டும். இந்தப் பஸ்ம ஸ்நானமானது உள்ளும் புறம்புமுள்ள மலங்களைப் போக்கும். வாருணஸ்நானம் தேகத்தின் புறம்பேயுள்ள மலத்தைமாத்திரம் பேரக்கும். ஆகையினல் வாருண ஸ்நானத்தை ஒருக்கால் விட்டாலும் பஸ்ம ஸ்நானத்தில் எப்பொழுதும் பிரீதியுள்ளவனய் அதைத் தரித்துவரல்வேண்டும். இதிற் சம்சயம் வேண்டாம். ஓ மகாமுனியே! ஆக்னேய ஸ்நானமென்று சுருதியிற் சொல்லப்படும் பஸ்ம ஸ்நானமின்றி செய்யப்பட்டனவெல்லாம் செய்யப்படாதனவேயாம். பிராணிகளுடைய உள்ளும் புறம்புமுள்ள மலங்களை விரைவில் சுத்திசெய்வதாகிய அந்தப் பஸ்ம ஸ்நானம் சிவபூஜாபலனைக் கொடுக்கும். பிரதிதினம் கோடி வாருண ஸ்நானம் மிக்க ஆதரவுடன் செய்தவனயிருந்தாலும் பஸ்ம ஸ்நானமன்றியில் சுத்தாத்மாவாகான். வேதமானது எந்தப் பஸ்ம ஸ்நான மகிமையை யுண்மையா யறிந்ததோ, சர்வ தேவ சிகாமணியாகிய மஹாதேவர் எந்தப் பஸ்மஸ்நானத்தை யறிந்

தாரோ, அதைச் செய்யாமல் யாதொரு வைதிகன் வைதிக கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் அந்தத் தர்மத்தின் பதினாறிலொரு பங்கின் பாதிபலத்தைக்கூட அடைகிறதில்லை. பரிசுத்தமான வஸ்துக்களிலெல்லாம் பரிசுத்தமானது பஸ்மமென்றும் அப்பஸ்ம ஸ்நானம் எவன் விதிப்படி செய்கிறானோ அவன் சகல வைதிக கர்மங்களிலும் அதிகாரமுள்ளவ னென்றும் வேதங் கூறுகின்றது. அக்ஞானத்தினால் எவன் இந்த பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யாமல் விடுகின்றானோ அவன் மகா பாதக னென்றும் பதிதனென்றும் சொல்லப்படுவான்; எவன் பஸ்ம ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் அளவில்லாத வாருண ஸ்நானத்தினால் எந்தப் பலனை அடைகிறானோ அதைக் காட்டிலும் அதிகமான பலனை யடைகிறான். பஸ்ம ஸ்நானம் சிரௌதகர்மமென்று சொல்லப்படுகிறபடியால் முக்காலத்திலும் பிரயத்தன பூர்வமாகச் செய்யவேண்டும். விதிப்படி சௌசம் முதலியவைகளைச் செய்தவனாயினும் பஸ்ம ஸ்நானமில்லாதவன் பரிசுத்தனாகான்; ஒரு காரியத்திலும் அதி காரியுமல்லன். அபானவாயு விட்டாலும் கொட்டாவி விட்டாலும் கக்கினாலும் தும்மினாலும் மலமூத்திரங்களை விஸர்ஜனஞ் செய்தாலும் பஸ்மந்தரிக்கவேண்டும். இதுகாறும் என்னால் சொல்லி வந்த பஸ்ம ஸ்நான மகிமை ஒரு பாகமேயன்றி முற்றுமன்று. இனி அந்த பஸ்ம ஸ்நானத்தா லுண்டாகும் பலத்தைக் கூறுகின்றேன், சாவதானமாய்க் கேட்பீராக என்றனர். (1–57)

ஓம் ஸதஸதாச்ரயாயை நம:

15. பஸ்மம் தரிக்கும் முறைகள்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—அக்னிரிதியாதி மந்திரங்களினால் சோதனை செய்து பஸ்மத்தை நெற்றி முதலானவிடங்களில் அந்தணர்களே தரிக்கவேண்டும். பிராம்மணன் க்ஷத்திரியன் வைசியன் என்னும் மூவரினும் துவிஜன்தான் திரிபுண்டரத்தை பிரயத்தனத்துடன் தரிக்கவேண்டும். எவனுக்கு உபநயனகர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அவன்தான் துவிஜன் என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆதலால் சுருதி கூறிய திரிபுண்டரத்தைத் துவிஜர்கள் தரிக்க வேண்டியது. அவசியம் விபூதி தரிக்காமல் வேதகர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலும் அவை யெல்லாம் செய்யாமைக்கொப்பாம். பஸ்மதாரணமின்றிச் செய்யும் காயத்திரி உபதேசமும் வீணாகவே முடியும். ஆகையால் பஸ்மத்தைத் தரித்தே காயத்திரியை ஜபிக்க வேண்டும். ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! பிராம்மண்ய விஷயத்தில் காயத்திரியை மூலகாரணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அம்மந்திர மானது பஸ்மதாரணமின்றி எவனாலும் உபதேசிக்கப்படுகிற தில்லை. நெற்றியில் எவ்வளவு காலம் பஸ்மந்தரிக்கவில்லையோ அவ்வளவு காலம் காயத்திரியை ஜபிக்க அதிகாரமில்லை. நெற்றியில் பஸ்மம் இல்லாமலிருப்பின் அது பிராம்மண்ய மில்லாமையைக்

குறிப்பிப்பதாகும். ஓ பிராம்மணரே! இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் பிரமாணத்தோடு சொல்லப்பட்டதாகும். எவனது நெற்றியில் மந்திர பூர்வகமான பஸ்மம் பிரகாசிக்கின்றதோ அவனே பிராம்மணன்; அவனே வித்துவான். இது சத்தியம்! சத்தியம் என்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. ரத்தினத்தைக் கண்டால் ஒருவனுக்கு எப்படி இயற்கையாய்ப் பிரீதி யுண்டாகிறதோ அப்படிப் பஸ்மத்தைக் காணும்போது பிரீதி யுண்டாயின் அவன்தான் பிராம்மணன்; என்னால் சொல்லப்படுகிற இது சத்தியம்! சத்தியம்!! ரத்தினத்திடத்தில் இயற்கையாய்ப் பிரீதியுண்டாதல்போல் ஒருவனுக்குப் பஸ்மாவில் பிரீதி யுண்டாகாமற் போகுமானால் அவனது ஜன்மம் ஜன்மத்தினாலும் * சண்டாள முடைத்தென்று அறியத்தக்கது. இது சத்தியம்! சத்தியம்!! எவர்கள் பஸ்மதாரணத்தைச் செய்யாமல் விட்டு † கனி முதலியவைகளைப் புகிக்கின்றார்களோ அவர்களெல்லோரும் கோரமான நரக மடைவார்க ளென்பதிற் சந்தேக மில்லை. பஸ்மதாரணம் செய்துகொள்ளாமல் பொன்னைத் துலையிலிட்டுத் தானஞ் செய்வதாகிய துலாபாரதானத்தை ஒருவன் செய்தாலும் அவன் அப்பலனை யடைவதுமின்றி பதிதனுமாவான். பிராம்மணன் உபவீதமாகிய யஜ்ஞசூத்திரமின்றி எப்படி நித்திய கர்மம் செய்யக்கூடாதோ அப்படியே பஸ்மதாரணமின்றி சந்தியாவந்தனஞ் செய்யக்கூடாது. சந்தியாவந்தனஞ் செய்யுங்காலத்தில் தோளிலிருக்கும் உபவீதமானது ஒருகால் விலகுமானால் அது குற்றமாய் முடியுமென்று அக்குற்றம் உண்டாகாமற்பொருட்டு அவ்வுபவீதத்துக்குப் பிரதியாக வஸ்திரம் முதானவற்றை உபவீதமாகத் தரித்துக்கொண்டு காயத்திரி முதலான ஜபங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றும், உபவாசம் முதலானதும் செய்யவேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலும் பஸ்மதாரணத்துக்கும் பிரதியாக வேறு அடையாளங்களைத் தாரணஞ் செய்துகொண்டு நித்தியகர்மங்களைச் செய்யும்படி விதிக்கப்படவில்லை. பஸ்மதாரணத்தை விட்டு எவன் சந்தியாவந்தனஞ் செய்கின்றானோ அவன் தோஷத்தை யடைகிறான். அந்நிய ஜாதியாயுள்ளவன் வேதங்களைக் கேட்பானாயின் எப்படி தோஷமடைகின்றானோ அப்படியே பிராம்மணன் பஸ்மதாரணமின்றிச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்வானாயின் தோஷமடைகின்றான்.

ஆகையால் வேத சம்பந்திகளாகிய வைதிகர் சிரௌத பஸ்மத்தை மிக்க பிரயத்தனத்தோடு சம்பாதிக்க வேண்டும். அந்த

---

* விபூதியினிடத்தில் பிரீதியில்லாமையினால் சண்டாள ஜன்மமென்று கூறுவதல்ல; அவனது ஜன்மமே சண்டாள ஜன்மமென்றறியத் தக்க தென்க.

† கனி முதலியவைகளைப் புசிப்பதாயிருந்தாலும் பஸ்மதாரணஞ் செய்துகொண்டே புசிக்கவேண்டுமன்றிக் கனிதானே என்று சாமானியமாக எண்ணி பஸ்மந்தரிக்காமற் புசித்தால் கோரமான நரகம் அடைவரென்க.

பஸ்மங் கிடைக்காத பக்ஷத்தில் ஸ்மார்த்தபஸ்மமாவது, அது அகப்படாத பக்ஷத்தில் லௌகிகபஸ்மமாவது சம்பாதிக்கவேண்டும். எவ்வகைப்பட்டதாயினும் பஸ்மம் பரிசுத்தமானதே. ஆகலான் எக்காலத்தில் எந்த பஸ்மம் கிடைக்கின்றதோ அந்தப் பஸ்மத்தைப் பிராமணர்கள் அவசியந் தரித்துக்கொண்டு சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல்வேண்டும். பஸ்மம் எவ்வகைத்தாயினும் பஸ்மத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல்வேண்டும். எவ் வகைத்தான பஸ்மதாரியாயினும் அந்த பஸ்மநிஷ்டனிடம் பாபங்கள் சிறிதும் அணுகா. ஆகையால் அவசியம் பிராமணர்கள் பஸ்மதாரணத்தைச் செய்யும் நியமத்தைக் கொள்ளவேண்டும். திரிபுண்டரதாரணம் வலக்கை நடுமூன்று விரல்களினால் ஆறங்குல நீளங் குறையாது இரண்டு நேத்திரக்கடைவரையில் நெற்றியில் அனுலோமமாக ஒரு சமயம் தரிப்பானாலும் அவன் ருத்திரனே யாவன். அந்த மூன்று விரலில் அநாமிகை அகாரம் மத்திமை உகாரம் தர்ஜனி மகாரம் எனவும், திரிகுண சொரூபம் எனவும் சொல்லப்படும். இத்திரிபுண்டரதாரண மகிமையின் விஷயத்தில் அநாதியாயுள்ள இதிகாசம் ஒன்றுளது ; அதைக் கேட்பீராக :

பஸ்மத்ரிபுண்டர ருத்ராக்ஷதாரி சிவசங்கர சர்வாத்மன் ஸ்ரீமாத ஜகதம்பிகே என்னும் நாமங்களை மூன்று முறை உச்சரிக் கின்றவராய் துர்வாசர் ஓர் சமயம் பிதுர்லோகம் போகும்போது கவ்ய வாடாதி பிதுர்தேவர்கள் எல்லோரும் எதிர்கொண்டழைத்து பாத்யாசமனர்க்கியங் கொடுத்து ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்ய அவர்களோடு துர்வாச முனிவரும் அளவளாவி நானாவிதமாயுள்ள கதாரூபமான சம்பாஷணைகளைச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சம யத்தில் கும்பீபாகம் முதலிய நரகங்களிலுள்ள மஹாபாபிகளுடைய மகாகோரமான சப்தம் இவருடைய செவியிற் புகுந்தது. அக்கோர சப்தம் யாதோவெனில், ஐயோ அடிக்கப்பட்டோம்! ஐயோ கொல்லப்பட்டோம்! ஐயோ கொளுத்தப்பட்டோம்! ஐயோ அறுக்கப்பட்டோம்! ஐயோ பிளக்கப்பட்டோம்! என்று கதறிப் புலம்பும் பேரோசைகளேயாம். இவ்வாறு ஓலமிடும் பாவிகளுடைய அழுகைக்குரலைக்கேட்டு துர்வாசர் துக்கமுள்ளவராய் பிதுர்நாத ரைப் பார்த்து இது யாருடைய கூக்குரலென்று கேட்டனர். அவர், ஓ முனிவரே! இங்கு யமபுரி யிருக்கின்றது. அதில் பாவிகள் பாபானுபவத்தை அநுபவிக்கும் பொருட்டு யமன் தன்னைப் போன்ற பயங்கரமான அநேக தூதர்களோடு வசித்துக் கொண் டிருக்கின்றனன். அங்கு பயங்கரமான யமதூதர்களால் சூழப் பட்டதாய் பாவிகளுக்குப் பாபானுபவங் கொடுப்பதாயுள்ள எண்பத் தாறு நரகங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் கும்பீபாகமென்னும் நரகம் மிகவும் கொடுமையாயும் தலைமையாயும் உள்ளது. அந்த நரகத்தில் இருப்பவர்களுடைய வாதனையை வர்ணிப்பதற்கு நூறு வருஷமானாலும் முடியாது. அது எவர்கள் சிவத்துரோகிகளோ,

எவர்கள் தேவி விஷ்ணு வேதம் சூரியன் கணேசன் பிராமணர்கள் ஆகிய இவர்களையும், மாதா பிதா குரு தமையன் இவர்களையும் புரா ணம் ஸ்மிருதி இவைகளையும் தூஷிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் காமா சாரர்களாய் மனம்போனவழி செல்கின்றார்களோ, எவர்கள் தப்த முத்திராங்கிதர்களோ, எவர்கள் திரிசூலதாரிகளோ, அவர்களெல்லா லாம் வீழ்ந்து கிடக்கும் நரகமாகும். உம்மால் இப்போது கேட்கப் படும் பயங்கரமான சப்தமானது மேற்கூறிய பாபிகளுடைய கோர சப்தங்களேயாகும். இக்கோர சப்தத்தைக் கேட்கின்றவர்களுக்கும் வைராக்கிய முண்டாகிவிடும் என்று கூறினர். அதனைக்கேட்ட துர்வாசமுனிவர் அந்நரகத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தோடு எழுந்திருந்து கும்பீபாகத்தைச் சமீத்து அதனை ஓர் கணம் தலைகுனிந்து பார்த்தனர். இம்மகாமுனிவர் பார்த்த மாத்திரத்தில் நரகத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் சர்வபாபிகளுக்கும் சொர்க்கலோகத்தைக் காட்டிலும் அதிக சுகமுண்டாயிற்று. அஃ துண்டாகவே சிலர் நகைக்கின்றவராயும், சிலர் பாடுகின்றவராயும், சிலர் திருத்தஞ்செய்கின்றவராயும், சிலர் ஒருவரோடொருவர் கூடி விளையாடுகின்றவராயும் ஆயினர். அன்றி மிருதங்கம் முரசம் டக்கா துந்துபி இவைகளுடைய இனியசப்தமும் பஞ்சமஸ்வரம் (குயிலோசை) போல் கேட்கப்பட்டது. வசந்தகாலம் புஷ்பக் கொடிகளுடைய காற்றை வீசிற்று. குனிந்து பார்த்தவராகிய முனி புங்கவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவருடன் வந்த யமபடர்கள் பயமும் ஆச்சரியமும் அடைந்தவர்களாய் அதி சீக்கிரத்தில் தருமராஜனிடஞ் சென்று, ஓ மகாராஜனே! இப்போதிவ் விடத்தில் ஒரு பேராச்சரியம் நடந்தது. அதாவது கும்பீபாகத்தி லிருக்கின்ற பாபிகளுக்கு சொர்க்கலோகத்தினும் அதிக சுகமுண் டாயிற்று; அதனைக்கண்ட எங்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. இதன் காரணம் தெரியாமல் உம்முடைய சமீபத்தில் அதிசீக்கிர மாயோடி வந்தோமென்று கூற, அதனைக்கேட்ட யமனும் அதிசயித்து விரைவாக எழுந்து மதத்த பெரிய கடாமீதேறி அக் கும்பீபாகத்தருகே வந்து அங்கு விளைந்திருக்கும் சுகத்துக்குக் காரணமறியாது இவ்வதிசயத்தை இந்திரனும் மற்றத் தேவர்களும் அறியவேண்டுமென் றெண்ணி தேவலோகத்திற்குத் தூதர்களை யனுப்பினான். அத்தூதர்களால் அதிசயத்தைக் கேள்விபட்ட இந்திராதி தேவர்களும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களும் திக்பாலகர்களும் கும்பீபாகத்தை யடைந்து அதனைச் சூழ்ந்துநின்று சுவர்கலோக வாசிகளைக் காட்டிலும் சுகமனுபவிக்கும் கும்பீபாகவாசிகளைப் பார்த்து ஆச்சரியமும் பயமும் அடைந்தவர்களாய் இதன் காரணம் யாதோ தெரியவில்லையென்றும், இது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியமென் றும், பாபானுபவத்துக்கு ஏற்பட்ட இக்குண்டத்தில் சுகமுண்டாகு மானால் இனி எவர்கள் பாபத்துக்கஞ்சுவார்கள்? பரமேஸ்வரனால் தேவலோகவாசிகளாகிய நமக்குச் சுகமென்றும் நரகவாசிகளாகிய பாபிகளுக்குத் துக்கமென்றும் ஏற்படுத்தப்பட்ட விதி எப்படித் தள்ளப்பட்டது? அவரது சங்கல்பம் எப்படிமாறிப்போயிற்று? இது

ஆச்சரியம் ! இதுஆச்சரியம் ! என்று பலமுறையும் சொல்லிநிற்க, அச்சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சகலதேவர்களோடும் கயிலாய மடைந்து அங்கு கோடி மன்மதப் பிரகாசமுள்ளவராயும் பார்வதி யோடு கூடினவராயும் ரமணீயமான அவயவங்களுள்ளவராயும் காந்திக்கெல்லாம் இருப்பிடம் போன்றவராயும் எப்போதும் பதினறு வயதுள்ளவராயும் பலவித அலங்காரங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவரா யும் அநேக கணங்களாற் சூழப்பட்டவராயும் பரசிவையைப் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பவராயுமிருக்கின்ற சந்திரமௌளியை வேதங் களாற் புகழ்ந்து நமஸ்கரித்து கும்பீபாகத்திற்கண்ட அதிசயத்தைக் கூறி, ஓ பிரபுவே! நாங்களனைவரும் அவ்வதிசயத்தின் காரணத்தை யறியாது தேவரீரிடம்வந்தோம். ஓமஹாதேவரே! நீர் சர்வக்ஞராகை யால் இதன் காரணத்தைக் கூறியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தனர். பஸ்மோத்தூளிதராகிய சிவபெருமான் அவைகளைக்கேட்டு மலர்ந்த முகமுடையவராய், ஓவிஷ்ணுவே ! நீங்கள் கண்ட ஆச்சரி யத்துக்குக் காரணம் வேறொன்றில்லை ; அது பஸ்மமஹிமைதான். பஸ்மத்தினல் எவ்விதமான ஆச்சரியந் தானுண்டாகமாட்டாது ? சைவபுங்கவராகிய துர்வாசமுனிவர் கும்பீபாகத்தையடைந்து குனிந்து பார்த்தனரல்லவா ? அப்போது அவர் நெற்றியில் அணிந் திருந்த விபூதியானது காற்றினல் அந்நரகத்தில் வீழ்ந்தது. அதனு லுண்டாகிய அதிசயமே நீங்கள் கண்ணுற்ற அதிசயமாகும். இனி அக்கும்பீபாகமானது பிதுர்லோகத்தி லிருப்பவர்களுக்குப் புண்ணியதீர்த்தமாகப் போகின்றது. அதில் அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்து சுகமடையப்போகிறுர்கள். இனி அத்தீர்த்தம் பிதுர்த் தீர்த்தமென வழங்கப்படும். அது மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமாகப் போகின்றது. அங்கு எனதுருவமாகிய சிவலிங்கமும் தேவியுந் தாபிக்கப்பட்டு பிதுர்லோகவாசிகளால் பூஜிக்கப்படும். அங்கு நடக்கும் தேவி பூஜை மூன்று லோகத்தாராலும் பூஜிக்கப்படும். இவ் வளவும் பஸ்ம மகிமைதான், பஸ்ம மகிமைதான் என்று மதுர வாக்கோடும் மேகத்தொனிப்போற் கூறியருளினுர். அதைக் கேட்ட தேவர்கள் நமஸ்கரித்து விடைபெற்று கும்பீபாகத்தருகில் வந்து தருமராஜன் முதலியவர்களைப் பார்த்து சிவபெருமானது திருவாக்கைக் கூற, யாவருஞ் சந்தேகமொழிந்து காரணமறிந்து, ஆஹா இது நல்லது ! இது நல்லது என்று புகழ்ந்தனர். அரிப்பிரம் மாதிகள் பஸ்மமஹிமையைப் புகழ்ந்தனர். பிதுர்க்களும் நமக்குப் புண்ணிய தீர்த்த லாபம் கிடைத்ததென்று சந்தோஷித்தனர். அப் பொழுதே அதன் கரையில் சிவலிங்கத்தைத் தேவியோடு ஸ்தா பித்துத் தேவர்கள் பூஜைகொண்டாடினர். அதில் முன்னிருந்த பாவிகளெல்லாம் மூழ்கி எழுந்து விமானமேறிக் கைலாயம் அடைந்து பத்திரகணங்களென்னும் பெயருடையவர்களாய் இப்போதும் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். கும்பீபாக நரகம் தீர்த்தகுண்ட மாகவே அந்த நரகத்தை அதற்கு வெகுதூரத்தில் நிர்மாணஞ் செய்து அங்கு சைவர்களாயுள்ளார் போகக்கூடாதென்று தடை

செய்துவிட்டார்கள். ஓ முனிவரே! என்றுற் சொல்லப்பட்ட இப் பஸ்ம மகிமையைக் காட்டிலும் சிறந்த மகிமையுடையது ஒன்றிருக் கின்றதா?

ஓ நாரதரே! இனி அதிகாரிகளுடைய பேதத்தை நோக்கி வைஷ்ணவ ஆகமப் பிரகாரம் ஊர்த்துவ புண்டர விதியையும் பிரமா ணத்தையும் வர்ணம் மந்திரம் தேவதை பலன் முதலியவை யாவையுங் கூறுகின்றேன்; கேட்பீராக: ஊர்த்துவ புண்டரத்துக் குரிய மண்ணை பர்வத சிகரத்திலும் நதிக்கரையிலும் விசேஷமான சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் சமுத்திரக் கரையிலும் புற்றிடத்திலும் துளசியின் வேரிலும் எடுக்கவேண்டும்; வேறிடத்தில் எடுத்தல் கூடாது. கறுத்தமண் சாந்திகரத்தையும், சிவப்புமண் வசீகரத்தை யும், பொன்னிறமண் சம்பத்தையும், வெள்ளைமண் தருமத்தை யுங் கொடுக்கும். அங்குஷ்ட விரல் புஷ்டியையும், மத்திமை ஆயுளையும், அநாமிகை அன்னத்தையும், பிரதேசினி (தர்ஜனி) முக்தியையும் கொடுப்பதால் அவ்வவ் விரல்களால் இடவேண் டியதேயன்றி நகத்தினுல் தீண்டலுமாகாது. அந்த ஊர்த்வ புண் டரத்தைத் தீபம் போலவும் மூங்கில் இலைபோலவும் தாமரையரும்பு போலவுமேயன்றி, மச்சம், கூர்மம், சங்கம் இவைகளைப்போலவும் தரித்துக்கொள்ளலாம். பத்தங்குலம் உத்தமம்; ஒன்பதங்குலமும் எட்டு ஏழு ஆறு அங்குலமும் மத்திமம். நான்கு மூன்று இரண்டு அங்குலம் அதமம். இவையே ஊர்த்துவ புண்டரத்தின் அளவாகும். நெற்றியில் கேசவனையும், உதரத்தில் நாராயணரையும், மார்பில் மாதவனையும், நெஞ்சுக் குழியில் கோவிந்தனையும், வலப்பக்க வயிற்றில் விஷ்ணுவையும், இடப்பக்க வயிற்றில் வாமனனையும், வலது புஜத்தில் மதுசூதனனையும், இடது புஜத்தில் ஸ்ரீதரனையும், வலக் காதின்கீழ் திரிவிக்ரமனையும், இடது காதின்கீழ் ஹ்ரிஷீகேச னையும், பிருஷ்டத்தில் பத்மநாபனையும், பின்கழுத்தில் தாமோதர னையும் இவ்வாறு பன்னிரண்டிடங்களில் பன்னிரண்டு நாமங் களையும் உச்சரித்திட்டுப் பின் சிரசில் வாசுதேவனை ஸ்மரித்துக் கொள்ளவேண்டும். பூஜா காலத்திலும் ஹோம காலத்திலும் விடியற்காலத்திலும் சாவதானமாயிருந்து முன்சொன்ன நாமங் களை யுச்சரித்து ஊர்த்துவ புண்டரந் தரிக்கவேண்டும். அசுசியான வனுயிருந்தாலும் கெட்ட நடத்தை யுடையவனுயிருந்தாலும் பாவத் தைச் செய்கிறவனுயிருந்தாலும் சிரசில் ஊர்த்துவபுண்டரம் உடையவனுயின் அவன் பரிசுத்தனே. ஊர்த்துவ புண்டரத்தைத் தரித்தவன் சக்கிலியாயிருந்தாலும் அவன் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் விமானமூர்ந்து விஷ்ணுலோகத்தையடைந்து அங்குள்ளவர்களால் கௌரவிக்கப்படுகின்றுன். ஏகாந்திகளான மஹானுபாவரும் நெற்றி நடுவே விசாலமுள்ள விஷ்ணுபாதம் போன்ற புண்டரங் களைச் செய்துகொள்ளுகிறுர்கள்; நடுவில் மஞ்சட்பொடியுள்ள தாகவுஞ் செய்கிறுர்கள். அதனைச் சிலர் சூலாகாரமாகவும் சிலர் சந்தில்லாமலும் சிலர் தீபத்தைப் போலும் சிலர் தாமரை யிதழைப் போலும் சிலர் மூங்கிலைபோலும் தரிக்கிறுர்கள். சில சாமானிய

வைணவர்கள் சந்தோடும் சில வைணவர்கள் சந்தில்லாமலும் தரிக்கிறார்கள். சந்தில்லாமல் இட்டுக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தோஷமில்லை. ஏகாந்திகளாயும் பிரபன்னர்களாயும் பரமேகாந்திகளாயும் இருக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கு சந்தில்லாமல் இட்டுக்கொள்ளும் விஷயத்தில் மிகுந்த தோஷமுண்டாகின்றது. எவன் அழகான ஊர்த்துவ புண்டரத்தை மத்தியில் இடமிருக்கும்படி நமோந்தமான கேசவாதி நாமங்களால் இட்டுக்கொள்ளுகின்றானோ அவன் எனக்குக் கோயில் கட்டினவனாவான். ஊர்த்துவ புண்டர மத்தியில் விஷ்ணு லக்ஷ்மியோடு வீற்றிருக்கின்றவராய் விளைதிக்கிறார். எவன் ஊர்த்துவ புண்டரத்தை மத்தியிலிடமில்லாமல் வைக்கின்றானோ அந்த அதமப் பிராமணன் லக்ஷ்மியையும் விஷ்ணுவையும் விலக்கி விடுகிறவனாயும் இருபத்தொரு நரகத்தை யடைகிறவனாயு மாகிறான். கோணலில்லாமலும் பக்கங்கள் ஒழுங்காயும் மத்தியில் விசாலமாயும் தடி தாமரை மச்சம் தீபம் இவைகளைப்போலும் இடவேண்டும். பிராமணன் சிகோபவீதம் ஊர்த்துவ புண்டரந் தரிக்கவேண்டும்; அஃதில்லாமல் செய்யும் கிரியை வைணவருக்கு வீணாகமுடியும்.

ஊர்த்துவ புண்டரம் திரிசூலம் வர்த்துலம் சதுரஸ்ரம் அர்த்த சந்திரம் லிங்கம் முதலானகுறிகளை வேதநிஷ்டர் தரிக்கலாகாது. ஜன்மத்தால் ஜாதியடைந்தவன் வேதமார்க்கத்தை அனுசரித்து நெற்றியில் பிரமையினாலேனும் வேறு புண்டரத்தை யணியக் கூடாது. பிரசித்திக்கும் காந்திக்கும் விஷ்ணுவாகமாதிகளில் வேறு புண்டரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சொல்லப் பட்டிருப்பினும் வைதிக அனுஷ்டான முடையவன் சுருதிப்பிரதி பாதகமான பஸ்மத் திரிபுண்டரத்தைவிட்டு அவைகளைத் தரிக்கக் கூடாது. நெற்றியில் பஸ்மத்தைத் திரிபுண்டரமாகத் தரிக்க வேண்டியதே யன்றி மோகத்தினால் வேறு புண்டரத்தை வைதிகன் தரிப்பானாயின், அவன் நரகமடைவான். வேதமார்க்க நிஷ்டன் மோகத்தினால் வேறு புண்டரந் தரிப்பானாயின் அதோகதியடைவான்; இதிற் சந்தேகமில்லை. வேதமார்க்கத்தையுடையவன் விக்ரகாதி உருவங்களாயிருக்கின்ற திருமால் அடையாளங்களைத் தரிக்கக்கூடாது. சிரௌத தர்மநிஷ்டர்களுக்கு சிரௌத தர்மத்திற் கூறப்படுங் குறியே குறியாகும். சிரௌத தர்மானுஷ்டானமில்லாதவர்கள் சிரௌத தர்மத்திற் கூறாத குறிகளைத் தரித்துக் கொள்ளலாம். எந்தத்தேவதை வேதசித்தமோ அந்தத் தேவதையின் குறியே வைதிகமாகும். சுருதிப் பிரதிபாதகமில்லாத தேவதையின் குறிகள் வேதசம்பந்தமில்லாத அவைதிகக்குறிகளெனப்படும். மஹாதேவர் சாக்ஷாத் ஸம்ஸாரமோசகரென்று வேதத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறார். அவர், பக்தர் உபகாரத்தின் பொருட்டு சிரௌதக் குறியைத் தரிக்கின்றனர். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கும் சிரௌதக் குறியின்றி வேறு குறிகளில்லை.

சிரௌதக்குறி என்பது திரிபுண்டர உத்தூளனங்களே யாம். அசிரௌதக்குறி ஊர்த்துவ புண்டரம் முதலானவைகளாம்; திரியக்

திரிபுண்டரமல்ல. வேதமார்க்க நிஷ்டர்களால் வேதோக்த வழியாக நெற்றியில் திரியக் திரிபுண்டரமே தரிக்கத்தக்கது என்றனர். (118)

ஓம் ஸகலாயை நம:

16. சந்தியோபாசனம் (1)

நாராயணர் கூறுகின்றார்: பஸ்மதாரணமான்மியத்தை ஒருவாறு விரித்துக்கூறினேன். இனி சந்தியோபாசனத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக :

சந்திகள் பிராதஸ்ஸந்தி, மத்தியானஸந்தி, சாயம்ஸந்தி என மூவகைப்படும். அவற்றுள் பிராதஸ்ஸந்தி சூரியவுதயத்துக்கு முன் நக்ஷத்திரம் தெரியுங்காலம் உத்தமம் என்றும், நக்ஷத்திரந் தோன்றாக் காலம் மத்திமம் என்றும், சூரியன் காணுங்காலம் அதமம் என்றும் சொல்லப்படும். மத்தியான சந்திசூரியன் ஆகாயநடுவில் இருக்குங்காலம் உத்தமமென்றும், சாயம்சந்தி சூரியன் காணப்படுங்காலம் உத்தமமென்றுங் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் காலம் மத்திமமென்றும் நக்ஷத்திரங் காணுங்காலம் அதமமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பிராம்மணன் விருக்ஷமெனவும், சந்திகள் அதன் வேர் எனவும், வேதம் கிளைகள் எனவும், அவ்வேதத்திற் கூறும் கர்மதர்மங்கள் இலைகள் எனவும் சொல்லப்படுகின்றமையால் விருக்ஷவிருத்தியை எண்ணுவோன் முயற்சியோடு வேரைக் காப்பற்றல் வேண்டும். வேரறுமாஞல் விருக்ஷமும் இலைகளும் இல்லையாமன்றோ? எவர் சந்தியை அறியவில்லையோ எவர் அதனை அனுஷ்டிக்கவில்லையோ அவரெல்லாம் ஜீவித்திருப்பினும் அந்தணராகார்; சூத்திரர்களே யாவர். அவர்கள் மரணமடையின் நாயாய்ப் பிறப்பார்கள். ஆகலான் அந்தணர்கள் நாடோறும் சந்திக்குரிய காலங்களையறிந்து சந்தியோபாசனஞ் செய்தல்வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாராயின் அவர்கள் எந்தக் கர்மங்களுக்கும் அதிகாரிகளாகார். உதயத்திலும் அஸ்தமனத்திலும் மூன்று நாழிகைக்குமுன் சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல்வேண்டும். அந்தக்காலத்துக்கு மேற்பட்டால் பிராயச்சித்தமும் உண்டு. அஃதாவது அர்க்கியம் நான்காவர்த்தியும், தேவியினது மந்திரம் நூற்றெட்டாவர்த்தியும் செய்தல்வேண்டும். எந்தக் காலத்துக்கு எந்தக் கர்மமோ அந்தக் கர்மத்தை அந்தக் காலத்துக்குரிய சந்தியாதேவியை உபாசித்துச் செய்தல் வேண்டும்.

சந்திகளை வீட்டிற் செய்தால் சாதாரணம். பசுத்தொழுவத்தில் செய்தால் மத்திமம்; நதிதீரத்தில் செய்தால் உத்தமம். தேவி ஆலயத்தில் செய்தால் உத்தமோத்தமம். சந்தியினுல் உபாசிக்க வேண்டியவள் தேவியாயிருக்கின்றபடியால் மூன்று சந்தியையும் தேவியாலயத்திற்றானே செய்தால் அதனால் உண்டாகும் பலன் அனந்தமாம். பிராமணனுக்குச் சிறந்த தெய்வம் தேவியைக்

காட்டிலும் வேறில்லை. வேதமும் விஷ்ணுவை யுபாசிப்பதும் சிவனையுபாசிப்பதும் நித்தியமல்ல ; மஹாதேவியான காயத்திரியை உபாசிப்பதுதான் நித்தியமானது என்று கூறுகின்றது. ஆகலான் சகலவேதசாரமாயுள்ளது காயத்திரியை அருச்சித்தலேயாம். பிரம் மாதிதேவர்களாலும் வேதங்களாலும் காயத்திரி ஜபிக்கப்பட்டும் உச்சரிக்கப்பட்டும் வருகின்றது. ஆகலான் உபாசிக்கத்தக்கது காயத்திரியே. யாவர்க்கும் உபாசனாமூர்த்தி வேதமாகவும் ஆதி சக்தியுமாகிய காயத்திரி தேவியாகவே யிருத்தலினால் யாவரும் சாக்தர்களேயல்லாமல் ஒருவரும் சைவராகார் ; வைணவரு மாகார்.

யாவரும் ஆசமனமும் பிராணாயாமமுஞ்செய்து, கேசவன் நாராயணன் மாதவன் கோவிந்தன் விஷ்ணு மதுசூதனன் திரிவிக்ர மன் வாமனன் ஸ்ரீதரன் ஹ்ரிஷீகேசன் பத்மநாபன் தாமோதரன் சங்கர்ஷணன் வாசுதேவன் பிரத்யும்னன் அநிருத்தன் புருஷோத்தமன் அதோக்ஷஜன் நரசிம்மன் அச்சுதன் ஜனார் தனன் உபேந்திரன் ஹரி கிருஷ்ணன் இந்த இருபத்துநான்கு நாமங்களையும் ஓங்காரபூர்வகமாயும், ஸ்வாஹாந்தமாயும் உச்ச ரித்து ஜலத்தை அள்ளி உட்கொண்டு நமோந்தமாகத் தொட வேண்டும். பின்னர் அந்த நாமங்களில் கேசவாதி மூன்று மந்திரங் களால் ஆசமித்து, அதன் பின்னுள்ள இரண்டு மந்திரங்களால் கையையும், அதன் பின்னுள்ள இரண்டு மந்திரங்களால் முகத்தை யும் சுத்திசெய்து, அதன் பின்னுள்ள இரண்டு மந்திரங்களால் மார்ஜனமும், அதன் பின்னுள்ள ஒவ்வொரு மந்திரத்தால் கை சிரம் பாதம் இவைகளைப் புரோக்ஷணஞ்செய்து இவ்வாறு பன்னி ரண்டும்போக, அதன் பின்னுள்ள சங்கர்ஷணாதி பன்னிரண்டு நாமங்களால் பன்னிரண்டு இடங்களைத் தொடவேண்டும்.

ஆசமனம் செய்யும்போது இடக்கையால் ஜலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டே வலக்கையிலுள்ள கநிஷ்டிகை அங்குஷ்ட விரல்களை விலக்கி அக்கையைப் பசுவின் காதுபோல் வைத்து, அதில் உளுந் தழுந்தும் அளவினதாக ஜலத்தைக்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்ய வேண்டும். ஆசமனம் செய்யும்போதெல்லாம் ஜலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிராமலிருந்தால் அந்த ஜலம் சுத்தமாகாது. ஆசமன தீர்த்தம் ஓர் உளுந்தளவுக்குக் குறைவாகவும் அதிகமாகவும் கொண்டால் அது சுராபானஞ் செய்வதனோ டொக்கும். இவ்வாறு விதிப்படி ஆசமனஞ் செய்தபின்னர் பிராணாயாமஞ் செய்ய வேண்டும். அது எவ்வாறெனில், நாசியின் தக்ஷிண நாடியை அங்குஷ்ட விரலாலும், உத்தர நாடியை கனிஷ்டிகை அநாமிகை விரல்களாலும் பிடித்துக்கொண்டு மத்திமை தர்ஜனிவிரல்களை விட்டு பிரணவத்தை நினைத்து நான்கு பாதத்தோடு கூடிய காயத் திரியைச் சிரோமந்திரத்துடன் உச்சரித்து தக்ஷிண நாடியால் வாயுவை ரேசித்து வாமநாடியால் உதரத்திற் பூரித்து கும்பகத்தால் வாயுவைத் தாரணஞ் செய்தலாம்.

இவ்வாறு ரேசக பூரக கும்பகங்களைச் செய்வதைத்தான் சகல

சாஸ்திரங்களாலும் முனிவர்களாலும் யோகிகளாலும் பிராணுயாம மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ரேசகம் – வாயுவை வெளியில் விடுவது. பூரகம் – சுத்தவாயுவைப் பூரிப்பது. கும்பகம் – வாயுவை விடுவதும் பூரிப்பதுமன்றிச் சமமாக நிறுத்துவது. பூரகஞ்செய்யும் சமயத்தில் நாபிமத்தியில் கருநெய்தலின் இதழ்போல் கரியநிறத்தையும், சதுர்ப்புஜங்களையுமுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியையும், கும்பகம் செய்யும் சமயத்தில் இருதயத்தில் கமலாசனுருடனுய், சிருஷ்டி கர்த்தாவாய், ஜகந்நாதனுயிருக்கின்ற நான்கு முகமுள்ள பிதாமகனையும், ரேசகஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில் நெற்றியில் சுத்தஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றவராயும் நிர்மலராயும் பாவத்தை நாசஞ்செய்கின்றவராயுமுள்ள மஹேஶ்வரரான சங்கரரையும் தியானிக்க வேண்டும். அந்தத் தியானத்திஞல் பூரகத்துக்கு விஷ்ணுபதத்தையும், கும்பகத்துக்கு நான்முகன் பதத்தையும், ரேசகத்துக்குப் பரம்பொருளான சிவசாயுஜ்யத்தையும் அடையக்கூடும். முன்னே விஷ்ணு நாமங்களால் சொல்லிவந்த ஆசமனுதிகள் புராணத்திற் கூறப்படும் விதியாகும்.

இனி, சகல பாபங்களையும் போக்கும்படியான சிரௌதாசமனத்தைச் சொல்லுகின்றேன்: முதலில் பிரணவத்தை யுச்சரித்து காயத்திரியின்பாதம் ஒவ்வொன்றுக்கு வியாகிருதியுடன் உச்சரித்தல் சிரௌதாசமனமெனவும், வியாகிருதியை முன்னிட்டு காயத்திரியைச் சிரசோடு கூடினதாயும் ஒவ்வொன்றும் பிரணவத்தோடு கூடினதாயும் மூன்றுதரம் உச்சரித்து ஐந்து விரல்களினுல் மூக்கு நுனியைப் பிரணவத்தா லமுத்தல் பிராணுயாமம் எனவும் சொல்லப்படும். இந்தப் பிரணுயாமம் கிருகஸ்த வானப்பிரஸ்தர்களுக்குப் பாபங்களையெல்லாம் போக்கத்தகுந்த முத்திரை எனவும், கனிஷ்டிகை அநாமிகை அங்குஷ்டங்களால் பிடிப்பது யதிகளுக்கும் பிரமசாரிகட்கும் பாபத்தையொழிக்கும் முத்திரை எனவும் கூறுவர்.

ஆபோஹிஷ்டா என்னும் மூன்று மந்திரங்களை யுச்சரித்து தர்ப்பையோடு கூடின ஜலத்தால் அம்மூன்று மந்திரங்களின் முடிவிலாவது அந்தந்த மந்திரங்களின் முடிவிலாவது சாவதானமான மனமுள்ளவனுய்த் தன்னைப் புரோக்ஷணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஒன்பது பிரணவத்தோடு கூடின ஆபோஹிஷ்டை மந்திரங்களால் புரோக்ஷணஞ் செய்தால் ஒரு வருஷஞ் செய்த பாபம் நசிக்கும். பிறகு ஆசமனம் புரிந்து சூரிய மந்திரத்தால் ஒரு ஆசமனமுஞ் செய்தல்வேண்டும். அதனுல் அந்தக்கரணத்தை அனுசரித்துள்ள பாபங்கள் நசித்துப்போம். பிரணவ சம்பந்தமான வியாகிருதிகளோடு கூடிய காயத்திரியினுலும் பிரணவசஹிதமான ஆபோஹிஷ்டை என்னும் சூக்தத்தாலும் மார்ஜனம் செய்ய வேண்டும். கோகர்ணுகாரமான வலக்கையில் ஜலத்தையெடுத்து நாசிவரையில் தூக்கி வாமகுக்ஷியில் பாபத்தை நினைத்து புருஷன் கிருஷ்ணவர்ணனென்று உச்சரித்து (த்ருபத)ருக்கையும் உச்சரித்து தக்ஷிண நாசியின் வழியாய் சுவாச மார்க்கத்திஞல் அந்தப் பாபம் கைஜலத்தில் வந்ததாகப் பாவித்துக் கண்களால் பார்க்

காமல் இடப்பக்கத்திலிருக்கும் கல்லின்மீது விட்டுத் தனது சரீரம் பாபமில்லாத தென்று பாவித்தல்வேண்டும்.

பிறகு எழுந்திருந்து இரண்டு பாதங்களேயும் சமமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு தர்ஜனியில் அங்குஷ்டம் சேராமல் விலக்கி சூரியனேப் பார்த்து காயத்திரியால் அபிமந்திரித்த ஜலத்தை அஞ்சலியாக எடுத்து பிராதஸ்ஸந்தியிலும் சாயம்சந்தியிலும் மூன்று தரமும் மாத்யான்னத்தில் ஒரு தரமும் அர்க்கியம் விட்டு ஆதித்ய மந்திரத்தால் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவேண்டும். அர்க்கிய ஜலத்தைப் பிராதஸ்ஸந்தியில் சிறிது வளேந்தும், மத்தியானத்தில் தண்டம்போல் நின்றும், சாயங்காலத்தில் ஆசனத்திலிருந்தும் விடவேண்டும். இந்த அர்க்கிய ஜலத்தை எடுத்து எதற்காக விடுகின்றதோ அந்தக் காரணமும் சொல்லுகின்றேன் கேட்பீராக :

மகாவீரர்களாயும் நன்றி மறந்தவர்களாயும் பயங்கரர்களாயும் இருக்கின்ற முப்பதுகோடி மந்தேஹா என்னும் ராக்ஷசர்கள் சூரியனே விழுங்க இச்சிக்கிருர்கள். அவர்கள் இச்சையைக் கெடுப் பதற்குத் தேவ கூட்டங்களும் ரிஷிகளும் சந்தியை உபாசித்து உதகாஞ்சலியாகிய அர்க்கியத்தை விடுகிருர்கள். விட்டவுடன் அந்த அர்க்கிய ஜலம் வஜ்ர வுருவங்கொண்டு அந்த ராக்ஷசர்களேக் கொளுத்துகின்றது. இதுதான் அதன் காரணம். ஆகலான் பிராம்மணர்கள் நாடோறும் சந்தியை உபாசிக்கின்ருர்கள். இச் சந்தியோபாசனம் மகாபுண்ணியத்தை உண்டாக்குகிறதென்று சொல்லப்படும்.

ஓ நாரதரே! இனி இங்கு விதிப்படிச் செய்யும் அர்க்கியத்துக்கு அங்கபூதமான மந்திரம் யாதெனின், நான் சூரியஜ்யோதி ரூபமாய் விட்டேன். இவ்விதமான ஜோதி ரூபமாயிருக்கின்ற நான் சுக்ல ஜோதி ரூபமாயுள்ள ஜல சொரூபியாய்விட்டேன். பிரம ரூபமான காயத்திரியே! வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! நீ ஜபானுஷ்டான சித்திக்காக எனது இருதயத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும் என்பதே யாம். இந்த மந்திரத்தை மிக்க சிரத்தையுடன் உச்சரித்த மாத்திரத் தில் சந்தியாபலம் சித்திக்கும். பிறகு சுத்தமான ஸ்தானத்தில் ஆசனமிட்டு அதிலிருந்து வேதமாதாவான காயத்திரியை ஜபிக்க வேண்டும். அவ்வாசனத்திலேயே பிராணுயாமத்துக்குப்பின் பிரா தஸ்ஸந்தியில் முனிவர்களால் கேசரி முத்திரை சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அஃதாவது, மனமும் நாக்கும் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற வாயுவும், கண் புருவத்துக்குள் நுழைந்திருக்கிறதாய் இருப்பதாகும். இம்முத்திரைக்குச் சமானமான முத்திரையும் சித்தாசனத்துக்குச் சமானமான ஆசனமும் கும்பகத்தின் காற்றுக்குச் சமானமான காற்றுமில்லே. ஓ நாரதரே! இது உண்மை, உண்மை. மணிபோல் பிரணவத்தை யுச்சரிப்பதால் மிகவும் முயற்சியோடு வாயுவை ஜயித்து ஸ்திரமான ஆசனத்தில் ஸ்திரமாய் நிற்கின்றவனுய் யான் எனதென்பது அற்றவனுய் இருக்கவேண்டும். இனிச் சித்தாசனத் தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக :

யோனி ஸ்தானத்தைக் கால் விரலின் மூலம் அடைந்ததாகவும் ஆண்குறியைப் பாதத்தால் மறைத்ததாகவும், மற்றொருகால் இருதயத்தை யடைந்ததாகவும் செய்து ஒரே மனதுள்ளவனு யிருந்து சரீரத்தைச் சமமாக விருத்தி ஸ்தம்பம் போலிருக்கின்ற வனுய் இந்திரியங்களை யடக்கினவனுய் சலிக்காத நேத்திரத்தினுல் புருவமத்தியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வா றிருத்தல் யோகிகளுக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கிற சித்தாசனமெனச் சொல்லப்படும்.

நாசரகிதையாயும் பிரம்மத்தோடு கூடினவளாயும் வேத மாதாவாயும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் காயத்திரி சொரூ பிணியாயும் இருக்கின்ற ஓ தேவீ! என்னிடத்தில் வந்து தோத்திர ரூபமாகிய தவத்தை அங்கீகரித்துக் கொள்வாய். மத்தியானத்தில் எந்தப் பாபஞ் செய்யப்பட்டதோ அந்தப் பாபம் அந்த மத்தியானப் பொழுதிலும், ராத்திரியில் எந்தப் பாபஞ் செய்யப்பட்டதோ அந்தப் பாபம் அந்த ராத்திரியிலும் விடுபடவேண்டியது என்றும், சர்வாபரண சொரூபிணியாயும் சந்தியாவித்தியா சொரூபிணியா யும் ஸரஸ்வதீ சொரூபிணியாயும் விருத்தபருவத்தை யடையாதவ ளாயும் ஸர்வதேவி ஸ்வரூபிணியாயுமிருக்கின்ற ஓ மஹாதேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம் என்றும், ஓஜோஸீத் யாதி மந்திரங் களினுல் தேவியை ஆவாஹனஞ் செய்துக்கொள்ள வேண்டியது. உன்னைக் குறித்து என்னுல் எந்த அனுஷ்டானங்கள் செய்யப்படு கிறதோ அவையெல்லாம் சம்பூரணமாக முடியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவேண்டும். பின்னர் பிரம்மாவினுலும் விஸ்வாமித்திர ராலும் வசிஷ்டராலும் உண்டான காயத்திரி சாபவிமோசனம் அவ்வவர் நாமங்களை நினைப்பதாலுண்டாகும்.

இருதய கமலமத்தியில் புருஷப் பிரமாணராயும் சத்யாத்மக ஸ்வரூபராயும் ஜகத்ஸ்வரூபராயும் நித்தியராயும் பரமாத்ம ஸ்வரூப ராயும் சித்ரூபராயும் வாக்குக் கெட்டாதவராயும் ஒன்றுனவராயும் இருக்கின்ற மூர்த்தியை நாடோறும் தியானிக்கவேண்டும்.

இனிச்சந்திக்கு அங்கபூதமாயிருக்கின்ற நியாசாதிகளைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக: பிரணவ பூர்வமாகவும் நமோந்த மாகவும் மந்திரங்களை யுச்சரித்து அந்தந்தவிடங்களில் நியாசஞ் செய்யவேண்டும். எப்படியெனின்,—பூ: என்பதால் பாதங்களை யும், புவ: என்பதால் முழங்கால்களையும், ஸுவ: என்பதால் இடை யையும், ம: என்பதால் நாபியையும், ஜந: என்பதால் இருதயத்தை யும், தப: என்பதால் கண்டத்தையும், ஸத்யம் என்பதால் நெற்றி யையும் நியசித்துப் பின் தத்ஸவிது என்பதால் அங்குஷ்டங்களை யும், வரேண்யம் என்பதால் தர்ஜனிகளையும், பர்கோதேவஸ்ய என்பதால் மத்திமைகளையும், தீமஹி என்பதால் அநாமிகைகளை யும், தியோயோந: என்பதால் கனிஷ்டிகைகளையும், ப்ரசோதயாத் என்பதால் கரதலகர பிருஷ்டங்களையும் நியசித்து, (இது கரந்நி யாசம்) அதன்பின்னர் பிரமஸ்வரூபமான தத்ஸவிது என்பதால் ஹ்ருதயத்தையும், விஷ்ணுஸ்வரூபமான வரேண்யம் என்பதால்

சிரசையும், ருத்ரசொரூபமான **பர்க்கோதேவஸ்ய** என்பதால் சிகையையும், சக்திசொரூபமான **தீமஹீ** என்பதால் கவசங்களேயும், காலாத்மசொரூபமாகிய **தியோயோந:** என்பதால் நேத்திரங்களே யும் நியசித்து, (இது அங்கநியாசம்) **ப்ரசோதயாத் சர்வாத்ம ஸ்வரூபே அஸ்திராய** என்பவைகளால் கையைத்தட்டி, பிரணவ பூர்வகமான **பூ: புவ: ஸுவ:** என்னும் மந்திரங்களால் திக்ப்ந்தன மும் செய்தல்வேண்டும். இனிப்பாபத்தைப் போக்கும் அக்ஷரநியா சத்தைக் கூறுகின்றேன்.

தத் என்பதால் *பாதாங்குஷ்டங்களிலும், **ஸ** என்பதால் குல்பங்களிலும், **வி** என்பதால் ஜங்கங்களிலும், **து** என்பதால் ஜானுக்களிலும், **வர** என்பதால் ஊருக்களிலும், **ரே** என்பதால் குதஸ்தானத்திலும், **ணி** என்பதால் லிங்கத்திலும், **ய** என்ப தால் இடையிலும், **ப** என்பதால் நாபியிலும், **ர்கோ** என்பதால் இருதயத்திலும், **தே** என்பதால் ஸ்தனங்களிலும் **வ** என்ப தால் ஹ்ருதியிலும், **ஸ்ய** என்பதால் கண்டத்திலும், **தீ** என்ப தால் முகத்திலும், **ம** என்பதால் தாலுவிலும், **ஹி** என்பதால் நாசிநுனியிலும், **தி** என்பதால் நேத்திரமண்டலத்திலும், **யோ** என்பதால் புருவநடுவிலும், **யோ** என்பதால் நெற்றிலும், **ந:** என்பதால் பூர்வமுகத்திலும், **ப்ர** என்பதால் தக்ஷிணமுகத்திலும், **சோ** என்பதால் பச்சிமமுகத்திலும், **த** என்பதால் உத்தர முகத்திலும், **யா** என்பதனல் மூர்த்தினியிலும், **த்** என்பதால் சர்வ வியாபகமாகவும் நியசிக்கவேண்டும். இந்த நியாசத்தை ஜபத்தில் ஆஸக்தியுள்ள சிலர் இச்சிக்கிறதில்லே.

பிறகு மகாதேவியாயும் ஜகன்மாதாவாயும் மகேச்வரஸ்வ ரூபிணியாயும் இருக்கின்ற காயத்திரிதேவியை செம்பருத்திப் புஷ் பம் போல் காந்தியுள்ளவளாயும், கௌரியாயும், செந்தாமரையை ஆசனமாகவுடையவளாயும், சிவந்த சந்தனத்தையும் சிவந்தமாலே யையும் அணிந்தவளாயும், நான்கு முகமும் நான்கு கைகளும் எட்டுக் கண்களும் உடையவளாயும், சிருக் ஸ்ருவம் ஜபமாலே குண்டிகைகளேத் தரித்தவளாயும், சர்வாபரணங்களினல் பிரகாசிக் கின்றவளாயும், ரிக்வேதத்தை அத்யயனஞ் செய்கின்றவளாயும், ஹம்ஸவாகனரூடையாயும், ஆகவநீயம் என்னும் அக்கினிமத்தியில் வசிக்கின்றவளாயும், பிரம்மசொரூபிணியாயும், நான்கு பாதங்களே யும் எட்டு உதரங்களேயும் ஏழு சிரசுகளேயும் உடைத்தானவளாயும், மகேச்வர சொரூபிணியாயும், அக்னிமுக முடையவளாயும், ருத்ர சொரூபமான சிகையையும், விஷ்ணுசொரூபமான சித்தத்தையும், பிரம்மசொரூபமான கவசத்தையும் உடையவளாயும், சாங்கியா யனம் என்னும் கோத்திரத்தை யுடையவளாயும், ஆதித்ய மண்ட லத்தி லிருப்பவளாயும் தியானிக்கவேண்டும்.

பிறகு சம்முகம், சம்புடம், விததம், விஸ்த்ருதம், த்விமுகம், திரிமுகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம், ஷண்முகம், அதோமுகம், வியாபகாஞ்ஜலி, சகடம், யமபாசம், கிரதிதம், சம்முகோன்முகம், பிரலம்பம், முஷ்டிகம், மச்சம், கூர்மம், வராகம், சிம்மகிராந்தம்,

மகாக்ராந்தம், முத்கரம், பல்லவம் ஆகிய இருபத்துநான்கு முத்திரைகளைத் தேவிக்குத் தரிசனஞ்செய்வித்து திரியம்பக ரிக் என்னும் பெயருடைய மகா புண்ணியகரமான நூறு அக்ஷரத் தோடுங் கூடிய காயத்திரியை ஒரு தரஞ் ஜபிக்கவேண்டியது. ஓங் கார பூர்வகமாகவும் பூ: புவ: ஸுவ: என்னும் பதத்தோடு கூடியது மான காயத்திரியையும் ஜாதவேதஸம் என்னும் பெயருடைய ரிக்கையும் உச்சரிக்க வேண்டியது. எந்தப் பிராமணன் தினம் இவ்வாறு ஜபிக்கின்றானோ அவன் சந்தியாவந்தன பலத்தை பூர்த்தியாக அடைந்து சுகம் பெறுவான் என்றனர். (6–106)

ஓம் ஸச்சிதானந்தாயை நம:

17. சந்தியோபாசனம் (2)

நாராயணர் கூறுகின்றார்: காயத்திரி மந்திரத்தின் பாதங்களைத் தனித்தனியாக ஜபிக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஜபித்தால் பிரம்ம ஹத்தி நீங்கிவிடும். பாதங்களைக் கூட்டி ஜபித்தால் பிரமஹத்தியைக் கொடுப்பதுமன்றி நூறு கற்பகோடி காலம் தலைகீழாக இருக்கச் செய்யும். ஆறு பிரணவத்தால் சம்புடமாயிருக்கின்ற காயத்திரி மந்திரம் மூன்றுவிதமாக இருக்கின்றது. தரும சாஸ்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் பஞ்சப்பிரணவயுக்தமாய்க் காயத்திரியை ஜபிக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறது. ஜபத்தி னுடைய எண்ணிக்கையில் எட்டாவது பாகத்தில் காயத்திரியினது நாலாவது பாகத்தைக் கூட்டி பிராம்மணசிரேஷ்டன் ஜபிப்பா னாயின் சாயுஜ்யத்தை யடைகிறான்; அவ்வாறு ஜபிக்காவிட்டால் பலனைக் கொடுக்கமாட்டாது. ஆறு பிரணவத்தோடு கூடியிருக் கின்ற காயத்திரி யோகிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம சாரியும் கிருகஸ்தனும் மோக்ஷகாமிகளா யிருப்பாராகில் **துரீய பாதோ காயத்திரியா: பரோரஜஸே ஸாவதோம், தியான மஸ்ய பிரவக்ஷ்யாமி ஜபஸாங்க பலப்பிரதம்** என்றபடி துரீய பதத்தைச் சேர்த்து ஜபிக்கவேண்டும். நாடோறும் ஜபபலத்தை முற்றுங் கொடுக்கும்படியான தியானத்தைச் செய்யவேண்டும்.

அஃதாவது, மலர்ந்த பத்மரூபமாயும் சோமசூரியாக்கினி சொரூபமாயும், பிரணவசொரூபமாயும், அசிந்தியமாயுமுள்ள பீடம் யாதொரு தேவதைக்கோ அப்படிப்பட்ட பீடத்தை இருதயத்தில் கற்பித்துக்கொண்டு அசலமாகவும் பரமசூக்ஷ்ம சொரூபமாகவும் தேஜோரூபமாகவும் விளங்கும் ஆகாசசாரமாகவுமிருக்கிற சச்சிதா னந்த ரூபமானது எனக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்குக என்று தியானித்து திரிசூல முத்திரை யோனிமுத்திரை தேனுமுத்திரை அக்ஷமாலா முத்திரை லிங்கமுத்திரை கமலமுத்திரை மஹாமுத்திரை ஆகிய ஏழுமுத்திரைகளைத் தரிசிப்பித்து சச்சிதானந்த சொரூ பிணியாயிருக்கின்ற காயத்திரியை பக்தியினால் நமஸ்கரித்து பூஜை செய்து (லம்) **பிருதிவியாத்மநே கந்தம் சமர்ப்பயாமி நமோ நம:**

(ஹம்) ஆகாசாத்மநே புஷ்பம்சமர்ப்பயாமி நமோ நம: (யம்) வாயு வாத்மநே தூபம்சமர்ப்பயாமி நமோ நம: (ரம்) வன்னி யாத்மநே தீபம் சமர்ப்பயாமி நமோ நம: (வம்) அமிர்தாத்மநே நைவேத்தியம் சமர்ப்பயாமி நமோ நம: என்று அங்குஷ்டம் முதல் கநிஷ்டிகம் வரையில் நியசிக்கும் பஞ்சோபசாரமும் (யம் ரம் லம் வம் ஹம்) என்று செய்யும் புஷ்பாஞ்ஜலியுமாகிய முத்திரைகளைக்காட்டி அதன் பின்னர் சிரமும் கண்டமும் அசையாமலும், பற்கள் மறைவாகவும் இருந்து காயத்திரிதேவியை மனதில் நினைத்து அந்த காயத்திரி மந்திரத்தை நூற்றெட்டுருவாவது இருபத்தெட்டுருவாவது பத்துருவாவது ஜபித்தல் வேண்டும். இதற்குக் குறைவாகவும் ஜலமத்தியிலும் ஜபிக்கலாகாது. ஜபாந்தத்தில் சுரபி ஞானம் சூர்ப்பம் கூர்மம் யோனி பங்கஜம் லிங்கம் நிர்வாணகம் என்னும் இவ்வெட்டு முத்திரைகளையும் தரிசிப்பித்து, காசிபருக்குப் பிரீதியான சொல்லை யுடையவளே! நான் செய்த தோத்திரங்களில் அக்ஷரம் பதம் ஸ்வரம் இவைகளால் உண்டாகிய குற்றங்கள் முழுமையும் க்ஷமிக்கவேண்டியது என்று பிரார்த்தித்து, தேவீம்உத்தமே என்கிற மந்திரத்தைக்கூறி விஸர்ஜனம் செய்து, காயத்திரீ சந்தஸ், விஶ்வாமித்திரரிஷி, ஸவிதா தேவதா என்பதாதிகளைச் சொல்லி விநியோகமுஞ் செய்து, காயத்திரியாதி தர்ப்பணங்களைச் செய்யத் தொடங்கி பூ: ருக்வேதபுருஷம் தர்ப்பயாமி, புவ: யஜுர் வேதபுருஷம் தர்ப்பயாமி, ஸுவ: ஸாமவேத புருஷம் தர்ப்பயாமி, மஹ: அதர்வணபுருஷம் தர்ப்பயாமி, ஜந: இதிகாசபுராண புருஷந்தர்ப்பயாமி, தப: சர்வாகமபுருஷந் தர்ப்பயாமி, சத்யம் சத்யலோக புருஷந்தர்ப்பயாமி, ஓம் பூ: பூலோகபுருஷந் தர்ப்பயாமி, புவ: புவர்லோகபுருஷந் தர்ப்பயாமி, ஸுவ: ஸுவர்லோகபுருஷந் தர்ப்பயாமி, ஓம் பூ: ஏகபதாம் நாமகாயத்திரீம் தர்ப்பயாமி, புவ: த்விபதாம் காயத்திரீம் தர்ப்பயாமி, ஸுவ: திரிபதாம் காயத்திரீம் தர்ப்பயாமி, ஓம் பூ: புவ: ஸுவ: சதுஷ்பதாங்காயத்திரீம் தர்ப்பயாமி, உஷஸீம் தர்ப்பயாமி, காயத்திரீம் தர்ப்பயாமி, ஸாவித்திரீம் தர்ப்பயாமி, ஸரஸ்வதீம் தர்ப்பயாமி, வேதமாதரம் தர்ப்பயாமி, பிருதிவீம் தர்ப்பயாமி, அஜாம் தர்ப்பயாமி, கௌசிகீம் தர்ப்பயாமி, சாங்கிருதம் தர்ப்பயாமி, சார்வஜிதீம் தர்ப்பயாமி, காயத்திரீம் தர்ப்பயாமி என்று தர்ப்பணஞ்செய்து, தர்ப்பணாந்தத்தில் சாந்தியின் பொருட்டு ஜாதவேதமந்திரம், மானஸ்தோகமந்திரம், திரியம்பகமந்திரம், தச்சம்யோருதிமந்திரம் ஆகிய இவைகளை ஜபித்து, அதோதேவா என்னும் மந்திரங்களால் சர்வாங்கங்களையும் பரிசித்து, ஸ்யோநா என்னும் பிருதிவிமந்திரத்தால் பூமியையும், கோத்ரப்ரவரங்களையும் உச்சரித்து நமஸ்கரிக்கவேண்டும். இச்சந்தியாவிதியை பிராதக்காலத்தில் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்த ஸந்திக்குப்பின் அக்னிஹோத்திரம் செய்து, பஞ்சாயததன பூஜாஞ்ச தத: குர்யாத் ஸமாஹித: சிவாம் சிவம் கண

பதிம் சூர்யம் விஷ்ணும் ததார்ச்சயேத். பௌருஷேணது ஸூக்தேன வ்யாஹ்ருத்யாவா ஸமாஹித: மூலமந்திரேணவாசுர்யாத் தீம்சதே இதிமந்த்ரித: என்றபடி பரமேஸ்வரியை மத்தியிலும், ஈசானத்தில் விஷ்ணுவையும், அக்னிதிக்கில் ஈஸ்வரரையும், நைருதி திக்கில் கணேசரையும், வாயுதிக்கில் சூரியனையும் அமைத்து புருஷ ஸூக்த மந்திரத்தினாலாவது வ்யாகிருதி மந்திரத்தினாலாவது மூல மந்திரத்தினாலாவது தேவீஸூக்தத்தினாலாவது ஷோடசோபசார பூஜைசெய்யவும். இவ்வண்ணம் தேவீபூஜை செய்த பிறகு இதர தேவர்களையும் பூஜை செய்யவேண்டும். தேவீபூஜையைக் காட்டிலும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் பூஜை ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் சந்திகள் தோறும் சந்தியோபாசனையும் பூஜையும் செய்யும்படி சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷதையினால் விஷ்ணுவையும், துளசியினால் கணேசரையும், தூர்வையால் துர்க்கையையும், தாழம்பூவினால் ஈஸ்வரரையும் அர்ச்சிக்கலாகாது. மல்லிகை ஜாதி; குடமல்லிகை பலா கல்யாணமுருக்கு வகுளம் குந்தம் (குறுக்கத்தி) லோத்ரம் கரவீரம் சிம்சுபா அபராஜிதா பந்தூகம் அகஸ்தியபுஷ்பம் மதந்தம் சிந்துவாரம் பலாசம் அறுகம்புல் பில்வதளம் குசமஞ்சரி சல்லகீ மாதவீ அர்க்கபுஷ்பம் மந்தாரை தாழைமலர் கர்ணிகாரம் கதம்பகுசுமம் புந்நாகம் சம்பகம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட தேவிக்குப் பிரீதிகரமான புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து தூபதீப நைவேத்தியஞ் செய்து மூலமந்திரத்தை ஜபித்து வேதாப்பியாசஞ் செய்து பிறகு தினத்தினுடைய மூன்றாவது பாகத்தில் நியமமுடையவனாய்ப் பூஜையைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டு மென்றனர். (1–47)

ஓம் ஸாத்வ்யை நம:

18. பூர்ணோபசாரங்கள்

நாரதர், மனிதர்கள் யாரொருவரை ஆஸ்ரயித்து கிருதகிருத்யரா கின்றார்களோ அந்த மகாதேவியினது பூஜாவிசேஷத்தைக் கேட்க இச்சையுடையவனா யிருக்கின்றேன் என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார் : ஓ முனிவரே ! புத்திமுக்தியைக் கொடுப்பதாயும், சகல ஆபத்துக்களையும் சந்தேகமின்றி அப்பொழுதே போக்கடிப்பதாயுமுள்ள தேவியினது பூஜாவிதியை நீர் விரும்பியபடி சொல்லுகிறேன், கேட்பீராக.

முன்னர் ஆசமனஞ்செய்து மௌனமாயிருந்து சங்கற்பம் பூதசுத்தி மாத்ருகாநியாசம் ஷடங்கநியாசம் ஆகிய இவைகளைச் செய்துகொண்டு பின்னர் சங்கஸ்தாபனமும் சாமான்யார்க்கியமுஞ் செய்து அந்தச் சாமான்யார்க்கியத்தைக் கொண்டு அஸ்திர மந்திரத்தால் பூஜாதிரவியங்களைப் புரோக்ஷித்து குருவினிடம் அனுக்ஞை பெற்று பீட பூஜையைச்செய்து தேவியைத் தியானித்து அதன் பின்னர் ஆசனாதி உபசாரங்களோடு பக்திபிரேமையுடன் பஞ்சாமிர்தத்தையும் ரசவர்க்கங்களையும், கரும்பு ரசமுள்ள நூறு கலசங்களை

யும், மாம்பழ ரசம் முதலானவைகளையும், வேதபாராயணத்தோடு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியது. கரும்பின் ரச அபிஷேகத்தினால் மறுபிறப்பு உண்டாகமாட்டாது. மாம்பழ ரசத்தினால் ஜகதம் பிகைக்கும் ஸரஸ்வதி லக்ஷ்மிக்கும் அபிஷேகஞ்செய்தால் நித்தியனு யிருப்பன். திராக்ஷா ரசத்தினால் மஹேசானியை அபிஷேகித்தால் அந்த ரசத்தின் அணுக்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் தேவி லோகத்தில் குடும்பத்துடன் வசிக்க இடமுண்டாகும். கற்பூரம் அகரு குங்குமப்பூ கஸ்தூரி இவைகளோடு சந்தனத்தைத் தேவிக்கு அபிஷேகித்தால் நூறு ஜன்மத்தில் செய்த பாபம் நீருய்விடும். பாற்குடங்களினால் அபிஷேகித்தால் கற்பகாலம் பாற்கடலில் வாச முண்டாகும். தயிர் தேன் நெய் சர்க்கரை இவைகளினால் தேவியை அபிஷேகித்தால் அவ்வக்கடல்களை யாளும் ஆதிபத்ய முண்டாகும். அன்றியும் இவைகளை அன்புடன் ஆயிரம் கலசத்தினால் அபிஷேகித் தால் இம்மை மறுமைகளில் சுகானுபவமுண்டாகும். இப்போது சொல்லிவந்த அபிஷேகங்கட்கெல்லாம் வேதபாராயண மிருத்தல் வேண்டும். இரண்டு பட்டு வஸ்திரங்கள் சமர்ப்பிக்கிறவன் வாயு லோகத்தில் வசிப்பான். ரத்னுபரணங்களைச் சமர்ப்பிக்கிறவன் குபேரனுவான். தேவிதிருமேனியில் காஷ்மீர சந்தனத்தையும், நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகத்தையும் பாதத்தில் லக்தபத்ரகம்போலும் சீமந்த சிந்தூரத்தையும் சமர்ப்பிக்கிறவன் தேவர்களுக்குத் தலைவனுய் இந்திரனுடைய சிங்காதனத்தில் சமமாய் வீற்றிருப் பான். தேவி பூஜைக்குரிய அநேகவிதமான புஷ்பங்களில் கிடைத்த வரையில் பூஜிக்கிறவன் கைலாயமடைவான். மூன்று தளத்தோடு கூடிய வில்வத்தை சிவந்த சந்தனத்திற்றேய்த்து நமோந்தமாக மாயாபீஜ மந்திரத்தை நான்காம் வேற்றுமையுடன் உச்சரித்து பரமபக்தியோடு தேவீபாதகமலங்களில் சமர்ப்பிக்கிறவன் மனுவா கிறுன். வில்வபத்திரங்களால் பராசக்தியை அமோகமாக அர்ச்சிக் கிறவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் துக்கமடைகிறதில்லை. புவனேசானிக்கு நிர்மலமான கோடி வில்வம் சமர்ப்பிக்கிறவன் பிரமாண்டத்துக் கதிபதியாவான். புது குருக்கத்தி புஷ்பத்தை அஷ்டகந்தத்திற் கலந்து கோடிக்கணக்காக அர்ச்சிக்கின்றவன் பிரமாவின் சம்பந்தமாகின்றுன். மாலதி (சாதி) மல்லிகையினால் முன்போல் அஷ்டகந்தங்கலந்து கோடிக்கணக்காக அர்ச்சிக் கின்றவன் நான்முகனுகின்றுன். இதுபோலும் பத்து கோடி சமர்ப்பிக்கின்றவன் மிகவுந்துர்லபமான விஷ்ணுத்வத்தை யடை கிறுன்; இப்போது விஷ்ணுவாயிருக்கின்றவரும் பூர்வத்தில் இவ்வாறு அர்ச்சித்துப்பெற்றவராகும். நூறுகோடியாக அர்ச்சிக் கின்றவன் ஸூத்ராத்மத்வத்தை யடைகிறுன்; இப்போதுள்ள வரும் இவ்வண்ணம் பக்திப்பிரயத்தினத்தோடு செய்து பெற்றவரே யாகும். இரண்யகர்ப்பரும் இப்படியே. ஜபாகுஸுமம் பந்தூகம் மாதுளம் இந்தப் புஷ்பங்களினால் அருச்சனை செய்தாலும் மேலே சொல்லிய பலன் கிடைக்கும். இவைகளல்லாத வேறு புஷ் பங்களினாலும் ஸ்ரீதேவியை அருச்சிக்கின்றவனது புண்ணியத்தை

ஈஶ்வரனாலும் சொல்லமுடியாது. அந்தந்த ருதுக்களில் உண்டாகும் புஷ்பங்களால் தேவியைக்குறித்து நியமமாய் வருஷந்தோறும் ஸஹஸ்ர நாமங்களால் பக்தியோடு அருச்சிக்கின்றவன் மகாபாதக உப பாதங்களினின்றும் விடுபட்டு தேகாந்தத்தில் துர்லபமாகிய தேவியினது ஸ்ரீபதாம்புஜத்தை யடைந்து தேவதைகளோடு வசிக்கிறான். இவ்விஷயத்தில் சம்சயமில்லை. காரகில் கற்பூரம் சந்தனம் சில்ஹம் நெய் குங்கிலியம் இவைகளைக்கலந்து தேவிக்குத் தூபங் கொடுக்கிறவனுக்கு தேவி காக்ஷிதந்து திரிலோகாதிபத்யத்தைக் கொடுக்கின்றாள். கர்ப்பூரங்கலந்த தீபம் நூறுவது, ஆயிரமாவது காட்டுகின்றவன் எப்போதும் சூரியலோகத்தில் வசிப்பான். இவைகளைச் சந்தேகித்து விசாரிக்கவேண்டியதில்லை.

தேவிக்கு முன்பாக லேஹ்ய சோஷ்யாதி ஷட்ரசங்களோடு மலைபோலும் நிவேதனத்தையும், திவ்யமாயும், மிருதுவாயும் ரசங்களோடு கூடினதாயும் உள்ள நானாவிதமான பலங்களையும், சொர்ண பாத்திரத்தில் வைத்து நாடோறும் நிவேதனம் செய்து வருவானாயின் ஸ்ரீமகாதேவி திருப்தியடைவாள். ரஜ்ஜு சர்ப்பமயமாயிருப்பதுபோல் யாவும் அவள் மயமா யிருப்பதால் மூன்றுலோகமுந் திருப்தியடையும். கற்பூரங்கலந்ததாயும் சீதளமாயும் கலசத்திலுள்ளதாயும் மகத்தாயும் சுபகரமாயுமுள்ள கங்காதீர்த்தத்தைத் தாகசாந்தியின்பொருட்டு நிவேதித்து கற்பூரம் ஏலம் லவங்கம் இவைகளோடு முகவாசனையை யுண்டுபண்ணும் தாம்பூலத்தை பக்தியினால் தேவிக்குக்கொடுத்தால் அவள் திருப்தியடைந்து பிரசன்னமாகின்றாள். பின்னர் மிருதங்கம் வீணை முரசம் டக்கா துந்துபி மோகத்தையுண்டுபண்ணும் காகளம் இப்படிப்பட்ட வாத்தியகோஷங்களாலும் தேவபாராயணம் புராணம் ஸ்தோத்திரம் இவைகளினாலும் தேவியைத் திருப்திசெய்து குடை சாமரம் முதலான ராஜோபசாரங்களைத் தினமும் நடத்தி அநேகவிதமாகப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் புரிந்து ஜகதம்பிகையைக் குறித்து அடிக்கடி க்ஷமைகேட்கவேண்டும். ஸ்மரணமாத்திரத்தில் தேவி பிரசன்னை யாகின்றாளென்றால் இப்படிப்பட்ட உபசாரங்களால் தேவி பிரசன்னையாகின்றாளென்பதில் ஆச்சரியமென்ன ? மாதாவுக்குப் புத்திரர்களிடம் கருணையுண்டாவது இயற்கையாதல் போலும், ஜகன்மாதாவுக்குப் பக்தர்களிடம் சுபாவமாகக் கருணை யுண்டாவதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதென்னை ? இது விஷயத்தைப்பற்றி பிரகத்ரதன் என்னும் ராஜரிஷியினுடைய பிரீதிகரமும் பக்திப்பிரதமுமான ஓர் புராணக்கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக :

பொதியமலையில் ஓர் பக்கத்தில் ஓர் சக்கிரவாளப் பக்ஷியிருந்தது. அது ஓர் காலத்தில் பறந்துகொண்டே நானாதேசங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு பூர்வ புண்ணிய விசேஷத்தால் முக்தியைக் கொடுக்கும் காசியையடைந்து அன்னபூரணி ஸ்தானத்தை விட்டு நீங்காது தினமும் பிரதக்ஷிணமாகப் பறந்துகொண்டேயிருந்து

காலாந்தரத்தில் சுவர்க்கத்தை யடைந்து அங்கு தேவரூபத்தோடு இரண்டு கற்பகாலம் வரையில் பலவிதமான போகங்களை அனுபவித்து உத்தமோத்தமமாகிய க்ஷத்திரியகுலத்தில் பூர்வஞானத்துடன் பிறந்து பிரகத்ரதன் என்று பிரசித்தியடைந்தவனுயும் மகத்தான யாகங்களைச் செய்கின்றவனுயும் சத்தியவாதியாயும் ஜிதேந்திரியனுயும் திரிகாலமும் அறிந்தவனுயும் சார்வபௌமனுயும் அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஆஸக்தியுள்ளவனுயும் இருந்தான். பூவுலகில் பூர்வஜன்மவுணர்ச்சி யுடையவனு யிருக்கிருனென்று பல முனிவர்கள் கேள்விப்பட்டு அவனிடம் வந்தனர். அரசன் அவர்களை விநயத்துடன் ஆசனங்கொண்டுத்து உபசரித்தனன். முனிவர்கள் அரசனைநோக்கி, பூர்வஜன்ம உணர்ச்சியும் திரிகால ஞானமும் எவ்வாறு எந்தப்புண்ணியத்தால் உமக்குக்கிடைத்த தென்று வினவினர். அரசன் பூர்வத்தில் நான் நீசசரீரமுள்ள சக்கிரவாளப்பக்ஷியாயிருந்து புண்ணியவசத்தால் ஞானமில்லாமலே காசியில் அன்னபூரணியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தேன். அதனுல் சுவர்க்கமடைந்து அங்கு இரண்டு கற்பகாலம் சகலபோகங்களையும் அனுபவித்துப் பின் பூமியில் இச்சரீரம்பெற்று திரிகாலக் ஞான முள்ளவனு யிருக்கின்றேன். ஜகதம்பிகையின் பாதஸ்மரணையின் பலத்தை யாரறிவார்கள்? இதனை நினைத்த மாத்திரத்தில் எனது கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகுகின்றது. எவர் சர்வமாதாவாகிய தேவியை உபாசிக்கவில்லையோ அப்படிப்பட்ட பாபமாகிய துஷ்டஜன்மத்தை நிந்திக்கவேண்டும். சிவோபாசனை விஷ்ணுவுபாசனை நித்தியமானதல்ல; சக்தியுபாசனையே நித்தியமானதென்று சுருதியிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிகமாக என்ன சொல்லவேண்டும்? பகவதியின் பாதாம்புஜம் நிரந்தரம் சேவிக்கத்தக்கது. தேவியை சகுண சொரூபமாகவேனும் நிர்குண சொரூபமாகவேனும் சேவிப்பதைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமானது வேறென்றில்லையென்று கூற, முனிவர்கள் மலர்ந்த நெஞ்சமுடையவர்களாய்த் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தனர். தேவியினது பூஜாபலம் இவ்வளவென்று யாரால் சொல்லமுடியும்? யாரால் கேட்க முடியும்? எவர்களுக்கு ஜன்மசாபல்யமுண்டோ அவர்களுக்குத்தான் தேவியினிடத்தில் சிரத்தையுண்டாகும். எவர்கள் ஜன்மசாங்கர்ய முடையவர்களோ, அவர்களுக்கு தேவியினிடத்தில் சிரத்தை யுண்டாகிறதில்லை என்றனர். (1–71)

ஓம் ஸத்கதிதாயின்யை நம:

19. மாத்யாந்நிகம்

நாராயணர் கூறுகின்றுர்:—ஓ நாரதரே! யாதொரு அனுஷ்டானத்தினுல் உத்தமமான பலனுண்டாகிறதோ அப்படிப்பட்ட சுபகரமான மாத்யாந்நிக சந்தியாவிதியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக: யௌவன சொரூபிணியாயும் வெண்ணிறமுடையவளாயும்

முக்கண்ணுடையவளாயும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் வரதம் அக்ஷமாலை திரிசூலம் அபயம் இவைகளோடு கூடிய திருக்கரங்களுடையவளாயும் விருஷப வாகனமுடையவளாயும் யஜுர்வேத சொரூபிணியாயும் ருத்ர சொரூபிணியாயும் தமோகுணமுடையவளாயும் புவர்லோக வாசினியாயும் சூர்ய சொரூபமாக விருக்கின்றவளாயும் சூர்யமார்கத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவளாயும் மாயா ரூபிணியாயும் ஆதி தேவியாயுமிருக்கிற சாவித்திரி தேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று தியானித்து அர்க்கியப் பிரதானம், புஷ்பம் அல்லது பில்வசகிதமாக மேல்நோக்கி சூரியனுக்கு நேராகவிட்டு பிராதஸ் ஸந்தியில் சொன்னபிரகாரம் உபஸம்ஹாரம் செய்யவும்.

மாத்யாந்நிகஸந்தியில் ஸாவித்திரியை சிலர் இச்சிக்கிறார்கள். அது அசம்பிரதாயமாக விருக்கிறது; அது காரியஹானியைச் செய்யும். அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் : சூரியனைச் சந்திகளில் மத்தேஹானு என்னும் ராக்ஷசக் கூட்டங்கள் பக்ஷிக்க இச்சிக்கிறார்கள் என்னும் காரணத்தைச் சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சந்திகளில் பிரணவத்தோடு கூடிய காயத்திரியினால் ஜலத்தை அபிமந்திரித்து அர்க்கியம் விடுகிறார்கள். அவ்வாறு செய்யாவிடில் சுருதியைக் கொன்றவனாவன். ஆகர்ஷண மந்திரத்தால் புஷ்ப சகிதமாகவாவது பில்வம் தூர்வை இவைகளினாலாவது சூத்ரோக்தமாய் அர்க்கியத்தைப் பிரயத்தின பூர்வமாக எவன் விடுவானோ அவன் சந்தியாபலத்தைப் பூரணமாக அடைகிறான்.

இனி மாத்யாந்நிக தர்ப்பணத்தைக் கூறுகின்றேன் : **புவ: புந: புருஷம் - யஜுர்வேதம் - மண்டலம் - இரண்யகர்ப்பம் - அந்தராத்மானம் - சாவித்ரீம் - தேவமாதரம் - சாங்கிருதிம் - சந்தியாம் - யுவதீம் - ருத்ராணீம் - நீம்ருஜாம் - ஸர்வார்த்தானும் - சித்திகரீம் - ஸர்வமந்திரார்த்தஸித்திதாம் - பூ: புவ: ஸ்வ: புருஷம்** இவைகளோடு தர்ப்பயாமி நமோநம: என்பதை முடிவிற் கூட்டித் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

அதன்பின் உதுத்தியம் என்கிற சூக்தத்தாலும், சித்ரம் தேவானும் என்னும் சூக்தத்தாலும் சூர்ய உபஸ்தானஞ் செய்து மந்திரசாதனத்தை இச்சிக்கிறவனாக ஜபம்செய்ய வேண்டும். எவ்வாறெனின், பிராதக்காலத்தில் நிமிர்ந்த கையோடும், மத்தியானத்தில் இருதயத்தினிடத்துப் பொருந்திய கையோடும், சாயம்சந்தியில் கவிழ்ந்தகையோடும் அங்குஷ்டவிரலால் அநாமிகைவிரலின் நடு ரேகையிலிருந்து கனிஷ்டிகாதி கிரமமாக தர்ஜனிவிரலின் அடிவரையிலுள்ள ரேகைகளைத் தொட்டுத் தொட்டு எண்ணி எண்ணி ஜபிப்பதாகும். இவ்வாறு கையிற் செய்வதைக் கரமாலை என்று சொல்லுவர்.

பசு தாய் தந்தை சிசு இவர்களைக் கொன்ற பாவமும், குருபத்னியைப் புணர்ந்த பாவமும், பிராம்மணனது நிலந்திருடிய பாவமும், பிராம்மணன் மதுபானஞ் செய்வானாயின் அந்தப் பாவமும்

மனவாக்குக் காயங்களால் மூன்று ஜன்மங்களிற் செய்த பாவமும் காயத்திரியை ஆயிரம் உரு ஜபித்தால் நீங்கிவிடும்.

காயத்திரியை ஒருமுறை ஜபித்தால் நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்த பலனும், காயத்திரியின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து ஒரு முறை ஜபித்தால் நான்கு வேதங்களின் அர்த் தத்தைத் தெரிந்து அத்தியயனஞ் செய்த பலனும் உண்டாகும். இதன் மகிமையறியாது ஜபம் செய்தால் அது ஒரு பயனையும் உண்டாக்காது; வீணாகும். இதுவரையில் மாத்யாந்நிக சந்தியின் விதியைக் கூறினேன்; இனி பிரம்மயக்ஞ விதியைக் கூறுகின் றேன் என்றனர். (1–24)

ஓம் ஸனகாதிமுனித்யேயாயை நம:

20. பிரம்மயக்ஞம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ நாரதரே ! பிராமணன் மூன்று வர்த்தி ஆசமனஞ்செய்து உதட்டை இரண்டுமுறை துடைத்து ஒரு முறை முகத்தைத் தடவி ஜலத்தைக் கையிலெடுத்து கைகளிலும் பாதங்களிலும் புரோக்ஷணஞ்செய்து அதன்பின் சிரம் கண் நாசி காது இருதயம் மௌளி முதலான இடங்களைத்தொட்டு வலக்கையில் இரண்டு தர்ப்பையும் இடக்கையில் மூன்று தர்ப்பையும் வைப்பது மன்றி உபவீதத்திலும் சிகையிலும் ஆசனத்திலும் இரண்டு பாதங் களிலும் தர்ப்பைகளைவைத்து தேசகாலங்களைக் கூறி சர்வபாப விமோசனத்தின்பொருட்டு ஸ்ரௌத்ரோக்த தேவதா பிரீத்யர்த்தம் பிரம்மயஜ்ஞம் செய்கிறேனென்று சங்கற்பித்து ஆரம்பத்தில் காயத் திரியை மூன்று முறை ஜபித்து அக்நிமீளே, யதங்கேதி, அக் னிர்வை மஹாவிரதம், ஏதத்பந்தா, விதாமகவத், இஷேத் ஓர்ஜே, அக்ன ஆயாஹி, ஶந்நோதேவி என்பதாதி வேத மந்திரங்களையும் சம்ஹிதாமந்திரங்களையும் விரத மந்திரங்களையும் சாந்திரமானுதி ஐந்து வருஷங்களைக் குறிக்கும் ஜோதிஷ சம்பந்தமான மயரஸதஜப கௌர்க்மா என்னும் அக்ஷரங்களை முதலாகவுடைய ஜோதிஷசூத்திரங்களையும், அதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா அதாதோபிரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா தச்சம்யோரிதி பிரஹ்மணே நம: என்பதாதி வேதாந்தசூத்திரங்களையும் உச்ச ரித்து பிரஜாபதி பிரஹ்மா வேதா: தேவா: ரிஷய: ஸர்வாணி சந்தாம்ஸி ஓங்கார: வஷட்கார: வியாஹ்ருதய: ஸாவித்திரி காயத்ரியக்ஞா: த்யாவா பிருதிவீ அந்தரிக்ஷம் அஹோராத் ரம் ஸாங்கியாசித்தா: கடல்கள் நதிகள் பர்வதங்கள் க்ஷேத்தி ரங்கள் ஓஷதிகள் அரண்யங்கள் கந்தர்வர்கள் அப்சரசுகள் நாகங்கள் பக்ஷிகள் பசுக்கள் சாத்தியர் பிராமணர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷசர்கள் பூதங்கள் என்பதாதி நாமங்களைக்கூறி தேவதர்ப் பணஞ்செய்து, பின்னர் பூணூலை மாலையாக அணிந்துகொண்டு ஶதர்ச்சி: மத்தியமா: கிருத்ஸமத: விச்வாமித்ர: வாமதேவ: அத்ரி: பரத்வாஜ: வசிஷ்ட: ப்ரகாத: பாவமாந்ய: க்ஷுத்ர

ஸசெக்தா: மஹாஸசெக்த: ஸநக: ஸநந்தன: ஸநாதன: ஸநத் குமார: கபிலா: சூரிநாம: ஓஹலி: பஞ்சசீரிஷ: இவர்கள் நாமங் களைக்கூறி ரிஷிதர்ப்பணஞ்செய்து, பூணூலை இடபாகமாக மாற்றிக் கொண்டு சுமந்து ஜைமினி வைசம்பாயந: பைல: ஸசெத்திரயுக் பாஷ்ய: பாரத: மஹாபாரத: தர்மாசாரி: இவர்களும் திருப்தி யடையும் பொருட்டுத் தர்ப்பணஞ்செய்து, ஜானந்திபாஹவி: கார்க்க: கௌதம: சாகல: பாப்ரவ்ய: மாண்டவ்ய: மாண்டூக: கார்க்கீ: சக்நவீ: வடபா: ப்ராதிதேயி: சுலபா: மைத்ரேயி: கஹோல: கௌஷிதக: மஹாகௌஷீதக: இவர்களுக்கும் மறுபடி பாரத்வாஜ: பைங்கிய: மஹாபயிங்க: சுயஜ்ஞ: சாங்கியாயன: மைத்ரேய: மஹைத்ரேய: பாஷ்கல: சாகல: சுஜாதவக்த்ர: ஔதவாஹி: ஸௌஜாமி: சௌநக: ஆச்வலாயந: இவர்கள் நாமங் களைக்கூறி ஆசார்யதர்ப்பணஞ் செய்து, பின்னர்* என்குலத்தி லுண்டானவர்கள் கோத்திரத்தில் வந்தவர்கள் புத்திரஹீனர்களாக இறந்தவர்கள் என்னால் வஸ்திரத்தை நனைத்துப் பிழிந்துகொடுக் கும் ஜலத்தைக்கிரகித்து திருப்தியடையுங்கள் என்று யாவருக்குந் திருப்தியுண்டாகும்படி தர்ப்பணஞ்செய்து பிரதக்ஷிண நமஸ் காரஞ் செய்யவேண்டும்.

இவ்வண்ணஞ்செய்வது பிரம்மயக்ஞ விதி யென்றறிக. யாதொரு சாதகன் உத்தமமாயிருக்கிற இவ்விதியைச் செய்கின் றனோ அவன் சர்வவேத வேதாந்த படனத்தினால் அடையும் பயனை யடைகிறான். அதன்பின்னர் நாடோறும் வைஶ்வதேவம் நித்ய சிராத்தம் அதிதிபூஜை இவைகளை நடத்தி தினத்தின் ஐந்தாவது முகூர்த்தகாலத்தில் பசுவுக்கிரையும் பிராமணர்களுடன் போஜன மும் முடித்து ஆறுவது ஏழாவது முகூர்த்தங்களில் புராணதி சிரவ ணங்களும் செய்து எட்டாவது முகூர்த்தகாலத்தில் ஸாயம்ஸந் தியை யுத்தேசித்து வெளியேபோக வேண்டியது. ஓ நாரதரே! எந்த அனுஷ்டானத்தினால் மஹாமாயா ஸ்வரூபிணி பிரசன்னமாகின் றளோ அந்த ஸாயம்ஸந்தியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக:

யோகசாதகன் சாயங்காலத்தில் நிலைபெற்ற மனதுடையவனாய் ஆசமனபிராணயாமங்களைச்செய்து பத்மாசனத்தில் அசைவற்றவ னாயிருந்து சுருதிஸ்மிருதி சம்பந்தமான கரும ஆரம்பத்தில் பிராண வாயுவைக் கர்ப்பத்தில் பூரகஞ்செய்து தியானித்து மந்திரத்தை யுச்சரித்து பூரககும்பக ரேசகங்களால் ஸலக்ஷணத்தோடு தேவியைத் தியானித்தலாகிய பூதசுத்தியைச் செய்யவேண்டும். இதனைச் செய்யாமல் தியானித்தல் கூடாது. ஸரஸ்வதிதேவியை விருத்த ரூபிணியாயும் கரிய நிறத்தையுடையவளாயும் கரிய வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயும் சங்கம் சக்கரம் கதை பத்மம் இவைகளைத் தரித்திருக்கும் திருக்கரங்களையுடையவளாயும் கருடவாகனரூடை யாயும் நவரத்ன மயமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

* ஏகேசாஸ்மத் குலே ஜாதா அபுத்ரா கோத்ரிணோ மிருதா:
தேகிருஹ்ணந்து மயாதத்தம் வஸ்திர நிஷ்பீடனோதகம்.

வளாயும் மணிகளோடுகூடிய மேகலாபரணத்தையுடையவளாயும் விலையுயர்ந்த மகுடத்தைத் தரித்தவளாயும் நக்ஷத்திரம்போன்ற முத்தாரங்களைத் தரித்தவளாயும் தாடையில் ஒளிவீசும் தோடுகளை யணிந்த காதுகளையுடையவளாயும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவளாயும் சச்சிதானந்தரூபிணியாயும் சாமவேதத்தோடு கூடினவளாயும் சத்திய மார்க்கத்தையுடையவளாயும் சுவர்க்கத்திலுள்ளவளாயும் சூரியமார்க்கத்தில் நடப்பவளாயும் இருக்கின்ற, ஓ தேவி! நான் உன்னை ஆவாகனஞ்செய்கின்றேன். நீ சூர்யமண்டலத்தினின்றும் வருவாயாக. இவ்வண்ணமாகத் தியானித்து சாயம்சந்தியைச் செய்யச் சங்கல்பிக்கவும்.

சாதகனானவன் சுத்தமனத்துடன் **ஆபோஹிஷ்டா** என்கிற மந்திரத்தினால் புரோக்ஷணமும் **அக்னிச்ச** என்கிற மந்திரத்தால் ஆசமனமும்செய்து இரண்டு பாதங்களையும் சேரவைத்துக் கொண்டு அஞ்ஜலியாக ஜலத்தைக் கரத்திலேந்தி சூரியமண்டலத்தில் வசிக்கும் தேவதையைத் தியானித்து காயத்திரியையுச்சரித்து சூரியப்பிரீதியாக அர்க்கியத்தை ஜலக்கரையில் விடவேண்டும். ஞான சூனியனாயிருக்கிற மூடாத்மாவானவன் ஜலத்தில் அர்க்கியத்தை விடுவானாயின் ஸ்மிருதி மந்திரங்களை உல்லங்கனஞ் செய்தவனாகவும் பிராயச்சித்தத்துக் குரியவனாகவும் ஆகின்றான். சூரியவுபஸ்தானத்தின் பொருட்டு **அஸாவாதித்ய** என்கிற மந்திரத்தையுச்சரித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவும். பின்னர் கிருஷ்ணாஜினம் முதலிய ஆசனங்களிலிருந்து ஆயிரமாவது ஐந்நூறாவது தேவீத்தியானபூர்வகமான காயத்திரி ஜபம் செய்யவேண்டும். பிராதக்காலத்தில் உபஸ்தானாதிகள் எப்படிச் செய்யப்பட்டதோ அப்படியே சந்தியா காலத்திலும் செய்ய வேண்டும்.

இனி ஸாயம்சந்தியில் செய்யப்படும் தர்ப்பணாதிகள் வருமாறு: வசிஷ்டர் ரேவாத்திரர் ஸரஸ்வதி விஷ்ணுரூபமுள்ள தேவதைகள் சந்தஸ் ஸ்வ: ஸாமவேதம் மண்டலம் ஹிரண்ய கர்ப்பன் பரமாத்மா ஸரஸ்வதி காயத்திரி ஸங்கிருதி சந்தியை விருத்தை வைஷ்ணவீ உஷஸி நிம்ருஜீ சர்வசித்திகாரிணி சர்வ மந்திராதிபதி பூ: புவ: ஸ்வ: ஸ்வஸ்சபூருஷம் சர்வ மந்திராதிபதிகை இவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்வது சுருதிசம்மதமாகும். பாப நாசனமாயும் சர்வ துக்கஹரமாயும் வியாதி நாசனமாயும் மோக்ஷப்ரதமாயும் சதாசாரப் பிரதானமாயும் உள்ள சாயம்சந்தி விதியைச் சொன்னேன். சந்தியை அனுஷ்டிப்பதனால் தேவியானவள் பக்தர்கள் விரும்புவனவற்றைக் கொடுக்கின்றவளாகின்றாள் என்றனர்.

(1–54)

ஓம் அசிந்த்ய லக்ஷணாயை நம:

21. காயத்திரி புரச்சரணம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—இனி பாவநாசனமாயும் புண்ணியகரமாயும் அபீஷ்டங்களைக் குறைவறக் கொடுக்கின்றதாயுமுள்ள காயத்திரி புரச்சரணையைக் கூறுகின்றேன், கேட்பீராக :

மலையினுச்சியிலாவது நதிதீரத்திலாவது வில்வ மூலத்திலாவது ஜலதீரத்திலாவது பசுக்களைக் கட்டுமிடத்திலாவது தேவாலயத்திலாவது அரசமரத்தடியிலாவது உத்யானவனத்திலாவது துளசீவனத்திலாவது புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலாவது ஆசாரியர் சந்நிதியிலாவது எந்தவிடத்தில் சித்தம் லயமாகுமென்று தோன்றுகின்றதோ அந்தவிடத்திலாவது புரச்சரணை செய்யவுத்தேசித்தவன் செய்வானாயின் மந்திரசித்தியுண்டாகும், சந்தேகமில்லை.

எந்தெந்த மந்திரங்களை உபதேசஞ் செய்யப் பெற்றானோ அந்தந்த மந்திரசித்தியின் பொருட்டு புரச்சரணை செய்ய வேண்டியது. வியாகிருதிபூர்வகமாய்க் காயத்திரி மந்திரத்தைப் பதினாயிரம் உரு ஜபிக்கவேண்டும். நாரசிம்மம் சௌரம் வராஹம் முதலிய மந்திரங்களாயினும், வேத சம்பந்தமான மந்திரங்களாயினும் காயத்திரியை விட்டுச் செய்தால் அம்மந்திரங்கள் பலனைக்கொடுக்க மாட்டா. ஏனெனில், வேதமாதாவாயும் ஆதிசக்தியாயும் இருக்கின்ற காயத்திரியைப் பிராம்மணர்களெல்லாம் உபாசிக்கின்றபடியால் அவர்கள் சாக்தர்களேயல்லாமல் சைவர்களல்லர், வைணவர்களுமல்லர். மந்திரசோதனைக்குப் பூர்வாங்கமாகவும் உத்தமமாகவுமுள்ள ஆத்மசோதனையைச் செய்து, பின் தந்திரசோதனையையும் புரச்சரணையையும் செய்யவேண்டும். ஆத்ம தத்துவ சோதனைக்கு மூன்று லக்ஷமாவது ஒரு லக்ஷமாவது ஜபிக்கவேண்டு மென்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மசுத்தியைச் செய்யாமல் ஜபஹோமாதிகள் செய்தால் அவைகள் நிஷ்பலமாகுமென்று அறிதல் வேண்டும். தேகத்தைத் தவத்தினால் வாட்டிய பிதுர்க்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பிக்கவேண்டியது. தவத்தினால் சுவர்க்கத்தை யடைவதேயல்லாமல் பிரம்மத்தையும் அறிகின்றான். க்ஷத்திரியன் புஜபலத்தினாலும் வைசியனும் சூத்திரனும் தனத்தினாலும் தங்களுக்குண்டாகும் ஆபத்தினின்றும் நீங்குகின்றார்கள். பிராம்மணனோ ஜபஹோமாதிகளால் ஆபத்தினின்றும் நீங்க வேண்டியவனா யிருக்கின்றபடியால் பிரயத்தனத்துடன் அவைகளைச் செய்யவேண்டும். பிராம்மணனுக்கு விதிப்படி கிருச்சிரம் சாந்திராயணம் முதலிய விரதங்களால் தேகத்தைவாட்டுதலே உத்தம மான தபசாகும். சுத்தமானபிக்ஷான்னத்தை நான்கு பாகமாகச் செய்து முதற்பாகம் பிராமணர்களுக்கும் இரண்டாவதுபாகம் பசுவுக்கும் மூன்றாவதுபாகம் அதிதிகட்கும் கொடுத்து நான்காவது பாகத்தை பத்தினியுடன் தான் புசிக்கவேண்டும். அந்தந்த ஆச்சிரமங்கட்குத் தக்கவாறு போஜனங்கொள்ளும் விதியைக் கூறுகின்றேன்: கிருகஸ்தன் எட்டுக்கவளமும் வானப்பிரஸ்தன் நான்குகவளமும் பிரமசாரி திருப்தியாகுமளவும் கொள்ளவேண்டும். கவளமென்பது குக்குட அண்டத்தினளவாம். உண்பதற்குமுன் கோமூத்திர ஜலத்தினால் அன்னத்தை ஒன்பது அல்லது ஆறு அல்லது மூன்றுதடவை சாவித்திரி ருக்கையும் அதன்சம்பந்தமான மந்திரங்களையும் உச்சரித்து விதிப்படி இடைவிடாது கையால் புரோக்ஷிக்க வேண்டும்.

சோரனிடத்திலும் சண்டாளனிடத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசிய ரிடத்திலும் அன்னத்தை எந்தப் பிராம்மணன் கொடுக்கப்பெறு கின்றானோ அவனை அதமனாக விதியில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. சூத்திரரது அன்னத்தினாலும் சூத்திர சகவாசத்தினாலும் சூத்திரனோடு சமான ஆசனத்திலிருப்பதனாலும் அந்தணர்கள் சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரையில் கோரமான நரகதுன்பத்தை யடைவார்கள். சந்தஸுகளோடுகூடிய காயத்திரிக்கு எவ்வளவு அக்ஷரங்களுள்ளனவோ அந்த ஒவ்வொரு அக்ஷரத்துக்கும் ஒவ் வொரு லக்ஷஞ்செய்யவேண்டு மென்பது விஸ்வாமித்திரருடைய சம்மதம். உயிரில்லாத தேகம் எப்படியோ அப்படிப்போல புரச் சரணை செய்யாத மந்திரமானது சகல கர்மங்களிலும் யோக்கிய முடையதல்லவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனி ஆடி புரட்டாசி தை மாதங்களும் மலமாதங்களும், செவ்வாய் சனி வியதீ பாதம் வைத்ரு யோகங்களும், சதுர்த்தி சஷ்டி அஷ்டமி நவமி திரயோதசி சதுர்த்தசி அமாவாசை திதிகளும், பிரதோஷகாலம் இராக்காலங்களும் பரணி கிருத்திகை திருவாதிரை ஆயில்யம் கேட்டை அனுஷம் சிராவணம் ஜன்மநக்ஷத்திரம் இந்த நக்ஷத்திரங் களும், மேஷம் கடகம் துலாம் மகரம் கும்பம் இந்த லக்னங்களும் புரச்சரணை செய்தற்குரிய காலங்களல்லவாம். சந்திரபலம் தாரா பலம் சுக்லபக்ஷம் இவைகள் கூடியகாலத்தில் புரச்சரணைசெய்தால் மந்திரசித்தியுண்டாகும். புரச்சரணை செய்வதற்குமுன் ஸ்வஸ்தி வாசனபூர்வகமாய் நாந்திசிராத்தம் செய்து பிராம்மணர்களுக்கு அன்னதானம் வஸ்திரதானங்களும் கொடுத்து அதன் பின்னர் அவர்களிடத்தில் அநுக்ஞைபெற்று சிவபெருமானுக்கெதிர்முகமாக வும் பிராம்மணமுகமாகவும் இருந்து ஜபிக்கவேண்டியது. காசி கேதாரம் மஹாகாளம் நாசிகம் திரியம்பகம் இந்த பஞ்சமகா க்ஷேத்திரங்கள் பூமண்டலத்தில் தீபம்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்விடங்களில் ஆசனங்களுள் தீபம் போல் பிரகாசிக்கின்ற கூர்மாசனத்திலிருந்து ஜபிக்கவேண்டும். ஆரம்ப தினத்தில் எவ்வளவு எண்ணிக்கையாக ஜபிக்கப்படு கிறதோ அவ்வளவு அளவாகவே ஜபிக்க வேண்டுமேயன்றி அதிகமாகவும் குறைவாகவும் ஜபித்தல் கூடாது. நாள் தோறும் தவறாது பிராதக்காலந் தொடங்கி மத்தியான்னகாலம் வரையில் எண்ணிக்கைப்படி மனம் அசைவில்லாமலும் சுத்தி யாகவும் தியானத்துடனும் மந்திரார்த்த சிந்தனையுடனும் விதியுடன் செய்யவேண்டும். ஜபசங்கியையில் பத்தில் ஒரு பங்கு ஹோமத்தை நெய் பால் எள் பத்திரங்கள் புஷ்பங்கள் தானியங்கள் மதுரமான திரவியங்கள் ஆகிய இவைகளால் மந்திரசித்தியின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டும். தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்ற காயத்திரிதேவி நித்தியநைமித்திக காமியங்களினாற் சேவிக்கத் தகுந்தவள். இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் காயத்திரிக்குச் சமான மான மந்திரமொன்று மில்லை. மத்தியான்னகாலத்தில் அதிக போஜனஞ் செய்யாதவனாயும் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்

செய்பவனும் தேவதார்ச்சனை செய்பவனும் ஜலத்தில் நின்று மனதை மந்திரத்தில் அநந்நியமாக விருத்தி ஜபிக்கும் கிரியையோடு கூடிய அறிவுடையவனாய் மூன்று லக்ஷம் ஜபிக்கவேண்டியது. அவ்வாறன்றி மனதை இச்சையின்வழி வேறுகாரியங்களில் விடுவானாயின் அவனுக்கு ஜபசித்தியுண்டாகாது. எதுவரையில் தன் காரியம் சித்திக்கவில்லையோ அதுவரையில் ஜபிக்கவேண்டும். இனிச் சாமான்ய காமிய கர்மத்துக்குரிய விதியைச் சொல்லுகின்றேன் :

சூரியோதயத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தினம் ஆயிரம் காயத்திரி ஜபம் செய்யவேண்டும். ஒரு வருஷம், ஆறு மாதம், மூன்று மாதம் ஜபஞ்செய்துவரின் இதற்குள் ஆயுள் ஐஸ்வர்யம் ஆரோக்யம் தனம் இவைகளெல்லாம் சித்தியாகும். தாமரைப் புஷ்பத்தை நெய்யில் தோய்த்து லக்ஷம் ஓமம் செய்வானாகில் மோக்ஷசித்தியுண்டாகும். இதில் சந்தேகமில்லை. மந்திரசித்தியில்லாமல் ஜப ஹோமாதிகள் செய்தால் அவைகள் நிஷ்பலமாம். பாலினாலாவது தயிரினாலாவது இருபத்தைந்து லக்ஷம் ஓமஞ்செய்தால் தேகத்தோடு முக்தியடைகிறான். இது மகரிஷிகளுடைய சம்மதம். அஷ்டாங்கயோகசித்தியும் இதனாலேயே யுண்டாகிறது. குருபக்தியும் நியத ஆகாரமுமுடையவனாய் மந்திர ஜபஹோமங்கள் எவன் செய்கின்றானோ அவனுக்குச் சர்வசித்தியும் உண்டாகும். ஒரு நாள் பஞ்சகவ்ய போஜனமும் ஒரு நாள் வாயு பக்ஷணமும் ஒரு நாள் பிராம்மண அன்ன போஜனமும் உள்ளவன் காயத்திரி ஜபபலனை யடைகிறான். கங்கை மத்தியில் நின்று கங்கா ஜலத்தையுண்டு நூறு காயத்திரி ஜபத்தைச் செய்கிறவன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவதுமன்றி சாந்திராயணவிரதாதிகளை யனுஷ்டித்த பலனையும் அடைகிறான். அரசனும் பிராமணனும் தனது கிருகத்திலிருந்து இந்தப் புரச்சரணையாகிய தவத்தைச் செய்யலாம். பிரம்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஆகிய இவர்களுக்கு அவரவர்கள் அதிகார பேதப்படி பலனுண்டாகும். மோக்ஷ காமியானவன் வேதவிதியாகவாவது ஸ்மார்த்த விதியாகவாவது அக்னிகார்யாதி சதாசாரங்களைச் செய்தல்வேண்டும். பிரம்மசாரி இவ்விரதத்தைத் தொடங்குவானாயின் பழங்களையாவது கிழங்குகளையாவது ஜலத்தையாவது சுத்தமாகக் கிடைக்கும் பிக்ஷான்னத்தில் எட்டுக்கவளமாவது புசித்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணஞ் செய்வானாயின் மந்திர சித்தியுண்டாகும். தரித்திரமுடையவன் அதினின்றும் விடுபடுவான். இதனைச் சிரவணஞ் செய்தவனும் மஹத்தாகிய சித்தியை யடைகிறான் என்றனர். (1–55)

ஓம் அவ்யக்தாயை நம:

22. வைஶ்வதேவம்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :— ஓ நாரதரே ! புரச்சரண விதியைக் கூறிவரும்போது பிரம்ம வைஶ்வதேவவிதி எனது நினைவுக்கு வந்

தது ; அதனால் அவ்விதியையுங் கூறுகின்றேன் : யக்ஞம்-தேவயக்ஞம் பிரம்மயக்ஞம் பூதயக்ஞம் பிதுர்யக்ஞம் மானுஷயக்ஞம் என ஐந்து வகைப்படும். அவைகள் கிருகஸ்தனால் செய்யப்படும் அடுப்பெரித்தல் முதலான ஐந்து வகைப் பாவங்களை யொழிக்க ஏற்பட்டுள்ளன. இவ்வைஶ்வதேவத்தைக் குண்டத்திலாவது தண்டிலத்திலாவது செய்யவேண்டுமேயன்றி அடுப்பிலும் இரும்புப் பாத்திரத்திலும் வெற்றுத் தரையிலும் வறட்டியிலும் செய்தல் கூடாது. தேவர்கள் அக்னிமுகமாயிருப்பதால் அவ்வைஶ்வ தேவாக்னியைக் கையினுலாவது முறத்தினுலாவது கிருஷ்ணஜினத்தினுலாவது வஸ்திரத்தினுலாவது ஜொலிப்பிக்கக்கூடாது. முகத்தினுலேயே ஜ்வலிப்பிக்க வேண்டும். வஸ்திரத்தினுல் செய்தால் வியாதியும் முறத்தினுல் தனநாசமும் கையினுல் மரணமும் உண்டாமாகலின் கர்மசித்தியை யுண்டாக்கும் முகத்தினுலேயே செய்தல்வேண்டும். தயிர் நெய் கிழங்கு காய் கனி தண்ணீர் இவைகளாலும் இவைகள் கிடைக்காவிடில் விறகு கிழங்கு புல் முதலியவைகளாலும் ஓமம் செய்யலாம். மேற்கூறியவைகளை யெல்லாம் நெய்யினுற் புரோக்ஷித்துச் செய்தல் வேண்டும். ஓமதிரவியங்கள் காரமும் புளிப்பும் தைல சம்பந்தமும் இல்லாதனவா யிருத்தல்வேண்டும். சுத்தி செய்வதற்கு நெய்யில்லாவிடின் பால் தயிர் இவைகளானும் அவைகளில்லாவிடில் தீர்த்தத்தினுலும் செய்யலாம். உலர்ந்ததும் பழமையானதுமானவைகளால் செய்தால் குஷ்டரோகமும், சேஷப்பட்டதைச் செய்தால் சத்துருக்களுக்குச் சுவாதீனமாய்விடுதலும், காரவஸ்துக்களாற் செய்தால் தரித்திரமும், உப்பினுற் செய்தால் அதோகதியும் உண்டாகும் ; ஓமத்தை அக்கினியின் வடப்புறத்தில் ஜ்வலிக்கும் தழலிற் செய்ய வேண்டும் சுள்ளி பேஷணி உபஸ்கரம் கண்டனி உதகும்பம் என்னும் * ஐவகைப் பாவங்களைப் போக்கவல்ல இந்த வைஶ்வ தேவத்தைச் செய்யாமல் எந்த மூடப் பிராமணன் புசிக்கின்றுனே அவன் காலபாசத்தாற் கட்டப்பட்டுத் தலைகீழாக நரகில் வீழ்வான். காய்கள் கீரைவகைகள் கிழங்கு வகைகள் பழவர்க்கங்கள் இவற்றில் எதை ஆகாரமாகக் கற்பித்துக்கொள்ளுகிறுனே அதனை ஓமஞ் செய்யவேண்டும். வைஶ்வதேவம் செய்வதற்குமுன் சந்நியாசி பிக்ஷையை யுத்தேசித்து வந்தால் வைஶ்வதேவத்துக்குரிய பாகத்தை யெடுத்து வைத்துவிட்டு பிக்ஷையிடவேண்டும். வைஶ்வ தேவத்தினுலுண்டாகும் தோஷத்தை பிக்ஷுவுக்கு பிக்ஷை கொடுப்பதினுல் போக்கிக்கொள்ளலாம். பிக்ஷுவுக்கு பிக்ஷை கொடாததினுலுண்டாகும் குற்றத்தை வைஶ்வதேவத்தால் மாற்ற முடியாது. சந்நியாசிகளும் பிரம்மசாரிகளும் சமைத்திருக்கும் அன்னத்துக்குரியவர்களாதலால் அவர்களுக்கு அன்னங்கொடாமல் எவன் சாப்பிடுகிறுனே அவன் சாந்திராயண விரதத்தை யனுஷ்டிக்கக்கடவன்.

---

* விறகையெரிப்பது, மிளகாய் முதலியவை அரைப்பது, மெழுகுவது, காய்கறிகளைத் திருத்துவது, ஜலமெடுப்பது ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும் ஐவகைப் பாவங்கள்.

அதிதியானவன் ஒருவனது கிருகத்தில் புசிப்பதற்கின்றி குறைவுடையவனாகப் போவானாயின் அப்பொழுதே தன் பாவத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து அவனது புண்ணியத்தைத் தான் கிரகித்துக் கொண்டுபோவான். வைஶ்வதேவத்துக்குப் பின்னர் பசுவுக்கு ஆகாரங் கொடுக்கவேண்டும். எவ்வாறெனின், விஷ்ணு சொரூப மாக விருக்கின்ற ஹே மாதாவே! நாள்தோறும் விஷ்ணுபதத்தி லிருக்கின்றவளே! பால் கறக்கும் காலவளவு என்வீட்டின் தாழ் வாரத்தில் நீ வசிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து கோப்யோநம: என்று பூஜித்து, உனக்கு நான் கொடுக்கும் ஆகாரத்தை நீ கொள்ள வேண்டும் என்று துதித்துக் கொடுக்கவேண்டும். இவ்வண்ணஞ் செய்வானானால் காமதேனு திருப்தியடையும்.

ஓ நாரதரே! தாய் தந்தை குரு சகோதரன் புத்திரன் அடிமை அடுத்தவன் தனக்குப் பழக்கமில்லாதவன் அதிதி போஜன வேளைக்கு வருகின்றவன் அக்னி இவர்களெல்லாம் போஷிக்கத் தக்கவர்கள். இவ்விதிகளையறிந்த கிருகஸ்தன் இப்போது சொல்லி வந்தவைகளையெல்லாம் செய்வானாயின் இகலோக பரலோக கதியை யடையான். தரித்திரனாயுள்ள பிராம்மணன் பஞ்சயக்ஞத் தைச் செய்வானாயின் தனவானாகிய பிராம்மணன் சோமயாகஞ் செய்த பலனை அடைவான்.

ஜனன மரணம் நரை திரை முதலியவற்றைப் போக்குகின்ற பிராணாக்கினிஹோத்ரத்தைக் கூறுகின்றேன்; இவ்விதியை யறிந் தவன் மூன்று கடன்களினின்றும் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுவான். இவனது இருபத்தொரு தலைமுறையில் வீழ்ந்து கிடக்கும் பாவிகளும் கரையேறுவார்கள்; அன்றியும் எல்லா யாக பலன்களையும் எல்லாப் பதங்களிலுஞ் செல்லும் சுதந்தரமும் உடையவனாவன்.

இருதயம் கீழ் அரணியாகவும், மனம் கடைகிற கட்டையாகவும், பிராணவாயு கயிறாகவும், கண்கள் அத்வரி (எஜமானன்) ஆகவும் அக்னியை யுண்டாக்கி தர்ஜனி மத்திமை அங்குஷ்டங்களாகிய மூன்று விரல்களால் பிராணாகுதியும், மத்திமை அநாமிகைகளோடு அங்குஷ்டத்தைச் சேர்த்து அபானாகுதியும், கநிஷ்டிகை அனாமிகை களோடு அங்குஷ்டத்தைச் சேர்த்து வியானாகுதியும், கநிஷ்டிகை தர்ஜனிகளோடு அங்குஷ்டத்தைச் சேர்த்து உதானாகுதியும், எல்லா விரல்களையுஞ் சேர்த்து சமானாகுதியும் தனித்தனி அன்னத்தை எடுத்துக்கொடுத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு ஆகுதிகளைக்கொடுக்கும் போது முதலில் பிரணவத்தையும் முடிவில் **ஸ்வாஹா** என்பதையுங் கூட்டி உச்சரித்தல் வேண்டும்.

முகத்தில் ஆகவனீயத்தையும், இருதயத்தில் காருகபத்தியத் தையும், நாபியில் தக்ஷிணாக்கினியையும், நாபிக்கடியில் சப்யன் அவஸத்ய: என்பவைகளையும் பாவித்து வாக்கு ஹோதா (ஹோமஞ் செய்கின்றவன்) ஆகவும், பிராணன் - உத்காதா (மந்திரத்தை யுச்சரிக்கின்றவன்) ஆகவும், கண்கள் - அத்வர்யுவாகவும், மனம் -

பிரம்மா (சாக்ஷியாகின்றவர்கள்) ஆகவும், அகங்காரம் - பசுவாக வும், பிரணவம் - ஆசனமாகவும், புத்தி - பத்தினியாகவும், கிருகஸ் தன் - யாகர்த்தாவாகவும், மார்பு - வேதிகையாகவும், ரோமங்கள் - தர்ப்பைகளாகவும், கைகள் - ஸ்ருஸ்ருவங்களாகவும் தியானித்தல் வேண்டும்.

பிரணவமந்திரத்துக்குப் பொன்னிறமாயுள்ள ஜாடராக்னி ரிஷியாகவும், சூரியன் தேவதையாகவும், காயத்திரி சந்தசாகவும் பாவித்துக்கொண்டு **பிராணயஸ்வாஹா** என்று ஆகுதிகொடுத்து, **ஆதித்ய தேவாயநம:** என்றுச்சரித்தும், அபானுகுதிமந்திரத்துக்கு பசுவின் பால்போலும் வெண்ணிறமுள்ள சிரத்தாக்னி ரிஷியாக வும், சந்திரன் தேவதையாகவும், உஷ்ணிக் சந்தஸாகவும் பாவித் துக் கொண்டு **அபானயஸ்வாஹா** என்று ஆகுதிகொடுத்து, **ஸோமாயநம:** என்றுச்சரித்தும், வியானுகுதிமந்திரத்துக்கு தாமரைபோலும் நிறமுள்ள அக்னி ரிஷியாகவும், அக்னிதேவன் தேவதையாகவும், அனுஷ்டுப் சந்தஸாகவும் பாவித்துக்கொண்டு **வியானயஸ்வாஹா** என்று ஆகுதி கொடுத்து, **வியானயநம:** என்றுச்சரித்தும், உதானுகுதி மந்திரத்துக்கு இந்திரகோபம்போலும் நிறமுள்ள அக்னி ரிஷியாகவும், வாயுதேவன் தேவதையாகவும், ப்ருஹதீ சந்தஸாகவும் பாவித்துக்கொண்டு **உதானயஸ்வாஹா** என்று ஆகுதிகொடுத்து, **உதானவாயவே நம:** என்றுச்சரித்தும், சமானுகுதி மந்திரத்துக்கு மின்னல்போலும் நிறமுள்ள அக்னி ரிஷியாகவும், மேகம் தேவதையாகவும் பங்தி சந்தஸாகவும் பாவித் துக் கொண்டு **சமானயஸ்வாஹா** என்று ஆகுதிகொடுத்து, **சமானவாயவேநம:** என்றுச்சரித்தும், பஞ்சாகுதிகளைச் செய்து ஆறுவது ஆகுதியாக வைஶ்வானரன் என்னும் மகாக்னி ரிஷியாக வும், காயத்திரிசந்தஸாகவும், தனது ஆத்மாவே தேவதையாகவும் பாவித்துக்கொண்டு **பரமாத்மநே ஸ்வாஹா** என்று ஆகுதி கொடுத்து, **பரமாத்மநேநம:** என்றுச்சரித்துப் பிராணுக்னி ஹோமத்தைச் செய்தல்வேண்டும்.

இவைகளையறிந்து செய்கின்றவன் பிரம்மசொரூபத்தையடை கின்ருன். இப்போது சொல்லிவந்தவையாவும் சங்கிரகமென்றறிவா யென்றனர். (1–45)

ஓம் அர்த்த மாத்ரு மஹேஶ்வர்யை நம:

23. விரத உபவாசங்கள்

நாராணர் கூறுகின்றுர்:—உத்தமனுகிய சாதகன் **அமிர்தாபி தானம்** என்கிறவாக்கியத்தை உச்சரித்து பரிகலத்திலுள்ள சேஷ மாகிய உச்சிஷ்டான்னத்தை, **ஏகேசாஸ்மத் குலேஜாதா தாஸ தாஸ்யோந்ந காம்க்ஷிண:, தேஸர்வே திருப்திமாயாந்து மயாத த்தே நபூதலே** என்குலத்திலுண்டான அடிமைப்பெண்கள் அடிமை யாட்கள் என்னுல் கொடுக்கும் இந்த மீதி அன்னத்தால் திருப்தி யடைக என்றுகூறி பூமியில் வைத்தல்வேண்டும். இதுபோலும்

ஆபோஜன தீர்த்தசேஷத்தை விடும்போது ரௌரவே அபுண்ய நிலயே பத்மார்புத நிவாஸிநாம், ஆர்த்திநாம் உதகம்தத்தம் அக்ஷய்யம் உபதிஷ்டது என்ருல் கொடுக்கப்படும் இந்தசேஷ ஜலத்தால் ரௌரவாதி அபுண்ய விடங்களிலிருப்பவரும் திருப்தி யடைந்து யாதொரு குறைவின்றி யிருத்தல்வேண்டும் என்றுகூறி விடல்வேண்டும். போஜனம் செய்தபின் கையிலணிந்திருக்கும் பவித்திரத்தைப் போஜனபாத்திரத்திற்குச் செய்யும் பரிசேஷண மாகிய மண்டலத்தில் முடியவிழ்த்துப் போடவேண்டும். அதை விட்டுப் பரிகலத்தில் போடுவாளுயின் பங்திதோஷளுய் விடுவான். போஜனந்தத்தில் ஆபோஜனங்கொண்ட பின்னர் பரிகலத்தைத் தொடுதல்கூடாது. ஒருகால் தொட்டாலும் அன்றி நாய் சூத்திரர் தொட்டாலும் அன்றிரவு ஆகாரமில்லாமலிருந்து மறுநாள் ஸ்நானுதி கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு பஞ்சகவ்யத்தை யுட்கொள்வாளுயின் சுத்தனுவான்.

முற்கூறியவாறு பிராணுகுதி ஒன்றைக் கொள்வாளுயின் அது கோடியாக பலனைக்கொடுக்கும். பஞ்சப்பிராணுகுதி செய்வாளுகில் ஐந்துகோடி யக்ஞபலனைக் கொடுப்பதுமன்றி எண்ணிறந்த பலன் களையும் கொடுக்கும். பிராணுக்னி ஹோமவிதி யறிந்தவனுக்கு எவன் அன்னங்கொடுக்கின்ருனே அவனும் ஏற்றவனும் சுவர்க்க காமபலனை யடைகிருர்கள். பவித்திர மணிந்தகையோடும் எவன் ஆகாரத்தைக் கொள்ளுகின்ருனே அவன் ஒவ்வொரு கவளத்திற்கு ஒவ்வொருமுறை பஞ்சகவ்யத்தைக் கொண்டபலனை யடைகின்ருன்.

புரஸ்சரணை செய்பவன் மூன்றுகாலம் ஸ்நானம் பூஜை ஜபம் தர்ப்பணம் ஹோமம் பிராம்மண பூஜை பூமியிலே சயனம் இவற் றைச் செய்பவனுயும் தருமசிந்தையுடையவனுயும் விநயமுள்ளவ னுயும் எப்போதும் சாந்தமுள்ளவனுயும் சுபமான வார்த்தை யுடையவனுயும் குரூரமற்றவனுயும் இந்திரிய நிக்ரஹனுயும் ஸ்திரீ சூத்திரன் பதிதன் தீக்ஷாஹீனன் விராத்தியன் நாஸ்திகன் அயோக்யன் அசுத்தன் தேவபிராம்மணர்கள் ஆசாரியர் குரு இவர் களை நிந்திக்கின்றவர்கள் மாதாபிதாக்களைத் துவேஷிக்கின்றவர்கள் சண்டாளர் இவர்களிடம் வார்த்தையில்லாதவனுயும் குறைவாயும் இஷ்டமாயும் இதமானதாயும் உள்ள ஆகாரமுடையவனுயும் இருத் தல் வேண்டும். ஜபஹோம அரச்சனுதி காலங்களில் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவர்கள் நேரிட்டால் அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்ய வேண்டுமேயன்றி அவர்களிடம் பேசுதல் கூடாது. மைதுன விஷயமான உல்லாச வார்த்தைகள் அதற்குரிய கூட்டத்தார் இவர்க ளோடு எப்போதும் மனவாக்குக் காயங்களால் கூடுதல் கூடாது. இப்படி எவ்விதத்தும் மைதுனப் பிரஸ்தாபம் இல்லாதிருப்பதுதான் * பிரம்மசரியம். இவ்விதி அரசனுக்கும் கிருகஸ்தனுக்கும் விதிக்கப் பட்டது.

இவர்கள் ஓம முன்னிலையில் கொண்ட தன் பத்தினியினுடைய

* ஈண்டு பிரம்மச்சரியம் ஆச்சிரமத்தைக் குறித்த தல்ல.

ருது காலத்தையறிந்து பிரயத்தனத்தோடு இரவில் சங்கமஞ்செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் மந்திரபுரஸ்சரணை நியமத்தை மேற்கொண்டிருத்தலாகிய பிரம்மசரிய விதிக்கு விரோதமில்லை. ஏனெனில் ருணத்திரயத்தை விசாரியாமலும் புத்திரோற்பத்தியைச் செய்யாமலும் யாகஞ்செய்யாமலும் மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கிறவன் நரகினையடைகிறான். அவன் ஜன்மம் ஆட்டின்கழுத்தில் தொங்குவதாகிய அசைதாடி எப்படி யாதொன்றுக்கும் பயன்படுவதில்லையோ அப்படி எதற்கும் பயன்படாதது என்பதால் பிரம்மசரியத்தால் ரிஷி கடனையும் திலங்கொண்டு செய்யும் தர்ப்பணத்தால் பிதுர்க்கடனையும் யக்ஞத்தால் தேவகடனையும் அவசியம் நீக்கிக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் யாவரும் அம்மூவரிடத்தும் கடன்பட்டவராகையால் அக்கடன் தீர்த்தற்பொருட்டு ஆஸ்ரமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஈங்கிவை நிற்க.

பால் காய் கனி அவிசு பிக்ஷான்னம் இவைகளிலொன்றை ஆகாரமாகக் கொள்ளவேண்டும் ; சாந்திராயண விரதமுங் கொள்ள வேண்டும். உப்பு காரம் புளிப்பு போஜனத்துக்கருகதமில்லாத வெண்காயம் முதலியவை தாம்பூலம் இரண்டுகால போஜனம் மதத் திருத்தல் சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் விரோதமாகநடத்தல் இவைகளை நீக்கவேண்டும். சூதாடுதலிலும் ஸ்திரீகளோடு சம்பாஷணாதிகள் செய்வதிலும் நித்திரைசெய்வதிலும் வாதஞ்செய்வதிலும் காலத்தை வீணாகப் போக்காமல் தேவதா பூஜையிலும் தோத்திரங்களிலும் ஆகம சாஸ்திர விசாரணையிலும் போக்கவேண்டும்.

தினம் திரிகால ஸ்நாநம் பிரம்மசரியவிரதம் மௌனம் பூசயனம் சூத்ரகர்ம சம்பந்தமில்லாமை நித்தியபூஜை நைமித்திகபூஜை நித்தியதானம் ஆனந்தஸ்துதி கீர்த்தனம் குரு தேவதா பக்தி ஜபம் ஆகிய பன்னிரண்டு காரியங்களும் சித்தியைக் கொடுக்கத்தக்கது. தினம் சூரியமூர்த்திக்கெதிரில் ஜபமும் தேவதாரூபமான பதுமையிலாவது அக்னியிலாவது பூஜையும் செய்தல்வேண்டும். ஸ்நானம் பூஜை ஜபம் தியானம் ஹோமம் தர்ப்பணம் இவைகளை நிஷ்காமமாகச் செய்து தேவதையிடத்தில் நிஷ்காமமாகச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வது புரஸ்சரணையாம். ஆகையால் பிராம்மணன் ஜபஹோமபரனுயிருப்பின் நிர்மல ஆத்மாவாகின்றான். பஞ்சபூதங்களையும் ஒடுக்கிச் செய்தலாகிய தவத்தை நியமமாகச் செய்யின் சுவர்க்கமும் சம்பத்துமேயன்றி வித்வேஷணம் சம்ஹரணம் மாரணம் ரோகநாசனம் ஆகிய சித்திகளும் கைவந்துவிடும். எந்தத் தேவதையைக் குறித்து எந்த ரிஷிகள் தோத்திராதிகள் செய்து எந்தப் பலனையடைந்தார்களோ அந்தத் தேவதையைக் குறித்து தவஞ்செய்பவரும் அந்தப் பலனை யடைவர்.

மேற்கூறிய கர்மங்களுக்குரிய விதானங்களைக் கூறுகின்றேன்: கர்ம சித்திக்குக் காரணம் புரஸ்சரணையேயாகலின் அதனை ஆரம்பிக்குங் காலத்தில் பிராஜாபத்தியகிருச்சரம் அனுஷ்டித்து க்ஷவரம் ஸ்நானம் முதலானவைகளைச் செய்து நித்யகர்மானுஷ்டானங்களை

முடித்துக்கொண்டு இரவும் பகலும் மௌனியாகவும் சத்யவிரத னாகவுமிருந்து பவித்திரங்களாகிய வியாகிருதிகளையும் சாவித்திரி யையும் பிரணவத்தோடு ஜபித்து, பிறகு சுத்தமும் பாவனமுமாகிய ஆபோஹிஷ்டேதி சூக்தங்களையும், மங்களகரமாயிருக்கின்ற பாவ மான்ய சூக்தங்களையும் கர்மாவுக்கு முன்னும் பின்னும் உச்சரிக்க வேண்டியது. ஜபம்–ஆயிரம் உருவாவது நூறுருவாவது பத்துரு வாவது செய்யவேண்டியது. ஓங்காரபூர்வமாக வியாகிருதிகளையும் சாவித்திரியையும் ஜபிக்கவேண்டியது. அவ்விதமாகவே தர்ப்பண மும் செய்வதுமன்றி குரு ரிஷி சந்தஸ் தேவதைகளுக்கும் தர்ப் பணஞ் செய்யவேண்டும்.

பிராஜாபத்திய சாந்தபன பராக சாந்திராயண கிருச்ரங்கள் பஞ்சமகா பாதகங்களையும், தப்தகிருச்சரம் எல்லாப் பாதகங்களை யும் க்ஷணத்திற்போக்கும். மூன்று சாந்திராயணத்தினால் பிரம னுலகத்தையும், எட்டு சாந்திராயணத்தினால் தேவதைகளை நிதரிசனமாகக் காணுதலையும், சகலவேத கலைக்ஞான அனுக்கிரகத் தையும், பத்து சாந்திராயணத்தினால் சகல இஷ்டார்த்தங்களையும் அடையலாம்.

பிராஜாபத்தியம்: மூன்று நாள் பகலிலும், மூன்று நாள் இரவிலும், மூன்று நாள் யாராவது கொடுப்பதையும் புசித்தும், மூன்று நாள் புசியாமலும் இருப்பதாகும்.

சாந்தபனம்: ஒருநாள் பஞ்சகவ்யத்தைப் புசித்து ஒரு நாள் உபவாசமாயிருப்பதாம்.

மகாசாந்தபனம்: மூன்றுநாள் ஒவ்வொரு கவளம் புசித்து மூன்றுநாள் உபவாசமாயிருப்பதாகிய அதிகிருச்ரத்தைப்போல் மூன்று முறை கொள்வது.

பராகம்: பன்னிரண்டு நாள் உபவாசமாகவிருப்பதாகும். இது சர்வ பாபங்களையும் போக்கும்.

தப்தகிருச்ரம்: ஜலம் பால் நெய் வாயு இவைகளை மும் மூன்றுநாள் உஷ்ணமாயுண்பதாகும்.

சாந்திராயணம்: சுக்லபக்ஷம் பிரதமைமுதல் ஒவ்வொரு கவளமாக அதிகமாக்கியுண்டு கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஒவ்வொரு கவளமாகக் குறைத்துண்டு அமாவாசையில் உபவாசமாக இருப்ப தாகும். **சிசுசாந்திராயணம்** - மூன்று சந்தியிலும் ஸ்நானஞ் செய்து காலையில் நான்கு கவளமும், மாலையில் நான்கு கவளமும், ஏழுநாளைக்குக் கொள்வதாகும். **யதிசாந்திராயணம்** - மத்தியா னத்தில் எட்டு கவளம் ஏழுநாளைக்குக் கொள்வதாகும்.

இதனை ருத்திரர்களும் ஆதித்யர்களும் வசுக்களும் அனுஷ்டித் துத் தத்தம் பதவிகளை யடைந்து சௌபாக்கியத்தை யுடையவ ரானார்கள். இவ்விரதத்தை ஏழுநாள் விதிப்படிச் செய்வானாகில் தோல் ரத்தம் மாம்சம் நரம்பு மேதை மச்சை வபை இவைகள் சுத்தமாகின்றன. புரஸ்சரணை செய்பவன் சுத்தாத்மாவாயும், சத்தியவானாயும், ஜிதேந்திரியனாயும் இருந்து இக்கிருச்சிரங்களில்

ஒன்றையனுஷ்டித்துச் செய்வானுகில் இஷ்டசித்திகள் சித்திக்குமென்பதில் சம்சயமில்லே. ஒவ்வொரு விரதத்துக்கும் மத்யான போஜனமாவது ராப்போஜனமாவது முன் மூன்றுநாள் செய்ய வேண்டும்.

ஓ நாரதரே! அன்னியருக்குத் தெரிவிக்கக்கூடாததாயும் வேத சாரமாயும் அதிரகசியமாயும் சர்வபாப நாசகரமாயும் எல்லாப் பலன்களேயுங் கொடுப்பதாயுமுள்ள தேகசோதன பூர்வகமான புரஸ்சரணேக்கிரமத்தைக் கூறினேன் என்றனர்.

ஓம் அமிர்தார்ணவ மத்யஸ்தாயை நம:

24. சாந்திகள்

நாரதர், இதுபோலவே சாந்தியாதி கிருத்யங்களேயும் சொல்லியருளவேண்டுமென்று வினவ, நாராயணர் அதிரகசியமாயுள்ளதும் துஷ்டர்களுக்கும் தூஷணர்களுக்கும் சொல்லக்கூடாததுமான நீர் கேட்ட சாந்தியைச் சொல்லுகின்றேனென்றனர். பூத பைசாச பயங்களுக்கும் பாதகங்களுக்கும் வன்னிசமித்தினுல் ஹோமஞ் செய்தால் நிவாரணமாகும். பாலுள்ள விருக்ஷங்களின் ஈர சமித்துக்களால் ஹோமஞ்செய்தாலும் சூரிய சம்பந்தமான திக்குகளேச் சொல்லி ஜலத்தில் தர்ப்பித்தாலும் முழங்கால் ஜலத்தினின்று ஜபித்தாலும் பூதரோகங்கள் நிவிர்த்தியாகும். கழுத்தளவு ஜலத்தினின்று ஜபித்தால் பிராண சந்தேகமான பாபம் நிவிர்த்தியாகும். ஸ்வர்ணம் வெள்ளி தாமிரம் பாலுள்ளமரம் இவைகளினுற் செய்த பாத்திரங்களிலாவது மண்பாத்திரங்களிலாவது பஞ்சகவ்யம் சேர்த்து அதற்குரிய மந்திரமும் ஜபித்து இடதுகையில் பிடித்துக் கொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் பாலுள்ள மரங்களின் சமித்துக்களே பஞ்சகவ்யத்தில் தோய்த்து ஆயிரம் ஆகுதி செய்து தர்ப்பையினுல் அப்பஞ்சகவ்யத்தைத் தொட்டு பூதாதிகளால் பீடிக்கப் பட்டவர்கள் மீதிலாவது வீடுகள் முதலிய இடங்களிலாவது மந்திரங்களேச் சொல்லித் தெளித்தால் நிவிர்த்தியாகும். பிறகு தேவியைத்தியானித்து பலி முதலியவைகளேக் கொடுக்கவேண்டும். அப்பலியினுல் நிவிர்த்தியாகும் வீடு கிராமம் பட்டணம் ராஜதானி இவ்விடங்கள் தோஷமடைந்திருந்தாலும் இதனுல் நிவிர்த்தியாகும்.

சுவர்ணம் வெள்ளி தாமிரம் மண் இவைகளாற் செய்யப்பட்ட கும்பங்களே நூலினுற் சுற்றி நான்கு திக்குகளிலிருந்து கொண்டு வந்த ஜலத்தினுல் பூரித்து மணலில் மண்டலஞ்செய்து தான்யங்களேப் பரப்பி அதன்மீது கும்பத்தை வைத்து ஏலம் சந்தனம் கர்ப்பூரம் ஜாதிபுஷ்பம் பாதிரி மல்லிகை பில்வபத்திரம் இவைகளே அதிற்சேர்த்துப் பாலுள்ள விருக்ஷங்களின் தளிர்களே அதன் முகப்பில் வைத்து கூர்ச்சங்களிட்டு நியமமுள்ள மூன்று பிராம்மணர்களேக் கொண்டு ஆயிரம் உரு பூஜா பூர்வமாக ஜபஞ் செய்வித்து அத்தீர்த்தத்தால் பூதாதிகள் பிடித்த மனுஷ்யனுக்கு அபிஷேகித்தால் நிவிர்த்தியாய்ச் சுகமடைவான். மிருத்யுரோகங்களும்

நிவிர்த்தியாகும். அரசன் செய்தால் தீர்க்கமான ஆயுளேயடைவான். ஜபஞ்செய்த மூன்று பிராம்மணர்களுக்குச் சந்துஷ்டியாய் சக்திக் குத்தக்கபடி மரியாதை செய்யவேண்டும்.

குடுசி என்னும் சமித்தைப் பாலில் தோய்த்து ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்திரத்தினுல் ஓமித்தால், சர்வவியாதியும், மாந்தளிரைப் பாலில் தோய்த்து ஓமித்தால் ஜுரமும், மாந்தளிரையாவது சோமலதை என்கிற கொடியைக் கணுக்கள்தோறும் ஒடித்தாவது பாலில் தோய்த்து சூரிய மந்திரத்தால் ஓமித்தால் க்ஷயமும், தேன் நெய் சர்க்கரையால் ஓமித்தால் வெண்குஷ்டமும், சூரியன்பொருட்டு பாயசமாவது அவிசாவது நிவேதித்து ஓமித்து சேஷத்தைப் புசித்தால் ராஜக்ஷயமும், சங்கவிருக்ஷ புஷ்பத்தால் ஓமித்தால் குஷ்டரோகமும், நாயுருவி அரிசியினுல் ஓமித்தால் அபஸ்மார வியாதியும், பாலுள்ள மரசமித்துக்களால் ஓமித்தால் உன்மாதமும், அத்தி சமித்தினுல் ஓமித்தால் மேக வியாதியும், தேன் கருப்பஞ் சாறுகளால் ஓமித்தால் பிரமேக வியாதியும், மது த்ரயத்தாலும் கபிலேப்பசுவின் நெய்யாலும் ஓமித்தால் வைசூரியும், அத்தி ஆல் அரசு இவைகளினுல் ஓமித்தால் பசு யானே குதிரை இவைகளின் வியாதியும் நீங்கும்.

வீட்டில் தேன்கூடு புற்று உண்டாகுமாகுல் வன்னிசமித்து நெய் அன்னம் இவைகளால் ஓமித்தால் தோஷ நிவிர்த்தியாகும். மேக இடியினுலும் பூகம்பங்களாலும் உண்டாகிற பயம் ஏழு நாள் சீந்தல்கொடியினுல் ஓமித்தால் நிவிர்த்தியாகி ராஜதானி முதலான வைகளும் சுகமடையும். காற்று அக்னி சத்துரு இவைகளால் உண்டாகும் பயம் மண்கட்டிகளே நூறு உரு ஜபித்து நான்கு திக்குகளிலும் இறைத்தால் நீங்கும். விலங்கு முதலியவற்ருல் கட்டுண்டவன் நூறு உரு ஜபித்தால் கட்டுகள் விலகிவிடும். விஷ ரோகம் பூதரோகமுள்ளவர்களேத் தொட்டுக்கொண்டு நூறு உரு ஜபித்தால் நீங்கிவிடும். ஜலத்தை மந்திரித்துண்டாலும் விபூதியை மந்திரித்து சிரசில் தரித்துக்கொண்டாலும் பூதாதி ரோகங்களும் சமஸ்தமான வியாதிகளும் நீங்கித் தீர்க்காயுளுண்டாகும்.

புஷ்ப ஹோமங்களேப் பிராமணமுகமாகச் செய்து அவர்களேத் தன் சக்திக்குத் தக்கபடித் திருப்தி செய்வித்தால் சம்பத்துண்டாகும். செந்தாமரையாலாவது ஜாதி புஷ்பத்தாலாவது சாலிதண்டுலத்தாலாவது பில்வசமித்துக்களாலாவது பில்வபத்திரங்களாலாவது பில்வ புஷ்பங்களாலாவது பில்வபலங்களாலாவது பாயசம் நெய் இவைகளில் தோய்த்து ஏழுநாள் ஓமஞ்செய்தால் சம்பத்துண்டாகும். நெற்பொரியை நெய் தேன் கருப்பஞ்சாறு என்னும் மதுக்களோடு சேர்த்து ஓமித்தால் வரனுக்கு விரும்பிய கன்னிகையும் கன்னிகைக்கு விரும்பிய வரனுங் கிடைப்பார்கள். செங்கழுநீர் புஷ்பங்களினுல் ஏழுநாள் ஓமித்தால் சுவர்ணமும், சூரியனேக் குறித்து அர்க்கியங் கொடுத்தால் மறைந்திருக்கும் பொன்னும், அன்னத்தால் ஓமித்தால் அன்னமும், நெற்கதிரால் ஓமித்தால் மிக்க தானியமும் கரீஷசூர்ணங்களால் ஓமித்தால் பசுக்களும் கிடைக்கும்.

பிரியங்கு தண்டுலத்திஞல் செய்த பாயசத்தை நெய்யோடு ஓமித்தால் பிரஜைகள் விருத்தியடைவர். சூரியனைக் குறித்து அன்னம் பாயசம் இவைகளை நிவேதித்து ஓமித்து சேஷத்தை புஷ்பவதியான ஸ்திரீ நான்காம்நாள் ஸ்நானஞ் செய்தபின் போஜனம் செய்வாளாகில் சுபுத்திரனைப் பெறுவள்.

குருத்துள்ள உலராத சமித்துக்களாலாவது குருத்தோடு கூடிய பாலுள்ள விருக்ஷ சமித்துக்களை மதுத்திரயங்களோடாவது பொன்னிற் செய்த மலர் அரும்புகளாலாவது ஓமித்தால் ஆயுள் விருத்தியடையும். நெற்கதிரிஞல் நூறு ஓமமியற்றிஞல் ஆயுளும் பொன் முதலியவைகளுமுண்டாகும். பால் தேன் நெய் இவைகளாலாவது வன்னி அன்னம் பால் நெய் இவைகளாலாவது கல்லால மரத்தின் சமித்து பால் இவைகளாலாவது ஏழுதினம் நூறு ஓமஞ் செய்தால் அபமிருத்யு நிவாரணமாகும். பாலையாகாரமாகக் கொண்டு மிருத்யஞ்ஜய மந்திரத்திஞல் ஏழுநாள் ஜபம் செய்தால் ஜயப்பிரதமும், நிராகாரஞயும் மௌனியாயும் மூன்றுநாள் ஜபித்தால் யமபய நிவிர்த்தியும் உண்டாகும். ஜலத்தில் மூழ்கி ஜலத்தில் நின்று ஜபிப்பாஞகில் அக்கணமே மிருத்யுவினின்றும் விடுபடுகின்ருன். பில்வமரத்தடியில் ஒருமாதம் ஜபித்தால் ராஜ்ய சம்பத்தையும் பில்வத்தளிர் வேர் பழம் இவைகளால் ஓமித்தால் ராஜ்யத்தையும், நூறு பத்மத்திஞல் ஒருமாதம் ஜபித்தால் ராஜ்யாதிபத்தியத்தையும், யாவகு என்னும் தான்யத்தை கதிரோடு ஓமித்தால் கிராமாதிபத்தியத்தையும், அரசமரத்தின் சமித்துக்களால் ஓமித்தால் யுத்தத்தில் ஜயமடைந்து அரசத் தன்மையையும், எருக்கு சமித்துக்களால் ஓமித்தால் மண்டலாதிபத்யத்தையும் அடையலாம். வஞ்சியினது பத்திர புஷ்பங்களைப் பாலிலும் பாயசத்திலும் தோய்த்து ஏழுநாள் நூறு ஹோமஞ் செய்தாலும் நாபியளவு ஜலத்தில் ஏழுநாள் ஜபித்தாலும் புஷ்டியடைகிருன். ஜலத்தில் பஸ்மத்தை நூறு ஆகுதி செய்தால் அதிக மழை சமனமாகும். முருக்கு மரசமித்திஞல் ஓமித்தால் பிரம்மதேஜஸும், முருக்குமர புஷ்பம் ஓமித்தால் எல்லா இஷ்டகாமியங்களும் பாலால் ஓமித்தால் ஞானவிருத்தியும், நெய்யிஞல் ஓமித்தால் புத்தி விசேஷமும் உண்டாகும். ஜலத்தை அபிமந்திரித்துப் பானஞ் செய்தால் பிரமக்ஞானமும், புஷ்பங்களிஞல் ஓமித்தால் வஸ்திராதிகளும் உண்டாகும். உப்பை தேன்கலந்து ஓமித்தால் இஷ்டம் தானே செய்தவனையடையும்; பில்வபுஷ்பங்களை தேனில் தோய்த்து ஓமித்தால் இஷ்டத்தை உடனே அடைகிருன்.

ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு கையால் ஜலத்தையெடுத்து ஸ்நானஞ் செய்வாஞகில் சிரேஷ்டமான புத்தி ஆயுள்விர்த்தி நிச்சிந்தை இவைகளையடைகிருன். இந்த ஸ்நானத்தை ஒருவருக்காகச் செய்தாலும் தானும் அவனும் பலத்தையடைவார்கள்.

பரிசுத்தமான இடத்தில் ஒருமாதம் ஆயிரம் உரு நாளொன்றுக்கு ஜபித்தால் ஆயுள்விர்த்தியும், இரண்டுமாதம் ஜபித்தால்

ஆயுளும் ஆரோக்கியமும், மூன்றுமாதம் ஜபித்தால் அவ்விரண்டுடன் சம்பத்தும், நான்குமாதம் ஜபித்தால் அம்மூன்றுடன் புத்திரர் பத்தினி கீர்த்தி இவைகளும், ஐந்துமாதம் ஜபித்தால் புத்திரன் பத்தினி ஆயுள் ஆரோக்யம் சம்பத்து வித்தையுமுண்டாகும். இவ்வாறு மாதம் வளர வளர சம்பத்துக்களும் விருத்தியடைகின்றன.

கையையுயர்த்தி ஒரு பாதத்தில் நின்று நிராசையாக ஒரு மாதம் முந்நூறு உரு தினந்தோறும் ஜபித்தால் இஷ்டங்களெல்லாமடைகிறுன். ஆயிரத்து நூற்றெட்டுரு ஜபித்தால் எல்லாம் உண்டாகிறது. நிச்சல புத்தியாக ஆயிரம் உரு ஜபித்தால் ஒரு மாதத்தில் மோக்ஷமுண்டாகும். மூன்று லக்ஷம் ஜபித்தால் எல்லாம் சித்தியாகும்.

ஒருமாதம் நீரில்மூழ்கி நூறு உரு ஜபித்தால் இஷ்டகாம்யங்களும், மூன்று லக்ஷம் உரு ஜபித்தால் சர்வமுமுண்டாகின்றன. ஜலத்தில் ஏகபாதனுய் நின்று கையை மேலேயுயர்த்தி நிராசையுடையவனுய் ராத்திரியில் உப்பில்லாத போஜனமுடையவனுய் ஒரு வருஷம் ஜபித்தால் ரிஷியாகின்றுன். இரண்டு வருஷம் ஜபித்தால் வித்தையும், மூன்று வருஷம் ஜபித்தால் திரிகாலஞானமும், நான்கு வருஷம் ஜபித்தால் மகாதேவப்பிரத்யக்ஷமும், ஐந்து வருஷம் ஜபித்தால் அணிமாதிகுணங்களும், ஆறு வருஷம் ஜபித்தால் எவ்விதரூபம் எடுக்க எண்ணமோ அவ்விதமானரூபம் எடுக்கும் வன்மையும், ஏழு வருஷம் ஜபித்தால் தேவதாரூபமும், ஒன்பது வருஷம் ஜபித்தால் மனுத்வமும், பத்து வருஷம் ஜபித்தால் இந்திரத்துவமும், பதினொருவருஷம் ஜபித்தால் பிரஜாபதித்வமும், பன்னிரண்டு வருஷம் ஜபித்தால் பிரமத்வமும் உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட தவங்களைப்புரிந்து எல்லாவற்றையும் அடைகின்றனர். சில ரிஷிகள் கனிகளையும் சிலர் மூலங்களையும் சிலர் சருகுகளையும் சிலர் பால் சிலர் நெய் சிலர் சோமபானம் சிலர் பிக்ஷான்னம் அவிசு இவைகளையுண்டு எல்லாவற்றையும் அடைகிறுர்கள்.

சுவர்ணம் திருடல் சுராபானம் குருபத்தினி கமனம் ஆகிய இப்பாவங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒரு மாதம் நாள் ஒன்றுக்கு மூவாயிரம் உரு ஜபித்தால் நீங்கும். இஃதேபோல் வனத்தில் குடிசையிலிருந்து ஒரு மாதம் ஜபித்தால் பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்கும். பன்னிரண்டு நாள் ஜலத்தில் மூழ்கி தினம் ஆயிரம் உரு ஜபித்தால் சகலபாவங்களும் நீங்கும். நியமமாயும் மௌனியாயும் ஒரு மாதம்வரையில் பிராணுயாமத்தோடு மூவாயிரம் உரு ஜபித்தால் மகாபாதகநிவிர்த்தி யுண்டாகும்; ஆயிரம் பிராணுயாமத்தால் பிரம்மஹத்தி நீங்கும். ஆறுதரம் ரேசகபூரகங்களை அப்பியாசஞ் செய்வது ஒரு பிராணுயாமமாகும். இது சர்வபாபத்தையும் போக்கும். ஆயிரம்முறை ஒரு மாதத்துக்குள் அப்பியசித்தால் ராஜஹத்தி நீங்கும். தனித்தனி பதினுயிரம் உரு காயத்திரி ஜபஞ் செய்தால் சேரக்கூடாத ஸ்திரீகளோடு சேர்ந்ததும் திருடியதும் கொலைசெய்ததும் புசிக்கக்கூடாததைப் புசித்ததும் ஆகிய

பாவங்கள் நீங்கும். நூறு பிராணுயாமம் செய்தால் சகல பாவமும் நீங்கும். ஒரு மாதம் வனத்தில் உபவாசமாய் ஆயிரம் பிராணுயாம அப்பியாசமும், மூவாயிரம் காயத்திரி ஜபமுஞ்செய்தால் சகல பாவமும் நிவர்த்தியாகும். பிராணுயாம அப்பியாசத்தை இருபத்து நான்காயிரம் செய்தால் கிருச்ரம் என்றும், அறுபத்து நான்காயிரம் சாந்திராயணத்திற்குச் சமானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். உதயாதி சந்திகளில் நூறு பிராணுயாம அப்பியாசமும், நூறு காயத்திரி ஜபமும் செய்தால் சர்வ பாவமும் நாசமடையும். இப்போது கூறியவைகள் யாவும் சாந்தி கர்மசுத்தியென்று சொல்லப்படும். இவை ரகசியங்களுள் அதிரகசியமான படியால் நீ பாதுகாத்தல் வேண்டும். இதுவரையில் ஆசாரக்கிரமத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி வந்தேன். இதனை விதிப்படி செய்தால் துர்க்காதேவி சந்தோஷித்து பிரசன்னமாவாள். நித்ய நைமித்திக காம்யகர்மங் களை விதிப்படி அனுஷ்டித்து வந்தால் புத்திமுக்திப்பிரயோஜன முண்டாகும். ஆசாரந்தான் முதலாயுள்ள தருமம்; அதற்குத்தலைவி ஈஶ்வரியே; இவ்வாறு சகல சாஸ்திரங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. இச்சதாசாரத்துக்கு மகத்தான பலனுண்டு. ஆசார முடையவன் எப்போதும் பரிசுத்தனும் சுகமுடையவனுயு மிருப்பான். அவனே எப்போதும் தன்யன். இது சத்யம். நாரதரே! தேவியினது பிரசாதத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சதாசாரக் கிரமத்தை எவன் கேட்கின்ருனே அவன் இகலோக பரலோக மகா சம்பத்தையும் சௌக்கியத்தையும் உடையவனுயிருப்பன். இது காறும் சதாசாரக்கிரமாதி மகிமைகளைக் கூறினேன். இனி எதனைக் கேட்க விரும்புகின்றனை யென்றனர். (1–100)

பதினொன்ரும் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தம்

कम्पातीर चराणां करुणाकोर कितदृष्टिपातानाम्
केलीवनंमनोमेकेषांचिद्भवतु चिद्विलासानाम् ॥

கம்பாதீரசராணும் கருணுகோரகித த்ருஷ்டி பாதாநாம் |
கேலீவநம் மநோமே கேஷாம் சித்பவது சித்விலாஸாநாம் ||

ஓம் அஜிதாயை நம:

1. காயத்திரி

நாதர் கூறுகின்ருர் :—ஓ தேவ ! தேவரீரால் சதாசாரவிதியைக் கேட்டதேயன்றி சர்வபாபங்களையும் போக்கவல்லதாயும் ஒப்பில் லாத மகத்துவமுடையதாயுமுள்ள தேவியினது கதாவமிர்தம் உமது முகமாகிய தாமரையினின்றும் பெருகிவரக் கண்டேன். சாந்தி ராயண விரதத்தை முதலாகவுடைய எந்த விரதங்கள் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் ஒருவனுல் சாதித்தற்கு அருமை யுடைத்தென்றும் கஷ்டத்திஞல் சாதிக்கத்தக்க தென்றும் அறி கிறேன். ஆகையிஞல் பிராணிகளுக்குச் சுகமான சாதனத்தால் சாதிக்கக் கூடியதாயும் தேவி அனுக்கிரகங் கிடைக்குமாறு செய்வ தாயும் சுகமான அனுஷ்டானத்திஞல் சித்திப்பதாயுமுள்ள கர்மா எதுவோ அந்தக் கர்மாவைக் கிருபையிஞல் சொல்லுவீராக. ஓ சுவாமி ! சதாசாரவிதியில் காயத்திரிக்கு எந்த விதி சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதோ அந்த விதியில் முக்கியமாயுள்ளது எதுவோ அதுவும், அதிக புண்ணியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது எதுவோ அதுவும், தத்துவ சங்கையாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்திரி வர்ணங் கள் எவைகளோ அவைகளும், அவைகளுக்குரிய ரிஷிகளும் சந்தஸுகளும் தேவதைகளும்ஆகிய இவைகளெல்லாம், ஓ பிரபுவே! எனக்குச் சொல்லுவீராக. இவைகளைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் ஆவலானது என் மனதில் அதிகமாக விருக்கின்றது என்ருர். நாராயணர் கூறுகின்ருர் : பிராம்மணனுனவன் இதரமான அனுஷ் டானங்களைச் செய்தாலும் செய்யாதுவிட்டாலும் காயத்திரியை மாத்திரம் விடாது செய்வானுயின் அவன் கிருதகிருத்யனுகின்ருன். சந்தியா காலங்களில் அர்க்கியங்கொடுத்து காயத்திரியை மூவாயிரம் ஜபிப்பானுயின் அவன் தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகிருன். நியாசங் களைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் காயத்திரியை மாத்திரம் ஜபித்தல்வேண்டும். அந்தக் காயத்திரி ஜபத்தைச் சச்சிதானந்த ரூபிணியா யிருக்கின்ற தேவியைத் தியானித்து பலாபேக்ஷை யின்றிச் செய்வானுயின் அந்தக் காயத்திரியின் ஒரு அக்ஷர சித்திக்கே மும்மூர்த்திகளுக்கும் சோம சூர்யாக்னிகளுக்கும் சமான மாகுந்தன்மையை அந்தப் பிராமணன் அடைகின்ருன். ஓ முனிவரே ! இனிக் காயத்திரி வர்ணத்துக்குரிய ரிஷி சந்தஸ் தேவதை இவைகளை உண்மையாய் முறைப்படிச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

ரிஷிகள்

வாமதேவர், அத்திரி, வசிஷ்டர், சுக்ரர், கண்ணுவர், பராசரர், விஸ்வாமித்திரர், கபிலர், சௌநகர், யாக்ஞவல்கியர், பரத்துவாஜர், ஜமதக்னி, கௌதமர், முத்கலர், வேதவியாசர், லோமசர், அகஸ்தியர், கௌசிகர், வத்ஸர், புலஸ்தியர், மாண்டுகர், துர்வாசர், நாரதர், கஸ்யபர் இந்த இருபத்து நால்வரும் வர்ணங்களுக்குரிய ரிஷிகளாக சொல்லப்படுகின்றனர்.

சந்தஸுகள்

காயத்திரி உஷ்ணிக் அனுஷ்டுப் ப்ருஹதி பங்தி திரிஷ்டுப் ஜகதீ அதிஜகதி சக்வரீ அதிசக்வரீ திருதி அதிதிருதி விராட் பிரஸ்தாரபங்க்தி கிருதி பிருகிருதி ஆகிருதி விக்ரிதி சங்கிருதி அக்ஷர பங்க்தி பூ: புவ: ஸ்வ: ஜோதிஷ்மதீ இந்த இருபத்து நான்கும் சந்தஸுகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

தேவதைகள்

ஆக்னேயம் பிராஜாபத்தியம் ஸௌம்யம் ஈசானம் சாவித்திரம் ஆதித்யம் பார்ஹஸ்பத்யம் மைத்ராவருணம் பகதெய்வதம் ஆர்யமைஸ்வரம் கணேசம் துவாஷ்ட்ரம் பௌஷ்ணம் ஐந்திராக்னம் வாயவ்யம் வாமதேவ்யம் மைத்ராவருணி வைஸ்வதேவம் மாத்ருகம் வைஷ்ணவம் வசுதெய்வஸும் ருத்ரதெய்வதம் கௌபேரம் ஆஸ்வினம் மகாபாபங்களைப் போக்கடிப்பதாயும் பரம சிரேஷ்டமாயுமுள்ள இந்த இருபத்து நான்கும் தெய்வங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் சாங்கமாகக் காயத்திரியை ஜபஞ் செய்தால் எந்தப் பலனுண்டாகுமோ அந்தப் பலனுண்டாகும். (1–27)

ஓம் அபராஜிதாயை நம:

2. சக்தி–வர்ண–தத்வ முத்திரைகள்

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—ஓ முனிவரே ! மஹா பாபங்களைப் போக்கவல்ல இருபத்து நான்கு வர்ணங்களுக்கு எந்தச் சக்திகள் எந்த நிறங்கள் எந்தத் தத்துவங்கள் எந்த முத்திரைகள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளை முறையாகச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

சக்திகள்

வாமதேவீ பிரியை ஸத்தியா விஸ்வா பத்ரவிலாசினி பிரபாவதி ஜயா சாந்தா காந்தா துர்க்கா ஸரஸ்வதீ வித்ருமா விசாலேசா வியாபினி விமலா தமோபஹாரிணி சூக்ஷ்மா விஸ்வயோநி ஜயாவசா பத்மாலயா பராசோபா பத்ரா திரிபதா இச்சக்திகளேயாம்.

நிறங்கள்

சம்பகம் காசாம்பூ பவளம் ஸ்படிகம் தாமரை இளஞ்சூரி

யன் * சங்கு குருக்கத்தி சந்திரன் இளந்தாமரையிலை பத்மராகம் இந்திரநீலம் முத்து குங்குமம் மை ரக்தம் வைடூரியம் தேன் மஞ்சள் குருக்கத்திப்பால் சூரியகாந்தி கிளிவால் சதபத்திரம் (தாமரை) தாழை மல்லிகை அலரி இம்மலர்களுக்குரிய நிறங்களே நிறங்களென்று சொல்லப்படும்.

தத்துவங்கள்

பிரிதிவி முதலிய பஞ்சபூதம், கந்தம் முதலிய பஞ்சதன் மாத்திரை, உபஸ்தாதி பஞ்சகன்மேந்திரியங்கள், ஆக்ராணாதி பஞ்சஞானேந்திரியங்கள், பிராணன் அபானன் வியானன் சமானன் ஆகிய நான்கு வாயுக்கள்; இவ்விருபத்து நான்குமே தத்துவங்களென்று சொல்லப்படும்.

முத்திரைகள்

ஸம்முகம் (எதிர்கூப்புதல்) சம்புடம் விததம் (விரித்தல்) விஸ்ரிதம் துவிமுகம் த்ரிமுகம் சதுர்முகம் பஞ்சமுகம் ஷண்முகம் அதோமுகம் வியாபகாஞ்சலி சகடம் யமபாசம் கிரதிதம் (சேர்த்தல்) சமுகோன்முகம் விலம்பம் முஷ்டி மச்சம் கூர்மம் வராஹம் சிம்மாக்கிராந்தம் மகாகிராந்தம் முத்கரம் (உலக்கை) பல்லவம் (தளிர்) திரிசூலம் இவ் விருபத்து நான்கும் தனி முத்திரைகளென வும் யோனி சுரபி அக்ஷமாலை லிங்கம் பத்மம் மஹாமுத்திரை இவ்வாறும் நன் நான்குக்கு ஒவ்வொரு மகாமுத்திரை யெனவுஞ் சொல்லப்படும். (1–18)

ஓம் அணிமாதி குணாதாராயை நம:

3. காயத்திரீ கவசம்

நாரதர் கூறுகின்றார் :—ஓ சுவாமி! சர்வஜகந்நாதரே! அறு பத்து நான்கு கலைகளும் வல்லவரே! யோகிகளுக்குள் சிரேஷ்ட மானவரே! எனக்குச் சில சந்தேகங்க ளிருக்கின்றன. அவை என்ன வென்று தேவரீர் கேட்டருளவேண்டும். எந்தப் புண்ணியத் தினால் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு நான் பிரம்ம சொரூபமாக ஆவேனோ என் தேகம் தேவதாரூபமாயும் மந்திரரூபமாயும் ஆகுமோ, அந்தக் கர்மாவையும் விதிபூர்வமான நியாசம் ரிஷி சந்தஸ் தெய்வம் விதியோடுகூடிய தியானம் இவைகளை அறியா திருக்கின்றேனாகலின் அவற்றைக் கேட்க இச்சிக்கின்றே னென்றனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார் :—† அதிபரம ரகசியமான காயத்திரீ கவசமென ஒன்றிருக்கின்றது. அதனை ஒருவன் படனஞ் செய்

* சங்கு குருக்கத்தி சந்திரன் இம்மூன்றையும் ஓர் நிறமாகக் கொள்க.

†அஸ்த்யேகம் பரமம்குஹ்யம் காயத்ரீ கவசந்ததா |
படநாத் தாரணாந் மர்த்ய: ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ||
ஸர்வாந் காமா நவாப்நோதி தேவீரூபஶ்ச ஜாயதே |
காயத்ரீ கவசஸ் யாஸ்ய பிரஹ்மவிஷ்ணு மஹேஶ்வரா: ||

தாலும் மனதில் சிந்தித்தாலும் சர்வ பாபங்களினின்றும் விடு பட்டுச் சகல காமங்களேயும் அடைந்து தேவீசொரூபமாகின்ருன். காயத்திரி கவசத்திற்கு பிரமவிஷ்ணு மஹேஶ்வரர்களே ரிஷிகள், நான்கு வேதங்களே சந்தஸுகள், பிரம சொரூபமே தேவதை,

---

ரிஷயோ ருக்யஜுஸ்ஸாமா தர்வச்சந்தாம்ஸி நாரத |
பிரஹ்மரூபா தேவதோக்தா காயத்ரீ பரமாகலா ||
தத்பீஜ பர்க யித்யேஷா சக்திருக்தா மநீஷிபி: |
கீலகஞ் சதிய:ப்ரோக்தம் மோக்ஷார்த்தே விநியோஜனம் ||
சதுர்ப்பிர் ஹ்ருதயம் ப்ரோக்தம் த்ரிபிர் வர்ணைஶ் ஶிரஸ்ம்ருதம் |
சதுர்ப்பிஸ்யாச் சிகாபஶ்சாத் த்ரிபிஸ்து கவசம் ஸ்மிருதம் ||
சதுர்பிர் நேத்ரமுத்திஷ்டம் சதுர்ப்பிஸ்யாத் ததஸ்ரகம் ||
அதத்யானம் பிரவக்ஷ்யாமி ஸாதகா பீஷ்டதாயகம் ||
முக்தா வித்ரும ஹேமநீல தவளச் சாயைர் முகைஸ்திரீ க்ஷணை: |
யுக்தாமிந்து நிபத்த ரத்ன முகுடாம் தத்வார்த்த வர்ணாத்மிகாம் ||
காயத்ரீம் வரதா பயாங்குஶ கஶாம் ஶுப்ரங் கபாலங்குணம் |
சங்கம் சக்ரமதாரவிந்த யுகளம் ஹஸ்தைர் வஹந்தீம் பஜே ||
காயத்ரீ பூர்வத: பாது ஸாவித்ரீ பாதுதக்ஷிணே |
ப்ரஹ்ம சந்தியாதுமே பஶ்சா துத்தராயாம் ஸரஸ்வதீ ||
பார்வதீ மேதிஶம்ரக்ஷத் பாவகீ ஜலஶாயிநீ |
யாது தாநீ திஶம்ரக்ஷேத் யாதுதாந பயங்கரீ ||
பாவமாநீ திஶம்ரக்ஷேத் பவமான விலாஸிநீ |
திஶரௌத்ரீஞ் சமேபாது ருத்ராணீ ருத்ர ரூபிணீ ||
ஊர்த்வம் பிரஹ்மாணி மேரக்ஷே ததஸ்தாத் வைஷ்ணவீ ததா |
ஏவந் தஶதிஶோ ரக்ஷேத் ஶர்வாங்கம் புவனேஶ்வரீ ||
தத்பதம் பாதுமே பாதௌ ஜங்கேமே ஸவிது:பதம் |
வரேண்யம் கடிதேஶே து நாபிம் பர்கஸ் ததைவச ||
தேவஸ்ய மேதத்திருதயம் தீமஹீதிச கல்லயோ: |
திய:பதஞ்ச மேநேத்ரே ய:பதம்மே லலாடகம் ||
ந:பாது மேபதம்மூர்த்நீ ஶிகாயாம்மே ப்ரசோதயாத் |
தத்பதம் பாதுமூர்த்தாநம் ஸகார: பாதுபாலகம் ||
சக்ஷுஷீ து விகாரார்ணஸ் துகாரஸ்து கபோலயோ: |
நாஸாபுடம் வகாரார்ணே ரேகாரஸ்து முகேததா ||
ணிகாரவூர்த்வ மோஷ்டந்து யகாரஸ் த்வதரோஷ்டகம் |
ஆஸ்யமத்யே பகாரார்ணோர் கோகாரஶ் சுபுகேததா ||
தேகார: கண்டதேஶே து வகார ஸ்கந்ததேஶகம் |
ஸ்யகாரோ தக்ஷிணம்ஹஸ்தம் தீகாரோ வாமஹஸ்தகம் ||
மகாரோ ஹ்ருதயம் ரக்ஷேத் திகார உதரேததா |
திகாரோ நாபிதேஶே து யோகாரஸ்து கடிந்ததா ||
குஹ்யம்ரக்ஷது யோகார ஊருத் வ்ந: பதாக்ஷரம் |
ப்ரகாரோ ஜாநுநீரக்ஷேச் சோகாரோ ஜங்கதேஶகம் ||
தகாரம் குல்பதேஶே து யகார: பதயுக்மகம் |
தகார வ்யஞ்ஜனஞ்சைவ ஸர்வாங்கேமே ஸதா஽வது ||
இதந்து கவசந்திவ்யம் பாதாஶத விநாஶநம் |
சதுஷஷ்டி கலாவித்யா தாயகம் மோக்ஷகாரகம் ||
முச்யதே ஸர்வபாபேப்ய: பரம் ப்ரஹ்மாதி கச்சதி |
படநாச் ஶ்ரவணாத் வாபி கோஸஹஸ்ர பலம்லபேத் ||

பரமாகலா காயத்திரி பீஜம், பர்சகன் சக்தி, தியः கீலகம், மோக்ஷார்த்தமே விநியோஜனம். இந்த நியாசங்களைச் செய்த பின்னர் நான்கு வர்ணங்கள் இருதயத்தினிடத்தும், மூன்று வர்ணங்கள் சிரத்தினிடத்தும், நான்கு வர்ணங்கள் சிகையினிடத்தும், மூன்று வர்ணங்கள் கவச மந்திரமாகத் தோள்களிடத்தும், நான்கு வர்ணங்கள் நேத்திரங்களிடத்தும், நான்கு வர்ணங்கள் அஸ்திர மந்திரமாகத் திக்பந்தனத்துக்குங் கொண்டு நியாசஞ் செய்யும்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இனிச் சாதகனுக்கு அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் தியானஞ் சொல்லுகிறேன். முத்து பவளம் சுவர்ணம் நீலம் வெண்மை இந்த நிறங்களோடுகூடிய முகமுடையவளாயும் மூன்று நேத்திர முடையவளாயும் சந்திரனோடு கூடிய ரத்னமகுட முடையவளாயும் தத்வார்த்தங்களுள்ள வர்ண சொரூபிணியாயும் வரதம் அபயம் பாசம் அங்குசம் வெண்ணிறமுடைய கபாலம் சங்கம் சக்கரம் இரண்டு தாமரை இவைகளைக் கையிற் றாங்கினவளாயுமுள்ள காயத்திரி தேவியைப் பூஜிக்கின்றேன் என்பதாம்.

கவசம்

காயத்திரி கிழக்கு திக்கில் காக்க, சாவித்திரி தெற்குதிக்கில் காக்க, ப்ரஹ்மசந்தி மேற்கு திக்கில் காக்க, ஸரஸ்வதி உத்தர திக்கில் காக்க, பாபஹாரிணியாயும் மேதசம்ரக்ஷணியாயும் ஜலசாயினியாயு முள்ள பார்வதி அக்னி திக்கில் காக்க, ராக்ஷசர்களைப் பயப்படுத்தும் யாதுதானி நைருதி திக்கில் காக்க, பவமான விலாசினி வாயு திக்கில் காக்க, ருத்ராணி ஈசான திக்கில் காக்க, பிரம்மாணி எனது ஊர்த்துவ பாகத்தைக் காக்க, வைஷ்ணவி அதோ பாகத்தைக் காக்க, இந்த ப்ரகாரம் இந்தச் சக்திகள் பத்துத் திக்குகளிலுங் காக்க; புவனேஶ்வரி சர்வாங்கத்தையுங் காக்க, தத்பதம் எனது பாதங்களைக் காக்க, சவிதுப்பதம் கணுக்கால்களைக் காக்க, வரேண்யம் இடையைக் காக்க, பர்கம் நாபியைக் காக்க, தேவஸ்யம் எனது இருதயத்தைக் காக்க, தீமஹி முகவாய்க்கட்டையைக் காக்க, தியப்பதம் நேத்ரங்களைக் காக்க, யःபதம் நெற்றியைக் காக்க, நப்பதம் சிரசைக் காக்க, பிரசோதயாத் சிகையைக் காக்க, தத்பதம் சிரசைக் காக்க, ஸகாரம் பாலத்தைக் காக்க, வி என்னும் அக்ஷரம் நேத்திரங்களைக் காக்க, துகாரம் கபோலங்களைக் காக்க, வகாரம் நாசியைக் காக்க, ரேகாரம் முகத்தைக் காக்க, ணிகாரம் மேலுதட்டைக் காக்க, யகாரம் கீழுதட்டைக் காக்க, ப(भ)காரம் வாயின் மத்தியைக் காக்க, கோ(र्गो காரம்) முகவாய்க் கட்டையைக் காக்க, தே(दे)காரம் கண்டத்தை காக்க, வகாரம் தோள்களைக் காக்க, ஸ்யகாரம் வலது கையைக் காக்க, தீகாரம் இடக்கையைக் காக்க, மகாரம் இருதயத்தைக் காக்க, ஹீகாரம் வயிற்றைக் காக்க, தி(धि)காரம் நாபியைக் காக்க, யோகாரம் இடுப்பைக் காக்க, யோகாரம் குஹ்யத்தையும் நःபதாக்ஷரம் தொடைகளையுங் காக்க, ப்ரகாரம் முழங்கால்களைக் காக்க, சோகாரம் கணுக்கால்

களைக் காக்க, த(த்)காரம் புறங்கால்களைக் காக்க, யகாரம் இரண்டு பாதங்களையுங் காக்க, தகாரம் சர்வாங்கங்களைக் காக்க.

இத்திவ்யமான கவசம் நூறு விதமான துன்பங்களைப் போக்கடிப்பதாயும் அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களைக் கொடுப்பதாயும் மோக்ஷகரமாயு மிருக்கிறது. இதனைப் படித்தாலுங் கேட்டாலும் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானஞ் செய்த பலனை யடைந்து சர்வ பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பிரம்மசொரூபத்தை யடைகிறார்கள்.
(1–25)

ஓம் அர்க்கமண்டல ஸம்ஸ்திதாயை நம:

4. காயத்திரீ ஹிருதயம்

நாரதர் கூறுகின்றார் :—பகவானே ! தேவதேவேசரே ! ஜீவர்களால் தோத்திரம் செய்யப்பட்டவரே ! ஜகத்பிரபுவாகிய நாராயணரே ! காயத்திரீ மந்திரத்திற்குத் திவ்யசொரூபமாக விருக்கின்ற கவசம் தேவரீரால் கேட்கப்பெற்றேன். எதை ஜபிப்பதனாலும் மனதிற்றரிப்பதனாலும் சகலவிதமான புண்ணியங்களும் வருகின்றனவோ அந்த சிரேஷ்டமாகிய காயத்திரீ ஹ்ருதயத்தை இப்போது நான்கேட்க இச்சிக்கிறேனென்றனர். நாராயணர் கூறுகின்றார் : ஓ நாரதரே ! நீ விரும்பியபடி அதர்வண வேதத்தில் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரகசியத்திலும் அதி ரகசியமாகிய தேவீ ஹ்ருதயத்தை நானிப்போது சொல்லுகிறேன். வேதமாதாவாயும் விராட் ரூபிணியாயும் மகாதேவியாயு மிருக்கின்ற காயத்திரியைத் தியானஞ்செய்து அந்தத் தேவியினுடைய அங்கங்களிற் சொல்லப் படுந் தேவதைகளைத் தியானிக்கவேண்டும். எவ்வாறெனின் சாதகன் பிண்டபிரமாண்டங்கள் அத்தேவியினிடத்தில் ஐக்கியமாயிருக்கின்றபடியால் தன் சரீரத்தைத் தேவியினது நிஜசொரூபமாகத் தியானிக்கவேண்டியது. வேதவித்துக்கள் தன்னைத் தேவீ சொரூபமாக நினைக்காதவன் தேவீ தியானத்துக்கு யோக்யனல்லனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் தன் தேகத்தில் இந்தத் தேவதைகளைப் பேதமின்றித் தியானிக்கவேண்டும். தியானித்தபின் தன்மயனாதலைப் பிறகு சொல்லுகிறேன். இந்தக் காயத்திரீ ஹ்ருதயத்துக்கு நாராயணனாகிய நானே ரிஷி, காயத்திரியே சந்தஸ், தேவதை பரமேஶ்வரி, அங்கன்னியாஸம் முற்கூறியபடி மானிட சஞ்சாரமில்லாத விடத்தில் ஆசனத்தில் ஏகாக்கிரமனத்துடன் தியானிக்கவேண்டியது. அதன் பிறகு அர்த்தந்நியாசஞ் செய்ய வேண்டும். எப்படியெனில், சிரசில் சுவர்க்கதேவதை, பல்வரிசையில் அஶ்வினி தேவதைகள், அதரத்தில் உபயசந்தி, முகத்தில் அக்னி, நாக்கில் ஸரஸ்வதி, கண்டத்தில் பிரகஸ்பதி, ஸ்தனத்தில் அஷ்டவசுக்கள், புஜத்தில் சப்தமருத்துக்கள், ஹ்ருதயத்தில் மேகம், வயிற்றில் ஆகாயம், நாபியில் அந்தரிக்ஷம், இடையில் இந்திரன் அக்னி, ப்ருஷ்டங்களில் விஞ்ஞானதனம் பிரஜாபதி, தொடைகளில் கைலாயம் இமயம், முழங்காலில் விஶ்வேதேவர்கள், கணுக்கால்களில் கௌசிகர், ஆண்குறியில் அயனம், பாதங்களில்

பிரிதிவி, விரல்களில் வனதேவதைகள், ரோமங்களில் ரிஷிகள், நகங்களில் முகூர்த்தங்கள், அஸ்திகளில் கிரகங்கள், ரக்த மாம்சங்களில் ருதுக்கள் சம்வத்ஸரங்கள் நிமிஷங்கள் ராப்பகல் சந்திர சூரியர்கள், இவ்வண்ணமாக அர்த்த நியாசஞ்செய்து சிரேஷ்டமாயும் திவ்யமாயும் ஆயிரங் கண்ணுள்ளவளாயும் இருக்கின்ற அந்தக் காயத்திரி தேவியைச் சரணுக அடைகின்றேன், என்று சொல்லி ஓம் தத்ஸவிது என்னும் மந்திரங்களைச் சொல்லித் தியானித்தல் வேண்டும்.

இந்தக் காயத்திரி இருதயத்தை இந்தமுறைப்படி எவன் காலையில் தியானிக்கின்ருனே அவன் ராத்திரியிற்செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபடுகின்ருன். எவன் மாலையில் தியானிக்கின்ருனே அவன் பகற்பொழுதில் செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபடுகின்ருன். எவன் இரண்டுபொழுதினும் தியானிக்கின்ருனே அவன் பாவமில்லாதவனுகவே ஆகின்ருன். இதுவேயுமன்றி அவன் சர்வ தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தவனுகின்ருன். சகல தேவதைகளாலுந் தெரியப்பட்டவனுகின்ருன். சொல்லத்தகாத சொல்லைச் சொல்வதனுலும் உண்ணக்கூடாத பக்ஷ்ய போஜ்யசோஷ்யம் முதலியவற்றை உண்பதனுலும் அசாத்ய சாதனங்களைச் செய்வதனுலும் நூருயிரம் துர்த்தானங்களை வாங்குவதனுலும் சர்வதானங்களை வாங்குவதனுலும் சமானமாக விருந்து உண்ணக் கூடாதவர்களோடிருந்து உண்பதனுலும் பிரமசரிய நிலையினின்றும் தவறுதலாலும் உண்டாகும் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்ருன். ஆயிரம் யாகஞ்செய்தால் எந்தப்பலனே அந்தப் பலனையும் அறுபதினுயிரம் காயத்திரி ஜபஞ் செய்தால் எந்தப்பலனே அந்தப் பலனையும் அடைகிருன். இதனை எட்டுப் பிராம்மணர்கள் கிரஹிக்கும்படி உபதேசித்தால் சித்தியுண்டாகும். ஆகையால் பிராமணன் பிராதக்காலத்தில் சுசியுடையவனுய் இதனைத் தியானிப்பானுயின் சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனுய் பிரமலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிருன் என்று கூறினுர். (1–8)

ஓம் அஜராபிஜாயை நம:

5. காயத்திரி தோத்திரம்

நாரதர் நாராயணரைப்பார்த்து, ஓ பக்தானுக்கிரகம் புரிகின்றவரே! சகலமுமுணர்ந்தவரே! தேவரீர் அடியேனுக்குப் பாபத்தைப்போக்குங் காயத்திரி ஹ்ருதயம் சொல்லியருளினீ ராகலான் காயத்திரீ தோத்திரத்தையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, நாராயணர் கூறுகின்ருர்: ஆதிசக்தியாயும் ஜகன்மாதாவாயும் பக்தாநுக்கிரக காரணியாயும் சர்வ வியாபிநியாயும் அந்தமில்லாதவளாயும் திரிசந்தி சொரூபிணியாயு மிருக்கின்ற ஓ காயத்ரீ! உனக்கு நமஸ்காரம். ஓ காயத்ரீ! நீதான் சந்தி, நீதான் காயத்திரி, நீதான் சாவித்திரி, நீதான் ஸரஸ்வதி, நீதான் பிராம்ஹி, நீதான் வைஷ்ணவி, நீதான் ரௌத்ரி, நீதான் ரக்தை, நீதான் ஶ்வேதா,

நீதான் கறுப்பு. ஓ பகவதீ! நீயே பிராதக்காலத்தில் பாலே சொரூபிணியாயும் மத்யானகாலத்தில் யௌவன சொரூபிணியாயும் சாயங்காலத்தில் விருத்தசொரூபிணியாயு மிருக்கின்றாயென்று முனிவர்கள் எக்காலத்தும் சிந்திக்கின்றனர். ஹம்ஸவாகனாரூடையாயும் கருடாரூடையாயும் வ்ருஷபா ரூடையாயும் பூமியில் ருக்வேதத்தைத் தியானஞ் செய்கின்றவளாயும் தபஸ்விகளால் எந்தத்தேவி காணப்படுகின்றாளோ அந்தரிக்ஷத்தில் யஜுர் வேதத்தைப் படிக்கின்றவளாக எவள் பிரகாசிக்கின்றாளோ எங்கும் சாமத்தைக் கானஞ் செய்கின்றவளாக எவளிருக்கின்றாளோ அவள் பூமியில் சஞ்சாரஞ் செய்கின்றவளா யிருக்கின்றாளென்றும், நீயே ருத்ரலோகத்தை யடைந்திருக்கிறாய், நீயே விஷ்ணுலோகத்தில் நிவாசினியா யிருக்கின்றாய், பிரமலோகத்தில் மனுஷ்யாளுக்கு அனுக்கிரக காரணியா யிருக்கின்றாய்; சப்தரிஷிகளுக்குப் பிரீதியை யுண்டாக்குகின்றாய்; மாயா சொரூபிணியா யிருக்கின்றாய்; அநேகவரங்களைக் கொடுக்கின்றவளா யிருக்கின்றாய்; பார்வதி பரமேஸ்வரர்களது கரங்களின் வியர்வையினின்றும் நேத்திரங்களின் கண்ணீரினின்றும் உண்டானவளாயிருக்கின்றாய். யாவருக்கும் ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றவளாயிருக்கின்றாய்; தசதுர்க்கா சொரூபிணியாயிருக்கின்றாயென்றும் கூறப்படுவதுமன்று; அடையத்தக்கவளாயும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் சிரேஷ்டையாயும் உத்தமஸ்திரீயாயும் குருத்வமுடையவளாயும் வராஹ சொரூபிணியாயும் சப்தவாராஹியாயும் நீலகங்கையாயும் சக்தியாயும் சர்வபோக மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்றவளாயும் மத்யலோகத்தில் பாகீரதியாயும் பாதாளத்தில் போகவதியாயும் திரிலோகவாஹினியாயும் தேவீ ஸ்தானத்திரய நிவாசினியாயும் நீயே பூதலோகத்தில் (தாத்ரீ) சகலத்தையும் தாங்குகின்றவளாயும் சோகதாரணியாயும் புவர்லோகத்தில் வாயுசக்தியாயும் சுவர்லோகத்தில் தேஜஸுக்கு நிதியாயும் மகாலோகத்தில் மஹா சித்தியாயும் ஜனர்லோகத்தில் ஜனனியாயும் தபோலோகத்தில் தபஸ்வினியாயும்சத்தியலோகத்தில் சத்யவாக்காயும் விஷ்ணுலோகத்தில் கமலையாயும் பிரமலோகத்தில் காயத்திரியாயும் ருத்திரலோகத்தில் பரமசிவனது அர்த்தாசன வாசினியாகிய கௌரியாயும், எனக்கும் மகத்துக்கும் பிரகிருதியாயும் சமானமான அவஸ்தா சொரூபிணியாயும் ஶபலப் பிரம சொரூபிணியாயும் பராபரையாயும் இச்சாசக்தி கிரியாசக்தி ஞானசக்தி என்னும் மூன்று சக்திகளாயும் இருக்கின்றாயென்றும் கங்கை யமுனை விபாசை ஸரஸ்வதி சரயு தேவிகா சிந்து நர்மதா ஐராவதி கோதாவரி சதத்ரு காவேரி தேவலோககா கௌசிகி சந்திரபாகை விதஸ்தை ஸரஸ்வதி கண்டகீ தாபநீ தோயா வேத்ரவதி என்கிற தீர்த்த சொரூபிணியாயும் சரீரத்திலுள்ள இடகலை பிங்கலை ஸுஷும்நை காந்தாரி அஸ்திஜிக்வை பூஷை அலம்பூஷை குஹூஹூ சங்கினி பிராணவாஹினி என்று சொல்லப்பட்ட நாடிகளாயும் இருக்கின்றாயென்றும், இருதய கமலத்தில் பிராண சக்தியாயும் கண்டத்தில் ஸ்வப்ந நாயகியாயும் தாலுவில்

ஸதாதாரையாயும் பிந்துஸ்தானத்தில் பிந்துமாலினியாயும் மூலத்தில் குண்டலினி சக்தியாயும் கேசமூலத்தில் வியாபிநியாயும் சிகை மத்தியில் வியாபிநியாயும் சிகை நுனியில் மனோன்மணியாயும் இருக்கின்றாயென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் விரிவாய்ச் சொல்வதினால் பிரயோஜனமென்னை? மூன்றுலகத்திலும் எது எது விருக்கின்றதோ, அவையெல்லாம் நீயேதான். ஓ மஹா தேவீ! ஓ ஈச்வரியே! ஓ சந்திசொரூபிணி! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேனென்று எவன் சந்தியாகாலத்தில் பக்தி சிரத்தையோடு பாராயணஞ் செய்கின்றானோ அவனுக்கு அளவில்லாத புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும்; மகாபாபத்தைப் போக்கும்; மகாசித்தியைக் கொடுக்கும். புத்திரஹீனனுக்குப் புத்திரனையும் தனஹீனனுக்குத் தனத்தையும் சகல தீர்த்த ஸ்நான பலத்தையும் தவம் யக்ஞம் யாகம் முதலிய பலன்களையும் வேண்டினவர்க்கு அவ்வப்பலன்களையுங் கொடுக்கும். போகமோக்ஷங்களை வேண்டினவர்க்கு இம்மையில் போகங்களையும் அந்தியத்தில் மோக்ஷத்தையும் அடையும்படிச் செய்யும். இத்துதியை எந்தெந்த ஸ்நானகாலங்களில் எவன் படித்து எந்த ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தபோதிலும் சந்தியா காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனையடைவன். இதிற் சந்தேகங்கிடையாது. ஓ நாரதரே! இது அமிர்த வாக்கியமாகும். இது சத்தியம், சத்தியம். (1–29)

ஓம் அபராயை நம:

6. காயத்திரீ ஸஹஸ்ரநாமம்

நாரதர் நாராயணரைப் பார்த்து, ஓ பகவானே! சகலமுமுணர்ந்தவரே! சகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவரே! நாராயணரே! தேவரீரால் சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களின் ரகசியங்களைக் கேட்கப் பெற்றேன். ஓ தேவ! எந்த வித்யா பிரவாகத்தால் பாவநாசமுண்டாகுமோ, எதனால் பிரம்மவிக்ஞான முண்டாகுமோ, எதனால் மோக்ஷசாதன முண்டாகுமோ, எதனால் பிராமணர்களுக்கு நல்ல கதியுண்டாகுமோ, எதனால் மிருத்யு நாசமுண்டாகுமோ, எதனால் இகலோக பரலோக பலனுண்டாகுமோ அதை ஆதிமுதலாகக் குறைவில்லாமற் சொல்லவேண்டும் ஓ பத்மலோசனரே! என்று பிரார்த்தித்தனர். ஸ்ரீ நாராயணர் கூறுகின்றார்: பிராக்ஞராயும் தோஷமில்லாதவராயு மிருக்கின்ற ஓ மகா சாதுவாகிய நாரதரே! நீர் கேட்டதாகிய ஒவ்வொன்றும் நல்ல கேள்வியாகலின் பாவநாசனமாயும் திவ்யமாயும் சுபமாயுமிருக்கும் காயத்திரி நாமங்கள் ஆயிரத்தெட்டுள்ளன; அவை பகவானால் சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டன. அவைதான் அந்தணர்கட்கு அக்கணமே பாவநாசத்தைச் செய்வதும் மோக்ஷசாதனத்தைக் கூட்டுவதும் பிரம்மஞானத்தை விளைவிப்பதும் மிருத்யு பயத்தைப் போக்கி நல்ல கதியை யுண்டாக்குவதுமாம். அவற்றைப் பிரயத்தனத்துடன் உமக்குச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அந்த ஸஹஸ்ர

நாமத்துக்கு ரிஷி பிரம்மா, அனுஷ்டுபு சந்தஸ், காயத்திரிதேவதை ; பீஜம் ஹல் ஸ்வரம் சக்தி அங்கன்னியாச கரன்னியாசம் மாத்ருகாக்ஷரங்கள் என்னும் இவைகள் உள்ளன. இனிச் சாதகனுக்கு இதங்கொடுக்கும் பொருட்டு தியானஞ்சொல்லுகிறேன் : சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு பொன் தவளம் ஆகிய நிறத்தோடும் திரிநேத்திரத்தோடும் புதிய சிவப்புப் புஷ்பமாலையோடும் நவரத்னமணிகளின் பிரகாசத்தோடும் விளங்கும் குமாரியாயும் காயத்திரியாயும் பத்மாசனையாயும் கரதலத்தில் பிரகாசிக்கும் தாமரைபோன்ற பாத்ரமுடையவளாயும் பத்மாக்ஷியாயும் வரத்தைக் கொடுப்பவளாயும் அன்னவாக முடையவளாயு மிருக்கின்ற தேவியைத் தியானஞ் செய்கிறேன் என்று தியானித்தல் வேண்டும்.

அசிந்திய லக்ஷணையைநம:
அவ்யக்தாயைநம:
அர்த்தமாத்ருமஹேஶ்வர்யைநம:
அமிர்தார்ணவமத்யஸ்தாயைநம:
அஜிதாயைநம:
அபராஜிதாயைநம:
அணிமாதிகுணதாராயைநம:
அர்க்கமண்டலஸம்ஸ்திதாயைநம:
அஜரா஽ஜாயைநம:
அபராயைநம: (10)
தர்மாயைநம:
அக்ஷஸூத்ர தராயைநம:
தராயைநம:
அகாராதிக்ஷகாராந்தாயைநம:
அரிஷட்வர்க பேதின்யைநம:
அஞ்ஜநாதி ப்ரதீகாஶாயைநம:
அஞ்ஜநாத்ரிநிவாஸிந்யைநம:
அதித்யைநம:
அஜபாயைநம:
வித்யாயைநம: (20)
அரவிந்த நிபேக்ஷணையைநம:
அந்தர் பஹிர் ஸ்திதாயைநம:
அவித்யா த்வம்ஸிந்யைநம:
அந்தராத்மிகாயைநம:
அஜாயைநம:
அஜமுகா வாஸாயைநம:
அரவிந்த நிபாநநாயைநம:
அர்த மாத்ராயைநம:
அர்த்த தானக்ஞாயைநம:
அரிமண்டல மர்திந்யைநம: (30)
அஸுரக்ந்யைநம:
அமாவாஸ்யைநம:
அலக்ஷ் மீக்ந்யைநம:
அந்த்யஜார்ச்சிதாயைநம:
ஆதிலக்ஷ்ம்யைநம:
ஆதிஶக்த்யைநம:
ஆக்ருத்யைநம:
ஆயதா நநாயைநம:
ஆதித்ய பதவீசாராயைநம:
ஆதித்ய பரிஸேவிதாயைநம: (40)
ஆசார்யாயைநம:
ஆவர்த்தநாயைநம:
ஆசாராயைநம:
ஆதிமூர்த்திநிவாஸிந்யைநம:
ஆக்நேயைநவ:
ஆமர்யைநம:
ஆத்யாயைநம:
ஆராத்யாயைநம:
ஆஸனஸ்திதாயைநம:
ஆதார நிலயாயைநம: (50)
ஆதாராயைநம:
ஆகாஶாந்த நிவாஸிந்யைநம:
ஆத்யாக்ஷர ஸமாயுக்தாயைநம:
ஆந்தராகாஶரூபிண்யைநம:
ஆதித்யமண்டல கதாயைநம:
ஆந்தரத்வாந்த நாஶிந்யைநம:
இந்திராயைநம:
இஷ்டதாயைநம:
இஷ்டாயைநம:
இந்தீவரநிபேக்ஷணையைநம: (60)
இராவத்யைநம:
இந்த்ரபதாயைநம:
இந்த்ராண்யைநம:
இந்துரூபிண்யைநம:
இக்ஷுகோதண்டஸம்யுக்தாயைநம:
இஷுஸந்தானகாரிண்யைநம:
இந்த்ரநீல ஸமாகாராயைநம:
இடாபிங்கல ரூபிண்யைநம:
இந்த்ராக்ஷ்யைநம:
ஈஶ்வரீதேவ்யைநம: (70)

ஈஹாத்ரய விவர்ஜிதாயைநம:
உமாயைநம:
உஷாயைநம:
உடுநிபாயைநம:
உர்வாருக பலானனுயைநம:
உடுப்ரபாயைநம:
உடுமத்யைநம:
உடுபாயைநம:
உடுமத்ய காயைநம:
ஊர்த்வாயைநம: (80)
ஊர்த்வகேஶ்யைநம:
ஊர்த்வாதோகதிபேதிந்யைநம:
ஊர்த்வபாஹுப்ரியாயைநம:
ஊர்மிமாலாவாக்ரந்தா யிந்யை [நம:
ரிதாயைநம:
ரிஷயேநம:
ரிதுமத்யைநம:
ரிஷிதேவ நமஸ்கிருதாயைநம:
ரிக்வேதாயைநம:
ரிணஹர்த்ரியைநம: (90)
ரிஷிமண்டலசாரிண்யைநம:
ரித்திதாயைநம:
ரிஜுமார்கஸ்தாயைநம:
ரிஜுதர்மாயைநம:
ரிதுப்ரதாயைநம:
ரிக்வேதநிலயாயைநம:
ரிஜ்வ்யைநம:
லுப்ததர்மப்ரவர்த்தின்யைநம:
லூதாரிவரஸம்பூதாயைநம:
லூதாதிவிஷஹாரிண்யைநம: (100)
ஏகாக்ஷராயைநம:
ஏகமாத்ராயைநம:
ஏகாயைநம:
ஏகைகநிஷ்டிதாயைநம:
ஐந்த்ர்யைநம:
ஐராவதா ரூடாயைநம:
ஐஹிகாமுஷ்மிக ப்ரதாயைநம:
ஓங்காராயைநம:
ஓஷத்யைநம:
ஓதாயைநம: (110)
ஓதப்ரோத நிவாஸிந்யைநம:
ஔர்வாயைநம:
ஔஷத ஸம்பந்நாயைநம:
ஔபாஸந பலப்ரதாயைநம:
அண்டமத்யஸ்திதாதேவ்யைநம:
அ:காரமநுரூபிண்யைநம:
காத்யாயிந்யைநம:
காலராத்ர்யைநம:
காமாக்ஷ்யைநம:
காமஸுந்தர்யைநம: (120)
கமலாயைநம:
காமிந்யைநம:
காந்தாயைநம:
காமதாயைநம:
காலகண்டிந்யைநம:
கரிகும்ப ஸ்தனபராயைநம:
கரவீரஸுவாஸிந்யைநம:
கல்யாண்யைநம:
குண்டலவத்யைநம:
குருக்ஷேத்திர நிவாஸிந்யைநம:
குருவிந்த தலாகாராயைநம:
குண்டல்யைநம:
குமுதா லயாயைநம:
காலஜிஹ்வாயைநம:
கராலாஸ்யாயைநம:
காளிகாயைநம:
காலரூபிண்யைநம:
கமநீய குணுயைநம:
காந்த்யைநம:
கலாதாராயைநம:
குமுத்வத்யைநம:
கௌஶக்யைநம:
கமலா காராயைநம:
காமசார பிரபஞ்ஜிந்யைநம:
கௌமார்யைநம:
கருணு பாங்க்யைநம:
ககுபந்தாயைநம:
கரிப்ரியாயைநம:
கேஸர்யைநம:
கேஶவனுதாயைநம: (150)
கதம்பகுஸும ப்ரியாயைநம:
காளிந்த்யைநம.
காளிகாயைநம:
காஞ்ச்யைநம:
கலஶோத்பவஸம்ஸ்துதாயைநம:
காமமாதாயைநம:
க்ரதுமத்யைநம:
காமரூபாயைநம:
க்ருபாவத்யைநம:
குமார்யைநம: (160)
குண்டநிலயாயைநம:
கிராத்யைநம:
கீரவாஹநாயைநம:
கைகேய்யைநம:
கோகிலா லாபாயைநம:
கேதகீ குஸுமப்ரியாயைநம:

கமண்டலுதராயைநம:
கான்யைநம:
கர்ம நிர்மூலகாரிண்யைநம:
கலஹம்ஸ கத்யைநம: (170)
ககூஷாக்ருதகௌதுகமங்களாயை
கஸ்தூரீதிலகாயைநம:
கம்ராயைநம:
கரீந்த்ரகமனாயைநம:
குஹ்வைநம:
கர்ப்பூர லேபனாயைநம:
க்ருஷ்ணாயைநம:
கபிலாயைநம:
குஹராச்ரயாயைநம:
கூடஸ்தாயைநம: (180)
குதராயைநம:
கம்ராயைநம:
குக்ஷிஸ்தாகிலவிஷ்டபாயைநம:
கட்ககேட கராயைநம:
கர்வாயைநம:
கேசர்யைநம:
ககவாஹனாயைநம:
கட்வாங்க தாரிண்யைநம:
க்யாதாயைநம:
ககராஜோபரிஸ்திதாயைநம:
கலக்ந்யைநம:
கண்டிதஜராயைநம:
கண்டாக்யான ப்ரதாயிந்யைநம:
கண்டேந்து திலகாயைநம:
கங்காயைதம:
கணேசகுஹ பூஜிதாயைநம:
காயத்ர்யைநம:
கோமத்யைநம:
கீதாயைநம:
காந்தார்யைநம: (200)
கான லோலுபாயைநம:
கௌதம்யைநம:
காமிந்யைநம:
காதாயைநம:
கந்தர்வாப்ஸர ஸேவிதாயைநம:
கோவிந்தசரணாக்ராந்தாயைநம:
குணத்ரயவிபாவிதாயைநம:
கந்தர்வ்யைநம:
கஹ்வர்யைநம:
கோத்ராயைநம: (210)
கிரீசாயைநம:
கஹனாயைநம:
கம்யைநம:
குஹாவாஸாயைநம:
குணவத்யைநம:
குருபாபப்ரணாசிந்யைநம:
குர்வ்யைநம:
குணவத்யைநம:
குஹ்யைநம:
கோப்தவ்யாயைநம: (220)
குணதாயிந்யைநம:
கிரிஜாயைநம:
குஹ்யமாதங்க்யைநம:
கருடத்வஜவல்லபாயைநம:
கர்வாபஹாரிண்யைநம:
கோதாயைநம:
கோகுலஸ்தாயைநம:
கதாதராயைநம:
கோகர்ணநிலயாஸக்தாயைநம:
குஹ்யமண்டலவர்த்திந்யை (230)
கர்மதாயைநம:
கநதாயைநம:
கண்டாயைநம:
கோரதானவ மர்திந்யைநம:
க்ருணிமந்த்ர மயைநம:
கோஷாயைநம:
கனஸம்பாத தாயிந்யைநம:
கண்டாரவப்ரியாயைநம:
க்ராணாயைநம:
க்ருணிஸந்துஷ்டகாரிண்யை (240)
கநாரிமண்டலாயைநம:
கூர்ணாயைநம:
க்ருதாச்யைநம:
கநவேகின்யைநம:
ஜ்ஞானதாதுமய்யைநம:
சர்ச்சாயைநம:
சர்ச்சிதாயைநம:
சாருஹாஸிந்யைநம:
சடுலாயைநம:
சண்டிகாயைநம: (250)
சித்ராயைநம:
சித்ரமால்யவிபூஷிதாயைநம:
சதுர்புஜாயைநம:
சாருதந்தாயைநம:
சாதுர்யைநம:
சரிதப்ரதாயைநம:
சூலிகாயைநம:
சித்ரவஸ்த்ராந்தாயைநம:
சந்த்ரம: கர்ணகுண்டலாயைநம:
சந்த்ரஹாஸாயைநம: (260)
சாருதாத்ர்யைநம:
சகோர்யைநம:

சந்த்ரஹாஸிந்யை நம:
சந்த்ரிகாயை நம:
சந்த்ரதாத்ர்யை நம:
சௌர்யை நம:
சோராயை நம:
சண்டிகாயை நம:
சஞ்சத்வாக்வாதிந்யை நம:
சந்த்ரசூடாயை நம: (270)
சோரவிநாசிந்யை நம:
சாருசந்தனலிப்தாங்க்யை நம:
சஞ்சச்சாமரவீஜிதாயை நம:
சாருமத்யாயை நம:
சாருகத்யை நம:
சந்திலாயை நம:
சந்த்ரரூபிண்யை நம:
சாருஹோமப்ரியாயை நம:
சார்வா சரிதாயை நம:
சக்ரபாஹுகாயை நம: (280)
சந்த்ரமண்டல மத்யஸ்தாயை நம:
சந்த்ரமண்டலதர்ப்பணுயை நம:
சக்ரவாகஸ்தந்யை நம:
சேஷ்டாயை நம:
சித்ராயை நம:
சாருவிலாஸிந்யை நம:
சித்ஸ்வரூபாயை நம:
சந்த்ரவத்யை நம:
சந்த்ரமாயை நம:
சந்தனப்ரியாயை நம: 290
சோதயித்ரியை நம:
சிரப்ரக்ஞாயை நம:
சாதகாயை நம:
சாருஹேதுக்யை நம:
சத்ரயாதாயை நம:
சத்ரதராயை நம:
சாயாயை நம:
சந்த: பரிச்சதாயை நம:
சாயாதேவ்யை நம:
சித்ரநகாயை நம: 300
சந்நேந்த்ரிய விஸர்ப்பிண்யை நம:
சந்தோநுஷ்டுப்ரதிஷ்டாந்தாயை
சித்ரோபத்ரவபேதிந்யை நம:
சேதாயை நம:
சத்ரேஶ்வர்யை நம:
சிந்நாயை நம:
சுரிகாயை நம:
சேதனப்ரியாயை நம:
ஜநந்யை நம:
ஜந்மரஹிதாயை நம: 310
ஜாதவேதாயை நம:
ஜகந்மய்யை நம:
ஜாந்நவ்யை நம:
ஜடிலாயை நம:
ஜேத்ர்யை நம:
ஜராமரணவர்ஜிதாயை நம:
ஜம்பூத்வீபவத்யை நம:
ஜ்வாலாயை நம:
ஜயந்த்யை நம:
ஜலஶாலிந்யை நம: 320
ஜிதேந்த்ரியாயை நம:
ஜிதக்ரோதாயை நம:
ஜிதாமித்ராயை நம:
ஜகத்ப்ரியாயை நம:
ஜாதரூபமய்யை நம:
ஜிஹ்வாயை நம:
ஜானக்யை நம:
ஜகத்யை நம:
ஜராயை நம:
ஜாநித்ர்யை நம: 330
ஜன்ஹுதநயாயை நம:
ஜகத்ரயஹிதைஷிண்யை நம:
ஜ்வாலாமுக்யை நம:
ஜபவத்யை நம:
ஜ்வரக்ந்யை நம:
ஜிதவிஷ்டபாயை நம:
ஜிதாக்ராந்தமய்யை நம:
ஜ்வாலாயை நம:
ஜாக்ரத்யை நம:
ஜ்வரதேவதாயை நம: 340
ஜ்வலந்த்யை நம:
ஜலதாயை நம:
ஜ்யேஷ்டாயை நம:
ஜ்யாகோஷாஸ்போடதிங்முக்யை
ஜம்பிந்யை நம:
ஜ்ரும்பணுயை நம:
ஜ்ரும்பாயை நம:
ஜ்வலந்மாணிக்யகுண்டலாயை நம:
ஜிஞ்ஜிகாயை நம:
ஜணநிர்கோஷாயை நம: 350
ஜஞ்ஜாமாருதவேகின்யை நம:
ஜல்லரீவாத்யகுஶலாயை நம:
ஞரூபாயை நம:
ஞபுஜாஸ்ம்ருதாயை நம:
டங்கபாணஸமாயுக்தாயை நம:
டங்கின்யை நம:
டங்கபேதின்யை நம:
டங்கீகணக்ருதாகோஷாயை நம:

டங்கநீயமஹோரஸாயைநம:
டங்காரகாரிணீதேவ்யைநம:
டடஶப்தநிநாதிந்யைநம:
டாமர்யைநம:
டாகின்யைநம:
டிம்பாயைநம:
டுண்டமாரைகநிர்ஜிதாயைநம:
டாமரீதந்த்ரமார்கஸ்தாயைநம:
டமட்டமருநாதிந்யைநம:
டிண்டீரவஸஹாயைநம:
டிம்பலஸத்க்ரீடாபராயணாயைநம:
டுண்டிவிக்நேஶஜநந்யைநம:
டக்காஹஸ்தாயைநம:
டிலிவ்ரஜாயைநம:
நித்யக்ஞாணாயைநம:
நிரூபமாயைநம:
நிர்குணாயைநம:
நர்மதாநத்யைநம:
திரிகுணாயைநம:
திரிபதாயைநம:
தந்த்யைநம:
துளஸ்யைநம: 380
தருணாயைநம:
தருவேநம:
திரிவிக்ரமபதாகாந்தாயைநம:
துரீயபதகாமிந்யைநம:
தருணாதித்யஸங்காஶாயைநம:
தாமஸ்யைநம:
துஹிநாயைநம:
துராயைநம:
திரிகாலக்ஞானஸம்பந்நாயைநம:
த்ரிவல்யைநம: 390
த்ரிலோசனாயைநம:
த்ரிஶக்த்யைநம:
த்ரிபுராயைநம:
துங்காயைநம:
துரங்கவதனாயைநம:
திமிங்கிலகிலாயைநம:
தீவ்ராயைநம:
த்ரிஸ்ரோதாயைநம:
தாமஸாதிந்யைநம:
தந்த்ரமந்த்ரவிஶேஷக்ஞாயைநம:
தநுமத்யாயைநம:
த்ரிவிஷ்டபாயைநம:
த்ரிஸந்த்யாயைநம:
த்ரிஸ்தந்யைநம:
தோஷாஸம்ஸ்தாயைநம:
தாலப்ரதாபிந்யைநம:
தாடங்கிந்யைநம:
துஷாராபாயைநம:
துஹிநாசலவாஸிந்யைநம:
தந்துஜாலஸமாயுக்தாயைநம:
தாரஹாராவலிப்ரியாயைநம:
திலஹோமப்ரியாயைநம:
தீர்த்தாயைநம:
தமாலகுஸுமாக்ருத்யைநம:
தாரகாயைநம:
த்ரியுதாயைநம:
தன்வ்யைநம:
த்ரிஶங்குபரிவாரிதாயைநம:
தலோதர்யைநம:
திலாபூஷாயைநம: 420
தாடங்கப்ரியவாஹிந்யைநம:
த்ரிஜடாயைநம:
தித்திர்யைநம:
த்ரிஷ்ணாயைநம:
த்ரிவிதாயைநம:
தருணாக்ருத்யைநம:
தப்தகாஞ்சனஸங்காஶாயைநம:
தப்தகாஞ்சனபூஷணாயைநம:
த்ரியம்பகாயைநம:
த்ரிவர்காயைநம: 430
த்ரிகாலக்ஞானதாயிந்யைநம:
தர்ப்பணாயைநம:
த்ருப்திதாயைநம:
த்ருப்தாயைநம:
தாமஸ்யைநம:
தும்பருஸ்துதாயைநம:
தார்க்ஷ்யஸ்தாயைநம:
த்ரிகுணாகாராயைநம:
த்ரிபங்க்யைநம:
தநுவல்லர்யைநம: 440
தாத்கார்யைநம:
தாரவாயைநம:
தாந்தாயைநம:
தோஹிந்யைநம:
தீநவத்ஸலாயைநம:
தாநவாந்தகர்யைநம:
துர்காயைநம:
துர்காஸுரநிபர்ஹிண்யைநம:
தேவரீத்யைநம:
திவாயைநம: 450
ராத்ர்யைநம:
த்ரௌபத்யைநம:

துந்துபிஸ்வனுயைநம:
தேவயாந்யைநம:
தூராவாஸாயைநம:
தாரித்ரியோத்பேதிந்யைநம:
திவாயைநம:
தாமோதரப்ரியாயைநம:
தீப்தாயைநம:
திக்வாஸாயைநம: 460
திக்விமோஹிந்யைநம:
தண்டகாரண்யநிலயாயைநம:
தண்டிந்யைநம:
தேவபூஜிதாயைநம:
தேவவந்த்யாயைநம:
திவிஷதாயைநம:
த்வேஷிண்யைநம:
தானவாக்ருத்யைநம:
தீனநாதஸ்துதாயைநம:
தீக்ஷாயைநம: 470
தைவதாயைநம:
திஸ்ரூபிண்யைநம:
தாத்ர்யைநம:
தநுர்தராயைநம:
தேந்வைநம:
தாரிண்யைநம:
தர்மசாரிண்யைநம:
தரந்தராயைநம:
தராயைநம:
தாராயைநம: 480
தனதாயைநம:
தான்யதோஹின்யைநம:
தர்மஶீலாயைநம:
தநாத்யக்ஷாயைநம:
தநுர்வேதவிஶாரதாயைநம:
த்ருத்யைநம:
தந்யாயைநம:
த்ருதபதாயைநம:
தர்மராஜப்ரியாயைநம:
த்ருவாயைநம: 490
தூமாவத்யைநம:
தூமகேச்யைநம:
தர்மசாஸ்த்ரப்ரகாஶிந்யைநம:
நந்தாயைநம:
நந்தப்ரியாயைநம:
நித்ராயைநம:
ந்ருநுதாயைநம:
நந்தனுத்மிகாயைநம:
நர்மதாயைநம:
நலின்யைநம: 500
நீலாயைநம:
நீலகண்டஸமாஶ்ரயாயைநம:
நாராயணப்ரியாயைநம:
நித்யாயைநம:
நிர்மலாயைநம:
நிர்குணுயைதம:
நிதயேநம:
நிராதாராயைநம:
நிரூபமாயைநம:
நித்யஶுத்தாயைநம: 510
நிரஞ்ஜனுயைநம:
நாதபிந்துகலாதீதாயைநம:
நாதபிந்துகலாத்மிகாயைநம:
ந்ருஸிம்ஹிந்யை நம:
நகதராயைநம:
ந்ருபநாகவிபூஷிணிதாயைநம:
நரகக்லேஶஶமன்யைநம:
நாராயணபதோத்பவாயைநம:
நிரவத்யாயைநம:
நிராகாராயைநம: 520
நாரதப்ரியகாரிண்யைநம:
நானுஜ்யோதி:ஸமாக்யாதாயைநம:
நிதிதாயைநம:
நிர்மலாத்மிகாயைநம:
நவஸத்ரதராயைநம:
நீத்யைநம:
நிருபத்ரவகாரிண்யைநம:
நந்தஜாயைநம:
நவரத்நாட்யைநம:
நைமிஷாரண்யவாஸிந்யைநம: 530
நவநீதப்ரியாயைநம:
நார்யைநம:
நீலஜீமூதநிஸ்வனுயைநம:
நிமேஷிண்யைநம:
நதீரூபாயைநம:
நீலக்ரீவாயைநம:
நிஶீஶ்வர்யைநம:
நாமாவள்யைநம:
நிஶும்பக்ந்யைநம:
நாகலோகநிவாஸிந்யைநம: 540
நவஜாம்பூனதபிரக்யாயைநம:
நாகலோகாதிதேவதாயைநம:
நூபுராக்ராந்தசரணுயைநம:
நரசித்தப்ரமோதிந்யைநம:
நிமக்நாரக்தநயனுயைநம:
நிர்காதஸமநிஸ்வனுயைநம:
நந்தனோத்யானநிலயாயைநம:
நிர்வ்யூஹோபரிசாரிண்யைநம:

பார்வத்யை நம:
பரமோதாராயை நம: 550
பரப்ரஹ்மாத்மிகாயை நம:
பராயை நம:
பஞ்சகோசவிநிர்முக்தாயை நம:
பஞ்சபாதகநாசிந்யை நம:
பரசித்தவிதானஜ்ஞ்யை நம:
பஞ்சிகாயை நம:
பஞ்சரூபிண்யை நம:
பூர்ணிமாயை நம:
பரமாயை நம:
ப்ரீத்யை நம: 560
பரதேஜப்ரகாசிந்யை நம:
புராண்யை நம:
பௌருஷ்யை நம:
புண்யாயை நம:
புண்டரீகநிபேக்ஷுண்யை நம:
பாதாளதலநிர்மக்னாயை நம:
ப்ரீதாயை நம:
ப்ரீதிவிவர்திந்யை நம:
பாவந்யை நம:
பாதஸஹிதாயை நம: 570
பேசலாயை நம:
பவநாசிந்யை நம:
ப்ரஜாபத்யை நம:
பரிச்ராந்தாயை நம:
பர்வதஸ்தனமண்டலாயை நம:
பத்மப்ரியாயை நம:
பத்மஸம்ஸ்தாயை நம:
பத்மாக்ஷ்யை நம:
பத்மஸம்பவாயை நம:
பத்மபத்ராயை நம: 580
பத்மபதாயை நம:
பத்மிந்யை நம:
ப்ரியபாஷிண்யை நம:
பசுபாசவிநிர்முக்தாயை நம:
புரந்த்ர்யை நம:
புரவாஸிந்யை நம:
புஷ்கலாயை நம:
புருஷாயை நம:
பர்வாயை நம:
பாரிஜாதஸுமப்ரியாயை நம: 590
பதிவ்ரதாயை நம:
பவித்ராங்க்யை நம:
புஷ்பஹாஸபராயணாயை நம:
ப்ரஜ்ஞாவதீஸுதாயை நம:
பௌத்ர்யை நம:
புத்ரபூஜ்யாயை நம:
பயஸ்விந்யை நம:
பட்டிபாசதராயை நம:
பங்க்த்யை நம:
பிதுர்லோகப்ரதாயிந்யை நம: 600
புராண்யை நம:
புண்யசீலாயை நம:
ப்ரணதார்த்திவிநாசிந்யை நம:
ப்ரத்யும்நஜநன்யை நம:
புஷ்டாயை நம:
பிதாமஹபரிக்ரஹாயை நம:
புண்டரீகபுராவாஸாயை நம:
புண்டரீகஸமானனாயை நம:
ப்ருதுஜங்காயை நம:
ப்ருதுபுஜாயை நம: 610
ப்ருதுபாதாயை நம:
ப்ருதூதர்யை நம:
ப்ரவாளசோபாயை நம:
பிங்காளக்ஷ்யை நம:
பீதவாஸாயை நம:
ப்ரசாபலாயை நம:
ப்ரஸவாயை நம:
புஷ்டிதாயை நம:
புண்யாயை நம:
ப்ரதிஷ்டாயை நம: 620
ப்ரணவாகத்யை நம:
பஞ்சவர்ணாயை நம:
பஞ்சவாண்யை நம:
பஞ்சிகாயை நம:
பஞ்ஜரஸ்திதாயை நம:
பரமாயாயை நம:
பரஜ்யோதிஷே நம:
பரப்ரீத்யை நம:
பராகத்யை நம:
பராகாஷ்டாயை நம: 630
பரேசாந்யை நம:
பாவிந்யை நம:
பாகவத்யுத்யை நம:
புண்யபத்ராயை நம:
பரிச்சேத்யாயை நம:
புஷ்பஹாஸாயை நம:
ப்ரிதூதர்யை நம:
பீதாங்க்யை நம:
பீதவஸநாயை நம:
பீதசய்யாயை நம: 640
பிசாசிந்யை நம:
பீதக்ரியாயை நம:
பிசாசக்ந்யை நம:
பாடலாக்ஷ்யை நம:

படுக்ரியாயை நம:
பஞ்சபக்ஷ்யப்ரியாசாராயை நம:
பூதநாப்ராணகாதிந்யை நம:
புந்நாகவநமத்யஸ்தாயை நம:
புண்யதீர்த்தநிஷேவிதாயை நம:
பஞ்சாங்க்யை நம: 650
பராசக்த்யை நம:
பரமாஹ்லாதகாரிண்யை நம:
புஷ்பகாண்டஸ்திதாயை நம:
பூஷாயை நம:
போஷிதாகிலவிஷ்டபாயை நம:
பாநப்ரியாயை நம:
பஞ்சசிகாயை நம:
பந்நகோபரிசாயிந்யை நம:
பஞ்சமாத்ராத்மிகாயை நம:
ப்ரிதிவ்யை நம: 660
பதிகாயை நம:
ப்ருதுதோஹிந்யை நம:
புராணந்யாயமீமாம்ஸாயை நம:
பாடலீபுஷ்பகந்திந்யை நம:
புண்யப்ரஜாயை நம:
பாரதாத்ர்யை நம:
பரமார்கைககோசராயை நம:
ப்கவாளசோபாயை நம:
பூர்ணுசாயை நம:
ப்ரணவாயை நம: 670
பல்லவோதர்யை நம:
பலிந்யை நம:
பலதாயை நம:
பல்கவே நம:
பூத்கார்யை நம:
பலகாக்ருத்யை நம:
பணீந்த்ரபோகசயனுயை நம:
பணிமண்டலமண்டிதாயை நம:
பாலபாலாயை நம:
பஹுமதாயை நம: 680
பாலாதபநிபாம்சுகாயை நம:
பலபத்ரப்ரியாயை நம:
வந்த்யாயை நம:
படபாயை நம:
புத்திஸம்ஸ்துதாயை நம:
பந்தீதேவ்யை நம:
பிலவத்யை நம:
படிசக்ந்யை நம:
பலிப்ரியாயை நவ:
பாந்தவ்யை நம: 690
போதிதாயை நம:
புத்யை நம:
பந்தூககுஸுமப்ரியாயை நம:
பாலபாநுப்ரபாகாராயை நம:
ப்ராம்ஹ்யை நம:
ப்ராம்ஹணதேவதாயை நம:
ப்ருஹஸ்பதிஸ்துதாயை நம:
ப்ருந்தாயை நம:
ப்ருந்தாவநவிஹாரிண்யை நம:
பாலாகிந்யை நம: 700
பிலாஹாராயை நம:
பிலவாஸாயை நம:
பஹுதகாயை நம:
பஹுநேத்ராயை நம:
பஹுபதாயை நம:
பஹுகர்ணுவதம்ஸிகாயை நம:
பஹுபாஹுயுதாயை நம:
பீஜரூபிண்யை நம:
பஹுரூபிண்யை நம:
பிந்துநாதகலாதீதாயை நம: 710
பிந்துநாதஸ்வரூபிண்யை நம:
பத்தகோதாங்குளித்ராணுயை நம:
பதர்யாச்ரமவாஸிந்யை நம:
ப்ருந்தாரகாயை நம:
ப்ருஹத்ஸ்கந்தாயை நம:
ப்ருஹத்யை நம:
பாணபாதிந்யை நம:
ப்ருந்தாத்யக்ஷாயை நம:
பஹுநுதாயை நம:
வநிதாயை நம: 720
பஹுவிக்ரமாயை நம:
பத்தபத்மாஸநாஸீநாயை நம:
பில்வபத்ரதலஸ்திதாயை நம:
போதித்ருமநிஜாவாஸாயை நம:
படிஸ்தாயை நம:
பிந்துதர்ப்பணுயை நம:
பாலாயை நம:
பாணுஸனவத்யை நம:
படபாநலவேகின்யை நம: [730
ப்ரஹ்மாண்டபஹிரந்தஸ்தாயை நம:
பிரஹ்மகங்கணஸூத்ரிண்யை நம:
பவாந்யை நம:
பீஷணவத்யை நம:
பாவிந்யை நம:
பயஹாரிண்யை நம:
பத்ரகாள்யை நம:
புஜங்காக்ஷ்யை நம:
பாரத்யை நம:
பாரதாசயாயை நம:
பைரவ்யை நம: 740

பீஷணகாராயைநம:
பூதிதாயைநம:
பூதிமாலிந்யைநம:
பாமின்யைநம:
போகநிரதாயைநம:
பத்ரதாயைநம:
பூரிவிக்ரமாயைநம:
பூதவாஸாயைநம:
ப்ருகுலதாயைநம: 750
பார்கவ்யைநம:
பூஸுரார்ச்சிதாயைநம:
பாகீரத்யைநம:
போகவத்யைநம:
பவநஸ்தாயைநம:
பிஷக்வராயைநம:
பாமிந்யைநம:
போகிந்யைநம:
பாஷாயைநம:
பவாந்யைநம:
பூரிதக்ஷிணயைநம: 760
பர்காத்மிகாயைநம:
பீமவத்யைநம:
பவபந்தவிமோசிந்யைநம:
பஜனீயாயைநம:
பூததாத்ர்யைநம:
ரஞ்ஜிதாயைநம:
புவநேச்வர்யைநம:
புஜங்கவலயாயைநம:
பீமாயைநம:
பேருண்டாயைநம: 770
பாகதேயிந்யைநம:
மாதாயைநம:
மாயாயைநம:
மதுமத்யைநம:
மதுஜிஹ்வாயைநம:
மதுப்ரியாயைநம:
மஹாதேவ்யைநம:
மஹாபாகாயைநம:
மாலிந்யைநம:
மீநலோசனயைநம: 780
மாயாதீதாயைநம:
மதுமத்யைநம:
மதுமாம்ஸாயைநம:
மதுத்ரவாயைநம:
மானவ்யைநம:
மதுஸம்பூதாயைநம:
மிதிலாபுரவாஸிந்யைநம:
மதுகைடபஸம்ஹர்த்ர்யைநம:
மேதிந்யைநம:
மேகமாலிந்யைநம: 790
மந்தோதர்யைநம:
மஹாமாயாயைநம:
மைதில்யைநம:
மஸ்ருணப்ரியாயைநம:
மஹாலக்ஷ்ம்யைநம:
மஹாகாள்யைநம:
மஹாகந்யாயைநம:
மஹேஶ்வர்யைநம:
மாஹேந்த்ர்யைநம:
மேருதநயாயைநம: 800
மந்தாரகுஸுமார்ச்சிதாயைநம:
மஞ்ஜுமஞ்ஜீரசரணயைநம:
மோக்ஷதாயைநம:
மஞ்ஜுபாஷிண்யைநம:
மதுரத்ராவிண்யைநம:
முத்ராயைநம:
மலயாயைநம:
மலயாந்விதாயைநம:
மேதாயைநம:
மரகதஶ்யாமாயைநம: 810
மாகத்யைநம:
மேனகாத்மஜாயைநம:
மஹாமார்யைநம:
மஹாவீராயைநம:
மஹாஶ்யாமாயைநம:
மநுஸ்துதாயைநம:
மாத்ருகாயைநம:
மிஹிராபாஸாயைநம:
முகுந்தபதவிக்ரமாயைநம:
மூலாதாரஸ்திதாயைநம: 820
முக்தாயைநம:
மணிபூரகவாஸிந்யைநம:
ம்ருகாக்ஷ்யைநம:
மஹிஷாரூடாயைநம:
மஹிஷாஸுரமர்திந்யைநம:
யோகாஸனயைநம:
யோககம்யாயைநம:
யோகாயைநம:
யௌவநகாஶ்ரயாயைநம:
யௌவந்யைநம: 830
யுத்தமத்யஸ்தாயைநம:
யமுனயைநம:
யுகதாரிண்யைநம:
யக்ஷிண்யைநம:
யோகயுக்தாயைநம:
யக்ஷராஜப்ரஸூதிந்யைநம:

யாத்ராயைநம:
யானவிதானஜ்ஞாயைநம:
யதுவம்ஶஸமுத்பவாயைநம:
யகாராதிஹகாராந்தாயைநம: 840
யாஜுஷ்யைநம:
யஜ்ஞரூபிண்யைநம:
யாமிந்யைநம:
யோகநிரதாயைநம:
யாதுதானபயங்கர்யைநம:
ருக்மிண்யைநம:
ரமண்யைநம:
ராமாயைநம:
ரேவத்யைநம:
ரேணுகாயைநம: 850
ரத்யைநம:
ரௌத்ர்யைநம:
ரௌத்ரப்ரியாகாராயைநம:
ராமமாதாயைநம:
ரதிப்ரியாயைநம:
ரோஹிண்யைநம:
ராஜ்யதாயைநம:
ரேவாயைநம:
ரமாயைநம:
ராஜீவலோசனாயைநம: 860
ராகேஶ்யைநம:
ரூபஸம்பந்நாயைநம:
ரத்நஸிம்ஹாஸநஸ்திதாயைநம:
ரக்தமால்யாம்பரதராயைநம:
ரக்தகந்தாநுலேபனாயைநம:
ராஜஹம்ஸஸமாரூடாயைநம:
ரம்பாயைநம:
ரக்தபலிப்ரியாயைநம:
ரமணீயயுகாதாராயைநம:
ராஜிதாகிலபூதலாயைநம: 870
ருருசர்மபரீதானாயைநம:
ரதின்யைநம:
ரத்னமாலிகாயைநம:
ரோகேஶ்யைநம:
ரோகஶமந்யைநம:
ராவிண்யைநம:
ரோமஹர்ஷிண்யைநம:
ராமசந்த்ரபதாக்ராந்தாயைநம:
ராவணச்சேதகாரிண்யைநம:
ரத்நவஸ்த்ரபரிச்சந்நாயைநம: 880
ரதஸ்தாயைநம:
ருக்மபூஷணாயைநம:
லஜ்ஜாதிதேவதாலோலாயைநம:
லலிதாயைநம:
லிங்கதாரிண்யைநம:
லக்ஷ்ம்யைநம:
லோலாயைநம:
லுப்தவிஷாயைநம:
லோகின்யைநம:
லோகவிஶ்ருதாயைநம: 890
லஜ்ஜாயைநம:
லம்போதரீதேவ்யைநம:
லலநாயைநம:
லோகதாரிண்யைநம:
வரதாயைநம:
வந்திதாயைநம:
வித்யாயைநம:
வைஷ்ணவ்யைநம:
விமலாக்ருத்யைநம:
வாராஹ்யைநம: 900
விரஜாயைநம:
வர்ஷாயைநம:
வரலக்ஷ்ம்யைநம:
விலாஸிந்யைநம:
விநதாயைநம:
வ்யோமமத்யஸ்தாயைநம:
வாரிஜாஸநஸம்ஸ்திதாயைநம:
வாருண்யைநம:
வேணுஸம்பூதாயைநம:
வீதிஹோத்ராயைநம: 910
விரூபிண்யைநம:
வாயுமண்டலமத்யஸ்தாயைநம:
விஷ்ணுரூபாயைநம:
விதிப்ரியாயைநம:
விஷ்ணுபத்நியைநம:
விஷ்ணுமத்யைநம:
விஶாலாக்ஷ்யைநம:
வஸுந்தராயைநம:ம:
வாமதேவப்ரியாயைந
வேலாயைநம: 920
வஜ்ரிண்யைநம:
வஸுதோஹிந்யைநம:
வேதாக்ஷரபரீதாங்க்யைநம:
வாஜபேயபலப்ரதாயைநம:
வாஸவ்யைநம:
வாமஜநந்யைநம:
வைகுண்டநிலயாயைநம:
வராயைநம:
வ்யாஸப்ரியாயைநம:
வர்மதராயைநம: 930
வால்மீகிபரிஸேவிதாயைநம:
ஶாகம்பர்யைநம:

ஶிவாயைநம:
ஶாந்தாயைநம:
ஶாரதாயைநம:
ஶரணுகத்யைநம:
ஶாதோதர்யைநம:
ஶுபாசாராயைநம:
ஶும்பாஸுரவிமர்திந்யைநம:
ஶோபாவத்யைநம: 940
ஶிவாகாராயைநம:
ஶங்கரார்தஶரீரிண்யைநம:
ஶோணுயைநம:
ஶுபாஶயாயைநம:
ஶுப்ராயைநம:
ஶரஸ்ஸந்தானகாரிண்யைநம:
ஶராவத்யைநம:
ஶராநந்தாயைநம:
ஶரத்ஜ்யோத்ஸ்நாயைநம:
ஶுபாநநாயைநம: 950
ஶரபாயைநம:
ஶூலிந்யைநம:
ஶுத்தாயைநம:
ஶபர்யைநம:
ஶுகவாஹநுயைநம:
ஶ்ரீமத்யைநம:
ஶ்ரீதராநந்தாயைநம:
ஶ்ரவணுநந்ததாயிந்யைநம:
ஶர்வாண்யைநம:
ஶர்வரீவந்த்யாயைநம: 960
ஷட்பாஷாயைநம:
ஷட்ருதுப்ரியாயைநம:
ஷடாதாரஸ்திதாதேவ்யைநம:
ஷண்முகப்ரியகாரிண்யைநம:
ஷடங்கரூபாயைநம:
ஸுமத்யைநம:
ஸுரஸுரநமஸ்க்ருதாயைநம:
ஸரஸ்வத்யைநம:
ஸதாதாராயைநம:
ஸர்வமங்களகாரிண்யைநம: 970
ஸாமகானப்ரியாயைநம:
ஸூக்ஷ்மாயைநம:
ஸாவித்ரியைநம:
ஸாமஸம்பவாயைநம:
ஸர்வாவாஸாயைநம:
ஸதாநந்தாயைநம:
ஸுஸ்தந்யைநம:
ஸாகராம்பராயைநம:
ஸர்வைஶ்வர்யப்ரியாயைநம:
ஸித்த்யைநம: 980
ஸாதுபந்துபராக்ரமாயைநம:
ஸப்தர்ஷிமண்டலகதாயைநம:
ஸோமமண்டலவாஸிந்யைநம:
ஸர்வஜ்ஞாயைநம:
ஸாந்த்ரகருணுயைநம:
ஸமாநுதிகவர்ஜிதாயைநம:
ஸர்வோத்துங்காயைநம:
ஸங்கஹீநுயைநம:
ஸத்குணுயைநம:
ஶகலேஷ்டதாயைநம: 990
ஸரகாயைநம:
ஸூர்யதநயாயைநம:
ஸுகேஶ்யைநம:
ஸோமஸம்ஹத்யைநம:
ஹிரண்யவர்ணுயைநம:
ஹரிண்யைநம:
ஹ்ரீங்கார்யைநம:
ஹம்ஸவாஹிந்யைநம:
க்ஷௌமவஸ்த்ரபரீதாங்க்யைநம:
க்ஷீராப்திதநயாயைநம: 1000
க்ஷமாயைநம:
காயத்ர்யைநம:
ஸாவித்ர்யைநம:
பார்வத்யைநம:
ஸரஸ்வத்யைநம:
வேதகர்பாயைநம:
வராரோஹாயைநம:
ஶ்ரீ காயத்ரீ பராம்பிகாயைநம: 1008

(1–155)

சகல பாபங்களைப் போக்கடிப்பதாயும் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயும் மகத்தான சம்பத்தைக் கொடுப்பதாயும் இருக்கிற காயத்ரீ ஸகஸ்ரநாமம் இதுவாகும். ஓ முனீந்திரரே! சந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணுநின்ற இந்த ஸஹஸ்ரநாமம் பிராமணுளோடு அஷ்டம திதியில் விசேஷமாய்ப் படித்து ஜபஹோமங்களும் பூஜை தியானங்களும் விசேஷமாய்ச் செய்யவேண்டியது. இந்த ஸஹஸ்ர நாமத்தை ஒருவருக்குங் கொடுக்கக்கூடாது. நல்ல பக்தனுயும்

நல்ல சிஷ்யனையும் இருக்கிற பிராம்மணனுக்குச் சொல்லவேண்டியது. சாதகன் பந்துவாயிருந்தாலும் பிரஷ்டனையிருப்பானையின் அவனுக்குக் காண்பிக்கக்கூடாது. எவனது கிருகத்தில் இந்த ஸஹஸ்ரநாமம் இருக்கிறதோ அவனுக்கு ஓரிடத்திலிருந்தும் பயம் வராது. மஹாலக்ஷ்மி சஞ்சலையாயிருந்தாலும் அவனிடத்தில் ஸ்திரமாயிருப்பாள். இது பரமரகஸ்யமாயும் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயும் தரித்திரனுக்கு நிதியையும் முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் காமிகளுக்கு சர்வகாமங்களையும் கொடுப்பதாயுமிருக்கின்றது.

இதைப் படிக்கிறவன் ரோகியாயினும் அரோகியாகிறான். பந்தத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பினும் அக்கட்டினின்றும் விடுபடுகிறான். பிரம்மஹத்தி சுராபானம் சுவர்ண அபகரணம் இவைகளைச் செய்தோரும் குருபத்தினியைக் கூடினவரும் ஒருக்கால் படனஞ் செய்யப்பெறுவாராயின் அவர்கள் அவ்வப் பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகின்றனர். இவர்களேயன்றி பெறக்கூடாத தானங்களைப் பெறுகின்றவனும் உண்ணக் கூடாதனவற்றை யுண்டவனும் பாஷண்டனும் பொய் சொன்னவனும் இவர்களோடு கூடியிருந்தவனும் படனஞ் செய்வாராயின் அவர்களும் அவ்வப்பாபங்களினின்றும் விடுபடுவர். ஓ நாரதரே ! என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த ஸஹஸ்ரநாம ரகசியமானது பரிசுத்தமாகிய மனிதர்களுக்கு பிரம்ம சாயுச்சியத்தைக் கொடுக்கும். இது சத்தியம், சத்தியம், சம்சயமில்லை. (156–165)

ஓம் தர்மாயை நம:

7. தீக்ஷை

நாரதர் கூறுகின்றார் :—காயத்திரியினது பலத்தையும், மஹா சிரேயஸ்ஸையும் மகா பாக்கியத்தையும் கொடுப்பதா யிருக்கிற ஸஹஸ்ர நாமத்தையும், தேவரீரால் கேட்கப்பெற்றேன். பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் எந்தத் தீக்ஷை யில்லாமல் அதிகாரஞ் சித்திக்காதோ அந்த உத்தமமான தீக்ஷா விதியை முன் சாமான்யமாகக் கேட்டுள்ளேன். அதனை இப்போது விரிவாகச் சொல்லவேண்டுகிறேன்.

நாராயணர் கூறுகின்றார் : பரிசுத்தாத்மாக்களா யிருக்கிற சிஷ்யர்களுக்கு எந்தத் தீக்ஷையினால் தேவாக்னி குரு பூஜைக்கு அதிகாரம் உண்டாகிறதோ, எந்தத் தீக்ஷை திவ்யமான ஞானத்தைக் கொடுத்து அக்ஞானமாகிய பாவத்தை நாசஞ்செய்கிறதோ, எது யாதொரு காரணம் வேண்டாது வெகுபலத்தைக் கொடுக்கிறதோ, குரு சிஷ்யர்கள் அதி பரிசுத்தர்களாக விருப்பதற்கு எதனை யபேக்ஷிக்கின்றார்களோ, அந்தத் தீக்ஷையைத்தான் தீக்ஷை என்றும் அதனை அவசியம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் நிகமாகமங்களையறிந்த சமர்த்தர்கள் கூறுகின்றனர்.

இனி அந்தத் தீக்ஷாவிதியைக் கேட்பீராக. ஆசிரியர் விதித்த படி மலமோசனுதி கிருத்தியங்களையும், நதிக்கரையை யடைந்து ஸ்நானம் சந்தி முதலிய நியமங்களையும் செய்து, பின்னர் கமண்டலத்தைக் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு, மௌனமாய் நதிக்கரையி னின்றும் புறப்பட்டு கிருகத்துக்குப்போய் யாக மண்டபத்தை யடைந்து சிரேஷ்டமான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஆசமனப் பிராணுயாமஞ் செய்து சாமான்யார்க்கியத்திற் கந்த புஷ்பங்க ளிட்டு ஏழுதரம் அஸ்திரமந்திரத்தில் ஜபித்து அந்தத் தீர்த்தத்தைக் கொண்டு அந்த மந்திரத்திஞலேயே துவாரம் முதலிய இடங்களைப் புரோக்ஷித்து, பின்னர் பூஜையை ஆரம்பித்து வாசக்காலின் மேற்படியின் தக்ஷிணத்தில் கணபதியையும், உத்தரத்தில் சரஸ்வதியையும், நடுவில் லக்ஷ்மியையும் ஸ்தாபித்து, அவரவர் மந்திரங்களால் கந்தபுஷ்ப அர்க்கியங்களைக் கொண்டு பூஜித்து, பின்னர் மேற்படி துவாரத்தின் தக்ஷிணசாகையில் கங்கையையுங் கணபதியையும், வாம சாகையில் க்ஷேத்திர பாலகரையும் யமுனை யையும், கீழ்ப்படியில் அஸ்திர தேவரையும் ஸ்தாபித்து, முன் போலவே அவரவர் மந்திரங்களைக்கொண்டு பூஜித்து, இந்தப் பரிவாரமூர்த்திகளை யெல்லாம் தேவி மயமாகப் பாவித்துத் தியானித்து, பின்னர் திவ்ய முத்திரையிஞல் மேலிடத்திலுள்ள விக்னங்களையும், அஸ்திர மந்திரத்தால் அந்தரிக்ஷ விக்னங்களையும், பாத தாடனத்திஞல் பூமியிலுள்ள விக்னங்களையும், போக்கிப் பின்னர் தக்ஷிணுங்கிரியிஞல் வாமசாகையின்கண் பிரவேசித்து, தீர்த்த கலசத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து, பின்னர் நிருதிதிக்கில் வாஸ்துபதி பிரம்மாவை ஸ்தாபனஞ்செய்து கந்த புஷ்பாதிகளைக் கொண்டு சாமான்யார்க்கியத்தால் பூஜித்து, அதற்குப் பின்னர் பஞ்சகவ்யத்தைக் கொண்டு மண்டப தோரண ஸ்தம்பம்வரையில் புரோக்ஷித்து, இதுவரையில் சொல்லிவந்த தேவதைகளையெல்லாம் தேவிமயமாக மனதில் பாவித்து, பக்தியோடு மூலமந்திரத்தை ஜபித்துப் புரோக்ஷணஞ் செய்து அஸ்திரமந்திரத்தை யுச்சரித்து மண்டப ஸ்தானத்தைத் தாடனஞ்செய்து அஸ்திர மந்திரத்தோடு ஹூம் என்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்து அப்யுக்ஷணஞ் செய்து, ஆகாயத்தில் தூபங்கமழும்படி தூபங்கொடுத்து தர்ப்பை கூர்ச்சத்தால் சுத்திசெய்ய வேண்டியவை யெல்லாம் சுத்திசெய்து அந்தக் கூர்ச்சத்தை ஈசான்ய திக்கில் வைத்துவிட்டு, பின்னர் புண்யாஹவாசனம் செய்து ஏழைப் பிராம்மணர்களைப் போஜன பதார்த்தங்களால் சந்தோஷிப்பித்து, பின்னர் கிழக்கு முகமாக ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து, தன் ஆசிரியரை நமஸ்காரஞ்செய்து தியானிக்க வேண்டிய தெய்வத்தை அந்த தெய்வ மந்திரத்தால் தியானித்து முன் சொன்னபடி பூத சுத்தி முதலியவற்றைச் செய்து, பின்னர் சிரசில் ரிஷியையும், முகத்தில் சந்தஸையும் இருதயத்தில் தேவதையையும் குஹ்யத்தில் பீஜத்தையும் பாதங்களில் சக்தியையும் முறையாக நியசித்து, அதன் பின்னர் தாளத்திரயமும் சோடிகா முத்திரையிஞல் மூன்று தரம் திக்

பந்தனமும் பிராணயாமமுஞ் செய்து மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்து, பின்னர் தேகத்தினிடத்தில் மாத்ருகா நியாசஞ் செய்ய வேண்டியது. எவ்வாறெனின் சிரசு முதல் பாத பரியந்தம் மந்திர வித்தாயுள்ள ஓம் அம் நம என்னும் மந்திரத்தால் நியசித்து, அதன் பின்னர் மூலமந்திர ஷடங்க மந்திரங்களின் ஆதியில் பிரணவத்தையும் அந்தத்தில் நம: ஸ்வாஹா, வஷட், ஹும், வௌஷட், பட் என்பவைகளைச் சேர்த்து அங்குஷ்டம் முதல் கனிஷ்டிகம் வரையிலும் ஹ்ருதயாதி ஸ்தானங்களிலும் செய்வதாகிய கரந்நியாச அங்கந் நியாசங்களைச் செய்வதும், பின்னர் வர்ணதிநியாசங்களைக் கல்பங்களில் எந்த எந்த விடங்களில் எப்படி எப்படிச் செய்யும்படிச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றனவோ அப்படியப்படி மூல மந்திரத்தைக் கூட்டிச் செய்வதும் உத்தமம். இந்தப்படி கல்பப் பிரகாரம் வர்ண நியாசஞ்செய்து முடிந்த பின்னர் தனது சரீரத்தைத் தேவிக்குப் பீடமாகக் கற்பித்துப் பூஜையாதிகளைச் செய்யவேண்டும். (1–30)

எங்ஙனமெனின், வலது தோள், இடது தோள், வலது தொடை, இடது தொடை, முகம், இடது விலாப்புறம், நாபி, வலது விலாப் புறம் இவ்வெட்டிடங்களில் முறையே தர்மம் ஞானம் வைராக்யம் ஐச்வர்யம் அதர்மம் அக்ஞானம் அவைராக்யம் அநைச்வர்யம் என்னும் எட்டு மந்திரங்களால் நியசித்து, இவ்வெட்டுள் தர்மாதி நான்கு மந்திரங்களை நான்கு கால்களாகவும், அதர்மாதி நான்கு மந்திரங்களைப் பாத்திரமாயுள்ள பீடப் பரப்பாகவும் பாவித்து, மத்திய ஸ்தானமாகிய மிருதுவாயுள்ள இருதய நடுவில் அனந்தனென்னும் மந்திரத்தால் நியசித்தும், நிர்மலமாயுள்ள பிரபஞ்ச பத்மமாகிய அந்த இருதயகமலத்தில் பன்னிரண்டு கலையோடு கூடிய சூரியன் பதினாறு கலையோடுகூடிய சந்திரன் பத்துக் கலையோடுகூடிய அக்னி என்னும் மூவரையும் அவரவர் மந்திரங்களால் சங்கிரகமாக நியசித்தும், அதன்மேல் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணங்களை நியசித்தும் அதன்மேல் ஆத்மா அந்தராத்மா பரமாத்மா என மூன்றுவிதமாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தினிடத்தில் ஞானாத்மாவை நியசித்தும் செய்வதாகிய பாவனா பூஜையையே பீடபூஜை என்று வித்வான்கள் கூறுகின்றனர். (31–38)

ஓ நாரதரே ! இவ்வாறு பீடத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டபின்னர் அமுகாஸநாய நம: என்னும் மந்திரத்தினால் ஆசனத்தைப் பூஜித்து, அவ்வாசனத்தில் தியானிக்கப்படும் தியேயமூர்த்தியாகிய பராம்பிகையைத் தியேய மந்திரத்தைக்கொண்டு தியானித்து, யதாவிதியாக மானஸிகமாய்ச் சர்வோப சாரங்களையுஞ் செய்து அவ்வம்பிகைக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவிப்பதாகிய முத்திரைகள் எவைகளோ அந்த முத்திரைகளைக் காட்டிச் சந்தோஷிப்பித்து, பின்னர் அவ்வாசனத்துக்கு இடப்பாகத்தின் அக்ரத்தில் சதுஸ்ரமாகவும் அதனுள் வ்ருத்தாகாரமாக ஷட்கோணமும், அதனுள் திரிகோணமாக மண்டலமும் அமைத்து, அதன் மத்தியில் சங்கமுத்திரை காட்டி, பின்னர் ஷட்கோணங்களை அக்னிதிக்கு முதலாக ஷடங்க மந்திரத்தால் நல்ல மலர்களைக் கொண்டர்ச்சித்து, சங்கத்துக்கு

ஆதார பாத்திரத்தை அந்த ஷட்கோண மத்தியில் வைத்து, அஸ்தி ரத்தால் புரோக்ஷித்து மம் வன்னிமண்டலா யோக்தாததோத சகலாத்மநே, அமுகதேவ்யா அர்க்யபாத்திர ஸ்தாளுயநம என்கிற மந்திரத்தை யுச்சரித்து அக்னிமண்டலத்துக்குச் சொல்லி யிருக்கும் பத்துக் கலைகளையும் கிழக்குமுதல் பிரதக்ஷிணக் கிரம மாகப் பூஜித்து, மூலமந்திரத்தால் புரோக்ஷிக்கப்பட்ட சங்கத்தை யெடுத்து மூலமந்திரோச்சரணையோடு முன்சொன்ன ஆதார பாத்திரத்தின்கண் வைத்து, அம் சூர்யமண்டலாயோக்த்வாத் வாதசாந்தே கலாத்மநே—அமுகதேவ் யர்க்ய பாத்ராயநம: என்றும், ஶம் ஶங்காயபதம் புரோச்யம் நம: என்றும் உச்ச ரித்துப் புரோக்ஷணஞ்செய்து, சூரியனுக்குச் சொல்லியிருக்கும் பன் னிரண்டு கலைகளையும் பூஜித்து, யதாக்கிரமமாக அப்பன்னிரு கலை யையும் ஸ்தாபித்து, மாத்ருகா மந்திரத்தையும் மூலமந்திரத்தையும் விலோமமாக வுச்சரித்து, அந்தச் சங்கத்தில் ஜலத்தைப் பூரித்து சந்திரமண்டலத்துக்குரிய பதினாறு கலைகளையும் நியசித்துப் பின்னர் உம் ஸோமமண்டலா யோக்த்வாம் தேஷோடஶக லாத்மநே—அமுகார்க்யா மிருதாய நம: என்கிற மந்திரத்தை யுச்சரித்து, புஷ்பாஞ்சலி சகிதமாக இருதய தியானத்தோடு ஸ்ருணி முத்திரையினால் ஆவாகனஞ்செய்து, அந்த மந்திரத்தையே எட்டுத் தரமும், அஃதேபோல் மூலமந்திரத்தை எட்டுத்தரமும் ஜபித்து அவற்றோடு இருதயாதி ஷடங்கங்களையும் ஜபித்து மச்சமுத்திரை யால் (அப்யுக்ஷணஞ்செய்து), கையைமூடி பின்னர் அந்தச் சங்கத் துக்கு தக்ஷிண திக்கில் புரோக்ஷண பாத்திரத்தை வைத்து அதில் சங்கதீர்த்தத்தைச் சிறிது விட்டு அந்தத் தீர்த்தத்தால் சகல பூஜாத் திரவியங்களையும் தன்னையும் புரோக்ஷித்து அப் பூஜாத் திரவியங்களையும் தன்னையும் சுத்தமாகப் பாவித்துப் பின்னர் தன்னெதிரில் வேதிகை யொன்றையும் அதன்மேல் சர்வதோபத்திர மென்னும் மண்டலத்தையும் கற்பித்துக்கொண்டு அதன் மத்தியில் கர்ணிகை யெழுதி நெல்லையும் அரிசியையும் நிரம்பப் பரப்பி அதன்மேல் சிதிலமில்லாமல் லக்ஷணத்தோடுகூடிய தர்ப்பை கூர்ச் சத்தைவைத்து ஆதாரசக்திமுதல் பீடம் வரையில் அருச்சித்துப் பின்னர் கறுப்பில்லாத இரண்டு மண்குடத்தை உள்ளும் புறம்பும் அஸ்திரமந்திரத்தை யுச்சரித்துத் தீர்த்தத்தால் சுத்திசெய்து மூன்றிழையோடுகூடிய நூலால்சுற்றி அந்தக் கும்பகலசத்தினுள் கூர்ச்சமும் நவரத்தினமும் இட்டு தாராமந்திரத்தால் கந்த புஷ்பங் களைக்கொண்டு அருச்சித்துப் பின்னர் அந்தக் கும்பத்துக்கும் பீடத்துக்கும் ஐக்கியபாவனை நியாசஞ்செய்து பின்னர் பிரதிலோம மாக மாத்ருகா மந்திரத்தை ஜபித்து அதனோடு மூலமந்திரத்தை ஜபித்து அந்த ஜபோச்சாரணையோடு கும்பத்தில் தீர்த்தத்தைப் பூரித்து அரசன்றளிர் பலாவின்றளிர் மாந்தளிர் இவைகளைக் கும்ப முகப்பில் வைத்து அக்ஷதைகளையிட்டு இரண்டு வஸ்திரந்தரித்து பிராணஸ்தாபன மந்திரத்தால் பிராணப்பிரதிஷ்டை செய்து பின்னர் தேவி கற்பத்திற் சொல்லியிருக்கின்றபடி ஆவாஹனாதி

முத்திரைகளால் பராசக்தியைச் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்து தியானித்து, ஸ்வாகதந்தே மஹாதேவி என்று குசலப்பிரம்னஞ் செய்ததாகவும், அதற்குத் தேவி வர்த்தஸ்வ ஸ்வாகதம் என்று உத்தரமளித்ததாகவும் எண்ணி சுவாகதார்க்கியமும் பாத்யாச மனார்க்கியமும் கொடுத்து மதுபர்க்கநிவேதனம் செய்து பின்னர் ஸ்நானார்த்தமாகத் தைலாதிகளையும் சந்தனாதி சுகந்தங்களையும் சமர்ப்பித்து சிவப்புப் பட்டுவஸ்திரங்களாலும் நானாவிதமான ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்து, பின்னர் தேவியினது அங்கங் களில் மாத்ருகா நியாசஞ்செய்து பச்சைக்கர்ப்பூரம் கஸ்தூரி குங்குமப்பூ முதலிய நல்லவாசனையோடு கூடிய சந்தனத்தையும், குருக்கத்தி முதலிய வாசனையுள்ள மலர்களையும் சாத்திப் பின்னர் அகில் விலாமிச்சை சந்தனம் தேன் சர்க்கரை முதலியவை கலந்த தூபமும் தீபமுங்காட்டி அனேகவிதமாயுள்ள நைவேத்ய பதார்த் தங்களை நிவேதனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும்பொழுது முன் புரோக்ஷணத்துக்கு அமைத்துள்ள அர்க்கியதீர்த்தத்தால் ஒவ்வொன்றையும் புரோக்ஷித்து நிவேதனஞ் செய்யவேண்டுமே யன்றி புரோக்ஷண மில்லாமல் செய்யக்கூடாது. நிவேதனமான பின்னர் தேவியினுடைய அங்கங்களைப் பூஜிப்பதாகிய அங்க பூஜை யைச் செய்து பின்னர் வைஸ்வதேவஞ் செய்யவேண்டும். எப்படி யெனின், தக்ஷிணபாகத்தில் நெல்லைப்பரப்பி அதில் அக்னியை ஸ்தாபித்து மூர்த்தியைக் கிரமமாக ஆவாகித்துப் பூஜித்து, தாராமந்திரத்தினாலும் மூலமந்திரத்தினாலும் இருபத்தைந்து முறை பாயஸத்தினாலும் நெய்யினாலும் ஹோமஞ்செய்து மறுபடியும் வியாஹ்ருதி மந்திரத்தால் ஓமஞ்செய்து சந்தன புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து அக்னியிலிருக்கும் மூர்த்தியைப் பீடத்தில் யோஜித்து அக்னிக்குப் பாயசபலி கொடுத்து அக்னியை விசர்ஜனஞ் செய்து பின்னர் பராசக்தியின் ஆவரண தேவதைகளை கந்தபுஷ்பம் முதலிய வைகளால் பூஜித்து பராசக்திக்கு பஞ்சோபசாரஞ் செய்து தாம் பூலங்கொடுத்து சத்ரசாமரங்களால் உபசரித்து தேவிமந்திரத்தை ஆயிரம் உருஜபித்து தேவிக்கு ஈசான்யதிக்கில் சமர்ப்பித்து வேதி கைக்கு ஈசான்யபாகத்தில் கரகத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து அதில் துர்க்காமந்திரத்தை ஆவாகித்துப் பூஜித்து அந்தக்கரகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி கையிலெடுத்துக்கொண்டு அக் கரகத்திலிருந்து ஜலம் கீழே விழும்படி பிரதக்ஷிணமாக அந்த விடத்தை நனைத்து கரகத்தை முன்னிருந்த விடத்திலேயே ஸ்தாபித்து அங்கு அஸ்திரமந்திரத்தால் அஸ்திரதேவதையைப் பூஜிக்கவேண்டும். பின்பு ஆசாரியர் சிஷ்யனுடன் மௌனமாய்ப் போஜனஞ் செய்து யாகசாலையில் நியமத்தோடு நித்திரைசெய்ய வேண்டும். (39–61)

இனிக்குண்டத்தையும் தண்டுலத்தையும் சம்ஸ்காரஞ் செய்யும் நிமித்தம் ஆசிரியர் சுத்தியோடு எந்தவிதியினால் எந்தவிதஞ் செய்யவேண்டுமோ அதைச் சொல்லுகிறேன். ஆசாரியர் தேவி மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்து, குண்டத்தையும் தண்டுலத்தையும்

நிரீக்ஷித்து, அஸ்திரத்தால் புரோக்ஷித்து, மேற்படி மந்திரத்தால் தாடனமும் கவசத்தால் அப்யுக்ஷணமும் செய்து, மூன்று தர்ப்பை களால் மேற்குமுதல் கிழக்குவரையிலும் தெற்குமுதல் வடக்கு வரை யிலும் மூன்று ரேகையிழுத்து, பிரணவத்தால் குண்டத்தை அப்யுக்ஷணஞ்செய்து, ஆதாரசக்தி முதல் பீடம்வரை பூஜித்து பரமகாரணர்களாகிய வாகீஶ்வரி வாகீஶ்வரர்களை கந்தபுஷ்பங் களால் பூஜித்து, வாகீஶ்வரி வாகீஶ்வரரோடு கூடிக்கொண்டும் காமா துரையாயும் ருதுஸ்நானத்தை யுடையவளாயும் இருவரும் சிறிது காலம் கிரீடிக்கின்றவர்களாயும் தியானித்துப் பிறகு வன்னியை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதனின்றும் சிறிது அக்னியை நைருதிதிக்கில் ராக்ஷஸப்பிரீதியாகத் தள்ளிவிட்டு முன்குண்டத்துக்குச் சொல்லியதுபோல் அவ் வக்கினிக்கு சதுஸ் ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து, ரம் என்னும் அக்னி பீஜத்தை உச்சரித்து அக்னியினிடமிருந்து அவ்வக்னி தன் சைதன்னியத்தில் கலந்ததாக வும் மீண்டும் அவ்வக்னியினிடம் சேர்ந்ததாகவும் பாவித்து பிரண வத்தால் ஏழுதரம் அபிமந்திரித்து, தேனுமுத்திரைகொடுத்து, அஸ்திரத்தால் ரக்ஷையும் கவசத்தால் அவகுண்டனமுஞ் செய்து, பாத்திரத்தோடு கையிலெடுத்துக்கொண்டு, குண்டத்துக்குமேல் மூன்றுதரம் பிரதக்ஷிணமாகச்சுற்றி, அவ்வக்னியைச் சிவபீஜமாக வும் குண்டத்தை தேவியோனியாகவும் பாவித்துக்கொண்டு, இரண்டு முழங்காலும் பூமியில் தாங்கும்படியிருந்து குண்டத்தில் அக்னியையிட்டு இருவருக்கும் ஆசமனங்கொடுத்து அதன்பின்னர் சித்பிங்கள ஹந தக பச இவைகளை இரட்டித்துச் சொல்லி, சர்வக்ஞாக்ஞாபய ஸ்வாஹா என்னும் வன்னிதீப மந்திரத்தினல் ஜொலிக்கச்செய்து, ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்னியைத் தியானித்து, நான்கு திக்கிலும் முகமுள்ளதாயும் விசேஷ பிரகாசத் தோடு கூடியதாயும் நிர்மலமாயும் சுவர்ணம்போல் பிரகாசிப்பதா யும் ஓமத்தையே ஆகாரமாயுள்ளதாயும் வேதமாதாவாயும் விசேஷ மாய்ச் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்பதாயும் உள்ள அக்னியை நமஸ்கரிக்கிறேனென்னும் மந்திரத்தினல் விசேஷ ஆதரவுடன் தோத்திரஞ்செய்து, அதன்பின் ஸஹஸ்ரார்ச்சி சுவஸ்திபூர்ண உத்திஷ்டபுருஷ: தூம வ்யாபீ ஸப்தஜிஹ்வோ தநுர்த்தவ என்னும் வன்னிமந்திர ஷடகங்களையும் அக்னியின் பூர்வபச்சிம தக்ஷிணோத்தரநைருதி ஈசான ஸ்தானங்களில் நியசித்து, மங்கள மாயுஞ் சிறந்ததாயுமுள்ள இஷ்டசக்தி ஸ்வஸ்திகம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு பத்மாசனத்திலிருப்பதாகவும் மூன்று கண்களை யுடையதாகவும் பொன்னிற முள்ளதாகவும் அக்னியைத் தியா னித்து, பிறகு குண்டத்து மேகலையில் நான்கு பக்கமும் ஜலத்தினல் பரிசேஷணஞ் செய்து, அதன்பிறகு தர்ப்பையை நான்கு பக்கமும் பரிஸ்தரணமிட்டு, அதன்மீது பரிதியாக நான்கு சமித்துக்களை வைத்து, குண்டமத்தியில் அஷ்ட தளபத்மமும் அதனடுவில் ஷட்கோணமும் அதனடுவில் வ்ருத்த கோணமும் அதனடுவில் திரிகோணமுமாகப் பாவிக்கவேண்டும்; அல்லது முன்னரே எழுத

வேண்டும். பின்னர் அவ்வக்கினியை வைஸ்வாநர ! ஜாதவேத லோகிதாக்ஷ ! நீர் இந்தஸ்தானத்தை வஹிக்கவேண்டும். வஹித்து சகல காரியங்களையுஞ் சாதிக்கக் கடவீர் என்று ஸ்வாஹா மந்திரத்தால் பூஜித்து, மத்யமாயிருக்கிற ஷட்கோணத்தில் ஹிரண்யா ககஞ ரக்தா கிருஷ்ணு ஸுப்ரபா பஹுரூபா அதிரக்திகா என்னும் மந்திரங்களாலும் கேசரங்களில் அங்கமந்திரங்களாலும் அர்ச்சித்து, எட்டு தளங்களில் ஜாதவேதா சப்தஜிஹ்வா ஹவ்யவாஹந அஶ்வோதரஜ: சஞ்ஜோந்நிய: வைஶ்வாநர கௌமார தேஜ விஶ்வமுக தேவமுக என்பவர்களைப் பூஜித்து, அவ்வவ்விடங்களில் அவரவர்கள் பிரஸந்நமா யிருப்பதாகவும், நான்கு பக்கங்களிலும் லோகபாலகர் ஆயுதசஹிதமாக இருப்பதாகவும் தியானித்துப் பூஜித்து, அதன்பிறகு சிருச்சிரவம், ஆஜ்யம் இவைகளை சம்ஸ்காரஞ்செய்து, பிறகு சிரவத்தால் ஆஜ்யத்தை ஆஜ்ய பாத்திரத்தின் தக்ஷிணத்திலிருந் தெடுத்து அக்னியின் தக்ஷிண நேத்திரத்தில் அக்னயே ஸ்வாஹா என்னும் மந்திரத்தால் விட்டு, பிறகு வாமபாகத்தினின்றும் நெய்யை எடுத்து, அக்னியின் வாம நேத்திரத்தில் சோமாய ஸ்வாஹா என்னும் மந்திரத்தால் விட்டு, பாத்திரத்தின் நடுவிலிருந்து நெய்யையெடுத்து, அக்நீ ஷோமாப்யாம் ஸ்வாஹா என்னும் மந்திரத்தால் மத்யநேத்திரத்தில் விட்டு, மறுபடி தக்ஷிணதிக்கி லிருந்தெடுத்து, அக்னிமுகத்தில் அக்நயே ஸ்விஷ்ட க்ருதேஸ்வாஹா என்னும் மந்திரத்தாலும் தாராமந்திரத்தோடும் கூடிய வ்யாஹ்ருதி மந்திரங்களினுலும் ஓமஞ் செய்து, பிறகு அக்னி மந்திரத்திஞல் மூன்றுதரமும் பிரணவத்தால் கர்ப்பாதானம் பும்ஸவனம் விஷ்ணுபலி சீமந்தோன்னயனம் ஜாத கர்மம் நாமகரணம் உபநிஷ்கிரமணம் அன்னப்ராசநம் கர்ண வேதம் சூடாகர்மம் உபநயனம் விரதபந்தனம் மஹாநாம்யவிரதம் உபநிஷத்விரதம் கோதானவிரதம் உத்வாஹம் என்னும் கிருத்யங்களுக்குப் பதினுறு ஹோமம் செய்து, அதன் பிறகு வாகீஶ்வர வாகீஶ்வரிகளைப் பூஜித்து உத்வாஸனஞ்செய்து, பின்னர் ஐந்து சமித்தால் அக்னியைக் குறித்து ஓமஞ் செய்துபின் ஆவரண தேவதைகளுக்கும் ஒவ்வொரு ஹோமஞ்செய்யவேண்டும். அதன் பின்னர் சிருவத்திஞல் நெய்யையெடுத்து சிருக்கில் நான்குதரம் விட்டு சிருவத்திஞல் சிருக்கைமூடி தன்ஞசனத்தினின்றெழுந்து வௌஷட் என்பதை இறுதியாகவுடைய அக்னி மந்திரத்திஞல் பூர்ணுகுதி செய்யவேண்டும்.

பின்பு கணேசமந்திரத்தால் பத்தாகுதிசெய்து, வன்னியில் பீடத்தைப்பூஜித்து, உத்தேச தேவதையைத் தியானித்து, அந்த அக்னியில் அந்தத் தேவதையைக் குறித்து நெய்யிஞல் அக்னி முகமும் தேவதையின் முகமும் ஐக்கியமாக விருக்கிறதாகப் பாவித்து, இருபத்தைந்து ஹோமம் மூலத்தாற் செய்து, பின்னர் ஏகீபாவமாகப் பாவித்து, அக்னியை ஆத்மாவிடம் ஒடுக்கிக்கொண்டு ஷடங்க தேவதைகளுக்கு ஆகுதிகளைத் தனித்தனிச்செய்து, அதன்பிறகு பதிஞெரு ஆகுதிசெய்து, இதஞல் வன்னிக்கும் தேவிக்கும் நாடி

சந்தானஞ் செய்து, கற்போக்த திரவியங்களைக் கொண்டாவது எள்ளினாலாவது தேவதையினுடைய மூலமந்திரத்தால் ஆயிரத் தெட்டாவர்த்தி ஹோமஞ் செய்யவேண்டியது. இவ்விதம் ஹோமஞ் செய்தபிறகு தேவி சந்துஷ்டையா யிருப்பதாகவும் அப்படியே ஆவரண தேவதைகளும் வன்னியாதிதேவதைகளும் சந்துஷ்டையா யிருப்பதாகவும் பாவித்து பிறகு ஸ்நான சந்தியாதிகளைச் செய்த வனையும் இரண்டு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்த வனையும் கையில் கமண்டலந் தரித்தவனையும் சுத்தனையு மிருக்கிற சிஷ்யனை குண்டத்துக்குச் சமீபத்தில் வரவழைத்து, ஆசாரியராகிய தன்னையும் சபையிலுள்ளோரையும் குலதெய்வத்தையும் நமஸ் கரித்து தர்பாசனத்தில் உட்காரும்படிச் செய்து, கிருபையுடன் கூடிய நோக்கத்தோடு அவனைப் பார்த்து, அவனுடைய சைதன் னியம் தன்னிடத்தில் சேர்ந்ததாகப் பாவித்து, தேவி அனுக்கிரகத் துக்கு யுரியவனாகும்படி சிஷ்யனுடைய சரீரத்தை திருஷ்டி யினாலும் அத்வாக்களை (வழியை) ஓமத்தினாலும் சோதனை செய்ய வேண்டியது. எவ்வாறெனில் அவனுடைய சரீரத்தில் ஷடத்து வாக்களைத் தியானித்து, பாதங்களில் காலாத்வாவையும் சந்தியில் தத்வாத்வாவையும் நாபியில் புவனாத்வாவையும் ஹ்ருதயத்தில் வர்ணாத்வாவையும் நெற்றியில் பதாத்வாவையும் சிரசில் மந்திராத்து வாவையும் தியானித்து, அந்தந்த அத்வாவை ஸ்வாஹாந்தமாக வுச்சரித்து, எள்ளோடுகூடிய நெய்யிற்றோய்த்த கூர்ச்சத்தினால் சிஷ்யனைத் தொடவேண்டும். பிறகு பிரணவத்துடன் கூடிய அத்வ மந்திரத்தினால் எட்டெட்டாகுதி செய்து, அதன்பிறகு ஷடத் வாக்களை பிரம்மத்தில் ஒடுங்கினதாகப் பாவித்து, மறுபடி சிருஷ்டி மார்க்கமாய் அத்வாக்கள் பிரம்மத்திலிருந்து துண்டானதாகப் பாவித்துத் தன்னிடம் ஒடுங்கிய சிஷ்ய சைதன்னியத்தை சிஷ்ய சரீரத்தில் யோஜித்து, அதன்பிறகு பூர்ணாகுதி செய்யவேண்டும். அதன் பின்னர் குண்டத்திலிருக்கிற தேவதையைக் கலசத்தில் யோஜித்து மறுபடி வ்யாகிருதி ஹோமஞ்செய்து, அக்னியினது அங்க ஆகுதிகளை ஒவ்வொருதரஞ் செய்து, அக்னியைத் தன்னிடம் ஒடுக்கிக்கொண்டு, நேத்திர மந்திரத்தினால் சிஷ்ய நேத்திரத்தை வஸ்திரத்தினால் கட்டி குண்டத்தினின்று மண்டலத்தை அடைவித்து அவன் கையில் புஷ்பத்தைக்கொடுத்து, முக்கிய தேவதையிடத்தில் புஷ்பாஞ்சலி செய்வித்து, நேத்திரபந்தத்தை யவிழ்த்து குரு சாசனத்தில் உட்காரச்செய்து,தேகத்தில் பூதசுத்தியும் மந்திர நியா சங்களும் செய்து, சிஷ்யனை எழுப்பி, வேறுமண்டலத்தில் உட்கார வைத்து, கும்பத்திலிருக்கிற தளிர்களைச் சிரசில் வைத்து, தேவி மந்திரத்தை ஜபித்து, தெய்வ ஸ்வரூபமாக விருக்கின்ற கலச ஜலங்களைக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்து, ரக்ஷார்த்தமாக வர்த்தினி ஜலந்தைத் தெளித்தல்வேண்டும். பிறகு சிஷ்யன் இரண்டு வஸ்திரந்தரித்து விபூதியணிந்து குருசந்நிதியில் உட்கார வேண்டும். கருணாநிதியாகிய ஆசாரியர் தன் இருதயத்தினின்றும் பரா சக்தியை வெளிப்படச்செய்து சிஷ்யன் இருதயத்தி லடைந்ததாகப்

பாவித்து சிஷ்யனை கந்தபுஷ்பாதிகளால் அருச்சித்து தனக்கும் தேவிக்கும் ஐக்கியபாவமாக வெண்ணி மகாதேவி மந்திரமாகிய தேவிகாயத்திரியை சிஷ்யன் வலக்காதில் மூன்று முறையுபதேசித்தல் வேண்டும். பிறகு தனது தக்ஷிண ஹஸ்தத்தை சிஷ்யன் சிரசில்வைத்து நூற்றெட்டுரு சிஷ்யன் ஜபிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். ஜபித்தபின்னர் சிஷ்யன் தேவஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஆசாரியரைப் பூமியில் தண்டாகாரமாக நமஸ்கரித்து வேறு சிந்தையின்றி சர்வத்தையும் ஆசாரியார்ப்பணஞ் செய்து யாகசம்பந்தமுடைய பிராமணர்களுக்கு தக்ஷிணை கொடுத்து சந்தோஷிக்கச்செய்து போஜனமும் செய்வித்து சுமங்கலிகட்கும் கன்னிகைகளுக்கும் பிரம்மச்சாரிகளுக்கும் தீனர்களுக்கும் ஆதரவு அற்றவர்களுக்கும் தரித்திரர்களுக்கும் தன் சம்பத்துக்குத் தக்கபடி திருப்தி செய்வித்து கிருதார்த்த னுயினேனென்று நினைத்து தினம் இந்த மஹாமனுவை ஆராதித்து வரவேண்டும். ஓ நாரதரே! உனக்குத் தீக்ஷாவிதியை விமரிசையாகச் சொன்னேன். ஆகையால் நீ தேவி பாதாம்புஜத்தைப் பஜிக்கவேண்டியது. இதைக் காட்டிலும் பரமான தருமம் வேறுகிடையாது. வைதீகன் வேதத்திற் சொல்லியபடி உபதேசஞ் செய்யக்கடவன். தாந்திரிகன் தாந்திரிகப்படி உபதேசஞ் செய்யக்கடவன். சாரமுள்ள இந்தத் தீக்ஷா விதியை அந்தந்தப் பிரயோகமுள்ளவர்கள் அந்தந்தமுறைப்படி நடத்தவேண்டியது. உன்னல் கேட்கப்பட்டவை யெல்லாம் என்னல் சொல்லப்பட்டன என்று நாராயணர் நாரதருக்குக் கூற அவர் நமஸ்கரித்துத் தேவி தரிசனத்தை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு பராம்பிகையின் பாதகமலங்களைப் பஜித்துப் பரமகதியடைந்ததாக வியாசர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறினுர். (62–155)

ஓம் அக்ஷஸூத்ரதராயை நம:

8. கேநோபநிஷதக் கதை

ஜனமேஜயன் கூறுகின்றுன்: பகவானே! சர்வதர்மங்களையும் சர்வ சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிரேஷ்டரே! சகலமான பிராம்மணர்களுக்கும் வேதத்தில் சக்தியுபாசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று சந்திகளிலும் வேறு காலங்களிலும் சக்தி உபாசனையே செய்யப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே அச்சக்தியை விட்டு எந்தக் காரணத்தால் வேறு தேவதையை யாவர் கிரகிப்பார்கள்?

சிலர் வைணவர்களாயும் சிலர் காணுபத்யர்களாயும் சிலர் மரவுரி தரித்தவர்களாயும் சிலர் திகம்பரர்களாயுமுள்ள காபாலிகர்களாயும் சிலர் பௌத்தர்களாயும் சிலர் சார்வாகர்களாயும் பிரிவுபட்டவர்களாய் வேதத்தில் சிரத்தை யில்லாதவர்களாக விருக்கின்றனர். ஓ சர்வஜ்ஞரே! மங்களத்தை விடுகிறதற்கு ஒருவருக்கும் புத்தி பூர்வகமாய் இச்சையுண்டாகாது. அப்படி யிருக்க,

இவர்கள் இப்படி யிருக்கிறதற்குக் காரணமென்னை என்பதனையும், முன் கூறியுள்ள மணித்வீப வர்ணனையில் தேவியினது மகத்தானதும் சிரேஷ்டமானதுமான ஸ்தானம் எப்படிப்பட்டது, எப்படி யிருக்கிறது என்பதனையும் சொல்லவேண்டும். ஆசாரியராயுள்ளார் எந்தவிதமான ரகசியத்தையும் சொல்லுகிறார்களாகையால் தேவரீர் என் விண்ணப்பத்துக் கிரங்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க வியாசர் கூறுகின்றார் :

ஓ ஜனமேஜயனே! நீ கேட்டபடி எதைக் கேட்பதினால் பிராம்மணர்களுக்கு வேதத்தில் சிரத்தை யுண்டாகுமோ அதனையும், மணித்வீபத்திலுள்ள தேவியினுடைய ஸ்தான வைபவத்தையும் கூறுகின்றேன். சமயத்துக்கு உசிதமான கேள்வியை நன்றாய்க் கேட்டனை. நீ மிகவும் புத்தியுள்ளவனாயும் வேத அபிப்பிராயத்தில் சிரத்தையுள்ளவனாயும் காணப்படுகின்றாய்.

பூர்வத்தில் அசுரர்கள் மிகுந்த கர்வ முடையவர்களாய் தேவர்களோடு நூறுவருஷ காலமாய் நானாவிதமான அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் விசித்திரமான மாயைகளாலும் உலகம் அழியும்படி ஆச்சரியகரமான யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது பராசக்தியின் கிருபையால் தேவர்கள் ஜயமடைந்தார்கள். அசுரர்கள் அபஜயமடைந்து பாதாளத்தை யடைந்தார்கள். இதன்பிறகு தேவர்கள் பராசக்தியின் செயலை யறியாது தங்களுக்கு நேர்ந்த பராக்கிரமத்தை யெண்ணி நமக்கேன் ஜயமுண்டாக மாட்டது? நமது மகிமை சர்வோத்தம மானதன்றோ? பாமரர்களாயும் பராக்கிரம மில்லாதவர்களாயு மிருக்கின்ற தைத்தியர்களெங்கே! யசஸோடு கூடினவர்களாயும் சிருஷ்டி திதி சங்காரங்கள் செய்கின்றவர்களாயும் இருக்கின்ற நாமெங்கே! பாமரர்களாகிய தைத்தியர்கதை ஒரு கதையா என்று மோகத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லித் திரிந்தனர். அப்பொழுது அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்ய கிருபா சம்பூரணையாகிய ஜகதம்பிகை யக்ஷரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்தனள். (1–18)

எப்படியென்றால், கோடிசூரியப் பிரகாச முடையதாயும் கோடி சந்திர சீதளகிரணப் பிரகாசமுடையதாயும் ஒரே சமயத்திலுண்டான கோடி மின்னற்காந்தி யுடையதாயும் கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் தோன்றாததாயும் இதற்குமுன் ஒருவராலுங் காணக் கூடாத அழகுடையதாயு மிருக்கின்ற தேஜஸோடுங் கூடிய ஓர் யக்ஷ உருவத்தோடு தோன்றினள்.

அப்போது தேவர்கள், இது வென்ன! இதுவென்ன என்று ஆச்சரிய முடையவர்களாயும் பெரிதாயும் செய்யக் கூடாததாயு மிருக்கிற இம்மாயை தானவர்களால் உண்டாகிய சேஷ்டையா? அல்லது நமக்கு அதிசயகரமாக வேறு யாராலாவது செய்யப்பட்டதா என்று யாவரும் ஒருங்கேகூடி ஆலோசனை செய்தனர். அதாவது நம்மில் யாராவது அந்த யக்ஷனுடைய

சமீபம் போகவேண்டியது; போய் அதன் வரலாற்றையறிந்து செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டியது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு தேவேந்திரன் அக்னிதேவனைக் கூப்பிட்டு, எங்களுக்கு நீ முகமாயிருப்பதால் நீ முன்னேபோய் யக்ஷன் யாரென்று அறிந்துகொள்வாயென்று கூற, அவ்வக்னிதேவன் உடனே விரைவாகச் சென்று யக்ஷன் சமீபத்திற்போய், நீ யாரென்று கேட்டான். அந்த யக்ஷன் அக்கினிதேவனைப் பார்த்து, நீ யார்? உன்னிடம் என்ன பலமிருக்கின்றது? என் முன்னே அவைகளைக் கூறுவாய் என்று கேட்க, அவன் நான் அக்னி; ஜாத வேதன் என்றும், சர்வத்தையும் தகனஞ் செய்யும் சக்தியுடையேனென்றும் கூறினன். யக்ஷன் அக்னிதேவனெதிரில் ஓர் துரும்பை எறிந்து அவனைப்பார்த்து, நீ லோகத்தையெல்லாம் கொளுத்தும் சக்தியுடையேனென்று கூறினையே; இச்சிறு துரும்பைக் கொளுத்துவையோ என்ன, அவன் சகல பலத்தோடும் அதனைக் கொளுத்த எத்தனித்தான். எவ்வளவு எத்தனித்தும் கொளுத்த முடியாமல் நாணமுற்றுத் தேவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்து அவர்களுக்குத் தான் போய்வந்த காரியங்களை நன்குயறிந்து கொள்ளும்படிச் சொல்லி, நமக்கு ஏன் இந்த வீணை அகங்காரமுண்டாயிற்று? இதனுல் ஆவது என்னவென்று கூற, தேவர்கள் அவனைவிட்டு வாயுதேவனைப் பார்த்து, ஜகமெல்லாம் உன்னிடஞ் சேர்ந்திருக்கின்றது; உன்னசைவினுல் உலகமுற்றும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றது; எல்லாவுயிர்கட்கும் பிராண ரூபமாயிருக்கின்றுய்; சர்வசக்தியையுந் தரிக்கின்றவனுயிருக்கின்றுய்; ஆகையால் நீயே அந்த சிரேஷ்டமான யக்ஷனிடம் போய்வருவாய்; உன்னைத்தவிர வேறெருவரும் அறிவதற்குச் சமர்த்தரில்லை என்று சொல்ல, வாயுதேவன் உடனே அகங்காரத்தோடும் அந்த யக்ஷனிடம் போயினன். யக்ஷன் அவனைப் பார்த்து, நீ யார்? உன்னிடம் யாது சக்தியிருக்கின்றது? என்முன் சொல்லுவாயென்று கேட்க, வாயுதேவன் அதிக அகங்காரத்தோடும், நான் மாதிரிஸ் (வாயு) வாயிருக்கின்றேன்; என்னிடத்தில் சகலத்தையும் சலிக்கச் செய்யும் வீரியமும் கிரகிக்கும் வீரியமும் இருக்கின்றன. என் சேஷ்டையினுல் சகல ஜகத்தும் விகாரப்படுகிறது என்று கூற, யக்ஷன் இதோ உன் முன்னிருக்கிற இந்தத் திரணத்தை உன்னிஷ்டப்படிச் சலிக்கச் செய்வாய்; அப்படிச் செய்யாவிடில் உன்னையனுப்பிய இந்திரனிடம் போய்ச் சேருவாயென்று சொல்ல, உடனே அந்த வாயுதேவன் சர்வசக்தியோடு கூடினவனுய் அந்தத் திரணத்தைத் அந்த ஸ்தானத்தினின்றும் பெயர்க்க எத்தனித்தான். அது தன்னிடமிருந்து ஒரு சிறிதும் சலிக்காமலிருப்பதைக் கண்டு கர்வமெல்லாம் அடங்கினவனுய் நாணி இந்திரனிடம் போய்ச் சேர்ந்து தனக்குக் கர்வபங்கமுண்டான காரணத்தைச் சொன்னுன். சொல்லவும் தேவர்களெல்லாங்கேட்டு, நாம் ஏன் வீணை கர்வங்கொண்டோம்? இந்த யக்ஷனையறிய நமக்குச் சாமர்த்தியமோ இல்லாமற் போயிற்று. அந்த யக்ஷனே அதிக பயத்தை

விளைவிப்பதாயும் ஒருவராலும் கண்டறியாத தேஜஸை யுடையதா யும் காணப்படுகிறது என்று இந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லி மறு படியும் தேவர்களெல்லாம், நீ தேவராஜனுனபடியால் நீயே அந்த யக்ஷனுடைய உண்மையை யறியவல்லவனுவாய் என்று பிரார்த்தித் தனர். உடனே இந்திரன் அந்த யக்ஷனைத் துரத்தப் போயினுன். பராத்பரமாகிய அது ஓடிப்போகாமல் அவனெதிரில் அதிவேகமா யோடிவந்து மறைந்து போயிற்று. (19–44)

போகவும் இந்திரன் அதிக வெட்கமடைந்து, நம்மை இந்த யக்ஷன் ஒரு பொருளாக மதிக்காமலும் நம்மையொன்றும் வினவாமலும் போயிற்று; நமக்கு முன்வந்த அக்னி வாயுவினிடமோ பேசிற்று என்று பெருங்குறைவடைந்து கூறுகின்றுன் : நாம் தேவக்கூட்டத்தில் போகக்கூடாது. அவர்களிடம் இந்த அவ மானத்தை என்னவென்று சொல்லுவது? அவர்களிடம் அதைக் கூறுவதினும் உயிரைவிடுவது மேலானது. ஏனெனில், மகான் களுக்கு மானந்தான் பெரிதான தர்மமாயுள்ளது. மானங் கெடுமாறுல் இறந்தவனுக்குச் சமானமாகு மல்லவா? இதிற் சம்சயமில்லை என்று நிச்சயித்து கர்வத்தைவிட்டுக் கர்வபங்கஞ் செய்த அந்த யக்ஷனைச் சரணுகதியடைந்தான். அச்சமயத்தில், ஓ இந்திரனே! நீ மாயாபீஜத்தை ஜபம்செய்; அதனுல் சுகமடை வாய் என்று ஓர் ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று. அதுகேட்டு லக்ஷ வருஷம் நிராகாரனுய்த் தியானத்திஞல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பராத்பரமாகிய மாயாபீஜத்தை ஜபம்செய்தான். அப்போது தற்செயலாக சித்திரை மாசம் நவமிதிதி மத்தியானத்தில் முன் தேஜோரூபமாக யக்ஷன் உண்டான அந்த ஸ்தானத்தில் ஒரு பேரொளி உண்டாயிற்று. (45–51)

அவ்வொளி, நடுவில் குமாரியாயும் அப்போது தோன்றிய யௌவனையாயும் ஜபா புஷ்பம்போன்ற காந்தியையும் கோடி இளஞ் சூரியர்போன்ற பிரகாசத்தையும் சிரோபூஷணமாக பாலசந்திரனை யும் வஸ்திரத்தினுள்ளே பிரகாசிக்கின்ற தனத்தையும் பாசாங்குச வரதா பயங்களாக விருக்கும் ஹஸ்தங்களையும் மிருதுவாகிய தளிர் போன்ற மேனியையும் உடையவளாயிருந்ததுமன்றி மனேகரையா யும் பக்தர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷம் போன்றவளாயும் நானுவித மான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் திரிநேத்திர தாரியாயும் மல்லிகை மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலை யுடையவளாயும் நான்கு வேதங்களும் வடிவங்கொண்டு நான்கு திக்கிலும் நின்று தோத்திரம் செய்யப்பட்டவளாயும் தந்தகாந்தி யால் பூமியானது பத்மராகம்போல் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவளா யும் பிரஸந்நையாயும் புன்னகையோடு கூடிய முகமுடையவளாயும் கோடி மன்மதர்கள்போல் அழகுடையவளாயும் சிவந்த ஆடை யுடையவளாயும் சிவந்த சந்தனத்திஞல் பூசப்பட்டவளாயும் சிவையாயும் ஹைமவதியாயும் சர்வ காரணங்களுக்கும் காரணியா யும் காரணங்கருதாத கருணைகரையாயும் உமாதேவி தோன்றினுள். அத்தேவியைத் தேவேந்திரன் நிறைந்த அன்புடன் தரிசித்துக்

கண்கள் ஆனந்தநீர்பொழிய சரீரம் புளகாங்கிதங்கொள்ள நமஸ் கரித்துத் துதித்து இந்த யக்ஷன் என்ன ? எங்கிருந்துண்டாயிற்று ? அதன் வரலாற்றைக் கூறவேண்டுமென்று கேட்க, தேவி கூறு கின்றாள் : ஓ இந்திரனே ! அந்த யக்ஷன் காரணத்திற்குக் காரண மாகிய என் ஸ்வரூபம் ; தோஷரகிதமாயும் சர்வசாக்ஷியாயும் மாயா திஷ்டானமாயுமுள்ள பிரம்ம ஸ்வரூபம். இனிச் சகலவேதங்களும் எதனுடைய பாதங்களை நமஸ்கரிக்கின்றதோ, சகல தபசுகளும் எதைச் சொல்லுகின்றதோ, பிரஜைகள் எந்த வஸ்துவின்மீது அன்புவைத்து பிரம்மசரியத்தை ஆஸ்ரயிக்கின்றனவோ, அந்தப் பதத்தைச் சங்கிரகமாகச் சொல்லுகின்றேன். ஓம் என்கிற ஏகா க்ஷரம் பிரம்மம் ; அதையே ஹ்ரீம் சொரூபமாகவும் சொல்லுவர். இந்த இரண்டும் எனக்குப் பீஜமந்திரங்கள். முக்கியமாகிய இந்த இரண்டு பீஜஸ்வரூபமா யிருக்கின்ற நான் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக் கிறேன். அதில் ஒருபாகம் சச்சிதானந்த சொரூபமாகவும் மற் றொன்று மாயாபிரகிருதி எனவுஞ் சொல்லப்படும். பராசக்தியாயும் சக்திமதியாயும் ஈஸ்வரியாயும் இருக்கின்ற என்னிடத்தில் அந்த மாயை சந்திரனிடம் சந்திரிகை எப்படி அபேதமா யிருக்கிறதோ அப்படி அபேதமாயும் சமமாயுமிருக்கிறது. ஜகத்பிரளயத்தில் என்னிடம் அபேதமாயிருக்கும் பிராணிகளுடைய கர்மங்களின் பரிபாகவசத்தால் மறுபடி அவ்யக்தமாயிருக்கிற அந்த மாயை வியக்த (பிரகாச)மாகின்றது. அந்தர்முகமாக விருக்கின்ற அவஸ்தை யாதோ அதுதான் மாயை ; பகிர்முகமாயிருக்கிற மாயை யாதோ அதுதான் தமசு. அந்தத்தமசிலிருந்து ஸத்வமும், சிருஷ்டி ஆரம்பத்தில் ரஜஸும் உண்டாகின்றன. பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கள் இம்முக்குணமுடையவர்கள். பிரமனுக்கு ரஜோகுணமும், விஷ்ணு மூர்த்திக்கு ஸத்வகுணமும், ருத்திர மூர்த்திக்குத் தமோகுணமும் அதிகரித்திருக்கும். ருத்திரர் சர்வகாரணரூபத்தையும் அடை வதற்குக் காரணமாயிருக்கிறார். பிரம்மா ஸ்தூலதேகமும் விஷ்ணு சூக்ஷுமதேகமும் ருத்திரர் காரண தேகமும் துரீயம் நானாகவும் உள்ளேன். சமாவஸ்தையா யிருக்கின்றதென்று எது சொல்லப் படுகிறதோ அது சர்வாந்தர்யாமியா யிருக்கின்ற நான்தான். உருவமில்லாமலிருக்கின்ற பிரம்மம் எதுவோ அந்தப்பிரம்ம ரூபமும் நானேதான். என்னுருவை நிர்க்குணம் சகுணம் என்று சொல்லப் படும். நிர்க்குணம் மாயை இல்லாதது ; சகுணம் மாயையோடு கூடியது. அந்த இரண்டுருவமாயிருக்கிற நான் சகல ஜகத்தையுஞ் சிருஷ்டித்து அதற்குள் பிரவேசித்து ஜீவர்களுடைய கர்மங்களை அனுசரித்து எப்போதும் அவர்களைத் தூண்டிக்கொண்டிருக் கிறேன். சிருஷ்டிதிதிசங்காரங்களில் திரிமூர்த்திகளையும் பிரேரே பணைசெய்து கொண்டிருக்கிறேன். வாயு சலிப்பதும், சூரியன் சஞ்ச ரிப்பதும், இந்திரன் அக்கினி யமன் முதலிய நீங்கள் சஞ்சரிப்பதும் எனது ஆக்ஞையினால்தான். என் அனுக்கிரகத்தால் நீங்கள் ஜயத்தை யடைந்தீர்கள் ; நீங்கள் மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட பதுமை போன்றவர்களாகலான் உங்களை நான் ஆட்டிவைக்கின்

றேன். அவ்வவர்களின் கர்மங்களையனுசரித்து சர்வத்தையும் செய்யும் சுந்தரி யான். ஆதலால் சிலசமயம் உங்களுக்கு ஜயமும், சில சமயம் அசுரர்களுக்கு ஜயமும் உண்டாகும் வண்ணம் செய்கின்றேன். சர்வ சொரூபமாயிருக்கின்ற என்னை நீங்கள் கர்வத்தினால் மறந்து கரையில்லாத மோகமடைந்து அகங்காரத்தினாற் சூழப் பட்டவராயினீர். உங்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வதற்காக உங்களுடைய தேகத்தினின்றும் வெளிப்பட்டிருக்கிற சிரேஷ்டமான தேஜஸ் என் தேஜஸ். ஆகையால் உங்களுக்குண்டாயிருக்குங் கர்வத்தைவிட்டு சச்சிதானந்த ரூபிணியாயிருக்கின்ற என்னைச் சரணமடைவீர்கள் என்று கூறினள். (52–83)

மூலப் பிரகிருதியாயும் ஈச்வரியாயுமிருக்கிற மகாதேவியைத் தேவர்கள் பக்தியோடு துதிக்க, அவள் அப்போதே மறைந்தனள். பிறகு பகவதியினுடைய பராத்பரமாகிய பாததாமரையை எல்லாத் தேவர்களும் அகங்காரமற்று ஆராதித்து மூன்று காலங்களிலும் காயத்திரி ஜபத்தையே செய்து யக்ஞ பாகங்களைக் கொடுத்து வழி பட்டு வந்தனர். இப்படி கிருதயுகத்தில் சகல பிராமணர்களும் காயத்திரிமந்திரம் பிரணவம் ஹ்ருல்லேகா மந்திர ஜபம் ஆகிய மந்திர ஜபங்களில் மிகுந்த ஆசையுடையவர்களாக விருந்தார்கள். வேதத்தில் சிலவிடங்களில் விஷ்ணுவுபாசனை நித்தியமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் அது நித்தியமல்ல. ஆகையால் அந்த விஷ்ணுவுபாசனையும் அந்தத் தீக்ஷையும் சிவோபாசனையும் இல்லாதவர்களாயிருந்தாலுமிருக்கலாம். சகல வேதங்களினாலும் காயத்திரியுபாசனை நித்தியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவ்வுபாசனையில்லாமல் இருக்கக்கூடாது; இல்லாத அந்தப் பிராமணனுக்கு எந்தப் பிரகாரத்தினாலும் அதோகதியுண்டாகிறது. பிராமணனுக்குக் காயத்திரியினால் கிருத கிருத்தியமுண்டாகிறது. அவனுக்கு காயத்திரி யபேக்ஷை தவிர வேறு அபேக்ஷை வேண்டியதில்லை. அதை ஜபிக்கிற பிராமணன் மோக்ஷமடைகிறான். உலகத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலிக்க வந்த மனுவானவர் அந்தணர்கள் வேறு கிருத்தியங்களைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் காயத்திரி உபாசனை மாத்திரம் விடாமல் செய்யவேண்டியதென்றும் அதை விட்டு வேறு உபாசனை செய்கின்றவன் நரகடைவானென்றும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால், ஓ ராஜனே! முதல் யுகத்தில் காயத்திரி ஜபபரராயிருக்கின்ற பிராமண சிரேஷ்டர்கள் தேவீ பதாம்புஜத்தில் பக்தியுள்ளவர்களா யிருந்தார்களென்றறிவாய் என்றனர். (84–92)

ஓம் தராயை நம:

9. கௌதமர் சாபம்

வியாசர் கூறுகின்றார் :—அரசனே! காயத்திரி ஜப விசேஷத்தை கௌதம முனிவர் சரித்திரத்தால் தெரிவிக்கிறேன் கேட்பாயாக. ஓர் காலத்தில் பிராணிகளுடைய கர்மவசத்தால் பன்னிரண்டு

வருஷம் இந்திரன் மழை பெய்விக்காமலிருக்க அதனால் மனிதர்கள் சாகும்படியான துர்பிக்ஷமுண்டாகி பிணங்களுடைய கணக்கை எண்ணமுடியாமற் போய்விட்டது. சிலர் பசியினால் குதிரைகளை யும் பன்றிகளையும் சிலர் மனித சவங்களையும் புசித்துவந்தனர். சிசுக்களைத் தாயும் ஸ்திரீகளைப் புருஷர்களும் சாப்பிட்டனர். இவ் வாறு பிராணிகளெல்லாம் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு உண்ணுதன வெல்லாம் உண்ண, அப்பொழுது பிராமணர்களில் அநேகர் கூடி நாமனைவரும் கௌதமரிடம் போவோம்; அவர் தபசையே தனமாக உடையவர்; காயத்திரி ஜபத்தை மறவாதவர்; அவர் நமது வறுமை யைப் போக்குவார்; அவருடைய ஆச்சிரமம் சுபிக்ஷமாயிருக்கிற தென்று அநேகர் போயிருக்கின்றனர். ஆனபடியால் அவருடைய ஆச்சிரமத்தை யடைவோம் என்று ஆலோசித்து, குடும்பிகளாயும் அக்னி ஹோத்திரத்தோடும் பசுமாட்டை யோட்டிக்கொண்டு வேலைக்காரர்களோடும் அவ்வாச்சிரமத்தினுடைய நான்கு திக் கின் வழியாக வந்து சேர்ந்தனர். அக்கூட்டங்களை கௌதமர் பார்த்து நமஸ்கரித்து ஆசனங் கொடுத்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகளால் பூஜித்து குசல ப்ரஶ்னம் வினவி, நீங்க ளனைவரும் இங்கு வந்தகாரணம் யாதோவென்று கேட்டனர். அவ்வந்தணர்கள் அடங்காத துக்கத்தோடு தங்களுடைய விருத்தாந்தங்களைத் தனித்தனியே சொன்னார்கள். கௌதமர் மிகவும் இரக்கமுடையவராய் துக்கமடைந்திருக்கிற அந்தப் பிராம்மணர்களைப் பார்த்து அபயங்கொடுத்துக் கூறுகின்றனர்: ஓ பிராமணர்களே! இவ்வாச்சிரமம் எப்போதும் உங்களுடை யதுதான். நான் உங்களுடைய அடியவனா யிருக்கின்றேன். அவ்வா றிருக்கும்பொழுது உங்களுக்கு என்ன சிந்தனையிருக்கின் றது? நான் தன்யனாய்விட்டேன். நீங்களெல்லோரும் மஹாதபோத னர்கள். உங்களுடைய தரிசனமாத்திரத்தில் தீயவொழுக்கங்களெல் லாம் அரிய நல்லொழுக்கங்களாய் விடுகின்றன. உங்கள் பாததூளியி யினால் என் கிருகம் சுத்தமாய்விட்டது. உங்கள் அனுக்கிரகத்தால் என்னைவிட தன்யராயுள்ளவர் யாவர்? நீங்கள் யாவரும் சந்தி ஜபம் பாராயணம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு சுகமாயிருங்க ளென்று சொல்லினர். பிறகு காயத்திரிதேவியைத் தியானித்து மிக்க பக்தியோடு வணங்கிய கழுத்துடையவராய் வந்தித்துத் துதிக் கின்றனர்: ஹே தேவி! வித்யே! ஹே வேதமாதாவே! பராத்பரே! வ்யாகிருதி முதலிய மகாமந்திரரூபியே! பிரணவரூபிணியே! சமா னாவஸ்த ரூபிணியே! ஹ்ரீங்கார ரூபிணியே! சுவாஹா சுவதா ரூபிணியே! சகலார்த்தத்தையுங் கொடுக்கின்ற உன்னை நமஸ்கரிக் கின்றேன். பக்தர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷம்போலும் அவஸ்தாதிர யங்களுக்கு சாக்ஷியாயும் துரீயாதீதஸ்வரூபிணியாயும் சச்சிதா னந்த ரூபிணியாயும் சகல உபநிஷத்துக்களாலும் அறியத்தகுந்த வளாயும் சூரியமண்டலவாசினியாயும் பிராதக்காலத்தில் சிவந்த நிறமுள்ள பாலையாயும் மத்யான காலத்தில் சிறந்தயௌவனையாயும் சாயங்காலத்தில் கறுப்புநிறமுள்ள விருத்தையாயு மிருக்கின்ற

வுன்னை நித்தியம் நமஸ்கரிக்கின்றேன். சர்வப்பிராணிகளது ஞானேதயத்துக்கு அரணியா யிருப்பவளே! பரமேஸ்வரியே! நீ எங்களாலுண்டாகும் அபராதத்தை க்ஷமிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். ஜகன்மாதாவாயும் பரமகலாரூபியாயு மிருக்கின்ற காயத்திரிதேவி பிரத்யக்ஷமாய் தரிசனந்தந்து, எதனால் யாவரையும் ரக்ஷிக்கப்படுமோ அப்படிப்பட்ட சர்வபோஷண பாத்திரத்தைக் கொடுத்து, ஓ கௌதமா! நீ எதனை விரும்புகின்றனையோ அவை களை யெல்லாம் இப்பாத்திரங் கொடுக்கும்; நீ பெற்றுக்கொள்ளென்று கூறி மறைந்துபோயினள். (1–23)

பின்னர் பர்வதத்துக்குச்சமமாக அன்னராசிகளும் அறுசுவை பதார்த்தங்களும் திவ்வியமான பூஷணங்களும் பட்டுகளும் வஸ்திரங்களும் யக்ஞத்துக்குரிய திரவியங்களும் பாத்திரங்களும் இவைபோலும் கௌதம முனிவரால் வேண்டப்படுவன வெல்லாமும் அப்பாத்திரத்திலிருந் துண்டாயின. முனிவர் கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாப் பிராமணர்களையும் வரவழைத்து அவைகளை யெல்லாம் கொடுத்தனர். மறுபடியும் அப்பாத்திரத்தி லிருந்து பசு எருமை ஆடு முதலியவைகளும் அவைகட்கு ஆகாரமான அநேகவித புற் களும் யக்ஞத்துக்குரிய கிருச்ரம்முதலிய சம்பாரங்களும் திரிலோகத் தும் எந்தெந்த வஸ்துக்கள் அழகுள்ளனவாகக் காணப்படுகின் றனவோ அவைகளெல்லாமும் உண்டாக, அவைகளையும் முனிவர் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தணர்கள் மிக்க சந்துஷ்டர் களாய் யக்ஞம் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

ஓ அரசனே! அந்தவிடத்தைப் பார்க்கும்போது சுவர்க்கத் துக்குச் சமானமாகப் பிரகாசித்தது. பிராமணர்களும் பிராமண ஸ்திரீகளும் வஸ்திராதி பூஷணங்களாலும் சந்தனாதி சுகந்தபுஷ்பங் களாலும் அமரரைப்போலும் அப்ஸர ஸ்திரீகளைப் போலுங் காணப் பட்டனர். இவ்வாறு கௌதமர் ஆச்சிரமம் நித்யோத்ஸவத் தோடு கூடினதாயும் சிறிதும் ரோகம்முதலிய பயமற்றதாயும் அசுர பயம் சிறிதும் அணுகாததாயும் நான்கு பக்கமும் நூறு யோஜனை தூரம் விசாலமுள்ளதாயும் பிரகாசித்தது. இவ்விதமான சிறப்பால் அந்தணர்களே யன்றி இதரர்களும் அங்குவர, அறிவிற் சிறந்த கௌதமர் யாவருக்கும் அபயமளித்துப் போஷித்து வந்தனர். அவ்வாச்சிரமத்தில் நடக்கும் சாஸ்திரோக்தமான அநேக யாகங் களால் தேவர்கள் சந்தோஷமடைந்து கௌதமரது கீர்த்தியைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். இந்திரன் தனது சபையில் மனிதர் கள் சாகும்படியான இந்த க்ஷாமகாலத்தில் அவிசு வபை முதலா னவை யுண்டாதல் துர்லபமாயிருக்க அவையெல்லாம் அளவில்லாம லுண்டாகின்றன. இங்குள்ள நமது கற்பகவிருக்ஷம் நம்முடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந் தனன். இவ்வாறு இந்திராதி தேவர்களால் போற்றத்தக்கவரா யிருந்தும் கௌதமர் சிறிதும் அகங்காரமின்றிப் பன்னிரண்டு வருஷம் முனிகணங்களையெல்லாம் புத்திரர்களைப்போல் காத்து வந்தனர். (24–36)

இதுவுமன்றிச் சகல முனிசிரேஷ்டர்களும் அந்தந்த விடங்களில் காயத்திரி தேவியாகிய ஜகதம்பிகையைப் பூஜிக்க முக்கியமானவிடங்களை யேற்படுத்தினர். அவ்விடங்களில் இன்னும் பக்தியோடு புரம்சரணைசெய்யும் பிராமணர்களுக்கு தேவி காலையில் பாலையாயும் நடுப்பகலில் யுவதியாயும் மாலையில் விருத்தையாயும் தோன்றுகின்றாள். அப்படிப்பட்ட இடத்தில் மகதி என்னும் வீணையை மீட்டிக்கொண்டும் காயத்திரிதேவியினுடைய பரமகுணங்களைக் கானஞ் செய்துகொண்டும் நாரதர் பரிசுத்தாத்மாக்களாகிய ரிஷிகளுடைய சபா மத்தியில் வந்துட்கார்ந்தனர். அப்போது கௌதமர் முதலியோர் சாந்தராகிய அவரைப் பூஜித்தார்கள். நாரதரும் கௌதமருடைய கீர்த்தியை யெடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்து, ஓ பிரம்மரிஷியே! தேவசபையில் தேவேந்திரன் நீர் ரிஷிகளைப் போஷிப்பதனாலுண்டாகிய கீர்த்தியைச் சொல்ல அதை நான் கேட்டு உம்மைப் பார்க்கவந்தேன்; ஹே முனிஸ்ரேஷ்டரே! ஜகதம்பிகையின் அநுக்கிரகத்தால் தன்யரா யிருக்கின்றீரென்று கூறி, முன்சொன்ன காயத்திரி ஸ்தானத்தைச் சேர்ந்து பிரீதியினால் விகசித்திருக்கும் நேத்திரங்களை யுடையவராய் ஜகதம்பிகையைப் பார்த்து விதிப்படித் துதித்து சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிறகு கௌதமரால் போஷிக்கப்படும் பிராமணர்களெல்லாம் கௌதமருடைய உத்கர்ஷத்தைக் கேள்விப்பட்டு அசூயை (பொறாமை)யினால் கர்வமடைந்து எவ்விதஞ் செய்தால் இவரது கீர்த்தி போய்விடுமோ அவ்விதஞ் செய்யவேண்டுமென்று எத்தனித்திருக்கும்போது பூமியிலெங்கும் மழைபொழிய ஆரம்பித்தது; எல்லாத் தேசங்களிலும் சுபிக்ஷமுண்டாயிற்று. அதை அவ்வந்தணர்கள் கேட்டு கௌதமரைச் சபிக்க எத்தனித்தார்கள். அந்தோ! இந்தப் பிராமணர்களுடைய தாய்தந்தையர்கள் எவ்விதமான புண்ணியஞ் செய்தவர்களோ, அவர்களுடைய உற்பத்தி எப்படிப்பட்டதோ? ஓ அரசனே! நானறியேன். (என்றால் இவர்களைப் பெற்றவர்களுடைய பாவத்துக்களவில்லை என்றும் அவர்களுடைய உற்பத்தி குற்றமுடையதென்றும் கூறியதாகும்) கால மகிமையை யாவரால் சொல்லமுடியும்? (37–48)

ஓ பூபாலனே! அவ்வந்தணர்கள் எவ்விதமாய்ச் சபிக்கத் தொடங்கினரென்றால் மிகக் கிழமாயும் பிராணன்போகும் சமயமாயுமுள்ள ஓர் மாயா ரூபமான பசுவை நிர்மித்து அதனைக் கௌதமர் ஹோமஞ் செய்யுங்காலத்தில் அவ்வோமசாலையை யடையும்படிச் செய்தனர். கௌதமர் அதனை ஹூம்ஹூம் என்னுஞ் சப்தத்தால் தடுத்தனர். அப்பசு அவ்வொலிக்குப் பயந்து பிராணனை விட்டது. அங்கிருந்த ரிஷிகளெல்லாம் துஷ்டராகிய இந்த கௌதமரால் பசு கொல்லப்பட்டதென்று கூச்சலிட்டு ஆரவாரஞ் செய்தனர். கௌதமர் ஓமத்தைப் பூர்த்திசெய்துவிட்டுப் பசு இறந்ததைக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து சமாதிநிஷ்டராய்த் தியானஞ்செய்து பசு இறந்த காரணத்தைச் சிந்தித்து அறிந்துகொண்டு அப்போதே பிரளயகால ருத்திரரைப்போல் கோபித்துக்

கண் சிவந்து கூறுகின்றார் : ஹே பிராமண அதமர்களே ! நீங்கள் வேதமாதாவாகிய காயத்திரியினிடத்திலும் அதன் தியானத்திலும் ஜபத்திலும் பராமுகர்களா யிருக்கக்கடவீர். வேதத்தினிடத்திலும் அதிற் கூறும் யாகங்களிடத்தும் அந்த வசனங்களிடத்தும் ஈஶ்வர னிடத்தும் ஈஶ்வர விஷயமான சாஸ்திரங்களிடத்தும் மந்திரத்தி னிடத்தும் அசத்புத்தி யுடையவர்களாயும் அஃதேபோல் மூலப் பிரகிருதியிடத்தும் ஸ்ரீ தேவியிடத்தும் அவர்கள் தியானத்தி னிடத்தும் கதைகளிடத்தும் நீங்கள் பராமுகமாயிருக்கக் கடவீர். தேவி மந்திரத்தினிடத்தும் தேவி ஸ்தானத்தினிடத்தும் தேவி யுபாசனுகர்மத்தினிடத்தும் தேவியுற்சவ தரிசனத்திலும் தேவி நாம உச்சாரணையிலும் தேவி பக்தனைச் சமீபிப்பதிலும் தேவி பக்த னுடைய பூஜையிலும் ஈஶ்வரனுடைய உற்சவத்திலும் தரிசனத் திலும் ஈஶ்வர பக்த பூஜை செய்வதிலும் பஸ்மம் ருத்திராக்ஷம் பில்வம் முதலியவைகளிலும் சிரௌதாசார ஸ்மார்த்தாசாரங்களிலும் ஞான மார்க்கத்திலும் அத்வைத ஞானத்திலும் சாந்திதாந்தியாதி சாதனங்களிலும் நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களிலும் அக்னிஹோத் திரம் முதலியவற்றைச் செய்வதிலும் வேதாத்தியயனஞ் செய்வ திலும் வேதப் பிரவசனத்திலும் கோதானம் முதலிய தானங் களிலும் பிதுர் ஶ்ராத்தாதிகளிலும் சாந்திராயணம் முதலிய பிராயச்சித்தங்களிலும் பராமுகர்களா யிருக்கக் கடவீர்கள். ஸ்ரீ தேவியைத் தவிர இதர தேவதைகளிடத்து பக்தி சிரத்தை யோடு கூடினவர்களாயும் சங்க சக்கிராங்கிதர்களாயும் இருக்கக் கடவீர். காபால தந்திரத்திலும் பௌத்த சாஸ்திரங்களிலும் பாஷண்டாசாரத்திலும் ஆஸக்தி யுள்ளவர்களாகக் கடவீர். பிதா, தாய், மகன், உடன்பிறந்தவன், கன்னிகை, பாரியை இவர்களை விற்பனை செய்யும் தொழிலுடையவராவீர்கள். வேதம், தீர்த்தம், தர்மம் இவைகளை விக்ரயஞ் செய்யக்கடவீர்கள். பாஞ்சராத்திரம், காமசாஸ்திரம், காபாலிகம், பௌத்தம் இந்த மதங்களில் சிரத்தை யுடையவராகக் கடவீர்கள். மாதா, கன்னிகை, உடன்பிறந்தார், பரஸ்திரீ இவர்களோடு புணரக் கடவீர். உங்களுடைய வம்சத்திலுண்டாகும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் நான் கொடுத்த சாபத் தீயால் தகிக்கப்பட்டவர்களாக உங்களைப்போலவே ஆகக் கடவர்கள். நானதிகமாகச் சொல்லுவதனுலென்ன ? மூலப்பிரகிருதி யாயும் ஈஶ்வரியாயும் சிரேஷ்டையாயுமிருக்கிற காயத்திரி உங்க ளிடம் கோபித்தவளாகக்கடவள். இருள் மயமாயிருக்கிற கிருகம் உங்கட்கு ஸ்தானமாக சித்திக்கக்கடவது என்றனர். இவ்வண்ண மான கொடுஞ் சாபத்தைக்கொடுத்து ஜலத்தைத்தொட்டு பின்னர் மிக்க ஆவலுடன் தனது பூஜாஸ்தானத்தை யடைந்து காயத்திரி தேவியைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்தனர். அப்போது சிரேஷ்டமாகிய தேவி சாபகிரஸ்தாளாகிய பிராம்மணுளுடைய கிருத்யத்தைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்பாகச் சிரித்தனள். நாளைக்கும் அத்தேவி அங்கு சிரிப்புடையவளாகக் காணப்படுகிருள். ஓ அரசனே ! அத்தேவி முனிசிரேஷ்டராகிய கௌதமரைப் புன்சிரிப்புடன் பார்த்துக் கூறு

கிருள்: பாம்புக்குக்கொடுத்த பால் எப்படி விஷமாகின்றதோ அப்படி இவர்களுக்கு நீ செய்த நன்றியாயிற்று. மகாபாக்கியசாலி யாகிய ஹே கௌதமனே! மனவெப்பமொழிந்து சாந்தியடையக் கடவாய். உலகரீதி இப்படிப்பட்டது என்று திருவாய் மலர்ந்தனள். கௌதமர் தேவியை நமஸ்கரித்துத் தன்னிடத்தையடைந்தார். பிறகு பிராமணர்களெல்லாம் கௌதமர் சாபத்தால் தகிக்கப்பட்டு வேதராசிகளை மறந்து காயத்திரியையும் மறந்தனர். (49–84)

பின்னர் இவர்களெல்லாம் ஏக்கங்கொண்டவர்களாய் கௌதமரைத் தண்டாகாரமாய் நமஸ்கரித்து லஜ்ஜையினால் இறங்கின முகமுடையவர்களாய் வேறொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்று நான்குபக்கமுஞ் சூழ்ந்து பிரார்த்தித்தார்கள். கருணைசாலியாகிய கௌதமரவர்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்: என் சொல் எப்போதும் பொய்யாது. நீங்களனைவரும் கிருஷ்ணாவதாரம் வரையில் கும்பீபாகத்திலிருக்கக்கடவீர். கலியுகத்தில் உங்களுக்கு ஜன்மமுண்டாகும். அப்போது நான் சொன்னவையெல்லாம் உண்மையாய்ச் செய்யத்தக்கவராவீர்கள். அச்செய்கை உங்களைவிட்டுப் போகாது; சாபவிமோசனத்தில் ஆசையிருந்தால் காயத்திரியின் பாதபங்கஜத்தைச் சேவியுங்களென்று சொல்லியனுப்பினர். பிறகு இது பிராரப்தம் என்று சொல்லிக் கோபத்தைவிட்டு மனோசாந்தியடைந்தனர்.

பின்னர் கௌதமர் கூறியபடியே கிருஷ்ணாவதாரம் முடிந்து கலிகாலமுண்டான காலத்தில் சாபமடைந்தவர்களாகிய அந்தணர்களெல்லாம் கும்பீபாகத்தினின்று வெளிப்பட்டுப் பூமியிற்றோன்றி திரிசந்தியைவிட்டும் காயத்திரிஜபத்தை விட்டும் வேதத்தில் பக்தியையிழந்தும் பாஷண்டமதத்திற் புகுந்தும் அக்னிஹோத்திரம் முதலிய சத்கர்மங்களைக் கைவிட்டும் தேவர்களுக்கும் பிதுர்களுக்கும் அன்னாதிகள் கொடுப்பதைக் கைவிட்டும் தருமமூலத்தையறியாதவர்களாய் தப்த முத்திரைகளைத் தரிக்கின்றவர்களாய் மனம்போன வழியே ஆசாரங்களை யனுஷ்டிக்கின்றவர்களாய் காபாலிகளாயும் பௌத்தாளாயும் க்ஷமணாளாயும் பண்டிதர்களாயிருந்தாலும் துராசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களாயும் பரஸ்திரீகளிடம் ஆசையுள்ளவர்களாயும் இருப்பவராயினர். ஓ அரசனே! அவர்கள் அப்போது செய்யும் கர்மங்களால் மறுபடி கும்பீபாகத்தை அடையப்போகிறார்கள். ஆகையால் எவ்விதத்திலும் நித்யமாகிய பரமேஸ்வரி உபாசனையைச் செய்யவேண்டியது; அதைவிட்டு வேறு உபாசனை நித்யமானதன்று. சக்தியுபாசனைதான் நித்யமானது. அஃதில்லாவிடில் கீழே வீழ்வான். இது வரையில் அந்தணர்களுக்குத் தேவியினிடம் பக்திவராமைக்குக் காரணம் கௌதமர் சாபமெனக் கூறினேன். இனி பவாரணியாயும் ஆத்யையாயுமிருக்கிற புவனேஸ்வரியினுடைய மேலான ஸ்தானம் எதுவோ அந்த மணித்வீப வர்ணனையைச் சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக. (85–100)

ஓம் அகாராதிக்ஷகாராந்தாயை நம:

10. மணித்வீபம் (1)

வியாசர் கூறுகின்றார் : பிரமலோகத்தின் மேற்பாகத்தில் சர்வ லோகமும் இருக்கிறதென்று எது கேட்கப்பட்டதோ அதுதான் மணித்வீபமென்று சொல்லப்படும். இதிற்றான் தேவி பிரகாசிக் கின்றாள். இது வைகுண்டம் கைலாசம் கோலோகம் என்ப வைகளையும் பூலோகம் முதலிய எல்லாவுலகங்களையும் தன்னுட் கொண்டிருத்தலால் சர்வலோகமென்றும் தேவி தான் எப் பொழுதும் வசிப்பதற்குத் தனது சுயேச்சையாக மூலப்பிரகிருதியி னின்றும் கற்பிக்கப்பட்ட படியினால் சர்வலோகாதிகம் என்றும் சொல்லப்படும். இதனினுஞ் சிறந்ததும் அழகான இவ்வுலகத்துக் குச் சமானமானதும் மூவுலகிலும் இல்லை. பிறவித்துன்பத்தை நாசஞ்செய்கிற இந்த மணித்வீபம் திரிலோகத்துக்கும் குடை போலிருக்கிறது. இதுவே பிரமாண்டத்துக்குச் சாயையாயும் அனேக யோசனைதூரம் அகலமுள்ளதாயும் அழகாயும் நாற்புறமும் அமிர்தசாகரத்தால் சூழப்பட்டதாயுமுள்ளது. அக்கடலானது காற்றினால் மோதும் அலைகளை யுடைத்தானதாயும், ரத்னம்போற் பிரகாசிக்கின்ற மணற்பரப்பை யுடைத்தானதாயும், அனேகவித மான மச்சங்களாலும் சங்கினங்களாலும் வியாபிக்கப்பட்டதாயும், அலைமடிந்து வீழுந்தோறும் சிதறும் திவலைகளினால் குளிர்ந்திருக் கும் நிலப்பரப்பையுடைத்தானதாயும், அநேகமான கொடிமரங்க ளோடு கூடியுள்ள மரக்கலங்களை யுடைத்தானதாயும், நான்கு பக்கங்களினும் விருக்ஷங்களால் பொலிவுபெற்றிருக்குந் தன்மையை யுடைத்தானதாயும் உள்ளது.

அதற்கு வடக்கில் நான்கு துவாரத்தோடுங்கூடி ஏழுயோசனை உயரமுள்ள இரும்பினால் அமைக்கப்பட்ட மதில் ஒன்றிருக்கின்றது. அதில் அநேக அஸ்திர சஸ்திரந் தரித்தவர்களாயும், யுத்தத்தில் சமர்த்தர்களாயும் உள்ள காவலாளிகள் வாசஞ்செய்வர். ஒவ்வொரு துவாரத்தில் எண்ணிறந்த துவாரபாலகர்களும், தேவியினுடைய பக்தகணங்களும், ஜகதீஸ்வரியினுடைய தரிசனார்த்தம் வருகின்ற வர்களுடைய கூட்டங்களும் நெருங்கியிருப்பதோடு அவர்களுடைய வாகனங்களும் அணியணியாய் நெருங்கிக் கிடக்கும். விமானங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதினால் உண்டாகும் மணிகளின் ஓசை எங்கும் பரவியிருக்கும். திசைகளெல்லாம் குதிரைகள் கனைக்கும் கனைப்பொலியாலும் அவைகளின் குளம்படியின் படபடப்பொலி யாலும் காதுகளெல்லாம் செவிடுபடும். ஜனமேஜயனே! அந்தத் திசைகளில் கையில் பிரம்பு வைத்திருக்கிற கூட்டத்தவர்கள் வரிசை வரிசையாய் நிற்பார்கள். அவர்கள் அவ்வழியாய் வரும் தேவ கணங்களைத் தாங்கள் தாங்கியிருக்கும் பிரம்பினாலடிக்க அவ்வடியி னால் அவர்களெல்லாம் அலறும் ஓசையும் நிறைந்திருக்கும். அந்தக் கோலாகலத்தினால் இது இன்னவோசை இது இன்ன சப்தமென் றறியமுடியாது இவ்வோசைகளேயன்றி இன்னும் அநேகவிதமான

த்வனிகளும் த்வனித்துக்கொண்டிருக்கும். இதனுல் இது இன்ன சத்தமென்றும், இது இன்ன வோசை என்றும், இது இன்ன ஒலி என்றும் ஒருவராலும் அறிதற்குக்கூடாது. அந்த மார்க்கங்களில் நீர்நிறைந்திருக்கிற தடாகங்களும் ரத்தினமயமான விருக்ஷங்களும் பிரகாசிக்கும். (1–17)

அதற்கு வடக்கில் வெண்கலமயமான மண்டபம் ஒன்றுண்டு. அதைச் சூழ்ந்து ஆகாயத்தை யளாவியிருக்கும் கோபுரங்களோடு மகத்தான வெண்கலப் பிராகாரம் ஒன்றுளது. அது முன்சொன்ன பிராகாரத்திலும் நூறுமடங்கு அதிகமான காந்தியோடு பிரகாசிக்கும். அங்கு உலகில் எவ்வளவு விருக்ஷஜாதிகளுண்டோ அவ்வளவும் எப்போதும் நறுமணங்கமழும் புஷ்பம் பழம் தளிர் இவைகளோடு கூடினதாயிருக்கும். பலா மகிழம் வெள்ளலோத்தி செம்பாலே கரணிகாரம் கோங்கு அசோகு தேவதாரு முதலிய விருக்ஷ ஜாதிகளுடைய வனங்களும் உபவனங்களும் இவ்வனங்களோடு பிசினியை யுடைய மதத்த விருக்ஷங்களும் அநேக தடாகங்களும் அங்கு சூழ்ந்திருக்கும். மேலேசொல்லிய அந்த வனங்களில் ஆறு ருதுக்களிலும் உண்டாகவேண்டிய பலன்கள் எவை எவையோ அவைகளெல்லாம் தவருது எப்போதும் உண்டாகும். குயிலோசைகளாலும் வண்டுகளுடைய ரீங்கார சப்தங்களாலும் அநேக பக்ஷிகளுடைய சஞ்சாரங்களினுலும் அநேகவிதமான ரசங்கள் நதிகளாய்ப்பெருகி வருவதினுலும் புரு கிளி அன்னம் இவைகளுடைய ரக்கைகளின் அசைவினுல் உண்டாகும் காற்றினுல் அசைகிற விருக்ஷங்களினுலும் அவ்விருக்ஷங்களின் சுகந்தத்தைக் கவர்ந்து வருகிற காற்றினுலும் அங்கும் இங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற அநேக பெண்மான்களாலும் நிருத்தஞ் செய்கின்ற மயில் கூட்டங்களின் சுகமான கேகா சப்தங்களினுலும் சோபிதமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். (18–33)

அதற்கு வடக்கில் சதுராகாரமாகவும் ஏழுயோசனை உயரமுள்ளதாகவும் ஒரு தாம்பிர பிராகாரமிருக்கின்றது. அது பொன்போன்ற மலர் இலே இவைகளால் பிரகாசிக்கிறதாயும் பத்துயோசனை தூரம் வியாபிக்கப்பட்ட வாசனையுடைத்தானதாயும் உள்ள கற்பக விருக்ஷங்களால் சூழப்பெற்றது. அவ்விடத்தில் எப்போதும் வசந்தருதுவானவன் புஷ்பசிம்மத்தில் உட்கார்ந்து புஷ்பக்கொடை நிழல் செய்ய புஷ்ப பூஷணங்களினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டு புஷ்பங்களினின்றும் பெருகாநின்ற தேன்வெள்ளத்தினுல் சுழல்கின்ற கண்களோடிருப்பன். அவனேடு அவனுடைய மதுஶ்ரீ மாதவஶ்ரீ என்னும் ஸ்திரீகளிருவர் புன்சிரிப்புடன் கிரீடித்துக்கொண்டிருப்பர். அங்கு கானஞ்செய்யும் கந்தர்வர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளுடன் நிறைந்திருப்பர்; கோகிலங்களுடைய சப்தங்கள் நிறைந்திருக்கும். வசந்தகாலவுல்லாசத்தை அவாவும் காமிகளுக்கு மனேரதத்தை விருத்திசெய்யும். (34–41)

அதற்குவடக்கில் ஏழுயோசனையுயரமுள்ள ஈயப்பிராகாரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அது சாலேகள்தோறும் பத்துயோசனை தூரம்

வாசனைவீசும் சந்தன விருக்ஷங்களையும் பொன்போல் பிரகாசிக்கின்றதாயும் எப்போதும் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களும் அமிர்தம் போன்ற ரசங்களும் மதுரமுள்ள பலன்களுமுள்ள கற்பகவிருக்ஷங் களையு முடையது. அவ்வனத்தில் கிரீஷ்மருது நாயகன் சுக்ரஶ்ரீ சுகிஶ்ரீ என்னும் மனைவிகளுடன் சுகித்திருப்பன். அங்கு சகல ஜனங்களும் தாப நிவிர்த்தியின்பொருட்டுத் தங்கியிருப்பர்; வேதங்களை யறிந்த சித்தர்களிருப்பர். திவ்யமான சந்தன புஷ்ப மணிந்த அநேக ஸ்திரீகள் கையில் விசிறியுடையவர்களாகவிருப்பர். இவரொழிந்த அநேகர் கூட்டம் கூட்டமாக சீதளமான ஜலத்தின் குளிர்ச்சியை விரும்பி வந்திருப்பர். (42–48)

அதற்கு வடக்கில் ஏழுயோசனை உயரமுள்ள பித்தளை பிராகார மொன்றுண்டு. அது அரிசந்தன விருக்ஷங்களாலும் புதிய தளிர் களுடைய விருக்ஷங்களாலும் பசிய புற்களாலும் நிறையப்பெற்றும் நதிநதங்களுடைய பிரவாகங்களையும் ஆசையுடையவனுடைய மனம்போல் கலங்கப்பெற்ற சரசுகளையும் தேவியினுடைய உபாசன கர்மத்தைச் செய்யும் சித்தர்களும் தேவர்களும் வசிக்கும் சிறந்த இடங்களையும் உடைத்தாயுள்ளது. தேவியின் பொருட்டுத் தடாகங்கள் கிணறுகள் முதலிய தருமங்களைச் செய்தவர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளோடு இருக்கப்பெற்றுள்ளது. அந்தப் பிராகாரத்தில் மேகவாகனனாகிய வருஷருது என்னும் நாயகன் வசிப்பன். அவனுக்கு நேத்திரம்-மின்னல், கவசம்-மேகம், சப்தம்-இடி, வில்-இந்திரதனுசு, சேனைகள்-வருஷதாரைகளாகிய கணங்கள். ஸ்திரீகள்-நபஶ்ரீ, நபஸ்யஶ்ரீ, ஸ்வரஸ், யாரஸ்யமாலினி, அம்பா, அதுலா, அநிரத்நி, அப்ரமந்தீ, மேகயந்திகா, வருஷயந்தீ, சிபுணிகா, வாரிதாரா என்று சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு சக்திகள்.

அதற்கெதிரில் ஏழுயோசனை உயரமுள்ள பஞ்சலோகத்தால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஒரு பிராகாரம் உள்ளது. அதன் மத்தியில் மந்திர சாலை ஒன்றுளது. அது புஷ்பங்களாலும் கொடிகளாலும் தளிர் களாலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அங்கு அநேகவிதமான சித்துக்களில் வல்ல சித்தர்கள் பரிவாரங்களோடும் ஸ்திரீகளோடும் வசிப்பர். அதற்கு நாயகன் சரத்ருது. அவனுக்கு லக்ஷ்மி ஊர்ஜலக்ஷ்மி என்னும் இரண்டு மனைவிகள். (49–59)

அதற்குமுன் பெரிய கொடிமுடிகளோடுகூடிய ஒரு வெள்ளிப் பிராகாரம் ஏழுயோசனையுயரத்தோடிருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் பூங்கொத்துகளோடுகூடிய பாரிஜாத விருக்ஷங்கள் இரண்டுவரிசை களிலும் இருக்கும். அவைகள் அங்கு தேவியினது தியானாதி கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்யும். அதற்கு அதிபதி ஹேமந்தருது. அவன் சகல கணத்தோடும் ஆயுதத் தோடுங் கூடிக்கொண்டு காமிகளை ரமிக்கச்செய்து கொண் டிருப்பன். அவனுக்கு ஸஹஶ்ரீ ஸஹஸ்யஶ்ரீ என்னும் இரண்டு மனைவிகள். அங்கு தேவிவிரதத்தைச் செய்த சித்தர்கள் வசிப்பர்.

அதற்குமுன் ஏழுயோசனை உயரமுள்ள உருக்கிவார்த்த பொன்பிராகாரம் ஒன்றுளது. அதனடுவில் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்த கதம்பவனங்கள் சூழ்ந்திருக்கும். அவ்வனத்தின் தேன் ஆயிரந்தாரையாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடும். அதைப் புசிக்கின்றவர்கள் தேவியின் நிஜானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பர். அதற்கு நாயகனாகிய சிசிரருது தபஸ்ரீ தபஸ்யஸ்ரீ என்னும் மனைவியர்களோடிருப்பன். அங்கு தேவி விரதத்தைச் செய்கின்ற சித்தர்கள் நானாவித போகங்களினா லுண்டாகும் மஹானந்தத்தை யுடையவர்களாய் ஸ்திரீகளோடும் பரிவாரங்களோடும் கூடியிருப்பர். அதற்குமுன் ஏழு யோசனை உயரத்திலுள்ள புஷ்பராகமயமான பிராகாரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அங்குள்ள பூமியும் வனங்களும் உபவனங்களும் சோலைகளிலுள்ள ரத்னவிருக்ஷங்களும் மதில்களும் புஷ்பராகமயமாகவே பிரகாசித்தும் பக்ஷிகள் ஜலங்கள் மண்டபங்கள் ஸ்தம்பங்கள் சரசுகள் சரசுகளிலுள்ள கமலங்கள் முதலியனவும் ரத்னமயமாகவே யிருப்பதால் ரத்னசாலையென்று பெயர்பெற்று விளங்கும். இது முன்சொன்ன பிராகாரங்களைக்காட்டிலும் தேஜசினால் லக்ஷம் பங்கு அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கும். ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலுள்ள திக்பாலகர்களும் அங்குள்ள திக்பாலகர்களும் தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களுடன் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருப்பர். அதற்குக் கிழக்கில் அமராவதி என்னும் ஒரு பட்டணம் மிகவும் உன்னதமாய் நானாவிதமான உபவனங்களோடும் பிராகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அந்தப் பிரகாசம் சுவர்க்கலோக காந்தியிலும் மேம்பட்டிருக்கும். அவ்விடத்தில் ஆயிரங்கண்களுடையவனும் ஐராவதாரூடனும் வஜ்ரஹஸ்தனும் தேவசேனைகளாற் சூழப்பட்டவனும் பிரதாபவானுமுள்ள தேவேந்திரன் தேவஸ்திரீகளோடும் இந்திராணியோடுங் கூடிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பன். அக்னிகோணத்தில் அக்னிக்குச் சமானமான வன்னியபுரி என்னும் ஒரு பட்டணம் உண்டு. அங்கு அக்னி ஸ்வஹா சுவதா என்னும் இரண்டு மனைவிகளோடும் தனக்குரிய வாகனம் பூஷணாதிகளோடும் கணங்களோடும் கூடினவனாய் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பன். யமதிக்கில் யமபுரி என்று ஒரு புரியுண்டு. அதில் சூரியன் மகனாகிய யமன் தன் பத்தினியுடன் சித்ரகுப்தர் முதலான படர்களுடன் கூடினவனாயிருப்பன். நிருதிதிக்கில் நைருதி என்பவன் ராக்ஷஸர்களோடும் தன் பத்தினியோடும் கட்கதாரியாய் வசிப்பன். வருணதிக்கில் வருணன் பாசதாரியாய் பிரதாபவானாய் மச்சாரூடனாய் மதுவினால் மயங்கினவனாய் சமுத்திரத்திலுண்டாகும் சங்கு முதலிய வஸ்துக்களோடு கூடினவனாய் தன் சக்தியுடன் வசித்துக்கொண்டிருப்பன். வாயுகோணத்தில் வாயு வாயுவைப் பக்ஷிக்கிற யோகிகளோடு கூடினவனாய் கொடியைக் கையில் தரித்தவனாய் பரந்த கண்களையுடையவனாய் மான் வாகனமுடையவனாய் மருத்கணங்களோடு கூடியவனாய் தன் பத்தினியோடு கூடியிருப்பான். வடதிசையில் யக்ஷலோகத்தில் யக்ஷாதிபதியாகிய குபேரன் விருத்தி ரித்தி

முதலான சக்திகளுடனும் நவநிதிகளுடனும் பெருத்த வயிறுடனும் தனத்துக்கு நாயகனும் மணிபத்திரன் பூர்ணபத்ரன் மணிமான் மணிகந்தரன் மணிபூஷணன் மணிஸ்ருக்வி மணிகன் முகதாருகன் முதலிய யக்ஷசேனாதிபதிகளோடு கூடினவனாய் நிஜசக்தியுடன் வசிப்பன். ஈசானகோணத்தில் விலையில்லாத ரத்னங்களால் செய்யப்பட்ட மஹாத்புதத்தோடு கூடிய ருத்ரலோக மொன்றுண்டு. அதில் ஈசானதிக்பதி என்றும் ஈசானரென்றும் பெயருள்ள ருத்திர ரிருப்பர். அவர் கோபமுள்ளவராயும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற நேத்திரமுடையவராயும் நாணேறிய தனுசையும் பாணத்தையும் கையிலுடையவராயும் சூலாயுதத்தைத் தரித்தவராயும் விகாரமான அக்னியைக் கக்கும் முகமும் மூன்று நேத்திரமும் பத்துக்கண்ட மும் நூறு கரமும் ஆயிரம் புஜமும் பத்துப் பாதங்களும் உடையவ ராயும் தனக்குச் சமானராயுள்ள உக்கிரமூர்த்திகளாய் அந்தரிக்ஷத் திலும் பூமியிலும் சஞ்சரிக்கிற ருத்திரகூட்டங்களும் ருத்திராத் தியாயத்தில் எந்த ருத்திரர்களைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அவர் களும் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் கணங்களாகப் படைத்தவராயும் கோடி ருத்ராணிகளோடு கூடியிருக்கும் பத்திரகாளி முதலிய மாத்ருகா கணங்களாலும் அநேகவிதமான சக்திகளோடும் கூடி யிக்கிற டாமர்யாதி கணங்களாலும் வீரபத்திரர் சகிதமான மஹா ருத்ரர்களாலுஞ் சூழப்பட்டவராயும் சிரமாலைதரித்தவராயும் நாகத் தைக் கங்கணமாக உடையவராயும் நாகத்தினால் சுற்றிய கண்ட முடையவராயும் புலித்தோலை யுடுத்தினவராயும் யானைத்தோலை உத்தரீயமாக உடையவராயும் மஹாஸ்மசான பஸ்மத்தை அங்கத் தில் பூசிக்கொண்டவராயும் பிரமதகணங்களால் சூழப்பட்டவராயும் திக்குகள் செவிடுபடும்படியான சத்தத்தையுடைய மானையுடையவ ராயும் ஆகாயம் பயப்படும்படி அட்டகாசஞ்செய்கின்றவராயும் பூதங்களோடுங்கூடினவராயும் பூதங்களுக்கு ஆஸ்ரயராயும் மகேஸ் வரராயுமிருப்பர். (60–101)

ஓம் அரிஷட்வர்க பேதின்யை நம :

11. மணித்வீபம் (2)

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! புஷ்பராகமயமான இந்தப் பிராகாரத்துக்கு முன் பத்து யோஜனை உயரமுள்ளதாயும் கோபுரத்துவாரங்களோடு கூடினதாயும் குங்குமம்போற் சிவந்தநிற முள்ளதாயுமிருக்கிற பத்மராகப்பிராகார மொன்றிருக்கின்றது. அதில் பத்மராக ஸ்தம்பங்களோடு கூடியிருக்கும் அநேக மண்ட பங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் அறுபத்து நான்கு கலைகள் சக்திரூபமாக வீற்றிருப்பர். எவ்வாறெனில், நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு ரத்தினாபரணங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்டு பத்மராகங்களால் பிரகாசிக்கும் ஒவ்வொரு லோகத்தை யுடையவர்களாய் அந்தந்த லோகத்திற்கு அதிபதிகளாய் அங்கங் குள்ள பிரஜைகளோடும் வாகனங்களோடுமிருப்பர். அவர்

களுடைய நாமங்கள் யாதெனின், பிங்களாக்ஷி விசாலாக்ஷி சமிர்த்தி விருத்தி சிரத்தா சுவாஹா சுவதா அபிக்ஞா மாயா சம்ஞா வசுந்தரா திரிலோகதாத்ரி சாவித்ரி காயத்திரி திரிதசேஸ்வரி அரூபா பகுரூபா ஸ்கந்தமாதா அச்சுதப்ரியா விமலா அருணி ஆருணி பிரகிருதி விகுர்தி ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹ்ருதி சந்தியா மாதா சதி அம்சி மர்த்திகா வச்சரிகா வரா தேவமாதா பகவதி தேவகி கமலாசனு த்ரிமுகி சப்தமுகி சுராசுரவிமர்த்தநி லம்போஷ்டி ஊர்த்வகேசி பகுசீருஷா வ்ருகோதரி ரதரேகா சசிரேகா ககனவேகா பவனவேகா மதனுதுரா அனங்கமதனு அனங்கமேகலா அனங்ககுசுமா விஸ்வ ரூபா சுராதிகா க்ஷயங்கரி அக்ஷோப்யா சத்யவாதினி பகுரூபா சுசிவ்ருதா உதாரா வாகீசி என்று சொல்லப்பட்டவைகளேயாம். இவ்வறுபத்துநான்கு சக்திகளும் பயங்கரமாய் ஜ்வலிக்கின்ற நாக்கும் முகமும் உடையவர்களாய் மேனுேக்கிய செம்பட்ட மயிருடையவர்களாய் அக்னியைக் கக்குகின்றவர்களாய் சகலமான ஜலத்தையும் குடித்துவிடுவோமா, அக்னியைச் சம்ஹரிப்போமா, காற்றை ஸ்தம்பனஞ்செய்துவிடுவோமா, அகிலமான ஜகத்தையும் புசித்துவிடுவோமா என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு சிவந்த கண்களை யுடையவர்களாய் தனுசையும் பாணத்தையும் தரித்துக்கொண்டு கடகடவென்று பல்லைக்கடித்துத் திக்குகள் நடுங்கும்படிச்செய்வார். இவருள் ஒவ்வொருவரும் லக்ஷம் பிர மாண்டத்தை நாசஞ்செய்யவல்ல வன்மையுடைய நூறு அக்கு ரோணி சேனையுள்ளவர்கள். அவர்கள் என்னதான் செய்யார்கள் ? அவைகளைச் சொல்லுவதற்குச் சாத்தியமில்லை. இதுபோலவே அங்குள்ள சகலமான யுத்தசாமான்களுடைய கணக்கையும் ரத கஜ துரக பதாதிகளுடைய கணக்கையும் சொல்லமுடியாது. (1–21)

இந்த பத்மராகமயமான பிராகாரத்தின்மேல் செம்பருத்திப் புஷ்பம்போல் பிரகாசிக்கும் பத்துயோசனை நீளமுள்ள கோமேதகப் பிராகாரம் ஒன்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அதில் வசிக்கிற வர்களுடைய கிருகங்களும் அந்தக்கோமேதகத்தினுல் செய்யப்பட்டு குங்குமம்போல் சிவப்பாகவே பிரகாசிக்கும். அதுபோலவே பக்ஷி களும் ஸ்தம்பங்களும் விருக்ஷங்களும் நடபாவிகளும் சரசுகளும் பிரகாசிக்கும். அதன் மத்தியில் மகாதேவிகளாகிய முப்பத்திரண்டு சக்திகள் நானுவித சஸ்திரங்களையுடையவர்களாய் கோமேதக மணி களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு லோகத்திலும் பூஜிக்கப்பட் டிருப்பார். அவரெல்லாம் பைசாச முகமுடையவர்களாயும் சக்கரத் தைக் கையிலுடையவர்களாயும் சேதனம் செய், பசனஞ்செய், கொளுத்து, அறுத்துவிடு என்றுகூறும் வார்த்தைகளை யுடையவர் களாயும் யுத்தத்தில் ஆசையுடையவர்களாயுமிருப்பர். ஒவ்வொரு மஹாசக்தியும் பத்து அக்குரோணி சேனைகளோடு கூடியிருப்பர். லக்ஷம் பிரமாண்டத்தை நாசஞ்செய்யும்படியான பலத்தையுடைய இவர்களுடைய ரதங்களையும் இவ்வளவென்று எவ்வாறு வர்ணித்துச் சொல்லக்கூடும் ? அங்குத் தேவியினுல் செய்யப்படும் சர்வயுத்த ஆரம்பத்துக்கும் வேண்டியவைகளெல்லாம் இருக்கும். பாவநாசம்

பண்ணும்படியான அந்தச் சக்திகளுடைய நாமங்கள் யாதெனின், வித்யா ஹ்ரீ புஷ்டி பிரக்ஞா சிநீவாலீ குஹூ ருத்ரா வீர்யா பிரபா ஆனந்தாபோஷிணீ ரித்திதா சுபா காளராத்திரி மஹாராத்திரி பத்திரகாளி கபர்த்தினி விகிர்தி தண்டி முண்டிநி இந்துகண்டா சிகண்டிநி நிசும்பசும்பமதனி மஹிஷாசுரமர்த்தனி இந்திராணி ருத்திராணி சங்கரார்த்த சரீரிணி நாரீ நாராயணி திரிசூலினி பாலனி அம்பிகா ஹ்லாதினி என்னும் நாமங்களுடைய இவர்களில் ஒருவருக்கொருவர் கோபம் வந்துவிடுமேயானல் பிரமாண்டங்களுக்கு நாசம் நேரிடும். இவர்களுக்கு எப்போதும் எங்கும் அபஜயம் உண்டாவதில்லை. (22–34)

இந்தக் கோமேதகப் பிராகாரத்துக்குமேல் கோபுரங்களோடு கூடிய பத்துயோசனை உயரமுள்ள வஜ்ரப்பிராகாரம் ஒன்றுண்டு. அதில் கதவுகளெல்லாம் சங்கிலியிட்டிருக்கும். எங்குமில்லாத நூதன விருக்ஷங்கள் நிறைந்தும் பூமி கிராமங்கள் வீதிகள் மகாமார்க்கங்கள் கிருகங்கள் விருக்ஷங்களுடையை நீர்க்கால்வாய் பக்ஷி பாகி தடாகம் இவைகளெல்லாம் வஜ்ரமயமாயும் இருக்கும். அங்கு தேவி பரிஜனங்கள் வசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதில் மதகர்விகளான லக்ஷம் தாசிகளால் சேவிக்கப்பட்டவர்களாயும், சிலர் பானபாத்திரத்தையும் சிலர் விசிறிகளையும் சிலர் சாமரைகளையும் சிலர் தாம்பூலத்தையும் சிலர் புஷ்பத்தையும் கையிலுடையவர்களாயும் சிலரநேகவிதமான விசித்திர வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாயும் சிலர் குங்குமம் சந்தனம் கண்ணுடி குடை விசிறி இவைகளைக் கையில் ஏந்தியிருக்கின்றவர்களாயும், சிலர் சித்திரமெழுதுவதிலும் சிலர் பாதம்பிடிப்பதிலும் ஆசையுள்ளவர்களாயும், சிலர் சிறந்த பூஷணுலங்காரத்தையும் சிலர் சுகந்த புஷ்பா லங்காரத்தையும் செய்து கொண்டிருப்பவர்களாயும், சிலர் புஷ்பஞ்சூட்டிக் கொண்டும் சிலர் அநேகவிதமான ஆடல் பாடல்களைச் செய்துகொண்டும் பால்யர்களான எல்லோரும் மேல்வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு மிருப்பார்கள். இவ்வாறுன சிருங்கார தேகமுடையவர்களாய் தேவியினது கிருபாலேசத்தால் மூன்றுலோகத்தையும் திரணமாக மதிப்பவர்களான அவர்களுடைய நாமங்கள் யாதெனில், அநங்கரூபா அநங்கமதனு சுந்தரீ மதநாதுரா புவனவேகா புவனபாலிகா சிசிரா அனங்கவேதநா அநங்கமேகலா என்பவைகளாம். இவர்களெல்லாம் மின்னற்கொடி போன்றவர்களாயும் சப்திக்கின்ற ஒட்டியாணமுடையவர்களாயும் ஒலிக்கும் சிலம்பணிந்த பாதமுடையவர்களாயும் உள்ளும்புறமும் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறவர்களாயும் சகலமான காரியங்களிலும் சமர்த்தர்களாயும் கையில் பிரம்புடையவர்களாயும் பல ஆயுதங்களை யுடையவர்களாயும் பல வாகனுரூடர்களாயும் எட்டுத்திக்குகளிலுஞ் சூழ்ந்திருக்கும் பிராகாரங்களின் வெளியில் காவலாகச் சூழ்ந்திருப்பர்.

இந்த வஜ்ரபிராகாரத்தின்மேல் வைடூரியப் பிராகாரம் பத்து யோசனையுயரமுள்ளதாயும் கோபுரத்தோடு கூடியதாயும் பூமி வீடு

வீதி ராஜமார்க்கம் வாபி கூபம் தடாகம் கால்வாய் மணல் இவைக ளெல்லாம் வைடூரியமயமாயும் இருக்கும். கிழக்கு முதல் மண்டலா காரமாக அஷ்டதிக்குகளிலும் அநேக பிரமாண்ட மாதர்களுடைய கூட்டங்களோடு பிராம்ஹி மாஹேஶ்வரி கௌமாரி வைஷ்ணவி வராகி இந்திராணி சாமுண்டா என்கிற சப்தமாதர்களும் மகாலக்ஷ்மியும் ஆகிய எண்மரும் இருப்பர். இவர்கள் பிரம்ம ருத்திராதி தேவர் களைப்போல் மகா கௌரவமுடையவர்களாய் ஜகத்துக்கு மங்களத் தைச் செய்பவராயிருப்பர். அந்தப் பிராகாரத்தின் துவாரங்களில் திரிமூர்த்திகளுடைய வாகனங்களாகிய அன்னம் கருடன் விருஷ பம் முதலியவைகளும் இந்திராதியர்களுடைய வாகனங்களும் கோடிகோடிக் கணக்காய் எண்ணிறந்தனவாய் அலங்காரமாய் வெகு ஜாக்கிரதையாய் சித்தமாயிருக்கும். ஆகாயத்தையளாவியும் ஒன்றன் பின்னொன்றுருகவுமுள்ள ரதங்களும் அநேக சின்னங் களோடுகூடிய விமானவரிசைகளும் அநேகவிதமான கொடிகளும் வாத்தியங்களும் நிறைந்திருக்கும். (35–63)

இந்த வைடூரியப் பிராகாரத்துக்குமேல், பத்துயோசனை உயர முள்ள இந்திரநீலப் பிராகாரமிருக்கின்றது. அங்கு பூமி வீதி மஹா மார்க்கம் கிருகம் நடபாவி கிணறு தடாகம் இவைகளெல்லாம் இந்திரநீல மயமாகவேயிருக்கும். அங்கு ஒரு பெரிய பத்மம் அநேக யோசனை விசாலமுள்ளதாய் சுதர்சனத்துக்கு இரண்டாவதாய் ஷோடச கோணங்களுடையதாயிருக்கும். அதில் பதினாறு சக்தி களுடைய கிருகம் சர்வ சாமக்கிரியைகளால் நிறைந்திருக்கும். அச்சக்திகளின் நாமங்களாவன: கராளி விகராளி உமா ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ துர்க்கா உஷா லக்ஷ்மி சுருதி ஸ்மிருதி த்ருதி சிரத்தா மேதா மதி காந்தி ஆர்யா என்பனவாம். இவர்கள் நீலமேகம் போன்றவர் களாயும் கைவாளையுடையவர்களாயும் சமான உருவமுடையவர் களாயும் கேடயத்தைக் கையிலுள்ளவர்களாயும் யுத்தசந்நத்தர்களா யும் ஜகதீசையாகிய ஸ்ரீ தேவிக்கு சேனுதிபதிகளாயும் ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலுமுள்ள மஹாசக்திகளுக்கு எஜமானிகளாயும் பிரமாண்டங்களைக் கலங்கும்படிச் செய்கின்றவர்களாயும் தேவி சக்திகளோடு கூடியிருக்கின்றவர்களாயும் நானுவிதமான ரதாரூடர் களாயும் நானுவிதமான சக்திகளோடு கூடினவர்களாயுமிருப்பர். இவர்கள் பராக்கிரமங்களைக்கூற ஆயிரமுக முள்ளவனுலும் முடியாது.

இந்த இந்திரநீல பிராகாரத்துக்குமேல் பத்துயோசனை நீள முள்ள முத்துபிராகாரமுள்ளது; அங்கு பூமியெல்லாம் முத்துமய மாகவேயிருக்கும். அதன் மத்தியில் அஷ்டதள தாமரை முத்துக் களால் நிறைந்தும் விஸ்தாரமான கேசரங்களோடு மிருக்கும். தேவிக்குச் சமானமான சரீராகார முள்ளவர்களாயும் தேவி ஆயு தங்களைத் தரித்திருக்கிறவர்களாயும் ஜகத் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லுகின்றவர்களாயும் தேவிக்குச் சமானமான போகத்தை யுடையவர்களாயும் குறிப்பினுல் மனேபாவனையை அறியுஞ் சக்தி

யுடையவர்களாயும் பண்டிதர்களாயும் சகல காரியங்களிலும் சமர்த்தர்களாயும் சுவாமிகாரியத்தையே செய்கின்றவர்களாயும் தேவீ அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவர்களாயும் சதுரர்களாயும் மிக்க அழகுள்ளவர்களாயும் நானுவித சக்தியோடு கூடினவர்களாயும் பிரதி பிரமாண்டத்திலுமுள்ள பிராணிகளுடைய எண்ணங்களை யறிகின்ற சக்தியுள்ளவர்களாயுமுள்ள மந்திரிணிகள் அதிலிருப்பர். அவர்கள் நாமங்களாவன : அநங்ககுஸுமா அநங்ககுஸுமாதுரா அநங்கமதனு அநங்கமதனுதுரா புவனபாலா ககனவேகா பாசாங்கு சவரா பீதிதரா அருணவிக்ரகா என்பனவாம். இவர்கள் லோக சம்பந்தமான விருத்தாந்தங்களைப் பிரதி நிமிஷமும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பர். (64–81)

இந்த முத்துப்பிராகாரத்துக்குமேல் பத்துயோசனை நீளமுள்ள மரகதப்பிராகாரம் இருக்கும். அது நானுவித சௌபாக்கியத்தோடும் போகத்தோடும் கூடியிருக்கும். அங்கு பூமி வீடு முதலியன வெல்லாம் மரகதமயமாகவே யிருக்கும். அங்கு விஸ்தீரணமான ஷட்கோணமொன்றுள்ளது. அதில் பூர்வகோணத்தில் காயத்திரி சமேதனுயும் குண்டிகை தண்டாயுதம் அக்ஷமாலை தாங்கினவனுயும் பிரமன் வீற்றிருப்பன். காயத்திரி தேவியைப்போல் ஸ்மிருதிகளும் சர்வவேத சாஸ்திரங்களும் மந்திர சாஸ்திரங்களும் புராணுதிகளும் உருக்கொண்டு மூர்த்திகளாயிருக்கும். இவைபோலும் எத்தனை பிரம்மர்கள் எத்தனை காயத்திரிகள் எத்தனை வியாஹ்ருதிகள் உண்டோ அவைகளெல்லாம் திவ்யமான உருக்கொண்டு நித்தியம் வசித்துக்கொண்டிருக்கும். நிருதி கோணத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சங்கு சக்கரம் கதை தாமரை இவைகளோடும் சாவித்திரியும் மச்ச கூர்மாதி தசாவதாரங்களும் சாவித்திரி எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவோடுங்கூடி இருப்பர். வாயுகோணத்தில் பரசு அக்ஷமாலை அபயம் வரதம் தாங்கினவராய் ருத்திரமூர்த்தி யிருப்பர். அங்கு ஸரஸ்வதி தேவியும் இருப்பள். தக்ஷிணுஸ்யா முதலான ருத்திர பேதங்கள் எவ்வளவுண்டோ கௌரிபேதங்கள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் அவ்விடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும். அவர்களேயன்றி இருபத்தெட்டாகமங்களும் இன்னும் எத்தனையோ விதமாயுள்ள ஆகமங்களும் சரீரத்தோடு வசித்துக்கொண்டிருக்கும். அக்னிகோணத்தில் ரத்னகும்பம் மணிகரண்டம் இவைகளைக் கையிலுடைய தனுதிபதியாகிய குபேரன் மகாலக்ஷ்மியோடு தேவியினது நிதிக்கு அதிபதியாய் தன் கணங்களோடிருப்பன். மேற்குக்கோணத்தில் ரதியோடு மன்மதன் பாசம் அங்குசம் தனுசு பாணம் இவைகளைத் தரித்தவனுய் வீற்றிருப்பன். அவனுடன் சிருங்கார ரசங்களெல்லாம் வடிவங்கொண்டு எப்போதும் வசித்துக்கொண்டிருக்கும். ஈசானகோணத்தில் புஷ்டியான சரீரமுடையவராயும் பாசாங்குசதாரராயும் விக்னஹரராயுமுள்ள விக்னேஶ்வரர் வீற்றிருப்பர். அவருக்கு எந்தெந்த விபூதிகளுண்டோ அவைகளெல்லாம் மகத்தான ஐஶ்வர்யத்தோடு கூடினவைகளாய் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கும். கோணங்களில் இருக்க வேண்டியவரெல்லாம் இருக்க பிரமாண்டத்திலுள்ள

பிரம்மக் கூட்டங்களெல்லாம் ஜகதீச்வரியைச் சேவித்துக்கொண்டிருப்பர்.

அந்த மரகதப் பிராகாரத்திற்குமேல் நூறுயோசனை நீளமுள்ள பவளப் பிராகாரம் இருக்கிறது. அங்குள்ள பூமியும் அதிலுள்ள வீடுகளும் பவளத்தாற் செய்யப்பட்டதாகவே யிருக்கும். அதன் மத்தியில் பஞ்சபூத அதிபதிகளோடு ஹ்ருல்லேகா ககனு ரக்தா கராளிகா மகோச்சுஷ்மா என்னும் பஞ்சசக்திகள் பஞ்சபூதங்களைப் போல் காந்திகளை யுடையவர்களாய்ப் பாசாங்குச வரதா பயங்களுடன் சர்வாபரணங்களையுந் தரித்தவர்களாய் தேவிக்குச் சமானமான வேஷங்களுடையவர்களாய் நூதனமான யௌவனத்தினுல் கர்வித்தவர்களா யிருப்பர். இந்தப் பிரவாளப் பிராகாரத்திற்கு மேல் நவரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட அநேகயோசனை நீளமுள்ள பிராகாரமொன்றுண்டு. அங்கு ஆம்நாயங்களுக்குரிய அநேக கிருகங்களிருக்கின்றன. அதில் தடாகங்கள் முதலானவையெல்லாம் நவரத்ன மயமாகவே யிருக்கும். அங்கு ஸ்ரீதேவிக்குரிய மந்திரங்களும் மகாவித்தைகளும் மகாவேதங்களு மிருக்கின்றன. அங்குத் தேவியினுடைய ஆவரணதேவதைகள் பூஷணங்களோடு கோடி சூரியப் பிரகாசமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ; சப்தகோடி மகாகோடி மகாமந்திரங்களும் வசிக்கும்.

நவரத்தின மணிப்பிராகாரத்திற்கு முன் சிந்தாமணி கிருகம் இருக்கின்றது. அங்குள்ள சகலவஸ்துக்களும் சிந்தாமணியினுலேயே நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சூர்யகாந்தக்கல் சந்திரகாந்தக் கல் மின்னல்போன்ற கல் இவைகளாற் செய்யப்பட்ட ஸ்தம்பங்களுடைய காந்தியினுல் உள்ளே யிருக்கின்ற வஸ்துக்கள் தெரியாமலிருக்கும். (82–110)

ஓம் அஜ்ஞானுதிப்ரதீகாசாயை நம:

12. மணித்வீபம் (3)

அதன் மத்தியில் தேவீஸ்தானமாகிய ஆயிரக்கால் மண்டபம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அம்மண்டபத்தினுடைய நான்கு பக்கத்தில் சிருங்கார மண்டபம் முக்தி மண்டபம் ஞான மண்டபம் ஏகாந்த மண்டபம் என நான்கு மண்டபங்களுண்டு. அவைகள் நானுவிதமான விதானங்களோடும் நானுவிதமான நறுமணங் கமழும் தூபங்களோடும் கோடி சூரியர்களுக்குச் சமமான காந்தியோடும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அம்மண்டபங்களில் நான்கு பக்கத்திலும் காஷ்மீரத் திரைகளிட்டும் மல்லிகை குந்தம் இவைகளை வனம்போல் நிறைத்தும் அளவிறந்த கஸ்தூரியினுல் திமிர்த்தும் வைத்திருக்கும். அம்மண்டபங்களைச் சூழ்ந்துள்ள தாமரைத்தடாகங்கள் ரத்னமிழைத்த படிகளோடும் அமிர்த ரசத்தோடும் சப்திக்கின்ற வண்டுகளோடும் அன்னம் காரண்டவம் இவைகளோடும் நிறைந்திருக்கும். முன்சொன்ன சிருங்கார

மண்டப மத்தியில் ஜகதம்பிகை வீற்றிருப்பாள். அங்கு கணங்க ளாகிய தேவிகள் அநேகவிதமான கானங்களைப் பாடிக்கொண் டிருப்பார்கள். அதனை அங்குள்ளாரெல்லாம் கேட்டு மகிழ்வர். இரண்டாவதான முக்தி மண்டப மத்தியில் தேவி வீற்றிருந்து ஆத்மாக்களுடைய பாசத்தை மோசனம் செய்யும் விதத்தை எப்போதும் எண்ணிக்கொண்டிருப்பள். மூன்றுவதான ஞான மண்டபத்தில் பாசமோசனத்துக்கான ஜ்ஞானோபதேசஞ் செய்து கொண்டிருப்பள். நான்காவதான ஏகாந்தமண்டபத்தில் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டிய சிந்தனையை மந்திரிணிகளோடு கூடிச் சிந்தித் திருப்பள். (1–10)

இந்நான்கு மண்டபத்தோடும் பிரகாசிக்கின்ற சிந்தாமணிக் கிருகத்தில் சக்தி தத்வாத்மகமா யிருக்கின்ற பத்துப்படிகளோடு கூடிய மஞ்சம் ஒன்றுண்டு. அதற்குக் கால்கள் பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர் மகேஶ்வரர் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். பலகை சதா சிவர். அப்பலகையின்மீது மகாதேவர் புவனேஶராகப் பிரகாசிக்கத் தானிருப்பள். இவ்வாறு தேவி தனது நிஜலீலார்த்தமாக இரண்டு விதமாக அவ்விடத்திற் பிரகாசிப்பள். சிருஷ்டியின் ஆதியில் தேவியினது அர்த்தாங்கம் ஈஶ்வரனே. அவர் மன்மதனுடைய அகங்காரத்தை நாசஞ்செய்யு நிமித்தம் கோடி மன்மதனைப்போல் சுந்தரமூர்த்தியாயும் பஞ்சமுகம் திரிநேத்திரம் ரத்னமணி பூஷணம் வரதம் அபயம் பரசு முதலியவைகளைத் தரித்தவராயும் பதினறு வயதுள்ளவராயும் மகாதேவராயும் கோடி சூரியப் பிரகாசமுடைய வராயும் கோடிசந்திரனைப்போல் சீதளமுடையவராயும் சுத்த ஸ்படிகம் போன்றவராயும் சீதளமான காந்தியுடையவராயும் யிருப்பர்; வாமாங்கத்தில் ஶ்ரீதேவியாகிய புவனேஶ்வரியை யுடையவராயு மிருப்பர். அந்தப் புவனேஶ்வரியானவள் நவ ரத்னங்கள் பதித்திருக்கும் ஒட்டியாணத்தினுலும் சுத்தமான பொன்னில் வைடூரியமிழைத்த தோள்வளைகளினுலும் ஶ்ரீசக்கர தாடங்கத்தினுலும் பிரகாசிப்பவளாயும், அர்த்த சந்திரனை ஜயித்த நெற்றியையும் கோவைப்பழம் போன்ற உதட்டையும் கஸ்தூரி திலகத்தினுல் பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையும் உடைத்தானவளா யிருப்பது மன்றி அந்த நெற்றியின்மேல் சந்திர சூரியர்களைப்போல் திவ்யசூடாமணியா லியற்றப்பட்ட ஆபரணங்களால் பிரகாசிக் கின்ற திவ்யத் திருமேனியை யுடையவளாயும் உதிக்கின்ற சுக்கிர னைப் போல் பிரகாசிக்கின்ற நாசிகாபரணத்தை யணிந்தவளாயும் முத்தாரத்தோடு குங்குமம் கர்ப்பூரங்கலந்த திவ்ய சந்தனுதி களால் பூசப்பட்ட ஸ்தனங்களை யுடைத்தானவளாயும் சங்குக்குச் சமானமான கண்டத்தை யுடையவளாயும் அதன்மேல் மாதுளம் பழம்போல் பல்வரிசையினுல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் விலையில்லாத ரத்னங்களிழைத்த மகுடத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் முன்னுச்சிமயிரால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் களங்கமில்லாத சரத்காலச் சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவளாயும் கங்கா ஜலத்தின் சுழி போன்ற நாபியையுடையவளாயும் மாணிக்க மோதிரங்களாற்

பிரகாசிக்கின்ற விரல்களை யுடையவளாயும் தாமரையினது தளம் போன்ற காந்தியை யுடையவளாயும் ரத்ன சிலங்கையோடு கூடிய ரத்ன வளையலை யுடையவளாயும் முத்தாரம் முதலியவற்றோடு பல ரத்னங்களிற் கோர்ப்புண்டிருக்கும் பல பதக்கங்களாற் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் மல்லிகை நிறைந்த கூந்தலை யுடையவளாயும் நெருக்கமாயும் உன்னதமாயும் இருக்கும் ஸ்தனபாரங்களால் மந்தையாயிருப்பவளாயும் இருப்பாள். இன்னமும் அந்த சிவையானவள் பாசாங்குசவரதாபயங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் சர்வ சிருங்கார வேஷமுடையவளாயும் வல்லிக்கொடிபோன்ற அங்கத்தை யுடையவளாயும் சௌந்தர்ய தாரைக்குப் பிறப்பிடமாயும் காரணமில்லாத கருணையுடையவளாயும் நிஜஸல்லாப மாதுர்யத்தினல் திரஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிற வீணையை யுடைத்தானவளாயும் அநேககோடி சந்திர சூரியருடைய காந்தியையுடையவளாயும் சகிகள் தாசிகள் தேவதாஸ்திரீகள் சகலமான தேவதைகள் ஆகிய இவர்களால் சூழப்பட்டிருப்பவளாயும் இச்சா ஞானக்கிரியா சக்திகளாற் சூழ்ப்பட்டிருப்ப வளாயுமிருப்பள். அத்தேவியோடு லஜ்ஜை துஷ்டி புஷ்டி கீர்த்தி காந்தி க்ஷமா தயா புத்தி மேதா ஸ்மிருதி லக்ஷ்மி இவர்களெல்லாம் மூர்த்திகளாயிருப்பர். பீடசக்திகளாகிய ஜயை விஜயை அபராஜிதை நித்தியை விலாசினி தோக்திரி அகோரை மங்களை இவர்கள் சதா சேவித்துக்கொண்டிருப்பர். பக்கங்களில் சங்கநிதி பதுமநிதிகளிருக்கும். இங்ஙனமான சிந்தாமணி கிருகத்தருகில் புவனேஶ்வரிக்கு வாமபாகத்தில் நவரத்னமயமான நதி ஒன்றிருக்கிறது. அந்நதி பலநதிகளாகப் பிரிந்து அமிர்தசாகரம் வரையிற் போகின்றது. சர்வேஶ்வரனுக்கு இப்புவனேஶ்வரியினுடைய சம்மந்தத்தால் மஹேஶ்வரரென்னும் பெயர் வந்தது; இல்லாவிடில் வராது. இனிச் சிந்தாமணி கிருகத்தின் பிரமாணத்தைச் சொல்லுகிறேன். நீளம் ஆயிரம் யோசனையுள்ளது. அதற்கு வடக்கில் ஒரு பிராகாரம் ஆதாரமின்றி இரண்டாயிரம் யோசனையுயரமுள்ளதாய் ஆகாயத்தை யளாவி யிருக்கின்றது. அது பிரளயத்தில் சுருங்கியும் சிருஷ்டியில் விரிந்தும் காண்கிறது. இதற்குமேலான காந்தியுடையது ஒன்றுமில்லை. தேவி எதில் தேஜோரூபியாயிருக்கின்றளோ அது சிந்தாமணி கிருகம் என்றறிதல்வேண்டும். தேவலோகங்களிலும் நாக லோகங்களிலும் மானிட லோகங்களிலும் இன்னுமுள்ள இதர லோகங்களிலும் ஒவ்வொரு பிரமாண்டங்களிலுமுள்ள எந்தவுபாசகர் களிருக்கின்றர்களோ அவர்களெல்லோரும் இதனையே ஜபஞ் செய்கிறர்கள். தேவியை ஆஶ்ரயிக்கின்றவர்கள் தேகநீக்கத்தைப் பெறுவாராயின் அவர்களும் இங்கே வந்திருப்பர். இன்னமும் அம்மணித்வீபத்தில் நெய் பால் தயிர் தேன் இவைகள் தனித்தனி ஓடும் கால்வாய்களாகவும் அமிர்தம் நதியாகவும் இருக்கும். சில நதி திராக்ஷா ரசமாகவும், சிலநதி நாவற்பழ ரசமாகவும், சிலநதி மாம்பழ ரசமாகவும், சிலநதி கருப்பஞ்சாருகவும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். எந்தப் பழரசங்களை எவர்கள் விரும்பு

கின்றார்களோ அவர்களுக்கு அந்த விருக்ஷங்கள் அந்தப் பழங்களைக்கொடுக்கும்; அப்படியே நடபாவி கிணறுகளுமிருக்கின்றன. குறைவு ஒருவிதத்துங்கிடையாது; ரோகமும் ஜரையுங் கிடையாது; கவலைப்பாடும் சிந்தையுமில்லை; மாச்சரியம் காமம் குரோதங்களுங் கிடையாது. எல்லோரும் ஸ்திரீகளோடு கூடிய யௌவனமுடையவர்களாயும் கோடிசூரியப் பிரகாசமுள்ளவர்களாயுமிருப்பர். இவர்களெல்லாம் புவனேஶ்வரியாகிய தேவியை பஜித்துக்கொண்டிருப்பர். இதில் சிலர் சாலோகத்தையும் சிலர் சாமீப்யத்தையும் சிலர் சாரூப்யத்தையும் சிலர் சாயுச்சியத்தையும் அடைந்தவர்களாக விருப்பர். ஒவ்வொரு பிரம்மாண்டத்திலுள்ள தேவதைகளெல்லாம் ஒன்றாக (சமஷ்டியாக) இங்கிருந்துகொண்டு சேவிப்பார்கள். சப்தகோடி மகாமந்திரங்கள் மூர்த்திமான்களாய் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கும். சகலமான மகாவித்தைகளும் மாயா சஹித விக்ரகங்களும் காரணமாகிய பிரம்ம ரூபத்தை ஸோஹம் என்னும் முறையால் தியானித்துத் தேவியையுபாசித்து ஆனந்த முற்றிருக்கும். ஓ அரசனே! மணித்வீபம் இவ்வண்ணம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். மகிமையிற்சிறந்த அதன் விசேஷத்தை யுனக்குச்சொன்னேன். சூரியன் சந்திரன் அக்னி மின்னல் இவைகளெல்லாம் இந்த மணித்வீபத்தினுடைய காந்தியின் கோடியம்சத்தின் கோடி அம்சத்துக்குச் சமானமாகாது. சிலவிடத்தில் பவளத்துக்குச் சமானமாயும் சிலவிடத்தில் மரகதத்திற்குச் சமானமாயும் சிலவிடத்தில் மின்னல் சூரியன் இவைகளுடைய சாயைக்குக் சமானமாயும் பிரகாசிக்கும். சிலவிடத்தில் நடுப்பகல் சூரியனைப் போலும் சிலவிடத்தில் கோடி மின்னலினால் வியாபித்திருக்கிற பிரகாசம்போலும் பிரகாசம் வியாபித்திருக்கும். சில விடத்தில் சிந்தூரம் நீலமணி மாணிக்கம் இவைகளுக்குச் சமானமாக இருக்கும். சிலவிடத்தில் வஜ்ரகாந்தியைப்போலும் சிலவிடத்தில் காட்டுத்தீயைப்போலும் சிலவிடத்தில் உருக்கிய பொன்போலும் சில விடத்தில் சந்திரகாந்தக் கல்லைப்போலும் சிலவிடத்தில் சூரிய காந்தக் கல்லைப்போலும் பிரகாசிக்கும். சிலவிடங்களில் ரத்தின சிருங்கமுள்ள பர்வதங்களும் சிலவிடங்களில் ரத்தினகோபுரப் பிராகாரங்களும் சிலவிடங்களில் ரத்தின இலைகளும் கனிகளுமுள்ள விருக்ஷங்களுமிருக்கும். சிலவிடங்களில் மயில்கள் விளையாடிக் கொண்டும் சிலவிடங்களில் மான்கள் விளையாடிக்கொண்டும் சிலவிடங்களில் புறாக்கள் கிளி முதலியவைகள் சப்தித்துக் கொண்டும் இருக்கும். ரமணீயமாயும் ரம்யமாயுமுள்ள ஜலங்கள் சிலவிடங்களிலும் அநேக சரசுகளும் இருக்கும். அதன் மத்தியில் நூறு யோசனை தூரம் பரவிய சுகந்தமுள்ள ரத்னத் தாமரைகள் மலர்ந்திருக்கும். மந்தமாருதத்தினால் அசையும் விருக்ஷங்களையும் சிந்தாமணிச் சோதியினால் பரவிய ஆகாயத்தையும் ரத்னப் பிரபையினால் தகத்தகாயமாயிருக்கும் திக்குகளையும் உடைத்தானதாயிருக்கும். விருக்ஷத்தினுடைய வாசனைகளாலும் நல்ல காற்றினாலும் பூரிக்கப்பட்டு தூபங்களாலும் அநேக மணிமய

மாகிய தீபங்களாலும் நிரம்பப் பெற்றுமுள்ளது. சகல ஐச்வர்யம் சகல சிருங்காரம் சர்வக்ஞத்வம் அகண்ட தேஜஸ் சகல பராக்கிர மம் உத்தமமான சகல குணம் எல்லாவுயிர்களிடத்துமுள்ள தயை இவைகளுக்கெல்லாம் முடிவான இடமாயுள்ளது. ஓ அரசனே! இவ்வுலகானந்தமாகிய ராஜ்யானந்தம் முதல் பிரம்மானந்தம் வரையிலுள்ள எல்லாவிதமான ஆனந்தங்களும் அடங்கியிருக்கும் இடமாயுள்ளது. இந்தப் பிரகாரம் வர்ணித்துச் சொல்லப்பட்ட மணித்வீபமே மகாதேவிக்கு சகல லோகத்துக்கும் மேலான உத்த மோத்தம ஸ்தானமாகும். இதனை நினைத்தாலும் சகல பாவங்களும் அப்போதே நசித்துவிடும். பிராணன் நீங்குஞ்சமயத்தில் நினைப் பானுல் மணித்வீபத்தையே யடைகிருன். இந்த ஐந்து அத்தியா யத்தைச் சிரத்தையுடன் பாராயணம் செய்தால் பூத பிரேத பிசாசாதிகளால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது. ஆகையினுல் இவற்றைப் பிரயத்தனத்துடன் நூதனமாக ஓர் கிருஹத்தை யமைத்து வாஸ்து சாந்தி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட யாகத்தைச் செய்து பின்னர் இவ்வத்தியாயங்களைப் படிக்கச் செய்தால் எல்லா மங்களங்களும் உண்டாகும் என்றனர். (11–73)

ஓம் அஞ்ஜனுத்ரி நிவாஸிந்யை நம:

13. புராணப் பயன்

வியாசர் கூறுகின்ருர் :—ஓ அரசனே! நீ விரும்பிக் கேட்டபடியால் நாரதருக்கு நாராயணர் சொன்ன முறைப்பிரகாரம் உனக்கு யாவும் சொன்னேன். பரமாத்புதமாயிருக்கின்ற இந்தத் தேவீ புராணத்தை எவன் கேட்கிருனே அவன் தேவிக்கு இஷ்டனுயும் தன்யனுயும் ஆய்விடுகிருன். நீ பிதுர்க்களின் உத்தாரணத்தின் பொருட்டு அம்பிகையினுடைய யாகத்தைச் செய்து நாம் செய்த யாகத்தால் பிதுர்க்கள் துர்க்கதியினின்றும் நீங்கினுர்களோ இல்லையோவென்று துக்கிதனுயிருக்கின்ருய். ஜன்மத்துக்குச் சாபல்யத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்ததாயும் சர்வோத் தமமாயுமிருக்கிற தேவி மந்திரத்தை விதிப்படி நீ கிரகித்துக்கொள் என்ருர். (1–10)

சூதர் கூறுகின்ருர் :—வியாசர் கூறியதை சிரேஷ்டனுகிய அரசன் கேட்டு அப்படியே வியாசரைப் பிரார்த்தித்து அவரிட மிருந்து பிரணவஸம்ஜ்ஞையுடைய தேவீ மந்திரத்தைத் தீக்ஷா தானப்படி கிரகித்துக்கொண்டு தௌமியர் முதலான ஆசாரியர்களை வரவழைத்து அம்பிகையினுடைய யக்ஞத்தை லோபமின்றிச் செய்தான். பிராமணர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீ தேவியின் முன் அம்பிகை பிரீதியின் பொருட்டு இப்புராணத்தைப் படனஞ் செய்வித்து பிராம்மணர்களுக்கும் அநேக சுமங்கலிகளுக்கும் குமாரிகளுக்கும் தீனர்களுக்கும் அன்னமிட்டு தனங்களைக்கொடுத்து சந்தோஷப்படுத்தி யக்ஞத்தை முடித்தான். அப்போதே நாரதர்

ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவர, அரசன் அவரைக்கண்டு விரைந்து ஆசனம் முதலிய உபசாரங்களைப் புரிந்து குசலப் பிரஸ்னைசெய்து, நீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர்? நான் ரக்ஷிக்கப் பட்டவனும் கிருதார்த்தனும் ஆய்விட்டேன், என்று கூற முனிவர் கூறுகின்றார்: ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! இப்போது ஓர் ஆச்சரியத்தைக் கண்டு அதை உன்னிடம் சொல்லவந்தேன். உன் பிதா தன் கர்ம வித்தியாசத்தினால் துர்க்கதியடைந்திருந்தார்; இப்போது அவர் நல்ல சொரூபத்தையடைந்து தேவர்களாலும் அப்ஸர ஸ்திரீகளாலும் துதிக்கப்பட்டவராய் சுவர்க்கமடைந்து அதன்பின் சிரேஷ்டமான விமானத்திலேறி மணித்வீபமடைந்தார். ஓ அரசனே! நீ கேட்டுவந்த தேவீ பாகவத சிரவணபலத்தாலும் அம்பிகையினுடைய யாகபலத்தாலும் உன் பிதா ஸத்கதியையடைந் தார்; தன்யராயும் கிருதகிருத்யராயும் ஆயினார். உன் பிழைப்பு நல்ல பிழைப்பாய்விட்டது. குலத்துக்கு அலங்காரமாயிருக்கின்ற வனே! நீ உன் பிதாவை நரகத்தினின்றும் உத்தாரணஞ் செய்து விட்டனை. உன் கீர்த்தி தேவலோகத்திலும் பிரசித்தியாயிருக்கிறது என்று நாரதர் கூறியவைகளைக்கேட்டு அற்புதகர்மத்தைச் செய் வித்த வியாசரைத் தழுதழுத்த மனத்துடன் அரசன் நமஸ்கரித்து, உமது அனுக்கிரகத்தால் நான் கிருதார்த்தனாய்விட்டேன்; உமக்கு நான் பதில் நமஸ்காரந்தவிர வேறு என்னசெய்யப் போகிறேன்? ஓ முனிவரே! நான் எப்போதும் உம்மால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவனா யிருக்கிறேன் என்றான். அரசனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு வியாசமுனிவர் ஆசீர்வதித்துக் கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! நீ சகல கர்மத்தையும் விட்டு தேவீ பாதாம்புஜத்தைப் பஜனம் செய்வாய்; நித்தியம் தேவீ பாகவதத்தையே படனஞ்செய்வாய். இவ்வண்ணஞ் செய்துவருவையாயின் ஆயாசமின்றி பந்தத்தி னின்றும் விடுபடுவாய். விஷ்ணுபுராணம் சிவபுராணம் ஏனைய புராணங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளெல்லாம் இத்தேவீபாகவதத் துக்கு ஒருபாகத்துக்குச் சமானமாகாது. இப்புராணம் வேதபுரா ணங்களின் சர்வசாரம். எந்தப் புராணத்தில் மூலப்பிரகிருதியாகிய தேவியைப் பிரதிபாதிக்கின்றதோ அந்தப்புராணத்திற்குச் சமான மாக வேறு எந்தப் புராணமாகும்? இதைப்பாராயணஞ்செய்தால் வேதபாராயணஞ்செய்த புண்ணியங் கிடைக்கும். பண்டிதர்கள் பிரயத்தனப்பட்டு படிக்கவேண்டியது. ஆகையால் நீ தேவீபாகவத பாராயணத்தோடு தேவியினுடைய யக்ஞத்தையும் தவறாதுசெய்து வருவாய். இவ்வண்ணஞ்செய்து வருவையாயின் ஆயாசமின்றிப் பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாயென்று அனேக ஆசிகள்கூறி வியாச முனிவர் தம்மிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். தௌமியர்முதலிய முனிவர் களெல்லாம் அவரவரிடம்போய்ச்சேர்ந்து தேவீபாகவதத்தினுடைய பெருமையைக் கூறிக்கொண்டு காலங்கழித்தனர். அதன்பிறகு ஜனமேஜயன் சந்தோஷமாகத் தேவீபாகவதத்தைப் படித்துக் கொண்டும் கேட்டுக்கொண்டும் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து வந்தனன் என்றனர்.

ஓம் அதித்யை நம:

14. பலஸ்ருதி

சூதமுனிவர், நைமிசாரணியவாசிகளாயும் தவங்களிலும் விரதங்களிலும் யோகசாதனங்களிலும் வேதவேதாந்த சிரவணத்திலும் இவையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லவல்ல புராணஶ்ரவண படனங்களிலுஞ் சிறந்தவர்களாயும் தம்மிடத்து குருபக்தியினும் சிறந்த பக்தியுடையவர்களாயும் இருக்கின்ற மகரிஷிகளைப்பார்த்துக் கூறுகின்றனர்: ஓ ஞானசீலர்காள்! இதுவரையில் எனது ஆசிரியராகிய வியாசபகவானிடத்தில் நான் கேட்டவண்ணம் மஹாபுராணங்களிற் சிறந்த இத்தேவீபாகவதத்தைக் கூறிவந்தேன். நீங்களனைவரும் பக்திசிரத்தையோடு ஏகாக்ரசித்தமுடையவர்களாகக் கேட்டுவந்தீர்கள். இப்பொழுது தேவீசொரூபத்தையும், தேவீ அனுகிரகத்தையும், தேவீ உபாசனமகிமையையும், தேவீமந்திரவிந்யாசங்களையும், மந்திரசித்திகளையும், இகலோகபரலோகப் பிரயோஜனங்களையும், பாபபுண்ணிய விசேஷங்களையும், பிரம்மயக்ஞாதிக் கிரமங்களையும், பிராணத்துவத்தையும் பிரம்மசித்தியையும் கொடுக்கவல்ல காயத்திரி சம்பந்தமா யிருக்கின்ற சகல மகிமா விசேஷங்களையும் பஸ்மதிரிபுண்டர ருத்திராக்ஷ தாரண விசேஷங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் காட்டுகின்றது. ஆகையால் இதனை யாவரும் படனஞ்செய்து இஃதொன்றினாலே ஸகல சித்திகளையும் பெறக்கடவார்களென்றெண்ணி அதன் மகிமையை இறுதியிற் கூறத்தொடங்கினேன், கேட்பீர்களாக வெனக் கூறுகின்றனர்:

இது அர்த்த சுலோகாத்மகமாயும், தேவியினது தாமரை மலர்போன்ற திருமுகத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு வேத சித்தாந்த போதகமாயும், வடபத்ரசாயியாயிருக்கின்ற விஷ்ணுவின் பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டதாயும், பிரமாவினால் நூற்றுகோடி கிரந்தமாகச் செய்யப்பட்டதாயு முள்ளது. அதனை வியாசர் சுகமுனிவருக்கு பதினெண்ணாயிரம் கிரந்தமாகவும், பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களாகவும் இத்தேவி பாகவதமாக இயற்றினர். இது இப்போதும் தேவலோகத்தில் வெகுவிரிவாயிருக்கிறது. இதற்குச்சமானமாயும் பாபத்தைப் போக்கடிப்பதாயு முள்ள புராணங் கிடையாது. எவன் இதைப் பாராயணஞ் செய்கின்றானோ அவன் அஶ்வமேத பலனையடைகிறான். இதனைப் பாராயணஞ்செய்கின்றவரை வஸ்திராபரணங்களால் பூஜித்துப் போஷித்து வியாசராகப் பாவித்து அவரிடங் கேட்கவேண்டும். ஓ முனிசிரேஷ்டரே! இப்புராணத்தை தன் கையாலாவது பிறராலாவது எழுதி புரட்டாசிமாதம் பௌர்ணமிதினம் அலங்கரிக்கப்பட்ட பசு தக்ஷிணை இவற்றுடன் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட சிங்க முத்திரையோடிருக்கின்ற புத்தகத்தைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பாகவதத்தைக் கிரமமாகப் பாராயணஞ்செய்து முடித்தபின்னர் அத்யாயத்திற்கு ஒரு பிரா

மணனுகக் கணக்கிட்டு அவ்வாறே சுவாசினிகளுக்கும் குமாரி களுக்கும் போஜனஞ் செய்விக்கவேண்டும். அவர்களைத் தேவி யாகப் பாவித்து வஸ்திராபரணங்களாலும் பாயசான்னங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பூஜித்தல் வேண்டும். (1–10)

இப்புராண தானத்தினுல் பூதான பலன் கிடைக்கும். தினம் பக்தியுடன் சிரணவஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு எக்காலத்தும் கிடைத் தற்கரிய பொருளொன்றுமில்லை; எல்லாப் பொருளையும் எண்ணிய வாறே பெறுவர். புத்திர சம்பத்து தன சம்பத்து கல்வி சம்பத்து முதலியவைகளைப் பெருதவர் அவைகளைப் பெறுவர். மலடிகள் வந்திகள் மிருதவந்திகள் பயங்கரமாகிய தங்கள் பாபங்களினின்றும் நீங்குவர். கிருகஸ்தனுயுள்ளவன் இத்தேவீ பாகவதத்தைப் பூஜிப் பானுயின் அவனை லக்ஷ்மியும் ஸரஸ்வதியும் விட்டு நீங்கார்; வேதாளம் டாகினி ராக்ஷஸர்கள் அவனது கிருகத்தை நோக்கார். ஜ்வரம் முதலிய நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இத்தேவீ மகிமாசிரவணத்தால் ரோகம் நிவாரணமாகும். ஒரு மண்டலம் பாராயணஞ் செய்தால் மண்டல ஜ்வரமும், நூறுதரம் பாராயணஞ் செய்தால் க்ஷயரோகமும் நீங்கிவிடும். தினம் சந்தியை முடித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்தால் ஞானவானுய்விடுவன். இதுவுமன்றி உத்தேசிக்கும் காரியங்கள் முடியும் முடியாதென்பதைப் பார்க்கும் விதத்தை முன்னரே கூறி யுள்ளேன். நவராத்திரியில் படனஞ் செய்தால் கோரின பலத்துக்கு மேலான பலத்தைத் தேவி கொடுப்பாள். வைஷ்ணவர்களும் சைவர்களும் சௌரர்களும் காணுபத்தியர்களும் அவரவர்களுக் குரிய லக்ஷ்மி முதலிய சக்திகளைக் குறித்தும் வைதீகர் வேதகாயத்திரியைக் குறித்தும் நவராத்திரியில் பாராயணமும் உபாசனையுஞ் செய்வராயின் அவையெல்லாம் தேவிக்குச் சந்துஷ்டியாகவே யிருக்கும். சூத்திரர்களும் ஸ்திரீகளும் நவராத்திரியில் பூஜையும் உபாசனையும் பிராமணமுகமாகச் செய்வாராயின் அவர்களும் அப் பலனை யடைவார்கள். நான் அதிகமாக என்ன சொல்லவேண்டும்? வேதசாரமாயும் புண்ணியகரமாயு மிருப்பதாகலான் தேவியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு வேத பாராயண பலமும் படனஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு வேதபடன பலமும் உண்டாம் என்றனர். (11–26)

இவ்வாறு சூதமுனிவர் கூறி, ஸச்சிதானந்த ரூபிணியாயும் காயத்திரி ரூபிணியாயும் ஹ்ரீம்மயியாயுமிருக்கின்ற உன்னை நமஸ் கரிக்கின்றேன், என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று தியானித் திருக்க அப்பொழுது பௌராணிகோத்தமராகிய அவரை நைமி சாரணியவாசிகள் சர்வோபசாரத்துடன் பூஜித்து தேவீ பாகவத சிரவண பிரபாவத்தினுல் நிர்மலமான மனமுடையவர்களாயும் தேவீ பாதாம்புஜ பூஜகர்களாயும் சிரேஷ்டமான மோக்ஷத்துக் குரியவர்களாயுமுள்ள முனிவர்கள் மீண்டும் நமஸ்கரித்து, ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் கரையேற்றிவைப்பதற்குத் தேவரீர் ஓடம்

போன்றவரா யிருக்கின்றீர். எங்களால் நேரிட்ட குற்றங்களைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று பலமுறை வணங்கினார்கள். தியானத்தி லிருந்த அம்முனிவர் வேத ரகசியமாயும் புராண ரகசியமாயுமுள்ள இப்புராணத்தைக் கூறும்படி செய்வித்த இக்கூட்டம் நீடூழிவாழ வேண்டுமென்று தேவீசரணங்களைத் தியானித்து அக்கூட்டத்தை நமஸ்கரித்துத் தமதிடத்துக் கெழுந்தருளினர். (27–31)

சுபம்.

பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காமாக்ஷீ தேவ்யை நம:
